

Cho Anh Làm Lại Nhé

Contents

Cho Anh Làm Lại Nhé	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2: Năm Tháng Đã Qua	5
3. Chương 3	22
4. Chương 4	22
5. Chương 5: Không Bao Giờ Là Muộn	40
6. Chương 6	58
7. Chương 7	58
8. Chương 8: Nếu Được, Là Hạnh Phúc	76
9. Chương 9	96
10. Chương 10	96
11. Chương 11: Hỏi Tình Yêu Ở Nơi Nào	117
12. Chương 12	139
13. Chương 13	139
14. Chương 14: Cười Ta Phụ Lòng[1]	157
15. Chương 15	172
16. Chương 16	172
17. Chương 17	196
18. Chương 18: Chữ Tâm Khó Viết	212
19. Chương 19	223
20. Chương 20	233
21. Chương 21	245
22. Chương 22	256

Cho Anh Làm Lại Nhé

Giới thiệu

Một khung cảnh u ám như chính cái vương quốc Anh đầy sương mù. Những ánh đèn sân khấu trên s

1. Chương 1

Phản dẫn

Tình yêu sản xuất hàng loạt

“Sự sáng tạo có nguồn gốc từ lịch sử, trào lưu mới chủ yếu là phục cổ, nên đừng cho rằng giới thời trang mỗi năm đều đưa ra những thiết kế hoàn toàn mới, những ý tưởng chưa từng có. Thực ra sáng tạo của họ đều đã từng được những người đi trước sử dụng, lấy ví dụ như nhà thiết kế Yve Saint Laurent, những hoa văn mà Tom Ford đưa ra đối với sản phẩm Gucci những năm 90 của thế kỷ trước, chính là sự lặp lại những loạt mẫu mà Yve đã thiết kế từ thập niên 1970. Bộ sưu tập Prada năm 2000 cũng là bắt chước theo chuỗi sản phẩm Belle de Jour ông tung ra năm 1967, còn những chiếc quần Legging mà ngày nay bất kỳ cô gái nào cũng phải sở hữu ít nhất một chiếc, có nguyên mẫu là những chiếc quần nam giới mặc khi cưỡi ngựa trong các cung đình Châu Âu hồi thế kỷ 15...”

“Sự sáng tạo có nguồn gốc từ lịch sử, trào lưu mới chủ yếu là phục cổ, nên đừng cho rằng giới thời trang mỗi năm đều đưa ra những thiết kế hoàn toàn mới, những ý tưởng chưa từng có. Thực ra sáng tạo của họ đều đã từng được những người đi trước sử dụng, lấy ví dụ như nhà thiết kế Yve Saint Laurent, những hoa văn mà Tom Ford đưa ra đối với sản phẩm Gucci những năm 90 của thế kỷ trước chính là sự lặp lại những loạt mẫu mà Yve đã thiết kế từ thập niên 1970. Bộ sưu tập Prada năm 2000 cũng là bắt chước theo chuỗi sản phẩm Belle de Jour ông tung ra năm 1967, còn những chiếc quần Legging mà ngày nay bất kỳ cô gái nào cũng phải sở hữu ít nhất một chiếc, có nguyên mẫu là những chiếc quần nam giới mặc khi cưỡi ngựa trong các cung đình Châu Âu hồi thế kỷ 15...”

“Cô Lisa, nếu căn cứ vào sự lý giải đó của cô, thì một nhà thiết kế chỉ cần ăn cắp ý tưởng của người đi trước là có thể thành công hay sao?” Một người đưa ra câu hỏi.

Người phụ nữ mặc cả bộ Chloé hơi mỉm cười: “Nếu anh có thể sao chép lại các tác phẩm của nhà thiết kế nổi tiếng một cách hoàn hảo tới mức không ai có thể nhận ra, thì tôi sẽ trở thành khách hàng đầu tiên của anh”.

Tất cả những người có mặt trong lớp không hên mà cùng cười ồ lên, Đoạn Thiên Chân đưa tay lên xem đồng hồ, vẫn còn mười phút nữa mới đến giờ tan học.

Bên ngoài cửa sổ là một màu xám xịt nặng nề, không biết mưa đã lại rơi xuống lách tách tự bao giờ.

Mùa mưa ở London đã tới, cô nhìn những người bạn học vẫn khăn áo mỏng manh xung quanh mình, bắt giác quần chặt chiếc áo khoác len cardigan lại. Đến nước Anh đã lâu như vậy rồi, cô vẫn chưa thể nào quen được với tiết trời lạnh giá ở đây.

“Khi bạn đi trên đường Oxford, cứ quãng chừng hai mươi bước chân là lại có thể nhìn thấy một chiếc túi hàng hiệu, đương nhiên đối với phụ nữ mà nói, nó luôn luôn đáng để bỏ tiền ra mua. Vì sao vậy? Bởi vì mỗi chiếc túi hàng hiệu đều có những logo mà người ta không thể nào không nhìn thêm đến vài lần. Có lẽ sẽ có khá nhiều người phản bác tôi về nhận định này, và nói nó không chỉ là vì logo, mà còn do những sản phẩm đó có lịch sử, “huyết thống” thuần khiết, chứa đựng một giá trị lao động thủ công tinh tế... Vậy thì tôi sẽ nói với các bạn, những cái đó đều là vô nghĩa. Hãng Louis Vuitton dù rằng có chiếc vali da làm bằng tay tinh xảo trưng bày trong viện bảo tàng, dù rằng trên những chương trình quảng cáo tiếp thị tiêu tốn cả một đồng tiền luôn luôn nói phóng lên về yêu cầu nghiêm ngặt trong việc chế tác các sản phẩm túi xách của mình, nhưng trên thực tế, bọn họ đang sản xuất với số lượng lớn trên dây chuyền cổ điển để đưa ra những chiếc túi xách, đại khái là để làm hai đến ba chiếc chỉ tốn chừng một giờ đồng hồ, mức lợi nhuận cao gấp mười ba lần thực ra là một lời nói dối ngọt ngào, cũng giống như...”

“Giống như tình yêu”, một giọng nam thanh gọn mang đầy vẻ bồn chồn vang lên trong một góc phòng, “mỗi người đều cảm thấy rằng tình yêu thuộc về mình vô cùng hoàn hảo, không gì có thể so sánh được, thậm chí

còn đẹp như trong cổ tích, chất lượng tuyệt vời, có thể chịu đựng được sự xô đẩy, lại có vỏ bọc là những lời nói ngọt ngào đường mật, nhưng thực ra tất cả đều là lừa dối”.

Những người xung quanh lập tức huyết sáo, vỗ tay rần rần. Câu luận giải sắc nét và dí dỏm đó khiến cho Thiên Chân không thể không ngoái đầu lại xem nó xuất phát từ đâu.

Một khuôn mặt mang những nét Á Châu, da vàng tóc đen, giọng London lưu loát và chuẩn xác, xem ra người này gốc Á nhưng sinh ra, lớn lên ở đây. Hấp dẫn nhất là đôi mắt dài tuyệt đẹp... Cô bỗng thấy ngực mình thất lại, vội thu ánh mắt về.

Đoạn Thiên Chân, em tới gần anh như vậy là có mục đích gì?

Em thích đôi mắt đào hoa đó của anh.

Ngày hôm đó, trên Bến Thượng Hải gió thổi ào ào, trời cao xanh ngắt.

“Xem ra cậu có vẻ biết rất rõ về tình yêu sản xuất hàng loạt, có rất nhiều cô nàng xin chết đúng không?”, Lisa cảm thấy buồn cười, nhìn nam học viên ngồi góc lớp đó.

“Cứ cho là thế”, anh ta nhún nhún vai.

“Vậy cậu làm thế nào để duy trì được lợi nhuận?”

“Nếu như đã bắt đầu bằng sự lừa gạt, thì phải dối trá đến tận cùng thôi.”

Lại một trận cười nữa vang lên trong lớp học.

Cảm thấy hơi khó chịu, Thiên Chân lấy điện thoại từ trong túi xách ra, định ngồi nhắn tin giết thời gian trong mấy phút cuối cùng còn lại.

Có thông báo tin nhắn đến.

Cô mở máy, thời gian hiển thị tin nhắn từ năm phút trước.

“Anh chờ em bên ngoài cổng.”

Cô bất giác hơi ngẩn người, do dự. Số điện thoại quen thuộc, là của Tần Thiển, dù rằng từ trước đến nay cô chưa từng lưu lại tên anh trong danh bạ điện thoại của mình.

Một mình sải bước đi trên con đường nhỏ, xung quanh là vô vàn kiểu dáng trang phục khác nhau, những chàng trai cô gái trẻ trung với sắc xuân tươi rói trên khuôn mặt, nói cười rộn rã đi sát qua bên Thiên Chân. Trong trường cao đẳng mỹ thuật và thiết kế Trung Saint Martin, nếu như có người mặc bao tải rách chắc cũng sẽ không có ai cảm thấy ngạc nhiên. Còn nhớ ai đó từng nói, nghệ thuật tức là bạn nhìn vào nhưng chẳng hiểu gì.

Từ trước đến nay Thiên Chân chưa từng cho rằng mình có một chút tế bào nghệ thuật nào về phương diện đó, sở dĩ cô chọn chỗ này cho lớp học cuối tuần, thứ nhất là vì yêu cầu công việc, thứ hai là để có thể theo kịp tư tưởng của ai đó, để không bị người ấy coi thường.

Từ nhỏ tới lớn, cô luôn là một đứa trẻ ngoan biết thân biết phận, luôn làm tốt tất cả mọi việc một cách nghiêm túc và hết sức mình, ví dụ như việc làm trực nhật hồi tiểu học, hay như việc làm người tình của Tần Thiển bây giờ.

“Trông em như một linh hồn lang thang vậy”, một giọng nói thấp trầm thản nhiên vang lên trên đầu cô, “Làm gì mà lâu thế?”

“Có một tay nói rõ nhiều, giảng viên phải kéo dài thêm thời gian học”, Thiên Chân ngẩng đầu nhìn người đàn ông đứng trước mặt mình, “Không ngờ là hôm nay anh lại đến đón em, xin lỗi”.

“Anh cũng không định trách móc gì em, xin lỗi làm gì”, giọng nói của anh nghe đều đều, khuôn mặt lạnh lùng không bộc lộ một chút cảm xúc nào. “Lên xe đi.”

“Hôm nay anh rảnh à?”, cô mở cánh cửa xe rồi ngồi vào bên trong, những giọt mưa rớt nhẹ trên mặt kính sau.

“Ừm”, anh khẽ trả lời, “Có người bạn mới mở nhà hàng ở King Road, mời anh đến thử xem. Hôm nay ai là giảng viên?”

“Lisa Meyer.”

“Là cô ta à”, anh cười giễu, “Năm 2005 cô ta tới kiến tập ở văn phòng của anh, ngày đầu tiên đi làm đã đến xin anh chữ ký”.

“Thế cơ à”, khóe môi cô hơi cong lên. Nếu như Lisa biết được trong số học viên của mình có một người là nhân tình của giám đốc cũ, đồng thời là người chị ta sùng bái, thì không biết sẽ thế nào.

“Em đang cười cái gì?”, anh đột nhiên quay đầu lại nhìn cô, đôi mắt đen sâu hút.

Nụ cười cứng ngắc trên môi, Thiên Chân quay lại nhìn anh: “Không có gì!”

Ánh mắt lạnh lẽo lướt một vệt qua khuôn mặt cô, anh tiếp tục nhìn thẳng về phía trước.

Thiên Chân thở phào một hơi, không hiểu vì sao người đàn ông này luôn mang đến cho người ta cảm giác bị quần bách trong vô hình.

“Thực ra về chuyên môn chị ấy hiểu biết rất toàn diện, lý luận nghe chắc chắn, tính tình cũng dễ chịu.” Cô đã nghe bài giảng của Lisa mấy lần, cảm thấy cũng thu được nhiều điều hữu ích.

“Thế nên cô ta chỉ có thể là một giảng viên, không thể nào trở thành nhà thiết kế được.” Anh vút toẹt một câu không hề nể nang, thương tiếc.

Thiên Chân ngẩn người không biết nói gì, nhìn khuôn mặt xoay nghiêng không hề có chút cảm xúc nào của anh. Dù thế nào thì số người được anh đánh giá cao cũng rất ít mà.

Trừ một trường hợp, người có tấm ảnh mà anh luôn cất trong ví đó.

“Tại sao lại chỉ có mỗi hai người chúng ta?”, Thiên Chân nhìn quanh tứ phía, cảm thấy hơi nghi hoặc, hỏi.

“Ngày mai mới khai trương chính thức, anh không thích những chốn quá đông người.” Tần Thiển nhúng thịt cua vào nước sốt cocktail, sau đó bỏ vào đĩa của cô.

“Cảm thấy thế nào, Kevin?” Một người đàn ông trung tuổi đi tới, mỉm cười cất tiếng chào.

“Tuyệt lắm!”, Tần Thiển đặt dao đĩa xuống, lấy khăn chấm khóe miệng, ánh mắt dừng lại trên người Thiên Chân, “Thiên Chân, đây là Cố Vĩnh Nam, giám đốc nhà hàng này”.

“Chào anh, Cố Vĩnh Nam”, Thiên Chân mỉm cười.

“Thiên Chân?”, Cố Vĩnh Nam nhìn cô cười, “Một cái tên đặc biệt thật đấy[1]”.

[1]Thiên chân có nghĩa là ngây thơ.

“Tôi họ Đoạn, Đoạn Thiên Chân.”

Cố Vĩnh Nam khẽ vỗ vỗ vai Tần Thiển, ánh mắt đầy ám muội: “Bạn gái à?”

Tần Thiển im lặng một lát, sau đó bình thản nói: “Là trợ lý của mình”.

Thiên Chân làm ra vẻ không quan tâm đến việc bọn họ nói chuyện với nhau, ngồi lặng yên ăn mấy món đã được gấp vào đĩa của mình.

Thực ra cô không thích ăn hải sản theo phong cách phương Tây, hào sòng, cua, tôm... đều đặt trên đá được nghiền nhỏ, tuy là tươi đấy, nhưng khi đưa vào trong bụng vẫn cứ thấy lạnh lẽo thế nào đó, rất không thích hợp với dạ dày, khiến cô luôn có cảm giác không thể tiêu hóa nổi.

Mãi lâu sau, Cố Vĩnh Nam mới chào rồi rời đi.

“Hôm nay khẩu vị của em không tốt à?”, câu hỏi của Tần Thiển phá vỡ sự yên lặng vốn đang duy trì giữa hai người bọn họ.

“Rất tốt mà”, cô biết là anh đang nhìn cô, nhưng vẫn không ngẩng đầu lên.

Sự khác biệt giữa bạn gái và người tình là ở chỗ, bạn gái là người danh chính ngôn thuận, có thể đứng đường hoàng dưới ánh mặt trời, còn người tình thì không thể.

Cô không phải là bồ bịch, chỉ là người tình, vì tuy Tần Thiển đã lập gia đình, song vợ anh đã qua đời.

Dẫu vậy, người sống vẫn không thể nào cạnh tranh nổi với người đã chết. Đó là chưa kể đến việc cô, dù có tự tử ngay trước mắt anh thì anh cũng chẳng buồn phản ứng.

Cũng giống như tình yêu, mỗi người đều cảm thấy rằng tình yêu thuộc về mình vô cùng hoàn hảo, không gì có thể so sánh được, thậm chí còn đẹp như trong cổ tích, chất lượng tuyệt vời, có thể chịu đựng được sự xô đẩy, lại có vỏ bọc là những lời nói ngọt ngào đường mật, nhưng thực ra tất cả đều là lừa dối...

Không thể không thừa nhận là anh chàng trong lớp đó nói rất đúng.

Chỉ có điều, chẳng lẽ cô yêu Tần Thiển hay sao? Con người rất dễ biến mình thành một trò cười, thế nên cô không thể.

“Chúng ta chia tay đi.”

Một câu nói nhẹ nhàng vang lên cùng với tiếng lanh canh của dao đĩa va vào đĩa.

Lặng yên.

“Em vừa nói gì?”, Tần Thiển ngược mắt nhìn cô.

“Em định tháng sau sẽ về nước, hiện giờ đã tìm được công việc rồi”, cô ngẩng mặt lên đón ánh nhìn của anh bằng vẻ thản nhiên.

“Tùy em thôi”, Tần Thiển lạnh lùng buông thông một câu, trên mặt vẫn không bộc lộ chút cảm xúc nào.

2. Chương 2: Năm Tháng Đã Qua

Cô nghĩ đến người phụ nữ khác thường được mệnh danh là “nữ hoàng Punk” đó, tất cả mọi người đều mê đắm những thiết kế phi đối xứng và theo chủ nghĩa giải tỏa kết cấu của bà, cũng như ngạc nhiên trước những tác phẩm đầy mê hoặc và nổi loạn đó. Khi Vivienne đã trở thành vị nữ hoàng được nhiều người kính phục, liệu còn ai nhớ đến cô gái nhỏ nhắn với nụ cười tươi tắn ngọt ngào, đứng nép mình bên cạnh Malcom McLaren nữa?

Quán Paul trên đường Regent là nơi Thiên Chân nhất định phải đến trong mỗi bữa trà buổi chiều. Thích nhất là Strawberry Charlotte, loại bánh ngọt luôn mang lại cảm giác giống như pudding, được phủ một lớp dâu tây dày kín trên bề mặt, dù rằng lượng ca-lo mà nó cung cấp sẽ khiến nhiều người chỉ dám nhìn thèm thuồng mà phải quay đi, thậm chí nó cũng chỉ luôn được bán nguyên chiếc, nhưng Thiên Chân vẫn không thể nào chống cự lại được nổi vị thơm ngon ngọt ngào của món bánh tráng miệng đầy hương vị Anh này.

Hồi học cấp 3 cô từng xem một bộ phim Nhật Bản, tên là “Trái dâu tây trên chiếc bánh kem”, trong đó có câu hỏi dâu tây nên ăn trước hay ăn sau bánh. Trong giờ tự học cô đã quay đầu lại ném cho Trần Úc một mẫu giấy con con, ai ngờ tên đó lại đang ngủ, thế là mẫu giấy bị người khác nhặt lên và kết quả là được chuyển đến tay cô Đới, giáo viên chủ nhiệm.

Khi đó, cô Đới đã nói ngay trước toàn thể lớp học bằng giọng nói nhấn nhá nhịp nhàng: “Trần công tử, nếu như trên chiếc bánh kem có một quả dâu tây, thì em sẽ ăn dâu tây trước hay sau?”

Cả lớp nổ ra một tràng cười lớn, cô Đới tiếp tục nheo nheo mắt nhìn Thiên Chân: “Đoạn tiểu thư, xin hỏi đây có phải là giờ triết học hay không?”

Thiên Chân quay đầu lại, nhìn thấy Trần Úc mặt vẫn còn đang ngái ngủ nhưng đã trợn trừng mắt lên nhìn cô hằm hằm, miệng nói mấy chữ không thành tiếng: Đồ con lợn.

Thế nên từ đó tới tận bây giờ, Trần Úc vẫn không trả lời cô câu hỏi đó, mà thật ra, những thứ anh ta nợ cô, không chỉ có một câu trả lời.

ù

“Thiên Chân.” Dòng suy nghĩ đột nhiên bị cắt ngang bởi một tiếng gọi thanh gọn, cô ngẩng đầu lên, Mi Lan đã ngồi xuống phía đối diện, một cơn gió nhẹ thổi qua, trong không gian thoang thoảng mùi nước hoa dễ chịu, là nước hoa Daisy của Marc Jacobs.

Mi Lan là em gái nhỏ nhất của mẹ Thiên Chân, từ nhỏ đã thông minh xinh đẹp, sau này đi du học ở Pháp, tốt nghiệp xong một mình sang Anh chinh chiến, đến giờ đã là giám đốc một thương hiệu cao cấp, lập được cả cơ đồ riêng có tiếng tăm trong giới, chỉ có điều đã qua tuổi ba mươi mà vẫn chưa lấy chồng. Mi Lan ghét nhất việc bị Thiên Chân gọi là dì út.

Thiên Chân nhìn đồng hồ đeo tay rồi cười chế nhạo: “Nước Anh có một bài đồng dao, khi đồng hồ gõ lên bốn tiếng, tất cả mọi thứ trên thế gian đều dừng lại cho bữa trà chiều. Bây giờ đã bốn giờ rồi, dì làm gì mà không thể dừng lại được thế”.

“Đây là London năm 2007, dì cũng không phải là một phụ nữ quý tộc thượng lưu thời trung cổ, suốt ngày chỉ biết trang điểm, trồng hoa, uống trà và chuyện phiếm.” Mi Lan vẫy tay gọi một tách Esspreso, tay xoa xoa bắp chân tê mỏi vì chiếc giày cao gót cao tới mười sáu phân. “Bữa tối nay dì hẹn một người khách, sau đó mười giờ lại phải chạy đến một party nữa.”

“Cái gọi là Người có tài thì phải làm nhiều việc không phải thế này thì là gì?”, Thiên Chân cười, “Ai biết được một chiếc váy của dì, mang về Trung Quốc cũng mua được một gian nhà mái bằng rồi chứ”.

“Chim chết vì ăn, người chết vì tiền tài, công việc của dì quả thực gây tổn thọ!” Mi Lan nhấp một ngụm cà phê rồi than vãn.

“May mà dì còn có Peter”, Thiên Chân cười an ủi.

Bạn trai của Mi Lan làm tổng giám sát kỹ thuật hậu trường của một kênh truyền hình nổi tiếng, thu nhập cao, có thể coi là một nhân vật tài năng.

“Cái tay người Anh chết tiệt đó không thể nào tin được, kéo dài suốt năm năm rồi mà chưa từng nhắc đến chữ “cưới” một lần”, Mi Lan cười nhạt. “Dì tự mình tính toán cho tương lai của mình có lẽ tốt hơn.”

“Không nhắc đến chuyện này nữa”, Mi Lan lấy hai món đồ trong túi ra đưa cho Thiên Chân. “Đây là giấy mời tham gia buổi trình diễn thời trang ngày mai, là do khách hàng tặng dì, cháu có thể vào xem trình diễn, sau đó tới gặp chủ nhân của tấm danh thiếp này, đó là bạn cũ hồi ở bên Paris của dì, biên tập của tờ tạp chí “Cầu vồng”, chính nó đã nói với dì là văn phòng của Kevin Chun đang cần tuyển một trợ lý, cháu đã từng thực tập ở Vogue rồi, lại có người giới thiệu, chắc chắn là không có vấn đề gì đâu.”

“Kevin Chun”, Thiên Chân lẩm bẩm, “Nghe nói anh ta rất khép kín với mọi người xung quanh”.

“Khép kín thì có làm sao, bao nhiêu người nổi tiếng đều đặt hàng thời trang cao cấp của anh ta đấy”, Mi Lan than thở. “Trong cái giới thời trang này, ngọa hổ tàng long quả thực quá nhiều, lúc trước khi mới tập tọe bước vào nghề, dì từng đi một vòng quanh nước Ý, có biết bao nhiêu thương hiệu mình không biết đến, nhưng hề hỏi đến bất cứ sản phẩm nào, cũng đều có giá đắt hơn Dior.”

“Thế nào, đời sống tình cảm gần đây có gì tiến triển không?” Mi Lan chuyển chủ đề cuộc chuyện trò.

Thiên Chân lắc đầu.

“Vậy thì gay go thật”, Mi Lan chau mày. “Thường là vậy, có khi chật vật tìm mãi mới được một người vừa ý mình, nhưng rồi lại phát hiện ra đó là gay.”

Thiên Chân bật cười ha ha.

ù

Tuần lễ thời trang London được tổ chức mỗi năm một lần.

Thời tiết không mấy dễ chịu, thậm chí còn có phần u ám, nhưng vẫn không ngăn được sự nhiệt tình của những người đến tham gia.

Cái gọi là trình diễn thời trang, chẳng qua là việc vung tiền không tiếc tay để quảng cáo ngay tại chỗ, vậy là các thương hiệu lớn tha hồ chuẩn bị suốt nửa năm ột buổi trình diễn chỉ kéo dài chừng mười phút, bởi

mức độ tiếp nhận của thị trường trong sáu tháng sau đó cũng là xuất phát từ đây. Trình diễn thời trang không phải là nghệ thuật, mà là công cụ tiếp thị, biết bao nhiêu báo đài, tạp chí, các tiết mục truyền hình tự nguyện đăng tin, phát sóng một lượng lớn những hình ảnh, đoạn băng, khiến giá trị quảng cáo vì thế mà dễ dàng tăng lên từ mấy chục đến cả trăm lần.

Thiên Chân không mất quá nhiều thời gian để tìm được người bạn làm biên tập đồ của Mi Lan. Đó là một người phụ nữ nói năng nhã nhặn, mùi nước hoa sực nức, cũng nổi tiếng giống như tất cả những khách mời ngồi ở hàng ghế đầu tiên, được rất nhiều người chú ý tới.

Buổi trình diễn bắt đầu bằng bộ sưu tập thời trang của Kevin Chun, Thiên Chân ngồi xuống ghế sau của cô bạn dì Mi Lan, đợi đến khi các màn trình diễn kết thúc mới cùng chị ấy đến gặp người mà không biết có duyên trở thành giám đốc tương lai của cô hay không.

Ánh đèn hơi tối, hòa cùng với tiếng nhạc có tiết tấu sôi động, thậm chí còn có cả những tiếng huýt sáo của kẻ quá khích nào đó, tạo nên một phong cách rất riêng. Thiên Chân có vẻ hơi lơ đãng nhìn sang bên phải, ánh mắt đột nhiên ngưng đọng lại ở nơi một đôi trai gái đang từ từ đi lại hàng ghế này.

Người con gái có vóc dáng tuyệt đẹp, chắc chắn là một người mẫu. Thiên Chân cảm thấy khuôn mặt ấy trông rất quen, đại khái là đã từng xuất hiện trên trang bìa một cuốn tạp chí nào đó.

Còn người đàn ông đi sau cô ta lại càng khiến cho cô ngệt thở hơn, cả thế giới đột nhiên trở nên tĩnh lặng.

Khuôn mặt đầy nam tính mạnh mẽ đó dần dần hiện ra rõ rệt hơn trong lớp ký ức bị bụi thời gian bao phủ. Dưới ánh đèn mê-mơ ảo của sàn diễn thời trang, đôi mày cao vút, đôi mắt phượng hoàng tuyệt đẹp... Tất cả đều không thay đổi, khiến cô cảm thấy hết như trong một giấc mơ.

Trong cái đêm tịch mịch sau giờ tự học ấy, trên con đường thanh vắng rợp bóng cây xào xạc tiếng ve, anh đã bước đến trước mặt cô dưới cơn gió đêm dịu nhẹ, cúi đầu xuống và đặt lên môi cô một nụ hôn khẽ khàng.

Đã sáu năm trôi qua, giờ đây anh lại xuất hiện trong tầm mắt cô, chậm rãi đi về phía cô. Nhưng lần này, cô quay người rồi rút lui vội vã.

ù

Khi Thiên Chân ra khỏi khu vực trình diễn, mưa bụi đang bay lất phất khắp trời.

Đứng dưới tấm quảng cáo cỡ lớn của hãng Vivienne Westwood, Thiên Chân hít thở sâu từng cái cho giảm bớt cơn đau ở ngực.

Cô nghĩ đến người phụ nữ khác thường được mệnh danh là “nữ hoàng Punk[1]” đó, tất cả mọi người đều mê đắm những thiết kế phi đối xứng và theo chủ nghĩa giải tỏa kết cấu[2] của bà, cũng như ngạc nhiên trước những tác phẩm đầy mê hoặc và nổi loạn đó. Khi Vivienne đã trở thành vị nữ hoàng được nhiều người kính phục, liệu còn ai nhớ đến cô gái nhỏ nhắn với nụ cười tươi tắn ngọt ngào, đứng nép mình bên cạnh Malcom McLaren[3] nữa?

[1] Dame Vivienne Westwood, sinh năm 1941, nhà thiết kế thời trang nữ giới nổi tiếng người Anh, mang phong cách Punk - tức là sự kết hợp của quần áo, với tóc, trang sức, mỹ phẩm để tạo nên một sự khác biệt trên sân khấu trình diễn. Vivienne Westwood còn kết hợp nhạc punk rock vào trang phục để tạo nên một sự sống động, kỳ lạ và khác thường cho thời trang.

[2] Deconstruction – xu hướng thiết kế với phong cách mới làm người mặc không bị gò bó, cảm thấy thoải mái hơn bằng cách dùng ít vải hơn, lộn ngược vải...

[3] Người chồng thứ 2 của Vivienne Westwood, một nhà thiết kế thời trang, người đã cùng bà tạo dựng sự nghiệp cũng như đưa ra xu hướng thời trang mới trong những năm 1980.

Những chuyện trong quá khứ có liên quan đến tình yêu đó quả thực vô cùng phức tạp, có lẽ mất cả đời người cũng không thể nào hiểu rõ được. Quá khứ là quá khứ, không thể vì nó mà đau khổ mãi.

Cũng giống như ngày hôm đó cô đứng một mình trong sân bóng rổ của trường, dùng phấn viết dòng chữ: Trần Úc, anh đang ở đâu, tôi hận anh.

Cuối cùng thì trời mưa như trút nước, làm ướt nhẹp trái tim cô, xóa sạch đi mọi vết phấn loang lổ của dòng chữ ấy, và mang theo cả mối tình đầu ngây thơ trong sáng đó của cô.

Trong phòng trà tràn ngập tiếng dương cầm, một người ngồi lặng lẽ chăm chú nhìn qua cửa kính bằng đôi mắt đen sâu hút lạnh lẽo về phía người con gái đứng nãy giờ dưới màn mưa.

ù

“Xin lỗi cô, cho đi nhờ một chút.” Thiên Chân máy móc đứng dẹp sang một bên, một người phụ nữ xách theo từng túi lớn chiến lợi phẩm đang cố đi xuyên qua đám đông trước mặt.

Trong tòa nhà phía sau sân khấu trình diễn là khu vực bày bán hàng giảm giá của tất cả các thương hiệu thời trang, rất nhiều người tranh thủ cơ hội chỉ có một lần trong năm này để mua sắm.

Thiên Chân không biết mình đã đi vào đó từ lúc nào nữa, trong khi tất cả mọi người đều rộn ràng háo hức chọn những sản phẩm mà mình vừa ý, chỉ có mình cô là đứng đó với hai bàn tay trắng, trước mắt một khoảng mịt mờ.

Quả thực khi trong tâm trạng buồn chán, đứng giữa đám đông sôi động, trái lại, còn mang đến cho bạn một cảm giác an toàn, bởi vì sẽ không có ai để ý xem bạn buồn hay vui, có chán nản hay không.

Cô chậm rãi dừng chân trước một tấm gương dùng để thử đồ.

Thiên Chân ở trong gương mặc một chiếc áo sơ-mi lụa màu trắng, bên dưới bó gọn trong chiếc juýp chữ A eo àu đen, đã không còn là cô thiếu nữ ngây thơ trong sáng trong chiếc quần jeans gọn ghẽ năm nào, chỉ trừ mái tóc dài được quấn lộn bồng bênh đó là vẫn không có gì thay đổi.

Có một người đã từng nhẹ nhàng lùa bàn tay vào trong mái tóc cô rồi cười nói, giống hệt một con búp bê.

Cứ vậy, cả hai đã vội vã lớn lên cùng với dòng chảy của thời gian, có quá nhiều cảnh vật vụt trôi qua nhanh tới mức không kịp để mà nhìn lại.

Hít một hơi thật sâu, Thiên Chân quay người đi.

Giơ tay lên xem đồng hồ lần nữa, cô ngẩn người, sau đó lập tức bước nhanh ra phía cửa.

Buổi trình diễn trên sàn catwalk đã sắp kết thúc, vừa nãy vì chạy vội ra bên ngoài nên chưa kịp giải thích lời nào với vị biên tập viên tên là Nelly đó, nhưng ít ra thì lúc này cũng phải quay lại kịp lúc để gặp chị ấy và Kevin Chun.

Trong phòng trà đã đông kín người, Thiên Chân nhìn quanh một lượt, nhận thấy Nelly vẫn chưa vào liền thở phào một tiếng. Nhưng ngay một giây sau đó toàn thân cô bỗng chết lặng vì nghe thấy tiếng nói cười ngay sát phía sau lưng mình – Là Trần Úc.

Đầu trở nên trống rỗng, dường như không thể nào kiểm soát được chân tay, cô lập tức đi tới bên chiếc bàn cuối cùng kê ở sát tường, ngồi xoay lưng lại với bọn họ.

Thiên Chân hơi nghiêng đầu lại, nhìn thấy Trần Úc và cô gái đó cũng ngồi xuống ở một bàn khác, tính từ đó đến bàn cô ngồi đủ một khoảng cách an toàn, mới tạm thời thấy yên tâm.

Khi ngẩng đầu lên, cô lại gặp ngay một đôi mắt đen sắc lẹm. Khuất sau cặp kính gọng kim loại màu nâu hạt dẻ, đôi mắt lạnh giá và sâu hút đó khiến người ta gần như không dám nhìn thẳng vào.

“Thưa cô, chỗ này đã có người ngồi rồi, tôi đang đợi bạn.” Một giọng nói thấp trầm mang theo vẻ hơi ngạo mạn ngay sau đó vang lên.

Chủ nhân của giọng nói ấy chính là người đàn ông đang ngồi ngay phía trước mặt Thiên Chân. Anh ta có khuôn mặt với những đường nét lạnh lùng, góc cạnh, mặc một chiếc áo len mỏng Cashmere cổ chữ V màu đen, trông hình thức đơn giản nhưng lại gọn gàng và phong nhã.

“Xin lỗi anh”, Thiên Chân lúng túng lên tiếng, “Có thể để tôi ngồi ở đây một lát được không, chỉ một lát thôi?”

“Tại sao phải thế?”, người đàn ông đó nói một cách thản nhiên, nhìn cô, mặt không bộc lộ chút cảm xúc nào, “Tôi không quen cô”.

Thiên Chân ngẩn người, sững sờ nhìn anh ta. Người đàn ông này quả thực vô cảm quá mức.

Vài giây sau đó, cô làm một việc mà ngay đến cả chính bản thân cô còn xấu hổ tới mức toát mồ hôi trán. Thiên Chân với tay cầm lấy cuốn sổ và cây bút để trước mặt anh ta, mở một trang rồi viết vội lên đó tên và số điện thoại của cô, sau đó đẩy ngược trở lại: “Tôi là Đoạn Thiên Chân, thực ra tôi đã để ý đến anh khá lâu rồi, tôi muốn... Nếu không phiền, tôi có thể biết tên và số điện thoại của anh không?”

Đây là lần đầu tiên cô công nhiên “theo đuổi” một người đàn ông xa lạ, lại còn dùng cái cách thức chó chết nhất, thô tục nhất này nữa chứ.

Người đàn ông đó lặng yên nhìn cô không nói.

Thiên Chân lo lắng nhìn lướt qua quyển sổ, sau đó đột nhiên hiểu ra: “Anh không đọc được tiếng Trung Quốc phải không? Tôi quên mất không viết tên tôi bằng tiếng Anh”.

Dù rằng mắt anh ta rất đen, khuôn mặt mang những nét gốc Á điển hình, nhưng có thể anh ta là người Nhật, Hàn hoặc BBC[4].

[4] British Born Chinese - Người Anh gốc Hoa.

“Đoạn-Thiên-Chân”, một giọng nói quyến rũ chậm rãi đọc từng chữ tên cô, trong đôi mắt đen lóe lên một chút mỉa mai, “Thiên Chân, một cái tên hay thật”.

Nét bút của Thiên Chân đột nhiên dừng lại, cô ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn cách anh ta phát âm dù hơi cứng, nhưng có thể nói là tiếng Trung cực kỳ lưu loát.

“Điều đó có nghĩa là cô thấy hứng thú với tôi sao?”, anh ta nói một cách từ tốn, ánh mắt sắc bén lướt qua khuôn mặt cô.

Khi đó Thiên Chân mới nhận ra bên tai trái của anh ta có bấm một viên kim cương màu xanh lam, đó là một loại đá hết sức độc đáo, trên bề mặt bóng loáng phát ra một màu xanh đầy mê hoặc, song ở một góc độ khác thì nó lại đổi màu, chuyển thành một ánh sáng khác thường.

“Ừm, có thể coi như vậy”, cô xốc lại tinh thần, cười một cách ngang ngạnh.

“Vì sao thế?”, những ngón tay thon dài gõ lên mặt bàn. Thiên Chân trông thấy trên ngón tay áp út của anh ta có đeo một chiếc nhẫn bạch kim trông có vẻ giản đơn nhưng là hàng thiết kế, đột nhiên cảm thấy một cảm giác dở khóc dở cười – hóa ra cô đã chọn tấn công một người đàn ông đã có vợ.

Kiểu gì thì cũng chết. Thiên Chân nghiêng răng, quyết định tiếp tục.

“Đầu tiên, là vì phong cách phục trang hôm nay của anh khiến cho tôi vừa nhìn đã thấy thích rồi”, Thiên Chân chỉ vào chiếc áo vest màu xám tro được làm thủ công vô cùng tinh tế khoắc trên lưng ghế của anh ta, “Thời vua Geogre V, màu xám tro trở thành màu chủ đạo trong xã hội vào thời điểm mùa hè. Về phương diện tôn giáo mà nói thì màu sắc trầm lắng nhưng sang trọng này khiến người ta liên tưởng đến sự thanh khiết của chim bồ câu. Từ phong cách phục trang luôn đơn giản nhưng nghiêm khắc từ thời Anglo – Saxon[5] thì có thể thấy, trang phục comple chính thống của người Anh có lẽ là chỉ có màu tro sậm, màu xanh nước biển, màu trắng và xanh da trời, kết hợp thêm với áo len màu đen, cái gọi là nửa thanh tao, nửa khoáng đạt chính là đây”.

[5] Thời kỳ Anglo-Saxon ở Anh bao gồm giai đoạn trong lịch sử nước Anh kéo dài từ khoảng năm 550 sau CN cho tới cuộc xâm chiếm của người Norman năm 1066.

“Ngoài ra, dường như anh đã ngồi ở đây rất lâu đọc tạp chí chứ không ra ngoài kia xem buổi trình diễn”, Thiên Chân nhìn cuốn tạp chí đã được gỡ đến trang cuối cùng để trước mặt anh ta. “Đó cũng là một trong những nguyên nhân khiến tôi cảm thấy anh đặc biệt. Kỳ thực các buổi trình diễn thời trang cũng chỉ là chiêu trò nhằm gây thanh thế và tăng cường khả năng khoe hàng mà thôi. Ngày nay mạng internet phát triển mạnh mẽ, buổi trình diễn hạ màn chưa tới một giờ đồng hồ, thì trên mạng đã ngập tràn những hình ảnh ghi lại hiện trường. Những kẻ làm hàng giả hoàn toàn có thể tung ra bán hàng loạt sản phẩm thật giả

lẫn lộn thậm chí trước cả khi các đơn đặt hàng chính hãng được làm xong. Nên nói cách khác, trình diễn thời trang cũng là một buổi tự sát tập thể, còn những người đi xem trình diễn thời trang thì ngoài việc nhằm thỏa mãn thói hư vinh của bản thân mình, cũng là đi xem các nhà thiết kế tự sát mà thôi.”

“Cô đã nói xong chưa?”, sau khi nghe những câu bát nháo của cô xỏ ra dồn dập, anh ta chậm rãi lên tiếng, thậm chí còn không quên gọi giúp cô một tách cà phê.

Thiên Chân gật đầu, chỉ cảm thấy đầu mình đang nổ ùng oàng, còn trong lòng bàn tay thì ướt đầm mồ hôi. Cô biết những lời nói của mình hoàn toàn vô nghĩa.

ù

“Thứ lỗi cho tôi ngu dốt, nhưng tôi vẫn không thể nào hiểu nổi nguyên nhân khiến cho tôi trở nên hấp dẫn với cô là gì.”

Thiên Chân hít một hơi thật sâu – người đàn ông này quả thực đang cố dồn cô tới đường cùng.

Cô thận trọng nhìn quanh một lượt để rồi phát hiện ra rằng gần như không còn một chỗ trống nào khác, Trần Úc và cô bạn gái thì vẫn đang chuyện trò vui vẻ, hoàn toàn không có vẻ gì như chuẩn bị rời đi.

“Tôi...”

Cô vừa mở miệng, liền nghe thấy có người đi giày cao gót đến, cất tiếng gọi: “Kevin”.

Mùi nước hoa xộc đến, một bàn tay đập vào vai cô, gọi tên tiếng Trung của cô bằng thứ giọng cứng ngắt: “Thiên Chân? Hóa ra em đã đến đây rồi à?”

Dường như phải mất cả một thế kỷ trôi qua, Thiên Chân mới hiểu là đang có chuyện gì.

Những ánh đèn flash lóe chớp lên ở xung quanh, cô kinh ngạc nhìn Nelly ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh mình, rồi lại nhìn người đàn ông ngồi đối diện – anh ta chính là Kevin Chun sao?

Những thông tin về anh ta trên báo chí quả thực ít tới mức không thể ít hơn, khiến một kẻ vừa bước vào nghề như cô đến hôm nay mới biết mặt mũi anh ta thế này. Nghĩ lại những câu ban nãy vừa nói với anh ta, cô quả thực gần như chết ngất, song thứ khiến cô như ngồi trên bàn chông lại chính là ánh mắt quen thuộc ở ngay phía sau lưng đó.

Thiên Chân có thể khẳng định một trăm phần trăm rằng Trần Úc đã nhận ra cô.

Trước mặt là sói, sau lưng là hổ, đầu đầu cũng đều có kẻ địch, đó chính là bức tranh tả thực tình trạng của cô lúc này đây.

“Đoạn tiểu thư có vẻ đang rất căng thẳng nhỉ?”, con sói đó thản nhiên cười hỏi.

“Xin lỗi, tôi không biết anh là Kevin Chun...”, giọng cô gần như rên rỉ, nghĩ bụng quả nhiên ông trời muốn hủy diệt cô, công việc còn chưa xin được đã làm trò hề với giám đốc tương lai.

“Xem ra hai người đã trò chuyện với nhau trước rồi phải không?”, Nelly cười nói, “Thế nào Kevin, Thiên Chân làm trợ lý của anh không vấn đề gì chứ?”

Sói không nói gì, chỉ cười với vẻ giả tạo, còn Thiên Chân thì gần như sắp chết chìm trong sự im lặng của anh ta.

“Không vấn đề gì”, Kevin Chun chậm rãi lên tiếng, vừa cười vừa nói, “Cô ấy rất thú vị”.

Chết tiệt - Thiên Chân ngấm ngấm nghiêng rằng, anh ta lại còn dùng từ “funny” đó để mô tả về cô, nói một cách trực giác, cô cho rằng ý anh ta tuyệt đối không phải là nói cô thú vị, mà là ngờ ngợ, khôì hài.

Tuy nhiên, anh ta nói vậy có nghĩa là cô đã nhận được công việc đó hay sao? Cô thấy hơi nhẹ nhõm, thậm chí nghĩ chuyện đi hôm nay coi như là cũng không phí công vô ích.

“Thiên Chân”, một giọng nói quen thuộc đột nhiên vang lên ở phía sau, cô lập tức hóa đá ngay tại trận.

Là Trần Úc, giọng nói đó cô vĩnh viễn không bao giờ quên được.

Cái giọng điệu khẳng định đó, cũng chỉ mình anh mới có.

Chết tiệt, dù đã bao nhiêu năm trôi qua như vậy, dù cô đứng xoay lưng lại, anh vẫn có thể gọi tên cô một cách hoàn toàn tự tin không một chút nghi ngờ, chắc chắn rằng bản thân không thể nào nhầm lẫn được.

Có nhiều lúc cô cảm thấy căm ghét biết bao cái cảm giác anh luôn nắm bắt được mọi thứ trong tay như vậy.

Nếu như có thể, Thiên Chân hy vọng lúc này đây cũng giống như vô vàn những đêm đã trôi qua trong quá khứ – những đêm cô chìm trong giấc mộng, nhưng khi tỉnh giấc, vẫn cứ cô độc một mình, còn anh thì vẫn không hề xuất hiện.

ù

Thiên Chân cúi đầu lặng yên hệt như một con đà điểu.

“Đoạn Thiên Chân”, âm thanh đầy ma mị tiếp tục gọi cả họ tên cô, xuyên thẳng qua bộ não.

Giám đốc sói đang nhìn cô với vẻ đầy hứng thú.

Không thể chịu nổi sự bức bách từ ánh mắt của anh ta và Nelly, Thiên Chân quay người lại.

“Anh có chuyện gì?”, cô hỏi, giọng nói bình tĩnh tới mức ngay chính bản thân cô cũng phải ngạc nhiên.

Bao nhiêu năm như vậy rồi, không ngờ khi gặp lại nhau lại là trong bộ dạng thế này.

Nếu chiếu theo những tình tiết trong tiểu thuyết, đáng lẽ phải là một ngày mây xanh ngắt, trên một con đường lá rụng mùa thu, đột nhiên gặp lại, sau đó kề sát vai nhau mà chẳng nói gì; hoặc giả là sau bao nhiêu năm dang dở, cả hai đều đã lập gia đình, mái đầu đã nhuốm sương gió thời gian...

Cô đã từng tưởng tượng không biết bao nhiêu lần những cảnh tượng khi cô và Trần Úc gặp lại nhau, nhưng từ trước đến nay chưa từng nghĩ tới một phòng trà nóng ấm sau một buổi chiều mưa âm u thế này.

Quả thực nếu nghĩ kỹ, cũng không có gì đáng phải ngạc nhiên, luôn có những cuộc gặp bất ngờ trên suốt chặng đường đời.

“Anh có chuyện này muốn nói riêng với em.”

Thiên Chân nhìn anh, không sao nhận rõ được dư vị gì đang trào lên trong lòng. Thật lạ lùng, cách nói năng của cả hai bên vẫn như trước đây, quen thuộc hơn bao giờ hết, dường như quãng thời gian xa cách dài đằng đẵng đó chưa hề tồn tại.

“Tôi chẳng có chuyện gì để nói với anh cả”, ánh mắt Thiên Chân lạnh ngắt, cô quay đầu đi chỗ khác, thôi không nhìn anh nữa.

Quả thực có vô vàn điều muốn nói, có rất nhiều chuyện muốn hỏi anh, nhưng khi anh thực sự đã xuất hiện ngay trước mắt, cô lại có cảm giác ruột gan rối tung lên, một chữ thôi cũng không thể nào nói nổi.

“Thiên Chân.”

“Xin lỗi anh”, sói đột nhiên cắt ngang lời Trần Úc, “xin thứ lỗi vì hiện giờ tôi đang có chuyện công việc cần phải bàn với nhân viên của mình, nếu như anh không phiền, có thể chờ đến lúc xong việc tới tìm cô ấy, tôi có thể cho anh số điện thoại...”

Thiên Chân ngồi ngẩn ra nghe anh ta đọc số điện thoại của mình một cách trôi chảy, ngẩng đầu lên nhìn, thấy sắc mặt Trần Úc đột nhiên trở nên hơi khó chịu.

“Đến tối anh sẽ gọi lại cho em.” Anh nói, quai hàm bạnh ra, sau đó quay người bỏ đi.

Thiên Chân hơi run lên khe khẽ.

“Anh chàng đẹp trai đó hấp dẫn đấy”, Nelly liếc nhìn theo Trần Úc rồi quay sang cười với Thiên Chân.

Thiên Chân hơi lúng túng cười đáp lại, không nói gì.

“Thôi chị đi trước nhé, còn chuyện gì hai người từ từ bàn bạc. Thiên Chân cố lên”, Nelly vừa nói, vừa vỗ vỗ vào vai Thiên Chân rồi bước đi.

“Vừa rồi trình diễn bộ sưu tập mới nhất của anh, thông thường chẳng phải các nhà thiết kế đều có mặt hay sao, vì sao anh lại không ra đó?”, bầu không khí thoáng chốc trở nên trầm lắng, Thiên Chân đành cố làm ra vẻ thoải mái để chủ động lấp chỗ trống.

“Tôi ngại không muốn ra.” Kevin Chun nhìn cô nói thản nhiên. “Rất xin lỗi vì đã khiến cho khán giả mất đi cơ hội được xem tôi tự sát.”

Thiên Chân cười một tiếng khô khốc, trán toát mồ hôi lạnh... Quả là không thể nói đùa được.

“Tần Thiển”, sỏi đột nhiên lên tiếng.

“Gi cơ ạ?”, Thiên Chân ngẩn người, nghe chưa rõ, anh ta nói cái gì mà “tình yêu nông cạn[6]” chứ?

[6] Phát âm của từ “Tần Thiển” (qin qian) và “tình cạn” (qing qian) hơi giống nhau.

“Chữ Tần trong triều đại nhà Tần, chữ Thiển trong từ nông sâu”, anh ta lặp lại với vẻ hơi mất kiên nhẫn, “đó là tên tiếng Trung của tôi”.

“À”, cô hơi buồn cười. “Anh phát âm n và ng không khác nhau là mấy, phải nói là ‘Tần.’”

Anh ta nhìn xoáy vào cô.

“Tôi lớn lên ở Thượng Hải”, biểu hiện của Tần Thiển có vẻ hơi gượng gạo.

“Ồ, thảo nào phát âm như vậy...”, Thiên Chân làm vẻ mặt kiêu như “tôi bỏ qua cho anh”, song lập tức im bật khi nhìn thẳng vào ánh mắt anh ta.

Cô quả thực đang bối rối giám đốc của mình, còn biểu hiện của anh ta hoàn toàn giống như muốn nói “cô đi quá xa rồi đấy”.

“Giờ cô có bận không?” Tần Thiển hỏi.

Thiên Chân lắc đầu.

“Vậy thì đi với tôi”, anh ta thu dọn mấy thứ đồ trên bàn cho vào trong túi, sau đó mặc áo vest vào.

“Đi đâu ạ?” Thiên Chân vội vàng đi theo sát gót Tần Thiển.

“Làm việc”, anh ta đáp gọn lỏn.

Thiên Chân hơi ngẩn người – bắt đầu luôn lúc này hả?

ù

Văn phòng của Tần Thiển nằm trong một tòa nhà cao cấp bên bờ sông Thames.

Cánh cửa kính tự động có in mờ logo Kevin Chun mở ra, bên trong có mấy người đang bận rộn, họ nhìn thấy hai người liền ngẩng đầu lên chào.

Không gian rộng rãi của tầng nhà được thiết kế theo phong cách cởi mở, nhìn qua những mảng cửa sổ sát từ sàn đến trần có thể thấy cung điện Westminster tráng lệ và cả những ánh đèn nê-ông nhấp nháy của vòng quay London Eye dưới bóng hoàng hôn.

“Đến đây”, giọng nói lãnh đạm vang lên.

Thiên Chân thu ánh mắt khỏi khung cảnh chạng vạng tuyệt đẹp ở bên ngoài, nhìn thấy Tần Thiển đang đứng trước thang máy của trung tâm tầng nhà nhìn cô.

Cô xấu hổ lè lưỡi, đi theo anh ta vào buồng thang máy khi cánh cửa mở ra.

Hóa ra tầng trên vẫn còn một gian phòng lớn, tuy nhiên được thiết kế hoàn toàn theo phong cách gia đình, có vẻ như là không gian riêng của anh ta.

“Đầu tiên cô phải học được cách làm thế nào để bước đi thật nhanh với giày cao gót đã.” Nhìn thấy Thiên Chân cố gắng lắm mới theo sát được mình, Tần Thiển đột nhiên nói.

“Vâng”, Thiên Chân gật đầu răm rắp.

Tần Thiển rót một cốc nước ra uống, ngược mắt lên nhìn cô: “Tối nay tôi dự một bữa tiệc từ thiện, chọn trang phục giúp tôi”.

Thiên Chân sững người, hơi nghi ngờ rằng anh ta đang thử việc cô.

“Tủ quần áo ở đây”, Tần Thiển chỉ về phía gian thay đồ. “Cô có biết PA là gì không?”

Thiên Chân gật đầu một cách máy móc: “Có ạ, Personal Assistant, trợ lý cá nhân”.

“Nhưng chả lẽ PA còn phải giúp người ta chọn quần áo nữa hay sao...”, cô lăm bằm một mình, đi về phía trước tủ quần áo như đang mộng du.

Thật là không may vì anh ta nghe thấy.

“Cô chưa từng làm PA sao?”, Tần Thiển nhìn cô, hơi khinh khỉnh.

Thiên Chân thành thực lắc đầu: “Bọn họ chỉ nói với tôi rằng văn phòng của anh thiếu một chân trợ lý, trước đây tôi đã từng thực tập làm trợ lý ở một tờ tạp chí về thời trang”.

Được đấy... Tần Thiển nhìn Thiên Chân, cảm thấy lộn mấu lên. Nếu không phải vì người trợ lý cũ đột nhiên gặp tai nạn giao thông đúng lúc anh đang nói chuyện với Nelly, sau đó cô ấy nhiệt tình tìm giúp anh một người trợ lý khác, thì anh cũng không tới mức tìm bừa về một trợ lý như thế này.

Ok, tối nay cho cô ta một cơ hội, sau đó có thể sa thải vào sáng mai.

Thiên Chân nhìn Tần Thiển nhấp nhồm không yên, chỉ thấy sắc mặt anh ta âm u khó đoán, không biết rằng chỉ mới đó thôi mình đã bị tuyên án tử hình.

Bữa tiệc từ thiện, có lẽ cũng không nên ăn mặc quá trang trọng... Cô ngấm ngấm thở dài, quay lại nhìn một lượt quanh tủ quần áo của anh ta với vẻ biết thân biết phận.

Choáng... Quần áo của anh ta quả thực nhiều một cách khác thường, nhiều hơn cả số quần áo của cô từng có trong suốt hơn hai mươi năm qua cộng lại, chẳng trách vừa nãy khi anh ta mở cánh cửa tủ khổng lồ đó, cô còn tưởng anh ta mở cửa vào một căn phòng.

Thiên Chân nhìn vào bên trong, hoa cả mắt.

“Bộ này, anh mặc bộ này được không?”, cô cẩn trọng nhắc ra một bộ comple gồm cả gile màu xám bạc, giơ lên trước mặt anh ta với vẻ bất an.

“Bây giờ không phải thời Geogre Đệ ngũ đâu tiểu thư ạ, nên tôi không cần phải mặc mãi một màu xám đỏ để tham gia các hoạt động xã hội”, Tần Thiển dùng ngay câu cô từng nói để mĩa mai.

Thiên Chân ngậm chữi thề một tiếng, quay người lại tiếp tục tìm.

“Vây còn bộ này?”, cô đưa ra một bộ màu đen có vân chìm.

Tần Thiển không nói gì, đón lấy bộ comple.

Thiên Chân gần như muốn reo lên vì mừng rỡ, qua ải rồi.

“Áo sơ mi đâu, cà vạt đâu?”, giọng nói thấp trầm lạnh lẽo lại vang lên.

Quả nhiên mình đã vui mừng quá sớm - cô thẳm rên lên, sau đó lấy từ ngăn áo sơ-mi ra một chiếc màu trắng có vân chìm cùng tông.

Chiếc áo được đưa đi, lòng cô cũng thấy nhẹ hẫng.

Nhìn lên giá treo cà vạt, ánh mắt cô bỗng nhiên dừng lại.

Chiếc cà vạt bằng lụa màu tím đỏ giống hệt chiếc cà vạt mà cô đã tặng cho Trần Úc.

Đó là năm cuối cấp phổ thông trung học, lần ấy anh vừa giành được giải nhất trong cuộc thi học sinh giỏi Vật lý toàn quốc, đại diện cho các học sinh xuất sắc lên phát biểu trong buổi lễ kỷ niệm ngày thành lập của nhà trường. Anh đứng trên bục phát biểu trông tuyệt đẹp, chỉ là bộ vest đồng phục giản đơn nhưng khi

được mặc trên người anh lại trở nên khác biệt lạ thường, còn chiếc cà vạt thắt trên cổ áo sơ-mi trắng chính là chiếc cô mua tặng.

Cô đứng trong đám đông học sinh nhìn anh, trong lòng ngập tràn cảm giác ngọt ngào. Chiếc cà vạt đó là do cô đã lén lút gọi anh vào phòng truyền thanh để tự tay thắt cho anh... Đó là bí mật của riêng bọn họ, không có người nào biết, nhưng mỗi khi nhớ đến nó, cô đều thấy một niềm ấm áp xen lẫn với chua cay dâng lên ở trong tim.

“Cô nghĩ là chiếc cà vạt đó hợp màu à?”, một tiếng cười khẩy vang lên cắt ngang dòng suy nghĩ của cô.

Thiên Chân ngạc nhiên, sau đó mới nhận ra mình đã cầm chiếc cà vạt màu tím đó đưa ra trước mặt Tần Thiển.

Cô lập tức rút tay về, lướt nhìn một lượt giá treo cà vạt, sau đó lấy ra một chiếc có hoa nhí màu đỏ bạc, kèm theo một chiếc khăn lụa cùng màu đưa cho anh ta.

Tần Thiển cầm lấy, nói: “Tôi muốn thay quần áo, cô ra ghế ngồi đợi đi”.

Ừ, thay thì thay đi, cứ như là cô muốn nhìn trộm anh ta không bằng.

Khi Tần Thiển vừa quay người lại, Thiên Chân bèn nhìn mặt thè lưỡi, song đúng thời khắc anh ta đóng cánh cửa tủ vào, cô lại trông thấy chiếc cà vạt màu tím đó, bỗng nhiên ghen thổ, lòng ngấm ngấm đau.

Ừ

Phòng khách thiết kế theo phong cách mở, được bài trí rất giản đơn, một chiếc bàn trà bằng gỗ để gai được đặt trên tấm thảm có họa tiết Paisley với những đường cong cầu kỳ. Thiên Chân ngồi xuống chiếc ghế Chesterfield da thật mà cô biết là giá rất đắt, lơ đãng giở cuốn tạp chí ra xem.

Chỉ mười phút sau, Tần Thiển bước ra từ phòng tắm trong bộ trang phục mới thay, Thiên Chân liếc nhìn, lập tức ánh mắt dán chặt vào đó như bị dính keo.

Nói thật lòng, từ nhỏ tới lớn cô đã gặp không ít những anh chàng đẹp mã, nên Tần Thiển cũng không thể được coi là một người đẹp trai. Các đường nét cơ thể của anh ta hơi cứng quá, thêm vào đó là cặp mắt đen nghiêm khắc lạnh lùng khiến cho người khác phải đứng cách xa cả ngàn dặm không dám tới gần. Song cô không thể không thừa nhận rằng người đàn ông đó sau khi đã ăn vận vào trông đâu ra đấy... Đặc biệt là cái cổ cao và bờ vai rộng trông rất có phong thái thanh tao của tầng lớp quý tộc.

Đương nhiên, cảm giác tốt của cô đối với anh ta chỉ được giới hạn ở lúc anh ta không lên tiếng nói gì.

“Cô cười cái gì?”, Tần Thiển nhướn mày lên.

“Hóa ra anh lại thích phong cách của con trai Geogre V hơn ông ta”, Thiên Chân đánh giá trang phục theo phong cách họa tiết mờ ảo trên người anh ta, lại còn cả nút thắt cà vạt kiểu Double Windsor[7] nữa chứ.

[7] Nút thắt to, hợp với cà vạt mỏng và dài.

“Đây là lương ngày hôm nay của cô”, Tần Thiển hoàn toàn không buồn để ý đến câu bình luận của cô, rút từ trong ví ra hai tờ năm mươi bảng rồi đặt lên trên bàn trà, ánh mắt hơi hấp háy, “Còn công việc ngày mai sẽ nói sau.”

Thiên Chân chớp chớp mắt với vẻ ngạc nhiên: “Nhưng tôi chỉ giúp anh chọn một bộ quần áo thôi mà”.

“Tuần sau có Hội chợ hàng dệt may Premiere Vision, tôi định đi Paris, các thông tin chủ yếu về hành trình tôi để trên bàn làm việc trong văn phòng tầng dưới, cô cần sắp xếp ổn thỏa. Hồi những nhân viên còn ở dưới đó rồi thống kê lại những đơn đặt hàng trong tuần này. Còn nữa, trên bàn làm việc của tôi có một bảng danh sách các nghệ sỹ vẽ tranh phun sơn[8], cô liên hệ với họ, sau đó ghi lại những người muốn cộng tác với tôi.”

“Đây là những công việc của tối nay, đã rõ chưa?”, đôi mắt đen bình thản nhìn cô.

Thiên Chân gật đầu... Và biết anh ta sẽ không dễ dàng bỏ qua cho cô.

[8] Tranh Graffiti.

ù

Dù giám đốc Tần chỉ dặn dò có ba việc, nhưng khiến cho cô tất bật suốt hai giờ đồng hồ vẫn chưa xong. Máy nhân viên dưới văn phòng lần lượt ra về, Thiên Chân ẩn ẩn vào cái bụng trống không, quyết định đi vào gian bếp chung xem có thứ gì đó giúp cô chống đói tạm thời không.

Mỳ Spaghetti làm từ tiểu mạch Durham[9], thịt sốt cà chua đóng hộp, chỉ một lát sau, cô không thể chờ đợi lâu hơn, bê đĩa mỳ nóng sốt bốc hơi ngào ngạt lên. Nhưng vừa lấy thêm chiếc đĩa rồi bưng tất cả đi ra chỗ ngồi thì đã cảm giác thấy có bóng người lướt qua ngoài cửa.

[9] Một địa danh ở California, Mỹ.

“Chị là ai?” Một giọng nói đột ngột vang lên phá vỡ không gian yên tĩnh, bàn tay Thiên Chân chợt run bần khiến cho đĩa mỳ rơi xuống... Vì sao rõ ràng không nhìn thấy ai mà lại có tiếng nói? Lẽ nào ở đây có ma...

“Này! Chị suýt nữa làm đổ vào tôi rồi đấy. Đồ ngốc.” Lời buộc tội không một chút nể nang lại vang lên. Ánh mắt của Thiên Chân từ từ hướng xuống dưới, lập tức trông thấy có người đang cầm chiếc đĩa và nhìn chăm chăm vào cô.

Đó là một bé trai chừng tám chín tuổi, mái tóc đen hơi xoăn, da trắng muốt, đôi mắt xanh sẫm hệt như một cặp ngọc lục bảo. Thằng bé đang ngẩng đầu lên tỏ vẻ hơi sốt ruột, nhìn thẳng vào cô bằng vẻ ngạo mạn.

“Em à, em mắng ai là đồ ngốc thế?” Sau khi sợ hết hồn lại bị một thằng nhóc thối lên lớp, Thiên Chân hơi khó chịu.

“Ở đây ngoài chị ra thì còn người nào khác nữa à?” Thằng bé phản kích lại không hề khách sáo.

Thiên Chân cứng lưỡi: “Trả lại đĩa mỳ cho chị”.

“Bữa tối của chị đây à?”, thằng bé đột nhiên cười ranh mãnh, “Ngon đấy, đúng lúc tôi cũng đang đói”.

“Ai thèm quan tâm việc em đói chứ”, Thiên Chân trợn mắt nhìn thằng bé không biết bỗng nhiên mọc ở đâu ra. “Em cứ thử động vào đĩa mỳ của chị xem.”

Cô còn chưa nói hết câu, thằng bé đó đã vào bếp lấy ra chiếc đĩa một cách thông thạo, sau đó bắt đầu ăn, hoàn toàn không coi lời đe dọa của cô ra gì.

“Này!” Thiên Chân tròn mắt nhìn không thể nào tin nổi, nhào ngay đến, nhưng một tờ tiền giấy đã đột nhiên xuất hiện ngay trước mắt làm bước chân cô dừng lại.

“Chị có thể gọi pizza, chỉ cần đợi hai mươi phút là được rồi.” Thằng quỷ nhỏ đắc ý cầm chiếc khăn giấy lau lau miệng, đưa tờ tiền lên trước mắt cô vẻ như đầy trách nhiệm.

“Chết tiệt”, Thiên Chân nghiêng rằng, không thể kiềm chế nổi việc thốt ra một câu chửi thề bằng tiếng Trung. Cô lập tức hất tờ tiền có hình ảnh chân dung Nữ hoàng Anh ra, giận dữ nhìn thằng bé. “Sao không tự gọi về mà ăn?”

Mới tí tuổi đầu mà đã xử sự kiểu này, cứ có tiền là được chắc?

“Dì à, tôi nghe được tiếng Trung đấy, dì đang chửi người ta phải không.” Nói xong, thằng bé còn đặt chiếc đĩa vào trong máy rửa bát một cách nghiêm chỉnh. “Tôi để vào đây, lát dì nhớ lấy ra nhé.”

“Lấy cái đầu cậu ấy”, vừa đói vừa tức, Thiên Chân gần như phát điên lên, “đúng là đồ ăn cướp”.

“Cảm ơn lời khen ngợi của dì”, giọng London của thằng bé thanh lịch tới mức không thể tìm ra được khuyết điểm nào.

Thiên Chân nhìn nó, mắt tròn một phút mới có thể nén lại cơn giận dữ, quyết định không làm cho dạ dày của mình khó chịu hơn nữa, từ bỏ cuộc chiến.

“Số điện thoại gọi pizza là bao nhiêu?”, cô cố lấy hết sự kiên nhẫn của bản thân để hỏi.

“Tôi không biết”, thằng bé lắc đầu.

Lửa giận vốn đã được đè nén xuống một cách không mấy dễ dàng lại bùng lên, khiến giọng Thiên Chân run bần: “Em không biết mà còn bảo chị gọi đặt hàng hả?”

“Dì à, những việc nhỏ nhặt thế này bình thường vốn không đến lượt tôi phải làm, đã hiểu chưa?”, thằng bé nói bằng giọng khinh khỉnh. “Lẽ nào dì không biết trên thế giới này có một thứ gọi là internet à? Lại còn cả google nữa có biết không? Dì chỉ cần ra ngồi trước máy tính, gõ vào hai từ Pizza delivery là xong thôi mà.”

“Bộp.” Thiên Chân đặt mạnh chiếc đĩa xuống mặt bàn, đúng lúc đang nghĩ xem liệu có nên qua đó cho thằng bé một trận không thì tiếng chuông điện thoại di động vang lên.

“A lô”, cô nhận cuộc gọi.

“Cô ăn nhầm thuốc súng à?” Giọng nói lạnh lùng vang lên, là Tần Thiển.

“Đâu có”, cô hít sâu một hơi, cố gắng kiềm chế giọng nói đầy kích động của mình.

“Công việc đã giải quyết tới đâu rồi?”

“Cũng gần xong rồi, chỉ cần sắp xếp lại mấy đơn đặt hàng nữa là được.”

“Ừm”, Tần Thiển ngừng lại một chút, “Ngày mai cô không cần...”

Chiếc điện thoại đột nhiên bị giật phắt đi, Thiên Chân nổi giận nhìn thằng quỷ nhỏ đứng trước mặt mình: “Tiểu quỷ, rốt cuộc là em đang làm gì hả? Chị cảnh cáo em, em còn giở trò chọc tức nữa chị sẽ nấu em thành bữa tối luôn đấy”.

“Bố.” Từ đơn âm tiết phát ra từ miệng thằng ăn cướp khiến cô chết cứng ngay tại chỗ.

“Chị ta là trợ lý bố mới nhận vào làm à? Thú vị thật đấy.” Đôi mắt màu ngọc lục bảo liếc nhìn sang người phụ nữ đứng bên cạnh, trên khuôn mặt non nớt đẹp trai lộ ra một nụ cười đầy âm mưu.

“Dào, trả lại đây này”, thằng bé đưa trả điện thoại cho Thiên Chân, “Bố tôi muốn nói chuyện tiếp với chị”.

Thiên Chân nhìn thằng bé, vẫn chưa kịp phản ứng sau cú ngạc nhiên quá đổi mới rồi.

“Vừa nãy anh định nói gì?”, cô ngăn người ra một lúc, mới lập bập hỏi được một câu.

“Không có gì”, Tần Thiển lặng im một lát, sau đó mới chậm rãi trả lời, “Để tới lúc tôi về rồi nói tiếp”.

Nói xong câu đó anh ta dập máy. Thiên Chân buông điện thoại xuống trong tình cảnh đầu óc mụ mẫm, liếc nhìn thằng nhóc đứng bên cạnh với vẻ không mấy tốt lành, trong lòng không khỏi bật ra một tiếng rủa ngậm – Quả đúng là bố nào con nấy, đều kỳ quái, ngạo mạn và xấc xược.

ù

“Này, tiếng Trung của chị có giỏi không?” Thằng quỷ nhỏ lấy mấy cuốn sách vở từ trong cặp ra, hướng về phía Thiên Chân hỏi.

Thiên Chân liếc nhìn thằng bé một cái với vẻ không mấy hữu hảo, trả lời bằng thứ tiếng phổ thông lưu loát: “Em nghĩ thế nào?”

“Ở trường có giao bài tập tiếng Trung, chị làm giúp tôi đi”, thằng bé cao giọng trả lời.

“Dựa vào cái gì chứ?” Thiên Chân nhướn mày, cẩn thận lưu tất cả các dữ liệu lại, sau đó tắt máy.

“Người trợ lý trước đây là người Anh, chị ấy có giúp tôi làm bài tập tiếng Anh.”

“Bởi vậy, vì chị là người Trung Quốc, nên phải giúp em làm bài tập tiếng Trung à?”, Thiên Chân cười ngất, nhìn bộ dạng “điều đó là đương nhiên” của thằng bé. “Nếu bản thân không làm được thì hãy dừng cảm thừa nhận với thầy giáo đi, bé con ạ.”

“Tôi biết làm, nhưng ngại không muốn làm.” Thằng bé ngược mắt lên, ánh mắt vừa khinh miệt vừa kiêu ngạo đó giống hệt của bố nó.

Cặp mắt màu xanh của băng giá lạnh lẽ nhìn Thiên Chân: “Nếu như chị không chấp nhận làm việc này, thì tôi có thể cam đoan rằng chỉ cần chị bước chân ra khỏi cửa thôi, toàn bộ những công việc chị đã làm ngày hôm nay sẽ biến mất khỏi chiếc máy tính đó, đương nhiên là nếu như chị vẫn còn tiếp tục làm việc ở đây, thì chuyện không may đó chắc chắn sẽ thường xuyên xảy ra”.

“Yêu cầu của tôi so với công việc mà bố tôi giao còn nhẹ nhàng hơn nhiều, chị cứ tự mình suy nghĩ xem, người tiền nhiệm của chị xem ra thông minh hơn nhiều, nhờ những lời ngọt ngào của tôi mà lương cũng được tăng lên kha khá.”

“Được lắm”, Thiên Chân nhìn thẳng bé một lúc lâu, cuối cùng một nụ cười kỳ quái và tuyệt đẹp đột nhiên hiện lên trên khóe miệng, “Chị sẽ giúp em làm”.

Thằng quỷ nhỏ cảm thấy nụ cười của Thiên Chân hơi có vấn đề, song chỉ chau chau mày mà không nói gì. Nó đã quen sống bằng cách đàn áp những người khác bao nhiêu năm như vậy rồi, từ trước đến nay chưa từng thất bại, lần này chắc cũng sẽ không có gì khác biệt xảy ra.

“Tên chị là gì?”, thằng bé hỏi.

“Đoạn Thiên Chân, Jean Tuen”, Thiên Chân trả lời, “Thế còn em?”

“Sean Chun”, thằng quỷ nhỏ có vẻ hơi không bằng lòng với việc cái tên của mình chỉ khác một chữ cái đầu với tên của Thiên Chân, “Tên Trung Quốc là Tần Thánh”.

Đang uống trà, Thiên Chân đột nhiên phun sạch một ngụm trong miệng ra.

“Chị làm gì thế hả?”, bị nước bắn vào người, Sean tức giận hét lên.

“Tần Thánh[10]...”, Thiên Chân ôm bụng cười ngặt nghẽo, “Cách phát âm của em quả thực giống bố quá mức”.

[10] Cách phát âm của Sean cũng bị nhầm “Tần” thành “Tầnh”.

Mặt Sean đỏ bừng lên: “Tôi vốn không có tên tiếng Trung, là do thầy giáo dạy tiếng Trung ở trường chuyển thể từ tên tiếng Anh sang thôi.”

“Vậy thì em nên tên là Soul Chun, phiên âm sang tiếng Trung gọi là “Cầm thú”[11], như vậy sẽ càng sâu sắc hơn đấy.”

[11] Qín Shou.

“Chị mới là cầm thú ấy!” Sean xấu hổ tới mức nổi cáu, cầm chiếc gối tựa trên ghế salon ném về phía Thiên Chân.

“Này nhóc, em dám tấn công phụ nữ à!”, bụng Thiên Chân đói cồn cào, hận cũ thù mới cùng lúc bùng phát lên, cô liền cầm chiếc gối tựa lao về phía thằng bé, “Lần này em chết chắc rồi...”

“Ai chết chắc rồi?”, một giọng nói thấp trầm vang lên, “Hai người đang làm gì thế hả?”

Tần Thiển đứng ngay cạnh cửa, nhìn cảnh tượng lộn xộn - một lớn, một bé tóc tai, quần áo xộc xệch trước mắt mình, mặt không biểu lộ chút cảm xúc nào.

“Bố”, khuôn mặt nhỏ bé của Sean hơi ửng đỏ lên vì “trận quyết đấu”.

“Hi”, Thiên Chân mỉm cười, lên tiếng chào anh ta, tay túm lấy thằng bé đang đứng ngay bên cạnh, “chúng tôi đang tập thể dục một chút, để tăng cường tình cảm ấy mà”.

Những ngón tay cô véo vào hông thằng bé, ngụ ý đe dọa hợp tác với mình.

Sean ngẩng đầu nhìn cô cười “hữu hảo”, song đôi mắt xanh dường như muốn tóe lửa.

Tần Thiển lướt nhìn qua trạng thái của bọn họ một cách lãnh đạm, chậm rãi đi vào phòng, cởi áo ngoài rồi ngồi xuống ghế salon, nới rộng cà vạt sau đó nhìn Thiên Chân: “Sao cô vẫn chưa về nhà?”

“Tôi đang đợi pizza”, Thiên Chân nghiêng răng cười, chỉ ngón tay sang thằng quỷ nhỏ, “Nó cướp mất món mì Ý của tôi”.

Tiếng chuông cửa vang lên, cô reo lên trong lòng rồi chạy ra ngoài nhận hàng, sau đó mang vào đặt chiếc bánh pizza lên bàn, đi pha một cốc trà để uống cùng.

Khi quay lại với vẻ không thể chờ đợi thêm, cô bị cảnh tượng trước mắt làm cho đờ ra trong một khắc.

“Lần sau đổi thành Pizza Express hoặc Domino nhé, tôi không thích Pizza Hut”, Tần Thiên đang cầm một miếng bánh pizza lên ăn với tư thế hưởng thụ, chau mày lại tỏ vẻ không mấy hài lòng.

“Chẳng phải anh vừa đi dự tiệc về hay sao?”, cô giằng chiếc hộp lại phía mình trong trạng thái kích động, “Ăn chưa no à?”

“Tôi không có thời gian để ăn thứ gì”, lời nói của cô vẫn còn ở cửa miệng, anh ta đã giải quyết xong một miếng, sau đó tiếp tục đưa bàn tay đầy dãi dầu[12] ra không hề khách khí.

[12] Nguyên văn: móng vuốt của An Lộc Sơn. An Lộc Sơn là võ tướng dưới thời Đường Minh Hoàng, được Đường Minh Hoàng nhận làm con nuôi nhưng lại tư thông với vợ ông là Dương Quý Phi. Chuyện “móng vuốt của An Lộc Sơn” gắn liền với tích An Lộc Sơn lấy tay vỗ ngực Dương Quý Phi. Vì bàn tay An Lộc Sơn to, nên sau này dùng để ám chỉ dãi dầu của một người.

Trời, Thiên Chân thầm rên lên trong lòng, cái gen ăn cướp quả nhiên có tính di truyền.

“Chị đúng là sợ kẻ mạnh, bắt nạt kẻ yếu, bố tôi ăn bánh của chị nhưng chị không dám phản đối một chút nào”, Sean khinh miệt nhìn Thiên Chân bằng ánh mắt coi thường, “tỏ ra bất lực chẳng bằng cướp lại vài miếng mà ăn”.

“Em mà còn “yếu” hử...”, Thiên Chân không kìm nổi sự kích động, bèn hít sâu một hơi rồi cầm pizza lên ra sức ăn.

Thực ra từ trước đến nay cô vẫn không thích loại bánh nướng ngoại quốc này, nhưng tối nay trong bụng còn mỗi máu và nước mắt, nên nó bỗng thơm ngon khác lạ... Nghĩ đến đó, đột nhiên một cảm giác bi thương trào dậy trong tim.

Khi bàn tay dính đầy dầu vừa cầm lên miếng thứ hai, chiếc điện thoại di động đặt trên bàn bỗng đổ chuông.

Liếc mắt nhìn thấy số lạ, cô dùng ngón tay út nhấn vào nút bật loa ngoài, sau đó tiếp tục hưởng thụ bữa tối của mình.

Bình thường rất ít khi có người gọi cho cô, trừ một vài đứa bạn thân quen từ hồi đi học và Mi Lan, còn lại chỉ có nhân viên tiếp thị ở ngân hàng và bảo hiểm điện thoại, thế nên cuộc sống của cô quả thực bình yên và vô vị.

Có điều cô quên mất rằng nhân viên tiếp thị thì không gọi lúc nửa đêm.

“Hello?”, một giọng nam dễ nghe vang lên.

“Hello”, Thiên Chân đáp lại.

“Anh là Trần Úc.” Câu nói tiếp theo lọt vào tai khiến iếng bánh trong tay Thiên Chân sém chút nữa thì rơi xuống.

Cô sững ra mất mấy giây, mới quăng miếng pizza xuống rồi vội vàng rút khăn giấy lau tay.

Hoảng hốt cầm chiếc điện thoại lên, cô vừa mới nghĩ đến việc chuyển chế độ nghe thì giọng nói bên kia đã lại vang lên: “Thiên Chân, bao nhiêu năm như vậy em đã đi đâu thế?”

Giọng nói dịu dàng mang theo một nỗi buồn mất mát đập thẳng vào trái tim cô.

Thiên Chân sợ hãi nhấn nút ngắt cuộc gọi, ngồi yên tại chỗ hồi lâu không động đậy, tim đập rộn lên như muốn nhảy ra ngoài lồng ngực.

Cô nhìn như tượng gỗ vào cuốn tạp chí được mở đến giữa chừng để trên bàn trà, khuôn mặt người mẫu trên quảng cáo thời trang Kawakubo[13] trắng toát và lạnh lẽo. Comme des Garçons, giống như các bé trai[14]. Thời gian trôi đi, ngay cả Rei Kawakubo cũng dần dần xa rời phong cách trung tính hóa linh hoạt[15], vốn giúp bà tạo lập nên vương quốc thời trang của mình, để rồi thêm vào những nét chấm phá nhẹ nhàng hơn

cho những thiết kế xếp lớp hay “rách rưới” một cách bướng bỉnh... Thế giới này luôn luôn thay đổi, chỉ trong chớp mắt tất cả đã thành không.

[13]Nhà thiết kế người Nhật Rei Kawakubo.

[14]Một nhãn hiệu thời trang của Kawakubo, theo tiếng Nhật là Komu de Gyaruson, theo tiếng Anh là “Like Boys”.

[15]Một nhãn hiệu thời trang của Kawakubo, theo tiếng Nhật là Komu de Gyaruson, theo tiếng Anh là “Like Boys”.

Cô nhớ năm mình mười bảy tuổi, cô và Trần Úc đã cùng mua một kiểu quần bò Levi’s cặp trễ màu xanh bạc, khi dứt tay vào túi trông đáng vẻ thay đổi hẳn. Trần Úc mặc chiếc áo khoác màu cỏ ba lá trông cực kỳ đẹp trai, quyến rũ, cô nghĩ ngợi một hồi rồi từ bỏ chiếc áo cặp đôi, tự mình mua một chiếc áo nỉ kéo khóa Puma.

Trong giờ thể dục buổi sáng, đưa bạn cùng bàn nói, chiếc quần mới của Thiên Chân và Trần Úc cùng kiểu với nhau nhé. Cô chỉ cười với vẻ cực kỳ ngạc nhiên và hỏi lại: Thế à?

Ngay sau đó cô nhìn thấy Trần Úc từ đằng xa quay đầu lại, nụ cười rạng rỡ dưới ánh nắng mặt trời làm ngây ngất lòng người.

Thiên Chân, bao nhiêu năm như vậy em đã đi đâu thế?

Sau bao nhiêu năm biến mất không để lại tăm hơi, anh lại hỏi cô một câu mà lẽ ra cô mới chính là người cần hỏi.

Tiếng chuông điện thoại vẫn đổ diên cuồng

“Haiz...”, Sean ngập ngừng đẩy đẩy cô, “bản nhạc chuông này nghe chán chết, chị đổi bài khác đi”.

Thiên Chân dứt khoát ngắt điện thoại, sau đó ngẩng đầu lên nói với Tần Thiển: “Xin anh từ nay về sau đừng cho người khác số điện thoại của tôi nếu chưa được tôi đồng ý”.

Tần Thiển ngồi tựa vào lưng ghế salon với dáng vẻ lười nhác, đôi mắt đen sẫm lặng lẽ nhìn cô qua cặp kính.

“Cô khóc cái gì chứ?”, mãi lâu sau, anh ta mới chậm rãi nói, “Trông mặt giống hệt con gấu mèo”.

ừ

Thiên Chân ngạc nhiên đưa tay lên xoa mặt, quả nhiên thấy trên ngón tay loang loáng nước, còn có màu đen loang lổ, đại khái là mascara bị nhoe.

Cô lấy khăn ướt và chiếc gương trang điểm từ trong túi ra rồi lau sạch mascara và màu kẻ mắt bằng một động tác dứt khoát, sau đó lại bắt đầu ăn bánh pizza, hết miếng này tới miếng khác, bộ dạng có vẻ như rất hưởng thụ.

Bầu không khí trong phòng trở nên tĩnh lặng.

“Tôi bảo này, chị cứ khóc xong đi rồi ăn cũng được, bố tôi sẽ không tranh cướp với chị nữa đâu...” Mãi một lúc sau, thằng bé Sean cuối cùng cũng không chịu nổi cảnh tượng quái lạ xảy ra trước mắt mình, nhìn Thiên Chân khi đó nước mắt vẫn không ngừng rơi, nói.

“Chị khóc việc của chị cũng không được à?”, Thiên Chân cầm khăn giấy lên lau nước mắt, “Em chưa từng nhìn thấy người khác khóc hay sao.”

Cô nhớ hồi còn đi học có bài giảng môn Vật lý nói rằng, khóc là một hành vi đơn giản mang tính tự nhiên của con người, không cần phải học mà người nào cũng biết, giống như hành vi thở dài, hắt hơi vậy. Trong một bộ phim, Bạch xà khi đó đã tu luyện thành người cười nhạt nói với Tiểu Thanh[16]: Hóa ra em vẫn chưa biết thế nào là nước mắt, cũng tốt thôi, hề biết rồi thì sẽ không còn được vui vẻ như vậy nữa.

[16] Thanh Xà, cùng với Bạch Xà là hai nhân vật chính trong Bạch xà truyện, vốn là hai con rắn tu luyện được thành người. Truyện được dựng thành phim với tên gọi “Thanh xà, Bạch xà”.

Câu chuyện tiếp diễn về sau này, khi Tiểu Thanh rơi giọt nước mắt đầu tiên, đã nói: Cuối cùng thì em cũng biết để có được một giọt nước mắt thật không dễ dàng gì. Là bởi vì khi đó nàng đã hiểu được hết những buồn vui sướng khổ của cõi nhân gian.

“Sean, cô ấy đang nói với con rằng cô ấy tiến hóa rất tốt”, một câu nói không đầu không đuôi bất chợt vang lên giữa không trung.

“Bố, như vậy nghĩa là thế nào?”, Sean hỏi với giọng tò mò.

“Trong số tất cả các loài động vật linh trưởng, con người là loài duy nhất biết rơi nước mắt.” Tần Thiển liếc nhìn người con gái đang tỏ ra bướng bỉnh, kiên nhẫn chỉ dạy cho thằng bé. “Bởi vậy các nhà nhân chủng học cho rằng nước mắt là kết quả của quá trình chọn lọc tự nhiên. Việc khóc chia thành hai loại – khóc theo phản xạ và khóc theo cảm xúc. Nước mắt khi khóc theo cảm xúc chứa một hàm lượng protein nhiều hơn so với khóc theo phản xạ, do vậy việc khóc theo cảm xúc giúp sản sinh ra một chất hóa học có tác dụng tương tự thuốc giảm đau.”

“Thế cho nên khi con người khóc vì đau buồn, hàm lượng protein sẽ rất cao”, Tần Thiển từ tốn nói.

Thiên Chân cắn một miếng bánh pizza không thương tiếc.

“Vì sao ạ?”, Sean lại hỏi.

“Loại protein này là một chất có hại sản sinh ra do thần kinh bị ức chế, những chất ức chế tích tụ lâu trong cơ thể con người sẽ không có lợi cho sức khỏe, thế nên khóc nhiều thì có thể giảm nhẹ bớt cảm giác bị ức chế đó.”

“Con nghe nói cá sấu không có nước mắt, vậy thì có phải cuộc sống của nó luôn luôn ức chế và cực kỳ đau khổ hay không?”, Sean nghe với thái độ nghiêm túc, sau đó thì đưa ra một kết luận rất sáng tạo.

“Ai nói với anh là tôi đau buồn, tôi ức chế?”, cuối cùng không chịu nổi nữa, Thiên Chân bật thành lời.

“Tôi có nói vậy đâu”, Tần Thiển một tay chống cằm ngồi tựa vào ghế salon, giọng điệu giản đơn. “Thực ra tôi muốn nói với cô rằng tôi hơi buồn ngủ rồi”, anh lấy cặp kính ra rồi bóp bóp ấn đường[17], “nếu như cô đã khóc xong rồi và cũng ăn xong rồi thì mau chóng ra về đi”.

[17] Khoảng cách giữa hai đầu lông mày.

Thiên Chân không còn biết nói gì – hóa ra anh ta nói bao nhiêu điều vô nghĩa như vậy chỉ là để đuổi cô, nó khiến cho cô nhớ tới người chủ nhà không muốn tốn cơm đãi khách trong điển cổ “Trời mưa, giữ khách lại, ông trời giữ, ta không giữ”. Chỉ có điều cô rõ ràng không phải là người khách hiểu biết đó[18], cũng không có đủ trí thông minh để đối phó lại với anh ta.

[18] Người khách đã sửa lại dấu phẩy trong câu nói đó, thành “Trời mưa, giữ khách lại, ông trời giữ ta không, giữ”.

Thiên Chân đứng dậy lẳng lặng dọn sạch mọi thứ trên bàn, sau đó cầm điện thoại lên, hơi ngáp ngừng một chút rồi vẫn quyết định không bật máy.

“Phụ nữ một mình đi về trong đêm, nếu như gặp nguy hiểm mà lại còn phải mất thời gian để khởi động điện thoại, thì chỉ số nguy hiểm sẽ rất cao đấy”, thằng bé Sean chậm rãi nhả từng lời.

Cánh tay cầm áo khoác của Thiên Chân hơi run lên, cô quay đầu tròn mắt nhìn thằng bé – thằng quỷ nhỏ này dám trù ẻo cô một cách độc địa vậy sao.

“Cô sống ở đâu?”, Tần Thiển đột nhiên hỏi.

“Canary Wharf”, cô trả lời, mặc áo khoác vào rồi chuẩn bị đi.

“Để tôi đưa cô về”, anh ta nói.

“Không cần đâu, tôi đi tàu điện ngầm được rồi, cũng tiện lắm.” Thấy anh ta đột nhiên trở nên rộng lượng như vậy, Thiên Chân trái lại cảm thấy hơi ngại ngùng, cô lúng búng nói lời từ chối.

“Có đi hay không?”, Tần Thiển đã ra tới cửa, hơi sốt ruột nhìn về ngáp ngừng của cô.

“Tôi ra đây”, Thiên Chân đành đi theo anh ta, trước khi đi còn không quên véo một cái vào khuôn mặt xinh xắn của Sean, khiến nó kêu ầm lên phản đối.

ù

Tốc độ lái xe của Tần Thiển rất ổn định.

Thiên Chân trộm nhìn sang khuôn mặt xoay nghiêng không chút cảm xúc của anh ta. Quả thực ngay từ lần đầu tiên trông thấy Tần Thiển, cô nghĩ anh ta giống với một kiến trúc sư hơn là một nhà thiết kế thời trang. Nhìn ngoại hình của Tần Thiển giống hệt như được làm từ tấm đá granite cứng ngắc, cơ bản không thể nào khiến người ta liên tưởng được đến sự mềm mại của vải vóc.

Nghĩ đến vải vóc, cô liền nghĩ tới thiết kế và cắt may, ánh mắt bất giác nhìn về phía đôi bàn tay đang đặt trên vô-lăng của Tần Thiển.

Những ngón tay thon dài và sạch sẽ, nhìn giống hệt tay của một nghệ sỹ.

Ánh sáng hơi lóe lên ở chiếc nhẫn đeo trên ngón tay áp út.

Nhớ đến mấy bài báo ít ỏi được đưa trên các phương tiện truyền thông, cô chợt thấy hơi thương cảm... Thằng quỷ nhỏ Sean đó thực ra rất tội nghiệp, còn nhỏ xíu như vậy mà đã mồ côi mẹ.

Nghe nói vợ của Tần Thiển chết trong một tai nạn giao thông đúng vào thời kỳ sự nghiệp của anh ta đạt tới đỉnh cao. Dù rằng thỉnh thoảng vẫn có những bức hình chụp được cảnh anh ta cùng ai đó sóng đôi trên trang Bát Quái[19], tuy nhiên chiếc nhẫn cưới mà Tần Thiển luôn đeo rất chặt cho thấy anh ta vẫn còn quyến luyến với tình yêu đó.

[19]Diễn đàn mạng chuyên đưa tin đồn về người nổi tiếng trong giới giải trí.

“Cô thử dài cái gì?”, Tần Thiển đột nhiên lên tiếng.

“À”, Thiên Chân không dám nói ra sự thật, đành phải nhìn ra Tower Bridge huy hoàng ánh đèn, rực rỡ trong đêm. “Chiếc cầu đó thật là hùng vĩ, chỉ tiếc là tôi chưa được thấy cảnh nâng cầu lên bao giờ, cũng chưa từng đi lên trên tháp đó”.

“Khi có tàu trọng tải mười ngàn tấn đi qua nó mới được nâng lên”, Tần Thiển nói.

Thiên Chân gật đầu: “Leoh Ming Pei[20] nói, phong cách đến từ trong quá trình giải quyết vấn đề, quả thực không phải không có lý”.

[20] Kiến trúc sư, nhà nghệ thuật nổi tiếng người Mỹ gốc Hoa.

Nếu như không có đóng góp của một nhóm kỹ thuật viên, kim tự tháp phía trước cung điện Louvre đã không sáng rực rỡ như vậy, hai bên mặt cầu nặng cả ngàn tấn của Tower Bridge cũng đã không thể nào được nâng lên trong vòng một phút.

“Nếu như cô muốn được đi lên trên đó, bây giờ tôi có thể dừng xe giúp cô hoàn thành nguyện vọng”, Tần Thiển rõ ràng không chìm đắm vào trong những xúc cảm về nghệ thuật giống như cô.

Thiên Chân nhìn cảnh mưa rơi gió lạnh bên ngoài cửa kính xe, bất giác thấy run cầm cập, nhìn anh ta nở một nụ cười khó khăn: “Không cần đâu, cảm ơn anh”.

ù

Tần Thiển bật đĩa nhạc CD. Thiên Chân nghe thấy giai điệu đã cũ nhưng quen thuộc, giống như phong cách của ban nhạc Eagles, nhưng không thể nào nhớ nổi ra đó là ca khúc gì, bèn hỏi anh ta.

“THE GIRL FROM YESTERDAY[21]”, Tần Thiển nói.

[21] Cô gái đến từ hôm qua.

“Cô ở lại nhà và cố gắng để hiểu được vì sao một người đã từng gần gũi đến vậy lại đột nhiên trở nên cách xa ngàn dặm, còn cô thì trở thành cô gái của ngày hôm qua. Cô không biết điều gì đúng, điều gì sai, cô chỉ cảm thấy nỗi đau đớn đến từ việc phải đợi chờ quá lâu. Cô đã không còn đếm những giọt nước mắt mà mình đã khóc lúc anh đi, bởi vì cô tin chắc rằng một ngày nào đó anh sẽ trở về...”

Thiên Chân tựa lưng vào ghế, đầu ngẩng lên, lặng lẽ nghe câu chuyện trong ca khúc đó.

“Cô ngủ rồi à?”, Tần Thiển hỏi.

“Không”, Thiên Chân trả lời, “anh đã từng thấy có người ngủ mà mở mắt rồi à?”

Ánh mắt Tần Thiển quét qua mặt cô một lượt: “Mắt mở to thật đấy”.

Thiên Chân thôi không nói gì.

Nếu cô không cố gắng mở to mắt ra như vậy, những giọt nước mắt sẽ lại lăn ra.

“Quả đúng là bài hát dành cho những người con gái bị bỏ rơi”, Thiên Chân khẽ than một tiếng.

Tần Thiển nhìn cô không nói gì, ngón tay nhấn vào một nút nào đó trên vô-lăng.

Lát sau họ về đến trước cửa chung cư nơi cô ở trong những âm thanh ồn ào của một talk show trên đài phát thanh.

“Cảm ơn anh”, Thiên Chân lịch sự nhìn Tần Thiển.

Anh ta không nói gì, mở cửa kính xe rồi châm một điếu thuốc.

“Vậy tôi về nhé!”, Thiên Chân nghĩ chắc Tần Thiển hút xong điếu thuốc mới đi nên chuẩn bị xuống xe.

“Chờ chút”, Tần Thiển nhả ra một ngụm khói rồi quay đầu lại, đôi mắt đen sẫm nhìn cô lặng lẽ, sau đó chậm rãi lên tiếng, “hãy đi Paris cùng tôi”.

Thiên Chân sững người ra một lúc, cảm thấy cảnh tượng trước mắt mình quả là giống với những tình huống trong phim tình cảm, khuôn mặt nhân vật nam chính khuất sau làn khói thuốc đẹp trai và u sầu, mắt nhìn xoáy vào nhân vật nữ chính và nói, hãy cùng anh đến Paris.

Paris, đó là kinh đô của sự lãng mạn, là mảnh đất mang hàm ý tình yêu... Cô nghĩ tới đó liền cảm thấy miệng khô khốc, tim đập nhanh hơn.

“Ngày mai cô tự xem các nội dung của chuyến đi đó, chuẩn bị cho tốt một chút, đừng để tôi mất mặt”, nhân vật nam chính lạnh lùng lên tiếng.

Cảnh tượng đẹp dễ thoát cái vỡ tan, Thiên Chân xấu hổ nhìn anh ta: “Tôi biết rồi”.

Xem ra Tần Thiển có vẻ rất hiểu cô, người mà ngoài việc biết cái tên Hội chợ triển lãm hàng dệt may Pháp Premiere Vision ra thì quả thực không hề có khái niệm về thứ gì khác nữa.

3. Chương 3

4. Chương 4

“Cháu nói xem, Tần Thiển có phải là gay không?”, nghe xong báo cáo của Thiên Chân về công việc ngày hôm qua, Mi Lan đột nhiên hỏi.

“Gì cơ?”, cặp dao dĩa trong tay Thiên Chân suýt nữa thì rơi xuống. Cô do dự một chút rồi lắc đầu. “Không thể nào, anh ta đã từng lấy vợ, còn có một đứa con trai nữa”.

“Vậy thì anh ta cũng có thể là người lưỡng tính”, Mi Lan không chấp nhận câu trả lời kia.

“Vì sao dì lại cảm thấy anh ta có khuynh hướng đồng tính chứ?”, Thiên Chân cảm thấy dở khóc dở cười.

“Việc này chả có gì kỳ quái cả. Nhà thiết kế Tom Ford của Gucci, Hedi Slimane của Dior Homme, Christopher Bailey của Burberry, Karl Lagerfeld của Chanel, Marc Jacobs của hãng Louis Vuitton, người sáng lập thương hiệu Dolce & Gabbana, Domenico Dolce và Stefano Gabbana, hay John Galiano, nhà thiết kế của Christian Dior... Trong số nhà thiết kế nam của các thương hiệu nổi tiếng đó ai không đồng tính chứ?” Mi Lan đưa ra những luận cứ của mình hệt như một nhà toán học. “Lần trước Nelly còn than thở với dì rằng hình như

các nhà thiết kế nam nếu như không đồng tính thì rất khó thành công, và còn có những nhà thiết kế cố tình làm ra vẻ mình là người đồng tính để đạt được thành công nữa.”

Thiên Chân ngồi nghe mà mắt tròn mắt dẹt... Cô bắt đầu cảm thấy lời nói của Mi Lan không phải là không có lý.

“Cháu nghĩ mà xem, Tần Thiển làm thế nào để gây dựng được cả một giang sơn của riêng mình trong giới thời trang, mà tiếng tăm lại không hề nhỏ nữa. Thế nên dì cảm thấy anh ta chắc chắn cũng phải có vấn đề...” Mi Lan tiếp tục bảo vệ quan điểm của mình.

Vậy nhưng... Thiên Chân hình dung ra khuôn mặt với những đường nét cứng nhắc của Tần Thiển và liên hệ với những chuyện này một cách khó khăn, vẫn cảm thấy khả năng đó quá xa vời.

“Tuy nhiên bất kể thế nào, anh ta vẫn có hứng với phụ nữ đấy”, Mi Lan bỏ dao đĩa xuống ngồi nhìn Thiên Chân, nở nụ cười hơi kỳ quái. “Hay là cháu thử tóm lấy anh ta xem, biết đâu ở gần thì được lợi, của quý như vậy vớt được đến đâu thì vớt.”

Ngậm nước trái cây tắc nghẹn ở cổ họng, Thiên Chân ho mất một lúc lâu mới có thể thở lại được bình thường – đúng là quá hoang đường, gợi ý của Mi Lan quả thực đã khiến cô bị sốc.

“Dì không nói đùa đâu”, Mi Lan thở dài một tiếng, nhìn cô bằng ánh mắt dịu dàng, “nếu như mẹ cháu vẫn còn, đến lúc này thì chắc cũng đang thúc giục chuyện hôn nhân đại sự của cháu rồi”.

Thiên Chân thấy mũi cay cay, không nói gì.

“Có lúc dì nghĩ, bà ngoại cháu sinh được hai trai ba gái, mẹ cháu làm tới chức vụ cao thứ hai trong Ủy ban kỷ luật thành phố, hết lòng dốc sức vào công việc, đến năm cháu lên bảy tuổi thì ly dị, sau này mắc bệnh ung thư mà qua đời cũng vẫn một thân, một mình. Dì hai của cháu và chồng cũng từ tay trắng mà làm nên sự nghiệp, vất vả bao nhiêu năm trời gây dựng được công ty thời trang lớn như vậy, thế mà giờ chồng chị ấy lại nuôi một cô nhân tình. Còn dì, coi như là công việc thu nhập cao, nhưng lại bốn ba khắp nơi, chưa lấy được chồng”, Mi Lan cười chua chát. “Trái lại nhìn vợ của hai cậu của cháu xem, cũng không buồn làm việc, chỉ suốt ngày làm đẹp rồi ôm mấy con thú cảnh đi dạo phố, sống cuộc sống thoải mái biết bao nhiêu... Thế nên phụ nữ nếu như có thể lấy được một người chồng tốt, vậy là đã đủ rồi.”

“Những điều này quả thực không giống từ miệng dì có thể nói ra...”, Thiên Chân nói ngập ngừng, trong lòng đột nhiên hơi xúc cảm.

“Sao dì lại không thể nói được những chuyện này chứ?”, Mi Lan mỉm cười nhìn cô, rồi bỗng nhiên như nhớ ra điều gì. “Phải rồi, dì nhớ có một năm dì nghỉ hè về thăm nhà, hồi đó cháu đang học phổ thông, mẹ cháu nói đã có người yêu rồi, bị một thằng bé nào đó làm cho hồn xiêu phách lạc. Mẹ cháu vừa giận, vừa lo lắng khi kể với dì, nhưng dì đã khuyên cứ để mặc cháu đi, kết quả là bị chị ấy mắng ột trận. Thế nào rồi, đối tượng hồi đó của cháu giờ đang ở đâu, còn chơi với nhau nữa không?”

Thiên Chân đột nhiên ngẩn người, không ngờ trước được việc Mi Lan lại bỗng dưng nhắc đến chuyện này.

Cô cúi đầu xuống ly nước cam uống một ngụm, cảm thấy vị ngọt, chua và đắng, phảng phất hương vị của mùa hè năm đó.

Hồi đó mẹ cô đã nổi giận thực sự... Cho đến lúc này đây, cô vẫn còn nhớ như in cái tát hằn trên má mình, nó đau tới mức nóng bỏng lên, vết sưng dường như đến mấy ngày sau cũng vẫn chưa chịu tan đi.

Cô còn nhớ con bé vốn luôn ngoan ngoãn nghe lời khi đó đã nhìn thẳng vào mắt mẹ và nói: Con thích anh ấy. Con thích Trần Úc.

Mãi sau này mới biết, người luôn tin tưởng một cách ngốc nghếch vào tình yêu đó chỉ có mình cô.

“Anh ấy chỉ là mối tình đầu thôi”, Thiên Chân nhìn Mi Lan cười, giọng điệu cố giữ vẻ thoải mái. “Ai chẳng biết mối tình đầu thường thất bại”.

ù

“Cô thoáng thật đấy”, Cherry liếc nhìn Thiên Chân đang khoan khoái thưởng thức món bánh mì kẹp xúc xích rồi cắn một miếng bé tẹo vào chiếc sandwich trên tay mình.

Thiên Chân ngạc nhiên nhìn hai lát bánh mỏng tới mức không thể mỏng hơn, bé tới mức không thể bé hơn đó: “Chị ăn ít như vậy mà không đói hay sao?”

“Đói cũng chỉ có thể ăn chừng này thôi”, Cherry tỏ vẻ quyết tâm, “Nếu không thì làm sao mặc vào đồ size XS được”.

Thiên Chân nhìn đồng nghiệp với vẻ khâm phục: “Chị chịu đựng giỏi thật”.

“Theo tôi thì cô nên xem một cuốn sách này, việc nhịn ăn sẽ rất hiệu quả”, Cherry giới thiệu.

“Là cuốn gì?”, Thiên Chân tò mò nhướn mày lên.

“Đều là phân, đừng ăn nữa”, Cherry trả lời với vẻ nghiêm túc, “Nếu cô muốn giảm cân thì xem cuốn đó”.

Thiên Chân nhìn dung dịch Mustard[2] màu xanh vàng trên chiếc xúc xích, miếng vừa nuốt vào lập tức tắc ở cổ họng, tiến thoái lưỡng nan.

[2] Mù tạt.

“Nhìn vóc dáng của người ta kia kìa”, Cherry vừa vỗ vỗ vào lưng giúp Thiên Chân nuốt trôi với vẻ tử tế, vừa bĩu môi ra phía cửa.

Thiên Chân nhìn theo hướng ánh mắt cô ta, liền trông thấy một cô gái trẻ cao ráo đang đứng nói chuyện với Thomas.

“Thôi đi, nếu như tôi có thể gầy đến mức đó thì tôi đã làm người mẫu được rồi”, Thiên Chân rên rỉ.

“Người ta có ngực, cô có không, cùng lắm cũng chỉ cỡ B[3]”, Cherry nhìn lướt qua ngực Thiên Chân với vẻ coi thường, công kích một cách không nể nang.

[3] Người Trung Quốc tính số đo vòng ngực theo các cỡ A, B, C, D, trong đó A là bé nhất.

Thiên Chân lúng túng mà không thể phản bác lại – Thật không may, điều cô ta nói lại là sự thực.

ù

Sau giờ nghỉ trưa Thiên Chân cùng đi với Tần Thiển xuống tầng dưới xem chụp hình quảng cáo.

Trong giới thời trang, thông thường việc quảng cáo và xây dựng hình ảnh đại diện cho rất nhiều nhãn hiệu nổi tiếng không giao cho các công ty quảng cáo, mà do chính nhà thiết kế trực tiếp làm. Nhà thiết kế sẽ quyết định chủ đề, hình tượng và toàn bộ chiến lược quảng cáo, vì ngành thời trang không giống như những ngành nghề khác, ẩn ý bên trong một nhãn hiệu luôn cực kỳ tinh tế, do đó chỉ những người có liên quan mới có thể lý giải hết được hàm nghĩa và giá trị của nó. Giống như Louis Vuitton, dù vẫn mời chuyên gia quảng cáo đến phụ trách việc này, song toàn bộ việc xây dựng hình tượng thương hiệu vẫn do Marc Jacobs toàn quyền quyết định.

Tần Thiển đứng duyệt từng cách tạo hình và nét mặt của người mẫu một cách nghiêm túc, thỉnh thoảng lại đưa ra ý kiến, đồng thời vẽ gì đó vào trong cuốn sổ phác thảo của mình.

Thiên Chân quan sát cô người mẫu. Cô ta là người đại diện cho thương hiệu phụ[4], rất phù hợp với phong cách trẻ trung nhưng hơi nổi loạn và tính nghịch.

[4] Hiện một số công ty và tổ chức kinh doanh quy mô lớn đều sử dụng đa thương hiệu, gồm thương hiệu chính, thương hiệu phụ và đồng thương hiệu.

Chỉ có điều, cô cảm thấy người mẫu đó có vẻ quen quen, nhưng không nhớ ra nổi là đã trông thấy ở đâu. Nghĩ lại thì hóa ra ngỡ ngẩn, người ta là người mẫu, hình chụp đây trên poster quảng cáo, thấy quen thì có gì là lạ.

“Người đó do Kevin chọn đấy, rất tuyệt đúng không”, Thomas đứng bên cạnh mỉm cười tán thưởng.

“Vâng”, Thiên Chân gật đầu, mắt vẫn nhìn vào đối tượng mà bọn họ đang bình luận, “Vừa có vẻ ngây thơ trong sáng của Twiggy[5], lại vừa không thiếu vẻ xinh tươi quyến rũ của Gisele Bundchen[6], chết mất thôi, đây mới là hình tượng người trong mộng mà đàn ông mong muốn”.

[5] Tên thật Lesley Hornby, ca sĩ và diễn viên người Anh; một siêu mẫu của thập niên 1960.

[6] Siêu mẫu gốc Brazil.

Thomas cười lắc đầu: “Làm một người mẫu thì tạo hình và diễn vai nhân vật nào mà không được? Gisele Bundchen cũng từng nói với chủ biên một tờ tạp chí ‘Anh để cho tôi thể nào thì tôi thể ấy.’ Trong ngành này quan trọng nhất là khả năng thiên phú, mỗi bộ phục trang một hình tượng, mỗi tấm hình một ý vị khác nhau, còn khó hơn đóng phim. Chỉ có điều khí chất của cô gái này trong sáng quá, tôi nghĩ đó là lý do chủ yếu mà Kevin chọn cô ấy”.

“Ha, hóa ra khẩu vị của giám đốc lại thanh đạm như vậy”, Thiên Chân buột miệng giễu cợt.

“Là tôi chỉ phong cách của thiết kế mới lần này kia”, Thomas cười. “Tôi cũng không hiểu khẩu vị của giám đốc đối với phụ nữ là thế nào.”

Thiên Chân nhướn mày nhìn người đàn ông với khuôn mặt phẳng lặng đang đứng cách đó không xa, tiếc là không thể tìm hiểu xem vợ anh ta rốt cuộc là người phụ nữ như thế nào, sau đó lại thấy việc đó không liên quan gì đến cô, nên cũng dừng ngay việc tưởng tượng ngớ ngẩn đó lại.

Đột nhiên Trần Thiển quay lại nhìn khiến Thiên Chân sững người. Thấy anh ta tỏ vẻ không vui, tay làm động tác như cầm chiếc cốc, cô mới hiểu ra, vội vàng mang một cốc trà đến đó.

Cứ vậy đến hết cả một buổi chiều, việc chụp ảnh mới kết thúc. Thiên Chân đi quanh một vòng không nhìn thấy bóng dáng Trần Thiển đâu, bèn thu xếp những bản phác thảo lẫn giấy tờ anh ta để lại, chuẩn bị đi lên tầng.

“Xin hỏi Lyla Novacek có ở đây không?”, có người hỏi một cách lịch sự.

Người đàn ông có giọng nói mềm mại và dễ nghe đó hỏi cô người mẫu, song lại thân quen đến mức làm cho Thiên Chân phát hoảng.

Ánh đèn trong gian phòng sáng như vậy khiến người ta không thể nào trốn đi được. Thiên Chân miễn cưỡng ngẩng đầu lên, lập tức trông thấy Trần Úc. Rốt cuộc thì cô cũng biết vì sao người mẫu đó trông lại quen đến vậy.

Trần Úc cũng đã nhìn thấy Thiên Chân, sau đó thì nhìn dán vào cô, ánh mắt dường như không thể nào chuyển đi được nữa.

“Cô ấy đang tẩy trang, thay quần áo”, Thiên Chân trả lời bình thản, ôm tập giấy tờ rồi đi lướt qua người Trần Úc đang đứng ngay trước cửa. “Xin lỗi cho đi nhờ.”

ù

Vừa mới đi ra đến hành lang, cánh tay cô đã bị một người giữ chặt lấy.

Thiên Chân quay người lại, nổi chua xót trong lòng dậy lên, song cô chỉ nén giọng lại nói: “Bỏ tay ra”.

Dẫu vậy, Trần Úc vẫn lạnh lùng kéo cô vào một gian phòng dành để nghỉ ngơi cạnh đó rồi đóng cửa lại.

Tấm rèm cửa dày cộp trong phòng được kéo kín lại, khiến ánh sáng không thể lọt vào.

Khuôn mặt đẹp trai của Trần Úc chìm trong bóng tối mờ, chỉ có đôi mắt vẫn nhìn xoáy vào cô, ánh mắt sáng rực lên.

“Rốt cuộc thì anh muốn gì?”, Thiên Chân lùi lại đằng sau, dựa lưng vào tường với vẻ không còn sức lực.

“Thiên Chân, bao nhiêu năm như vậy rồi anh vẫn không thể nào quên được em”, giọng nói của Trần Úc hơi kích động, “Anh muốn quên, nhưng không thể nào quên được”.

“Cảm ơn anh vẫn còn nhớ đến tôi”, Thiên Chân khẽ cười, không hề che giấu sự mỉa mai trong giọng nói.

Trần Úc lặng im, mãi sau mới khẽ khàng lên tiếng: “Anh từng quay về tìm em, nhưng không tìm được, chỉ nghe nói đến năm cuối cấp thì em bỏ học”.

“Mẹ tôi đã làm giúp thủ tục ra nước ngoài”, Thiên Chân bình thản trả lời, “Nếu biết sớm thì đến Mỹ còn hơn”.

Cái gì mà để quốc mặt trời không bao giờ lặn, chẳng qua chỉ là một nước Anh nhỏ bé, rốt cuộc là oan gia ngõ hẹp, kiếp nạn không thể nào tránh được.

Khóe môi Trần Úc hơi run lên như có vạn ngàn lời muốn nói, song lại không thể nói ra. Anh chỉ đưa cánh tay lên, muốn chạm vào má cô, nhưng Thiên Chân đã hơi tránh mặt ra.

Bàn tay chết cứng giữa không trung, rồi chậm chậm thu về.

“Bạn gái của anh đẹp lắm, cái tên nghe cũng rất hay, cùng tên với bài hát đó của ban nhạc Oasis”, cô nói nhẹ nhàng, nghe thấy trong tim mình có thứ gì vừa tan vỡ.

“Trước đây em không thích nghe ca khúc của nhóm này ...” Trần Úc nhìn riết lấy cô, “Em cũng không thể quên được quá khứ của chúng ta”.

“Đó là vì anh thích, nên tôi cũng bắt đầu thích”, Thiên Chân cười nhạt, cúi đầu giấu đi nỗi xót xa trong đáy mắt mình. “Thừa nhận những chuyện này cũng chẳng có gì là không được, bởi anh cũng nói rồi, đó là ‘quá khứ của chúng ta’, chẳng phải hay sao? Tất cả đều đã qua rồi.”

Không quên được thì sẽ làm sao chứ? Những thứ không quên được có quá nhiều; ví dụ như việc bỗng nhiên tỉnh dậy ở một khách sạn phương xa, đã thấy người đàn ông đêm trước còn ngủ cạnh mình biến mất; ví dụ như vẻ mặt giận dữ và thất vọng của mẹ; ví dụ như mùa hè năm đó ở trong phòng phẫu thuật, cảm giác đau thấu tâm can khi những thứ máy móc lạnh như băng đó thọc vào cơ thể...

Dù sao thì, tất cả cũng đã trôi qua.

“Vincent”, một tiếng gọi vọng từ hành lang lại.

“Cô ấy đang tìm anh đấy”, Thiên Chân bình tĩnh nói, nhìn thẳng vào đôi mắt dài từng làm mình say đắm đến chừng nào.

Sao cô lại có thể không nhận ra cái tên đó chứ? Đó chính là tên tiếng Anh mà cô đã đặt cho anh.

Năm lớp mười một, giáo viên dạy ngoại ngữ yêu cầu mỗi học sinh lấy một tên tiếng Anh, Trần Úc lười nhác chẳng buồn làm, cô đành phải viết chữ Vincent vào sau tên anh trong cuốn sổ đăng ký.

Sau này anh có hỏi cô vì sao lại lấy cái tên đó, cô đưa cho anh một bên tai nghe, trong đĩa CD là một giọng nam chứa đầy cảm xúc đang hát một giai điệu du dương:

Đêm đầy sao, đầy sao

Bức tranh nhuộm màu xanh và xám

Hãy trải tâm mắt trong một ngày mùa hạ

Với đôi mắt nhìn rõ mảng tối trong tâm hồn[7]

[7] Ca khúc Vincent (Starry, starry night) được Don Mclean viết bằng cảm hứng từ bức tranh nổi tiếng Starry Night của danh họa Vincent Van Gogh người Hà Lan. Trong bài hát có những câu nhắc đến cái tên Vincent như “Đêm đầy sao, đầy sao / Những bông hoa cháy rực bừng sáng / Những đám mây xoáy trong sương mù tím ngắt / Phản chiếu trong ánh mắt xanh biếc của Vincent / Sắc màu đã trở nên rực rỡ / Những cánh đồng hạt hồ phách trong nắng sớm / Hân lên những dòng thời gian và nỗi buồn / Được vuốt ve dưới bàn tay của ông.”

Khi Don McLean hát đến câu này, anh đột nhiên nghiêng người xuống và khẽ khàng đặt lên môi cô một nụ hôn.

ù

Trần Úc nhìn cô bằng vẻ mặt u ám, dường như đang cố nén lại điều gì.

Thế rồi, anh vẫn mở cánh cửa và bước đi.

Trong bóng tối, Thiên Chân trượt xuống từ từ theo bức tường, ngồi xổm ngay tại đó, cắn chặt răng vào hai bàn tay đã nắm chặt lại, nước mắt chậm chậm lăn ra.

Cuối cùng, cô khóc thẫn cay đắng.

Căn phòng đó vẫn còn một gian ở bên trong.

Cách một cánh cửa được dán mờ, Tần Thiển ngồi trước khung cửa sổ sát từ sàn tới trần nghe tiếng khóc rầm rứt đang cố nén lại bên ngoài với khuôn mặt lạnh căm. Anh hút hết điều thuốc cuối cùng rồi đứng dậy.

“Người ta đã đi rồi, còn khóc cái gì?”, một giọng nói thấp trầm vang lên cùng lúc với tiếng bước chân chậm rãi.

Thiên Chân hốt hoảng ngẩng đầu lên nhìn người đàn ông đột ngột hiện ra, ngạc nhiên tới nỗi quên không lau nước mắt, chỉ sững sờ: “Sao anh lại ở trong này được?”

“Đây là phòng nghỉ của tôi, tôi vẫn ở bên trong từ này.” - Tần Thiển nhặt nhẹo trả lời, nhìn cô với điệu bộ từ trên cao trông xuống. “Cô đang chắn cửa đấy, tôi muốn đi ra ngoài.”

“À”, Thiên Chân lúng túng kêu lên rồi đứng tránh sang một bên.

“Cô còn định khóc bao lâu nữa?”, Tần Thiển nhìn bộ dạng lồi thoi, lếch thếch của Thiên Chân, cảm thấy hơi bất lực.

“Việc này không liên quan đến anh”, Thiên Chân mắt đỏ ngầu, sụt sịt mũi, rồi đột nhiên cảm thấy có điều gì đó bất thường. “Anh... Anh đã nghe thấy hết rồi à?”

“Tôi tinh mắt, sáng tai, muốn không nghe thấy cũng khó.” Tần Thiển mĩa mai. “Cô khóc một cách đau thương như thế, tôi muốn nghỉ ngơi một chút cũng không xong.”

Tần Thiển vốn định hưởng thụ một chút cảm giác tĩnh tại một mình, nào ngờ bị ép phải nghe một câu chuyện tình bi ai, khiến cho những cảm giác mà anh khó khăn lắm mới kiếm được hoảng hồn bay đi hết.

“Việc quấy nhiễu anh là tôi đã sai, nhưng anh có thể lựa chọn việc không nghe kia mà”, Thiên Chân lẩm bẩm, tâm trạng buồn thương vẫn còn chưa tan đi hết, lại rơi vào một cảnh lúng túng vì bị người khác nhìn thấu tâm can, cô quả thực xấu hổ muốn chết.

“Cô muốn tôi bịt chặt hai tai vào, hay là mời hai người ra ngoài một cách không khách sáo đúng lúc màn biểu diễn đang sôi nổi nhất?” Tần Thiển lạnh lùng đưa mắt nhìn Thiên Chân, “Đúng là chuyện tức cười!”

Thiên Chân lặng lẽ nhìn sắc mặt anh ta rồi cúi đầu xuống với vẻ ai oán, cảm thấy hôm nay đúng là đen đủi, đầu tiên thì chạm mặt tên oan gia Trần Úc đó, bây giờ thì lại bị bình phẩm thế này.

“Nước mắt của đàn bà nếu như không để cho đàn ông nhìn thấy thì coi như vô ích”, Tần Thiển cuối cùng cũng đại từ đại bi rút một tờ khăn giấy trên bàn đưa cho cô, song trông khóe miệng vẫn vô cùng khắc nghiệt.

“Anh không phải là đàn ông à, chẳng phải là anh đã trông thấy tôi khóc rồi hay sao?”, Thiên Chân bắt bẻ lại.

Tần Thiển trầm ngâm một lúc lâu, có vẻ như không biết phải nói gì trước câu nói vô nghĩa của cô.

“Tôi không phải là người đàn ông của cô”, anh chậm rãi cất lời.

Thiên Chân nhìn thấy vẻ hơi khác thường của anh ta, đột nhiên cảm thấy câu nói đó hơi buồn cười, dù không nói được ra rằng nó buồn cười ở chỗ nào, nhưng rồi một tiếng cười vẫn bật ra.

Tuyệt thật, nước mắt nước mũi thôi không chảy nữa.

Tần Thiển lại thấy tệ hơn, anh rút thêm một tờ khăn giấy nữa đưa cho cô với khuôn mặt cứng ngắc.

“Cảm ơn”, Thiên Chân cầm tờ giấy, ngửi thấy ở tay anh có mùi thuốc lá nhè nhẹ.

“Anh hút thuốc à?”, cô hỏi với vẻ tò mò, “Thuốc gì vậy?”

Mẹ Thiên Chân cực kỳ ghét người khác hút thuốc, thế nên từ nhỏ cô đã bị nhồi vào đầu rằng những người hút thuốc đều thuộc loại không tử tế, còn Trần Úc, ánh mặt trời rực rỡ trong thời niên thiếu của cô, cũng không bao giờ đụng đến một điếu thuốc nào.

Tần Thiển rút bao thuốc từ trong túi quần ra: “Davidoff”.

Bao thuốc Davidoff màu đen được thiết kế rất tao nhã, giữa nền đen tuyền là dòng logo bay lượn. Thiên Chân cầm lấy, lập tức cảm thấy thích thú không muốn rời tay: “Đẹp thật đấy!”

Trông điệu bộ như đang cầm một món đồ quý giá của cô, Tần Thiển hơi miễn cưỡng: “Cho cô đấy”.

“Thật à?”, Thiên Chân cười nhìn anh, “Những người tôi quen biết đều không hút thuốc, tôi hút thử một điếu được không?”

Tần Thiển không nói gì, lấy bật lửa ra, nhìn cô đưa điếu thuốc lại gần với vẻ vụng về.

Thiên Chân hít một hơi rồi thở ra, làn khói trắng bay lên. Đôi mắt mới rồi vừa khóc xong vẫn còn ngấn nước trở nên trong sáng lạ thường.

“Cảm ơn anh”, Thiên Chân mỉm cười, ngẩng mặt lên đón lấy ánh mắt trầm mặc của anh.

ù

Bên ngoài hành lang có người gọi Kevin.

Tần Thiển mở cửa ra, vừa đi ra ngoài cửa lại như muốn nói điều gì đó với cô: “Cô đợi...”

Còn chưa đợi anh nói hết câu, Thiên Chân đã đi theo ra: “Sao anh vẫn còn chưa đi?”

Khoảnh khắc đó, những ánh mắt đã đổ dồn về phía hai người bọn họ.

Thiên Chân trong bộ dạng mắt vẫn còn long lanh ngấn nước, mũi đỏ ửng lên, ai nhìn vào cũng biết chắc chắn cô vừa khóc xong một trận, còn ngay phía trước cô, Tần Thiển bước ra với bộ mặt trầm ngâm. Một không khí đầy ám muội đột nhiên bao trùm khắp xung quanh.

Dù cho Thiên Chân có ngốc đến đâu thì khi đó cô cũng có thể thấy được mọi người đang nghĩ gì ở trong đầu. Cô đột nhiên lúng túng, bất giác mặt đỏ lên: “Chúng tôi...”

Tới lúc đó cô mới nghĩ ra câu Tần Thiển chưa kịp nói hết mới rồi, có lẽ là bảo cô đợi trong phòng một chút rồi hãy đi.

Tiếng sịt mũi vang lên, sắc mặt Tần Thiển càng trở nên khó coi – cô ta không biết giải thích là thú nhận hay sao? Cố gắng kìm ý muốn quay lại đẩy cô ta vào phòng nhốt lại, anh nhìn Thomas hỏi lạnh lùng: “Có việc gì?”

Thomas tỉnh lại trước tiên, ho một tiếng: “Là việc này...”

Nhìn ông ta và Tần Thiển đi khuất, tất cả mọi người mới bừng khỏi cơn mơ.

“Cô được đấy”, có người vỗ vỗ vai Thiên Chân, cười sâu xa.

“Va đầu phải đá[8] rồi chứ gì? Cô quả là dũng cảm đấy”, Cherry nhìn cô đánh lười chặc chặc, “Tuy nhiên cô chẳng chuyên nghiệp chút nào, Kevin vẫn có thể dùng cô, chứng tỏ cô vẫn còn chút thủ đoạn, bảo trọng nhé”.

Thiên Chân hoàn toàn thờ người ra... Rốt cuộc cũng chỉ học ngành thiết kế, sao khả năng tưởng tượng của bọn họ lại phong phú quá mức như vậy chứ? Cô làm sao có đủ gan để đi quyến rũ giám đốc Tần?

[8] Nguyên văn “đá phải miếng sắt” – vốn tưởng ngon ăn, nhưng vì “đổi thủ” mạnh hơn nên lại bị thiệt thân.

ù

Tất cả bắt đầu ở Paris.

Bốn tuần lễ thời trang lớn – New York tự do vui vẻ, London luôn cất bước đi đầu, MiLan hào hoa tráng lệ, trong số đó tuần lễ thời trang New York là lâu đời nhất, nhưng không gì có thể thay thế địa vị của Paris trong giới thời trang.

Chiếc xe chạy tới đại lộ Champs Elysées, Thiên Chân nhìn mê mải ra bên ngoài khi chiếc xe vòng quanh Khải hoàn môn, chợt nhớ đến những miêu tả của Từ Chí Ma[9] - đến được Paris chắc chắn sẽ không còn muốn đến thiên đường; đã đến Paris, nói một cách thực lòng, đến cả địa ngục cũng không muốn xuống. Khen ngợi cũng thừa, hệt như khen ngợi nơi thiên đường vậy; nguyên rửa cũng là thừa, giống hệt như nguyên rửa địa ngục vậy.

[9] Tên thật là Chương Tự, người Hải Ninh, tỉnh Chiết Giang, Trung Quốc, một thi nhân kiệt xuất, là người đầu tiên khởi xướng lối thơ bạch thoại và mở đầu cho thơ cận đại Trung Quốc, ông dung hoà luật thơ Âu Mỹ với phong cách thơ Trung Quốc để tạo thành thể thơ trữ tình mới.

Không thể không thừa nhận rằng ông ta nói cực kỳ chính xác.

Ngay cái nhìn đầu tiên, cô đã có thể khẳng định được rằng kinh đô của sự lãng mạn mà người ta luôn hướng tới đó đã không khiến cô thất vọng.

Tần Thiển đang ngồi ở ghế sau trao đổi chương trình công việc trong mấy ngày với phiên dịch người Pháp, cô chỉ lẳng lặng ngồi nghe, biết trước cũng không thừa.

Nghe thấy anh đột nhiên gọi tên, cô lập tức quay đầu lại: “Gì thế ạ?”

“Tôi nay chưa có việc gì, lát nữa qua khách sạn cất hành lý, sau đó cô được tự do”, anh nói.

“Tôi có thể đi chơi à?”, Thiên Chân ngạc nhiên mừng rỡ.

“Ừm, đừng có để cô bị lạc là được”, anh nói một cách thần nhiên, “Tôi không có sức mà đi tìm đâu đấy”.

“Không đâu ạ”, Thiên Chân lúng búng, hoàn toàn không nghi ngờ rằng nếu như cô có xảy ra chuyện gì, ông chủ máu lạnh này thực sự sẽ quay về một mình, để cô sống chết ra sao cũng mặc trên đất nước xa lạ này.

ù

Bên bờ sông Seine, những cây ngô đồng bóng rợp.

Thiên Chân chậm rãi đi dọc bờ sông. Mặt nước sáng lấp lánh ánh đèn nê-ông. Tiếng nhạc và tiếng cười đùa từ trên chiếc du thuyền vọng lại.

Nếu như nhìn về bề ngoài, cuộc sống của rất nhiều người xem chừng vô cùng sôi động và mỹ mãn, thực ra chỉ cần như vậy là quá đủ. Bản thân mình còn chưa lo nổi, ai còn để ý được nội tâm của người khác thế nào nữa đây.

Ở phía xa xa, đài phun nước Bellagio trên quảng trường Concorde đang phụt lên những cột nước đủ sắc màu, lúc cao lúc thấp. Thiên Chân thấy thích cảnh tượng này, bất kể có nhiều người hay ít người, ngày hay đêm, những cột nước vẫn biến ảo theo một quy luật có sẵn, chảy vòng quanh, cô đơn và lạnh lẽo.

Em nhất định phải nhớ điều này, nụ hôn vẫn là nụ hôn, tiếng thở dài chỉ là tiếng thở dài. Những thứ nguyên sơ vẫn luôn là chính nó, khi thời gian trôi qua. Những người yêu nhau vẫn nói câu “I love you”. Em hãy tin vào điều đó, bất kể tương lai có xảy ra chuyện gì, thời gian vẫn cứ trôi đi.

Lúc Thiên Chân đi lên cầu, một người nghệ sỹ đường phố đang gảy đàn ghi-ta và hát bài “As time goes by” trong phim “Casablanca”.

Cô nhớ lại hồi đó mình đã từng say mê một cách điên cuồng ánh mắt phiêu diêu và lạnh lùng của Humphrey Bogart trong bộ phim đó, rồi quãng thời gian ngọt ngào mà ông và Ingrid Bergman[10] trải qua ở Paris. Thiên Chân thậm chí còn hy vọng rằng vị lãnh tụ kháng chiến tên Victor đó sẽ xảy ra bất trắc, để cuối cùng Rick Blaine và Ilsa Lund được ở bên nhau[11]. Khi đó Trần Úc đã bảo rằng suy nghĩ đó của cô đúng là phản động.

[10] Hai diễn viên thủ vai chính trong phim Casablanca.

[11] Bộ phim lấy bối cảnh Thế chiến II, xoay quanh nhân vật trung tâm là Rick Blaine (do Bogart thủ vai), một chủ quán bar bị giằng xé bởi lựa chọn khó khăn giữa tình yêu của anh dành cho Ilsa Lund (do Bergman thủ vai) và trách nhiệm giúp cô cùng chồng là Victor Laszlo (do Henreid thủ vai), một lãnh tụ kháng chiến thoát khỏi Casablanca để tới Mỹ.

Năm 2001, Hầu Tương Đình[12] phát hành một album, trong đó có bản piano “Seine in the rain” cùng với một bài hát nghe tên rất thường “Cùng đến Paris”. Bài hát đó có câu: Hôm qua chúng ta quyết định năm sau sẽ cùng đến Paris... Tuy nhiên, những chuyện xảy ra ngày mai thì ai biết trước được.

[12] Nữ ca sĩ Đài Loan.

Đúng vậy, những chuyện xảy ra ngày mai thì ai biết được.

Hồi đại học, ký túc xá tổ chức tiệc mừng Giáng sinh, mấy cô bạn người Đức uống say, đã hỏi cô bằng thứ tiếng Anh nghe không rõ mấy: Jean, vì sao mới đầu thì rõ ràng là yêu nhau, nhưng về sau lại cảm thấy căm ghét nhau kia chứ?

Còn cô thì có lẽ cũng đã uống không ít rượu, nên cười đáp, bạn yêu ạ, mình không sợ căm ghét nhau, mà lại sợ có bắt đầu mà không kết thúc.

Lắc đầu cười, cô đặt đồng hai mươi Euro vào trong chiếc hộp đàn một cách hào phóng, sau đó chậm rãi hỏi bằng tiếng Anh: Có thể cho tôi mượn cây đàn ghi-ta không?

Người nghệ sỹ đường phố vui vẻ đưa cây đàn cho cô. Thiên Chân cười với điệu bộ hơi ngại ngùng, sau đó bắt đầu gảy đàn và hát.

Tiếng đàn vang lên nghe hơi xa lạ nhưng gọn ghẽ, giống như hồi Trần Úc dạy cô chơi ghi-ta ấy, trong mắt anh, cô hết sức vụng về nhưng lại cực kỳ nghiêm túc.

Anh hỏi em muốn thứ gì, sự dịu dàng có lẽ là vĩnh cửu. Áo tưởng điên rồi biết bao nhiêu... Có một thứ điên rồi, một thứ nhỏ bé tới mức không đáng nói tới, đó là tình yêu. Cứ vậy từng đêm nhìn trời sáng dần lên, nhớ đến anh, và cả tình yêu không đáng để nhắc tới đó nữa.

Từ ngày anh bỏ đi, cô chưa một lần nào cầm đến cây đàn ghi-ta, cũng chưa từng nghĩ tới việc sẽ tiếp tục học chơi, vậy nên cô chỉ biết duy nhất bài này. Đến hôm nay vẫn có thể đánh được là vì hồi đó đã tập đi tập lại không biết bao nhiêu lần. Những ngón tay cô vẫn nhớ giai điệu đó, trái tim cô cũng hân sâu như một lời nguyện suốt đời không sao đi thoát nổi.

Khi bài hát kết thúc cũng có người vỗ tay khen hay. Thiên Chân trả lại cây đàn, nói cảm ơn rồi áp tay vào khuôn mặt nóng bừng lên. Cũng may đang ở nơi đất khách quê người, không ai quen biết, cũng không ai nghe hiểu được lời bài hát đó, nên cô mới có thể phóng túng một lần như vậy.

ù

Thiên Chân tiếp tục đi về phía trước song đột nhiên dừng bước lại.

Cách đó chưa tới mười mét, một dáng người quen thuộc đang đứng trên cầu, chính là Tần Thiển.

Anh mặc một chiếc áo gió màu đen, hai tay đặt trên thành cầu, nhìn xuống dòng nước trôi bên dưới.

“Trùng hợp thật đấy”, điều mà ngày hôm nay Thiên Chân không ngờ tới không phải là việc con người có thể gặp nhau bất cứ chỗ nào, mà là vị giám đốc luôn nghiêm nghị của cô lại có thể đứng một mình ở đây trong buổi tối thế này để ngắm cảnh sông. Điều này quả thực không giống với những việc mà ở độ tuổi cũng như tính cách của anh ta có thể làm.

“Hát nghe hay lắm”, Tần Thiển không quay đầu lại, mắt vẫn nhìn về phía đằng xa. Ánh đèn rọi lại sáng mờ mờ trên khuôn mặt anh.

“Hát chơi thôi”, Thiên Chân cười gượng, hơi xấu hổ.

“Này”, cô gọi, sau đó lấy từ trong túi ra một đồng tiền xu rồi tung đến cho Tần Thiển khi anh quay người lại. Tần Thiển đưa tay bắt lấy.

“Một Euro để mua tâm sự của anh”, Thiên Chân cười, diễn lại một cảnh trong phim Casablanca.

“Cánh phóng viên khi muốn biết tâm sự của tôi, phải bỏ một khoản tiền lớn cũng chưa chắc đã được như mong muốn đâu.”

“Nhưng mà phóng viên không may mắn được gặp anh đang đứng ngẩn ra một mình trên đường phố Paris như lúc này.”

Tần Thiển nhìn cô, không nói gì.

Có lẽ vì cô còn quá trẻ, hoặc những nỗi buồn đau đã là dĩ vãng, nên dù mới hát xong một ca khúc sầu thương đến vậy, lại có thể cười nói vui vẻ ngay được.

“I suspect that under that cynical shell you are at heart a sentimentalist.” (Tôi đồ rằng đằng sau lớp vỏ hoài nghi, anh là một người có trái tim đa cảm). Cô đọc lời thoại trong khi nhìn anh bằng đôi mắt long lanh nước.

“A lot of water under the bridge”, anh cũng dùng lời thoại trong phim đáp lại.

Thiên Chân lặng lẽ nhìn anh. Tần Thiển châm một điếu thuốc, sau đó chậm rãi hút.

Câu trả lời của anh là những chuyện đã qua cũng như nước chảy dưới chân cầu.

Câu nói ấy dùng trong lúc này sao mà hợp, sao mà tinh tế đến vậy.

Thiên Chân đột nhiên cảm thấy hơi tò mò về anh ta: “Hóa ra anh cũng thích bộ phim đó à?”

“Việc thích bộ phim đó, với việc biết ai là tổng thống Mỹ cũng giống nhau thôi, chẳng có gì là đặc biệt!”, Tần Thiển đưa mắt nhìn cô, nói bằng giọng điệu thờ ơ: “Trong đó Ilsa Bergman kết hợp phục trang cực kỳ xuất sắc”.

Thiên Chân cứng họng, quả là một người dấn đuổi với nghề. Cô gật đầu: “Tôi thích nhất bộ đầm màu trắng đó, bên trong là áo sơ mi kẻ ngang, một chiếc đai lưng nhỏ màu trắng, được cắt quá đẹp”.

“Cô còn biết thế nào là cắt nữa ư?” Tần Thiển khẽ cười, trong lời nói không phải không có chút mỉa mai.

“Giám đốc, anh nhất định phải học cách tin tưởng ở tôi.” Thiên Chân không chịu, “Nếu không thì sẽ không có lợi cho sự hài hòa trong công việc”.

Hai người cứ thế vô tình đi sát vai nhau, giống như được giải thoát khỏi tất cả mọi nỗi buồn phiền.

Tháp Eiffel hiện lên ngay trước tầm mắt, sáng rực lên trong màn đêm như được đúc từ những mảnh pha lê vàng.

Thiên Chân ngẩng đầu lên nhìn, bỗng có cảm giác như trong mộng.

Những thứ quá đẹp dễ luôn đem lại cho người ta cảm giác bất an, ví như hạnh phúc, ví như tình yêu, sau này mới biết những tháng ngày nhẹ nhàng trôi qua đó đáng quý biết chừng nào, phải biết trân trọng nó, bởi nó sẽ ngày càng mờ nhạt và thậm chí là tàn khốc.

Nghĩ ra thì quãng thời gian vui vẻ thực sự trong đời người, nếu cộng lại có lẽ cũng chỉ chừng hai đến ba năm, ngày tháng còn lại nếu không phải là trôi qua một cách nhạt nhòa, thì cũng là cố làm ra vẻ vui. Nếu như không có đủ can đảm để coi tất cả đều là hư vô^[13] và dám từ bỏ cõi đời, thì chỉ còn cách tiếp tục sống, nhìn hình ảnh của chính mình trong con mắt người đời giữa trần ai gió bụi, dần dần nhan sắc phai pha, tuyết sương phủ đầy trên tóc.

[13] Nguyên văn “Tứ đại giai không”. Theo giáo lý Đạo Phật, tứ đại là đất, nước, lửa, gió, bốn đại này hợp thành nên vạn vật. Nhưng chính bốn đại này thực sự là hư vô. Vậy thân người cấu tạo từ hư vô.

“Tôi đã từng hứa với một người là sẽ cùng cô ấy lên tháp Eiffel!” Một giọng nói thanh lạnh bay lên giữa màn đêm trống vắng.

Thiên Chân không nói gì, tự hiểu rằng lúc này đây tốt nhất là đừng làm ra vẻ thông minh để hỏi người đó có phải là vợ anh không.

“Vậy mà sau này không thể nào thực hiện được!”

“Vì sao vậy?”, Thiên Chân không thể không lên tiếng hỏi vì sự nuối tiếc đầy ứ trong giọng nói của anh. “Vì anh bận quá à?”

“Không phải”, Tần Thiển chậm rãi trả lời rồi ngẩng đầu lên nhìn ngọn tháp cao chót vót, “Tôi sợ độ cao”.

Thiên Chân sững người.

“Là anh sợ cô ấy biết vậy sẽ cười mình à?”, Thiên Chân nhún vai, nửa đùa nửa thật.

“Những lần tôi tỏ ra thăm hại trước mặt cô ấy đã quá nhiều rồi!”, anh lặng im, mãi sau mới trả lời.

Thiên Chân hơi khó hiểu, song lại không dám hỏi anh nói như vậy nghĩa là gì.

Dù rằng kinh nghiệm làm việc vẫn còn hơi ít, song cô cũng biết rằng việc hỏi quá nhiều về đời tư của sếp không đem lại điều gì hay ho cả, nói không chừng đến sáng mai anh ta sẽ hối hận vì đã nói ra với cô những điều đó.

Người khôn ngoan phải biết giữ thân, trước khi bị sự hiếu kỳ giết chết, Thiên Chân quyết định giết chết sự tò mò đó của chính mình.

ù

Anh từng nói rằng anh sẽ mãi mãi bên em. Nhưng một ngày chợt nhận ra rằng anh không còn ở bên mình nữa, em có thể làm gì đây? Cuối cùng vẫn phải cắn răng mà sống tiếp.

Những người xếp hàng lên tháp Eiffel đông nghịt, những du khách đến tham quan nói bằng đủ thứ ngôn ngữ khác nhau, khiến cho Thiên Chân vừa ngạc nhiên, vừa hơi thất vọng. Cô vẫn nghĩ rằng việc lên tháp Eiffel ngắm cảnh đêm phải là một việc cực kỳ yên tĩnh và lãng mạn, nào ngờ đâu giữa giấc mơ và thực tại luôn cách cả quãng xa. Một người thì cô đơn, hai người thì lãng mạn, một đám người thì lại thành thông tục, chỉ có điều, sự thông tục đó vẫn lay động lòng người.

Cô đứng giữa đám người từ từ di chuyển đó, nhìn về phía Tần Thiển đang đứng tít đằng xa.

Nghĩ ngợi một lát, cô bấm số điện thoại của anh.

Một khúc hát hơi buồn thương khe khẽ vang lên, đó là một giọng nữ dễ thương đang hát bằng thứ tiếng nước ngoài mà cô không hiểu.

“Có chuyện gì?”, Tần Thiển nhận điện thoại, nhìn về phía cô đang đứng.

“Anh chắc chắn là không muốn lên à?”, cô hỏi bằng giọng động viên, gần như có thể hình dung ra anh đang cau mày lại.

“Không muốn”, giọng nói của anh nhạt nhòa.

“Bây giờ cô ấy không thấy được nỗi sợ của anh, cũng không có ai chú ý đến đâu”, cô khẽ cười, “Nếu như quả thực anh tỏ ra không ổn, tôi cũng sẽ vờ như không trông thấy”.

Tần Thiển không đáp lời, mấy giây sau tín hiệu dứt đoạn, anh đã ngắt máy.

Thiên Chân không biết làm thế nào, nhún nhún vai, nhưng khi quay đầu lại, đã trông thấy anh đang từ từ đi tới.

Cô ngạc nhiên, làm cử chỉ ra hiệu đi lên trên, anh gật đầu dù khuôn mặt không bộc lộ chút cảm xúc nào. Một cảm giác thành công vì thế mà nhen lên trong lòng Thiên Chân.

Chỉ có điều hàng người phía sau cô đã xếp thành một dãy dài, anh ở cách quá xa.

“Xin lỗi, tôi mới vừa cãi nhau với bạn trai, nhưng anh ấy cũng không nỡ để tôi lên đó một mình, đã quay lại rồi, tôi có thể để anh ấy xếp hàng ở đây với mình không?”, Thiên Chân đề nghị đôi vợ chồng già đứng ngay sau mình một cách lịch sự.

“Đương nhiên là được rồi”, bọn họ mỉm cười rộng lượng.

Thiên Chân bèn vẫy tay về phía Tần Thiển. Anh ngập ngừng đứng chen vào giữa hàng trong ánh mắt nhìn chăm chăm của vài người.

“Vứt bỏ một cô bạn gái đáng yêu như vậy ở đây không phải là việc mà một quý ông nên làm đâu”, người đàn ông tốt bụng đứng sau nhiệt tình nhắc nhở.

Tần Thiển hơi nhếch khóe miệng lên nở một nụ cười miễn cưỡng. Anh nhìn lướt qua người con gái đang cười vụng trước mắt mình rồi không nói không rằng đi thẳng lên mua vé.

Thiên Chân cũng không khách sáo với anh, vui vẻ đi sát phía sau.

Vào bên trong rồi vẫn còn rất nhiều người đang chờ thang máy, nối gót sát vai. Thiên Chân đứng trong đám người da trắng cao lớn trông nhỏ bé hệt như một đứa trẻ bị nhồi trong đám đông dịch chuyển.

Cửa thang máy vừa mở ra, tất cả cùng ùa vào khiến Thiên Chân suýt nữa ngã bổ nhào. May mà Tần Thiển đã giữ lấy tay cô rồi kéo vào cạnh bên mình.

Thiên Chân hơi ngẩn người, đã bao nhiêu năm rồi cô không cầm tay ai.

Cô cúi đầu nhìn, Tần Thiển đi một đôi găng tay da màu đen, bàn tay nhỏ nhắn trắng nhợt của cô nằm lọt thỏm bên trong đó, dù không cảm giác thấy hơi ấm từ tay anh nhưng cô vẫn có thể cảm nhận được độ siết của những ngón tay.

Cho tới khi vào bên trong thang máy, Tần Thiển mới bỏ tay ra.

Thiên Chân đột nhiên cảm thấy tay mình hơi nóng, liền cúi đầu xuống, song đã nhìn thấy một đôi găng tay được đưa tới.

Tần Thiển lảng lảng nói: “Đeo vào đi, trời đang lạnh”.

Thiên Chân cầm lấy, từ từ xỏ tay vào đôi găng vẫn còn nguyên hơi ấm của tay anh. Không vừa một chút nào, cô gấp đoạn đầu ngón tay còn thừa ra rồi ngẩng đầu nhìn anh cười: “Tay anh to thật đấy”.

Tần Thiển nhìn cô, trong đôi mắt sẫm đen vụt lóe lên một xúc cảm gì đó, song không nói gì.

Hôm nay anh không đeo kính, có lẽ là vì không muốn xuất hiện ở nơi công cộng với hình ảnh đã quá quen thuộc. Thang máy chậm chậm trôi lên, ánh sáng lóe chớp trên khuôn mặt anh khiến Thiên Chân ngấm ngầm than trong lòng, đôi mắt anh cũng giống như con người anh vậy, sâu hút không sao dò được.

Thang máy tham quan không đi thẳng lên tới phần đỉnh tháp, đầu tiên dừng lại ở ban công tầng hai. Vẫn là đám đông dài dặc với gió đêm thổi lạnh.

Thiên Chân kéo khóa chiếc áo khoác da, chỉ để lộ nửa mặt ra ngoài khăn quàng cổ.

Nhìn thấy một đôi tình nhân trẻ đang đứng hôn nhau như ở chỗ không người, cô quay đầu lại rên: “Chắc tôi đã già rồi, không hề có một chút hứng thú lãng mạn nào cả, lúc này đây thật muốn được trốn trong phòng có máy sưởi xem tivi”.

Tần Thiển cười mà như không, chỉ đi sát vào hơn một chút. Thiên Chân cảm thấy sau lưng ấm hơn, ngửi thấy mùi nước hoa thoang thoảng trên cơ thể anh. Là nước hoa Cologne 4711, đáng lẽ cái lạnh phải tạo cảm giác tỉnh táo, song cô ngửi rồi lại thấy hơi buồn ngủ.

Chờ đợi mãi rồi cuối cùng cũng lên tới đỉnh tháp, Thiên Chân chạy tới bên lan can, song thấy Tần Thiển vẫn đứng nguyên chỗ cũ, hình như hơi do dự.

Thiên Chân mỉm cười đợi phản ứng của anh, đột nhiên cảm thấy bộ dạng này quả thực cực kỳ đáng yêu.

“Hittler chiếm được bao nhiêu nước, duy chỉ có tháp Eiffel là không thể nào chiếm nổi. Vì sao ông ta chỉ đi qua mà không dám lên trên này, lẽ nào ông ta cũng sợ độ cao?”, Thiên Chân bỗng đứng lên tiếng.

Dù câu nói đùa đó hơi miễn cưỡng, Tần Thiển cũng biết rằng cô đang cố tình động viên anh, thế nên từ từ đi đến cạnh cô.

Một trận gió từ trên cao ập tới, Paris trong màn đêm biến ảo thành vô vàn vì sao nhỏ.

Sắc mặt anh hơi nhợt, song vẫn vững vàng đứng nguyên tại đó, nhất quyết không lùi bước.

Cuối cùng thì Tần Thiển đứng trên đỉnh tháp, nhìn xuống toàn cảnh nhân gian, chỉ có điều người hện cùng anh ngắm cảnh ở đây đã không còn nữa.

“Anh nhìn xem, hóa ra thế gian này có biết bao nhiêu dải ngân hà, có lẽ là đã ngăn trở không biết bao nhiêu người”, Thiên Chân nói khẽ.

Lời nói của cô khiến cho trái tim Tần Thiển hơi xao động, song anh vốn vẫn là người ít nói nên cứ đứng lặng im.

“Nếu như người anh yêu bỗng nhiên lại không yêu anh nữa thì anh sẽ thế nào?”, cô lại hỏi.

“Người tôi yêu luôn luôn yêu thương tôi”, anh đáp.

Hơn nữa, còn yêu mãi mãi.

Thiên Chân ngẩn người, lập tức tỏ ra buồn bực: “Những lời nói của anh quả thực khó nghe”.

“Tôi không cần thiết phải dùng lời nói để được người ta yêu thích”, Tần Thiển đưa mắt nhìn cô, “Tôi muốn đi xuống”.

ù

Khi đứng trong thang máy đi xuống, Thiên Chân không thể không nghĩ có lẽ bọn họ là những du khách dừng chân lại đây ngắm nhất trong lịch sử tháp Eiffel.

Ngắm ra thì những khoảnh khắc đẹp dễ trong đời đều trôi qua trong chớp mắt.

Khi bạn nhìn thấy những cảnh vật khiến ình rung động, bạn đều hy vọng ai đó sẽ cùng mình thưởng thức, thì ai đó ấy chính là người bạn yêu.

Chỉ có điều người ấy đã biến mất cùng với quãng thời gian đã mất đi đó của cô.

“Những thứ mà ta để lỡ chẳng qua cũng chỉ là một lần thất bại, trái lại cũng có thể nhận được một bài học để rồi bước vào cuộc chiến mới.” Khi bước ra khỏi thang máy, Tần Thiển đột nhiên lên tiếng.

Thiên Chân ngạc nhiên: “Anh không phải là tôi, sao lại kết luận như vậy được”.

“Tiểu thư ạ, cô thử chọn bất kỳ người nào đang nói cười ở đây mà hỏi họ xem, có thể sẽ đều nghe được những câu chuyện đầy máu và nước mắt gây xúc động lòng người trong trái tim họ đấy.”

Trong đời người có thất tình lục dục[14], ai mà chưa từng có những nỗi đau kia chứ.

[14] Thất tình: Bảy thứ tình cảm mà mỗi con người đều có như: Hỷ (vui mừng), nộ (giận dữ), ái (yêu thương), ố (ghét), cụ (sợ hãi), ai (buồn bã), lạc (vui vẻ). Lục dục là sáu ham muốn: Ham muốn sắc đẹp; Ưa thích diện mạo đẹp đẽ; Mong có dáng chừng chạc, dịu dàng; Muốn đụng chạm vào thân xác giữa nam nữ; Say đắm lời ngọt ngào êm dịu và thích người cao lớn đầy đà, phương phi.

Thiên Chân cắn chặt môi, mãi lâu sau mới nhìn Tần Thiển: “Nếu như làm người có thể thực sự phóng khoáng như vậy, thì sao anh còn cứ tự trói buộc mình mãi?”

Khuôn mặt cô ngập chìm trong ánh sáng, hơi đỏ hồng lên vì tức giận.

Tần Thiển nhìn cô im lặng, bởi cô nói quá đúng, khiến anh không thể nào phản bác.

Con người luôn luôn dễ dàng tìm ra sai sót của người khác hơn là nhận ra thất bại của mình, anh cũng không ngoại lệ.

Cho và nhận đều là cơ duyên, đều là số phận, không phải bất kỳ ai cũng có thể gặp được, chỉ có điều trên đường đời, việc mỗi người xuất hiện trong vai diễn của mình vào thời điểm nào đều đã được ngầm ngầm định đoạt sẵn, cho đến khi phải rời sân khấu, dù dùng dằng tiếc nuối thì cũng vẫn cứ phải đi.

Những điều mà anh hiểu rõ hơn cô cũng không phải chỉ có thế. Nếu như có thể quay về quá khứ một cách dễ dàng thì làm sao có thể biết được rằng quãng thời gian đã qua đáng quý biết bao nhiêu, làm sao có thể biết rằng người đó quan trọng với mình đến nhường nào.

“Xin lỗi!”, anh nhìn xoáy vào mắt cô, chậm chậm nói.

ù

Tháng Một năm 2005, hiệp định thương mại dệt may thay đổi, thỏa thuận về hạn ngạch không còn tồn tại, hàng dệt may giá rẻ của Trung Quốc đột phá trong xuất khẩu, khiến cho giá cả hàng dệt may châu Âu liên tục giảm. Đối với các chuỗi thương hiệu thời trang mà nói thì khi đó bọn họ đã bị đe dọa mạnh mẽ từ các siêu thị thời trang giá rẻ, không chỉ gặp áp lực về lợi nhuận, mà sự cạnh tranh cũng ngày càng trở nên gay gắt. Ngành thời trang bước vào thời kỳ chuyển đổi đầy nóng bỏng.

Hội chợ triển lãm hàng dệt may Premiere Vision của Pháp được tổ chức lần đầu tiên năm 1973, hàng năm đều thu hút một lượng đông đảo các hãng dệt may lớn trên toàn thế giới về tụ hội. Đây là nơi để họ lên kế hoạch về xu hướng phát triển chủ đạo ủa tiếp theo, đồng thời cũng là một cơ sở quan trọng cho các doanh nghiệp dệt may toàn cầu tìm kiếm nguyên liệu, tháng Ba có hàng xuân hè, tháng Chín có hàng thu đông.

Mốt thời trang là một thứ vô cùng tinh tế, song ở một mức độ nhất định nào đó, nó được bắt nguồn từ nhà sản xuất nguyên liệu vải. Các nhà sản xuất khi đưa ra một mẫu vải mới hoặc là mẫu chế riêng theo đơn đặt hàng của nhà thiết kế nào đó, sẽ cố tình để lọt ra ngoài thông tin về sản phẩm để kích thích sự tò mò của những người đến tham quan. Cũng vì thế mà Premiere Vision trở thành “đài quan sát khí tượng” cho những xu thế lưu hành và mẫu vải mới nhất, quyền lực nhất ở châu Âu, giữ vai trò công bố hướng đi mới nhất của thị trường thời trang và hàng dệt may thế giới.

Thiên Chân đi theo mấy nhà thiết kế và đại lý của Kevin Chun xuyên qua đám đông náo nhiệt.

Nào là bông hữu cơ, vải thun viscose, tơ tằm Ấn Độ, vải kiến... Thiên Chân thấy hoa mây chóng mặt, không khỏi hoảng hồn.

Từ trước đến nay trong ấn tượng của cô, về khái niệm vải vóc thì chỉ có cotton, lụa, len, cashmere hay vải nilon thôi.

Đến giờ này cô mới hiểu rõ nguyên nhân Tần Thiển muốn cô đi cùng, là muốn cô thấy nhiều hơn, nhận biết được nhiều hơn.

“Thực ra mẫu thiết kế và chất vải là một sự tán tỉnh lẫn nhau, nếu như nhà thiết kế lại không thích đối tượng mình tán tỉnh, thì làm sao có cảm giác và niềm đam mê được”, một nhà thiết kế cân nhắc tấm vải trong tay mình rồi cười nói với Thiên Chân.

Mảnh lụa chiffon mềm mại màu trắng chảy trượt trên những ngón tay, anh ta lại chuyển sang tấm len nhung có màu oải hương ủa. Thiên Chân không thể không thốt lên khe khẽ: “Sự so sánh đó quả là rất tuyệt”.

“Là nguyên văn câu của Kevin đấy”, anh ta mỉm cười.

Thiên Chân hơi ngạc nhiên, cô vốn luôn nghĩ rằng Tần Thiển không thể nói ra những lời uyển chuyển như vậy được.

ù

“Cô thích loại vải nào?”, Tần Thiển lật giở cuốn vải mẫu mà nhà sản xuất đưa cho anh, đột nhiên hỏi Thiên Chân.

“Lụa tơ tằm và cashmere”, cô đặt tách cà phê mới pha trong tay lên trên bàn, nghĩ một lát rồi trả lời.

Được đấy, một loại lạnh lẽo, một loại ấm áp, hết như cuộc sống.

“Boring and expensive[15]”, Tần Thiển hắng giọng, đầu vẫn không ngẩng lên.

[15] Nhàm chán và đắt đỏ.

“Thực ra tôi thích nhất là lông thú, cái loại đẹp nhất, đắt nhất mà những kẻ mới phát lên hay dùng ấy”, Thiên Chân đập lại không khách sáo, quyết đấu đến cùng.

“Hay đấy, cô có thể mặc chiếc áo đó ra đứng một giờ đồng hồ trên đường Oxford, sẽ có những nhà bảo vệ động vật chào hỏi bằng một thùng sơn đấy”, Tần Thiển đáp lại ngay.

Thiên Chân tắc tịt, lại thêm một lần yếu thế, đành ngồi yên trước mặt anh ta xem chọn vải.

Màu be dập nổi vỏ trai, xạ hương vàng Ấn Độ, màu hồng hoa anh đào trơn tuột của PVC[16], màu đồng và xám bạc phục cổ, màu tím chết mô phỏng sắc hoàng hôn, đen sẫm... Thiên Chân lặng lẽ nhìn những màu sắc của các loại vải trôi lướt qua trong tay Tần Thiển.

[16] Vải sợi trắng nhựa.

Cô không thể không nghĩ, khi anh ta chọn lựa, so sánh những thứ đó, liệu có phải trong thâm tâm anh ta cũng xuất hiện những sắc màu đó không?

Từ nhạt tới đậm, từ rực rỡ đến thâm trầm. Đó là sự mâu thuẫn đan xen, cũng là hài hòa duy mỹ.

Có một mảnh vải thu hút sự chú ý của cô - nó được làm theo phong cách thiết kế khảm Mosaic[17], với những hạt nhỏ li ti được đính lại ngoài biên trắng, các màu sắc khác như xám, đen, trắng... được bố trí linh hoạt bên trong, tạo nên hiệu ứng mềm mại cực kỳ hoàn hảo.

[17] Triết lý thiết kế dựa trên các yếu tố chất liệu, hiệu dụng, bắt mắt và trải nghiệm.

Cô muốn cầm lên xem kỹ, vừa đưa tay ra đã chạm phải tay Tần Thiển, hóa ra anh ta cũng đang xem cùng thứ đó.

Cô rút tay về, đột nhiên cảm thấy ngón tay hơi ấm nóng. Anh nhìn cô: “Cô thích nó à?”

Thiên Chân gật đầu.

“Đây là hàng chúng tôi đặt làm”, Tần Thiển nói, cầm mảnh vải lên tay ngẫm nghĩ một cách kỹ lưỡng, song đầu lông mày nhíu lại, dường như có chỗ nào đó chưa thực sự hài lòng.

“Anh không vừa ý sao?”, Thiên Chân hỏi một cách thận trọng.

“Cô thấy thế nào?”, Tần Thiển ngẩng đầu lên, trông thái độ cực kỳ thành thật.

“Có vẻ hơi trầm”, Thiên Chân nghĩ một lát rồi chậm rãi trả lời. “Liệu anh có thể thử màu sắc sáng hơn một chút được không, ví dụ như đổi thành màu vàng, đỏ, xanh lá cây ấy.”

Tần Thiển nghe xong liền chìm vào trong suy nghĩ.

“Không tồi”, mãi lâu sau, anh mới ngẩng đầu lên nhìn cô, một nụ cười thấp thoáng nơi khóe miệng. “Sẽ phải chi thêm một chút, song nếu như khi thiết kế dùng phương thức kết nối cục bộ thì chắc sẽ hoàn toàn không có vấn đề gì.”

Có vẻ như Tần Thiển hết sức vui vẻ, đôi mắt sẫm đen phía sau cặp kính cũng long lanh ánh cười. Thiên Chân ngẩn người khi phát hiện ra rằng anh cười trông rất đẹp trai, chợt nghe ấm áp trong lòng.

ù

Đường phố đã lên đèn không biết tự lúc nào.

Phía bên ngoài cửa sổ là Paris rực rỡ ánh đèn, còn trong phòng thì vô cùng yên tĩnh, không gian phẳng phất mùi hương cà phê dịu dịu. Thiên Chân ngồi ghi chép lại một cách nghiêm túc, sắp xếp và phân loại những miếng vải mẫu, thỉnh thoảng khi ngẩng đầu lên cô lại trông thấy Tần Thiển ngồi xoay nghiêng trong im lặng, những đường nét vốn lạnh lùng của khuôn mặt bỗng trở nên mềm mại hơn rất nhiều dưới ánh sáng đèn.

Từ nhỏ tới lớn Thiên Chân là một người hơi tùy tiện. Nhìn thấy sự lao tâm khổ tứ của mẹ hay sự bôn ba tất bật của Mi Lan, cô coi điều kiện sống lý tưởng chỉ cần một căn nhà nho nhỏ đủ để yên tâm nghỉ ngơi, có một công việc với mức lương bình thường nhưng thích hợp và thoải mái, ăn uống nói cười một cách tự tại, thỉnh thoảng đi du lịch một chuyến xa... Vậy mà lúc này đây, dù công việc không thể coi là nhàn nhã, thậm chí còn quá bận rộn, ví dụ như đã đến giờ ăn tối, còn cái bụng cô thì cũng thấy hơi đói, nhưng không hiểu sao cô lại cảm thấy đủ đầy.

Dù cô khó có thể hình dung một cách xác thực rằng cảm giác đó là gì, nhưng cô biết sự đủ đầy đó xuất phát từ cõi lòng mình.

Điện thoại di động đổ chuông, vẫn là giọng ca nữ thấp thoáng vẻ buồn thương đó. Lần này Thiên Chân nghe loáng thoáng ra tiếng Ý.

Tần Thiển nhận cuộc gọi, nghe người ở máy bên kia nói xong, sau đó nói một tiếng cảm ơn.

“Hôm nay làm đến đây thôi”, anh tắt máy rồi nhìn về phía Thiên Chân. “Dọn dẹp một chút rồi chúng ta đi ăn cơm, chỗ ăn đã đặt sẵn rồi.”

“Đi đâu ăn thế ạ?”, Thiên Chân vừa sắp xếp lại các thứ vừa hỏi.

“Quán Crepe ở bên kia đường”, Tần Thiển trả lời thản nhiên.

“Ha, bánh kếp[18] là tình yêu lớn của tôi đấy”, Thiên Chân cố ý làm ra vẻ hoan nghênh, sau đó lập tức thở than. “Rốt cuộc vẫn là Paris, đến quán ăn ở bên đường cũng phải đặt chỗ trước.”

Cô mà tin anh mới lạ.

[18] Bánh kếp (tiếng Anh gọi là bánh Crepe), món bánh truyền thống và phổ biến ở Pháp.

ù

“Alain Ducasse au Plaza Athénée[19]”, Thiên Chân dùng tiếng Pháp bắt chước theo giọng người phục vụ đọc tên nhà hàng khi ra đón khách, nhìn Tần Thiển bằng ánh mắt bất lực, “Tôi không biết là trên thế giới này lại có quán ven đường được gắn ba sao Michelin[20] đấy”.

[19] Nhà hàng Alain Ducasse ở khách sạn Plaza Athénée.

[20] Michelin, công ty nổi tiếng về những sách chỉ dẫn du lịch màu đỏ và màu xanh, các sao Michelin mà Red Guide (hướng dẫn màu đỏ) tặng cho các nhà hàng nấu ăn ngon.

Là một người yêu thích những món ăn ngon, làm sao Thiên Chân lại không biết một trong ba nhà hàng ba sao Michelin Alain Ducasse nằm trong khách sạn Plaza Athénée của Paris kia chứ? Khi còn học ở Anh, cô đã nếm thử món ăn ở nhà hàng Gordon Ramsay[21], nhưng cơ hội ăn ở Alain Ducasse thì chưa từng có.

[21] Đầu bếp số một người Anh.

Trong quan điểm về giá trị của cô, một thương hiệu được đánh giá bằng tiêu chuẩn Michelin hoàn toàn xứng đáng để bỏ tiền ra ăn. Có một câu nói nổi tiếng rằng bước đi lớn đầu tiên của con người trong tiến trình đứng thẳng là hoàn thiện dạ dày, còn Bernard Shaw[22] cũng cho rằng không có tình yêu nào chân thực hơn tình yêu thực phẩm.

[22] George Bernard Shaw (26/7/1856 – 2/11/1950) là nhà soạn kịch người Anh gốc Ireland đoạt giải Nobel Văn học năm 1925.

“Tôi còn nhớ từng đọc trên báo câu này, trong đời nên ăn ở Alain Ducasse một lần”, Thiên Chân thở dài. “Anh xem, anh đã giải quyết được một mong muốn lớn trong đời tôi rồi đấy.”

Tần Thiển nhấp một ngụm rượu rồi nhìn cô, khóe miệng hơi cong lên: “Cô còn có bao nhiêu mong muốn nữa đây?”

“Có lúc cảm thấy có rất nhiều, song có lúc lại cảm thấy nó cực kỳ ít ỏi”, Thiên Chân nghĩ ngợi một lát rồi đáp lại.

Tần Thiển lặng im, sau đó khẽ gật đầu.

Thiên Chân thoáng ngẩn người, ý của anh ta là... Anh ta đã hiểu ư? Rõ ràng ngay chính bản thân cô cũng cảm thấy câu trả lời đó chẳng giống câu trả lời một chút nào.

ù

Trừ hồi nhỏ được bố hỏi khi đến ngày sinh nhật, đã lâu lắm rồi không có ai hỏi cô mong muốn điều gì, còn bao nhiêu mong muốn nữa.

Mới chỉ hơn hai mươi năm vậy mà lại có cảm giác như đã trải qua biết bao thăng trầm dâu bể, những người khác chỉ biết rằng cô là một người tùy tiện bẩm sinh, còn cô lại khâm phục chính sự mạnh mẽ của bản thân mình, dù gì thì cũng vẫn có thể cười rạng rỡ như hoa, thoải mái phiêu dạt nơi chân trời góc bể.

Độc hành trên từng đất nước xa lạ, dù là ở những nơi có cảnh quan đẹp nhất cũng không muốn lưu lại hình bóng của mình, chỉ sợ sẽ nhìn thấy sự lẻ loi cô tịch trên mảng tối của những sắc màu rực rỡ. Khi đã đi quá xa trên con đường tự đầy dọa bản thân mình, con tim đã kiệt cùng tới mức không còn khát khao hay những thứ có liên quan đến khát khao gì nữa.

“Vậy mong muốn của anh là gì?”, cô hỏi lại.

“Mong muốn của con người ở những thời điểm khác nhau cũng khác nhau”, Tần Thiển đáp.

“Vậy thì mong muốn của anh trong lúc này đây là gì?”, cô vẫn truy hỏi tới cùng.

“Làm tốt phần thiết kế vụ thu đông”, anh nhướn mắt lên. “Còn cô?”

“Giúp đỡ giám đốc làm tốt phần thiết kế vụ thu đông”, cô nháy mắt một cách gian xảo.

“Cô xem đây, cô học rất nhanh”, khoe miệng anh hơi nhếch lên, “Khi không muốn trả lời một câu hỏi thì phải học được cách lảng tránh.”

Thiên Chân gật đầu, cảm thấy ngấm sâu lời dạy bảo.

Gan ngỗng vỗ béo ăn với bánh mỳ briche[23], kết hợp với nấm truffle[24], lá hẹ và rượu vang đỏ tạo nên hương vị đậm đà.

[23] Foie gras shortcake, món ăn được coi là niềm tự hào của người Pháp.

[24] Còn gọi là nấm cục, nguyên liệu được coi là “kim cương của nhà bếp”.

Thiên Chân nhìn ánh sáng rực rỡ từ ngọn đèn pha lê bao trùm xuống chiếc khăn trải bàn trắng tinh trải phẳng lỳ, đột nhiên nhớ lại nhiều năm về trước khi cùng Trần Úc tìm đến một quán mỳ thịt bò được lưu truyền là ngon tuyệt ở trong ngõ nhỏ. Quán không có điều hòa, mùa đông dù ngồi trong phòng vẫn rất lạnh, hai người bọn họ cùng bưng bát mỳ thịt bò nóng hổi cuộn cuộn khói ăn ngon lành, cảm thấy cực kỳ vui vẻ.

Trong ký ức dường như vẫn còn mùi thơm của hành hoa và tương ớt, hồi ấy làm sao có thể thích thú đến như vậy nhỉ.

Lúc đi du lịch, ngồi trên tàu hỏa ở Thụy Sĩ, những cảnh đẹp như tranh vẽ cứ lần lượt trôi lại phía sau, cô đã nói với nhà nhiếp ảnh râu ria xồm xoàm ngồi đối diện với mình rằng đời người cũng giống như ngồi trên một chuyến tàu, cảnh tượng trong quá khứ đẹp vô cùng khiến cho bạn tiếc nuối mãi không thôi, song bạn vẫn cứ phải tiến về phía trước, phải rời bỏ nó, để rồi sau đó lại tự nói với mình là không sao hết, rồi mình sẽ còn quay lại xem. Nhưng trên thực tế, bạn vĩnh viễn không thể nào quay lại được.

Thời gian trôi qua, cảnh tượng đã lùi lại đằng sau, những người mình gặp trong đời cuối cùng cũng đã đi xa mãi.

“Cô muốn ăn món tráng miệng gì?”, Tần Thiển cầm thực đơn tráng miệng mà người phục vụ đưa lại, hỏi Thiên Chân.

“Tiếc là không có soufflé[25]”, Thiên Chân giở cuốn thực đơn của mình, “Bánh kem Rum baba vậy”.

[25] Bánh nướng làm từ lòng đỏ trứng gà, thường dùng làm món tráng miệng ngọt.

“Tôi từng ăn trong nhà hàng Louis XV ở Monte Carlo rồi, có lẽ cách chế biến cũng giống nhau, ăn được đây”, Tần Thiển nói: “Nếu có cơ hội cô thử đến đó ăn xem”.

Thiên Chân thở dài: “Thưa ngài, tôi chỉ là một trợ lý nhỏ xíu, chưa có nổi món tiền đó để đến nghỉ ở Monaco”.

Tần Thiển nhìn cô một cách thản nhiên: “Cô không thể cứ mãi là một trợ lý nho nhỏ được, điều quan trọng trong đời người không phải là vị trí mà lúc này anh đang đứng, mà là hướng đi về phía trước của anh”.

Thiên Chân nghe vậy chợt thấy trong lòng sôi sục vì nhận được sự động viên. Những lời Tần Thiển nói không nhiều, song từng chữ đều giá trị.

Khi nhắm nháp món tráng miệng, cô không thể không nghĩ, liệu như thế này có phải là một kiểu cặp bồ hoàn hảo hay không. Ăn những món ngon, có thể được giám đốc dạy bảo tận nơi, mà không cần phải lên giường với anh ta?

Trên khoe môi Thiên Chân bắt giắc nở một nụ cười.

Tần Thiển nhìn cô nói: “Sean nói mua giúp quà cho thầy giáo nó, một món quà cũng tương đối nhưng không được đắt quá, nếu không thì sẽ bị nghi là cố tình hối lộ”.

Thiên Chân ngẩn người, không thể không thốt lên: “Lệnh công tử còn nhỏ như vậy mà đã khôn lỏi ra rồi. Ngày mai tôi sẽ đi lo chuyện đó”.

“Chính xác là có thể dùng vật chất để giành lấy tình cảm, lợi ích vật chất là nhất thời, song tình cảm là mãi mãi”, nhắc đến con trai, Tần Thiển có vẻ dịu dàng hơn một chút. “Sean vốn trưởng thành sớm như vậy.”

Thiên Chân trầm nghĩ, thằng nhóc đó đâu chỉ phát triển sớm, mà là quá thành thực, vừa có tiền đồ, cộng thêm ngoại hình và khuôn mặt đẹp trai, không biết rồi sẽ gây họa cho nhân gian thế nào nữa.

Bỏ dao đĩa xuống trong trạng thái hài lòng, Thiên Chân cười nói: “Alain Ducasse quả nhiên không làm tôi thất vọng. Hồi còn ở đại học, có lần tôi cùng đưa bạn vào một nhà hàng hải sản ở bờ biển St Andrew, tốn không ít tiền nhưng rồi phải cố gắng lắm mới ăn hết được một nửa. Nhân viên phục vụ nhìn những thứ thức ăn chúng tôi để thừa lại, tỏ ra bị sỉ nhục sâu sắc, mặt đỏ bừng bừng hỏi xem rốt cuộc chúng tôi có điểm nào không vừa ý với đồ ăn ở đó. Quả thực khiến người ta cảm thấy như ngồi trên thảm đĩnh, đành phải nói tránh rằng dạ dày của người phương Đông hơi nhỏ”.

“Quả thực rất khó để làm vừa lòng tất cả mọi người, bản thân Alain Ducasse cũng từng nói rằng một bữa ăn có thành công hay không, hai phần ba được quyết định bởi nguyên liệu, phần còn lại mới là tài nghệ của ông ta. Khẩu vị của mỗi người không giống nhau, nguyên liệu cũng khác nhau, không thể vì không thích ăn cá mà cứ khẳng định rằng món cá không ngon được.” Tần Thiển mỉm cười, nói tiếp: “Trong thiết kế cũng vậy, người thích lông thú thật thì sẽ không bao giờ chọn những phục trang được làm bằng lông thú giả dù thiết kế của nó có xuất sắc tới đâu. Còn đối với sự yêu ghét của con người, cũng không thể vì ai đó không yêu cô hoặc cô không yêu ai đó mà nhận định rằng họ không tốt được.”

Bàn tay cầm ly rượu của Thiên Chân khẽ run lên, thứ chất lỏng bên trong ly sánh lên thành một đường cong lấp lánh.

ù

Chập tối ngày hôm sau, trước khi quay về London bằng tàu liên vận Euro Star, Thiên Chân mua ở ga Bắc Paris hai chai rượu vang cho Mi Lan cùng với một ít chocolate đồng tiền vàng có in hình tháp Eiffel, so với những cái kẹo mẹ mua về cho cô hồi nhỏ thì lớn hơn rất nhiều.

Cô bẻ một mảnh nhỏ rồi đưa vào miệng, cảm nhận vị ngọt đắng đan xen. Thế nên trong những món quà kinh điển của các cặp tình nhân, ngoài hoa hồng có gai ra thì còn có cả chocolate.

“Anh muốn ăn không?”, cô đưa ra mời Tần Thiển cho phải phép, thừa biết là thế nào anh cũng không ăn.

Quả nhiên Tần Thiển lắc đầu, tiếp tục đọc báo.

Thiên Chân liếc nhìn qua tấm vé trong tay mình, không thể không bật cười: “Sự hài hước sâu cay của người Anh quả là tuyệt kỹ, điểm cuối lấy ngay tên là Waterloo[26], không biết những người Pháp thường đi qua đi lại giữa hai nước cảm thấy thế nào”.

[26] Trận Waterloo diễn ra vào ngày 18-6-1815 tại một địa điểm gần Waterloo, thuộc Bỉ ngày nay. Quân đội Đế chế Pháp dưới sự chỉ huy của Napoléon Bonaparte đã bị đánh bại bởi liên quân của Liên minh thứ bảy, bao gồm quân Anh và đồng minh.

“Tháng mười một năm nay ga đến ở Anh đã đổi sang St Pancras rồi”, Tần Thiển nói, “Thực ra người Pháp từ xưa tới nay vẫn luôn tự cao tự đại cũng không quan tâm đến điều đó, chẳng phải Victor Hugo từng nói

Waterloo là một trận chiến hạng nhất, song người chiến thắng lại là tướng quân hạng hai hay sao”.

Hễ nhắc tới Waterloo người ta thường hay nhớ ngay tới Napoléon Bonaparte, chứ không phải là công tước xứ Wellington[27].

[27] Arthur Wellesley (1769-1852), một vị tướng Anh vĩ đại. Ông đã chỉ huy đội quân đánh thắng Napoleon trong trận Waterloo.

“Có điều công tước xứ Wellington cũng đã cống hiến rất nhiều cho ngành thời trang. Ông ta từng nói, nếu như vệ binh Hoàng gia mặc quân phục đi trên đường phố St James ở London mà cầm theo chiếc ô trông sẽ rất tuyệt. Sau này ô đã trở thành một vật dụng không thể thiếu của các quý ông người Anh. Ngoài ra ông ấy còn rất chú ý tới cách đi giày cao cổ của quân lính, năm 1827 từng có những bức tranh biếm họa vẽ hình ông ấy với đôi bốt ngay bên dưới cổ, còn những đôi bốt cao su cổ cao cũng được gọi là Wellingtons.”

“Cô cũng biết nhiều đấy nhỉ”, Tần Thiển nhìn cô với vẻ hơi ngạc nhiên.

“Ha ha”, Thiên Chân cười, “Tôi là một kẻ phát cuồng với lịch sử các cuộc chiến tranh, mà lại chuyên tìm kiếm những câu chuyện vụn vặt bên lề, cũng từng học về điện ảnh nữa, thế nên hay chú ý đến sự hóa trang hình tượng nhân vật ở các thời kỳ khác nhau, những chuyện tương tự như vậy còn biết rất nhiều”.

Tần Thiển ngẫm ngợi một lát: “Thực ra những hiểu biết đó rất hay, lại có những lợi ích nhất định đối với công việc kiểu như lập kế hoạch PR, lấy thời trang kết hợp với lịch sử văn hóa làm tiêu điểm tiếp thị, sẽ có thể tăng điểm cộng không ít. Lấy một ví dụ không phù hợp lắm, năm 1995, buổi trình diễn thời trang bộ sưu tập thu đông dành cho nam giới của Rei Kawakubo tổ chức cùng ngày với lễ kỷ niệm năm mươi năm ngày giải phóng trại tập trung Auschwitz[28], những trang phục mà bà thiết kế trông cũng dữ dội như quân phục của phát xít Đức. Dù từ đầu tới cuối bà vẫn im lặng để đối phó lại với những mối hoài nghi, song quả thực đã tạo thành dư luận rộng rãi và tỷ lệ người biết đến cực cao”.

Thiên Chân chăm chú lắng nghe, cố ghi nhớ ở trong lòng, còn Tần Thiển thì nhìn cô như đang nghĩ ngợi điều gì.

[28] Trại lớn nhất trong các trại tập trung của Đức Quốc xã, nằm ở Ba Lan.

5. Chương 5: Không Bao Giờ Là Muộn

Nếu như có một ngày em có thể quên được anh, có lẽ là vì em đã gặp được một người nào khác.

Dù em vẫn không biết người đó đang ở nơi đâu, nhưng em hiểu rằng chúng ta đã không thể nào quay lại với nhau.

Chưa đi tới cửa quán bar đã nghe tiếng nhạc ầm ầm như muốn nổ tai.

Thiên Chân cúi đầu nhìn phục trang hôm nay của mình, không khỏi thở dài một tiếng.

Đầu tóc rối bời, lông mày kẻ đậm, đôi môi đỏ chót, áo da của dân đua xe khoác bên ngoài chiếc pull ba lỗ màu đen, váy ngắn, tất rách rưới, đôi giày thì đinh tán khắp nơi. Có thể nói giống hệt bản sao của Na Na[1] trong ảnh vậy.

[1] Nữ ca sỹ Trung Quốc.

Lần đầu tiên Thiên Chân phát hiện ra rằng hóa ra cô rất có chất Punk.

Đi xuyên qua biển người chật ních, cô tìm đến gặp nhân vật mục tiêu khi đó đang ngồi trên chiếc salon ở góc phòng.

“Hi, Mathieu”, cô lên tiếng chào người đàn ông ngồi trên chiếc salon đang uống bia một mình, “Tôi là Jean, ở hãng Kevin Chun, là người đã gọi điện cho anh”.

Mathieu ngược mắt lên nhìn Thiên Chân đánh giá, tỏ ra ngạc nhiên với cách phục sức của cô, nói bằng giọng hơi chế giễu: “Tôi còn tưởng cô sẽ mặc một bộ váy liền, cầm ly Martini đến bắt chuyện với tôi cơ đấy.”

Thiên Chân lắc đầu: “Vodka Martini, Medium Dry, Shaken not stirred”. (Rượu Vodka pha thêm Martini, độ khô vừa phải, lắc chứ không khuấy)

Thấy đối phương bật cười khi mình lấy ngay câu James Bond thường dùng trong loạt phim 007, cô lập tức ý thức được rằng mình đã mở đầu không tệ.

Thiên Chân ngẫm đánh giá người họa sỹ Grafiti trông bệ bết và bạc nhược ngồi trước mặt mình. Anh ta trông nhợt nhạt và hốc hác, thậm chí còn có một chút thái độ thù địch... Đúng là một khúc xương cứng khó nhằn.

Văn hóa đường phố thường đầy chất sáng tạo và sức sống, như việc ngày nay các thương hiệu chính thống hợp tác với những nhà thiết kế ngầm đã trở nên cực kỳ phổ biến, chỉ có điều tiền đề tất yếu là phải tìm được một đối tượng xuất sắc để hợp tác.

Ánh đèn nê-ông quét qua mặt tường phía sau lưng anh ta, làm hiện lên hình ảnh bức bích họa nổi tiếng “Armageddon” của Michelangelo vẽ trong nhà thờ Sistine với các thiên thần đang thổi tù và đưa đám người trần thế bay lên thiên đường.

“Những bức này đều là tác phẩm của anh à?”, cô hỏi với vẻ hơi nghi hoặc, nhìn quanh bốn bức tường. Ở dưới chân quầy bar là những đóa hoa kiều diễm đang bỏ lan ra, geisha Nhật Bản, thậm chí còn có cả hình ảnh Hồng vệ binh Trung Quốc thời “Đại cách mạng văn hóa” nữa.

Mathieu gật đầu

“Anh có thể nói lý do vì sao anh không muốn cộng tác với chúng tôi không?”, cô hỏi, vô cùng ngạc nhiên, “Anh có biết rằng những tác phẩm grafiti của anh sẽ rất được chào đón hay không?”

“Tôi không hề muốn nổi tiếng”, Mathieu lạnh nhạt.

“Tôi biết, thế nên tôi mới nói là “tranh grafiti của anh” chứ không phải bản thân con người anh.” Thiên Chân có thể hiểu được sự cao ngạo và hoang tưởng của những nghệ sỹ ẩn dật kiểu này.

“Cô Jean, hể một trào lưu nào đó trở thành chính thống thì trên thực tế nó đã lỗi thời rồi. Tôi tưởng một người làm trong giới thời trang như cô không thể không hiểu hiện thực này”, anh ta gần như rên rỉ.

“Liệu có phải tôi đã hiểu lý do không nhỉ - anh sợ đối mặt với thách thức đúng không? Nếu như mức độ chào đón và tiếp nhận của thị trường lên quá cao, anh sẽ không biết phải làm thế nào để vượt qua được chính mình?”, Thiên Chân nhìn thẳng vào mắt anh ta bằng ánh mắt sắc sảo. Qua ánh mắt của Mathieu, cô biết mình đã chạm vào đúng tâm lý háo thắng và sự tức giận của anh ta.

Mathieu trầm ngâm một lúc, sau đó cười: “Cách khích tướng của cô không hiệu quả đâu, tiểu thư ạ.”

Thiên Chân hơi cúi, song vẫn không để lộ ra.

“Hi, ai thế này?”, một cô gái ăn mặc theo phong cách Punk đi tới hôn trùi mền lên má Mathieu, sau đó khoác tay anh ta ngồi xuống.

“Chào cô, chắc cô là bạn gái của Mathieu phải không?”, Thiên Chân nhìn cô gái gật đầu, mỉm cười rồi đưa tay ra, “Tôi là Jean đến từ hãng Kevin Chun, tới đây để mời bạn trai của cô cộng tác, song anh ấy có vẻ như không buồn để ý tới chúng tôi”.

“Tôi là Joan”, cô gái tự giới thiệu rồi nhìn sang người bạn trai đang giữ bộ mặt không cảm xúc, “Mathieu có rất nhiều ý tưởng riêng đây”.

Thiên Chân ngẫm thử dài, ý tưởng thì không thể lấp đầy cái bụng được phải không?

“Nhẫn của cô đẹp thật đấy!”, Joan nhìn thấy chiếc nhẫn Vivienne Westwood Thiên Chân đeo trên ngón giữa bàn tay phải, không thể không thốt lên.

“Cô thích nó à? Vậy thì tặng cô này, nó cũng không đắt lắm”, Thiên Chân tháo chiếc nhẫn đưa cho Joan, “Thực ra nó là hàng fake nước một của Trung Quốc, thật giả lẫn lộn, cũng giống như tôi, rõ ràng là dân punk rởm, vậy mà xem chừng cũng không tệ, đúng không?”

Joan bật cười lớn, vui vẻ đeo chiếc nhẫn vào tay: “Quả thực là chế tác rất tinh xảo, cảm ơn cô, cô rất tuyệt đấy.”

Mathieu nhìn hai người bọn họ, ánh mắt đầy phức tạp.

Đột nhiên có ánh đèn flash chớp lên nhằm đúng về hướng họ ngồi.

Thiên Chân lập tức quay đầu lại, kẻ săn ảnh đã chui tọt vào giữa đám người.

“Xin lỗi anh!”, Thiên Chân tỏ ra có lỗi. “Có lẽ là phóng viên của một hãng thời trang nào đó. Anh biết đấy, bọn họ luôn rất quan tâm đến xu hướng thiết kế của các thương hiệu nổi tiếng, nhưng tôi đảm bảo rằng nó sẽ không ảnh hưởng đến cuộc sống của các vị đâu.”

Joan rõ ràng vẫn hơi kinh ngạc, song vẫn làm ra vẻ như không có gì: “Không sao đâu...”

Thiên Chân khẽ cười.

Sau đó, cô và Mathieu cùng ngồi xem ban nhạc rock của Joan biểu diễn.

Đám người bên dưới nhảy nhót hét hò, những kẻ phóng túng thậm chí còn nhân lúc Joan nghỉ giữa chừng nhảy lên cướp sân diễn, nhưng Joan chỉ miễn cưỡng mỉm cười, giọng hát vẫn cứ làm lay động lòng người dù có mang một chút đắng cay.

Thiên Chân cầm ly rượu punch California nhấp nháp từng chút một, mỉm cười nhìn khuôn mặt mỗi lúc một trở nên nhợt nhạt của Mathieu.

Nếu như muốn biết chất của một người đàn ông, thì hãy nhìn người phụ nữ mà anh ta lựa chọn.

Nếu như muốn biết thành tựu và địa vị của một người đàn ông, phải nhìn tình trạng sống của người phụ nữ của anh ta.

ù

Tám giờ tối, Thiên Chân mang hợp đồng về công ty.

Khi bước chân đến cửa, cô nhận ra vẫn còn vài người đang ở đó.

“Hi”, Thiên Chân cất lời chào, chuẩn bị đi thay quần áo. Mi Lan hẹn ăn tối, cô không thể ăn mặc kiểu này mà xuất hiện trước mặt dì ấy được.

“Jean? Cô làm cái trò gì thế?”, Cherry chặn tay trước ngực cô, đôi mắt tròn xoe nhìn cách phục trang khác thường, “Sao cô lại ăn mặc kiểu này?”

“Váy của chị có thể ngắn hơn được một chút nữa đấy”, thằng quý nhỏ Sean đã mấy ngày rồi không gặp miệng huyết sáo, trong khi đôi mắt màu xanh nước biển tuyệt đẹp của nó nhìn một cách táo tợn vào cặp đùi dài của cô.

“Thằng nhóc hư hỏng”, Thiên Chân nghiêng răng nghiêng lợi. Lần nào gặp nó cũng vậy, không thể bình tĩnh được.

“Chị đang nói bố tôi là lão già hư hỏng đấy à?”, Sean vu oan giá họa một cách không nể nang, bĩu môi về phía sau lưng Thiên Chân.

Thiên Chân quay đầu lại, Tần Thiển đang đi cùng Thomas từ văn phòng của anh ta ra, chau mày lại khi nhìn thấy cách ăn mặc của Thiên Chân.

“Oh oh, em yêu”, Thomas cười, “Trông em thế này muốn phát điên lên được.”

Thiên Chân nhướn mày tỏ vẻ không quan tâm, sau đó lấy hợp đồng từ trong túi đưa cho Tần Thiển: “Mathieu đồng ý cộng tác rồi.”

“Cô nói cái gã họa sỹ graffiti đó hả?”, Thomas không thể tin nổi vào mắt mình, “Có thật cô đã có được anh ta không?”

Thiên Chân gật đầu.

ù

“Thế nên, việc cô ăn mặc thế này, tay ‘phóng viên’ chụp trộm đó, cả việc đến gặp đúng lúc bạn gái anh ta biểu diễn... đều là cố tình sắp xếp hay sao?”, nghe Thiên Chân kể lại những việc xảy ra ban nãy, Thomas không thể không hỏi.

Thiên Chân gật đầu: “Thực ra việc những người nghệ sỹ đường phố cho ra đời nhiều tác phẩm như vậy cũng chính là khao khát được chú ý đến, song bọn họ lại có sự bướng bỉnh riêng, không muốn nhập cuộc với đời, thế nên phải làm cho họ cảm thấy mình được tôn trọng nhưng lại không bộc lộ hết ra mới được. Xem chừng tình cảm của Mathieu và bạn gái rất tốt, rốt cuộc thì anh ta cũng là một người đàn ông, vốn đã dao động rồi, lại thêm việc chứng kiến bạn gái kiếm tiền vất vả, còn bản thân anh ta thì hoàn toàn có thể khiến cô ấy được sống dễ chịu hơn, thế nên vì sao lại không thử hợp tác với chúng ta một lần chứ?”

Nghệ thuật dù có vĩ đại tới đâu thì cũng vẫn là thương mại. Những họa sỹ thời Phục Hưng, rồi cả Mozart chỉ có thể đạt tới thành công khi tác phẩm của họ được những người giàu có tài trợ cho đầy thôi.

Thomas nhìn Thiên Chân tán thưởng, vỗ vỗ lên vai Tần Thiển với vẻ kích động: “Không ngờ là vị trợ lý này của anh lại có phương thức quan hệ công chúng tốt như vậy.”

Tần Thiển lặng im nhìn cô chăm chú, sau đó từ từ nói: “Lần sau làm việc gì một mình thì hãy nói trước với mọi người một tiếng.”

Thiên Chân mỉm cười: “Chỉ là do tôi thấy cái tên Mathieu được viết lên hàng đầu trong danh sách các họa sỹ graffiti nên tôi nghĩ rằng anh rất xem trọng anh ta. Với lại tất cả đều thuận lợi mà.”

Tần Thiển nhìn chiếc áo ba lỗ thấm ướt rượu của cô, còn cả cái cách trang điểm lòe loẹt gần như khiến cho khuôn mặt thật của cô bị che giấu hoàn toàn nữa, môi hơi giật giật, song cuối cùng vẫn không nói gì.

Thuận lợi ư? Làm gì có chuyện đơn giản như lời cô ấy nói – chỉ xem sắc mặt người khác mà làm việc?

“Wa, tôi bị muộn mát rồi”, cô nhìn lên chiếc đồng hồ trên tường rồi kêu lên kinh ngạc, vội vàng cầm quần áo để thay chạy vù vào nhà vệ sinh.

Tần Thiển nhìn theo cái dáng tất bật vội vàng của cô, mãi lâu sau ánh mắt vẫn không rời khỏi đó.

Anh dần dần nhận ra rằng bên trong cơ thể bé nhỏ đó ẩn chứa bao nhiêu sự thông minh và khéo léo, chỉ có điều phụ nữ nếu có nhận thức và năng lực vượt trội, sẽ dễ phải làm nhiều việc hơn người khác, càng vất vả hơn. Con người từng bước đi lên, sự phấn đấu cũng sẽ khó khăn hơn, đâu có chuyện dễ dàng như vậy.

Anh quay nhìn đi chỗ khác, trong lòng hơi dâng lên một cảm xúc gì đó song không biết đó rốt cuộc là gì.

ù

“Jean”, Thomas gọi cô, “Quảng cáo lần trước phát hành rồi, hiệu quả rất tốt, Kevin định sẽ dùng Lyla Novacek, hôm nay sẽ ký hợp đồng với cô ấy, cô chuẩn bị các thủ tục đi, người ta đang trong phòng họp đấy.”

“Vâng”, Thiên Chân gật đầu, cầm hợp đồng rồi đi ra cửa.

Đúng lúc mở cửa phòng họp bước vào, cô chợt chứng người lại.

Trần Úc đang ngồi lặng im phía bên kia đầu bàn, mười ngón tay đan vào nhau, dáng vẻ thờ ơ.

Hai đôi mắt nhìn thẳng vào nhau, mấy giây sau Thiên Chân cup mắt xuống đóng cửa lại, sau đó chậm rãi đi đến và ngồi xuống phía đối diện với anh.

“Đây là bản hợp đồng, phiền anh xem lại một lượt, nếu có vấn đề gì xin cứ nói ra”, cô đưa giấy tờ cho Trần Úc, giữ vẻ mặt bình tĩnh.

“Vấn đề gì cũng có thể hỏi được phải không?”, Trần Úc nhìn cô khẽ mỉm cười khiến cho khuôn mặt vốn đã đẹp trai càng trở nên hấp dẫn hơn.

Thiên Chân gật đầu.

“Vậy thì câu hỏi đầu tiên là...”, Trần Úc không nhìn vào hợp đồng mà ánh mắt lại khóa chặt lấy cô, “Vì sao mỗi lần trông thấy anh, em đều giống như một con nhím với bộ dạng đề phòng như vậy?”

“Ông Trần, câu hỏi này không liên quan gì đến hợp đồng cả”, Thiên Chân nhìn anh và nói bằng giọng bình tĩnh.

“Ông Trần?”, anh cười giễu, hệt như vừa nghe được một chuyện gì đó rất nực cười, “Cách xưng hô của em làm anh thực sự ngạc nhiên đấy Thiên Chân ạ.”

“Nếu như anh không muốn tiếp tục bàn bạc, hoặc có ý kiến gì về bản thân tôi, tôi có thể yêu cầu một đồng nghiệp khác tiếp chuyện anh.”

Những ngón tay cầm chiếc kẹp giấy tờ của Thiên Chân hơi nhột đi, song giọng nói vẫn cố giữ vẻ thản nhiên.

Hài hước biết bao, một người đã từng quan trọng với mình như vậy, ngày hôm nay lại chỉ khiến cô muốn trốn đi.

Trần Úc lặng im, sau đó khẽ mỉm cười với cô: “Bao nhiêu năm không gặp, rốt cuộc thì em không còn là cô bé đa cảm ngày đó nữa rồi.”

Thiên Chân nói nhỏ: “Cảm ơn lời khen ngợi.”

Con người luôn luôn phải lớn lên, thế nên khi quay đầu nhìn lại mới nhận ra những chuyện ngày xưa cái gì đúng cái gì sai. Từ xưa tới nay kinh nghiệm đều được rút ra từ trong những nỗi đau, cho tới hôm nay cô đã học được rằng nếu cố gắng quay mặt về phía mặt trời, sẽ không cảm thấy bóng đêm nữa.

Trần Úc không nói gì thêm, bắt đầu xem hợp đồng một cách nghiêm túc, nêu ra một số vấn đề tỉ mỉ và mấu chốt, hoàn toàn đạt chuẩn chuyên nghiệp.

Từ trước tới nay anh làm gì cũng xuất sắc hơn người khác. Thiên Chân hơi ngẩn người nhìn vào chiếc xoáy giữa mái tóc đen dày khi Trần Úc cúi đầu.

Đầu anh có hai xoáy, một cái nữa nằm ngay trước trán, vừa vặn khiến cho ngôi tóc trở thành tự nhiên. Cô đã từng tò mò chạm vào đó mấy lần, cười bảo rằng anh quả là giống khác thường.

“Anh không phải là người quản lý người mẫu, anh là luật sư, làm việc cho văn phòng XX”, Trần Úc dứt hợp đồng trở lại trong túi, giống như nhìn thấu lý do vì sao cô ngẩn ra như vậy, nhìn cô bằng ánh mắt sắc sảo.

Văn phòng mà anh nói đó vốn rất nổi tiếng.

Thiên Chân cười: “Luật sư Trần tự tay giải quyết công việc cho bạn gái, tình cảm quả là đáng quý.”

Trần Úc nhìn cô chằm chằm như muốn thấy được một chút ghen tỵ và chua xót trong giọng nói của cô, thế nhưng anh lại thất vọng ngay.

Nụ cười của cô trong veo, hoàn toàn không vướng bận.

“Em biết đấy, chỉ là do anh muốn gặp em thôi”, trông vẻ mặt anh ảm đạm.

Thiên Chân không nói gì, vì sao con người luôn luôn tham lam như vậy, đã thấy người nay cười, còn muốn trông người xưa khóc.

“Anh sẽ mang hợp đồng về cho cô ấy ký rồi chuyển lại”, nói xong, Trần Úc im lặng một lúc lâu. “Chúc em sinh nhật vui vẻ, Thiên Chân.”

Chỉ có một câu vồn vện vài chữ đó thôi nhưng lại giống như thùng thuốc nổ làm vỡ òa, nước mắt lập tức trào lên đầy ứ trong mắt Thiên Chân.

Cô không nói một lời nào, đứng dậy định đi.

Cánh tay bỗng bị giữ chặt lại, Trần Úc kéo cô khẽ gọi: “Thiên Chân”.

“Em có thể cho anh một cơ hội chúc mừng sinh nhật em đêm nay được không?”, anh hít một hơi thật sâu, nhìn xoáy vào đôi mi đang run rẩy của cô. “Giữa chúng ta vẫn còn rất nhiều chuyện chưa được làm sáng tỏ, anh nhất định phải giải thích với em...”

“Trần Úc”, Thiên Chân lạnh lùng ngắt lời anh. “Anh là luật sư, chắc phải biết dù tài hùng biện của anh có giỏi tới đâu, tất cả cũng vẫn thua sự thật. Quá khứ của chúng ta cũng căn bản không thể nói cho rõ được, không thể nào giải thích, cũng không nhất thiết phải nhắc lại làm gì.”

“Vì sao lại không thể nói cho rõ được?”, Trần Úc cười đau khổ, “Từ trước đến nay em chưa từng cho anh một cơ hội nào.”

Thiên Chân gần như cười ngắt – từ trước đến nay cô chưa từng dành cơ hội cho anh ư? Cô đã cho anh trọn vẹn thời gian của tám năm trời mà vẫn không nhận được đến một lời.

“Thiên Chân, anh biết tất cả mọi chuyện khúc mắc giữa chúng ta đều là do anh đã rời bỏ em”, Trần Úc đưa tay lên định chạm vào má cô, song Thiên Chân đã lùi về sau một bước.

“Không phải, Trần Úc”, cô nhìn anh từ từ lên tiếng, “Trong tất cả mọi chuyện giữa chúng ta thì việc anh ra đi cơ bản chẳng có nghĩa lý gì.”

Cái đó mới chỉ là điểm bắt đầu của sự đau đớn mà thôi.

“Thiên Chân”, Trần Úc lại gọi tên cô lần nữa.

Thiên Chân không thể nhẫn nhịn được thêm, cầm chiếc cốc giấy trên bàn hất thẳng vào mặt anh.

“Anh đã tỉnh táo hơn được chút nào chưa?”, cô hỏi trong cơn giận dữ, đồng thời giận dữ với chính sự mất kiểm soát đó của mình.

Thoạt đầu Trần Úc ngạc nhiên, sau đó chỉ rút khăn giấy chậm rãi lau những giọt nước đọng trên khuôn mặt, đôi mắt đen lặng lẽ nhìn cô: “Thiên Chân, chuyện của chúng ta chưa chấm dứt đâu.”

Đáp lại lời anh chỉ là cái bóng cô bước đi không quay đầu lại.

Nghe thấy tiếng cánh cửa gỗ đóng sầm vì động tác mạnh tay của cô, Trần Úc cúi đầu, khẽ mỉm cười.

ù

Bước ra khỏi tòa nhà là gặp ngay cảnh sông Thames rực rỡ đèn hoa. Đằng xa kia là London Eye đang chuyển động với tốc độ chậm tới mức gần như đứng im, lẳng lặng quan sát thế giới phồn hoa, nhân sinh vạn trạng.

Thế giới này sống động đến vậy nhưng cũng hoang lạnh đến vậy, vì sao nhìn thấy những cảnh tượng tươi đẹp nhường kia, mà trong trái tim lại giống như sa mạc không thể nào nở được hoa.

Nếu như có một ngày em có thể quên được anh, có lẽ là vì em đã gặp được một người nào khác.

Dù em vẫn không biết người đó đang ở nơi đâu, nhưng em hiểu rằng hai ta không thể quay lại bên nhau.

Một chiếc xe đang đỗ ngay ở góc rẽ của con đường.

Cho tới khi cô bước đi như trong cơn mộng du đến đó quá gần, đã không thể nào tránh được nữa.

“Cùng đi ăn tối với anh nhé”, Trần Úc đứng ngay trước cửa xe, lặng lẽ nhìn cô, “Hết giờ làm là anh đến thẳng đây đợi em, ai ngờ em còn bận hơn cả anh.”

“Em muốn đi đâu, sao Hỏa hay Mặt trăng?”, anh mỉm cười.

Hai tay Thiên Chân rút trong túi áo, đêm nay gió thổi tới mức lạnh gai người.

Cô nhớ tới đêm hè hai người cùng đi tản bộ ở sân vận động, cô ngẩng đầu nhìn lên bầu trời đầy sao, có lúc còn tới mức ngẩn ra đứng lại, Trần Úc khi đó đã đi cách xa mấy bước bèn quay lại hỏi một cách thiếu kiên nhẫn: Nhìn cái gì chứ, muốn đi đâu hử, sao Hỏa hay Mặt trăng?

Có lần cô không thể không nghĩ rằng, vì sao anh cứ luôn đi trước cả một quãng xa mới nhận ra là mình đã đánh rơi cô như vậy.

Sau này, anh quả thực đã đi, đã thực sự bỏ rơi cô, không hề quay đầu lại.

“Tôi không muốn đi đâu hết, tôi muốn về nhà”, Thiên Chân nói, đi lướt qua vai Trần Úc.

“Thiên Chân”, Trần Úc đi lên theo giữ lấy tay cô, “Anh đợi em đã lâu như vậy rồi, em chỉ vớt lại cho anh mỗi câu đó thôi à?”

“Tôi không bảo anh phải đợi tôi”, Thiên Chân nhìn thẳng về phía trước, giọng nói thờ ơ.

Ai chẳng đã từng đợi chờ kia chứ? Ai chẳng đã từng trải qua nỗi thất vọng vì đợi chờ nhưng không kết quả?

“Bỏ tay ra”, Thiên Chân tìm cách thoát ra khỏi tay anh.

“Anh không bỏ”, mặt Trần Úc lạnh băng.

“Anh đã buông tay từ lâu rồi”, Thiên Chân nói rồi rút tay mình ra khi Trần Úc còn đang ngẩn người.

Không khí đang căng thẳng, một luồng đèn sáng chiếu tới, chiếc xe màu đen chậm chậm đi đến bên cạnh họ.

Cửa kính xe hạ xuống, Tần Thiển nhìn hai người bọn họ, khẽ gật đầu: “Ông Trần.”

Trần Úc đáp lại, cũng gật đầu tỏ ý chào.

“Thiên Chân”, nhìn sắc mặt hơi nhợt nhạt của cô, Tần Thiển thản nhiên lên tiếng: “Lên xe đi.”

ù

Thoạt tiên Thiên Chân còn hơi ngẩn ra nhìn Tần Thiển ngồi trong xe. Anh lặng lẽ nhìn cô, ánh mắt chảy tràn như nước.

Giống như bị thôi miên, Thiên Chân đi vòng qua phía bên kia chiếc xe rồi mở cửa.

“Thắt dây an toàn vào”, Tần Thiển nhắc cô bằng giọng nói cực kỳ mềm mại, sau đó quay sang Trần Úc khẽ cười, “Ông Trần, chúng tôi định đi ăn tối, hay là cùng đi nhé?”

Trần Úc nhìn Thiên Chân khi đó ngồi im ở trong xe, lạnh nhạt đáp: “Không, cảm ơn.”

“Vậy thì hẹn gặp lại”, Tần Thiển mỉm cười, nhấn chân ga.

Nhìn qua gương chiếu hậu, Trần Úc vẫn đứng nguyên tại đó, không động đậy. Dưới ánh đèn đường, trông anh giống hệt một cái bóng cô đơn.

Thiên Chân đột nhiên cảm thấy một nỗi khó chịu mơ hồ trào dâng ở trong lòng.

“Nếu như hối hận thì bây giờ vẫn còn kịp đấy”, Tần Thiển lên tiếng, mắt vẫn nhìn thẳng vào con đường phía trước, “Chỉ cần cô nói dừng lại một tiếng thôi, tôi sẽ để cho cô xuống.”

Thiên Chân lắc đầu: “Tôi không.”

“Không cái gì?”, giọng anh nhẹ nhàng, đúng kiểu biết rồi vẫn hỏi.

“Không hối hận”, Thiên Chân vội trả lời, nhìn ra cảnh trời đêm bên ngoài cửa sổ. Thế gian trôi vùn vụt qua người họ.

Bất luận là bắt đầu từ lúc nào, quan trọng là hễ đã bắt đầu thì đừng dừng lại.

Bất luận là kết thúc lúc nào, quan trọng là sau khi kết thúc thì đừng hối hận.

Nhưng Trần Úc nói – Thiên Chân, chuyện của chúng ta chưa kết thúc đâu.

Muốn thế nào thì mới coi là kết thúc đây? Khúc vĩ thanh đó đã viết suốt tám năm qua rồi.

“Đi đâu đó ăn tối chứ?”, gấp đèn đỏ, Tần Thiển dừng xe lại, nhìn cô hỏi.

“Tôi muốn ăn mỳ thịt bò”, Thiên Chân khẽ khàng.

Tần Thiển gật đầu.

ù

Lượn quanh mấy vòng, cuối cùng tìm được một quán mỳ gần Tottenham Court Road, hai người gọi cùng một loại mỳ thịt bò giống nhau.

Thiên Chân chỉ ăn một miếng, nước mắt lại ứa đầm.

“Wa, cho nhiều tương ớt quá rồi”, cô sụt sịt mũi, “Anh dùng không?”

Tần Thiển lắc đầu, đôi mắt đen sẫm nhìn xoáy vào cô, “Tôi không giỏi ăn cay.”

“Ồ”, Thiên Chân đặt chai tương ớt xuống, “Khẩu vị của người Hồng Kông nhưng dạ dày người ngoại quốc.”

Dứt lời cô cúi đầu ăn, không nói thêm gì nữa.

London riêng có điểm này rất tuyệt, dù rằng ở cách xa đất nước đến nghìn núi vạn sông, nhưng vẫn có thể tìm thấy hương vị quê nhà.

Cô vẫn luôn cho rằng hương vị trong ký ức đó sẽ mất đi sẽ không bao giờ còn có được, hóa ra lại có thể dễ dàng tìm thấy thế này.

Vậy thì rốt cuộc ký ức đã sai, hay là cảm giác của cô sai?

ù

“Phiền anh lấy giúp hai cốc bia”, Thiên Chân gọi người phục vụ.

Tần Thiển chỉ ngồi im, lặng lẽ quan sát cô.

Đội khi bia đã được mang lên, Thiên Chân nâng cốc: “Nào, chúc tôi sinh nhật vui vẻ đi.”

“Được”, Tần Thiển cầm cốc bia lên chạm khẽ với cô, “Chúc sinh nhật vui vẻ.”

Anh không hề tỏ ra ngạc nhiên hay bất ngờ, giọng nói bình thản khiến cho Thiên Chân cảm thấy ấm áp vô cùng, dường như anh ngồi đây vốn chỉ để cùng cô đón ngày sinh nhật vậy.

“Cảm ơn anh”, Thiên Chân nhìn vào đôi mắt sâu hun hút, “Vì sao hôm nay anh lại bảo tôi lên xe?”

“Cô còn nhớ hay không, khi chúng ta gặp nhau lần đầu tiên, cô đã từng theo đuổi tôi”, anh không trả lời thẳng vào câu hỏi của cô, trái lại nhắc tới lần cô đến bắt chuyện một cách vụng về.

Mặt Thiên Chân hơi nóng lên, đành cười lấp liếm.

“Ban này cô giống hệt ngày hôm đó”, anh chậm rãi nói, nhìn riết vào vẻ mặt đang ngẩn ra của cô, “Cô cứ coi như tôi làm việc thiện là được rồi.”

Thiên Chân nhìn Tần Thiển, không biết phải đáp thế nào.

Tần Thiển là nhân vật nào chứ, từ nguyên nhân tới kết quả anh làm gì mà không hiểu được.

“Đừng có khóc sưng cả mặt lên”, trong phòng ấm áp, thậm chí còn hơi nóng, Tần Thiển cởi áo khoác ngoài, ánh sáng đèn chiếu lên chiếc sơ-mi màu trắng trông càng bắt mắt, “Tôi đã từng thấy bao nhiêu đứa bạn khác giới, khi còn trẻ thì chỉ là một cô gái nhỏ dễ vui dễ buồn, nhưng khi trưởng thành thì đều trở thành dạ sắt gan lim, dao súng không sao xuyên thủng được.”

“Nói thế thì phóng đại quá đáng rồi”, Thiên Chân cười ngắt, “Anh đánh giá cao điều này à?”

Tần Thiển lắc đầu: “Không trải qua ngày đông lạnh thì không biết xuân ấm áp, tình yêu dù có thất bại đi chăng nữa thì vẫn nên vui vẻ, ít ra là đã từng vui vẻ.”

Người nào cũng đã đều trở nên quá sức chịu đựng, tình cảm làm sao có thể vui vẻ được?

Mắt Thiên Chân tối sầm lại, nghĩ bụng, anh không phải là tôi, làm sao có thể trải nghiệm những nỗi đau khổ của tôi được chứ?

Vì đã sống theo lời mách bảo trong thâm tâm mình, nên chúng ta đã phải trả giá quá đắt cho những điều đó.

ù

“Chả lẽ lúc nào anh cũng bình thản như thế này à?”, Thiên Chân nhìn khuôn mặt với các đường nét góc cạnh của Tần Thiển, tưởng tượng xem ẩn chứa sau vẻ ngoài lạnh nhạt đó có bao nhiêu tâm sự không muốn cho người khác biết.

“Sao thế được”, Tần Thiển hơi bĩu môi lên, “Khi không vẽ ra được bản thiết kế nào sẽ tức giận với bản thân mình, khi Sean không nghe lời cũng sẽ giận không thể đánh cho nó một trận đau.”

Người nào đó ra đi cũng sẽ khiến cho trái tim anh như bị dao cắt.

Tục ngữ Anh nói, “Napolean himself was once a crying baby[2]”, con người sống trên cõi đời này làm gì có ai sinh ra đã biết hết tất cả, nắm giữ tất cả trong tay? Sau khi vấp ngã rồi đứng lên, mới biết bao nhiêu sự trắc trở đó vốn là quy luật của đời người, sống được vốn đã không phải là một chuyện dễ dàng gì.

[2] Napoleon cũng từng là một đứa trẻ khóc oe oe.

Thiên Chân không thể không bật cười, lời nói của anh tưởng như lúc nào cũng thờ ơ, nhưng lại luôn khiến cho cô ngộ ra được một điều gì.

“Sean thì sao? Tự mình giải quyết bữa tối à?”, Thiên Chân hỏi, thằng nhóc đó quả thực khiến người ta luôn muốn đánh ột trận.

“Nó đi Trung Quốc tham gia chương trình trao đổi học sinh rồi, vừa đi chiều nay xong”, Tần Thiển trả lời, “Chuyến đi một tháng, cuối cùng thì tôi cũng yên tĩnh được một chút.”

“Vây à?”, Thiên Chân hơi ngạc nhiên.

Khi đó trong quán ăn bắt đầu đông khách hơn, hơi ồn ào.

Thiên Chân nhìn thấy Tần Thiển cau mày lại, nghĩ chắc anh thích nơi tĩnh lặng, bèn nói: “Chúng ta đi thôi.”

Tần Thiển thanh toán tiền xong, mặc áo khoác vào rồi đi ra ngoài, vừa đi ra đến cửa lại bất ngờ quay người lại, khiến cho Thiên Chân đi ngay sát phía sau không kịp thu bước chân lại, suýt nữa thì ngã nhào vào lòng anh.

Vẫn là mùi nước hoa Cologne 4711, trộn giữa hương petitgrain[3], chanh, hương thảo và cuối cùng là mùi xạ hương như có như không... Tại Thiên Chân hơi nóng lên.

[3] Mùi hạt petit.

Ngẩng đầu nhìn, thấy ngay ánh đèn dịu nhẹ đang chiếu trên khuôn mặt anh. Cô không nhận ra biểu cảm trên đó, chỉ tập trung vào đôi mắt đen sẫm, sáng rực và điềm tĩnh.

“Sao thế?”, cô khẽ hỏi.

“Có cần bánh ga-tô không?” - Tần Thiển hỏi. “Bây giờ vẫn còn sớm, kịp đi mua đấy.”

“Được”, Thiên Chân mỉm cười.

ù

“Không còn bánh Charlotte dâu tây đâu, bánh mâm xôi có được không?”, Tần Thiển đứng phía trước quầy hàng, quay người lại hỏi cô.

“Không vấn đề gì”, Thiên Chân trả lời, “Ném thử một loại khác cũng hay mà.”

Ngồi trên xe, Thiên Chân thận trọng mở hộp giấy màu trắng ngà.

Tần Thiển nhìn ánh mắt của cô, một nét cười hiện lên ở khóe môi: “Thất vọng phải không? Nhưng đừng để ý. Cuộc sống này vốn đầy những sự thất vọng mà.”

Rõ ràng thứ cô thích là bánh dâu tây, nhưng miệng vẫn nói cứng.

“Cũng ngon mà, tôi không làm bộ làm tịch thế đâu, chỉ là hơi do dự đối với một sự vật mới mà thôi. Có người đã mời ăn cơm lại còn mua bánh ga-tô cho, tôi còn cảm động tới nỗi rơi nước mắt không kịp nữa là.” Bị bóc mẽ ngay tại trận, Thiên Chân không thể không phản đối.

“Do dự đối với một sự vật mới?”, Tần Thiển nhướn mày lên, “Biểu hiện không hề sợ hãi của cô ngày hôm đó quả thực không giống vậy. Đó là hoài niệm thì đúng hơn.”

Thiên Chân ngẩn người ra một lát, im lặng mãi rồi mới lúng túng trả lời: “Nói chuyện với anh thật là chán, cái gì cũng bị anh nhìn thấu hết.”

Tần Thiển nhìn bộ dạng buồn bực của cô, không nói gì, khước miệng hơi cong lên.

“Dù thế nào thì hôm nay cũng cảm ơn anh.” - Thiên Chân dựa người vào lưng ghế, chậm rãi nói.

“Làm sao cô biết tôi có phục vụ miễn phí hay không?”, Tần Thiển nói, “Cô học chuyên ngành gì?”

“Điện ảnh”, Thiên Chân không hiểu vì sao đột nhiên Tần Thiển lại hỏi câu này.

“Nếu có cơ hội để cô đối mặt trực tiếp với những nhân vật trên màn bạc, cô có dám không?”, Tần Thiển lại hỏi.

Thiên Chân sững người.

“Rất có thể rồi cô sẽ phát hiện ra rằng bọn họ không hề xuất sắc hay thanh nhã, tốt đẹp như trong các bộ phim, mà trên thực tế thậm chí còn ghê gớm, hợm hĩnh và keo kiệt... Ngay cả khi như vậy, cô cảm thấy bản thân mình còn có thể tiếp tục duy trì quan hệ, giao tiếp một cách trơn tru nữa hay không?”

“Ý của anh là...”, Thiên Chân nghi hoặc nhìn anh.

“Ý của tôi là cô đã từng nghĩ đến việc hoạch định cho sự nghiệp của mình trong tương lai hay chưa?”, Tần Thiển nói thản nhiên, “Hay là cô định cứ tiếp tục ở mãi vị trí trợ lý này?”

“Không phải anh định dựa vào một bát mỳ bò và một chiếc bánh ga-tô sinh nhật để bắt tôi phải làm trâu ngựa cho anh đấy chứ?”, Thiên Chân hiểu ý Tần Thiển, lúc đó trong lòng dường như có cảm xúc gì đó trào lên.

“Nói không chừng. Cô biết đấy, trên đời này chẳng có bữa ăn nào là miễn phí.” Giọng nói của Tần Thiển thấp trầm nhưng đầy từ tính, nhẹ nhàng bay bổng trong khoang xe, “Cô có thể suy nghĩ một chút, nói không chừng một ngày nào đó tôi sẽ đòi cô phải thù đáp lại.”

“Được”, Thiên Chân nhìn khuôn mặt quay nghiêng của anh, khẽ mỉm cười.

Tần Thiển bật nhạc trong xe, giọng nữ nhẹ nhàng hơi khàn nhưng lại làm lay động lòng người.

Bên ngoài cửa kính là bóng đêm dần trở nên dày đặc.

“Những công việc mà tôi nói đó chắc là sẽ rất vất vả.”

“Không vấn đề gì, đã nhận ân huệ của người khác thì mình cũng phải cố gắng để đáp đền thôi, tôi chỉ biết cung kính nghe lời”, Thiên Chân vẫn cười, giọng nói nhẹ nhàng song vẻ mặt lại nghiêm túc.

“Ừm”, Tần Thiển đáp, mắt nhìn về phía trước, bàn tay đặt trên vô-lăng hơi siết lại.

ù

Mưa phùn liên miên.

Nói London là xứ sở sương mù nhưng lại rất ít khi thấy sương mù, sau này mới biết không phải là những cuốn sách mình xem trước đây đã viết sai, mà là thế giới này luôn biến đổi.

Bầu trời có màu xám tro nặng nề giống hệt như màu chiếc áo khoác Aquascutum[4] cô đang mặc trên người, so với Burberry thì quả thực cô vẫn thích sự trầm lắng của Aquascutum hơn.

[4] Hãng thời trang nổi tiếng của Anh, ra đời từ năm 1851.

Cô luôn nghĩ rằng chiếc áo khoác màu tro sẫm đó sẽ giúp cô có thể giấu mình giữa đám đông huyền ảo.

Giống như những câu chuyện cổ tích ngày còn nhỏ, cô đã mong mình có thể tàng hình biết bao nhiêu, cho đến khi đã lớn và biết những câu chuyện cổ tích không tồn tại thì vẫn còn nguyên ước mong này. Nếu như có thể lặng lẽ đứng bên cạnh một người nào đó, cùng đi với anh, cùng ăn, cùng đọc sách... Song lại không

làm phiền đến anh, chỉ là muốn được nhìn, muốn được ở trong thế giới của anh, kể cả việc anh vĩnh viễn không biết đến sự tồn tại của mình cũng không vấn đề gì.

Thiên Chân đi vào quán cà phê và đứng xếp hàng.

Có lẽ đều là những người muốn tránh mưa, chuyện trò hân hoan sôi nổi.

That's great, that's nice... Hồi cô mới đặt chân đến Anh, nghe những từ này luôn cảm thấy rất vui, sau này mới phát hiện ra rằng mỗi ngày người Anh nói những từ tương tự đến cả vài chục lượt, dễ dàng hết như việc đánh trung tiện, trong khi ít ra cái động tác sinh lý tự nhiên đó còn được thể hiện chân thực hơn.

Từ chỗ bộc lộ tất cả mọi cảm xúc lên khuôn mặt, Thiên Chân dần dần hình thành một nụ cười khiêm nhường ngàn lần như một. Sự thay đổi đó nếu như mẹ cô có thể nhìn thấy chắc bà phải cực kỳ sung sướng.

Đã từng ngang bướng biết bao, nổi loạn biết bao, đam mê dữ dội biết bao... Tất cả đều lùi vào quá khứ, thời gian đúng là cỗ máy xóa mờ tốt nhất.

ù

Từ trước đến nay mua quần áo chưa bao giờ giống như những việc mua sắm đơn thuần khác.

Từ âm nhạc làm nền, cách bài trí, trưng bày hàng hóa... bất kể là xa hoa hoành tráng hay thô kệch giản đơn, bắt đầu thời điểm khách hàng nhìn thấy logo thương hiệu, tất cả đều không được phép nhàm chán, mà thứ khiến cho người ta ngỡ ngàng, thậm chí lần sau vẫn muốn quay lại, chính là bề mặt bên ngoài của tủ trưng bày.

Thiên Chân mang cà phê đến cho Tần Thiển, đứng bên cạnh anh nhìn người nghệ sỹ trông thì có vẻ hơi thô thiển đang sắp xếp những dải lụa màu phía bên trong tủ kính bày hàng mẫu. Dưới bàn tay của anh ta, những mảnh lụa đó dường như được truyền sự sống, diễn tấu thành muôn hình vạn trạng.

Thiên Chân ngấm ngấm tán thưởng, chẳng trách người đó có thể trở thành một nghệ sỹ sắp đặt nổi danh nhất trong giới của mình.

Những sắc màu phong phú và tươi sáng khiến cho thời tiết âm u lạnh lẽo cũng ấm áp thêm được mấy phần.

Thiên Chân đã từng đi lang thang không biết bao nhiêu lần giữa hai con phố Piccadilly Circus và Oxford trong đêm tối, nhìn vào những tủ kính bày hàng rực rỡ ánh đèn. Đó là một thế giới không có âm thanh với những ma-nơ-canh làm mẫu đứng đủ kiểu dáng bên trong, hoặc mỉm cười hoặc lạnh lùng, người nào trông cũng đẹp dễ nhưng cô tịch.

Khi nhìn thấy những bản ma-nơ-canh đó, cô cảm thấy lòng mình yên ổn lạ kỳ, có lúc cô còn tưởng như mình cũng giống như bọn họ, chỉ khác một điều là những ánh mắt trần tục không thể nào nhìn xuyên qua lớp kính bao quanh cô.

Đi vào bên trong showroom, công nhân đang kiểm tra lại hệ thống điều tiết ánh sáng, những luồng sáng biến ảo này có thể khiến cho khách hàng nhìn thấy được dáng vẻ của mình ra sao khi mặc trang phục họ chọn lựa ở bất kỳ khoảng không gian nào trong thời điểm bất kỳ nào đó của ngày.

“Hóa ra thời gian cũng là thứ có thể sản xuất ra được”, Thiên Chân cảm lý cả phê mỉm cười. “Tôi ghét ánh nắng mặt trời lúc sớm mai.”

Tần Thiển quay sang nhìn cô: “Vì thích ngủ nướng à?”

Thiên Chân lắc đầu, sau đó lại gật đầu.

Bất kể thời tiết sáng nắng ráo đến thế nào, mặt trời rạng rỡ tới đâu, cô cũng chưa bao giờ mở cửa sổ vào buổi sáng sớm. Giống hệt như bọn ma cà rồng sợ ánh sáng, cô sợ mình sẽ bị thiêu thành tro bụi trong cái ánh nắng buổi sớm còn sót lại từ năm ấy.

Nếu như không có anh ở bên... Bởi vì thời khắc đó, anh quả thực không còn ở bên.

ù

Chiếc xe đi chậm chậm, đèn đỏ, đèn xanh rồi lại đèn đỏ.

Vượt qua một ngã tư, tốc độ nhanh hẳn lên.

Thiên Chân cúi đầu chọn một đĩa CD, đột nhiên xe phanh gấp, đĩa theo nhau rơi xuống.

“Sao thế?”, cô giật thót người, ngẩng đầu lên nhìn về đằng trước. Ở phía bên trái đường đang có một đám đông, tiếng còi xe cảnh sát từ xa tiến đến gần.

“Tai nạn giao thông”, giọng nói của Tần Thiển gấp gáp.

Xe cấp cứu đã nhanh chóng lao tới, thoảng cái chiếc cáng đặt người bị nạn đã được đưa lên xe. Chỉ có điều trên mặt đường ẩm ướt nước mưa, một dòng máu từ từ lan ra dưới chân đám người.

Thiên Chân nhớ ra điều gì đó, bèn quay đầu lại nhìn Tần Thiển, phát hiện ra sắc mặt anh hơi xanh tái.

“Đổi chỗ đi, để tôi lái xe cho”, cô nói bằng giọng bình tĩnh.

Anh hơi ngẩn người, lần đầu tiên thấy cô nói với mình bằng ngữ điệu như ra lệnh đó.

Còn Thiên Chân đã nhanh chóng xuống xe đi sang phía bên kia, mở cánh cửa xe ghé lái.

Anh lặng lẽ xuống xe, chấp nhận thỏa hiệp.

Thiên Chân chọn lấy một chiếc trong số đĩa CD anh vừa nhặt lên, đặt vào trong máy nghe nhạc.

Đột nhiên nhận ra rằng niềm vui không phải thứ mà người khác có thể ban cho, mà ở trong chính tim mình. Nếu như có thể quên đi những khát khao, năm tháng dài, manh áo mỏng, dù là ở chốn nào cũng không cần phải tưởng ra rằng anh ở cạnh bên. Em cũng có thể lang thang nơi đất khách, tìm một nơi ký thác đời mình[5].

[5] Lời bài hát “Tạm biệt Nhị đình mục” của Lâm Tịch. Nhị đình mục chỉ một khu đồng tính nam ở Nhật. Bài hát kể về một cô gái sau khi thất tình đã tìm đến Nhật, tình cờ trong nỗi cô đơn đã nghe được một bài hát đầy xúc động để rồi nhận ra bản thân mình vốn luôn vui vẻ song chính mình lại không nhận ra, quả thực không có lý do gì để buồn đau, vì rốt cuộc thì mình vẫn còn sống trên đời.

Tiếng hát khê khàng vang lên.

“Anh biết không, trong số các tác giả viết lời bài hát[6], tôi ghét nhất là Lâm Tịch”, Thiên Chân không thể không nghiêng răng lại nói.

[6] Những người chuyên viết lời ca khúc trên nền nhạc có sẵn.

Nghe những lời bài hát đó của Lâm Tịch giống như đột nhiên bị đâm ột nhát dao, sau đó ngạc nhiên nhìn dòng máu đỏ chảy ra từ trong cơ thể mình, chảy mãi tới lúc tưởng như vỡ nát con tim.

Có bao nhiêu người chấp nhận phơi bày vết thương trong trái tim mình ra chứ?

Thời gian đã qua đi của chúng ta dù tươi đẹp hay không, nhưng mỗi khi nghĩ đến đều khiến chúng ta thấy buồn thương.

Thiên Chân lái xe một cách thận trọng trên con đường mưa mỗi lúc một lớn hơn.

Người đi trên đường mỗi lúc một vắng, thỉnh thoảng mới có một chiếc xe lướt sạt qua, làm bắn tung làn nước trắng xóa lên.

Ngay cả khi đã có âm nhạc, thế giới cũng vẫn tĩnh lặng vô cùng.

Tần Thiển đưa tay đổi một đĩa CD khác.

Em sợ phải nhìn ánh mắt dễ thay đổi của anh, cũng sợ yêu anh tới mức tê dại tâm hồn. Càng sợ hơn những đêm chợt nhận ra em chỉ có một mình, không thể nào dựa vào sự lặng im để nhớ lại tiếng nói của anh. Em sợ mình sẽ vĩnh viễn nhớ đến anh, càng sợ khi nhìn thấy anh sẽ mãi mãi chìm vào ảo giác. Sợ nhất khi nhìn mái tóc nhuộm màu sương gió của anh, trừ khi thế gian này có sự sống vĩnh hằng[7].

[7] Lời một bài hát khác, “Em sợ”, cũng của tác giả Lâm Tịch.

Đổi thay và mãi mãi, rốt cuộc thì cái nào tàn nhẫn hơn?

Chúng ta vốn vẫn tin rằng “dù cho núi trở nên bằng phẳng, đất trời hợp lại với nhau cũng vẫn không thể cách xa anh”, nhưng rồi trong biển người mênh mông, cuối cùng không thể tìm được bóng hình anh.

Mắt mắt trở nên dễ dàng như vậy.

“Chắc chị ấy là một người rất đẹp”, Thiên Chân nhìn thẳng về phía trước, khẽ khàng lên tiếng.

“Phải”, Tần Thiển trả lời.

“Sean có đôi mắt xanh tuyệt đẹp, nhất định là được thừa hưởng lại của mẹ rồi”, Thiên Chân mỉm cười.

“Cô ấy sinh ra ở Capri, một hòn đảo nhỏ ở gần Napoli của nước Ý. Ở đó có những vách núi dựng đứng, có những cây chanh và ô liu mọc thành từng trắng, có nước biển xanh trong vắt như những viên ngọc lục bảo”, giọng nói thấp trầm chậm rãi vang lên, mang theo cả những sự dịu dàng trong trái tim anh, “Đôi mắt cô ấy xanh hệt như màu Địa Trung Hải vậy.”

Thiên Chân ngẩn người ra nghe.

“Tôi chưa từng tới hòn đảo nhỏ đó, chỉ nghe nói rằng nếu ở lại Napoli một ngày người ta sẽ thấy ghét, ở lại một tuần sẽ thấy yêu nó, còn ở lại một năm thì mãi mãi không bao giờ muốn rời xa nữa”, cô nói từ tốn, mỉm cười nhìn anh, “Liệu có phải phụ nữ ở đó cũng khiến cho anh có cảm giác đó không?”

Tần Thiển lặng im, sau đó thì cười buồn: “Phải.”

Thiên Chân cũng cười, đôi mắt thành hình trăng khuyết: “Nghe anh nói vậy tôi cũng thấy động lòng, có cơ hội tôi cũng muốn đến Capri, biết đâu lại gặp được Mr. Right[8] của tôi.”

[8] Âm chỉ người tình trong mộng.

Khóe miệng Tần Thiển hơi nhếch lên.

Mãi lâu sau mới thấy anh nói khẽ: “Cảm ơn cô, Thiên Chân.”

ù

Showroom mới khai trương đương nhiên có tổ chức một buổi họp báo công bố kèm party. Thiên Chân mở tủ quần áo của mình, tìm thấy bộ váy treo ở góc sâu nhất.

Bộ Versace màu ngọc trai cô đã mặc trong vũ hội mừng ngày tốt nghiệp.

Đó từng là quãng thời gian u ám và hoang mang nhất trong cuộc đời Thiên Chân. Cô thường nằm cuộn tròn ở nhà, đến mấy tuần liền không bước chân ra ngoài đường. Sau này mấy đứa bạn cùng đẩy cửa vào, tặng cho cô một hộp quà.

Cô mở nó ra với vẻ do dự bất an, khi bàn tay khẽ chạm vào chiếc váy xinh đẹp đó, nước mắt trong lòng chỉ chực trào ra.

Cuối cùng cô cũng mặc chiếc váy đó vào và xuất hiện trong vũ hội.

Người thầy tóc đã điểm bạc nhưng vẫn đẹp trai phong độ nhìn cô mỉm cười, Jean, trông em giống như một công chúa ấy, rất mừng vì em đã đến.

Đám bạn đều ngạc nhiên, mừng rỡ ôm lấy cô.

Cô đã bật cười vì sự bốc đồng vui vẻ của họ, những ngón tay giấu trong đôi găng khê run lên, trong thâm tâm thầm nói, con xin lỗi mẹ, cuối cùng con biết mình đã phạm sai lầm.

ù

Lần thứ hai mặc nó, tốn thêm chút thời gian trang điểm cho tinh tế, nhìn mình trong gương có thể nói là hoàn hảo.

Khoảng thời gian mới đến Anh, Thiên Chân gầy gò xanh xao, sau này mới dần dần có chút da thịt, chỉ có điều vì xương nhỏ nên trông vẫn hơi mảnh mai.

Trời đêm lạnh ngắt, mặc thêm áo khoác rồi vẫn còn thấy lạnh.

Phòng họp báo được đặt ngay tại showroom mới. Khi vừa xuống khỏi taxi, Thiên Chân đã cảm nhận thấy không khí vô cùng náo nhiệt. Nam thanh nữ tú đứng bên ngoài cửa chuyện trò hút thuốc, trông ai cũng ăn mặc rất thời trang, toát lên vẻ sang trọng hoàn toàn không khiếm khuyết.

Thiên Chân vừa đi vào bên trong vừa nhìn đồng hồ, tưởng rằng mình đã xem nhầm thời gian.

Có người vỗ một cái vào vai cô, Thiên Chân quay đầu lại: “Thomas? Sao mọi người đến sớm như vậy, tôi còn tưởng mình đến muộn.”

“Đều là đến trước để đóng vai phụ cho Kevin”, Thomas mỉm cười, đưa cho cô một ly champagne, “Qua đây, giúp tôi ra chiến trường nào.”

Đi quanh mấy vòng, Thiên Chân đã nhận diện được gần hết những người có mặt trong bữa tiệc. Cô đột nhiên nhớ đến hồi nhỏ mẹ từng dẫn mình đến một số sự kiện, giới thiệu với cô này, chú nọ, bác đó, ông kia, tình thế cũng khá giống lúc này nên coi như cô cũng đã quen.

Hồi nhỏ vẫn tưởng rằng thế giới của người lớn cứ nhẹ nhàng như vậy, cầm ly rượu trong tay rồi cười nói chuyện trò, vấn đề sẽ được giải quyết gọn gàng. Đến hôm nay mới biết cách lý giải của mình sai bét, giờ này có thể lấy đầu ra niềm vui một cách dễ dàng như vậy chứ? Trong những trường hợp như thế, một người nhất định phải học cách để giao lưu với nhiều loại người khác nhau trong thời gian nhanh nhất, nếu không thì cuộc sống sẽ rất cô độc. Nhưng Thiên Chân lại chấp nhận cô độc làm một bức tranh tường. Quay đầu lại, thấy Tần Thiển và Thomas đang đứng từ đằng xa nhìn cô, nói điều gì đó với nhau.

Thiên Chân hơi nâng ly rượu lên chào từ xa.

“Jean rất có năng lực, chẳng bao lâu sau có thể trở thành trụ cột rồi”, Thomas mỉm cười.

Tần Thiển không nói gì, chỉ lặng lẽ đứng từ đằng xa nhìn bóng người nhỏ nhắn đó, nhìn cô mỉm cười bước về phía trước nói chuyện với một người đàn ông, song khi người đó vừa quay bước đi đã thè lưỡi ra một cách tinh nghịch.

Không hiểu vì sao mà khóe miệng anh loáng thoáng xuất hiện một nụ cười.

Thoạt nhìn thì cô giống như một người con gái thuần khiết và tươi sáng, giống như năm ấy anh gặp được ánh mặt trời xán lạn trên đảo Capri, chỉ có điều ẩn sau đôi mắt trong veo mà anh nhìn thấy đó, thường có làn khói xám lướt qua.

ừ

Thiên Chân không hề ngạc nhiên bởi việc chạm mặt Trần Úc trong bữa tiệc tối hôm đó, bạn gái anh đã trở thành người đại diện cho thương hiệu phụ của hãng Kevin Chun, chẳng có lý gì để anh không đi cùng đến nơi này.

“Mắt nhìn của anh quả là tuyệt đấy”, trông thấy Trần Úc đứng trước mặt mình, Thiên Chân nghiêng đầu nhìn về Lyla đang đứng ở đằng xa.

Chiếc váy dài Plunging Neckline[9] màu tím sẫm, đôi giày cao gót đính thạch anh, vóc dáng cao ráo yêu kiều của người châu Âu, làn da trắng trong như tuyết, nổi bật lên trong buổi tối làm lay động lòng người, quả đúng là một vật quý.

[9] Váy đầm cổ chữ V xẻ rất sâu.

“Mắt nhìn của anh từ trước đến nay vẫn tuyệt mà”, Trần Úc đáp, ngồi xuống bên cạnh cô.

Câu trả lời của anh khiến Thiên Chân suýt bật cười, song vẫn không quên ngoảnh sang một bên.

“Bây giờ em còn không chấp nhận nổi việc cho anh ngồi gần một chút được hay sao?”, cảm nhận thấy sự mất tự nhiên của cô, Trần Úc nói lạnh lùng. “Hay là sợ ai đó nhìn thấy?”

“Luật sư Trần nói chuyện buồn cười thật”, Thiên Chân cười mỉm, giọng điệu hơi giễu cợt, “Anh còn không sợ, thì tôi sợ gì chứ?”

“Đoạn Thiên Chân”, Trần Úc nói với vẻ mặt kiên nhẫn. “Em đừng có nói với anh bằng cái giọng điệu đó. Tính cách của em chẳng lẽ anh còn không biết hay sao?”

“Ha, nếu như thực sự hiểu tôi, anh cảm thấy lúc này đây tôi đang có tâm trạng thế nào? Chưa xót? Đổ kỹ? Tức giận?”, Thiên Chân chọc chiếc thìa khuấy rượu một cách bạo lực, trong đôi mắt lóe lên sự thù địch. “Anh nói đi, tôi đang nghe đây.”

Khuôn mặt Trần Úc như đông cứng, mãi lâu sau không nói được gì.

Anh nhìn cô, bắt đầu cảm thấy khuôn mặt vốn quen thuộc trước mắt mình dần trở nên lạ lẫm, mà cảm giác đó khiến cho anh hoảng sợ.

Trợ lý mới của Kevin Chun là bạn gái cũ của anh à? Có vẻ như được đánh giá khá cao, hay là anh tiếp xúc với cô ta nhiều một chút.

Hôm nay lúc Lyla xem tạp chí Bát Quái đã lẩm bẩm như vậy, anh làm bộ như không nghe thấy, song vẫn nhìn vào trang mà cô đang đọc. Trên đó có mấy bức ảnh chụp hai người cùng xuất hiện cạnh nhau trong những thời gian và hoàn cảnh khác nhau.

Anh nghĩ tới người đàn ông ngồi trong xe hôm đó, mỉm cười một cách bình thản và nói, “Thiên Chân, lên xe đi.”

Từng dòng máu lạnh leo chảy trong huyết quản khiến anh lạnh tới mức tim đau nhói. Anh không biết vì sao mình cứ hết lần này đến lần khác muốn xuất hiện trước mặt Thiên Chân, người con gái mà anh vốn đã thề sẽ phải quên đi đó, nhưng giống như trong tay cô có một sợi dây vô hình, nó vẫn luôn dẫn dắt anh cho dù vạn núi trăm sông, thời gian trôi xa mãi.

Cô hận anh, anh biết điều đó.

Đối với anh mà nói, chuyện của bọn họ đã rõ ràng từ tám năm trước đây rồi, anh không muốn nhắc lại những chuyện ân oán đã qua đó nữa, trong đó có cả lý do mà anh đột ngột bỏ đi. Thế nhưng mỗi lần nhớ đến cô, nhìn thấy cô, anh lại không thể kiềm giữ được ý muốn nói hết ra tất cả với cô.

Trần Úc nhìn Thiên Chân, ánh mắt đầy u ám.

Anh phải làm thế nào với cô đây.

Anh đột nhiên kéo tay cô đi ra ngoài cửa.

“Nếu như em không muốn gây sự chú ý cho người khác thì tốt nhất là đừng chống lại”, Trần Úc thấp giọng cảnh cáo, vẻ quyền uy và cao ngạo vốn hằn trên trán chưa hề giảm bớt chút nào.

Thiên Chân mím môi đi theo anh cho tới khi ra đến góc rẽ con đường.

“Rốt cuộc là anh muốn gì?”, cô lên tiếng với vẻ hơi mệt mỏi. Gần như từ sau lần gặp lại, cô đã luôn phải hỏi anh câu này.

“Liệu có phải em vẫn không hề biết vì sao hồi đó anh lại bỏ đi không?”, anh nhìn xoáy vào mắt cô.

Hơi thở của Thiên Chân đột nhiên ngừng lại khiến cô không thể nói thành lời.

“Được, vậy để anh nói cho em”, Trần Úc chậm rãi bóc dỡ cơn ác mộng trong quá khứ, còn cô đứng chết cứng nguyên tại chỗ, toàn thân lạnh ngắt, cảm giác như không thể nào cử động được nữa, chỉ có thể nghe những lời nói của anh một cách thụ động, cứ lặng yên để nó trôi vào trong tai.

“Thiên Chân, cho tới năm ngoái, bố mẹ anh vẫn còn ở trong tù”, giọng nói của Trần Úc lạnh như băng, “Thực ra rất đơn giản, tất cả đều là do mẹ em ban tặng. Dựa vào vị trí của bà ấy trong Ủy ban kỷ luật, rất nhiều vụ án có được điều tra hay không đều là do một cái gật đầu của bà ấy. Em nên đi hỏi bà ấy xem vì sao lại phải tàn nhẫn đến vậy.”

Sắc mặt Thiên Chân tái nhợt, toàn thân run rẩy như muốn ngã... Gạt hết lớp tuyết dày ra, mới phát hiện bên dưới là vực sâu đáng sợ.

“Thế nên... đêm hôm đó, còn cả việc anh ra đi không một lời từ biệt... đều là để trả thù ư?”, khoảnh khắc khi run rẩy nói ra suy đoán của mình, cô cảm thấy như trái tim mình đã bị xuyên thủng, chỉ còn lại nỗi đau thấm đẫm máu tươi.

Trần Úc lặng im như thừa nhận.

Hóa ra chuyến du lịch trên danh nghĩa tình yêu đó, chuyến đi mà cô đã dâng hiến cả tấm thân trong trắng của mình, chẳng qua chỉ là món đồ tể cho sự giận dữ và thù hận của anh.

Trong làn nước mắt nhạt nhòa, cô nhìn khuôn mặt đẹp đẽ trong ký ức, từng bước từng bước lùi lại phía sau.

Thiên Chân đưa tay lên gạt nước mắt... Vì sao cô lại phải rơi lệ, là vì hiện thực đầy tàn khốc đó, hay là vì tình yêu đáng buồn cười đã sớm tan tành như mây khói của cô?

Thảm hại vô cùng, hoang mang không biết phải làm gì... Song thứ chờ đợi cô ở phía sau lại là một vòm ngực rộng rãi và ấm áp.

Trần Úc khi đó vốn đang hoảng sợ định kéo tay cô lại đột nhiên dừng bước, một nụ cười lạnh lẽo hiện lên trên khóe miệng: “Xem kia, anh hùng của em lại đến cứu em rồi’.

Trần Úc nhìn người vừa đến, giọng nói đầy vẻ mỉa mai: “Ông Tần, tôi nghĩ chắc rằng ông đã không bỏ lỡ đoạn trò chuyện mới rồi của chúng tôi nhỉ.”

Tần Thiển mím môi, không nói gì. Quả thực anh đã nghe thấy, dù không đầy đủ, song cũng đã khiến anh hiểu được đại ý.

Ánh mắt lạnh đậm của anh lướt qua người Trần Úc rồi nhìn vào Thiên Chân đang đứng trước mặt mình, sau đó nói nhẹ nhàng: “Tôi vốn định giới thiệu cô với mấy người.”

“Đi thôi”, anh kéo tay Thiên Chân, đưa cô quay trở lại.

Thiên Chân đột nhiên giằng tay mình ra khỏi tay anh, quay người nhìn về phía Trần Úc.

Tần Thiển cau mày nhìn theo cô, cảm thấy có gì đó không bình thường lắm.

“Trần Úc, anh hận mẹ tôi có phải không? Nếu như tôi nói với anh rằng bà ấy đã chết rồi, thì anh có vui không?”, cô nói dần từng chữ, giọng nói lạnh lẽo tới mức cùng cực. “Còn một điều này nữa, chúng ta đã từng có một đứa con, tuy nhiên tôi đã phá nó đi, chỉ vì tôi không tìm được người cha của nó.”

Nghe tới đó Trần Úc chấn động, mở to mắt nhìn cô, giống như vừa bị người ta đâm ột cái nặng nề.

“Thiên Chân!”, anh đi lên phía trước muốn giữ lấy tay Thiên Chân, khi đó đã quay người đi.

“Bỏ tay ra”, Thiên Chân nói, trong mắt là một miền hoang vu lạnh lẽo, song cô thậm chí còn không buồn nhìn anh một cái, “Anh còn kéo tay tôi nữa, tôi sẽ giết chết anh. Tôi thề.”

Giọng nói của cô nhẹ và chậm rãi, song lại mang theo một sự dứt khoát không thể nào lay chuyển được.

Trên khuôn mặt vẫn còn dấu nước mắt, song cô đã không còn khóc nữa.

Cuối cùng đã có ai đó nhẹ nhàng lau khô nước mắt rồi đưa cô đi về phía ánh đèn ấm áp, nơi có đám đông náo nhiệt.

ù

Nếu như bạn đã từng ca tụng ánh rạng đông, vậy thì hãy ôm lấy cả bóng tối.

Ở chốn này, chúng tôi vui vẻ hát ca, nhảy múa, ngay cả khi đau lòng cũng tuyệt đối không bao giờ khóc.

Tiếng ca vang lên, mọi người đã bắt đầu bước vào điệu nhảy.

Thomas đứng trên bậc sân khấu, nhìn Thiên Chân mỉm cười: “Em yêu, Kevin đã nhặt được chiếc giày thủy tinh của em ở đâu thế?”

“Cô ấy chỉ lạc đường thôi”, người trả lời Thomas lại là Tần Thiển. Sắc mặt anh thản nhiên: “Trong phòng VIP có ai không?”

“Chỉ có một gian phòng trống thôi”, Thomas trả lời.

Tần Thiển gật đầu, đưa Thiên Chân đang im lặng đi xuyên qua đám đông.

ù

Bức tường màu be, khung tranh bằng gỗ thịt, một bông hoa rum cắm trong chiếc lọ pha lê đặt trên bàn.

Ngọn đèn chùm treo thấp tỏa ra thứ ánh sáng mờ mờ tối tối trong bóng đêm đen sẫm, khiến cho không gian càng trở nên tĩnh lặng.

Thiên Chân ngồi cúi đầu trên ghế salon, vẫn không nói gì.

“Tôi còn phải ra ngoài, cô cứ ở đây nghỉ ngơi một lát được không?”, Tần Thiển nhìn cô nói.

“Tôi đã sai rồi...”, cô lầm rầm, giấu mặt mình vào vòng tay, “Vừa nãy tôi không nên nói với anh ta những điều đó.”

Đầu ghế salon bên kia hơi lún xuống, Tần Thiển đã ngồi xuống cạnh cô.

“Cô không làm gì sai, không ai sai cả”, anh nói khẽ, “Cô vẫn còn trẻ, Thiên Chân, sau này cô sẽ hiểu không ai có thể luôn luôn thực sự xứng đáng với chính bản thân mình.”

Chúng ta đều là như vậy, nghiêng nghiêng ngã ngã bước đi trên đường, chỉ có điều ngã nhiều hơn người khác mấy lần, ngã đau hơn một chút, nhưng chúng ta cũng vì như thế mà càng thông tuệ và kiên cường hơn.

Thiên Chân ngẩng đầu lên, trong đôi mắt chập chờn loáng nước là một nỗi đớn đau, sự hoang mang, và hơi chấn động.

“Đợi tôi quay lại”, Tần Thiển đứng dậy, không nhìn cô nữa mà mở cửa đi ra.

Bất kể là nghe thấy hay trải qua những chuyện như vậy, chúng ta đều không thể dừng lại bước chân số mệnh, chỉ có thể ngẩng đầu tiếp tục đối diện với cuộc sống mà thôi.

ù

Một lúc lâu sau, Thiên Chân mới đi đến bên quầy bar, lấy một chiếc ly và chai rượu.

Absolut Vodka, chỉ nhấp một ngụm sẽ lập tức cảm thấy ngực như thiêu đốt.

Absolute, tuyệt đối.

Cô khẽ cười, trên thế gian này có thứ gì là tuyệt đối đây?

Tiếng nhạc ở bên ngoài vẫn văng vẳng tới.

Cô đá quăng đôi giày, nhẹ nhàng nhảy chân trần trên mặt đất, Someone dance to remember, someone dance to forget, cô nhớ có một bài hát có câu như vậy.

Có những điệu nhảy là để nhớ lại, có những điệu nhảy chỉ để quên.

Còn cô thì sao, muốn nhớ cái gì, và muốn quên ai?

Cô bắt đầu cảm thấy hơi choáng váng, vô vàn hình ảnh xuất hiện trong đầu rồi biến mất.

Giống như hồi còn nhỏ xem một bộ phim, cô gái đứng trong màn tuyết trắng mờ ảo nhìn về đỉnh núi đàng xa, cứ hét lên từng chập: Anh thế nào? Em vẫn ổn.

Còn có ai đó đã từng viết vô số những bức thư gửi đến cùng một địa chỉ với nội dung: Anh thế nào? Em vẫn ổn.

Hết bức này đến bức khác, song từ trước đến nay chưa từng gửi bức nào đi.

Anh thế nào? Em vẫn ổn.

Anh biết không, thực ra em không ổn chút nào.

Những năm đó em đều sống không ổn một chút nào.

Tiếng thủy tinh rơi vỡ vang lên, cô cảm thấy đau.

Cúi đầu xuống, nhìn thấy dòng máu đỏ tươi đang nhỏ vào những mảnh vỡ trong suốt đó, Thiên Chân chậm rãi ngồi xổm xuống, toàn thân nhẹ nhàng bay bổng, lắc lay.

ù

“Cô điên rồi!”, ánh sáng đột nhiên lóe lên rồi tắt ngấm, tiếng nhạc xuyên vào tai rồi ngừng bật, chỉ nghe thấy có người quát, sau đó kéo cô từ dưới đất lên.

Tần Thiển giữ chặt lấy cô, cúi đầu kiểm tra hai bàn tay đầy vết máu.

Khi đã chắc chắn rằng những vết máu đó không chảy ra từ cổ tay, anh thở phào một tiếng, đỡ cô ngồi lên ghế.

“Xin lỗi...! Tôi đánh rơi chai rượu...”, cô cố gắng duy trì sự tỉnh táo, nói không mạch lạc.

Anh sầm mặt, kiểm tra đôi chân bị các mảnh thủy tinh cào rách. Vết thương ở chân phải khá sâu.

Chỉ chạm nhẹ vào một cái, cô đã nước mắt lưng tròng.

“Đau...!”, cô nhìn anh oán trách, vì ảnh hưởng của rượu nên cô phản ứng giống như một đứa trẻ, “Tôi đau quá!”

Những cảm xúc dữ dội trào lên trong ngực, khoảnh khắc đó anh những muốn mắng mỗ cho cô một trận, song nhìn thấy đôi mắt sợ hãi ấy, anh lại nuốt cơn giận vào một cách phũ phàng.

“Không sao đâu”, giọng anh lạnh lùng, “Rồi sẽ hết đau thôi.”

“Nhưng mà tôi vẫn thấy đau”, cô dựa lưng vào góc chiếc ghế, lầm rầm, “Tim tôi cũng rất đau... Toàn thân đều đau cả.”

Tần Thiển nhìn Thiên Chân, cau mày bật điện thoại: “Anh thu xếp giúp tôi một chút, tôi muốn đi ra đằng cửa sau. Còn nữa, gọi bác sỹ đến nhà tôi, cô ấy làm chân bị thương rồi.”

“Vâng”, giọng Thomas vang lên phía bên kia điện thoại. Ông ta lặng im một lát rồi nói tiếp, trong giọng nói ẩn chứa đầy hàm ý, “Anh có biết là mình đang làm gì không thế?”

Tần Thiển cup mi xuống, đáp lại với vẻ thờ ơ: “Tôi không biết.”

ù

Đến nửa đêm cơn say của Thiên Chân cũng đã gần như hết hẳn, cô mở đôi mí mắt nặng nề ngó lên ánh đèn màu vàng cam ấm áp và yên tĩnh.

Chiếc giường lớn và rộng rãi mang một sự mềm mại và thoải mái đầy lạ lẫm... Cô nghi hoặc ngồi dậy, nhìn thấy người đàn ông đang ngồi trên ghế salon cạnh đó đọc sách, đôi mắt kính bên trên sống mũi thẳng tắp thỉnh thoảng lại hơi lóe sáng lên cùng với ánh mắt đọc lướt qua của anh ta.

“Tỉnh rượu rồi chứ?”, Tần Thiển quay đầu sang nhìn cô, giọng nói đều đều giống như đang chuyện phiếm, “Cô đã uống bao nhiêu?”

“Chắc là nửa chai”, Thiên Chân lúng túng đáp.

“Không ít đâu, tửu lượng quả là không tệ”, Tần Thiển hơi nhếch môi lên, “Đáng lẽ nên uống nốt chỗ còn lại trong chai, ngủ một mạch đến sáng mai luôn.”

Thiên Chân cắn môi, không thể hiểu được ý nghĩ thực sự của anh. Không hiểu vì sao cô cảm thấy tâm trạng của anh đang không tốt lắm.

Cô lật chăn ra định xuống giường, song khi bàn chân vừa đặt xuống đất đã cảm thấy đau như nhói tận tim.

“Băng bó gọn gàng rồi, cô đừng có mà làm bẩn thảm nhà tôi”, anh chậm rãi nói.

Thiên Chân chết lặng tại chỗ, hai tay bám chặt lấy ga trải giường: “Anh việc gì phải tốn công như vậy, sao không để tôi tự lo cho bản thân mình, bây giờ còn nói giọng đó.”

Bỗng nhiên cô cảm thấy ngực mình nghẹn lại, khó thở, cảm giác này còn khó chịu hơn cả cơn đau ở bàn chân.

Anh lặng im một lúc rồi đứng dậy nhìn cô: “Muốn vào nhà tắm không?”

Thiên Chân ủ rũ gật đầu, hai má nóng bừng. Cô đứng lên bằng chiếc chân trái không bị thương, định nhảy lò cò một cách vụng về vào nhà tắm.

Nhưng Tần Thiển đã cúi xuống bế bổng cô lên trong ánh mắt kinh ngạc của cô. Thiên Chân xấu hổ cúi đầu, ngửi thấy mùi hương dịu dàng thanh thanh ở ngực anh... Có lẽ anh vừa mới tắm xong.

Thiên Chân rửa mặt xong, nhìn vào bộ váy đầy vết nhăn trong gương, không thể không thở dài một tiếng.

Có những khi tình cảm cũng giống như bộ váy dự tiệc đẹp dễ này, dù đắt tiền nhưng ít khi mặc tới nên luôn bị cất giấu trong góc tủ sâu nhất, thỉnh thoảng mới mở ra ngắm một chút, nhớ lại khi đó mình đã đẹp biết bao.

Biết rằng nó quý giá, nhưng lại không thể tìm được cơ hội nào hợp lý để mặc vào, cho đến khi có dịp mặc, thì mới thấy hóa ra nó là một thứ đồ vật không thực dụng.

Cô quay đầu lại, nhìn thấy một chiếc áo phong sạch đặt một bên, chắc là do Tần Thiển chuẩn bị sẵn.

Thiên Chân thay đồ rồi nhìn mình mặc chiếc áo phong đàn ông rộng thùng thình ở trong gương, cảm giác hơi kỳ dị, song vẫn nghiêng răng mở cửa bước ra.

Tần Thiển lại bế cô trở về giường, vẻ mặt vẫn thản nhiên: “Còn lâu nữa trời mới sáng.”

Thiên Chân nhìn khắp xung quanh, xác định nơi có thể nằm được chỉ có chiếc giường và sàn nhà, liền đáp ứng: “Tôi không ngại việc anh cùng nằm trên giường ngủ đâu.”

Nói xong liền cảm thấy hơi buồn bực – Cô vừa nói cái gì thế nhỉ, đây rõ ràng là nhà anh, thế mà cô giống như chủ nhân vậy.

“Ngủ đi”, anh liếc nhìn cô, nói duy nhất hai từ cụt lủn.

Ánh đèn vụt tắt, Thiên Chân cảm giác thấy bên kia giường lún xuống. Anh nằm quay lưng lại phía cô, không nói thêm gì nữa.

Bóng đêm như nước chảy tràn lên tất cả.

6. Chương 6

7. Chương 7

Tay trong tay ngủ một đêm, tất cả đều xảy ra theo đúng lẽ tự nhiên, giống như sự chủ định của số phận vậy – Sự ngọt ngào và nỗi đớn đau trong đêm tối, khi ngày sang đã trở thành nỗi hoang mang và hoảng sợ.

Người con trai mà cô đã thề sẽ yêu thương suốt đời đó, người mà cô tưởng rằng mình sẽ ở bên cạnh hết đời, hết kiếp đột nhiên biến mất không để lại dấu tích gì trong cái buổi rạng đông đầy ánh mặt trời rực rỡ. Hết như anh chưa từng xuất hiện trên thế giới này, như chưa bao giờ có một người chui vào dưới chiếc ô của cô trong ngày mưa hôm đó và nói, đi cùng nào, em họ.

Cô tìm hết lượt những con phố từng cùng anh đi đến, những nơi họ đã ở bên nhau, cho đến khi sức cùng lực kiệt, đành ngồi khóc sụt sùi giữa ngã rẽ tấp nập người.

Sau này, cô phát hiện ra mình đã có thai.

Khi ra khỏi phòng thủ thuật, cô nhìn người mẹ khi đó sắc mặt cũng trắng nhợt, chỉ nói ba chữ: Con hận mẹ.

Thực ra cô không hận bà, kẻ mà cô hận là người khác, và cả bản thân cô. Thế nhưng cô không thể nói ra, cũng không dám thừa nhận thất bại của mình, bởi vì cô đã từng yêu anh đến thế.

Bước sang thiên niên kỷ mới, cô một mình lên máy bay đến một đất nước xa xôi.

Khi quay lại là lúc mẹ đã lâm bệnh nặng, ung thư dạ dày giai đoạn cuối. Bà chỉ để lại một câu: tha thứ ẹ, Thiên Chân.

“Bà đã biết mình mắc phải chứng bệnh vô phương cứu chữa, nhưng vẫn giấu biệt tất cả mọi người. Sau này tôi nghĩ, bà phản ứng dữ dội đến như vậy với chuyện của tôi và Trần Úc vì bà không thể nào yên tâm về tôi, còn cả lời nói của tôi đã khiến bà đau đớn. Thực ra đối với bà, chuyện ly dị là một cú đánh nặng nề, chỉ có điều xưa nay bà không bao giờ chịu tỏ ra yếu đuối trước mặt người khác”, Thiên Chân nói khẽ, cảm thấy nước mắt lăn trên má, “Tôi vẫn luôn cho rằng bà mong tôi tha thứ vì đã quá nghiêm khắc với tôi, đến hôm nay mới biết, có lẽ điều bà muốn ám chỉ là chuyện Trần Úc và bố mẹ anh ta.”

Cứ tưởng rằng đó là một câu chuyện dài, hóa ra kể xong cũng chỉ hết hơn chục phút. Cũng từng sợ rằng làm sao mà chịu đựng nổi quãng thời gian khó khăn đó, nhưng khi quay đầu lại, đằng sau mình chỉ lưu lại mấy dấu chân đứt gãy. Đó cũng là những vết sẹo trên trái tim, cần có thời gian để xóa đi dần, nhưng quá trình mài mòn đó cũng sẽ đẩy những khổ đau.

“Ngay cả thời điểm mẹ tôi đau đớn nhất trên giường bệnh, tôi cũng vẫn oán trách bà”, Thiên Chân khóc không thành tiếng, “Bà đã ra đi như vậy... Bà không cho tôi một cơ hội. Bọn họ không cho tôi một cơ hội nào...”

“Những thứ đó không phải là lỗi của cô”, giọng nói thấp trầm và dịu dàng vang lên trên đầu Thiên Chân, “Không ai trách cô đâu, Thiên Chân. Cứ coi như là có lỗi, thì người phạm lỗi cũng chỉ là Đoạn Thiên Chân ngày đó, nhưng cô ấy đã sống rất buồn khổ, lẽ nào ngay cả cô cũng không thể tha thứ cho cô ấy được?”

Giọng nói của anh giống như một lời thần chú chặn đứng dòng nước mắt đang mất kiểm soát của cô.

Từ trước đến nay chưa từng có ai lấy lập luận đó để mà an ủi cô, lạ lùng như vậy, nhưng lại ấm áp như vậy.

Cứ coi như là có lỗi, thì người phạm lỗi cũng chỉ là Đoạn Thiên Chân ngày đó, nhưng cô ấy đã sống rất buồn khổ, lẽ nào ngay cả cô cũng không thể tha thứ cho cô ấy được?

“Có thật không?”, cô hỏi, giọng nói vẫn mang một vẻ hồ nghi và băn khoăn khiến người khác phải xót xa.

“Ừm”, anh đáp, “Cô cần phải tha thứ cho Đoạn Thiên Chân ngày đó.”

“Được”, cô khẽ gạt đầu trong ngực anh.

Đêm hôm ấy, cô mơ thấy mình hồi mười tám tuổi, mặc chiếc áo phông màu trắng, quần bò bụi, ánh mắt sáng trong và phóng khoáng, tiếng cười giòn tan.

Còn chưa mở mắt, đã nghe thấy tiếng mưa ràn rạt bên ngoài cửa sổ.

Lại mưa – thời khắc ý thức trở về với não, trong hơi thở đã thoang thoảng mùi thơm của thức ăn.

Thiên Chân từ từ ngồi dậy, nhìn dáng người cao lớn đang đứng trước cửa sổ. Tần Thiển thấy tiếng động liền quay lại phía cô, làn khói trắng mỏng uốn lượn bay lên từ đũa thuốc trên tay làm mờ nhòa khuôn mặt của anh.

“Dậy rồi à?”, anh hỏi.

Anh mặc một chiếc áo phông giản đơn cùng chiếc quần vải bông màu xám nhạt, trông tinh tươm và thoải mái.

Thiên Chân nhớ lại lần đầu tiên gặp Tần Thiển, cũng là một ngày mưa. Anh ngồi trong phòng trà hơi ồn ào, khuôn mặt lạnh lùng, trầm mặc.

Cô lại nhớ đến cả vòng tay ấm áp đêm qua, mặt đột nhiên nóng bừng lên.

“Ừm”, Thiên Chân gạt đầu, bỏ chân ra rồi xuống giường với điệu bộ hơi lúng túng.

“Anh cứ để mặc tôi, tự tôi đi cũng được”, thấy Tần Thiển dập thuốc đi lại phía mình, cô vội vàng xua tay, nhảy lò cò vào nhà tắm trong tư thế căng thẳng.

Tần Thiển không đi theo, nhìn bộ dạng đi một chân thảm hại của cô, khóe miệng hơi cong lên.

“Sữa bò hay nước ép trái cây, bánh sừng bò hay bánh mì nướng?” Thấy cô đã rửa mặt xong đi vào phòng ăn, Tần Thiển khi đó đã ngồi xuống một bên bàn, bèn hỏi.

Thiên Chân đứng nguyên tại đó, hơi ngơ ngẩn.

“Đã lâu lắm rồi không có ai chuẩn bị đồ ăn sáng cho tôi.” - cô nói khẽ.

“Ồ, bữa ăn này năm bằng, chỉ nhận tiền mặt, không có dịch vụ quẹt thẻ, cảm ơn”, Tần Thiển đáp lời, không nhìn vào cô mà dùng dao cắt bánh sừng bò.

“Gian thương, bữa sáng của anh chỉ đạt chuẩn lục địa, làm gì có chuyện đắt vậy”, làn sương mờ trong mắt Thiên Chân vụt tan, cô mỉm cười ngồi xuống. “Với mức giá như vậy có thể ăn một bữa sáng kiểu Anh thịnh soạn ở ngoài kia đấy.”

“Đáng tiếc là cô không thể có sự lựa chọn nào, cái đó gọi là độc quyền.” Tần Thiển đáp lại với vẻ thản nhiên.

“Tôi cũng muốn uống cà phê đen.” - Thiên Chân nhìn thứ chất lỏng màu nâu sẫm trong cốc của Tần Thiển.

“Cái đó không tốt cho việc hồi phục vết thương đâu”, anh bác bỏ yêu cầu của cô, sau đó lại hỏi: “Sữa bò hay nước ép trái cây?”

“Sữa bò đi”, Thiên Chân thở dài cam chịu, đành chịu thua sự độc tài của anh.

“Cảm giác như thân phận của chúng ta hoán đổi cho nhau ấy nhỉ, anh thành trợ lý của tôi”, Thiên Chân nhìn bữa sáng trước mặt mình.

“Yên tâm đi, tôi sẽ bắt cô phải làm trâu ngựa để bù đắp lại”, Tần Thiển cầm tờ báo bên cạnh lật ra xem, giọng điệu nghe chừng nghiêm túc.

“Thực ra hôm nay tôi cũng có thể đi làm”, Thiên Chân cắn một miếng bánh mì nướng màu vàng ruộm, độ mềm vừa vặn với ý thích của cô.

“Cô có thể dùng máy tính của tôi để xử lý một số giấy tờ văn bản này”, Tần Thiển nói, “Mấy ngày tới không cần đi cùng tôi ra ngoài nữa.”

“Cảm ơn giám đốc”, Thiên Chân gật đầu cười, nhìn anh muốn nói gì đó rồi lại thôi.

“Có việc gì cứ nói thẳng ra”, Tần Thiển cúi xuống uống cà phê sau khi liếc thấy vẻ do dự của cô.

“Nếu như anh có thời gian, có thể đưa tôi về nhà được không?”, Thiên Chân hỏi.

“Ở nhà cô có người chăm sóc cô hay sao? Một mình cô đi lại liệu có tiện không?”, Tần Thiển hỏi lại.

Thiên Chân thành thật lắc đầu: “Tôi sống ở studio[2], căn hộ độc lập.”

[2] Kiểu căn hộ khép kín dành cho người độc thân.

“Ở cùng nhà với tôi cô cảm thấy không thoải mái à?”, Tần Thiển đặt cốc cà phê xuống, nhìn cô bằng đôi mắt sẫm đen.

Đáp lại cái nhìn của anh, Thiên Chân chậm rãi gật đầu, sau đó lại vội vàng lắc đầu.

Tần Thiển cười: “Cô làm cho tôi rối loạn rồi, Thiên Chân, tôi không hiểu ý của cô.”

Nụ cười của anh khiến cho khuôn mặt lạnh lùng mềm mại hơn một chút. Thiên Chân nhìn vào đó hơi lạc thần, lập tức tỏ ra bối rối: “Hay là tôi ngủ trong phòng Sean.”

“Giường của nó nhỏ xíu, chỉ vừa với vóc người nó thôi, nếu không thì đêm qua tôi đã để cô ngủ ở đó rồi”, Tần Thiển lấy lại vẻ mặt bình thản, giọng nói đều đều, “Tôi cũng bảo đổi giường mấy lần mà nó không đồng ý.”

“Vì sao thế?”, Thiên Chân tò mò hỏi.

“Chiếc giường nhỏ đó nó mang từ Italia về”, giọng Tần Thiển trầm hẳn lại. “Chiếc giường mẹ nó đã mua cho hồi còn bé.”

Thiên Chân ngẩn người, nhất thời không biết phải nói gì, mãi lâu sau mới khẽ mỉm cười: “Rồi nó sẽ phải lớn lên.”

Tần Thiển gật đầu: “Nó sẽ hiểu điều đó.”

“Vậy còn chiếc giường của anh thì sao”, Thiên Chân nhìn Tần Thiển nửa đùa nửa thật, “Chắc không phải cũng mang từ Ý về đó chứ?”

Tần Thiển đột nhiên im lặng khiến cô hơi lúng túng, chỉ biết ấp úng: “Xin lỗi anh, tôi chỉ...”

“Thiên Chân”, anh ngắt lời cô bằng giọng bình tĩnh. “Tôi đã ba mươi sáu tuổi rồi, không giống Sean nữa.”

“Anh biết đấy, đời người không phải dùng thời gian để tính, mà là dùng chiều sâu”, Thiên Chân nói, ánh mắt trong veo.

“Nhưng tôi cũng biết rằng, hạnh phúc và khổ đau đều có những chỗ khiến người ta không thể nào quên được, bất kể thứ chúng ta đạt được là gì, đều không nhất thiết phải điên cuồng và chìm đắm.”

Thiên Chân nhìn anh, khẽ cười: “Anh nói rất có lý.”

Anh chống tay lên trán, khóe miệng hơi nhếch lên: “Nói cho cô biết, người trẻ tuổi ạ, đó là những thứ tôi bẽ trên báo chí xuống đây.”

Thiên Chân ngạc nhiên, nụ cười trên mặt càng rõ nét hơn, đôi mắt cong lại thành hình trăng non.

“Anh biết không”, cô thở dài, “Tôi vốn luôn cho rằng anh là một người lạnh lùng, không thích chủ động chuyện trò với người khác, cảm giác rất khó đến gần.”

“Kỳ thực tôi đã có một khoảng thời gian tự khép kín, rất hiếm khi nói chuyện, thế nên bây giờ mới hình thành thói quen này”, một cảm xúc gì đó dâng lên trong đôi mắt sẫm đen, anh chậm rãi nói, “Tuy nhiên việc ít nói làm cho tôi ít phải hối hận, còn với người khác thì ít phải oán trách hơn.”

Thiên Chân nhìn anh, định tìm cách thăm dò cảm xúc trong đôi mắt đó, nhưng anh đã quay mặt đi.

Khoảng khắc đó trong lòng cô hơi mê mải. Cô nhận ra người đàn ông đó đã biết gần như toàn bộ quá khứ của mình, nhưng cô thì lại không biết tất cả những chuyện trước đó của anh.

Quá khứ của anh... Cô đột nhiên giật thót người, cảm thấy ngực đập thành thịch. Cô tò mò quá khứ của anh để làm gì?

Cho tới lúc Tần Thiển đã đi, chỉ còn một mình ở lại trong phòng, cô mới dần dần bình tĩnh lại.

Bật máy tính lên, sắp xếp những phản hồi từ công chúng, báo chí và cả các giới liên quan về showroom mới, sau đó lại lấy những tư liệu trong hồ sơ của công ty mà cô đang làm dở ra làm nốt, không hay biết bóng tối đã lại trùm lên tứ phía.

Duỗi lưng một cái, cô chợt nhớ ra điều gì đó, liền lấy điện thoại di động trong túi mình ra, thấy màn hình đã thành một màn đen kịt.

Cô không nhớ đêm hôm qua mình đã tắt điện thoại, có lẽ là Tần Thiển tắt.

Thiên Chân nhấn nút bật, rất nhiều tin nhắn thông báo, gần như lặp đi lặp lại một nội dung - ngày mấy tháng mấy năm mấy, số điện thoại của một người nào đó.

Chỉ có một tin nhắn tiếng Trung, không cần mở ra, cô cũng có thể thấy nội dung, chỉ là hai chữ duy nhất: Thiên Chân.

Như không có lời nào để nói, lại như có cả vạn ngàn điều.

Chuyện đã đến thế này rồi, đã đến thế này rồi.

Cô ngồi trong gian phòng tối tự cười nhạo chính mình.

Có một câu trong bài hát thế này: Em đã tin rằng có những người em vĩnh viễn không cần chờ đợi. Thế nên em hiểu rằng vì sao mình sẽ khóc ở chốn cô đơn vắng bóng người.

Khi vừa bước vào cửa, Tần Thiển đã ngửi thấy một mùi thơm tỏa lan trong không khí, hơi cay cay nhưng có cảm giác ấm áp.

Thiên Chân đã nghe thấy tiếng mở khóa, nhảy lò cò từ trong bếp ra, vẫn mặc chiếc áo phông rộng thùng thình với chiếc váy bó, mái tóc xoăn dài được cuộn lại lỏng lẻo, cười rất mực dịu dàng: “Anh về rồi à? Vừa vặn có thể ăn cơm.”

Tần Thiển đứng sững ra một lát ở cửa, ánh mắt có vẻ như trở nên mềm mại hơn rất nhiều.

“Ừm”, anh đáp. “Tôi định về hỏi xem cô muốn ăn gì để đi mua, cô ra ngoài cũng không tiện mà.”

“Không cần đâu”, Thiên Chân cười, “Tôi thấy trong tủ lạnh còn nhiều nguyên liệu, với lại cũng không có việc gì, nên đã nấu bò hầm cà-ri.”

Tần Thiển nhướn mày: “Theo kiểu Hồng Kông hay hương vị Đông Nam Á?”

“Kiểu Hồng Kông, đảm bảo anh sẽ hài lòng với hương vị quê nhà chính tông”, Thiên Chân không hề khiếm tốn.

Tần Thiển mỉm cười, đi vào nhà bếp. Thiên Chân mở nắp nồi ra, dùng đũa xiên một miếng thịt nhỏ, đưa tới gần miệng anh: “Thử một chút xem đã đủ mềm chưa.”

Ngẩng đầu lên nhìn thấy đôi mắt đen sẫm sáng rực của Tần Thiển, cô đột nhiên cảm thấy hơi thân mật quá, vội vàng đưa chiếc đũa cho anh: “Anh tự cảm ăn đi.”

Cúi đầu xuống, tai cô chợt nóng bừng lên, mãi lâu sau mới nghe thấy anh nói nhỏ: “Được rồi đấy.”

Khi thức ăn đã được bày cả lên bàn, Tần Thiển ngồi xuống nhìn lướt một lượt thành quả lao động của Thiên Chân, sau đó hướng đôi mắt sẫm đen về phía cô: “Mệt lắm nhỉ.”

Thiên Chân mỉm cười, tự thấy hơi gò ép, cảm giác như có điều gì không ổn.

“Xin lỗi vì về muộn như vậy”, Tần Thiển nói, “Hôm nay hơi bận một chút.”

“Anh về vừa đúng thời điểm thịt bò ninh nhừ tới”, cô cười, “Anh bận như thế nào thì tôi là người rõ nhất mà. Hôm nay tôi xem những phản hồi về showroom mới, thấy được đánh giá tốt lắm.”

“Có đầu tư thì có nhận lại mà, điều đó cũng hợp tình, hợp lý”, Tần Thiển nói nhẹ nhàng, “Một thương hiệu thiết kế độc lập thực ra không hề đơn giản, đối tượng phải phục vụ cũng là một bộ phận công chúng nhỏ. Chúng ta đang phải cạnh tranh với những thương hiệu như Alexandra McQueen hay Stella McCartney... Trong khi đứng sau lưng họ là tập đoàn Gucci, còn chúng ta không có người chống lưng, nếu như muốn tranh cao thấp với họ, chỉ còn mỗi cách nỗ lực thêm nữa.”

“Anh đã làm rất tốt rồi mà!” - Thiên Chân thở dài. “Anh biết không, khi còn đang đi học tôi chỉ có thể mua quần áo hãng Kevin Chun ở outlet[3], bởi vì giá đồ đang thịnh hành quá đắt, không thể nào trả nổi.”

[3] Kho hàng tồn.

“Cảm ơn”, khóe môi Tần Thiển hơi hé mở, “Sau này cô có thể đến gặp Thomas để được mua miễn phí bất cứ mặt hàng mới nào.”

“Tuy nhiên thực tế là cô không hợp với phong cách sản phẩm của chúng tôi lắm”, anh bổ sung thêm.

“Vậy anh cho rằng tôi phù hợp với phong cách nào?”, Thiên Chân nhướn mày lên.

Tần Thiển hơi ngập ngừng, trong mắt là một nụ cười cố nén lại: “Pinky?”

Thiên Chân ngạc nhiên: “Nói một cách thẳng thắn thì từ nhỏ tới lớn tôi chưa từng mặc bất cứ một thứ đồ gì có màu hồng cả.”

Đối với cô mà nói, màu hồng là một màu vừa ngu xuẩn, vừa lõe loẹt.

“Cô biết không, chiếu theo biểu cảm của cô lúc này, nếu như buộc thêm một cái nơ lên đầu nữa, hiệu quả chắc chắn rất tuyệt đấy”, anh nói bằng giọng thần nhiên, song ánh mắt lại chớp lóe lên.

“Anh đang giễu cợt tôi?”, Thiên Chân cuối cùng cũng tỉnh ra, tức giận trách móc.

“Sao thế được, tôi là một chuyên gia trong ngành thời trang mà”, anh phủ nhận một cách điềm nhiên, mặt không hề biến sắc. “Đó chẳng phải là màu sắc của công chúa hay sao, chỉ có điều lần nào cô cũng giống như một công chúa đang chạy nạn.”

Ban đầu Thiên Chân bật cười, nhưng ngay sau đó ánh mắt từ từ lắng đọng. Anh nói không sai.

“Tôi bật điện thoại lên rồi”, cô nói khê khàng, “Anh ta có gọi tôi.”

Không hiểu vì sao mà Tần Thiển lại mang đến cho cô ý muốn được trút hết mọi tâm sự trong lòng.

“Ah, thế à? Có lẽ cậu ta vẫn còn yêu cô”, anh hơi mỉm cười. “Còn cô thì sao?”

Thiên Chân mím chặt môi: “Tôi không phải là một người dùng cảm để có thể thù hận ai đó suốt đời.”

“Vậy rất tốt”, Tần Thiển nhìn cô.

“Tốt ở chỗ nào?”, cô hỏi.

“Cô biết không, Thiên Chân”, ánh mắt anh phẳng lặng như mặt nước, “Tình cảm giữa con người với con người cũng giống như kéo hai đầu một sợi dây chun, người bị đau luôn luôn là người không chịu buông tay trước, nếu như có thể tự nguyện từ bỏ thì sẽ rất tốt.”

Thiên Chân ngẩn người nhìn anh, đột nhiên cảm thấy trong lòng nhẹ nhàng hơn rất nhiều.

“Tôi nghĩ là tôi đã hiểu được ý anh rồi”, cô nói và nhìn khuôn mặt đẹp đẽ của anh.

Sao lại có một người đàn ông như thế này kia chứ, khi lặng lẽ thì khiến cho người ta không dám tới gần, nhưng khi mỉm cười thì ánh mắt lại sáng trong và ấm áp, lại không bao giờ nói một câu vô nghĩa, nói ra điều gì cũng sắc sảo và thấu tình đạt lý.

Cô không khỏi băn khoăn, phải có những trải nghiệm cuộc sống như thế nào thì mới có thể tạo thành một con người biết tiết chế và khôn ngoan như vậy? Thêm nữa, anh đã trải qua một tình yêu như thế nào mới có những sự linh hoạt sâu sắc và rõ ràng đến thế?

Đôi mắt của cô ấy xanh như nước biển Địa Trung Hải ở nơi đó.

Thiên Chân nhớ hôm đó anh đã nói tới người vợ của mình bằng chất giọng trầm trầm, ánh mắt hiền hòa.

Không hiểu vì sao cô bỗng nhiên hơi tò mò, thậm chí cả một chút... ghen tị với người phụ nữ ấy.

ù

“Chắc là tôi phải rửa bát rồi, nếu không thì không biết đền đáp thế nào”, sau bữa ăn, Tần Thiển nói rồi giúp cô dọn dẹp bàn.

“Anh chắc không?”, Thiên Chân cười, “Quân tử tránh xa bếp núc mà.”

“Ha ha, tôi không phải là quân tử”, anh đáp lại một cách thản nhiên, “Tôi còn xuất sắc hơn quân tử.”

Thiên Chân suýt ngã ngửa vì câu đùa đó.

“Xem nhé, tôi còn không dùng đến cả máy rửa bát, coi như để bày tỏ sự chân thành”, anh nói rồi xắn gọn tay áo lên.

“Không cần thiết phải thế”, Thiên Chân dở khóc dở cười, cách thức hài hước của người đàn ông này quả là không giống bất kỳ ai.

Cô đứng một bên nhận những chiếc bát đĩa anh đưa tới, lau khô.

Một tia sáng chớp lóe lên trên chiếc ly thủy tinh, cô ngẩng đầu, nhìn vào tai Tần Thiển: “Trước đây tôi vẫn cho rằng đàn ông mà đeo bông tai thì có vẻ hơi đồng tính, nhưng anh thì trông lại còn mạnh mẽ hơn.”

“Thật à?”, động tác trên tay Tần Thiển ngừng lại một chút.

“Bông tai của anh rất đẹp và cũng rất đặc biệt.”

“Cảm ơn”, giọng nói của anh dường như trở nên lạnh nhạt.

Thiên Chân cảm thấy hơi nghi hoặc song cũng không hỏi thêm nữa, chỉ giơ chiếc cốc ở trong tay lên: “Anh để lên đó đi, tôi không với tới.”

Tần Thiển quay người lại cầm lấy chiếc ly trong tay cô, đặt lên trên ngăn cao nhất của tủ bếp.

Thiên Chân nhìn vòm ngực rộng rãi của anh, cảm thấy tai hơi nóng lên. Đứng ở khoảng cách gần như vậy, cô hoàn toàn có thể ngửi thấy mùi hương trong trẻo trên cơ thể anh, petitgrain, chanh dây và hương thảo... Nhịp thở của cô trở nên bất ổn.

Ngẩng đầu lên, lại gặp ngay ánh mắt của anh, đôi mắt sẫm đen, sáng rực và trong vắt.

Xung quanh đột nhiên yên ắng lại, chỉ có tiếng nước chảy róc rách vào bồn rửa.

“Thiên Chân”, anh khẽ gọi cô, “Sao thế? Nếu như thấy đau chân thì không cần đứng nữa, vào nhà ngồi nghỉ đi.”

Anh hơi cau mày, có vẻ như lo lắng trước sự trầm ngâm khác thường của cô, trong giọng nói đều đều thấp thoáng một chút gì đó không yên tâm.

Một dòng máu nóng từ từ dâng lên ở trong tim, giây phút đó không biết lấy dũng khí ở đâu mà như ma xui quỷ khiến, cô đột nhiên kiễng chân lên, hôn vào đôi môi đang mím chặt của anh.

Tần Thiển bỗng đứng rúm người lại.

Phản ứng đó của anh khiến cho Thiên Chân cũng kinh hãi chờ người ra.

Gần như ngay lúc đó, một sự xấu hổ trào lên trong lòng – cô nhất định đã bị trúng tà rồi. Thiên Chân nghĩ trong cơn hoảng loạn, làm sao cô có thể vừa mới hôm qua thôi còn đau lòng về quá khứ với Trần Úc, vậy mà hôm nay đã hôn được một người đàn ông khác chứ?

Theo phản xạ, cô vội vàng bỏ chạy, hoàn toàn quên mất là chân mình đang bị thương. Một cơn đau buốt dội lên, cô ngã sõng soài ra đất một cách thảm hại.

“Cẩn thận!”, Tần Thiển đã nhào theo, ngồi thụp xuống kiểm tra tình trạng vết thương.

“Không sao, không sao...”, Thiên Chân nói không mạch lạc, cơ người về phía sau trong tâm trí bất ổn, cơ bản không dám nhìn vào biểu hiện của anh lúc đó.

“Thiên Chân”, Tần Thiển giữ cánh tay cô lại, ngăn không cho cô tiếp tục trốn tránh nữa.

“Xin lỗi anh!”, cô cúi đầu ấp úng, vẫn không dám nhìn vào mắt anh.

Dường như anh thở dài một tiếng.

“Không sao đâu, tôi hiểu mà”, giọng nói nhẹ nhàng vang lên trên đầu cô, “Thiên Chân, cô vẫn còn là một đứa trẻ, một thân một mình ở nước ngoài lâu như vậy rồi, chắc vì cảm thấy cô đơn nên mới như vậy. Với lại đạo này tâm trạng của cô cũng không tốt nữa.”

Thiên Chân đột ngột ngẩng đầu lên, nhìn vào đôi mắt sẫm đen trước sau vẫn luôn tĩnh lặng và trong suốt đó, cảm thấy trong lòng có ngàn vạn điều muốn nói, nhưng lại tắc nghẽn ở cổ họng không sao nói ra được một chữ nào.

Cô thật là... là vì như vậy nên mới hôn anh ư?

Khi Thiên Chân đã nằm trên giường chuẩn bị ngủ, Tần Thiển vẫn còn bật đèn làm việc, ông tay áo sơ-mi cuộn gọn lên, trông lặng lẽ và chăm chú.

Cô nhìn riết vào những đường nét rõ ràng trên khuôn mặt xoay nghiêng của anh, mãi lâu sau vẫn không chuyển hướng.

“Thiên Chân”, anh chậm rãi nói mà không quay đầu lại, cứ như có con mắt sau gáy vậy, “Cô không ngủ đi còn nhìn tôi làm gì?”

“Anh vẫn luôn luôn tỉnh táo như vậy à?”, cô hỏi.

“Không”, Tần Thiển đáp, vẫn không ngẩng đầu lên.

“Anh biết đấy, có những khi lý trí của người đàn ông lại là một sự xúc phạm với người phụ nữ”, Thiên Chân vẫn chưa chịu buông tha.

“Tôi đã từng phạm sai lầm chỉ vì không tỉnh táo”, anh đáp, cuối cùng cũng quay sang nhìn cô.

“Tôi không được phép hỏi về sai lầm đó, phải không?”, cô lại hỏi.

“Đúng, cô không được phép”, giọng anh bình thản.

“Thôi được rồi”, Thiên Chân buồn bực nói rồi cuộn người lại trong chăn, “Vậy thì chúc ngủ ngon.”

“Chúc ngủ ngon”, anh khẽ khàng, cặp kính hơi lóe chớp lên ngăn ánh mắt lại.

Nhưng Thiên Chân không ngủ được.

Cô nghĩ mình không thể nào đoán định được người đàn ông này. Anh là một người có khả năng mà bất kể nói gì, làm gì đều khiến cho người khác cảm thấy anh đúng, không thể nào phản bác.

Đột nhiên trong ngực cảm thấy ngọt ngào tới mức đáng sợ, khiến cô hơi khó chịu. Giống như hồi còn nhỏ mỗi lần gặp phải chuyện gì đó không đúng ý mình, hoặc bị ầm ứ điều gì đó, cô đều dấm thù thục một trận vào gối để rồi sau đó nhận ra gối cũng vẫn chỉ là gối, đệm vẫn chỉ là đệm, hoàn toàn không mấy may lay chuyển trước phản ứng của cô.

Tần Thiển chính là một cái gối như vậy.

ù

Đêm hôm đó cô không ôm “gối” ngủ, hoàn toàn không giải thích được là vì giận chính bản thân mình hay còn vì nguyên nhân nào khác mà thấy trong lòng buồn bực.

Thực ra khi Tần Thiển lên giường cô vẫn còn thức, chỉ nhắm mắt vờ đã ngủ, cảm giác như anh có nhìn cô một lát, phảng phất một tiếng thở dài.

Thiên Chân nghĩ bụng, anh thở dài cái gì chứ? Chẳng qua anh chỉ coi cô là một đứa trẻ bướng bỉnh khó đối phó thôi mà.

Thôi đi, mặc kệ anh, dù gì thì cô cũng đã phạm sai lầm nghiêm trọng, giờ có quay đầu lại cũng không kịp nữa.

Cũng chỉ là một cái hôn, cô tự an ủi chính mình.

Trong giấc ngủ mê man giữa đêm khuya, cô lại gặp mẹ. Bà vẫn giữ nguyên dáng vẻ như ngày ấy, mặc bộ đồ màu đen, chỉ có đôi mắt không còn cứng rắn và nghiêm khắc, trái lại còn đầy nước.

Mẹ không ngừng nói, xin lỗi con, Thiên Chân, hãy tha lỗi ẹ.

Nhìn bà dần dần lùi về phía sau, Thiên Chân đưa tay ra, miệng lầm rầm, mẹ, mẹ đừng đi.

Con xin mẹ đừng đi, cuối cùng con đã hiểu ra có rất nhiều thứ tình cảm không thể nói là tha thứ hay không tha thứ. Con chỉ cần mẹ ở lại bên con.

Nhưng mẹ vẫn đi mỗi lúc một xa. Cô lo buồn đến trào nước mắt.

“Thiên Chân, Thiên Chân...”, có người vỗ vỗ vào mặt cô, gọi tên cô trong lo lắng.

Thiên Chân mở mắt ra, dòng lệ khiến cho tầm nhìn của cô trở nên mờ ảo vẫn cứ không ngừng chảy tràn xuống má.

“Sao thế?”, Tần Thiển hỏi.

“Tôi mơ thấy mẹ”, cô sịt mũi rồi trả lời, nghe giọng ầm ứ đáng thương.

“Đó chỉ là một giấc mơ thôi”, anh nói dịu dàng.

“Thế nên tôi biết bà sẽ không thể nào quay lại”, giọng Thiên Chân buồn bã, cô ghé sát vào lòng anh, cảm thấy vô cùng khó ở.

“Cô phải học cách kiên cường, dù gì cũng đã trưởng thành rồi”, Tần Thiển nói.

“Nhưng hôm nay anh bảo tôi vẫn còn là một đứa trẻ mà”, Thiên Chân vặn lại, bộc lộ hết những cảm xúc bị dồn nén trong lòng ra một cách không e ngại, “Anh không để cho tôi hôn còn gì.”

“Cô hôn được rồi đấy thôi”, giọng Tần Thiển nghe đầy bất lực.

“Anh có thêm để ý tý nào đâu”, cô cáo buộc một cách vô căn cứ.

“Thiên Chân, cô chỉ là cần có người an ủi mà thôi”, anh bình tĩnh đáp lời, “Cô cơ bản không biết mình muốn cái gì, còn tôi thì không thể tranh thủ lúc khó khăn của người khác được.”

“Vậy thì anh thấy tôi nên cần thứ gì?”, cô ngẩng đầu lên hỏi, cảm nhận rõ rệt hơi thở ấm nóng của anh thoảng qua trán mình rồi khẽ khàng lướt trên mi mắt.

“Hãy hỏi bản thân cô ấy, Thiên Chân”, anh không muốn giải đáp câu hỏi đó thay cô.

Ngoài bản thân mình ra, không ai có thể giải quyết được những chuyện trong trái tim của chúng ta.

“Tôi thường xuyên cảm thấy ngay cả khi đứng dưới ánh mặt trời nhưng xung quanh tôi vẫn cứ là một bóng đêm u ám.”

“Cô cần có một người đưa cô đến một nơi thực sự ấm áp và tươi sáng”, Tần Thiển không nói gì, mãi lâu sau mới khẽ khàng lên tiếng.

“Thực ra giờ đây tựa vào anh thế này, tôi đã cảm thấy vô cùng ấm áp rồi”, Thiên Chân nhắm mắt lại cảm nhận hơi nóng từ ngực anh truyền tới, thành thật nói: “Phải chăng đây chỉ là một ảo tưởng nhất thời?”

“Có lẽ”, anh nói, “Tôi không phải là ánh nắng mặt trời của cô, Thiên Chân, thế giới của tôi cũng không đủ sáng tươi.”

Chỉ là anh có thể chịu đựng tốt hơn cô, và cũng đã quen với bóng tối thôi.

“Bởi vì cái chết của vợ anh ư?”, Thiên Chân hỏi thẳng.

Tần Thiển không nói gì, nhờ bóng tối giấu đi nụ cười cay đắng vừa đến trên môi. Máu chốt không phải là sự phỏng đoán của cô, chỉ là anh không cần thiết phải để cho cô biết.

ù

Sáng sớm hôm sau tỉnh dậy, Thiên Chân nhìn thấy khuôn mặt quen thuộc mà xa lạ đó trước mắt mình.

Quen thuộc bởi vì đã biết nhau trong một thời gian không ngắn, xa lạ bởi vì từ trước đến nay cô chưa từng nhìn anh ở khoảng cách gần đến thế này.

Những đường nét rõ ràng góc cạnh đã trở nên mềm mại hơn vì giấc ngủ.

Dường như cảm giác thấy, anh từ từ mở mắt.

Khi đó Thiên Chân mới biết thời khắc một người đàn ông thức dậy cũng làm lay động lòng người đến vậy.

“Chào”, cô nói.

“Chào”, anh ngồi dậy, sau đó xuống giường.

“Trời sáng rồi”, Tần Thiển kéo rèm cửa sổ ra, ánh nắng mặt trời chảy tràn vào cả trong phòng, trải trên da tạo nên cảm giác hơi ấm nóng.

Thiên Chân chợt cảm thấy đau lòng, cái cảm giác đó cứ lan dần vào trái tim. Cô trùm tấm chăn mỏng lên đầu, muốn chạy trốn về cái lãnh địa an toàn của mình.

Tuy nhiên góc chăn đã bị Tần Thiển kéo lại. Anh lặng lẽ nhìn chăm chú vào cô: “Tôi vẫn nhớ trong showroom ngày hôm đó cô nói rằng cô ghét ánh nắng sớm mai.”

“Anh biết không, thực ra tôi là ma cà rồng”, Thiên Chân cười, sắc mặt hơi nhợt nhạt, “Khi ánh nắng mặt trời chiếu vào, tôi sẽ bị thiêu đốt thành tro.”

“Thật không?”, anh nói rồi ngồi xuống cạnh cô, “Cô biết đấy, có một số loài ma cà rồng không sợ ánh mặt trời, bởi vì bọn chúng sử dụng một số phụ kiện khiến cho chúng có sức mạnh đặc biệt.”

“Nhưng mà tôi không có”, Thiên Chân đáp, khoe miệng bắt đầu thấp thoáng một nụ cười.

“Tôi có”, anh mở ngăn kéo ở tủ đầu giường ra, tìm một chiếc hộp, mở nắp. Bên trong là một sợi lắc tay, trông hình thức giản đơn, không có gì đặc biệt.

“Đá obsidian[4] đấy, nó có thể hút đi tất cả những vận khí xấu trên cơ thể cô, cũng có thể khiến cho cô không sợ ánh nắng mặt trời buổi sớm nữa”, Tần Thiển nói rồi đeo lên tay cho cô.

[4] Obsidian, đá được cấu thành bởi dung nham nguội, còn được gọi là “tinh thể thủy tinh”, hay “tinh thể núi lửa.”

“Nó ở đâu ra thế?”, Thiên Chân vuốt những viên đá tròn tròn mát lạnh trên bề mặt chiếc vòng.

“Vợ tôi làm thiết kế đồ trang sức...”

Thiên Chân định cãi ra, song anh đã ngăn lại: “Tôi chưa nói hết, Thiên Chân, chiếc lắc tay này là tôi học làm theo cô ấy trong lúc hứng thú nhất thời. Quả thực tôi không có tài về phương diện đó, thế nên tay nghề vụng về, trông hình thức quá bình thường.”

Thiên Chân thở phào, khoe miệng hơi cong lên: “Ha, sản phẩm thất bại không thể gờ ra ngoài được mới tặng cho tôi, anh cũng tuyệt vời thật đấy.”

Tần Thiển vẫn bình thản trước câu trách cứ của cô: “Cô biết đấy, ngoài Sean ra, đã rất lâu rồi tôi không tặng quà cho ai.”

“Bởi vì trong mắt anh, tôi với thằng bé cùng là đứa trẻ đáng thương bị thiếu hụt tình yêu của mẹ”, Thiên Chân nói.

Tần Thiển lặng lẽ cười như thừa nhận.

“Ông Tần, có một người đàn ông Trung Quốc đến tìm cô Jean”, nhân viên lễ tân kết nối điện thoại của Tần Thiển, “Tôi đã nói với anh ta là cô Jean xin nghỉ không đi làm, nhưng anh ta lại nói muốn tìm ông.”

“Mời anh ta lên đây”, Tần Thiển bình thản nói.

Hai phút sau, Trần Úc đi vào văn phòng của anh.

“Xin hỏi ông Trần đến đây có việc gì?”, Tần Thiển nhìn người đàn ông trẻ tuổi đẹp trai nhưng khuôn mặt không bộc lộ chút cảm xúc nào trước mắt mình.

“Tôi muốn tìm Thiên Chân”, Trần Úc vừa đi vào đã nói ngay.

“Quả thực là cô ấy đang xin nghỉ ốm, mấy ngày hôm nay đều không đến làm”, Tần Thiển đáp lại bằng giọng bình tĩnh.

Trần Úc chau mày lại: “Tôi nghĩ chắc quý công ty phải có hồ sơ nhân viên, tôi có thể biết địa chỉ nhà cô ấy được không?”

“Coi như là anh biết địa chỉ, thì cũng không thể tìm thấy cô ấy”, Tần Thiển khẽ mỉm cười.

“Ông có ý gì?”, giọng Trần Úc trở nên lạnh lẽo.

“Vì cô ấy ở ngay tầng trên, nơi tôi ở”, Tần Thiển nhìn Trần Úc rồi chậm rãi nói, vẫn giữ nguyên nét mặt thản nhiên.

Trần Úc hơi sững lại, nhìn người đàn ông ngồi đối diện với mình. Người đàn ông đó lớn hơn anh gần chục tuổi, từ đầu tới cuối vẫn giữ thái độ điềm nhiên thong thả, song những lời nói lại sắc lẹm như kiếm giết người không thấy máu.

Trần Úc là người từ trước tới nay không dễ dàng lùi bước.

Thế nên Trần Úc khẽ cười: “Ông Tần quả nhiên là một ông chủ tốt, biết thấu hiểu và quan tâm chăm sóc đến nhân viên. Thiên Chân từ trước đến nay vẫn mong manh và không biết đánh giá con người, nay lại hạnh được ông chăm lo đến, ông quả là hào phóng.”

“Đừng khách sáo”, Tần Thiển từ tốn đáp.

“Vậy tôi có thể gặp cô ấy một lát được không?”, Trần Úc hỏi.

“Đó là quyền tự do của hai người”, Tần Thiển đáp, “Cô ấy đồng ý là được.”

Nói xong, Tần Thiển mở hộp chức năng và bấm điện thoại.

“A lô?”, một giọng nói mềm mại vang lên.

“Thiên Chân, Trần Úc vừa đến đây, đang muốn gặp cô”, Tần Thiển chậm rãi nói vào trong điện thoại.

Phía bên kia im lặng một lúc lâu, sau đó giọng nói ập ứng mới vang lên trong do dự: “Tôi không muốn gặp anh ta, anh kiểm soát gì đó giữ tôi có được không?”

Tần Thiển đưa mắt nhìn Trần Úc, thấy sắc mặt anh ta đột nhiên u ám.

“Tôi không thích nói dối, Thiên Chân”, anh nói tiếp, “Bất kể là cô sợ phải trông thấy anh ta, hay không muốn gặp anh ta, cô đều phải nói ra một cách thẳng thắn.”

Thiên Chân lại ngập ngừng hồi lâu.

“Tôi không biết”, cô nói yếu ớt, “Khi thấy anh ta tôi sẽ không vui, tôi cũng không biết phải nói với anh ta những gì... Tóm lại là tôi chưa sẵn sàng để có thể gặp mặt anh ta.”

“Được rồi, tôi sẽ nói với anh ta”, Tần Thiển chào Thiên Chân rồi dập máy.

“Anh đều đã nghe thấy rồi đấy”, Tần Thiển nói, nhìn Trần Úc khi đó sắc mặt đã trở nên hơi nhợt nhạt.

“Tôi sẽ đợi cô ấy ‘sẵn sàng’”, Trần Úc nói lạnh lùng, đôi mắt đen sắc lẹm nhìn Tần Thiển, “Ông Tần, nếu như ông thực lòng làm người hùng của cô ấy, thì xin ông hãy toàn tâm toàn ý. Thiên Chân hoàn toàn không có cảm giác an toàn, nếu như ông không có ý gì, thì đừng có để cho cô ấy quá dựa dẫm vào mình, nếu không thì sẽ chỉ hại người mà cũng không có lợi ỉnh.”

“Anh Trần quá lo nghĩ rồi”, Tần Thiển mỉm cười, “Có thể nói ra những điều này, chắc chắn anh cũng đã phải nghĩ ngợi rất nhiều về quá khứ và ngộ ra được một cách sâu sắc.”

Trần Úc sầm mặt lại: “Thiên Chân gặp được một nhân vật khôn ngoan và lợi hại như ông Tần đây, cũng không biết là phúc hay họa nữa.”

Khóe môi Tần Thiển hơi nhếch lên, song anh không nói gì. Nhìn theo bóng Trần Úc bước đi, anh ngồi lặng lẽ hồi lâu như ngẫm ngợi.

Sau khi nhận được điện thoại của Tần Thiển, Thiên Chân luôn trong trạng thái ngơ ngẩn thất thần, trong lòng khó chịu vô cùng.

Cô vẫn luôn biểu hiện không ổn lắm trên phương diện tình cảm, giấc mơ vừa rồi đã quay đi trở lại đến cả trăm vạn lần mà vẫn khó lòng giải tỏa được. Cứ một lòng một dạ muốn biết câu trả lời, đến nay thì đã biết sự thật, cô trái lại không biết phải kết thúc thế nào, chỉ đành trốn chạy trong vội vã.

Nực cười biết bao, đã từng thề non hẹn biển, chỉ có anh là người duy nhất, vậy mà giờ đây lại thảm hại thế này.

Hồi đó cô từng đọc lời tựa mà Andrea Mayor[5] viết trong “Remembrance of things past[6]”, rằng bọn họ từng cố gắng theo đuổi tình yêu với một người, một người bạn, một vài đức tin. Dĩ vãng cứ chậm chậm dâng trào từ một nơi nào đó không sao đoán định được rồi chôn lấp những kỷ ức tươi đẹp nhất, quý giá nhất của họ. Cuối cùng luôn có một ngày sẽ không làm sao giữ lại nổi cái người mà ta từng yêu thương, từng đau khổ, từng cùng tham gia cuộc cách mạng đó... Thiên Chân không tin, làm sao tình yêu lại có thể bay đi như cánh nhạn không để lại dấu vết gì kia chứ? Huống hồ chim nhạn sẽ quay về phương Bắc[7]. Đến hôm nay mới biết, nếu như thời gian đã khiến cho tất cả sự ngọt ngào trở nên không sao chịu nổi, thì con

người chẳng bằng hãy cố quên đi. Thực ra không phải “lúc gặp được nhau đã khó, khi chia tay lại càng khó khăn hơn”[8], mà nhiều khi gặp nhau thì dễ nhưng khi chia cách lại khó biết bao.

[5] Nhà văn người Pháp.

[6] Tiếc thương thời đã qua, một tiểu thuyết của Marcel Proust, nhà văn người Pháp.

[7] Chim nhận bay về phương bắc báo hiệu mùa xuân.

[8] Một câu thơ của Lý Thương Ẩn, “tương kiến thời nan biệt diệc nan.”

Chỉ là phải làm thế nào để khi gặp một người trong tâm ý của mình, có thể kiểm soát được tình cảm bằng lý trí, để có thể dồn hết tất cả, thậm chí cả tương lai cho nó một cách rõ ràng.

Rốt cuộc chúng ta vẫn là người phàm trần.

Bởi vì còn trẻ, mới yêu một cách giản đơn và mong manh như vậy, nên không thể nào chịu nổi những sự u ám và hiểm ác đó.

Ngồi cuộn tròn trên ghế salon, cô nghĩ đến điều Tần Thiển từng nói: “Không ai là không phạm sai lầm, không ai có thể thực sự xứng đáng với con người của chính mình trước đây. Cô cần phải tha thứ cho Thiên Chân ngày đó.”

Vì sao lúc nào anh cũng có thể nói trúng, nhìn trúng vào cõi lòng cô, khiến cho cô thấy sốc như vậy? Lẽ nào, thực sự là vì cô còn quá trẻ, những điều trông thấy, những thứ trải qua vẫn không nhiều bằng anh?

Chuông điện thoại lại vang lên.

“A lô”, Thiên Chân nhắc máy.

“Đoạn Thiên Chân? Sao lại là chị được?”, đầu dây bên kia lặng im một lúc, sau đó là một giọng nam non nớt chứa đầy sự kinh ngạc vang lên.

“Sean à?”, Thiên Chân lập tức phản ứng kịp thời, “Tiến bộ nhanh đấy, đến Trung Quốc nên bắt đầu nói tiếng Trung được rồi.”

“Sao chị lại ở trong nhà tôi?”, thằng quỷ nhỏ vẫn tiếp tục truy vấn không tha.

“À”, Thiên Chân cảm thấy không nên nói thật, thế nên bịa ra một lý do, “Chị đến giúp bố em sắp xếp lại một số đồ đạc, em tìm bố à?”

“Ừm, tôi tưởng giờ này bố tôi đã ở nhà rồi”, Sean đáp, sau đó lập tức hỏi, “Tuy nhiên có chị ở đây cũng được. Câu trước câu ‘Bắt cập Uông Luân tổng ngã tình’ là gì?”

“‘Đào hoa đàm thủy thâm thiên xích[9]’ chứ còn gì, câu hỏi đó quá dễ”, Thiên Chân trả lời, dùng ngay chính câu Sean đã nói với mình khi trước, “Lẽ nào em không biết trên thế giới này có một thứ gọi là internet à? Lại còn cả thứ gọi là google nữa có biết không? Em chỉ cần ra ngồi trước máy tính, gõ vào câu ‘Bắt cập Uông Luân tổng ngã tình’ là xong thôi mà.”

[9] Hai câu thơ trong bài “Tặng Uông Luân” của Lý Bạch, có nghĩa là: “Đào hoa đàm rộng sâu ngàn thước, Khôn sánh tình Uông tiến đưa ta.”

“Tôi đang ở ngoài làm gì có máy tính”, Sean cãi lại với vẻ bất mãn, “Điện thoại di động thì có thể dùng lên mạng, nhưng máy của tôi toàn tiếng Anh, không có phong chữ tiếng Trung, không thể nào gõ được.”

“Đáng đời!”, Thiên Chân cố tình trêu thằng bé một cách hả hê, “Chỉ là một câu thơ thôi mà phải kích động đến thế hay sao, lại còn gọi cả điện thoại đường dài để hỏi nữa.”

“Nhưng mà tôi vừa mới trả lời người ta, câu trước đó là ‘Một khắc đêm xuân giá ngàn vàng[10]’ rồi”, Sean tỏ ra thất vọng, “Chả trách Lương Bội Bội câu lên chạy mất.”

[10] Câu thơ trong bài “Đêm xuân” của Tô Thức, thường dùng để chỉ đêm động phòng của vợ chồng mới cưới.

“Một khắc đêm xuân giá ngàn vàng. Khôn sánh tình Uông tiến đưa ta?”, Thiên Chân cười ngất tới mức gần như không thở nổi, “Nhóc à, nhóc brokeback[11] phải không?”

[11] Từ mới có nguồn gốc từ bộ phim “Brokeback mountain”, ám chỉ người đồng tính nam.

“Cười cái quỷ sứ nhà chị ấy, chị mới là đồ Lesbian”, Sean nổi giận đùng đùng, “Chị đừng có mà dìm hàng, tôi thích phụ nữ mà.”

“Thôi đi, em còn chưa đủ mười tuổi đấy”, Thiên Chân vẫn không thể dừng cười được.

“Người đàn ông thông thường thích phụ nữ khi còn trẻ, đến lúc già mới thích con gái”, Sean nói đầy vẻ nghiêm túc.

“Vậy thì Lương Bội Bội đó là như thế nào?”, Thiên Chân tiếp tục khiêu khích.

“Không đến lượt chị biết”, Sean xì một tiếng, “Tôi thấy cô đơn, kiếm một người làm bạn không được hay sao?”

“Haiz, nhóc à, chị khuyên nhóc một câu này thôi nhé”, Thiên Chân cười phỉnh, “Con gái Trung Quốc không dễ theo đuổi đâu, em đừng có mà dùng cái cách dụ dỗ con gái phương Tây, tưởng rằng chỉ cần đẹp trai là được. Mau tìm cách dắt lưng ba trăm bài thơ Đường đi.”

“Ai thèm quan tâm đến chị, bye!”, thằng quỷ nhỏ tỏ vẻ cực kỳ không vui, dập máy.

Thiên Chân gác máy xong, nhớ tới cái câu nói kinh người của nó, vẫn không khỏi buồn cười.

“Cứ tưởng rằng cô sẽ hơi buồn bực, không ngờ lại vui vẻ thế này”, một giọng nói chậm rãi vang lên ở phía sau.

Thiên Chân quay đầu lại, thấy Tần Thiển đã về.

“Sean quả đúng là một thằng hề”, cô cười.

“Cô xưng chị với nó, vậy lẽ ra phải gọi tôi bằng chú”, Tần Thiển nói, một nụ cười phảng phất trên khóe môi.

Thiên Chân cũng cười hơi xấu hổ: “Quả thực tôi thấy thích nó rồi.”

Nói xong, cô kể lại chuyện ngốc nghếch của Sean, khiến Tần Thiển cũng không thể nhịn được cười.

“Đúng là về Trung Quốc mà mắt mắt quá đi thôi”, anh cười với vẻ bất lực.

“Chỉ cần đừng có dẫn bạn gái về là được”, Thiên Chân rên rỉ.

“Ừm”, Tần Thiển đáp, quay đầu lại nhìn cô bằng ánh mắt dịu dàng, “Không vấn đề gì chứ?”

Thiên Chân hơi ngẩn ra, sau đó mới biết anh hỏi tình trạng của cô, “Không vấn đề gì.”

“Nhưng anh ta có nói gì với anh không?”, Thiên Chân hỏi.

“Không”, Tần Thiển trả lời, giọng nhẹ tênh.

Mười ngày sau Thiên Chân lại tiếp tục đi làm, may mà vết thương cũng không sâu lắm, đã liền sẹo, tuy nhiên tạm thời vẫn phải đi giày vải. Cô lót thêm một lớp mút vào bên dưới đế giày, cộng thêm cách ăn mặc trông cũng phù hợp, chỉ có điều không đi giày cao gót, khiến cô có cảm giác thấp hơn mọi người hẳn một cái đầu.

Hồi còn đi học cô thấy người khác đi giày cao gót trông luôn có vẻ rất trưởng thành, bây giờ mới nhận ra sức quyến rũ của nó, ngực đầy mông nở tất cả đều đẹp hơn nhờ vài centimet đó, hề đã đi giày cao gót rồi thì không thể bỏ ra được nữa, dường như không thể nào còn lấy lại được những khoảnh khắc trong trẻo đã trôi qua trong quá khứ.

Mọi người trông thấy cô đều nhiệt thành hỏi thăm, nghe giọng không có gì khác thường, xem ra công tác bảo mật của Tần Thiển đã làm rất tốt, chỉ trừ Thomas nhìn cô cười đầy ý nhị.

Thiên Chân ngẫm rên lên ở trong lòng, ông có cười cũng vô ích, Tần Thiển đâu có phải là người bừa bãi, tôi làm gì có đủ năng lực để thấu tóm dễ dàng như vậy chứ?

Song nghĩ lại sự quan tâm của Tần Thiển với mình trong suốt thời gian qua, trong ngực cô vẫn trào dâng lên một niềm ấm áp.

Cô chợt thấy một cô gái xinh đẹp với mái tóc và đôi mắt màu hạt dẻ, có lẽ là người bản địa, đứng lên ngay bên bàn sát chỗ ngồi của mình.

“Chào cô, tôi là Rita, trợ lý mới ở đây”, cô gái tự giới thiệu rồi đưa tay ra.

Thiên Chân cười bắt tay cô gái, ánh mắt hơi chững lại.

“Thiên Chân, cô tới đây một chút”, có tiếng Tần Thiển gọi cô.

Thiên Chân đi vào văn phòng của Tần Thiển, đóng cửa rồi ngồi xuống ghế.

Hôm nay anh mặc một chiếc áo sơ-mi màu xám nhạt, nó khiến cho khuôn mặt vốn có những đường nét rõ ràng càng trở nên thanh nhã hơn.

“Tôi đã tìm được một người trợ lý mới”, anh vừa nhìn thấy cô đã nói ngay, “Rita sẽ tiếp nhận công việc cũ của cô.”

Thiên Chân gật đầu, lắng nghe bằng vẻ mặt bình tĩnh.

“Cô không lo lắng về tương lai của mình à?”, Tần Thiển nhìn thấy nét mặt nghiêm túc của cô, khóe miệng hơi nhếch lên.

“Lẽ nào anh có thể bán tôi đi hay sao?”, Thiên Chân cười ranh mãnh, “Huống hồ mấy ngày vừa qua anh hết lòng hết sức chăm sóc tôi, nếu như không thể thu lại được chút lợi nhuận từ bản thân tôi chẳng phải thiệt thòi quá ư?”

“Đúng rồi, đã bỏ ra một khoản vốn, thì giờ dù có nguy hiểm hơn nữa cũng vẫn phải nghiêng răng mà đầu tư tiếp, nếu không thì làm sao mà cam tâm được”, Tần Thiển tiếp diễn câu nói đùa của cô một cách nghiêm túc, giọng nhẹ nhàng, “Chuyển cô sang bên Thomas có được không?”

Thomas là giám đốc thiết kế, song ông ta cũng phụ trách luôn cả mảng tiếp thị thương hiệu. Thiên Chân không có một chút khái niệm nào về thiết kế, nên chắc ý Tần Thiển là sắp xếp cô vào bộ phận sau.

“Suy nghĩ một chút đi, sau báo kết quả lại cho tôi cũng được”, Tần Thiển nhìn cô.

“Không cần suy nghĩ, tôi đồng ý”, Thiên Chân cười, “Dù gì thì anh cũng đã tìm được người thay thế tôi rồi mà.”

“Cả hai công việc đó đều vất vả, song vị trí trợ lý thì không thể phát huy hết mọi năng lực của cô”, cho rằng Thiên Chân nghĩ mình đã cắt đường về, Tần Thiển bèn giải thích.

“Tôi hiểu, là tôi nói đùa vậy thôi”, Thiên Chân nở nụ cười rạng rỡ, “Hôm sinh nhật tôi anh cũng đã nói rồi, sẽ đòi tôi báo đáp, thế nên tôi đã sẵn sàng từ lâu.”

Những công việc đó có thể sẽ rất vất vả, hôm đó anh nói vậy.

Câu trả lời của cô là: Không vấn đề gì, nhận ân huệ của người khác thì phải báo đáp, dù thế nào thì tôi cũng chấp nhận.

Từ trước đến nay Thiên Chân vốn không phải là một người tự thỏa mãn với hoàn cảnh thực tại, khả năng thích nghi của cô rất tốt, nhưng sở dĩ cô nhận lời một cách dễ dàng như vậy, là vì cô tin rằng anh đã thay cô lựa chọn rất đúng.

Sự tin tưởng đó xuất phát một cách tự nhiên từ nơi sâu thẳm của trái tim, nó cũng bản năng như việc hít thở bình thường vậy.

Nhưng vì sao trong khoảnh khắc mới rồi, cô lại hơi do dự chứ?

Nếu như đi theo Thomas, thì từ nay trở đi cô sẽ không có cách nào để được ở bên anh, không thể nào có nhiều cơ hội để được thấy anh hào hứng nói cười hay đáng vẻ bình thần, lặng lẽ tập trung vào công việc của anh nữa.

Đột nhiên ý thức ra điều đó, Thiên Chân nhìn Tần Thiển, ánh mắt hơi mù mẫm.

“Sao thế?”, anh hỏi.

Cô vội vàng lắc đầu.

“Nếu như không có chuyện gì thì tôi xin đi trước để chuyển giao công việc cho Rita”, cô nói rồi đứng dậy, không nhìn vào mắt anh nữa.

“Chờ chút”, anh ngăn bước chân hơi có phần gấp gáp của cô lại, “Về phương diện Marketing cô vẫn còn là người hoàn toàn mới, cũng chưa có nhiều quan hệ, ở bên cạnh Thomas thì chịu khó quan sát học hỏi một chút, đối với bên ngoài thì cô vẫn mang danh nghĩa là trợ lý của tôi, như vậy người khác sẽ xem trọng hơn, đợi tới lúc cô làm được tương đối rồi thì mới chính thức điều chuyển.”

“Vâng”, Thiên Chân gật đầu.

Sau hôm đó Thiên Chân chuyển xuống phòng kế hoạch tiếp thị ở tầng ba, lại bắt đầu một công việc mới. Cô cũng dần dần phát hiện ra rằng Tần Thiển nói quả không sai, so với lúc làm trợ lý đầy những việc vụn vặt, dù rằng làm tiếp thị cũng cần bao quát được hết tất cả những việc vi mô, song đối với cô mà nói thì nó thú vị hơn rất nhiều, dù là tiếp xúc với người nào, hay tham gia một chương trình gì đó, đều khiến cô thu được nhiều điều, mở rộng tầm nhìn.

Thomas dù ngày thường thì hòa nhã đáng yêu, nhưng khi chính thức bắt tay vào công việc thì thực sự điên cuồng, dù rằng ông cũng có ý quan tâm đến, song cô vẫn cảm thấy bận khổ khiếp, mới hay sự cảnh báo của Tần Thiển cực kỳ chính xác.

Dần dần những lần gặp Tần Thiển cũng ít đi rất nhiều. Trước đây Thiên Chân đi theo anh, biết anh thường xuyên ra nước ngoài, mà thời tiết giờ đã chuyển lạnh, thiết kế vụ xuân hè đã bước vào giai đoạn sôi động. Thỉnh thoảng đi lên phòng thiết kế, nhìn thấy các đồng nghiệp đều lao đầu vào làm việc, cô lại nhìn vào văn phòng quen thuộc đó một cách vừa cố tình, vừa vô thức, nhưng thường xuyên thấy cánh cửa đóng kín, phía sau bức tường kính là một gian phòng vắng bóng người.

Những khi nghỉ giữa giờ, cô thường một mình cầm ly nước đi lên hành lang đứng trước cửa sổ sát từ sàn lên trần nhìn phong cảnh bên ngoài. Việc đó trở thành một thói quen của cô trong những ngày này.

Những đám mây lặng lẽ trôi trên bầu trời xanh trong vời vợi.

Cô còn nhớ lần đầu tiên bước từ trên máy bay xuống, đặt chân lên mảnh đất này, ấn tượng đầu tiên là bầu trời xanh không bờ bến. Bầu trời trong vắt ấy dường như đã làm cho trái tim cô bỗng nhiên yên ổn lại.

Những con người xa lạ đi xuyên qua nhau, mỗi người có một lối đi riêng.

Sau đó cô nhìn thấy đôi mắt được phản chiếu lại qua làn kính đó, đôi mắt của cô chứa đựng bên trong cả một dải hoang vu.

Nỗi đau khổ lớn nhất của đời người là gì?

Là khi nên cười thì lại không vui vẻ gì, khi đáng khóc thì lại không có nước mắt, khi phải tin thì lại không có một lời hứa nào.

“Anh có đến buổi tiệc tối nay không?”

“Có. Tôi đi nghỉ trước một lát đã”

Giọng nói quen thuộc từ xa tiến đến gần, Thiên Chân quay người lại, Tần Thiển đang đi về phía cô cùng Thomas. Trên cánh tay anh vắt một chiếc áo khoác, trông khuôn mặt hơi có vẻ mệt mỏi nhưng thần thái vẫn bình thản như mọi khi.

“Anh về rồi à?”, Thiên Chân mỉm cười, những ngón tay cầm ly nước bất giác hơi siết lại, “Nghe nói bên Scotland đang có tuyết lớn.”

“Ừm”, Tần Thiển gật đầu, cười nhẹ nhàng, “Vậy nên máy bay mới muộn giờ.”

Thomas liếc nhìn bọn họ, cười mà như không cười.

Thiên Chân đột nhiên cảm thấy hơi xấu hổ.

“Gần đây công việc thế nào, tất cả thuận lợi chứ?”, Tần Thiển lại hỏi, “Nếu cảm thấy vất vả quá thì cứ nói với Thomas.”

“Tất cả đều tốt, anh yên tâm”, Thiên Chân vội nói ngay để đối phó lại cái nhìn đầy ám muội của Thomas.

“Tôi có gì mà không yên tâm”, Tần Thiển nhìn cô bằng ánh mắt bình thản, song giọng nói lại thấp trầm và mềm mại, “Gặp ở bữa tiệc buổi tối.”

ù

Bữa tiệc hôm đó là do một tờ tạp chí thời trang nổi tiếng tổ chức nhằm chúc mừng hai mươi năm ngày xuất bản, chỗ nào cũng thấy những nhân vật có tiếng tăm cỡ lớn được mời có mặt, tụ thành từng tốp trước ánh đèn flash. Thiên Chân đi theo Thomas lên cầu thang, băng qua hành lang, thỉnh thoảng phải dừng lại để chào hỏi người này người nọ.

Mỉm cười, bắt tay, trò chuyện, trao đổi danh thiếp..., những việc như thế không còn nhớ nổi đã lặp lại bao nhiêu lần nữa.

“Đến rồi à?”, giọng nói quen thuộc và bình thản vang lên.

Thiên Chân ngẩng đầu. Dưới ánh đèn pha lê, người đàn ông đó đứng ngay chỗ ấy, dáng người dong dỏng cao, các luồng ánh sáng giao thoa trên khuôn mặt đẹp đẽ của anh. Thời khắc đó, dường như vạn ngàn năm đã hồi hải trôi qua.

Cô thấy buồn bực trong lòng – Đoạn Thiên Chân, mày bị trúng tà rồi hay sao?

Tần Thiển nhìn Thiên Chân khi đó đã cao hơn tương đối, bèn nhìn xuống phía dưới chân cô, lông mày đột nhiên lay động: “Không sợ vết thương đau à.”

Thiên Chân cười: “Thomas đã chọn giúp tôi một đôi Jimmy Choo, rất đẹp phải không, tôi tự coi mình là nàng tiên cá, mỗi bước đi đều đau thấu tới trái tim nhưng cũng đáng.”

“Tiếc là cô ấy không chịu mặc bộ váy dạ hội mà anh mới thiết kế, bộ hình chữ Y có xếp nếp ấy, phụ nữ có dáng đồng hồ cát sẽ hấp dẫn không gì sánh được”, Thomas tiếc nuối phàn nàn. “Tôi vốn định để cô ấy làm người mẫu miễn phí trong bữa tiệc tối nay.”

“Bộ đó không hợp với Thiên Chân”, Tần Thiển nhìn lướt qua Thiên Chân khi đó đang hơi xấu hổ rồi chậm rãi lên tiếng.

“Ha, không phù hợp chỗ nào?”, Thomas cười lớn, “Là màu sắc không hợp, hay là kiểu dáng thiết kế hở toàn bộ lưng không hợp?”

Tần Thiển không nói gì, còn Thiên Chân thấy mặt mũi nóng bừng.

Tòa nhà nơi tổ chức bữa tiệc được thiết kế theo phong cách kiến trúc Gothic với lịch sử vài trăm năm. Những kiến trúc kiểu tương tự ở Anh quả thực không hề ít, trong đó nhiều căn nhà diện tích lớn thường xuyên được thuê làm địa điểm tổ chức các hoạt động kiểu này.

Tranh thủ lúc bữa tiệc bắt đầu, mọi người đều tản ra xung quanh, Thiên Chân trốn vào một góc, đứng nhìn bức bích họa để mặc cho tâm trạng ngao du, tạm thời nghỉ ngơi trong ít phút.

“Hơi ngạc nhiên có đúng không?”, một người đứng bên cạnh cô chậm rãi lên tiếng, “Quảng cáo nước hoa Dior Poison hóa ra lại lấy cảm hứng từ những mẫu thiết kế Gothic hồi thế kỷ mười chín.”

“Vậy à?”, Thiên Chân nhìn người đàn ông trước mắt mình, mỉm cười, “Tôi không thích mùi hương của Poison.”

Anh ta là một người đàn ông có sức hấp dẫn với mái tóc màu nâu vàng nhạt, đôi mắt màu xám lục, nghe giọng hơi mang khẩu ngữ Ireland.

“À”, anh ta cười, “Tôi thích mùi nước hoa của cô.”

“Thực tế là tôi không dùng bất cứ loại nước hoa nào”, Thiên Chân nói khi thấy lời khen của anh ta quá là lộ liễu.

“Thật ư?”, người đàn ông đó ngạc nhiên nhướn mày lên, nụ cười trông đầy mê hoặc, “Nghe nói những người phụ nữ không dùng nước hoa thì không có tương lai.”

“Vậy thì liệu có phải nếu dùng các loại nước hoa khác nhau thì sẽ có tương lai khác nhau không?”, Thiên Chân chớp mắt.

“Cô thật là thú vị”, người đàn ông cười sảng khoái, chìa tay ra, “John Powell, một biên tập viên nhỏ xíu.”

Một biên tập viên có thể xuất hiện ở đây chắc chắn không phải “nhỏ xíu” rồi.

“Tuen Jean, một trợ lý nhỏ xíu”, cô đáp lời và bắt tay anh ta.

“Liệu có thể mời cô...”, câu nói của John chợt ngừng lại khi trông thấy người đàn ông đang đi tới trước mặt bọn họ.

“Chào anh, John”, Tần Thiển lên tiếng chào hỏi, sau đó nắm lấy cổ tay Thiên Chân với vẻ hết sức tự nhiên, “Đồng người quá, cuối cùng thì tôi cũng tìm lại được bạn nhảy của mình rồi.”

Thiên Chân sững người, còn chưa kịp phản ứng thì đã bị anh kéo vào điệu nhảy.

ù

“Nếu không biết nhảy thì cứ chậm chậm bước theo tôi”, giọng nói thấp trầm vang lên trên đầu Thiên Chân, còn vòng tay Tần Thiển đã đặt lên eo lưng cô.

Thiên Chân hơi choáng váng... là tình huống gì đây?

“Anh quen anh ta à?”, cô thận trọng bước theo từng bước nhảy của anh.

“Ừm, xã giao ấy mà”, Tần Thiển đáp, có vẻ như cũng không muốn nói nhiều về việc đó.

Mùi hương rất thơm từ trên cơ thể anh lại bắt đầu mê hoặc cô, Thiên Chân muốn hỏi xem vì sao anh lại đột nhiên mời cô cùng nhảy – ôi, thực ra là bắt ép cô nhảy cùng.

“Chú ý một chút, người khác đang nhìn đấy”, Tần Thiển nói thản nhiên, “Nhảy một điệu này thì sẽ càng có nhiều người biết tới cô, đỡ phải giới thiệu từng chỗ một.”

Câu nói của anh đã hóa giải được điều thắc mắc trong lòng Thiên Chân.

“Vâng”, cô khẽ khàng đáp, hơi thất vọng.

Điệu nhạc kết thúc, Tần Thiển nhìn Thiên Chân mỉm cười: “Nhảy được lắm.”

Thiên Chân không nói gì, song chợt nhận ra hai người vẫn còn giữ nguyên tư thế ôm nhau.

“Kết thúc rồi”, cô nói nhỏ.

Tần Thiển dường như hơi chững lại, lập tức buông tay, lùi lại phía sau không để lại dấu vết nào.

ù

Mọi người nhảy xong cũng tản đi, Thiên Chân bước tới bên quầy bar lấy một ly soda, mới nhận ra bàn tay cầm ly của mình vẫn đang run lên khe khẽ.

Đang ngơ ngẩn, cô bỗng nhiên bị tiếng chuông điện thoại làm cho giật mình.

Cô nhìn vào cái tên hiện lên trên màn hình điện thoại, hơi ngáp ngừng một chút rồi vẫn tiếp máy.

“A lô”, giọng Thiên Chân bình thản.

“Thiên Chân”, Trần Úc ở máy bên kia gọi tên cô, “Mới rồi đưa Lyla đến dự tiệc, anh ngồi trong xe thấy đúng lúc em đang đi vào... Đạo này em khỏe không?”

“À, rất khỏe”, Thiên Chân nhặt nhẹo đáp lời, “Tôi mới chuyển sang phòng kế hoạch tiếp thị.”

“Thế à?”, Trần Úc có vẻ hơi ngạc nhiên, sau đó lập tức cười đầy ý vị, “Xem ra Tần Thiển đã nhớ lời anh rồi.”

“Anh nói gì với anh ấy?”, Thiên Chân lập tức truy hỏi ngay sau khi Trần Úc vừa dứt lời.

“Anh ta không nói với em à? Cũng phải, với tính cách của anh ta”, Trần Úc nói, “Anh nói với anh ta là nếu như anh ta thực sự là người hùng của em thì xin hãy toàn tâm toàn ý, em hoàn toàn không có cảm giác an toàn, nếu như anh ta không có ý gì, thì đừng có để cho em quá dựa dẫm vào mình, nếu không thì sẽ chỉ hại người mà cũng không có lợi cho bản thân.”

“Trần Úc, anh quả thực dối hơi quá đấy!”, Thiên Chân nghiêng răng, tức giận nói.

“Sao mà phải kích động thế?”, giọng nói bên kia bỗng trở nên lạnh lẽo, “Thiên Chân, anh thực sự quá dối hơi ư?”

Thiên Chân đập máy, trong lòng ứ đầy chán nản.

“Sao thế, tâm tình không ổn à?”, lại vẫn là John xuất hiện trước mặt, đưa cho cô một ly vang đỏ, “Uống thử xem, sẽ cảm thấy dễ chịu hơn nhiều đấy.”

Thiên Chân lặng im nhận lấy, những tâm tư trong lòng chợt xáo trộn nên vô tình uống hết gần nửa ly.

Hóa ra việc Tần Thiển chuyển cô sang bộ phận tiếp thị là có nguyên do khác. Nếu không phải như cô phỏng đoán, thì ngày hôm đó khi cô hỏi rằng Trần Úc có nói gì không, thì sao anh lại phủ nhận?

Rốt cuộc là anh coi cô thế nào đây? Chắc chắn là anh cho rằng nếu cứ giữ cô lại bên cạnh mình thì sẽ khiến anh cảm thấy nhiều phiền toái?

Cô nhớ lại nụ hôn không hề tính toán đó, nhớ lại ánh mắt đầy kinh ngạc của anh, trong lòng cảm thấy vừa hối hận, vừa nhói đau – làm sao cô có thể nghĩ rằng để đến gần anh chỉ vì những sự dịu dàng nho nhỏ mà anh mang lại, cho rằng giữa hai người có một sự thân thiết mà chỉ bản thân hai người mới hiểu?

Cô vẫn nhớ rõ mình lại uống thêm nửa ly nữa, sau đó thì cảm thấy đầu nóng bừng lên, ngay cả lời nói nghe nồng nhiệt của John cũng khiến cô khó chịu vô cùng.

“Thiên Chân”, giọng nói quen thuộc vang lên, cô liền trông thấy người mà lúc đó cô không muốn gặp nhất.

Anh lại một lần nữa mang cô đi, song đưa cô ra vườn hoa vắng bóng người.

“Anh làm gì vậy?”, Thiên Chân hỏi không đầu không cuối.

“John nổi tiếng trong giới là một người lãng nhăng đấy”, Tần Thiển nói, vẻ mặt hơi trách móc, “Cô uống rượu cùng với anh ta... Đàn bà con gái dễ tự hủy hoại thanh danh của mình lắm.”

“Tôi muốn thế nào là việc của tôi”, Thiên Chân nói lạnh lùng.

“Cô làm sao thế?”, Tần Thiển chau mày, cảm thấy có gì đó không bình thường.

“Sao anh lại nói dối tôi?”, Thiên Chân ngẩng đầu lên, nhìn anh bằng đôi mắt trong veo, “Sao anh lại nói dối tôi là anh và Trần Úc không nói gì với nhau hết? Là do câu nói của anh ta nên anh mới chuyển tôi đi chỗ khác đúng không?”

Đôi mắt sẫm đen nhìn thẳng vào hàng mi đã dâng đầy nước của cô, Tần Thiển mím môi không nói gì.

“Anh không nhất thiết phải làm như vậy”, Thiên Chân cúi đầu xuống, cố ngăn dòng nước nóng hối trào ra khỏi mắt, “Tôi biết mình không thể sánh với sự bình thản thành thực của anh, lúc nào cũng thẳng thắn, lý trí trong mọi việc... Nhưng tôi muốn việc gì cũng phải được làm sáng tỏ.”

“Thiên Chân”, anh gọi tên cô, trong lòng có ngàn vạn điều muốn nói nhưng lại không biết phải bắt đầu từ đâu.

“Tôi biết từ trước đến nay tôi chưa bao giờ nói lại được anh”, Thiên Chân nói vội, “Nhưng anh đừng nói gì cả, hãy nghe tôi nói.”

“Được, cô nói đi”, anh nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đang cúi xuống của cô, khe khẽ.

“Anh từng nói rằng, thể giới của anh không đủ tươi sáng... Cảm giác đó tôi hiểu được, thế nhưng liệu anh có thể dắt tay tôi, đưa tôi đi một đoạn được không?”, giọng nói của cô nhẹ nhàng nhưng kiên định vang lên trong bóng tối. Ngọn đèn ở phía xa xa có vẻ như đột nhiên mờ hẳn.

“Cứ cho là con đường phía trước vẫn tối tăm, nhưng tôi vốn đã quen với bóng tối, còn anh thì lại khiến cho tôi hiểu được rằng những gì tối tăm nhất đều đã qua đi... Tôi không cần anh phải hứa, chỉ xin anh hãy để cho tôi tin rằng trên thế gian này vẫn còn người đáng để cho tôi yêu.”

Thiên Chân chậm rãi đưa tay ra, cuối cùng cũng chạm được vào khuôn mặt nghiêm nghị với những đường nét rõ ràng của anh.

Còn anh như bị chấn động, ánh mắt trở nên sâu hút.

“Những thứ nên nói tôi đều nói cả rồi”, Thiên Chân mỉm cười, những giọt nước long lanh trong đôi mắt, “Xin lỗi anh!”

Cô quay người đi.

Một bước, hai bước... Cô nghe rõ tiếng bước chân của mình, bởi nó cứ giẫm từng nhịp, từng nhịp lên trái tim cô.

Có tiếng bước chân của một ai đó nhanh hơn, đuổi kịp theo cô.

Bàn tay trái bỗng nhiên ấm lại vì bị giữ chặt lấy. Bàn tay ấm áp đó giữ chặt tới mức khiến cho cô thấy hơi đau các ngón tay.

“Đi thôi”, Tần Thiển nói, giọng mềm mại khác thường. Anh dắt tay cô, đi sát bên nhau.

Những dòng lệ không thể nào ngăn nổi khi ấy dâng lên đầy trong mắt. Cô nghe thấy anh nói khẽ: “Đưa em đi cùng cũng được, chỉ có điều đừng có dễ khóc như vậy, chẳng vinh quang chút nào cả.”

8. Chương 8: Nếu Được, Là Hạnh Phúc

Nếu được, là hạnh phúc

Đã bao nhiêu năm trôi qua rồi, em quên mất một nụ cười từ tận đáy lòng là như thế nào. Cho đến khi anh xuất hiện, em mới biết rằng em vẫn luôn chờ đợi một người, đợi anh ấy mang tới cho em một vòng tay ấm áp, nói với em rằng những thứ đó không phải do lỗi của em. Anh đang ở đây, anh nói vậy. Hóa ra anh vẫn ở đây.

Vì vẫn hơi say nên Thiên Chân ra xe Tần Thiển nghỉ trước. Đến khi anh quay ra, cô đã chìm vào giấc ngủ, cơ thể nhỏ bé nằm cuộn nghiêng trên lưng ghế phẳng, không biết vì rượu vang hay điều hòa nhiệt độ trong xe nên má cô hơi ửng đỏ, trông đáng yêu vô cùng.

Tần Thiển nhẹ nhàng đóng cửa, song không khởi động xe mà chỉ ngồi đó nhìn khuôn mặt cô im lìm trong giấc ngủ.

Anh vẫn còn nhớ rõ lần đầu tiên trông thấy cô. Hôm đó anh vô tình ngẩng đầu lên, nhìn thấy trong màn mưa bụi bên ngoài cửa sổ, cô đứng một mình nhìn lên tấm áp phích quảng cáo cỡ lớn trên tường, vẻ mặt lặng thinh, trông đáng vẻ cô đơn ấy đầy buồn thương. Biết bao nhiêu người qua lại ồn ào sát ngay bên cạnh, nhưng cô thì giống hệt một khung cảnh im lặng vậy.

Anh từng nói rằng, thể giới của anh không đủ tươi sáng... Cảm giác đó tôi hiểu được, thế nhưng liệu anh có thể dắt tay tôi, đưa tôi đi một đoạn được không?

Trong đầu chợt hiện lên câu nói mới rồi của cô, anh nhìn vào đôi tay mình và cả chiếc nhẫn trên ngón tay áp út, đôi mắt sẫm đen bỗng nhiên u ám.

Cô ấy hiểu... Cô ấy hiểu được bao nhiêu về anh đây?

Mà vì sao khi đối diện với khuôn mặt sáng trong và thuần khiết ấy, miệng anh lại không thể nào nói ra nổi một lời cự tuyệt lạnh lùng?

Trong lúc tâm trạng rối bời, anh không kìm nổi ý muốn đưa tay ra chạm nhẹ vào mái tóc mềm mượt của cô, làn da tinh tế của cô... Lòng mi cô hơi lay động, mặt xoay sang phía bên kia.

Bàn tay anh dừng lại giữa không trung, không dám cử động thêm nữa.

Có lẽ tiếng động cơ xe làm Thiên Chân thức giấc. Cô lơ mơ mở mắt, từ từ ngồi thẳng dậy, sau đó nhìn Tần Thiển: “Anh ra rồi à?”

“Ừ”, anh khẽ đáp, giọng dịu dàng.

“Muốn uống nước không?”, anh hỏi, mắt vẫn nhìn thẳng về con đường phía trước, “Tự lấy uống đi, sẽ tỉnh táo hơn đấy.”

“Không sao”, cô lấy một chai nước trong tủ đá của xe ra, mở nắp chai rồi uống từng ngụm lớn, cảm thấy trong người bỗng nhiên dễ chịu hơn nhiều.

Anh đưa một tay ra, Thiên Chân chưa kịp nghĩ ngợi gì đã đưa chai nước cho anh. Thấy anh ngửa cổ lên uống nước, cô mới nhận ra động tác đó gần gũi biết bao.

“Chà... Đạo này em có vẻ như hơi cảm cúm”, cô đón lấy chai nước rồi đóng nắp lại, miệng lúng búng.

“Vậy lần đó có bị cảm cúm hay không?”, anh hỏi

“Lần đó nào cơ?”, cô nhìn anh tỏ vẻ không hiểu.

Tần Thiển không nói gì, khoe miệng cong lên thành một dáng vẻ đáng ngờ.

Khuôn mặt Thiên Chân dường như ửng đỏ.

Cái gì chứ... “Lần đó” chẳng qua chỉ là “chuồn chuồn đập nước” mà thôi, cứ cho là cảm cúm thì cũng không truyền nhiễm được.

“Thiên Chân”, anh đột nhiên gọi cô.

Từng ngọn đèn đường vụt trôi lại phía sau, khiến khuôn mặt thoát tối, thoát sáng của anh mang một vẻ quyến rũ làm người ta ngạt thở.

“Anh chưa từng nghĩ mình sẽ yêu em”, anh nói, không bộc lộ một chút cảm xúc nào trong giọng nói thấp trầm.

“Em biết”, cô trả lời bình tĩnh, “Anh vẫn... vẫn chưa yêu em.”

Tần Thiển lặng im, bàn tay đặt trên vô-lăng hơi siết lại.

Chẳng qua chỉ là sự chuyển biến của một từ, nhưng cũng đủ cho anh nhìn thấy rõ nỗi khát khao và cả sự bất an trong trái tim cô.

Cô là một người con gái thông minh, cũng vì những vết thương lòng mà trở nên nhạy cảm, thế nên dù đã đi tới bước này rồi, vẫn cứ dành đường về cho cả hai người.

Thế nên cô chỉ yêu cầu anh đưa cô đi một đoạn. Không phải cả đời, mà chỉ là một đoạn.

Thế nên anh cũng không định hỏi cô, liệu cô có cảm giác yêu với anh không?

Nhưng anh không thể không nghĩ rằng, nếu như cô do dự, anh sẽ cảm thấy thế nào.

“Thiên Chân”, anh lại khẽ khàng gọi tên cô.

“Ừm?”, cô ngẩng đầu lên, trên mặt là một nụ cười như không có chuyện gì xảy ra.

“Không có gì”, anh nhìn cô một cái rồi chậm rãi lên tiếng, “Chỉ là tên em khi gọi lên thì thấy rất hay thôi”

“À, là tên bố em đặt đấy”, cô đáp, “Ông là giảng viên tiếng Trung ở đại học.”

“Chắc chắn phải là một người rất phong nhã”, Tần Thiển nói.

“Vâng”, giọng Thiên Chân hơi nghẹn lại, khẽ khàng, “Rất nhiều nữ sinh đã viết thư tình gửi cho ông, lá thư nào cũng hay tuyệt. Sau này ông lấy một người trong số đó.”

Tần Thiển lặng im một lát, sau đó thì cười: “Em đọc trộm thư tình của người khác, đúng là hành động của kẻ xấu xa. Biết người ta thường ghét nhất những bức thư tình bộc lộ nỗi lòng bị kẻ thứ ba xem trộm hay không?”

Thiên Chân lập tức bị đánh lạc hướng, liền phản đối: “Lẽ nào anh cũng từng trải qua chuyện đau khổ đó rồi?”

“Viết thư tình làm cái gì, trực tiếp nói ra không phải thoải mái hơn à?”, anh trả lời.

“Nếu như bị từ chối thẳng vào mặt thì sẽ xấu hổ lắm”, cô bác ngay.

“Nếu không chắc chắn thì đừng có nói ra”, anh tiếp lời.

Thiên Chân im lặng một lúc lâu.

“Thế nào rồi?”, Tần Thiển nghi hoặc liếc nhìn cô.

“Hôm nay khi em bày tỏ nỗi lòng với anh, hoàn toàn không nắm chắc được một chút con con nào hết”, Thiên Chân nói thật, bất giác thở dài một tiếng.

“Ở phía trước có một cửa hàng tiện ích, có cần dừng lại một chút không?”, Tần Thiển đột nhiên hỏi.

“Anh muốn mua thứ gì à?”, cô không hiểu.

“Anh cảm thấy em nên mua một tờ vé số”, anh nói bằng giọng thần nhiên, mắt hấp háy nụ cười.

Thiên Chân hơi ngẩn ra, sau mới biết anh đang giễu cợt cô.

“Anh thật là...”, cô giận dữ trợn mắt nhìn anh.

“Đến rồi”, Tần Thiển nói.

Chiếc xe dừng lại trước tòa chung cư nơi Thiên Chân ở. Cô cởi dây an toàn, ngẩng đầu lên lại chạm phải ánh mắt anh, trong suốt và sắc nét.

Cô đột nhiên thấy hơi thở không được bình thường.

“Em đi đây, anh lái xe cẩn thận”, cô khẽ dặn dò rồi cầm lấy túi xách của mình.

“Ừm”, Tần Thiển đáp, nhìn dải tai đang ửng đỏ của cô.

Thiên Chân không dám ngẩng lên nhìn anh nữa, vội vàng xuống xe, bước chân hơi gấp gáp nên lập tức bị đôi Jimmy Choo đó làm phản.

“Damn it!”, Thiên Chân chửi thề, suýt nữa thì bị bong gân. Một tiếng thở dài vang lên phía sau lưng.

Khuôn mặt đột nhiên bốc hỏa, cô chậm rãi quay người lại. Tần Thiển nhìn cô qua cửa kính xe, trên mặt là một nụ cười không giấu được. Ánh trắng không màu rơi trên khuôn mặt đẹp đẽ của anh.

Cô nhớ lại lần đầu tiên gặp gỡ, anh lặng lẽ ngồi giữa đám đông, trông cô độc và lạnh lùng, còn giờ đây, anh lại đang nhìn cô cười.

Nụ cười của anh luôn rạng rỡ, luôn khiến cho cô cảm thấy ấm áp vô cùng.

Có một câu thơ tiếng Anh thế này: You smiled and talked to me of nothing and I felt that for this I had been waiting long.

Anh mỉm cười và không nói điều gì. Nhưng em cảm thấy đó là điều em đã chờ đợi từ rất lâu.

“Em biết làm món trà sữa rất ngon”, cô quay ngược trở lại, đi thẳng đến trước mặt anh, nhìn vào đôi mắt phẳng lặng như mặt nước đó, “Anh có hứng thú uống một ly không?”

“Tệ xá nhỏ hẹp, đừng cười đấy”, Thiên Chân mở cửa, đón lấy chiếc áo khoác của anh, sau đó treo lên mắc gỗ trên tường cùng với chiếc áo của cô.

Tần Thiển nhìn một lượt quanh studio, tường màu tím nhạt, trên chiếc ghế salon màu đỏ đùn là hai chiếc gối ôm màu vàng nhạt. Ánh đèn từ trên trần nhà chiếu xuống dịu dàng, chiếc giường đôi phủ ga trắng, góc

chăn có hình thêu hoa văn màu đỏ rất đẹp. Một quầy bar ốp đá cẩm thạch màu trắng sữa quây quanh gian bếp thiết kế kiểu mở, tất cả trông giản đơn và sạch sẽ.

“Nhỏ nhưng tinh tế, một căn nhà ấm áp.”

“Cảm ơn anh, coi như qua ải”, nghe sự đánh giá của Tần Thiển, Thiên Chân cố tình làm động tác gạt mồ hôi trán.

“Anh ngồi đi, để em pha trà”, Thiên Chân rửa tay, đun nước rồi mở tủ bếp ra.

Liếc nhìn thấy đồng chai lọ đó, khuôn mặt Tần Thiển lộ ra vẻ kinh ngạc: “Em mở phòng trà tư ở đây đây à?”

“Những thứ thường dùng đều có cả”, Thiên Chân cười, “Thần Nông nếm thử cả trăm loại cỏ, có tới bảy mươi hai loại có độc, uống trà xong là giải được. Trà có thể giúp thanh tâm, thoát tục, dưỡng nhan sắc, kéo dài tuổi thọ, tuy nhiên chắc anh không biết, quả thực không thể khen trà trong siêu thị Trung Quốc ở đây được. Em và bố đã hình thành được một thói quen coi trà như sự sống. Những thứ mang theo đều đã uống hết rồi, chỗ này là nhờ bạn bè mang qua cho.”

“Vậy thì anh có thể không uống trà sữa được không?”, Tần Thiển khẽ rên, “Loại đó anh đã uống suốt bao nhiêu năm rồi, để lần sau uống cũng được.”

“Vậy anh thích nếm thử loại nào?”, Thiên Chân hỏi.

“Loại chưa từng uống ấy”, Tần Thiển nói, mắt nhìn qua một lượt tên các loại trà: “Trà Qua phiên Lục An[1].”

[1] Một loại trà nổi tiếng được sản xuất ở Lục An, An Huy, Trung Quốc.

“Vùng đất Giang Nam ấm áp thích hợp với việc trồng trà, ở mạn bắc sông thường gọi là Lục An”, Thiên Chân lấy một lá trà lên, nở nụ cười quyến rũ: “Đúng là có con mắt nhìn, đây là loại trà mà thủ tướng Chu Ân Lai rất thích, thường được quân ủy trung ương tặng riêng. Còn trà này của em cũng là loại đặc biệt đấy.”

“Còn có gì là em không biết nữa không?”, Tần Thiển không thể không mỉm cười, nhìn cô lấy bộ đồ pha trà ra.

“Thế nào, bắt đầu nhận ra sức hấp dẫn của em rồi có phải không?”, Thiên Chân nháy mắt nghịch ngợm.

Tần Thiển chỉ cười mà không nói gì.

“Nước sôi mà rót thẳng vào sẽ khiến lá trà bị hỏng, hương vị đắng chát, thế nên phải để cho nước nguội đi một chút”, cô giải thích rồi cầm ấm nước lên bằng một động tác nhẹ nhàng.

Làn khói bay lên khiến khuôn mặt quay nghiêng của cô mờ ảo, tạo nên một vẻ đẹp làm lay động lòng người khó nói thành lời. Ánh mắt của Tần Thiển đột nhiên trở nên mông lung.

“Được rồi”, cô đưa ly trà cho anh.

Tần Thiển đón lấy, những ngón tay ấm nóng của cô chạm vào tay anh, mùi hương dịu dàng tỏa lan khắp căn phòng.

“Cảnh đêm ở đây tuyệt thật”, Tần Thiển cầm ly trà nhìn ra bên ngoài cửa sổ, cách đó không xa là tòa tháp trung tâm thương mại cao sừng sững, ánh đèn sáng lóa.

“Nhưng càng nhìn cảnh đêm ở thành phố lại càng thấy cô đơn”, Thiên Chân thở dài cảm thán.

Bóng hai người đứng kề sát vai nhau hiện lên trên mặt kính sáng và sạch bong.

“Anh có biết thế nào là ‘người cô đơn là người đáng xấu hổ’ không?”, Thiên Chân hỏi.

“Cái gì kia?”

“Câu đó nói về những người đàn ông giống như anh, nếu như cô đơn, thì đến ngay cả Thượng đế cũng cảm thấy mình đáng xấu hổ”, Thiên Chân ngẩng đầu nhìn khuôn mặt xoay nghiêng với những đường nét lạnh lùng của anh, khẽ cười.

“Nếu như Thượng đế đưa em tới, sau này ông ấy nghĩ lại, mới cảm thấy như vậy là đáng xấu hổ”, Tần Thiển đáp lời.

Thiên Chân ngẩn người, sau đó lập tức trừng mắt nhìn anh: “Anh đúng là khéo chữ người khác thật đấy. Nhưng dù sao em cũng đã tới rồi.”

“Thế nên anh nói với Thượng đế rằng, đã đưa cô ấy tới rồi, thì hãy xếp đặt cho cô ấy ở đây, để tùy cô ấy”, giọng nói của Tần Thiển nhẹ nhàng, song trên khóe môi thấp thoáng một nụ cười.

Anh quay người sang nhìn cô, ánh mắt dịu dàng.

“Em muốn hôn anh”, Thiên Chân thành thực nói.

“Được”, anh đáp.

Cô bèn tiến đến gần anh hơn.

“Thế nhưng anh không muốn phụ nữ luôn là người chủ động.” - Tần Thiển lại nói.

Khi Thiên Chân còn đang ngỡ ngàng, anh đã đặt ly trà xuống, sau đó vòng tay ra đằng sau gáy cô, cúi đầu xuống hôn.

Khoảnh khắc ấy, Thiên Chân chấn động tới mức quên cả nhắm mắt lại. Ánh đèn chuyển xoay trên mái đầu anh, lúc ấy cả khuôn mặt anh chìm vào trong bóng tối mềm mại khiến cô không thể nào nhìn rõ. Chỉ thấy đôi mắt sẫm đen vẫn luôn rực sáng đó thấm đẫm một niềm đam mê hiếm có vô cùng.

Nụ hôn của anh lan dần như nước thủy triều, từ từ nhấn chìm cô, lại phảng phất như có cánh bướm lướt qua làn da trần trụi của cô. Còn cô bắt đầu run rẩy.

Nhưng cô không sợ anh.

Cảm nhận được những giọt nước mắt nóng hổi trong sự ngất ngây, song cô ôm siết lấy anh, cố ngăn không để chúng trào ra.

Hơi thở của anh vẫn còn nguyên mùi hương dịu dịu của thuốc lá và trà làm cô cảm thấy vô cùng ấm áp.

Tất cả ánh sáng đều vụt tắt, cô gọi tên anh trong bóng tối – “Tần Thiển”.

Mong manh và bất an.

“Anh ở đây”, anh nói.

Tần Thiển nhìn người con gái đứng dưới mình. Cơ thể cô mềm mại trắng trong như một đóa hoa trong bóng tối tỏa ra mùi hương đầy quyến rũ và kỳ lạ.

Anh cúi đầu hôn cô, muốn khóa chặt những âm thanh run rẩy trước ngực mình, song môi anh lại chạm vào nước mắt ướt lạnh trên má cô.

“Thiên Chân.”

Anh gọi tên cô, bắt đầu sưởi ấm cho cô bằng niềm hạnh phúc đã khiến cô thấy đón đầu.

Còn cô ôm chặt lấy anh, đón nhận sự xâm chiếm của anh bằng tư thế của một con thiêu thân lao vào lửa nóng, trong đôi mắt đầy nước đang nhìn xoáy vào anh là một nụ cười êm dịu...

Đã rất nhiều năm rồi, em quên mất một nụ cười từ tận đáy lòng là như thế nào.

Cho đến khi anh xuất hiện, em mới biết rằng em vẫn luôn chờ đợi một người, đợi anh ấy mang tới cho em một vòng tay ấm áp, nói với em rằng những thứ đó không phải do lỗi của em.

Anh đang ở đây, anh nói vậy.

Hóa ra anh vẫn ở đây.

“Thiên Chân, em vẫn ổn chứ?”, những ngón tay thon dài lướt qua khuôn mặt ướt đầm của cô, giọng anh hơi khàn đi.

“Uh... vẫn ổn”, cô lầm rầm yếu ớt, có bị đánh chết cô cũng sẽ không thừa nhận rằng thực ra cô rất muốn hỏi anh có phải đã “kiêng cử” quá lâu không.

Anh đưa tay nâng đầu cô lên khỏi chiếc gối, nhìn chăm chú vào khuôn mặt xinh đẹp đang xấu hổ.

“Có thật là vẫn ổn không?”, anh lại hỏi một lần nữa.

Thiên Chân gật đầu lia lịa như con chim mổ thóc.

Có vẻ như anh đã hơi mất kiểm soát.

Tần Thiển vẫn nhìn cô chăm chăm, trong đôi mắt là một nỗi mê mẩn mang hiếm thấy.

Khi đối diện với người con gái đang ở trước mình này, trong lòng anh luôn có một cảm giác xót thương, thẳng như bị những sợi dây lụa mềm mại nhưng rối rắm xuyên qua máu thịt, dù không để lại những vết thương nghiêm trọng, nhưng vẫn gây ra một nỗi đau, thế nên anh phải cẩn trọng từng li từng tí, lo lắng và do dự.

Anh vẫn luôn muốn chứng minh cô chẳng qua cũng chỉ giống như những người khác, nhưng kết quả đạt được luôn là sự phủ nhận.

Anh lo sợ rằng trong quá trình đi tìm lời đáp ấy, bản thân mình sẽ dần dần biến mất.

Còn lúc này đây, anh đã có cảm giác biến mất ấy rồi.

Nhân lúc anh đang ngơ ngẩn, cô lặng lẽ nằm gối đầu lên ngực anh, trong đôi mắt hiện lên nụ cười ngọt lịm.

“Ly trà của em uống có ngon không?”, cô hỏi, khoe miệng hơi cong lên.

“Miệng còn lưu hương”, anh nói, lặng im một lát rồi bổ sung, “xiêu hồn lạc phách.”

Mặt cô càng nóng hơn.

“Thiên Chân”, giọng nói êm dịu nhưng thăm sâu vang vọng trong lồng ngực anh, “Chắc là có rất nhiều người yêu em.”

“Có chứ, làm sao lại không có được”, cô nói, giơ những ngón tay lên với vẻ nghiêm túc, “một người, hai người, ba người... người Bắc Kinh này, người Thượng Hải này, người Nhật Bản, người Đức này...”

Tần Thiển chỉ liếc nhìn, mặc cho cô tiếp tục.

“Sau này có một người Bắc Âu nữa”, cô dừng lại, cuộn tròn vào lòng anh, “Rất đẹp trai, giống hệt như vị hoàng tử mà những câu chuyện cổ tích hồi nhỏ hay nhắc tới – tóc vàng, đôi mắt màu xanh đẹp tới mức làm cho người ta không thể nào thờ nổi, em sém chút nữa thì đã tưởng rằng mình yêu anh ta.”

“Rồi sao nữa?”, giọng nói của Tần Thiển vẫn bình thản.

Sau đó... khi đến bước cuối cùng, cô ôm lấy hai vai một cách thăm hại, nói xin lỗi.

Tần Thiển vừa nghe câu chuyện của Thiên Chân, những ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc cô.

“Đoạn Thiên Chân”, anh gọi cô đủ cả họ tên.

“Ừm?”, cô ngẩng đầu lên.

“Em là đồ ngốc”, anh cúi đầu, không thể không đặt lên môi cô một nụ hôn khẽ khàng.

“Có nhiều sự lựa chọn như vậy, vì sao lại chỉ muốn mỗi anh thôi?”, anh nhìn chăm chú vào đôi mắt loáng nước của cô.

“Là vì Thượng đế đưa em tới”, cô chớp chớp mắt, trả lời một cách lắt léo, “Bởi vì anh nói với Thượng đế rằng, đã đưa cô ấy tới rồi, thì hãy xếp đặt cho cô ấy ở đây, với con.”

Lần này đổi lại, cô chủ động hôn anh.

“Nấu gì mà thơm thế?”, một vòng tay bất ngờ ôm gọn lấy từ phía sau làm Thiên Chân giật nảy người.

“Anh làm gì mà không một tiếng động, không phải cố ý dọa em đấy chứ?”, cô quay đầu lại, nhìn vào khuôn mặt gần ngay trong gang tấc đó.

Có lẽ vì vừa mới ngủ dậy nên Tần Thiển chưa đeo kính, ánh mắt anh dịu dàng, cô gần như có thể đếm được những sợi lông mi của anh. Sống mũi anh rất thẳng, nhìn ở góc nghiêng cực kỳ quyến rũ.

“Cháo nấm hương thịt gà”, cô đáp.

“Cool”, anh nhường mày, “mùi thơm dậy lên thế này, ngủi có vẻ như rất đạt tiêu chuẩn đấy.”

Trong lòng Thiên Chân thấy vô cùng thỏa mãn, miệng cô cong lên vui vẻ: “Hiếm hoi lắm mới nghe thấy lời tử tế của anh, chẳng trách Shakespeare nói, con gái yêu bằng tai.”

“Đồ trẻ con, em cần phải nhớ rằng khi đàn ông nói những câu hay ho đều là có mục đích cả”, anh thấp giọng, “Còn phụ nữ thì đúng là có những lúc yêu bằng tai thật...”

Hơi thở ẩm ướt và ấm nóng bỗng nhiên lùa vào tai, dái tai mềm mại của cô bị anh cắn vào, cảm giác tê liệt như có dòng điện chạy qua lan khắp toàn thân, khiến hơi thở của Thiên Chân trở nên gấp gáp, cô bật ra những tiếng rên khẽ như con mèo.

“Sao anh có thể...”, sự phản đối lập tức bị thay thế bằng tiếng kêu kinh ngạc, anh đã bế cô lên bệ bếp, hai bàn tay nóng rực như gọng kìm ôm chặt lấy eo lưng nhỏ nhắn của cô.

Những ngọn lửa giống hệt đêm qua lại bắt đầu nhảy nhót trong đôi mắt sẫm đen đó khiến cô thấy mặt mũi nóng bừng.

“Cháo sẽ nát mất”, cô vội vàng nói, lời lẽ hơi lộn xộn, “Em đói rồi...”

“Ừm, anh cũng đói rồi”, Tần Thiển nói giọng thản nhiên, song những ngón tay thon dài đã bắt đầu dạo chơi trên làn da bên trong chiếc áo phông của cô.

“Tần Thiển...”, cô xấu hổ tới mức gần phát khóc, ai nói cho cô biết trước rằng anh sẽ biến thành như thế này chứ, hoàn toàn không giống với người đàn ông lạnh lùng mà cô biết mọi ngày.

Lớp vải mềm bị cuốn lên từng chút một, cô cúi đầu xuống liền thấy ngay dấu vết những ngón tay phóng túng của anh.

“Anh vừa mới nghĩ ra một mẫu thiết kế mới, em có hứng thú nghe không?”, anh nói, khẽ mỉm cười.

Thiên Chân gật đầu, hoàn toàn không rõ anh có ý đồ gì.

“Ở đây không có cổ áo, chỉ một đường giản đơn”, ngón trỏ của anh di chuyển chậm qua xương đòn trông rất hấp dẫn của cô, khiến cô cảm thấy run lên cầm cập.

“Ở đây là cổ chữ V khoét không sâu lắm”, ngón tay nóng rực của anh tiếp tục đưa xuống khe ngực mềm mại của cô, sau đó chuyển đến điểm nhạy cảm nhất với tốc độ cực nhanh, “Ổ chỗ này liệu có nên xếp lớp một chút không nhỉ, từ đây kéo dài xuống đến eo... Ừm, để nghĩ xem nào...”

Thiên Chân nín thở, toàn thân không thể kìm nổi cơn run khe khẽ.

“Tần Thiển, anh là đồ biến thái...”, cô nghiêng răng máng, muốn giằng ra, song bị anh áp chặt vào người.

“Thiên Chân, em kiên nhẫn một chút đi”, nụ cười của anh cực kỳ nhã nhặn và thanh lịch, “Đây là váy liền, em còn muốn nghe xem thiết kế bên dưới thế nào không?”

“Em không muốn nghe...”, cô chống đối một cách yếu ớt, cảm thấy bàn tay anh đã trượt xuống dưới eo.

“Hay là dùng chất vải co giãn, ôm sát một chút thì tốt”, anh vẫn nói chậm rãi, “Vì váy tương đối ngắn, phải thế thì khi đi mới không bị lộ...”

“Tần Thiển”, Thiên Chân khẽ hét lên, “Dừng ngay lại...”

“Thiên Chân, em không chuyên tâm nghe, anh phải phạt em”, anh ngừng đầu lên, vừa cười vừa nhìn chăm chăm vào khuôn mặt đã đỏ lựng lên như phải bóng của cô.

“Không...”, ý thức được việc anh muốn làm, Thiên Chân hoảng hồn lùi về đằng sau, song đã bị anh ôm ghì lấy eo lưng, còn đôi môi ấm áp của anh đã khóa chặt tiếng kêu kinh hãi của cô.

Còn cái nồi cháo đó, nát thì cho nát vậy.

“Chúng ta đến muộn rồi”, Thiên Chân nhìn lên đồng hồ trên bảng điều khiển xe.

“Là em đến muộn thôi, I don’t care”, vẻ mặt Tần Thiển thư thái, “Yên tâm đi, anh sẽ không trừ lương của em đâu.”

“Em ghét anh”, Thiên Chân bắt măn cắn miếng sandwich trong tay, “Đáng lẽ em đã có thể ăn bát cháo nóng hôi hổi thơm lừng đó rồi.”

“Có ghét thật không?”, Tần Thiển vẫn nhìn về con đường phía trước để lái xe, song trong giọng nói loáng thoáng một niềm vui.

Thiên Chân liếc xéo anh, con người này đã lại quay về với dáng vẻ lạnh lùng như cũ. Hóa ra người sói cũng có thể biến hình lúc sáng sớm chứ không nhất định cứ phải đêm trăng tròn.

“Nghĩ xấu là một hành vi vừa đáng thương, vừa vô hiệu”, anh nói.

Thiên Chân đang uống cà phê đột nhiên bị nghẹn – làm sao anh biết cô đang nghĩ gì?

Anh đưa tay ra.

Thiên Chân ngẩn người, sau đó do dự đưa tay mình ra nắm lấy tay anh.

Tần Thiển dường như cười phá lên, nhìn cô bằng ánh mắt long lanh.

“Anh làm gì vậy?”, Thiên Chân thấy trong đầu mù mịt, song không thể không thừa nhận là hiếm khi thấy anh cười thoải mái như vậy.

“Anh cười vì việc chuyển em đi chỗ khác đúng là một lựa chọn sáng suốt nhất trong đời”, trong mắt anh vẫn là nụ cười không kìm nổi, “Chọn em làm trợ lý đúng là một việc có thể khiến người ta tức chết. Em không thêm để ý rằng chỉ có mỗi mình em ăn uống, còn anh không được giọt nào ư?”

Thiên Chân xấu hổ tới mức mặt nóng bừng như sắp có ngọn lửa bùng lên trên đầu đến nơi.

Hóa ra anh muốn uống cà phê... Sao cô lại có thể nghĩ rằng, lại có thể cho rằng anh muốn cầm tay cô kia chứ?

“Cho anh chết đói đáng đời”, cô xấu hổ quá hóa giận, muốn rút tay về, song đã bị anh giữ chặt lấy không buông.

“Bỏ tay ra”, cô hét lên.

“Anh không bỏ”, trái lại với trạng thái kích động của cô, anh vẫn giữ nguyên giọng nói nhẹ nhàng bình thản và vẻ mặt dịu êm.

“Được, nếu anh có bản lĩnh thì hết đời cũng đừng có buông ra”, cô buột miệng nói ngay mà chưa kịp suy nghĩ.

Trong xe đột nhiên rơi vào im lặng.

Chừng mười giây sau, anh từ từ bỏ tay ra.

Thiên Chân không nhìn thấy biểu hiện của anh khi đó, chỉ cúi gằm đầu, sững sờ nhìn bàn tay phải của mình.

Hơi ấm của anh lưu lại trên những ngón tay mảnh dẻ trắng ngần đang dần tản đi.

Khi ngẩng đầu lên, trên mặt cô đã là một nụ cười như không có chuyện gì.

“Cà phê này”, cô đưa chiếc túi giấy cho anh.

Tần Thiển cầm lấy.

“Cảm ơn”, anh nói, ngữ điệu đã mang vẻ lạnh lùng vốn thấy.

“Đoạn Thiên Chân, mày đúng là một con ngốc”, cô ngăm ngăm tự rửa mình, mắt nhìn ra phong cảnh bên ngoài cửa sổ xe.

“Dừng lại ở đằng trước là được rồi”, cô nói, “Em sẽ đi bộ nốt, nếu không, để mọi người gặp cũng chẳng hay ho gì.”

Tần Thiển nhìn cô một cái, không nói gì.

Chiếc xe từ từ dừng lại bên đường, Thiên Chân xuống xe, quay người lại vẫy tay với anh, nụ cười rạng rỡ: “Lát nữa gặp.”

Anh gật đầu.

“Cô nhớ phải dùng thuốc theo hướng dẫn sử dụng”, nữ bác sỹ dặn dò cẩn thận lại thêm một lần nữa. Thiên Chân cầm lấy tờ hướng dẫn rồi cho hộp thuốc vào trong túi.

“Cảm ơn”, cô nói và quay người đi ra khỏi hiệu thuốc.

Thực ra lý do chủ yếu của việc cô bảo Tần Thiển dừng xe lúc này là để vào hiệu thuốc này.

Thiên Chân cẩn thận đọc xong tờ hướng dẫn sử dụng rồi ném nó vào thùng rác. Khi ngẩng đầu lên cô chợt sững người.

“Anh chưa đi à?”, cô ngạc nhiên nhìn người đàn ông ở trong xe, hơi bức bách.

Tần Thiển nhìn cô, đôi mắt sẫm đen sâu hun hút.

“Lên xe đi”, anh nói.

“Em không muốn đem đến phiền toái cho anh”, im lặng một hồi lâu, Thiên Chân mới lên tiếng giải thích.

“Thiên Chân, em có thể thông minh hơn một chút đấy”, khóe miệng anh hơi bĩu ra, ngữ điệu không rõ là mỉa mai hay hơi tức giận.

Nhưng mà làm sao anh có thể, làm sao anh lại phải nổi giận với cô kia chứ?

Thiên Chân nhìn khuôn mặt xoay nghiêng không bộc lộ chút cảm xúc nào của anh, cảm thấy chắc chắn mình đã gặp ảo giác – Cô làm gì không đúng ư?

“Lần sau những việc như thế này đừng có tự làm một mình, hãy để cho anh biết”, Tần Thiển nói.

“Sao phải thế?”, cô buồn bực hỏi, “Tự em có thể giải quyết những chuyện nhỏ thế này.”

“Tích tiểu thành đại”, anh nói, giọng bình tĩnh, “Em có nhớ anh đã từng nói với em không, nước mắt của phụ nữ nếu như không để cho người đàn ông trông thấy thì có khóc cũng phí công. Cũng như vậy, anh hy vọng có thể thấy tất cả những thứ em làm cho anh, những sự thiệt thòi phải chịu đựng vì anh.”

“Liệu có phải là thế này không... Cho đến cuối cùng, dù là chia tay, anh cũng sẽ không phải hối hận điều gì?” Đền đồ.

Chiếc xe từ từ dừng lại, anh quay đầu sang, nhìn thẳng vào đôi mắt trong sáng nhưng mang một vẻ bị tổn thương của cô, khẽ khàng lên tiếng: “Phải.”

Thiên Chân nhìn anh cho tới khi chiếc xe tiếp tục lăn bánh mới cúi đầu cười.

Emerson[2] từng nói, tất cả mọi thứ đều là câu đố, khi có được chìa khóa mở một câu thì lại là câu khác.

[2] Ralph Waldo Emerson (1803–1882) là nhà viết tiểu luận, nhà thơ, triết gia người Mỹ.

Đối với cô mà nói, Tần Thiển là một câu đố giống hệt vực sâu. Thế nên cô không biết khi đi xuống đó cùng anh sẽ gặp phải những gì.

Nhưng cô cũng cảm giác một cách mạnh mẽ rằng nếu như anh có thể đem hạnh phúc đến cho cô, thì chắc chắn đó là niềm hạnh phúc lớn nhất.

Còn nếu như anh đem đến đau khổ cho cô, thì đó chắc chắn cũng sẽ là nỗi khổ đau sâu sắc nhất.

Bởi vì cô đã trót chạm tới một người đàn ông mà lẽ ra cô nên tránh xa cả thước.

“Thiên Chân.”

Cô còn chưa kịp cởi áo khoác ngoài đã nhìn thấy Thomas đi từ cửa vào, có vẻ như đến tìm cô.

“Xin lỗi, tôi đến muộn”, Thiên Chân hơi xấu hổ.

“Không vấn đề gì, tuy nhiên tôi tới để thông báo cho cô việc này. Chiều mai một công ty chế tác đá quý ở Birmingham có tổ chức triển lãm, mời chúng ta tham gia lễ cắt băng khai mạc, tuy nhiên nhân viên văn phòng bên họ nhằm ngày trên giấy mời, vừa xong mới gọi điện đến xin lỗi, thế nên chúng ta phải đi luôn bây giờ.”

“A, như vậy gấp quá”, Thiên Chân ngạc nhiên.

“Phải”, Thomas hơi chau mày tỏ vẻ bất lực, “Tuy nhiên chúng ta với họ đã có quan hệ bạn hàng đối tác lâu năm, với lại bên họ cứ xin lỗi tới mấy lần, nên chúng ta phải giữ thể diện cho họ. Cũng may là Birmingham không xa lắm.”

“Chỉ có hai chúng ta thôi à?”, Thiên Chân hỏi.

“Còn lái xe nữa. Những đồng nghiệp khác đều từng tiếp xúc với họ rồi, thế nên lần này đưa cô đi cùng cho quen”, Thomas cười, nháy mắt với cô, “Hay là cô hy vọng có người nào khác cùng đi?”

“Đâu có”, Thiên Chân hoảng hồn lắc đầu, dái tai hơi nóng lên.

“Cô xem đi, đây là một số phụ kiện bọn họ thiết kế cho trang phục của Kevin Chun năm trước”, ngồi trong xe, Thomas chỉ vào cuốn sách ảnh mà Thiên Chân đang giở ra xem, “Có một số là bọn họ thiết kế, một số là do chúng tôi tự thiết kế phác thảo ban đầu trên trang phục của mình rồi chuyển cho họ chỉnh lại và hoàn thiện, lượng bán ra và đánh giá phản hồi đều không tệ.”

Năm 1942, Chanel lấy cảm hứng từ công nghệ trang sức Byzantine, bắt đầu sử dụng đá quý và ngọc trai nhân tạo làm phụ kiện cho trang phục, phá vỡ nguyên tắc hề đồ trang sức là hàng đắt đỏ, lập tức được thị trường ủng hộ mạnh mẽ. Đồ phụ kiện của hàng Kevin Chun cũng chủ yếu là Costume Jewelry chứ không phải dòng Fine Jewellery đắt tiền, bởi vì chất liệu của Costume Jewelry chủ yếu là kim loại giá rẻ phổ biến như hợp kim vàng, bạc, song mẫu mã thì lại đi đầu về thời trang và được bán theo giá phụ kiện.

“Chiếc lắc tay của cô trông rất đẹp, có thể cho tôi xem thử không?”, Thomas dừng mắt ở cổ tay Thiên Chân, hỏi với vẻ hào hứng.

Thiên Chân ngẩn người, song đành phải tháo chiếc lắc ra cho ông ta xem.

“Đá Obsidian đẹp tuyệt, mẫu mã thì giản đơn nhưng không tầm thường”, Thomas nói, “Chỉ có điều chế tác hơi thô.”

Thiên Chân cười khan một tiếng, không biết người làm ra chiếc lắc này khi nghe thấy lời đánh giá đó thì sẽ có phản ứng như thế nào, nhưng chắc anh cũng sẽ tỏ vẻ không liên quan gì đến mình... Ừm, cho chết.

“Cô mua ở đâu thế?”, Thomas lại hỏi.

Thiên Chân nói thác: “Là bạn tôi tặng.”

Có đánh chết cô cũng không nói thật... Dư luận đáng sợ lắm, chả lẽ lại nói với Thomas rằng, vì tôi là ma cà rồng, sợ khi ra ngoài ánh sáng sẽ bị thiêu cháy, cho nên Kevin đã tặng tôi chiếc lắc đó để trừ tà ư?

Câu đó nghe thấy ngay là cái cớ tệ nhất trên đời, ngay cả một đứa trẻ lên ba cũng không tin, thế mà một người ngốc nghếch như cô không biết ma xui quỷ khiến thế nào mà vẫn bị thuyết phục bởi cái lý do này để nhận lấy.

May mà Thomas gạt đầu, tin lời cô, không hỏi thêm gì nữa.

Birmingham là thành phố lớn thứ hai ở Anh chỉ đứng sau London, đồng thời cũng là một trong hai vùng sản xuất đồ trang sức lớn của Anh. Ngành chế tác đồ trang sức ở đây có lẽ đã bắt nguồn từ thế kỷ mười hai.

“Tiêu chuẩn 4C được dùng để quyết định chất lượng của kim cương, gồm độ tinh khiết (Clarity), màu sắc (colour), vết cắt (cut) và kara (carat). Trước tiên xin mời quý vị xem những chiếc nhẫn kim cương này....”

Cách không xa nơi họ đứng là người hướng dẫn viên đang đưa mấy vị khách đi xem triển lãm. Thomas ngoài đầu lại mỉm cười: “Chất lượng ở đây thì quả thực rất tuyệt, song vẫn không địch được với chiếc khuyên tai đó của Kevin.”

Khuyên tai của Tần Thiển? Thiên Chân nhớ là nó có màu xanh nước biển cực kỳ đặc biệt, bèn lướt mắt qua biểu giá của mấy chiếc nhẫn, mỉm cười không nói gì.

Vợ tôi thiết kế đồ trang sức...

Trong đầu cô chợt hiện ra câu nói đó...

“Sao hả, Kevin không nhắc tới nó với cô à?”, Thomas cười, “Cô không tò mò hay sao?”

“Dì út của tôi bảo với tôi rằng, loại phụ nữ đáng ghét nhất là loại tò mò tọc mạch, hỏi ngược hỏi xuôi.”

“Theo tôi được biết, đó lại chính là một bệnh phổ thông của phụ nữ”, Thomas nhướng mày, “Nói được câu này, chắc chắn dì út của cô là một người phụ nữ đặc biệt.”

“Đó là một phụ nữ xinh đẹp chưa chồng”, mắt Thiên Chân ánh lên vẻ tinh quái, cân nhắc về người đàn ông trung niên đầy hấp dẫn đang đứng trước mặt mình, “Thomas, nghe nói ông độc thân?”

“Phải”, Thomas cười, “Vợ cũ của tôi là một nhà nhiếp ảnh quanh năm lang thang khắp thế giới, nhưng rõ ràng là cô ấy cảm thấy các tù trưởng châu Phi và báo châu Mỹ có sức hút hơn tôi.”

Thiên Chân bật cười vì câu nói đùa hài hước của ông ta.

“Dì út của tôi còn nhiều câu nói khác thú vị hơn kia, ông có muốn nghe không?”

“Ví dụ như?”, Thomas có vẻ rất nhẩn nại.

“Dì ấy nói, sao lại so sánh kim cương với tình yêu? Đừng có tin vào những lời nói đại loại như cứng rắn nhất, chất lượng ổn định hay trung thành vĩnh viễn..., mà là vì những viên kim cương toàn mỹ rất ít, còn những thứ gọi là tình yêu làm cho ta thỏa mãn cũng rất ít. Trông thì long lanh quyến rũ, nhưng khi chạm vào rồi mới biết nó lạnh như băng, càng muốn tình yêu của bạn trông đẹp đẽ thì càng phải trả nhiều tiền.”

“Rất sâu sắc”, Thomas cười sảng khoái.

“Hôm nào đó ông có thể tới nghe những câu danh ngôn của dì ấy”, mắt Thiên Chân hấp háy cười, lời nói ngụ ý việc quyết định bán đứng Mi Lan.

Khi quay về London đã là hơn tám giờ tối, đúng ngày cuối tuần, Thomas vẫn còn có hẹn nên Thiên Chân nói lái xe đưa mình tới phố Tàu.

Bắt tàu điện ngầm về công ty, cô nhìn lên những tòa cao ốc văn phòng sừng sững trong màn đêm, thấy ánh đèn vẫn sáng trong một căn phòng, lòng chợt trào lên một niềm ấm áp khó gọi tên.

Cho dù chuyện không vui xảy ra buổi sáng vẫn như bóng đen u ám bao trùm lên ngực, song trên đường từ Birmingham quay về, nhìn những phong cảnh lướt vùn vụt qua bên ngoài cửa sổ xe, cô đột nhiên lại rất muốn nhìn thấy khuôn mặt anh, nhìn thấy ánh mắt điềm nhiên và luôn trấn tĩnh đó của anh.

Con số màu đỏ trên màn hình điện tử của thang máy thôi không nhảy tiếp, cánh cửa kính chậm rãi mở ra.

Cô ngẩng đầu lên, song đứng sững ngay tại đó.

Tần Thiển đang đứng ngay đối diện với cô trước cửa thang máy, một nét ngạc nhiên cũng lóe lên trên mặt.

Bọn họ bỗng nhiên đứng lặng nhìn nhau mà chẳng nói gì.

Cho tới lúc cửa thang máy từ từ khép lại, anh mới đưa tay ra chặn và kéo cô ra ngoài.

Không kịp đề phòng, Thiên Chân ngã vào lòng anh. Mùi hương quen thuộc sức lên, cô bỗng cảm thấy mắt hơi cay.

Cô chậm rãi đưa tay ra ôm trọn lấy lưng anh, má áp vào ngực anh.

Cơ thể Tần Thiển hơi chấn động nhẹ.

“Về rồi à?”, anh hỏi bằng giọng thấp trầm.

“Ừm”, Thiên Chân đáp, lặng yên nghe tiếng trái tim anh đập mạnh.

Vì sao khi nhìn thấy người đàn ông này, nghe giọng nói của anh, cô luôn cảm thấy trong lòng chua xót?

Tần Thiển cúi đầu nhìn Thiên Chân đang rúc vào lòng mình bằng ánh mắt sâu hút, không thể kìm được ý muốn vuốt ve mái tóc cô, nhưng khi cánh tay đưa lên giữa chừng lại buông xuôi xuống.

Anh không nhìn thấy khuôn mặt cô, cũng không thể đoán được biểu cảm của cô lúc đó.

“Em đã ăn tối chưa?”, anh hỏi nhẹ nhàng, “Anh đang định đi ra ngoài ăn.”

Thiên Chân buông tay ra, đưa chiếc túi giấy vẫn xách trong tay từ nãy lên trước mặt anh: “Mới rồi em mua cho anh một ít đồ ăn ở phố Tàu.”

“Cảm ơn.” Tần Thiển hơi ngẩn người ra một chút rồi mới nói, sau đó cầm lấy chiếc túi giấy và quay trở lại. Đi được mấy bước anh đột nhiên dừng chân rồi quay người lại nhìn cô.

“Sao thế?”, Thiên Chân đang đi theo anh, cảm thấy hơi nghi hoặc.

Anh không nói gì, chỉ dặt tay cô rồi cùng đi vào cửa. Cho tới khi đã vào trong văn phòng, anh mới buông tay.

Những ngón tay Thiên Chân hơi run lên khe khẽ, giống hệt như trái tim cô lúc đó.

“Em có chắc chắn là “mua một ít đồ ăn” không?”, giọng nói ngạc nhiên của Tần Thiển vang lên, “Nhiều thứ như vậy, có mà đủ ăn ngày ba bữa.”

“Em nợ anh một bữa sáng mà”, Thiên Chân cười.

“Em không nợ gì anh”, Tần Thiển nói một cách nghiêm túc, đầu cúi xuống, song khóe miệng lại hiện lên một nụ cười bồn chồn.

Thiên Chân nhìn thấy, hai má bắt giác nóng bừng lên.

Cô ngồi gọn trong ghế salon, nhìn chăm chú khuôn mặt xoay nghiêng của anh, sau đó lại nhìn ra màn đêm dày đặc bên ngoài cửa sổ, thấy sự trầm tư u tịch của anh cũng không hề thua kém, trong khi cô lại yêu biết bao nụ cười sáng khoải mà thỉnh thoảng lắm mới gặp của anh, nó giống như mây trôi trên đỉnh núi xa, ánh trắng trong vắt.

Thiên Chân đột nhiên đưa tay ra, những ngón tay thận trọng chạm khẽ vào vai anh.

Anh quay đầu lại nhìn cô, ánh mắt như có ý hỏi.

“Em luôn cảm thấy có rất nhiều sự việc nếu như hoàn hảo quá sẽ giống như không có thật vậy.”

Thế nên em mới không thể kiềm chế nổi ý muốn được chạm vào anh một chút, để xem anh có thật hay không, liệu có biến mất hay không. Riêng câu ấy, cô giấu kín trong lòng, không nói ra.

Anh lặng lẽ nhìn cô, dường như có biết bao tâm trạng phức tạp lướt qua trong đôi mắt sẫm đen.

“Điều này thì không được áp dụng với anh, anh không phải là “sự việc” gì đó mà là người, một người cũng không được coi là hoàn hảo quá”, anh chậm rãi nói bằng chất giọng nhẹ nhàng mềm mại, “Hơn nữa, khi em chạm vào anh, Thiên Chân, anh lại không hề biến mất.”

“Các nữ minh tinh dùng túi xách Mulberry càng ngày càng nhiều, anh xem kiểu này đi...”, Thiên Chân giơ cuốn tạp chí trong tay lên, song phát hiện ra Tần Thiển khi đó đang ngồi trên ghế salon cơ bản không hề chú ý đến những gì cô nói.

“Sáng nay thi thể một người đàn ông nghiện ma túy đã được phát hiện gần một quán bar ở quận Soho. Cảnh sát London xác nhận người chết tên là XX, hai mươi tám tuổi, tử vong do dùng heroin quá liều...”

Mắt Tần Thiển đang dán chặt lên ti-vi, ánh sáng của màn hình phản chiếu trên khuôn mặt anh một màu tối mờ khó đoán.

Thiên Chân đi đến gần bên cạnh, anh dường như bị giật mình, ngẩng đầu nhìn cô: “Sao thế?”

“Không có gì”, Thiên Chân mỉm cười, dựa vào vai rồi cầm lấy tay anh, song lập tức nhận ra những ngón tay anh lạnh buốt.

Thực ra cô rất muốn hỏi, anh làm sao thế?

Nhưng rồi cuối cùng cô cũng không nói gì.

“Cũng chẳng có gì là mới”, cô cầm lấy chiếc điều khiển từ xa bấm nút chuyển chương trình tin tức, “Chẳng có gì ngoài sinh lão bệnh tử, kinh tế và chính trị.”

“Lỗ đen theo dự báo của thuyết tương đối tổng quát là một loại thiên thể mờ có trường hấp dẫn cực mạnh, không để cho bất kỳ sự vật nào ở trong phạm vi nội bộ của nó bị thế giới bên ngoài trông thấy, ngay cả ánh sáng cũng không thể nào thoát khỏi, vì thế nên chúng ta không thể quan sát nó thông qua sự phản xạ của ánh sáng, chỉ có thể hiểu về nó một cách gián tiếp thông qua những vật thể xung quanh bị nó gây ảnh hưởng.”

“Hóa ra em thích xem chương trình phổ biến kiến thức à?”, Tần Thiển hỏi, giọng đều đều.

Thiên Chân khẽ cười, đặt một tay lên ngực anh rồi nhìn xoáy vào anh bằng đôi mắt lặng lẽ trong như nước: “Giám đốc Tần, liệu có phải chỗ này của anh cũng có một lỗ đen không?”

Có phải dưới thăm thăm trái tim anh cũng có một hố đen, sâu không thấy đáy, đã hút hết tất cả mọi niềm vui, đam mê, xung động và khao khát của anh xuống đó hết rồi không?

Anh nhìn đôi mắt trong sáng của cô, ánh mắt trong veo đó dường như đã nhìn thấy tận nơi sâu nhất trong linh hồn anh vậy. Cầm tay cô, khẽ kháng kéo lại rồi ôm vào lòng, anh chỉ cười điềm nhiên: “Thiên Chân, em cũng nghe thấy rồi đấy, lý luận về lỗ đen chỉ được xây dựng trên cơ sở thuyết tương đối tổng quát, cho dù Einstein và Hawking[3] có tin vào nó, nhưng vẫn còn rất nhiều ý kiến phản đối của các nhà khoa học.”

[3] Stephen William Hawking, một nhà vật lý người Anh. Trong nhiều thập kỷ, ông được coi là ông hoàng vật lý lý thuyết của thế giới.

“Phải, anh không thể nào dùng khoa học để giải thích được”, khước miệng Thiên Chân hơi cong lên, còn hai cánh tay cô thì vòng quanh cổ anh, “Còn em, em là người do Thượng đế phái xuống đây.”

Ngủ tới nửa đêm, Tần Thiển đột nhiên giật mình tỉnh giấc. Hơi thở của anh gấp gáp, mồ hôi lấm tấm đầy trên trán.

“Để em đi rót cho anh cốc nước”, Thiên Chân nhìn thấy anh ngồi trong bóng tối, bèn nói khẽ.

Cô xuống giường rồi đi vào bếp đun nước, trong lúc đứng đợi cảm thấy lòng lo lắng.

Khi nút đèn đỏ trên ấm nước vụt tắt, cô rót nước sôi vào cốc rồi pha thêm nước nguội, cầm cốc nước ấm đó đi vào phòng ngủ, đặt lên tay anh.

Vừa chạm vào, cô đã nhận ra những ngón tay anh lạnh ngắt.

Cô nhón đôi chân trần, xuống giường ra mở cửa sổ. Không khí trong lành của đêm theo gió ùa vào phòng.

Quay trở lại, cô tìm bao thuốc của anh trong chiếc hộp đầu giường, tự mình rút ra một điếu rồi châm lửa một cách hết sức vụng về, sau đó đưa lên môi anh.

Anh lặng lẽ nhận lấy điếu thuốc, hít mạnh từng hơi. Trong làn khói nhẹ bay lên, đốm lửa lúc sáng lúc mờ.

Ngồi trong bóng tối, đôi mắt anh mỗi lúc một sâu hơn.

Còn cô không hỏi gì, cũng chẳng nói gì.

Cô chỉ ngồi lặng yên nhìn anh, vẻ buồn ngủ vẫn chưa tan đi trên khuôn mặt, ánh mắt dịu dàng và trong như nước.

Anh dập điều thuốc, rồi đột nhiên quay người đè nghiêng lên cô.

Bàn tay to lớn đầy sức mạnh tiềm ẩn giữ chặt lấy eo cô, anh đột ngột đi thẳng vào cơ thể cô.

Cô cau mày thở dốc, song tiếng kêu yếu ớt đã bị nhấn chìm trong nụ hôn của anh.

Nếu như không phải vì cú điện của Mi Lan, cô thậm chí còn hy vọng cứ ngủ mãi không cần tỉnh dậy.

Tắm rửa xong, nhìn vào khuôn mặt đầy vẻ ngái ngủ trên gương, cô đi ra cửa, nhìn người đàn ông đang ngồi trước bàn ăn xem tạp chí và nói với vẻ đáng thương: “Em mệt quá!”

Kể đầu trò nhường mày lên: “Vậy thì đừng đến chỗ hẹn nữa, ngủ tiếp đi là được, nhân tiện hôm nay nghỉ luôn.”

Ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ chiếu trên khuôn mặt anh, trên những đường nét sáng tươi rạng rỡ đó đã không còn một chút gì bóng mây u ám đêm qua.

“Không được, đã rất lâu rồi em không gặp dì ấy”, Thiên Chân lắc đầu, ngồi xuống ăn bữa sáng, “Tiêu rồi, nhất định là phải đi bắt phở với dì ấy, một hoạt động gây hao tổn thể lực nghiêm trọng.”

Tần Thiển mỉm cười, lập tức như nhớ ra điều gì, bèn đứng dậy đi ra, khi quay vào mang theo một tấm thẻ đặt lên trên bàn rồi nhẹ nhàng đẩy tới phía cô.

Ánh mắt Thiên Chân dừng lại trên tấm thẻ tín dụng đó, đôi mày xinh đẹp hơi nhướng lên. Cô ngẩng đầu nhìn anh.

“Trừ bỏ ra, em chưa từng dùng tiền của người đàn ông nào khác”, cô thành thực nói rồi khẽ thở dài.

“Cô bé ạ, đừng có bị ảnh hưởng bởi những cuốn tiểu thuyết hay bộ phim lãng mạn nữa. Nếu như một người đàn ông yêu một người phụ nữ, thì dù cô ta có tiêu tới mức làm anh ta khuynh gia bại sản, anh ta cũng bằng lòng. Nếu như không yêu một người phụ nữ, thì dù cô ta có cương quyết không tiêu một xu nào thì cũng không thể có được sự cảm kích của anh ta đâu”, Tần Thiển lại bắt đầu dạy bảo cô.

“Yêu?”, Thiên Chân chớp mắt. Từ này thích hợp để dùng ối quan hệ của bọn họ ư?

“Anh chỉ lấy một ví dụ thôi”, Tần Thiển ngừng lại một chút rồi đáp.

“A, anh yên tâm, mới rồi em chỉ đang nghĩ, em không thích thẻ Barclays, có thể đổi thành thẻ HSBC[4] không?”

[4] Tên hai công ty dịch vụ tài chính và ngân hàng đa quốc gia của Anh.

Thiên Chân mỉm cười.

Có người lại đang dùng tiền mua “lương tâm trong sạch”, vì sao cô lại không giúp anh ta hoàn thành tâm nguyện đó chứ?

Rõ ràng câu trả lời của cô đã khiến Tần Thiển hơi chững lại trong giây lát, anh nhìn cô khẽ mỉm cười: “Rồi để sau sẽ đổi cho em là được. Xin hỏi Đoàn tiểu thư còn có yêu cầu gì khác nữa không? Là ý anh nói màu sắc của thẻ, thiết kế hình ảnh trên mặt thẻ... ấy?”

“Màu phấn hồng đi, dù sao thì anh nói em hợp với pinky mà”, Thiên Chân nghĩ một lát rồi trả lời với vẻ nghiêm túc.

“Thiên Chân”, Tần Thiển nhìn cô, không thể không bật cười, “Em thật đáng yêu”

Thiên Chân cúi đầu, mím chặt môi không nói gì.

“Pha lê nhân tạo Swarovski được làm càng ngày càng sáng hơn nhỉ”, Mi Lan cầm ly cà phê lên, nhìn lướt qua sợi dây chuyền ở cổ Thiên Chân, “Tuy nhiên đeo dây chuyền pha lê toàn phần như thế này trông giống hệt phong cách Bling Bling[5] của dân mới nổi.”

[5] Lấp lánh.

“Đó thực sự là phong cách tạo hình của dân mới nổi, kim cương này cháu tiện đường đến gặp dì mua ở Asprey[6] mà”, Thiên Chân nói. Cô vẫn còn nhớ ánh mắt kinh ngạc của nhân viên bán hàng khi cô đeo sợi dây chuyền này lên cổ mình với thái độ thản nhiên hết như đeo một sợi dây chuyền trang sức có giá vài đồng bằng vậy.

[6]Thương hiệu bán lẻ đồ trang sức ở Anh.

Đời người thật kỳ diệu biết bao, khi lần đầu tiên cô nhìn thấy đồ trang sức của Asprey, chính là sợi dây chuyền “Trái tim của đại dương” khiến người ta nghẹt thở trong phim “Titanic”[7].

[7] Sợi dây chuyền Rose đeo ở cổ lúc nằm làm mẫu cho Jack vẽ khỏa thân, “The heart of the ocean.”

Bàn tay đang cầm ly của Mi Lan cứng lại: “Là kim cương á?”

“Ừm, thực ra giá cả không đến nỗi, dì cũng mua được đấy. Chẳng qua là một giọt nước mắt bé tí tẹo mà thôi”, Thiên Chân nói, tay vuốt vuốt hạt kim cương nhỏ được chế tác theo hình giọt nước.

Anh muốn không bị cắn rút lương tâm, thì cô sẽ tiêu tiền để mua sự bình an trong cõi lòng cho anh.

“Ha, phụ nữ mà có tiền thì kỳ nhất là mua kim cương ỳnh. Sợi dây của cháu coi như là nước mắt, cũng vì mừng quá mà bật khóc”, Mi Lan cười mũi, nhìn cô bằng ánh mắt sắc lẹm, “Nói đi, ai là người chi tiền thế?”

“Tần Thiển”, Thiên Chân thành thực trả lời.

Mi Lan sững người, mãi lâu sau mới lên tiếng: “Cháu ra tay nhanh thật đấy, lần trước dì cũng mới chỉ đề xuất thế thôi mà.”

“Không giống như dì nghĩ đâu”, Thiên Chân cắn một miếng bánh quy, chau mày nói, “ngọt chết đi được.”

Mi Lan là một nhân vật tinh tế vào dạng siêu đẳng, lập tức bắt kịp được ngay: “Cháu hoạt động bí mật[8] à?”

[8] Từ được dùng cho những người hoạt động gián điệp trong thời chiến tranh.

“Hoạt động bí mật?”, Thiên Chân cười ngất, “Từ mà dì dùng đặc biệt thật đấy, tuy nhiên dì biết không, những người có thể hoạt động bí mật đều là những nhân vật không tầm thường.”

Mi Lan liếc xéo cô một cái: “Dì cũng biết là từ xưa tới nay kết cục của những người hoạt động bí mật không ngoài hai dạng, hoặc là đợi được đến ngày thắng lợi huy hoàng, thăng quan tiến chức, hoặc là chết một cách không rõ ràng, mà dạng sau thì thường nhiều hơn.”

“Tương lai còn dài, cũng chưa biết ai thắng ai thua”, Thiên Chân nhìn Mi Lan khẽ cười.

Mi Lan hơi ngẩn người: “Thiên Chân, hóa ra cháu đã trưởng thành rồi.”

Thiên Chân cũng vẫn cười: “Cháu đã gặp một người thầy rất tốt.”

“Không phải chữ ‘sư’ trong ‘sư tử’[9] đấy chứ?”, Mi Lan không thể không giấu cợt.

[9] Từ “thầy” theo tiếng Trung là “lão sư”, chữ “sư” đồng âm với “sư tử.”

“Cháu cũng có móng vuốt, lúc bị dồn vào thế bí cũng biết cắn người”, Thiên Chân làm điệu bộ giơ móng vuốt ra, mắt có ý cười song ngữ điệu lại cực kỳ nghiêm túc, “Dì út, cháu đã vấp ngã một lần, thế nên biết phải làm thế nào mới có thể bước đi vững chãi.”

Mi Lan nhìn Thiên Chân, mắt đột nhiên nóng lên, lập tức cười trừ: “Nói cho cháu biết, dì ghét nhất là bị cháu gọi là dì út đấy.”

“Bọn tôi lập tức tới ngay”, Mi Lan đập máy rồi nhìn Thiên Chân cười, “Lát nữa sẽ cho cháu gặp một cậu em nhỏ dễ thương.”

“Cậu em nhỏ?”, Thiên Chân nhướn mày, “Đi đổi khẩu vị từ bao giờ thế, bắt đầu chuyển sang thích các thiếu niên đẹp trai ư?”

“Chơi với nhau như bạn tốt thôi, Tiểu Trịnh cũng không trẻ tới mức đó”, Mi Lan giải thích, “Tuổi tác ngang tầm cháu, một tay cũng tương đối lợi hại, gia cảnh rất ổn.”

“Gia cảnh tốt, lại họ Trịnh”, Thiên Chân không thể không giễu cợt, “Chắc là có liên quan đến nhà họ Trịnh ở Đà Loan?”

“Nhà họ Trịnh nào?”, Mi Lan nhất thời chưa phản ứng kịp, vừa đi, vừa quay đầu lại hỏi.

“Trịnh Khắc Sảng trong “Lộc đỉnh ký” ấy, chẳng phải là một nhân vật thần bí hay sao”, Thiên Chân cười.

“Cái gì mà linh ta linh tinh thế”, Mi Lan cuối cùng cũng biết Thiên Chân đang nói đùa, “Người ta là hạt giống đỏ[10] hẳn hoi, con ông cháu cha đấy.”

[10] Xuất thân trong gia đình cách mạng triệt để. Đây là một cách nói mang tính chất lịch sử đặc thù, phù hợp với giai đoạn trước. Nhân vật lấy ra để nói vui.

Thiên Chân gật đầu, mỉm cười không nói.

Sau khi đến nước Anh, bất kể trong trường hay ngoài trường, cô đều gặp không ít những người kiểu dạng như Tiểu Trịnh.

Khi cửa phòng KTV mở ra, tiếng nhạc đột nhiên ập thẳng vào tai, những làn khói nhẹ cuộn lên dưới ánh đèn neon, trong không gian loáng thoáng mùi hương ngòn ngọt.

Bên trong đã có vài người ngồi từ trước, tuy nhiên thứ lọt ngay vào tầm mắt của Thiên Chân là một người đàn ông trẻ tuổi ngồi ngay chính giữa ghế salon.

Anh ta dựa vào lưng ghế với vẻ uể oải, cầm ống thuốc đưa lên miệng rít một hơi bằng động tác rất tao nhã, khói trắng cuộn lên trong chiếc bình hút Shisha đặt trên bàn.

Không phải Thiên Chân chưa từng nhìn thấy người ta hút Shisha, lúc trước khi còn ở trong ký túc xá đại học, mấy đứa bạn người châu Âu hút, cô cũng đã từng ném thử, chỉ có điều lần đầu tiên nhìn thấy có người hút trông phong tình như vậy.

Nhìn thật là dễ chịu.

Giây phút đó, những từ ấy chợt lóe lên trong đầu cô.

Người đó đã đứng dậy, vừa cười, vừa đi về phía họ. Đôi mắt dài, lông mày cao, đẹp trai và nhã nhặn.

“Chị xinh đẹp”, anh ta gọi Mi Lan, “Quả nhiên là người quan trọng luôn luôn đến muộn.”

“Vị này là?”, ánh mắt dừng lại ở Thiên Chân, anh ta hỏi.

“Cháu gái bên ngoài của tôi, Đoạn Thiên Chân”, Mi Lan giới thiệu cho cả hai người, “Thiên Chân, đây là Tiểu Trịnh.”

“Chị đã đẹp như hoa, lại có thêm cô cháu gái xinh thế này nữa ư?”, Tiểu Trịnh nhướn mày, nụ cười trông ngây ngất lòng người.

“Cậu đúng là đồ dẻo mềm”, Mi Lan cười, “Dù có đẹp như hoa, nhưng tiếc rằng nước chảy hoa trôi.”

“Tin cháu đi, dì có già cũng sẽ không trở nên xấu xí đâu”, Thiên Chân khẽ cười, giọng nói dịu dàng.

Tiểu Trịnh nghe thấy câu nói đó, không thể không quay sang nhìn cô.

Khi đó ánh đèn màu trắng bạc đang chiếu trên khuôn mặt Thiên Chân khiến da mặt cô trắng như tuyết, lông mày tinh tế, nụ cười hơi nhàn nhạt, song lại làm cho khuôn mặt vốn đã xinh đẹp càng thêm những nét lay động lòng người.

“Thiên Chân, hình như tôi đã gặp cô ở đâu đó rồi ấy”, Tiểu Trịnh nói, mặt tỏ vẻ đang nghĩ ngợi thực sự.

Lần đầu tiên gặp mặt nhưng anh ta đã gọi thẳng tên, nhưng không biết vì sao nghe giọng nói hơi lạnh lạnh nhưng không hề mất đi vẻ thanh lịch của anh ta, Thiên Chân lại không cảm thấy khó chịu. Cô chỉ cười đáp: “Tôi là con gái độc nhất trong nhà, chưa từng nghe người lớn nói có anh chị em sinh đôi lưu lạc ở đâu cả.”

Tiểu Trịnh nghe nói bật cười sáng khoái, đưa hai người bọn họ vào ngồi xuống ghế salon.

Mấy người bên trong phòng hát có vẻ như cũng đã hát chán cả rồi, vậy là mở thêm mấy chai rượu và chơi xúc xắc. Thiên Chân vừa không biết uống rượu, lại cũng không biết chơi trò đó, nên chọn mấy bài hát rồi ngồi yên lặng trong ghế để nghe.

Chất giọng mộng du của Mark Linkous giống như cơn gió biển ướt át và yên tĩnh, lại không khác gì cơn buồn ngủ ập đến trong ánh nắng uể oải của buổi chiều, những cánh hoa nhẹ nhàng rơi rụng, hương sắc dần phai.

Cô cầm ống hút Shisha trên bàn lên, nhẹ nhàng hít một hơi, lập tức thấy trong cổ họng dội lên cơn cay xè, khiến cô bất giác chau mày.

“Phải cho thêm sợi thuốc rồi”, giọng nói mềm mại vang lên, lại là Tiểu Trịnh.

Những ngón tay thon dài nhúm sợi thuốc cho vào chén, khẽ vò một chút, sau đó lấy miếng giấy bạc phủ lên trên... Thiên Chân ngẩn người nhìn những động tác nhuần nhuyễn của anh ta, cho tới khi Tiểu Trịnh nói “được rồi”, cô mới bừng tỉnh lại.

“Bây giờ thì thử xem”, Tiểu Trịnh nói.

Thiên Chân hít một hơi, thấy vị ngọt thanh của táo và mùi hương hoa hồng.

“Sợi thuốc đã đổi sang vị táo, còn cho thêm một ít tinh dầu hoa hồng vào nước”, Tiểu Trịnh kiên nhẫn giải thích cho cô.

“Cảm ơn”, Thiên Chân nói rồi đặt ống hút xuống.

Mặc dù hàm lượng hắc ín và nicotine trong Shisha cực thấp, nhưng cô cũng chỉ tò mò một chút chứ hoàn toàn không có nhiều hứng thú với thứ này.

“Tất cả đều là bài hát của ban nhạc Sparklehorse[11] phải không?”, Tiểu Trịnh đột nhiên lên tiếng, trên khuôn mặt vẫn là nụ cười làm khuynh đảo lòng người, song ánh mắt đã trở nên sắc nét hơn, “Con ngựa non kiếm chế và do dự.”

[11] Ban nhạc rock của Mỹ do Mark Linkous dẫn đầu.

Thiên Chân ngẩn người.

Con ngựa non kiếm chế và do dự - Trần Úc cũng đã từng nói câu này.

Trong số các ban nhạc nước ngoài, cô vốn thích Cranberries và Eagles, nhưng lại bị thích Oasis và Sparklehorse theo Trần Úc.

Khi đó cô đã rất tò mò vì sao anh lại thích hai ban nhạc có phong cách hoàn toàn không giống nhau như vậy, sau này mới phát hiện ra bản thân anh cũng là một người có tính cách đầy mâu thuẫn.

Dù rằng phần lớn thời gian trông có vẻ kiêu ngạo khó gần, nhưng kỳ thực nội tâm lại yếu mềm và nóng bỏng.

“Tôi nhớ ra rồi, tôi đã từng nhìn thấy cô ở đâu đó”, Tiểu Trịnh nhìn về thất thần của cô, đột nhiên lên tiếng.

Thiên Chân sững người, còn chưa hiểu ý anh ta, đang định hỏi thì có người đẩy cửa bước vào.

“Xin lỗi, tôi đến muộn”, giọng nói quen thuộc vang lên, người đàn ông trẻ cao lớn đang định cởi áo khoác ngoài, khi quay người sang lập tức đứng sững nguyên tại chỗ.

“Trần đại luật sư, cuối cùng cậu cũng đến rồi”, Tiểu Trịnh nhìn Trần Úc cười, nhìn thái độ thì thấy bọn họ cực kỳ thân thiết.

“Ừm, hôm nay hơi bận”, Trần Úc đáp lời, ánh mắt dừng lại ở chỗ Thiên Chân, hoàn toàn ngạc nhiên vì tình cờ gặp cô. Cho tới khi một người bạn bước lên khoác vai chào hỏi, anh mới chuyển ánh mắt sang chỗ khác.

“Qua đây, giới thiệu với cậu, đại mỹ nhân Mi Lan, tiểu mỹ nhân Thiên Chân”, Tiểu Trịnh vừa cười vừa nói.

“Làm thế nào mà những người cậu quen càng ngày càng chuẩn thế”, Trần Úc mỉm cười, ngữ khí thản nhiên, nhưng giọng nói cực kỳ hấp dẫn.

Mi Lan ghé sát vào tai Thiên Chân cười: “Anh chàng này dì từng được Tiểu Trịnh “chào hàng” trước đây rồi, nghe nói tuổi trẻ tài cao, không ngờ ngoại hình cũng nổi trội thế này, hay là cháu tận dụng thêm một cơ hội nữa đi.”

Thiên Chân cười nhạo, không nói gì.

Ngẩng đầu lên lại bắt gặp ánh mắt của Trần Úc, anh ngồi tựa vào một bên tường, quần âu, áo sơ-mi trắng, nửa người chìm trong bóng tối. Ánh sáng của màn hình lớn chiếu lên khuôn mặt với những đường nét rõ ràng, so với cậu thiếu niên kiêu ngạo lạnh lùng năm đó, thì anh bây giờ trông còn đẹp hơn nhiều.

“Vết thương khỏi rồi à?”, Trần Úc hỏi, rót ly rượu rồi uống một ngụm.

“Ừm”, Thiên Chân đáp khẽ.

Trần Úc nhìn đôi mắt cô đang cố tình cúi xuống, những ngón tay cầm chiếc ly càng siết chặt hơn.

“Hai người biết nhau à?”, Tiểu Trịnh mỉm cười nhìn bọn họ hỏi, khiến cho Mi Lan cũng quay đầu lại.

“Bạn học cũ”, Thiên Chân lên tiếng trước, vẫn cười bình thản.

Trần Úc nhìn cô, đôi môi mỏng mím chặt.

“Thật phí công làm anh em với cậu, quen mỹ nhân thế này mà không giới thiệu”, Tiểu Trịnh đột nhiên đặt tay lên vai Thiên Chân, nhìn Trần Úc cười, “Biết không, tụi tôi quả thực là tiếc vì đã gặp nhau quá muộn.”

“Tiếc vì gặp nhau quá muộn?”, Trần Úc nhìn Tiểu Trịnh mỉm cười, “Thật không?”

Tiểu Trịnh cân nhắc ánh mắt của người bạn thân, cảm nhận thấy rõ ràng sự lạnh lẽo trong cái nhìn đầy hàm ý đó, nếu như không bỏ bàn tay đang đặt trên vai người con gái xinh đẹp đó ra, thì anh ta sẽ khiến cho bản thân mình không phải “tiếc vì gặp nhau quá muộn” mà sẽ là “giá như từ trước đến nay chưa từng gặp người con gái đó.”

Rút tay về, anh ta cuối cùng cũng khẳng định được điều đó.

Thiên Chân thở phào nhẹ nhõm, lại nhìn sang Trần Úc, anh vẫn ngồi tự rót rượu uống nhưng không nói thêm gì nữa.

Nhìn khuôn mặt xoay nghiêng từng vô cùng quen thuộc đó, cô đột nhiên cảm thấy hơi chua xót trong lòng.

Dù gì thì cũng đã gặp nhau, có buồn hay vui cũng vẫn đáng nhớ.

Khi còn ở bên nhau, cũng không phải không có những ngày vui vẻ, không phải chưa từng có những kỷ ức êm đềm.

Những đêm cô đơn bơ vơ ngơ ngác không biết phải làm gì giữa chốn quê người, cô đã từng hy vọng biết bao nhiêu rằng người ấy bỗng nhiên xuất hiện bên mình, còn giờ đây, khi anh đang ở trước mắt, đang ở nơi đây, giữa bọn họ lại chỉ còn sự lặng im không thể nói gì.

Tới gần nửa đêm mọi người mới kết thúc cuộc vui, một vài người đi vào toa-lét. Thiên Chân ra ngoài trước, nhìn con phố vẫn còn đông vui nhộn nhịp, hít thật sâu một hơi cái không khí lạnh như băng ấy.

Thường thì trong khung cảnh náo nhiệt như vậy con người sẽ cảm thấy chông chênh, không biết vì sao đêm nay vẫn còn ở chốn này, nhưng năm sau đã ở nơi khác, cứ vậy năm tháng trôi qua một cách phí hoài.

Một mùi rượu đậm đặc xộc vào mũi, sau đó một bàn tay to bè đầy lông lá giữ chặt lấy cổ cô. Thiên Chân còn chưa kịp kêu lên hoảng hốt thì sức nặng trên vai đã được nhấc đi. Sau tiếng kêu thét của đám đông, cô mới nhận ra cách đó vài mét có một người đàn ông da trắng đang nằm sõng soài trên mặt đất, chính là người đàn ông mới rồi đã có hành động sỗ sàng với cô.

“Mày thử chạm một ngón tay vào cô ấy nữa xem”, Trần Úc lạnh lùng lên tiếng, vẻ mặt anh đầy giận dữ, các đường nét trên khuôn mặt đẹp trai co rút lại.

“Thôi bỏ đi”, Thiên Chân hiểu ra anh vừa mới ra tay giải cứu cho cô, không muốn làm phức tạp thêm vấn đề, bèn tìm cách xoa dịu: “Chúng ta đi thôi, hấn say rồi, nói cũng không hiểu gì đâu.”

Trần Úc cúi xuống nhìn bàn tay trắng muốt nhỏ xinh đang kéo tay áo mình, mảy hơi chau lại, không nói thêm gì nữa, chuẩn bị đưa cô lên xe.

Còn chưa rút được chìa khóa ra, bóng người phía trước đã vụt lao đến, anh bị văng mạnh vào cánh cửa xe. Lấy tay quệt vết máu rịn ra nơi khóe miệng, Trần Úc ngược mắt nhìn lên, song đã thấy có thêm hai người nữa đứng trước mặt mình, có lẽ là bạn của gã say rượu kia.

Cười gằn một tiếng, anh vùng nắm đấm một cách không thương tiếc về phía chúng.

“Trần Úc!”, Thiên Chân lo lắng gọi anh, hoảng sợ vì cảnh tượng đang diễn ra trước mắt – dù động tác của Trần Úc nhanh nhẹn, song đối phương đều cao to lực lưỡng tới gần mét chín, hướng hồ bọn chúng lại còn là người bản địa, biết đâu đồng bọn sẽ kéo đến mỗi lúc một đông.

“Ha, tiết mục đặc sắc nhất của ngày hôm nay bây giờ mới bắt đầu đây”, giọng nói lười biếng của Tiểu Trịnh đột nhiên vang lên bên tai, cô còn chưa kịp phản ứng, đã thấy bóng người lướt vụt qua, anh ta đã xông tới đó tham gia cuộc chiến với một tinh thần hăng hái.

“Này, anh...”, Thiên Chân còn chưa kịp nói hết, Mi Lan đã gọi mấy người định theo lên đó lại, “Các cậu đừng vào đó, hai đánh hai mới công bằng, đừng để bọn ngoại quốc nói chúng ta bắt nạt.”

“Tớ bảo này Trần Úc”, Tiểu Trịnh tranh thủ khoảng trống để nói, “Nửa phút nữa thì dừng nhé, nếu không thì cảnh sát tuần tra lại phải tóm chúng mình đi lấy lời khai. Tớ muốn về nhà sớm một chút để tắm rửa nghỉ ngơi.”

Đáp lại lời anh ta là một cú đấm nặng nề của Trần Úc khiến gã đàn ông kia ôm lấy chiếc mũi chảy đầy máu, không còn đủ can đảm để đứng lên.

“Em sống ở đâu?”, khi khởi động xe, Trần Úc hỏi một cách tự nhiên, “Đọc mã Zip cho anh.”

Mi Lan đã được Tiểu Trịnh đưa về, khi đó trong xe chỉ còn lại hai người bọn họ, Thiên Chân nhìn Trần Úc chuyển mã Zip trong hệ thống GPS, đột nhiên thấy tim đập thình thịch, khó lòng giữ yên được.

“Anh bị chảy máu rồi”, cô nhìn vết rách bên miệng anh. Quả đấm của đối phương vung ra khá mạnh, phần dưới cằm của anh đã hiện lên một vết bầm.

“Không sao”, Trần Úc rút một tờ khăn giấy từ trong hộp ra, quệt ngang vết máu.

Thiên Chân nhìn tờ giấy thấm đầy máu, cảm thấy lòng mình thất lại, cảm giác tức ngực cứ dần dần lan ra.

Cô nhớ đến trận bóng rổ được tổ chức hồi trung học đó, anh bị người ta xô ngã, đầu gối trầy cả một mảng rộng, khi rửa vết thương cho anh, tay cô cứ run bần lên, còn anh chỉ nhìn cô cười: Đoạn Thiên Chân, nếu như em dám khóc to lên, anh sẽ chế giễu em suốt đời.

Kết cục là cô đột nhiên khóc toáng lên, tới nỗi làm anh dờ cả người ra.

Thế mà tại sao đến hôm nay, bọn họ lại nhặt nhèo tới mức này? Có lẽ cả hai bên không thể nào quay lại cái trạng thái hoàn toàn không khúc mắc gì đó nữa.

Tiếng chuông điện thoại vang lên, Trần Úc nhận cuộc gọi. Một giọng nói uể oải vang lên.

“Là cô ấy, đúng không?”, Tiểu Trịnh ở máy bên kia cười đầy ngụ ý.

“Gì cơ?”, giọng Trần Úc bình tĩnh.

“Năm thứ nhất đại học, tôi mượn sách của cậu, đã làm hỏng một tấm ảnh kẹp bên trong đó, khi nhìn thấy sắc mặt cậu không vui vẫn còn trên cột, bảo rằng đó chẳng qua là một cô gái xấu xí, cuối cùng bị cậu đấm ột phát đầy còn gì”, Tiểu Trịnh nhắc lại ký ức với đầy cảm xúc, “Từ nhỏ tới lớn, cậu là người đầu tiên dám ra tay với tôi, thế nên tôi không thể nào quên được.”

Giọng nói chế giễu vang lên nghe rõ mồn một, Trần Úc nhìn người con gái ngồi bên cạnh mình, đột nhiên bật nhạc rồi vặn tiếng to lên.

Thiên Chân nhìn anh, trong đầu mờ mịt – người khác khi gọi điện đều vặn âm lượng nhỏ đi, người này lại làm trái khoáy vậy?

“Sợ người ta nghe được à?”, đến Tiểu Trịnh cũng nghe thấy tiếng nhạc đột ngột vang lên, nụ cười càng rõ, “Quả nhiên Đoạn Thiên Chân chính là cô gái bé bỏng trong ảnh mà cậu nhớ nhưng không thể nào quên được.”

“Cậu ăn đòn chưa no à”, Trần Úc lạnh lùng nói rồi dập máy.

Thiên Chân nhìn vẻ buồn bực của anh, song không hỏi gì thêm. Tính cách của Trần Úc cô quá rõ, nếu bằng lòng nói thì anh sẽ tự nguyện nói ra, nếu không thì người khác có hỏi gì cũng phí công vô ích.

Một việc rất giản đơn, em sẽ đi đến đâu? Anh đã bắt đầu trở nên già cỗi, cần thứ gì đó để tựa nương vào. Hãy nói cho anh biết đến khi nào em mới cho anh được đi cùng? Anh cũng đã bắt đầu mệt mỏi, cần một nơi nào đó để làm lại từ đầu.

Tiếng hát trong đĩa CD vang lên, chạm thẳng vào tâm trạng của cả hai người. Thiên Chân ngồi cứng ngắc trên ghế xe, mắt nhìn về con đường bị ánh đèn neon nhuộm thành đủ sắc màu phía trước.

Nếu như em vẫn còn một chút thời gian, vậy vì sao chúng ta lại không thể đồng hành? Đến một nơi mà cả hai chúng ta đều biết, đó có lẽ là nơi tất cả mọi chuyện được an bài. Vậy nên tại sao lại không đi đến nơi mà chỉ chúng ta biết tới?

Một cái phanh gấp, chiếc xe đột nhiên dừng lại.

Thiên Chân còn chưa kịp phản ứng, Trần Úc đã xô mạnh cánh cửa xe rồi bước xuống.

Anh đứng bên đường châm một điếu thuốc, sau đó hút từng hơi sâu. Một mình cô tịch giữa bóng đêm.

“Em còn nhớ là anh không hút thuốc”, Thiên Chân đi đến gần anh, nói khẽ.

“Anh cũng không hút nhiều, mang theo người chỉ để mời khách thôi”, anh nói, giọng khê khàng.

“Ở đây không được đỗ xe, chúng ta đi thôi”, Thiên Chân không biết lúc đó nên nói điều gì.

Đó là khu vực quán bar cao cấp, vì có chiếc xe đột ngột dừng lại nên đã có người tò mò nhìn ra.

Trần Úc vẫn đứng yên tại chỗ, đêm nay tâm trạng của anh không được tốt.

“Thiên Chân, nếu như anh nói rằng anh vẫn muốn được ở bên cạnh em thì sao?”, anh đột nhiên lên tiếng, nhìn xoáy vào vẻ bồn chồn của cô, “Em còn chút tình cảm nào với anh không?”

Một sự chấn động lóe lên trong mắt Thiên Chân, cô sững người, mãi sau mới có thể khê khàng lên tiếng.

“Em đã từng yêu anh”, giọng nói của cô chậm chậm cuốn xoay theo làn gió đêm lạnh lẽo, nghe phảng phất một sự mịt mờ khiến người khác thấy đau lòng, “Trước đây rất lâu, rất lâu rồi, lâu tới mức... đến bản thân em cũng đã quên.”

Nếu như anh không biến mất.

Nếu như em không giết chết đứa con vốn thuộc về chúng ta.

Nếu như...

Bởi vì đã mất, thế nên khi nói ra chỉ còn có thể là những chuyện “nếu như”, mà đã nói tới nếu như thì chỉ có thể là một nỗi buồn thương.

Chiếc mặt nạ lạnh lùng cuối cùng cũng vỡ tan, Trần Úc đột nhiên ôm ghì cô vào lòng, nâng cằm lên và hôn một cách dữ dội, dường như anh dồn hết tất cả sức lực của mình, không quan tâm tới bất cứ thứ gì chỉ để hôn cô. Anh giữ chặt cô trong lòng mình, vẻ như hận không thể nhấn cô liền vào cơ thể mình luôn vậy.

Sau cơn chấn động, cô bắt đầu giằng co nhưng không tác dụng. Thiên Chân hoàn toàn không thể chống lại sức mạnh của anh, trong khi cô thì đã hoảng hồn lên vì trạng thái mất kiểm soát đó.

“Đoạn Thiên Chân, liệu có phải kiếp trước anh đã mắc nợ em không?”, cuối cùng anh cũng buông cô ra, một nỗi khổ đau dâng tràn trong mắt.

Thiên Chân nhìn Trần Úc, không nói được một lời nào.

Anh lên xe, cô cũng quay người đi. Khi định mở cửa lên xe, anh nhìn chột đống băng trong chóp mắt vì một bóng người quen thuộc đằng xa.

Nơi ánh đèn rực rỡ, Tần Thiển đang đứng đó, một tay cầm ly champagne, một tay kẹp điều thuốc ánh lửa lấp lờ. Bộ quần áo âu phục được thiết kế phù hợp với vóc dáng cao ráo, giữa đám người lựa là pháp phối, trông anh như một bức tranh phong cảnh.

Ánh mắt anh lướt qua khuôn mặt cô như ngọn gió, nhưng đã nhanh chóng quay đi như chưa từng trông thấy cô.

Thiên Chân ngẩn ngơ, lơ đãng ngồi vào trong xe.

“Kevin, vừa nhìn thấy cái gì thế?”, một người bạn bên cạnh hỏi.

“Không có gì”, Tần Thiển mỉm cười, ngồi với tư thế thoải mái búng búng tàn thuốc, nâng ly uống cạn.

9. Chương 9

10. Chương 10

“Em thấy đấy, người con gái đó và nhân viên cửa hàng đều cùng phạm phải một sai lầm giống nhau, đó là quá kỳ vọng ở tương lai tươi đẹp, vì thế mà quên đi nguy hiểm ẩn chứa bên trong”, Tần Thiển nhìn cô, giọng dịu dàng, “Thiên Chân, em thông minh như vậy, nhất định phải biết rằng thành công vẫn chưa nằm trong tay thì coi như không tính đến, ngay cả khi đã có những thắng lợi nho nhỏ, thì con đường phía trước vẫn còn dài dằng dặc, có những con đường nên hay không nên bước tới, những lối đi nguy hiểm có đáng hay không đáng vượt qua, em đều phải suy nghĩ cho thấu triệt, có phải không?”

“Anh muốn nói gì thì tốt nhất nói thẳng ra đi”, Thiên Chân đáp lại lạnh lùng, cuối cùng cũng hiểu trò chơi chính thức đã bắt đầu khai diễn.

“Anh cho rằng có những chuyện không cần phải đợi anh hỏi đến”, nụ cười trên môi Tần Thiển chưa tan biến hết, nhưng giọng nói cực kỳ lạnh nhạt.

Hóa ra, anh đang đợi cô chủ động khai ra.

“Anh muốn nghe chuyện gì đây?”, Thiên Chân cười mỉa mai.

“Đoạn Thiên Chân”, có lẽ là thái độ thiếu nghiêm túc của cô khiến cho giọng anh dần dần trầm xuống, “Kể cả là chúng ta đang làm ăn với nhau, cũng cần phải nói cho thành thực.”

Cô từng cảm thấy giọng nói thấp trầm của anh nghe lay động biết bao, giống như tiếng đàn dịu dàng khơi gợi, nhưng khi đó, vẫn giọng nói quỵn rũ ấy, lại giống như một luồng điện gay gắt làm đau đớn trái tim cô.

Đã rất lâu rồi, cô cho rằng trái tim mình sẽ không đau như vậy nữa.

Thế nhưng qua bao nhiêu năm rồi, cái cảm giác máu huyết từ từ đông cứng thành băng lại bắt đầu lan dần trong cơ thể.

“Anh nói đúng”, khóe môi cô hơi nhếch lên thành một nụ cười không quan tâm tới bất cứ chuyện gì, “Kể cả là làm ăn, thì cũng cần nói thành thực.”

Nhìn thẳng vào đôi mắt đen sẫm sâu không thấy đáy của anh, mắt cô bắt đầu đỏ hoe, song cô vẫn cười bướng bỉnh, hoàn toàn không né tránh ánh mắt anh nhìn mình.

“Tuy nhiên, thứ lỗi cho em không thể nào chịu được sự buộc tội và lăng mạ của anh”, cô nói lạnh lùng, “Bất kể anh tin hay không, em đã giữ được sự trung thành của mình, còn anh thì không giữ được niềm tin của anh.”

Tần Thiển mím chặt môi, nhìn biểu cảm trên khuôn mặt cô, không nói gì.

Thiên Chân tháo sợi dây chuyền trên cổ, đặt xuống bàn anh.

“Thật nực cười đúng không?”, cô nói nhẹ nhàng, “Em tiêu tiền vốn định để mua sự thanh thản lương tâm cho anh, nhưng lại mua được nước mắt.”

Nói xong câu ấy, cô quay người bước đi, nhưng đến khi đặt tay lên cửa, lại quay đầu lại.

Khoảnh khắc ấy Tần Thiển cảm thấy trái tim mình đột nhiên co thắt.

“Phải rồi”, Thiên Chân cố nén nước mắt, khẽ cười, “Còn phải nói với anh rằng, em vẫn luôn cảm thấy nguy hiểm đang tồn tại, nhưng đối với tương lai thì chưa từng kỳ vọng nó tươi đẹp bao giờ.”

Xuyên qua cánh cửa sổ xếp lớp khép nửa chừng, anh thấy bóng cô nhanh chóng bước đi.

Còn anh vẫn ngồi nguyên tại chỗ, rất lâu sau không hề động đậy.

“Anh Tần, Thomas, lâu rồi không gặp”, vừa bước vào nhà hàng, đi qua tấm bình phong, đã thấy người quản lý gần sáu mươi tuổi vui mừng đi tới đón.

“Chú Phúc”, Tần Thiển cười, cất lời chào ông.

“Ngồi bên này đi, yên tĩnh hơn”, chú Phúc đưa họ đến vị trí tốt nhất, “Hôm qua giám đốc vừa mới đi Manchester City, nếu không chắc sẽ rất vui khi được gặp hai người.”

“Lâu lắm rồi cũng không được gặp Vĩnh Nam, ai cũng đều bận cả”, Tần Thiển mỉm cười, “Đội cậu ấy về rồi gặp nhau vậy.”

“Xem ăn điểm tâm món gì trước, để tôi bảo bọn họ chuẩn bị”, chú Phúc đưa thực đơn cho họ, “Uống gì nhỉ?”

“Thomas chọn món ăn là được rồi, cháu thấy bây giờ anh ấy còn thạo hơn cháu nữa”, Tần Thiển cười.

“Chú Phúc, tôi muốn ăn dim sum[2]”, Thomas nhún vai với vẻ dí dỏm.

[2] Dim sum được coi là tuyệt kỹ của ẩm thực Trung Hoa, là tên gọi chung của tất cả các món ăn được chế biến theo kiểu bọc một lớp bột mỏng ở bên ngoài, bên trong là nhân, bao gồm cả đồ mặn, đồ ngọt, đồ chiên hay đồ hấp.

“Uống Long Tỉnh hay Bích Loa Xuân?”, chú Phúc hỏi dựa theo thói quen trước đây của họ.

Tần Thiển hơi ngập ngừng trong giây lát.

“Chú Phúc, có trà qua phiên Lục An không?”, anh hỏi

“Loại trà đó quả thực là không có”, chú Phúc cũng ngần người, “Giám đốc Tần, người Anh cũng chỉ biết trà xanh hoa nhài thôi, ngay cả là người gốc Hoa cũng ít uống trà Trung Quốc lắm.”

“Không sao, cháu chỉ hỏi vậy thôi”, Tần Thiển xua xua tay, cười nhạt nhẽo, “Vây lấy cho cháu bình trà Thiết Quan âm đi.”

“Qua phiên Lục An?”, Thomas hơi hiểu tiếng Trung, bèn hỏi Tần Thiển bằng vẻ hiếu kỳ, “Cái đó là gì, Kevin?”

“Là một loại trà xanh”, anh khẽ đáp.

Vùng đất Giang Nam ẩm áp thích hợp với việc trồng trà, ở mạn bắc sông thường gọi là Lục An...

Thế nào, bắt đầu nhận ra sức hấp dẫn của em rồi có phải không?

Giọng nói cười ngọt ngào bỗng nhiên thấp thoáng vang lên bên tai, nhìn dòng nước trà trong vắt được rót vào trong cốc, khói cuộn bay lên, anh đột nhiên mê mải.

“Tần tiên sinh, tôi thường xuyên trông thấy rất nhiều cô gái xách theo túi giấy ghi nhãn hiệu Kevin Chun vào đây ăn, lại còn nhắc đến anh rất vui vẻ, phỏng đoán xem anh đã hẹn hò chưa đây”, chú Phúc tự tay đón món điểm tâm trên chiếc khay đựng đồ mà người phục vụ mang đến.

Tần Thiển chỉ cười không nói gì.

“Chú Phúc, hẹn hò là cái gì?”, Thomas cau mày, tỏ ra rất hiếu kỳ với một từ vựng mới.

“Ý tôi nói là anh ấy cần một girl friend”, chú Phúc bật cười ha ha, giải thích bằng thứ tiếng Anh không chuẩn.

“Đúng, chú nói đúng đấy”, Thomas vỗ vai ông với vẻ tán thành, vừa nói bằng giọng trêu cợt, vừa nhìn người lạng lẽ ngồi trước mặt mình.

“Anh lấy tôi ra làm trò cười, sao không nghĩ đến mình đi?”, đợi chú Phúc đi khỏi, Tần Thiển uống một ngụm trà rồi từ từ lên tiếng.

“Tôi đây chẳng qua là không có cơ hội, nếu như có, tôi nhất định sẽ chớp lấy ngay”, Thomas cười, nhìn Tần Thiển bằng đôi mắt xanh lơ, “Kevin, chúng ta đều không thể sống vì quá khứ phải không?”

“Quá khứ thì làm sao? Thủ tướng Winston Churchill nổi tiếng của các anh từng nói, bạn quay đầu nhìn lại càng xa thì bạn sẽ biết nhìn về phía trước càng xa còn gì”, Tần Thiển chậm rãi nói, vẫn giữ nguyên giọng điệu bình thản.

“Khi bạn nhìn xuống vực thăm đủ lâu, vực thăm cũng sẽ nhìn lại bạn – đó là câu Nietzsche[3] nói”, Thomas nhướn mày đáp lại, “Anh biết đấy, những người thỉnh thoảng mang một chút rò dại cực đoan luôn là những người trong sáng nhất, có thể nhìn thấy thực lòng.”

[3] Friedrich Wilhelm Nietzsche (1844-1900), một nhà triết học người Phổ.

“Thế nhưng cả anh và tôi đều đã không còn ở cái độ tuổi có thể rò dại và trong sáng nữa”, Tần Thiển cười, những ngón tay thon dài xoay xoay chiếc cốc thủy tinh, những lá trà bên trong cốc khẽ dập dềnh, ánh mắt anh hơi ngơ ngẩn.

“Em muốn mua gì thì tự mình quyết định là được rồi, không cần phải hỏi anh...”, có người vừa đi ngang qua bên cạnh, vừa gọi điện.

Thật là nực cười đúng không? Em tiêu tiền vốn định để mua sự thanh thản lương tâm cho anh, nhưng lại mua được nước mắt.

Giọng nói ngang bướng đó lại chấp chờn bay lướt qua đầu.

Anh làm sao vậy nhỉ? Lòng mày khê chau lại, anh cảm thấy trong lòng hơi bức bối.

Từ buổi sáng tới lúc này đây, chính xác ra là từ đêm thứ bảy đến bây giờ, anh luôn bị ám ảnh bởi một tâm trạng gì đó không gọi được thành tên.

Biết bao thanh âm, hình ảnh vô tình lướt qua trong đầu, thách thức sự bình thản mà anh luôn giữ được từ trước đến nay.

Trong phòng nghỉ ở công ty, anh nghe thấy tiếng khóc đầy kìm nén của cô. Trên đường phố Paris, anh nhìn thấy cô gầy đàn và hát trong nỗi cô đơn. Khi anh đưa cô về nhà trong tình trạng rượu say, lần đầu tiên anh ôm cô là khi cô đề nghị trong lúc bơ vơ nhất, đêm hôm đó cô kể anh nghe những bóng đen u ám tận dưới đáy lòng mình... Anh biết hết tất cả những nỗi đau, sự yếu đuối, chông chênh của cô, bởi vậy cũng hiểu rõ người đàn ông đó, mối tình đó giữ một vị trí như thế nào trong trái tim cô.

Anh vẫn còn nhớ rõ hình ảnh đôi thanh niên ôm nhau trên phố đêm hôm đó, nhìn vào đúng là một cảnh tượng lay động lòng người, khiến cho ngay cả ánh đèn xung quanh cũng trở nên lạnh lẽo không còn màu sắc.

Bất gặp ánh mắt kinh ngạc của cô, anh vội quay đầu như chưa nhìn thấy.

Thấy tay nhói lên, anh mới gầy tàn thuốc đi như không có chuyện gì.

Anh vẫn cảm ly rượu, chuyện trò thản nhiên với mấy người bạn, chỉ có điều đột nhiên lơ đãng.

Xin anh hãy để cho tôi tin rằng trên thế gian này vẫn còn người đáng để cho tôi yêu.

Cô từng nhìn anh và nói như vậy, lệ dâng đầy trong mắt nhưng vẫn cố ngăn lại không để nó trào ra.

Giống như hôm nay đứng trong văn phòng của anh, mắt cô đã đỏ hoe, song vẫn vô cùng cứng cỏi.

Yêu, yêu là gì chứ?

Anh tự cười giấu mình, đã không còn muốn nghĩ đến nữa, vậy thì tại sao buổi sáng hôm nay còn chưa nghe được một lời giải thích của cô, khả năng tự khắc chế bản thân mà từ trước đến nay anh vẫn tự hào lại có thể tan rã dễ dàng đến thế.

Những câu nói đó của anh mới nghiệt ngã làm sao, anh biết vậy.

Nhưng đã nói đến mức tuyệt tình như thế, cũng tốt thôi.

“Phải rồi, ngày mai Jean và 2 nhân viên khác bay sang Đức, bàn công việc với mấy đại lý của ta bên đó”, Thomas thấy vẻ trầm lặng của anh bèn lên tiếng.

“Vậy à?”, bàn tay cầm ly trà hơi chững lại, Tần Thiển đặt nó xuống bàn với vẻ điềm tĩnh, chậm rãi bóc túi giấy bọc đĩa ra, “Đi mấy ngày?”

“Phải đi Berlin, Frankfurt, Munich, cả Dortmund nữa, thế nên cần khoảng ba ngày”, Thomas đáp.

“À”, Tần Thiển gật đầu, “Món thịt xiên nướng giòn này hôm nay hơi béo, anh bị gan nhiễm mỡ nên ăn ít đi một chút, ăn bánh tôm ấy.”

Thomas hơi ngẩn người, nhìn Tần Thiển một lúc lâu, cảm thấy có gì đó không bình thường lắm nhưng lại không nói được nó là gì.

“Lại đây, lại đây, uống trà chiều, ăn chocolate Thiên Chân mang về...”

“Ha ha, chocolate thanh Feodora mà tôi thích nhất...”

Tiếng huyền não bên ngoài truyền đến, Tần Thiển ngẩng đầu lên nhìn qua màn xếp cửa sổ thấy những bóng người chuyển động.

Chỉ vài giây sau, ánh mắt anh lại quay về với những hình thiết kế.

“Kevin, Jean gửi cho anh”, Rita gõ cửa đi vào, để một chiếc hộp kim loại được đóng gói tinh tế lên trên bàn, sau đó quay người bước đi.

Tần Thiển vẫn chăm chú nhìn lên màn hình máy tính, sự yên tĩnh bên trong gian phòng lúc đó khác biệt hẳn với không khí náo nhiệt của bữa trà muộn bên ngoài.

Mãi lâu sau đó, anh mới tựa lưng vào thành ghế, đôi mắt sẫm đen lặng lẽ nhìn vào chiếc hộp.

Cô ấy đã quay về.

Anh mở chiếc hộp ra, bên trong cũng là chocolate giống như của mọi người.

Có vẻ như cô không trẻ con tới mức giận dữ với anh, vẫn mua về cho anh một món quà nhỏ như không có chuyện gì.

Bẻ một miếng chocolate cho vào miệng, vị đắng nghét dần dần lan ra nơi đầu lưỡi rồi cứ thế thấm sâu vào gan ruột.

Anh không thể không ngờ rằng đây là miếng chocolate đắng nhất mình từng ăn.

Mở cửa ra, hình bóng quen thuộc lập tức lọt ngay vào tầm mắt. Cô vẫn chưa rời khỏi phòng thiết kế.

Khoảnh khắc đó, anh bắt gặp ánh sáng người, bước chân dừng lại.

Cô đứng quay lưng lại phía anh, đang nói chuyện với mấy đồng nghiệp khác. Ánh nắng chiều buông bên ngoài cửa sổ, xuyên qua tấm kính trong suốt chiếu vào phòng, một quang sáng nhàn nhạt bao trùm lên khuôn mặt xoay nghiêng của cô, anh gần như có thể cảm giác thấy cô đang mỉm cười.

Cô đã không còn là một đứa trẻ ngơ ngác như ngày đầu tiên anh trông thấy, đã bắt đầu trưởng thành, trở nên tự nhiên và cứng cáp hơn.

Anh cũng có thể hình dung ra nụ cười của cô, nó xán lạn và rực rỡ, giống như đóa hoa nở trong tiết trời xuân.

Thu ánh mắt về, anh tiếp tục đi lên tầng trước.

Đúng lúc đó cô đột nhiên quay người lại.

Không kịp đề phòng, hai bên đối mặt nhìn nhau.

Nụ cười của cô đông cứng trên môi, sau đó dần dần biến mất.

Còn anh vẫn giữ được vẻ bình thản đó, song khi nhận thấy sự thay đổi trong thái độ của cô nên cảm giác ngực hơi đau.

Thiên Chân đứng đó nhìn anh trừng trừng, cảm thấy trái tim mình bị vò lại, ngay cả việc hít thở bình thường cũng trở nên khó khăn.

Mấy ngày nay, công việc bận rộn, cũng được ngắm bao nhiêu phong cảnh đẹp ở nước ngoài, cô tưởng rằng mình đã ổn, đã vui vẻ, nhưng đến giờ phút đó, vào khoảnh khắc nhìn thấy anh, cô mới biết tất cả đều là giả tạo. Nụ cười mà cô tự cho rằng hoàn hảo không tỳ vết đó, tâm trạng thoải mái và vui vẻ đó, sự chân thực mà công việc bận rộn đem lại đó, tất cả đều là giả tạo.

Trái tim cô vẫn đang trống hoác, vẫn đang đau đớn, xót xa, sợi dây buộc căng trước ngực trong phút chốc đã đứt rời khi cô nhìn thấy con người đứng cách mình vài bước chân đó.

Mặc dù đã đến mức này, nhưng cô vẫn bướng bỉnh nở nụ cười, cố vớt vát lấy chút tự trọng đáng thương của mình.

“Hi giám đốc”, cô chủ động lên tiếng chào, trên miệng là một nụ cười lễ độ, sau đó đi ngang qua người anh.

Tần Thiển đi ngay sát theo sau cô ra phía thang máy.

“Anh lên hay xuống?”, khi vào bên trong, cô hỏi, nụ cười vẫn không thay đổi.

Đôi mắt sẫm đen nhìn chăm chú vẻ bình thản của cô, anh nói: “Xuống tầng hai.”

Cô nhấn nút trên bảng điều khiển.

Khi tới tầng bốn, cô bước ra sau khi mỉm cười với anh: “Tạm biệt.”

Anh chỉ nhìn cô, không nói một lời.

Cánh cửa thang máy từ từ khép lại, che khuất ánh mắt sâu hút và cả sắc mặt bỗng chốc nặng nề u ám của anh.

Gió đêm lạnh lẽo.

Khép chặt áo khoác, Thiên Chân nhìn những lớp sóng lấp lánh trên sông Thames phía xa xa. Ánh đèn trong thành phố rực rỡ biết bao, khiến cho cả ánh trăng cũng trở nên nhợt nhạt.

Trên đầu là bầu trời đen sẫm, vài vì sao lạnh đang nhấp nháy.

Cô ngửa mặt lên, mắt nhắm nghiền, bên tai chỉ còn tiếng gió nhẹ tạt qua.

Trái tim tĩnh lặng tới mức không thể nào đoán được, trống rỗng thế này, dường như đến gió cũng có thể thổi vào, xuyên qua cơ thể, khiến áu huyết trở nên lạnh ngắt.

Giọt nước mắt đó của cháu đâu rồi?

Lúc này khi ăn cơm, Mi Lan đã hỏi.

Cô đành nói dối, bảo quên không đo.

Trong lúc vội vàng, phản ứng đầu tiên là nói ra một điều không thật.

Vì sao thế? Cô tự hỏi mình, là vì không cam tâm hay sao?

Mi Lan đã nhìn cô rất lâu, trên đời này vốn không có thứ gì không mất công mà lại đạt được, thử thêm một lần là một lần thất bại, thất bại lớn hơn.

Cô cười, câu này không giống những câu nguyên tác của di.

Là một tác giả hài kịch nói. Còn đời người, thì cũng là một vở kịch hài, màn chốc chốc lại kéo lên, hạ xuống.

Chỉ có điều là lần này, lời còn chưa hát hết mà đã kết thúc vở kịch rồi. Người rơi nước mắt, nhưng lại chảy ngược vào lòng ta.

Thiên Chân lấy trong túi xách ra bao thuốc, là bao thuốc Davidoff màu đen mà anh đã đưa cho cô trong phòng nghỉ ở công ty hôm đó, sau đó lấy tiếp chiếc bật lửa mua ở cửa hàng tiện ích, châm một điếu rồi hít một hơi quyết liệt. Hơi dờ dật tới mức trào nước mắt.

Đốm lửa sáng lập lờ giữa những ngón tay, mùi hương quen thuộc tỏa lan khiến cô có ảo giác về sự ấm áp.

Cuộc sống quá là ngắn ngủi, có nhiều thứ nếu hôm nay vứt bỏ thì ngày mai chưa chắc đã có thể lấy lại được.

Nếu như anh không ở bên em, vậy thì em sẽ nhớ đến anh như thế này.

Ánh đèn chiếu vụt qua rồi tắt ngấm, tiếng động cơ của chiếc xe dần dần xa hút, còn cô vẫn ngồi im tại chỗ không động đậy.

Cái tâm trạng lo lắng tới việc mất, còn này đã bắt đầu từ bao giờ thế nhỉ?

Là từ cái lần cô và Trần Úc đang giằng co nhau đó, anh lái xe chậm chậm đi tới và nhìn cô nói: “Lên xe đi” hay sao? Là cái đêm mà anh dịu dàng ôm lấy cô, khẽ khàng “đó không phải là lỗi của cô”? Hay là lần anh đuổi theo phía sau, nắm chặt lấy tay cô và dắt đi?

“Thiên Chân”, giọng nói thấp trầm quen thuộc đột nhiên vang lên trong bóng tối.

Cô cũng người trong giây lát, từ từ quay đầu lại.

Tần Thiển đang đứng cách đó vài bước, mặc áo khoác màu đen, lặng lẽ nhìn cô.

Thấy anh đi dần đến, cô hoảng hốt đứng dậy khỏi chiếc ghế băng, lùi về sau mấy bước, mặt lập tức nóng bừng lên.

Tần Thiển đến gần, ngồi xuống chiếc ghế rồi ngẩng đầu nhìn cô.

Thiên Chân giống như một đứa trẻ đang phạm lỗi bị bắt quả tang, không biết phải làm gì.

“Thiên Chân, muộn như vậy rồi sao em còn không về?”, anh chậm rãi nói, “Ngồi ở đây không lạnh hay sao?”

“Em... Chỉ là đi ngang qua thôi”, vì quá ngạc nhiên, cô viện ra một cái cớ tệ nhất trên đời, tới nỗi ngay chính bản thân cô còn giận không thể cắn vào lưỡi của chính mình.

Nửa đêm thế này, ai lại đi ngang qua đây, sau đó ngồi bên bờ sông gió lạnh kia chứ?

Nhưng dù thế nào thì cô cũng không bao giờ thừa nhận, rằng sau khi chia tay với Mi Lan cô đã bắt tàu điện ngầm, nhưng không hiểu ma xui quỷ khiến thế nào lại xuống ở ga gần công ty, sau đó đi ra đây bằng cách nào đó không rõ nữa.

Cho tới lúc nhìn lên tòa cao ốc trong bóng tối, cô mới giật mình nhận ra mình đang làm gì. Vốn đã hạ quyết tâm sẽ không nhớ đến anh nữa, không để tâm đến người đàn ông luôn ình là đúng để nói ra những lời cay nghiệt đó, nhưng rồi vô dụng, không thể nào điều khiển được hai chân.

“Đi ngang qua?”, anh nghe thấy lời nói dối vụng về, nhìn bộ dạng lúng túng của cô, liền mỉm cười.

“Em đi đây.” Nụ cười của anh khiến Thiên Chân càng lúng túng hơn, cô buông thông một câu rồi dậm bước đi.

“Thiên Chân”, anh giữ cánh tay cô lại, nhiệt độ trong lòng bàn tay như thiêu đốt tay cô, còn đôi mắt đen sẫm nhìn chăm chú vào cô, “Nếu như có can đảm nhìn trộm cuộc sống của người khác, thì sao lại không dám ngồi lại với anh một lúc?”

“Em không...”, lời giải thích vừa mới lên tới miệng đã bị nuốt trôi trở lại. Thiên Chân chỉ cảm thấy lòng mình chua xót bội phần – Tâm tư của cô, hành động hết sức bản năng đàn bà của cô đều bị anh nhìn thấu, hiểu thấu. Cô có nói cũng bằng thừa, chẳng qua cũng chỉ là che đậy bên ngoài, càng làm trò cười mà thôi.

Cô giằng tay anh ra, ngồi xuống bên cạnh.

“Cảm ơn hộp chocolate của em”, Tần Thiển nhìn bộ dạng lặng lẽ của cô, nói khẽ.

Vừa nãy khi lái xe qua đây, trong lúc vội vàng anh còn tưởng mình nhìn nhầm, đổ xe xong bèn đi qua đây một cách thụ động. Khi nhìn thấy bóng người quen thuộc và cô đơn ngồi trên chiếc ghế băng, anh cảm thấy nhịp tim mình bỗng nhiên trở nên dồn dập với một tiết tấu mà đã rất lâu rồi anh không được trải qua.

“Đừng khách sáo”, cô trả lời.

“Rất đáng”, anh bổ sung.

“Em mang ọi người chocolate Feodora”, cô ngập ngừng một chút rồi nói khẽ, “Chỉ có của anh là Hachez, chocolate đắng.”

“Là em cố tình à?”, anh ngẩn người.

“Vâng”, cô thành thực đáp.

Anh im lặng một lúc lâu, khóe miệng hé ra một nụ cười mà chính bản thân anh cũng không cảm giác thấy được.

Cô cũng không nói gì, chỉ ngồi vò vò chiếc găng tay theo tiềm thức.

Chiếc lắc làm từ đá obsidian trượt xuống cổ tay trắng ngần, lóe lên thứ ánh sáng âm u huyền bí. Khi cô còn chưa kịp rút tay về, anh đã giữ chặt lấy cổ tay.

“Để anh xem nào”, anh nhìn thẳng vào ánh mắt né tránh của cô.

Anh cầm chiếc lắc tay màu đen như vẫn còn mang hơi ấm của cô, quan sát một lúc rồi mới hỏi: “Có chuyện gì thế?”

“Lúc chờ kiểm tra an ninh ở sân bay Frankfurt, bị đồ trang trí trên chiếc túi xách của cô gái đứng đằng trước móc vào, khi cô ấy kéo mạnh nó bị đứt ra. Em đã mua một sợi dây rồi khâu lại trên máy bay lúc quay về”, cô giải thích bằng giọng điệu hơi lúng túng, nhát gừng, “Em cảm thấy chất liệu của nó vẫn còn rất tốt nên mới muốn cứu vãn lại...”

“Vẫn là mười sáu hạt, có thiếu hạt nào đâu”, anh đeo chiếc lắc lại tay cho cô, nhìn đôi môi cô đang mím chặt, khuôn mặt nhỏ nhắn nhợt nhạt, giọng nói trở nên dịu nhẹ, “Thiên Chân, đã rơi cả ra đất, còn phải cố công nhặt lại làm gì?”

“Có người khác nhặt cùng em”, cổ họng cô tắc nghẹn lại, giọng nói hơi run rẩy, “bởi vì em nói rằng, sợi dây đó rất quan trọng với em.”

“Quan trọng thế nào?”, anh hỏi.

Thiên Chân nhìn khuôn mặt xoay nghiêng của anh, dưới ánh sao, các đường nét trông nghiêm trang và đẹp đẽ, mang một vẻ quyến rũ không sao nói rõ được thành lời.

Còn đôi mắt đen sẫm của anh vẫn cứ sâu hun hút, không sao hiểu được nó đang mang cảm xúc gì.

Tĩnh lại đi, Đoạn Thiên Chân, mau thu cái giấc mộng hảo huyền đó lại rồi về nhà đi, mây vốn không phải là đối thủ của người đàn ông đó.

Cô cúi đầu, không thể không cười giễu chính mình.

“Thiên Chân, em vẫn chưa trả lời câu hỏi của anh”, giọng nói của Tần Thiển vẫn vang lên bên tai cô bình thản, “Chỉ là một sợi lắc đeo tay, đối với em thì quan trọng tới đâu kia chứ?”

“Còn nữa, vì sao em lại muốn quay về, quay về nơi đây?”, ánh mắt anh quán chặt lấy đôi mắt đã long lanh ngấn nước của cô.

Anh vốn định để cho cô tự do, nhưng cô vẫn muốn quay về.

Để rồi xuất hiện trong tầm mắt anh một cách bất ngờ, làm xáo động tâm trạng bình ổn của anh.

“Em muốn trông thấy anh”, cô đột nhiên lên tiếng, khi các tinh thể bên trong đáy mắt hình thành nên một giọt nước đầu tiên, cô hơi cúi giận đưa tay lên gạt phăng đi, “Em quay về chỉ vì đột nhiên muốn nhìn thấy anh thôi.”

Anh ngồi đó lặng yên nghe cô nói.

“Hôm đó em nói em đã mua một giọt nước mắt, thực ra nghĩ đi nghĩ lại thì cũng chẳng vấn đề gì”, cô cười đau khổ. “Có đáng hay không thì chỉ người trong cuộc mới biết rõ, cứ cho là anh đùa cợt đi, thì đã làm sao chứ.”

“Thiên Chân, em có biết là mình đang nói gì không?”, anh nhìn biểu cảm giao thoa giữa sự yếu đuối và bướng bỉnh trên khuôn mặt cô, thấy sự mập mờ luôn làm cho anh trở tay không kịp đó, giọng hơi khàn đi.

“Em biết, em đang lựa chọn sống những tháng ngày mà sau này có lẽ em sẽ thấy hối hận.”

Lời còn chưa nói hết, đôi môi đã đột nhiên bị ngộp chìm trong một nụ hôn dịu dàng. Thiên Chân nhất thời chết sững, trong đầu là một mảng trống không.

Trong hơi thở cũng là hơi thở của anh, bàn tay ôm siết lấy lưng cô mỗi lúc một chặt hơn, song nụ hôn của anh lại cực kỳ êm ái, đầy vẻ nâng niu, thương tiếc. Từ trước đến nay cô chưa từng tưởng tượng được rằng một nụ hôn lại có thể dịu dàng và triền miên tới mức khắc cốt ghi xương như vậy.

Những vì sao lấp lánh khắp bầu trời bỗng rực sáng lên, những sự ngọt ngào và chua cay trong lòng đan xen lẫn lộn. Anh không nói bất cứ lời nào, cô cũng không biết anh sẽ nói gì, chỉ cảm thấy tất cả đều hòa tan vào trong nụ hôn đó. Những lời nói dù có gây xúc động hơn đi chăng nữa cũng sẽ không khiến cô ngất ngây say đắm bằng nụ hôn đó của anh.

Kề sát bên nhau.

Thiên Chân.

Từ trước đến nay cô chưa từng nghe người nào thầm gọi tên mình bằng âm thanh quyến rũ đến vậy, hơi thở ấm nóng bằng lồng bên tai, còn cô như đã đi lạc vào một mê cung kỳ lạ nhưng đẹp tuyệt, khiến cho tất cả suy nghĩ và ký ức trở nên tản mát và rối loạn.

Lời thì thầm của anh, nụ hôn của anh, tiếng thở dài của anh, sự đụng chạm của anh, còn cả tiếng gọi của anh nữa.

Thiên Chân.

Cô hơi hé mắt ra hệt như một con mèo lười biếng.

Đừng, tôi rất muốn ngủ.

Là giọng nói của ai mà khàn đi, nghe mềm mại đến thế?

“Đừng gì cơ?”, tiếng cười vang lên bên tai cô đột nhiên trở nên rõ ràng.

Ý thức quay về rõ nét hơn, ngọn đèn sàn tỏa ra một thứ ánh sáng mờ mờ trong góc nhà, bên ngoài cửa sổ ánh trăng vằng vặc chiếu vào những bộ áo quần vứt tứ tung trên thảm.

Cơ thể cao lớn áp sát vào tấm lưng trần của cô, anh vuốt ve eo lưng cô. Thiên Chân hơi sững lại, cảm giác thấy ham muốn của anh lại bắt đầu thức dậy.

“Em vừa đi xa mấy ngày về...”, lời trách của cô dường như mang theo cả tiếng khóc.

“Anh biết rồi”, anh khẽ cười, nhìn chăm chú vào vẻ mệt mỏi trên khuôn mặt cô.

Bản thân cô không hề biết rằng, trên khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của mình, cái vẻ buồn ngủ nhưng lại ảm ức và bất lực vì không thể ngủ được ấy trông quyến rũ tới mức nào.

Không thể nào ngăn nổi sự si mê.

Anh vẫn dần sâu vào cơ thể cô một cách ngang ngược, tiếp tục đắm chìm trong sự mềm mại của cô, hưởng thụ niềm khát khao và sự đáp lại trong bất lực của cô.

Anh thích cô tình nhân bé bỏng của mình... Thiên Chân, tên cô là ngây thơ, nhưng lúc này đây, lại quyến rũ biết bao.

Anh mặc sức thưởng thức vị ngọt ngào và ẩm ướt của lưỡi cô, vui thích với việc cô hoảng sợ lú lút chạy theo sự quấy rầy của môi và lưỡi anh, hưởng thụ những động tác nho nhỏ lúc thì bám lấy, lúc lại đẩy ra của cô.

So với anh, cô quả thực còn quá ư non nớt.

Vì thế cho nên những phản ứng của cô cũng tự nhiên nhất, nhiệt thành nhất. Khi khám phá sự nhạy cảm và mờ mịt của cô, anh cố gắng nhẫn nhịn sự hồi đáp khiến người khác phát điên lên được của cô, cam tâm chịu đựng sự giày vò vì cô, chỉ để cô đạt được đến đỉnh cao của niềm vui sướng.

Thiên Chân – anh gần như giận dữ lặp đi lặp lại cái tên đó, anh nên trừng phạt kẻ đã dụ dỗ mình này bằng cách nào đây.

Gần sụp đổ đến nơi.

Vàng trắng mờ ảo lặng lẽ quan sát cảnh tượng tuyệt vời khi bọn họ như ngọn lửa hòa nhập vào nhau trong những tiếng rên rỉ đầy kích động không sao ngăn được.

Đêm dài cũng có lúc tận cùng.

Ánh mắt thăm sâu lặng lẽ nhìn chăm chú khuôn mặt đang gổ trên cánh tay mình say ngủ, một nét mờ mịt hằn lên giữa cặp lông mày lạnh lùng đang cau lại.

Anh hết lần này đến lần khác vượt khỏi tầm kiểm soát.

Đột nhiên vuốt ve chiếc nhẫn trên tay theo tiềm thức, trên ngón áp út giờ chỉ còn lưu lại vết hằn của chiếc nhẫn.

Từ trước đến nay anh vẫn không nỡ tháo nó ra, tuy là kim loại quý rắn chắc nhưng cũng đã để lại những vết xước theo dấu thời gian.

Lucia thân yêu, nếu như em biết được rằng có một cô gái đang yêu anh đến mức bất chấp cả bản thân mình, giống như em ngày đó, chắc chắn em sẽ thấy rất mừng cho anh đúng không?

Nhưng anh chỉ có thể chịu đựng dư vị của sự mất mát một lần mà thôi.

Anh đã hại em.

Nếu như có khả năng mất mát nữa, thì chẳng bằng không giữ lại ngay khi mới bắt đầu.

Anh đã để cho cô ấy tự do, nhưng cô ấy vẫn quay trở lại.

Lucia, nhất định là em đang giận dữ về sự tham lam và do dự của anh, cũng giống như hồi đó em trách móc anh về cách đối xử của anh với em vậy.

Nếu như tình yêu quả thực ngọt ngào và vĩ đại như em nói, vậy thì tại sao số phận lại đổ tất cả những tội lỗi và trách nhiệm đáng lẽ phải thuộc về anh lên đầu em?

Thế nên lần này, anh không muốn yêu nữa, cứ như vậy cho đến cuối cùng, cả hai sẽ cùng thấy dễ sống hơn.

Nếu như có một ngày cô ấy muốn ra đi, anh nhất định sẽ để cho cô ấy ra đi.

“Đề nghị suất ăn của nhân viên cao cấp: ức bò om, súp gà loại một, sò điệp khô rau cải.”

Thiên Chân ngồi trên ghế lái phụ, cúi đầu đọc tin nhắn vừa nhận được. Trên khuôn mặt là một nụ cười bất lực nhưng lại hết sức ngọt ngào.

Anh biết hôm nay cô có thể về sớm, bèn bóc lột đến tận cùng thời gian, bảo cô chuẩn bị một bữa ăn, lộ rõ bộ mặt nhà tư bản.

“Thomas, lát nữa phiền ông dừng một chút ở cửa hàng Marks&Spencer đằng trước kia, tôi muốn mua mấy thứ”, Thiên Chân mỉm cười nói.

“Nguyên liệu nấu ăn à?”, mười phút sau thấy cô xách theo một chiếc túi màu xanh quay ra xe, Thomas liếc nhìn rồi cười đầy ngụ ý, “Định vào bếp à? Khi nào thì cho tôi thưởng thức tay nghề nấu nướng của cô đây?”

Thiên Chân cười: “Ha, nếu như ông muốn, thì hôm nay cũng được”

“Ha, chỉ sợ Kevin không được nhiệt tình như vậy thôi.” - Thomas nhướn mày, “Cô đừng có nói với tôi rằng cô mua nhiều thứ như vậy là để nấu ăn một mình đấy nhé.”

Thiên Chân cười ngượng ngịu.

Thomas cũng là người từng trải, đã luyện thành mắt lửa người vàng, hướng hồ ông ấy với Tần Thiển lại còn là bạn tốt. Chỉ có điều tất cả những chuyện giữa cô và Tần Thiển dù không liên quan đến mọi người, song khi truyền ra ngoài chắc sẽ khó tránh khỏi bị bàn tán xôn xao, thế nên chẳng bằng giả giả thực thực, lấy sương mù che mắt để mọi người không thể đoán được gì cũng tốt.

“Anh về rồi à?”

Giọng nói cười dịu dàng vang lên cùng với tiếng đóng cửa của anh.

Tần Thiển quay người lại. Thiên Chân vừa đặt chiếc khay đang bưng trong tay lên bàn ăn, cô mặc một chiếc tạp dề mới màu phấn hồng.

Khóe miệng bất giác hiện lên một đường cong ấm áp, anh đặt chiếc hộp giấy màu trắng sữa xuống.

“Strawberry Charlotte”, cô mở ra, khẽ reo lên vì ngạc nhiên.

“Để tráng miệng sau bữa ăn”, anh nói rồi nhìn cô với vẻ hơi bất lực. Làm sao mà một chiếc bánh ga-tô lại khiến cho cô vui mừng đến thế kia?

Tiếng đĩa thìa va vào đĩa sứ tạo nên một âm thanh sắc nét vui tai.

“Có ngon không?”, anh nhìn vào đôi mắt quyến rũ của cô, hỏi.

Thiên Chân hơi ngẩn người: “Là cơm do em nấu mà, sao lại thành anh hỏi câu đó?”

“Anh thấy em ăn rất ngon miệng”, anh mỉm cười.

“Bởi vì nó đặc biệt hấp dẫn[4] mà”, Thiên Chân hóm hỉnh trả lời, muốn được thấy vẻ dịu dàng của anh khi đó.

[4] Thực ra cụm từ này được dùng để chỉ sắc đẹp của người phụ nữ, Thiên Chân cố ý dùng chỉ món ăn để trêu đùa.

“Nào”, lời thì thầm duyên dáng đột nhiên vang lên bên tai.

“Gì cơ?”, anh ngẩng đầu lên, ngạc nhiên khi thấy chiếc đĩa bạc được đưa tới ngay trước mắt mình.

Từ trước đến nay anh chưa bao giờ được người khác đút cho, cảm giác này thật là kỳ quái.

Tuy nhiên khuôn mặt tươi cười rạng rỡ của cô khiến anh không thể nào từ chối.

“Há miệng ra”, cô ra lệnh, giọng nói vẫn mềm rũ.

Anh giống như bị thôi miên, ăn miếng ức bò song trên khuôn mặt vốn điềm nhiên chợt hiện lên một vẻ gì bứt rứt.

Thiên Chân bỗng nhiên buồn cười, sau đó thì cười không dứt.

“Đoạn Thiên Chân”, nghe tiếng cười của cô, anh không thể chịu đựng thêm được nữa.

Tiếng chuông điện thoại vang lên.

Cô đi nhanh chân đến chỗ ghế salon để nghe máy.

Giọng nói vui vẻ mới rồi bỗng trầm hẳn lại, cô nói ngắn gọn với người ở máy bên kia.

Đang ăn cơm.

Vẫn bình thường.

Ừm, tạm biệt!

“Là Trần Úc”, khi ngồi lại vào bàn ăn, cô khai thật rồi ngấm ngấm dõi theo biểu hiện của anh.

Anh hơi buồn cười, song cố nén lại theo bản năng nên không mấy may động đậy.

“Nói chuyện với ai là tự do của em, Thiên Chân”, giọng anh mềm mỏng, “Trong mắt em anh nhỏ nhen đến thế hay sao?”

Thiên Chân lắc đầu.

“Thực ra đêm hôm đó mọi việc rất bất ngờ...”

“Đêm hôm đó là ngoài ý muốn, đúng vậy không?”, cô còn đang định giải thích tiếp nhưng anh đã ngắt ngang lời, mỉm cười nhìn cô.

“Ừm”, cô lại gật đầu.

“Em quan tâm đến ý kiến của anh”, im lặng mãi lâu sau, cô bất ngờ bổ sung.

“Vì sao em lại quan tâm đến anh nhiều như vậy?”, anh ngược mắt lên, chăm chú nhìn vào khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, “Em thậm chí còn chưa biết anh là người như thế nào.”

“Em cho rằng em chỉ cần thích anh chứ không nhất định phải hiểu về anh. Tần Thiển mà em thấy với Tần Thiển mà em qua lại là người như thế nào thì anh là người như vậy”, cô đón nhận cái nhìn của anh, giọng điệu chân thành.

Đôi mắt điềm nhiên của anh tránh cái nhìn của cô để giấu đi sự chấn động trong lòng.

Ngấm ngấm cảm thấy còn may, may thay, cô chỉ nói là “em thích.”

“Em chỉ giới ngại biện”, anh cố tình dội gáo nước lạnh, không muốn để cho cô nói quá nhiều.

“Thực ra những thứ em biết cũng rất nhiều mà”, cô hoàn toàn không để ý đến thái độ đó của anh. “Ví dụ như dù là một nhà thiết kế, nhưng anh vẫn chỉ thích kiểu dáng giản đơn và gọn ghẽ, phần lớn trang phục đều là màu đen, trắng và xám; không bao giờ vứt đồ đạc lung tung, khi ngủ có thói quen nằm nghiêng sang bên phải, nhưng khi đã ngủ say thì chắc chắn sẽ nằm sấp, khi nghĩ ngợi chuyện gì đó, tay thường đút trong túi quần; khi đang họp nếu như lấy tay đẩy kính chứng tỏ anh đang không vừa ý với điều gì đó, có thể thay đổi chủ đề; thích uống nước khoáng có ga...”

“Thôi được rồi”, anh ngăn không để cô tiếp tục liên tục, cầm khăn ăn lên xóa đi nụ cười trên môi, cũng dành ình một chút thời gian để điều hòa lại cảm xúc ấm áp vừa trào lên trong lồng ngực.

“Đã có ai nói em giống hệt một con chim nhỏ hay chưa?”, anh vừa nói, vừa nhìn vào biểu hiện ngạc nhiên của cô.

“Vì sao?”, cô hỏi, rõ ràng hoàn toàn mù mờ về cách hình dung này. Còn anh thì không trả lời, không quan tâm đến câu chất vấn của cô.

Anh nhớ lại lúc mới quen cô, khi đó anh đã cảm thấy cô giống như những con chim bay qua khung cửa sổ của anh, hoảng hốt như muốn tìm một chốn nào đó mà đậu xuống, song lại đầy cảnh giác, không dám dừng lại quá lâu, thế nên cứ mãi miết bay.

Cho đến lúc này đây, cô cuối cùng đã chọn dừng lại bên cạnh anh, song vẫn cứ đứng đó kêu chiêm chiếp, không ngừng lại một phút nào.

Khi nghĩ như vậy, trên khuôn mặt lạnh lùng của anh từ từ hiện lên một nụ cười dù bản thân anh không cảm giác thấy.

Còn Thiên Chân nhìn nụ cười đáng ngờ của anh, nghĩ mãi không biết nó là gì.

Tiếng khóa cửa khẽ vang lên, có người rón ra rón rén đi vào.

Người đàn ông vốn đang say ngủ dường như mở to mắt, từ từ ngồi dậy.

“Hi, bố, cảm giác của bố quả nhiên rất nhạy”, anh chàng đặt chiếc vali trong tay xuống rồi nhìn Tần Thiển, “Trung Quốc sẽ có bão tuyết nên bọn con về sớm hơn, con muốn mang đến cho bố một sự ngạc nhiên bất ngờ... Bố bắt đầu ngủ trần từ bao giờ thế? Hình như có béo hơn một chút, song đường nét vẫn hoàn hảo, cool.” Thằng bé ngạc nhiên nhìn chằm chằm vào vòm ngực rộng của bố, huyết sáo.

Tần Thiển với lấy chiếc áo phong bên cạnh mặc vào: “Đáng lẽ con nên báo trước cho bố một tiếng”

“Thầy giáo đưa con về mà”, Sean nói, “Con phải tắm một cái rồi ngủ một giấc.”

“Ồn quá, mấy giờ rồi?”, một giọng nói mềm mại, uể oải chọt bay lượn trong không trung.

Sean đột ngột dừng chân, xoay người lại, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh trai chứa đầy sự ngạc nhiên – sao lại có giọng nữ ở đây?

Sau đó thằng bé nhìn thấy một cánh tay trắng muốt như ngọc đang ôm lấy eo lưng của bố mình một cách đầy mê hoặc, còn người bố thì nói nhẹ nhàng: “Hãy còn sớm, em ngủ thêm nữa đi.”

“Bố, có phụ nữ trên giường bố à?” Thằng bé không che giấu nỗi sự kinh ngạc trong lòng, hỏi sững sốt: “Cô ta là ai?”

Sean?

Trong mơ hồ, Thiên Chân cau mày, dường như nghe thấy giọng nói của thằng quỷ nhỏ đó.

Dụi mắt ngồi dậy, song cô đã bị Tần Thiển kéo ra sau lưng, lấy chân đạp lên trước ngực.

“Đoạn Thiên Chân?”, giọng nói non tơ hét lên đầy giận dữ, ngay lập tức làm cô tỉnh hẳn.

“Sean, em về rồi à?”, Thiên Chân mở to mắt, quả thực cô rất vui khi nhìn thấy thằng bé.

“Sao chị lại ở trên giường bố tôi?”, Sean trái lại hoàn toàn không vui vẻ được như cô, “Bố, hóa ra sự ngạc nhiên bố mang đến cho con còn lớn hơn nhiều.”

“Để ý đến thái độ của con đấy”, Tần Thiển cau mày với vẻ không vui.

“Con ra phòng khách, chờ hai người mặc quần áo xong rồi nói tiếp”, thằng bé vút xoạch lại một câu rồi đi ra với vẻ giận dữ.

“Có phải nó đang tức giận không vậy?”, Thiên Chân thắc thỏm nhìn người đàn ông bên cạnh mình.

“Tính khí trẻ con thôi, em đừng để ý đến nó”, Tần Thiển nói, vừa vuốt vuốt lên mái tóc cô an ủi, song ánh mắt lại tỏ vẻ không vui.

“Đoạn Thiên Chân chị quả nhiên lợi hại, chỉ trong khoảng thời gian hơn một tháng mà đã dụ dỗ được bố tôi rồi.”

Vừa mới bước vào phòng khách, một câu buộc tội nặng nề đã làm bước chân cô chết đứng.

Sean nhìn Thiên Chân chằm chằm, trên khuôn mặt xinh trai là một vẻ lạnh lùng hệt như của Tần Thiển đang lan tỏa.

Thiên Chân đột nhiên cầm khẩu, không nói được một lời.

Tần Thiển nói tính khí nó trẻ con, song cô hiểu rằng trẻ con ngây thơ nhất nhưng cũng tàn nhẫn nhất, bởi vì chúng chưa hiểu chuyện thế nhân, nên chúng hết sức thành thực với cảm giác của mình, nói gì, làm gì cũng không cần biết liệu điều đó có làm tổn thương đến người khác hay không.

Ngay cả cô khi trước dù đã trưởng thành sớm, mà vẫn tránh né việc bố mình với người vợ bé của ông, huống gì là đứa trẻ mới chưa đầy mười tuổi này.

“Bao nhiêu người phụ nữ đã tìm cách trèo lên giường của bố tôi mà không thành công, ngờ đâu chị lại có khả năng như vậy, tôi thực sự rất tò mò chị có điểm gì sánh được với mẹ tôi chứ”, Sean cười nhạt, trong đôi mắt xanh chất chứa đầy sự thù địch, ném thẳng thứ đồ đang cầm trong tay về phía cô. “Chị tự mình xem đi, trong ví của bố tôi vẫn luôn có ảnh mẹ tôi, ông ấy từ trước đến nay chưa hề bỏ ảnh cưới ra.”

“Im ngay, Sean”, Tần Thiển đột nhiên chặn đứng những lời nói ác độc của thằng bé, “Sao con có thể nói như vậy được.”

Tuy nhiên đã quá muộn, bàn tay nắm trên khung cửa của Thiên Chân trắng bệch cả ra.

Cô ngồi xuống, nhặt chiếc ví lên, chậm chậm mở ra, nhìn trân trối vào bức ảnh bên trong đó. Một người phụ nữ xinh đẹp đang tươi cười, đôi mắt màu xanh lam quyến rũ hết như màu nước biển tỏa sáng dưới ánh nắng mặt trời, đẹp tới nỗi người khác không thể rời mắt đi.

“Bố, bố đã từng nói là bố sẽ yêu mẹ mãi mãi kia mà”, mắt Sean đã bắt đầu đỏ lên, nhưng nó vẫn chất vấn Tần Thiển với vẻ bướng bỉnh, “Sao bố có thể quên lời mình nói chứ?”

“Không giống như con nghĩ đâu, Sean”, Tần Thiển sầm mặt lại, “Con phải xin lỗi, con không nên nói như vậy với cô ấy.”

“Dựa vào cái gì chứ? Lẽ nào con nói không đúng hay sao?”, Sean không chịu lùi một bước, “Con còn cho rằng chị ta không giống những người khác, kết quả là cũng không khác gì những người đàn bà từng có ý đồ với bố.”

“Sean, nói tiếng Trung đi”, Tần Thiển nổi cơn thịnh nộ.

Bọn họ đang nói với nhau bằng tiếng Ý với ngữ điệu vô cùng kích động.

Thiên Chân nghe hai bố con Tần Thiển cãi nhau, nhưng hoàn toàn không hiểu bọn họ đang nói điều gì. Cô cảm thấy mình hết như một người thừa, bị cách ly với thế giới bên ngoài.

“Đủ rồi”, một giọng nói khê khàng và bình thản cắt đứt đoạn đối thoại mang đầy mùi thuốc súng giữa hai bố con Tần Thiển.

Một lớn, một nhỏ cùng lúc quay sang nhìn Thiên Chân.

“Sean”, cô ngược mắt nhìn đứa trẻ đang bưng bưng tức giận, chậm rãi nói: “Chị đã từng thể nghiệm cảm giác mất đi người mẹ, cảm giác người cha mà mình vô cùng yêu quý bị cướp mất, chị cũng đã từng trải qua.”

Thiên Chân đi đến đó, nhẹ nhàng đặt chiếc ví xuống bàn trà.

“Nếu như đây là thứ đồ mà bố em rất quý, sao có thể ném nó lung tung như vậy?”, cô mỉm cười, giọng dịu dàng, “Chị nhìn thấy mẹ em rồi, mẹ em đẹp hơn chị rất nhiều.”

“Có thể để cho bọn em nói chuyện riêng một lát được không?”, cô ngẩng đầu lên nhìn Tần Thiển với ánh mắt khẩn cầu.

Anh lặng lẽ nhìn cô, sau đó gật đầu và bước ra khỏi phòng.

Thiên Chân không ngồi xuống mà đi đến gian bếp thông với phòng khách, bắt tay vào làm bữa sáng.

“Em chưa ăn gì đúng không?”, cô hỏi.

“Không khiến chị quan tâm”, Sean đáp lại không chút nể nang, “Chúng ta chẳng có chuyện gì mà nói cả.”

Thiên Chân cười, không nói gì, mặc tạp dề vào rồi đánh trứng, rót thêm sữa bò, làm nóng chảo rồi cho bơ vào, rán bánh mỳ.

Miếng bánh được thấm trứng và sữa dần dần chuyển sang màu vàng ruộm, mùi thơm tỏa lan trong không khí.

“French Toast”, cô bê chiếc khay trắng toát đựng bữa sáng lên bàn, “Bố em nói rằng em thích ăn món này, có muốn cho thêm siro không?”

Sean tròn mắt nhìn cô không nói.

Người phụ nữ đó đứng ngay trước mắt trong ánh nắng mặt trời buổi sớm, rót sữa ra cốc, nụ cười rất mực dịu dàng.

Mùi thơm hấp dẫn của thức ăn xộc vào mũi.

Một cảnh tượng trong ký ức đột nhiên bị đánh thức.

Sean, mẹ làm món French Toast mà con thích nhất đấy.

Giọng nói quen thuộc lẫn với nụ cười đầy yêu thương.

“Sean, em có thể coi chị là người đầu bếp mà bố em thuê về cũng được”, một giọng khác nói bằng tiếng Trung, hơi có vẻ lầy lòng.

Giọng nói của cô ta nghe chừng rất khiêm nhường... Thiên Chân lén nhìn trộm thằng bé, một sự giằng co thoáng chớp qua khuôn mặt nhỏ bé xinh trai đó.

“Nhưng bố tôi sẽ không ngủ với người nấu bếp”, Sean vẫn cực kỳ cố chấp.

Thiên Chân cứng lưỡi, thằng quỷ nhỏ này, nó cứ nói thẳng hơn cũng được mà.

“Theo chị được biết thì bố em rất biết hưởng thụ”, cô nói toẹt ra.

Khuôn mặt Sean đột nhiên đỏ ửng lên: “Chị đúng là một người đáng sợ.”

“Bố em sẽ không yêu chị đâu!”, giọng nói lạnh lùng cắt ngang lời thằng bé.

Sean ngẩn người nhìn người phụ nữ đứng trước mặt mình, cô ấy vẫn cười, tuy nhiên nụ cười đó mang cả sự đắng cay và một chút mỉa mai.

“Bố em sẽ không yêu chị đâu, Sean!”, cô nhìn thằng bé, lặp lại một lần nữa câu đó, “Người ông ấy yêu là mẹ em, trong trái tim ông ấy mẹ em chiếm một vị trí mà không người nào có thể thay thế được.”

“Sean, dù là ở cương vị một người cấp trên hay một người đàn ông, bố em đều đáng để chị đam mê và yêu thích, hơn nữa chính ông ấy đã đưa chị thoát khỏi những chuyện không vui khi trước, nên chị thích cảm giác được ở bên ông ấy, nó thật ấm áp, dường như mỗi ngày đều có thể sống một cách tròn trịa nhất. Nhưng chị sẽ không bao giờ cướp ông ấy khỏi em và mẹ em, chị sẽ không làm vậy, cũng không thể làm được cái việc mà mình không đủ khả năng ấy. Cứ coi như một ngày nào đó bố em sẽ yêu chị, thì tình cảm mà ông ấy dành cho chị, cũng sẽ không bao giờ nhiều được như tình cảm đối với mẹ em, em có hiểu không?”

Ánh mắt điềm tĩnh của cô đang thuyết phục thằng bé nhưng cũng giống như đang thuyết phục chính mình: “Nếu như em định đặt chị và mẹ em ra cạnh tranh thực sự, thì như vậy không công bằng chút nào, bởi vì ngay từ đầu chị đã thua rồi, ngay cả tư cách để cạnh tranh cũng không hề có nữa kia.”

Sean lặng lẽ nhìn Thiên Chân, đột nhiên cảm thấy trong lòng khó chịu, song không thể không thừa nhận rằng sự cố chấp và cả tự thương hại chính mình mà người phụ nữ đó bộc lộ ra trong giọng nói lẫn biểu cảm của cô ta khiến cho nó không thể kìm được ảo tưởng của sự đồng tình.

“Thôi được rồi, tôi nói không lại chị được”, Sean kiếm một cái cớ yếu ớt nhất, kết thúc cuộc nói chuyện khiến cho nó không mấy dễ chịu, “Tôi đi tắm đây.”

Thiên Chân vẫn đứng lặng lẽ trước bàn ăn, cô uống một ngụm sữa, sau đó áp bàn tay phải lên mặt làm ra vẻ đang thoải mái, song kỳ thực là che đi khuôn mặt đã ướm dẫm của mình.

Trong phòng ngủ, Tần Thiển đứng tựa lưng vào cửa, lặng im.

“Đói rồi”, cơ thể cao lớn che khuất ánh mặt trời, anh ngồi xuống ghế, cầm dao đĩa trong tay rồi bắt đầu giải quyết bữa sáng trên khay.

“Này, đó là..”, Thiên Chân không kịp ngăn lại.

“Nếu như nó muốn ăn thì lại làm”, anh nói.

“Nhưng mà...”, cô buồn bực nhìn anh đang tận hưởng nhiệt tình.

“Nhưng mà cái gì?”, anh cau mày liếc nhìn cô.

Quả nhiên là một con chim nhỏ ồn ào, sự hình dung lúc trước của anh đúng là không sai chút nào.

Thậm chí còn khiến anh không thể không có một ảo tưởng rất không thực tế, đó là nhặt cô lên, bỏ vào trong túi, sau đó đi khắp nơi trên thế gian này.

Dù là đi đến bất cứ nơi đâu, anh hể cúi đầu xuống, chắc chắn sẽ thấy cô vẫn bưng bình ngồi yên tại đó.

“Em đi đâu?”, vừa dậm bước đi qua, song bóng người ở cửa thang máy khiến cho bước chân anh đột nhiên dừng lại.

Nhìn cánh cửa thang máy từ từ đóng lại, Thiên Chân vội vàng đưa tay ra nhấn vào nút kim loại rồi bước ra.

“Em về nhà”, cô đáp khẽ.

“Anh đã mua một ít thần bò đặc biệt, tối nay có thể làm món nướng”, Tần Thiển chậm rãi nói, “Em thích ăn mayonnaise của hãng nào? Anh không biết loại anh mua có phải thứ em thích không....”

“Em nói rồi, em về nhà”, cô lấy hết can đảm ngắt lời anh.

“Trong tủ lạnh có phải vẫn còn kem không nhỉ?”, anh nhìn thẳng vào mặt cô.

“Em...”

“Em đang trút giận lên anh đấy à, Thiên Chân?”, Tần Thiển mỉm cười, giọng nói mềm mỏng.

Cô ngược mắt nhìn anh, song đột nhiên dừng lại vì sự lạnh lùng trong đáy mắt.

“Từ sau hôm gặp Sean đó, em vẫn luôn trọc trặc với anh”, anh sắc sảo chỉ ra điểm mấu chốt của vấn đề.

Cô lắc đầu, song không nói một lời nào.

Không, không phải, cô đang trút giận lên chính mình.

Một mặt cô căm ghét sự bồn chồn của mình trong những ngày qua, mặt khác cô lại trốn tránh khỏi anh... Cô thấy sợ đôi mắt xanh biếc trong sáng đó của Sean.

Dù rằng khi đó cô có thể đối phó lại một cách thông dong, nhưng chỉ có mình cô biết rằng hôm đó khi vừa ra khỏi cửa, cô đã phải gắng gượng giữ thẳng vai để không sụp đổ.

Dù cho cô có không để tâm đến, nhưng những lời nói của Sean vẫn cứ vang đi vang lại bên tai.

Cô không phải là thần tiên, cô chỉ là một người phụ nữ hết sức bình thường, dù là một đứa trẻ ngây thơ vô tội, thấy con búp bê của mình bị cướp đi cũng sẽ đau lòng nữa là.

Mà thực ra, giờ đây lại là cô đang cướp đi món đồ của người khác.

Bao nhiêu người phụ nữ đã tìm cách trèo lên giường của bố tôi mà không thành công, ngờ đâu chị lại có khả năng như vậy, tôi thực sự rất tò mò chị có điểm gì sánh được với mẹ tôi chứ?

Sao cái ngày mà anh chấp nhận qua lại với cô, cô lại không đi mua xổ số kia chứ? Nếu đã may mắn như vậy, chắc chắn là có thể trúng số rồi.

“Thiên Chân, anh có thể sắp xếp một nơi ở khác”, Tần Thiển nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đang cúi gầm của cô, giọng nói trầm lại.

Anh không phải là không hiểu được cảm giác của cô, và vì thế nên cũng chấp nhận cố gắng hơn.

“Đừng, Sean biết được sẽ càng tệ hơn, nó chắc chắn không muốn bố mình lại có căn ‘nhà’ thứ hai nữa”, cô phản đối.

“Vậy em muốn thế nào?”, anh chau mày, giọng nói trở nên lạnh lẽo.

“Qua mấy ngày nữa rồi nói”, cô đáp, “Em cũng không biết nữa!”

Cô không biết?

Đôi mắt sẫm đen thoáng chút giận dữ, anh rất không bằng lòng với thái độ qua quýt đó của cô.

Nhưng mà vì sao cô ấy phải giận dữ kia chứ? Anh nghĩ một cách thiếu kiên nhẫn.

Anh không thích cảm giác bị cô chặn lại ngoài cửa thế này một chút nào, không thích nhìn thấy bộ dạng cúi đầu chán nản của cô, không thích thái độ chùng chình trốn tránh của cô.

Đường như cô đang do dự, đang rút lui, đang cảm thấy chán chường.

Sau đó thì anh không thoải mái khi phát hiện ra rằng cô đã bắt đầu tác động đến tâm trạng của anh.

“Em muốn về nhà cho yên tĩnh một chút”, cô nói, những ngón tay bấu chặt vào quai túi da với vẻ bất an.

Anh nhìn cô chăm chú.

“Em muốn được yên tĩnh bao lâu?”, giọng nói của anh mang một chút mỉa mai, “Em là người tự do, Thiên Chân à.”

Chất giọng thấp trầm quyến rũ trôi dạt trong không khí, cô ngạc nhiên ngẩng đầu lên, nhưng anh đã đi lướt qua bên cô, không quay lại nhìn thêm lần nào nữa.

Cô cứ vậy đứng một mình trước thang máy hồi lâu, mới cất được bước chân cứng ngắc rời đi.

Tom Cruise đóng vai một chính trị gia cảm giác giống như một người đàn ông rõ ràng hợp với phong cách công tử phóng đảng của Gucci hoặc Dolce & Gabbana nhưng lại mặc bộ vest nhã nhặn và tinh tế của Giorgio Armani vậy.

Lời thoại dài dằng dặc, những cảnh tượng không ngừng thay đổi, vài người đã bắt đầu sốt ruột thâm thì chuyện trò, chỉ có Thiên Chân vẫn lặng lẽ nhìn vào màn hình lớn trước mặt, tập trung tinh thần.

Có nhiều khi chuyển hướng chú ý cũng là một phương thức tốt để điều hòa lại tâm trạng.

Điện thoại di động chợt rung lên, cô như người bị đánh thức khỏi giấc mơ, vội vàng cầm lấy máy trong túi xách rồi đứng lên đi ra bên ngoài.

“Hello”, hơi thở của cô gấp gáp.

“Thiên Chân?”, giọng nói quen thuộc vang lên.

Cô hơi ngẩn người: “Là anh à.”

Quả tim vốn đang treo ngay trước lồng ngực lại chậm rãi quay về vị trí vốn dành cho nó.

“Em tưởng là ai?”, Trần Úc ở bên kia cười nhạt.

“Đang làm gì thế?”, anh hỏi.

“Xem phim”, cô trả lời.

“Xem một mình à?”, Trần Úc đoán chuẩn xác luôn.

“Ừm”, cô khẽ khàng.

“Anh vừa hết giờ làm, cùng đi ăn tối nhé”, Trần Úc nói, “Em ở đâu, anh lái xe đến đón bây giờ.”

“O2.”

Món cánh gà nướng Nando's theo phong cách Tây Ban Nha cay tới mức nước mắt cứ trào ra.

“Không thể nào chứ, chẳng phải trước đây em ăn cay giỏi lắm à?”, Trần Úc ngạc nhiên nhìn cô, “Anh còn bị theo em không ăn món không cay cơ mà.”

Cô không trả lời, vừa ăn, vừa ra sức quệt nước mắt.

“Xem phim gì thế?”, Trần Úc hỏi, lấy mấy tờ khăn giấy đưa cho cô.

“Lions for Lambs”, cô đáp, giọng mũi nghèn nghẹt. “Phim chống chiến tranh, hầu hết là những lời thoại mang tính chính trị.”

“Kỹ nữ còn muốn được lập miếu thờ, phong cách truyền thống của người Mỹ”, Trần Úc hơi giễu cợt, “Ngồi một mình xem loại phim đó, giấc ngộ tư tưởng của em quả thực càng ngày càng cao rồi đấy.”

“Lập miếu thờ còn dễ hơn làm kỹ nữ”, cô đáp trả không khách sáo. “Lập miếu thờ thì tốn bao nhiêu tiền chứ? Gỗ phiến, đá hoa cương tùy chọn, làm kỹ nữ thì phải có đủ can đảm đến thế nào?”

Trần Úc tròn mắt: “Em ăn phải thuốc nổ đấy à?”

“Shit!”, Thiên Chân vứt đĩa xuống, “Sao đồ ăn ở đây khó ăn thế, làm tôi cảm thấy buồn nôn. Cứ hy vọng là nó ngon hơn một chút, gọi hết lần này đến lần khác.”

Gỗ mục không thể nào chạm khắc được. Cũng giống như người đàn ông khốn nạn nào đó!

Anh ta thì có gì ghê gớm chứ?

Em là người tự do, Thiên Chân.

Cái câu chết tiệt đó của anh ta.

Một câu hỏi hột, như thể chẳng liên quan gì đến anh ta cả, như thể anh ta chỉ là một quán trọ, việc cô đến lúc nào, đi lúc nào là chuyện của riêng cô, có gì mà phải nói? Cứ coi là khách sạn năm sao đi nữa thì người ta cũng còn nói một câu “hoan nghênh quý khách lần sau lại đến”, còn anh ta thì dường như vẫn luôn đợi chờ cô chủ động biến đi!

Lẽ nào anh không biết rằng chỉ cần anh hơi kiên nhẫn thêm một chút nữa, cô sẽ bắt chấp tất cả để đi theo anh hay sao?

Cảm giác của cô bây giờ vô cùng tồi tệ, vô cùng thất vọng.

Người thông minh như anh, bình tĩnh như anh cơ bản không thêm lần cần với những trò diễn kịch đó, anh thấy rõ cô đang giận dữ, nhưng hoàn toàn không có đủ kiên nhẫn để đi theo.

Trái lại mày phải chạy theo, Đoạn Thiên Chân ạ.

Cô ảo não che mặt – sao mình lại rơi vào bước đường này kia chứ? Vậy mà đã đến lúc thế này rồi, cô vẫn cứ ngong ngóng chờ điện thoại của anh.

Rõ ràng là một quan hệ không bình thường, làm sao cô có thể mong anh giống như một người đàn ông trong những mối tình bình thường kia tìm đến dỗ dành an ủi cô kia chứ?

“Thiên Chân”, giọng nói dịu dàng kéo cô ra khỏi những suy nghĩ buồn thương tự oán trách chính mình.

Cảm giác nhạy bén của Trần Úc nhận thấy cô có gì đó không bình thường, song anh cũng không định hỏi gì.

“Gì cơ?”, Thiên Chân ngược mắt lên nhìn lơ đãng.

“Sau này anh đã từng quay lại tìm em”, anh nói, đôi mắt đen nhìn xoáy vào cô.

Thiên Chân hơi ngẩn người: “Anh nói chuyện đó rồi.”

“Em có nhớ không, hồi trước mỗi khi kết thúc giờ tự học buổi tối, anh đưa em về nhà, đều chờ cho đến khi ánh đèn trong phòng em tắt đi mới chịu về.”

“Em biết”, trong tâm trạng rối bời của cô hiện lên hình ảnh trong quá khứ.

“Sau khi đến nước Anh, anh luôn tìm cách trốn tránh để không nhớ đến tất cả những thứ liên quan đến em”, anh chậm rãi, “Cho đến một ngày, Tiểu Trịnh mượn sách của anh, phát hiện bên trong đó có một tấm hình của em, trong lúc đùa cợt cậu ấy không may làm rách nó. Khi ấy anh không biết mình bị làm sao nhưng đã gần như phát điên, đánh nhau với Tiểu Trịnh một trận trời nổi.”

Thiên Chân nhìn anh, không nói được một lời.

“Ngày hôm sau anh đã bay ngay về Trung Quốc, khi đó anh nghĩ, chỉ cần ánh đèn phòng em còn sáng, anh sẽ bắt chấp tất cả để tìm lại em, để cho chúng ta được làm lại từ đầu”, Trần Úc khẽ mỉm cười, giọng nói bình tĩnh, “Anh đợi một đêm nhưng đã không đợi được em quay về.”

“Khi đó em đã không còn ở Trung Quốc nữa rồi”, Thiên Chân lên tiếng, cảm thấy trong lòng chua xót.

Những năm đó, việc quên và không quên đã khiến cho cô mệt mỏi cả về thể chất lẫn tinh thần. Giống như hũ rượu Nữ nhi hồng chôn sâu rất nhiều năm, luôn được giữ gìn hết sức cẩn thận, đợi tới khi được mở ra, rượu ngon vẫn là rượu ngon, nhưng khi ấy mới nhận ra không biết đã yêu rượu Trúc Diệp Thanh tự bao giờ.

Có bài hát rằng, những thứ này, những thứ đó, sao em không thể nào nhớ nổi, dù là hôm nay anh đã có người yêu thiết tha hơn.

“Chuyện đã qua thì để cho nó qua đi”, cô khẽ cười, “Anh cũng đã có Lyla rồi.”

“Thực ra hôm nay mời em ăn cơm cũng là có chuyện muốn nói với em”, Trần Úc nói, trong mắt là một cảm xúc gì đó sâu thẳm mà cô nhìn không ra.

“Em cũng có chuyện này muốn nói với anh”, Thiên Chân đáp.

“Được, phụ nữ trước”, anh cười đầy quyến rũ.

“Trần Úc... Trái tim em đã thay đổi rồi”, cô nhìn khuôn mặt đẹp đẽ của anh, giọng nói nhẹ nhàng nhưng kiên định.

Anh tựa lưng vào thành ghế nhìn cô, tư thế lịch thiệp, trên khuôn mặt vẫn là nụ cười điềm nhiên, song đôi tay vốn đút trong túi đã siết chặt lại thành nắm đấm.

“Ai? Là “anh hùng” đó của em hả?”, mãi sau Trần Úc mới tìm lại được tiếng nói của mình, “Quả nhiên là vậy.”

Cô nhìn anh gật đầu.

“Chuyện anh muốn nói là gì?”, cô hỏi.

“Không có gì”, anh nhún vai, cười cười, “Cũng không phải là chuyện gì quan trọng.”

Anh và Lyla đã chia tay, anh muốn thành thực với bản thân mình hơn một chút.

Em có còn yêu anh không? Còn chấp nhận ở bên anh nữa không?

Điều anh muốn nói là như vậy.

Tại sao anh lại nhường cho cô nói trước kia chứ?

Và cô nói, trái tim em đã đổi thay rồi.

Chỉ một câu ngắn ngủi, nhưng đã hủy hoại tất cả khi anh còn chưa kịp trở tay.

Cũng giống như đêm đó, khi anh cuối cùng cũng quay về, thì cô đã ra đi.

Thiên Chân pha một ly trà, ngắm người ra nhìn lá trà bập bênh một lúc lâu, sau đó nằm lên giường, ngửi mùi thơm nhàn nhạt nhưng đáng chất tỏa lan trong không khí.

Vẫn còn nhớ như in đêm đó.

Em muốn hôn anh, cô nói.

Được, anh đáp lại.

Cô kéo chăn lên che mặt.

Sao lại có thể thế này? Cô cảm thấy đau khổ, song lại không thể không đi đến bên anh. Căm ghét sự lạnh lùng của anh, nhưng lại vẫn nhớ nụ hôn miên man ấy.

Tiếng chuông điện thoại vang lên.

Cô xuống giường cầm điện thoại lên xem, nhìn cái tên nhấp nháy trên màn hình, bèn nhét điện thoại xuống bên dưới gối.

Sau chuỗi âm thanh rầm rì nghèn nghẹn kéo dài mấy chục giây, căn phòng yên tĩnh lại, yên tĩnh tới mức có thể nghe thấy rõ mồn một tiếng kim giây chiếc đồng hồ điện tử để trên bàn đang chạy.

Thời gian cứ vậy trôi đi, Thiên Chân nhìn chăm chăm lên trần nhà, rồi đột nhiên ngồi phắt dậy, đập mạnh xuống giường không thương tiếc, sau đó cầm điện thoại lên bấm máy gọi lại.

Cô chịu thiệt rồi.

Điện thoại nhanh chóng có người bắt máy, song giọng nói truyền đến nghe vẫn bình thản và thông dong như thế.

“Thiên Chân”, anh nói, “Chào em.”

Chào cái đầu anh ấy.

Cô thực sự muốn hét lên như vậy.

“Vừa nãy sao không nhận điện thoại của anh?”, Tần Thiển hỏi.

“Em không muốn nhận”, cô đáp.

“Ừm”, anh khẽ hắng giọng, “Vậy thì sao bây giờ lại gọi cho anh?”

“Em cam tâm”, cô trả lời một cách miễn cưỡng.

“Em cam tâm cái gì?”, anh mỉm cười, “Cam tâm giận dữ anh, hay cam tâm nhớ anh?”

“Giận anh thì sao, nhớ anh thì cũng đã sao?”, cô trả lời không khách sáo, “Với lại em cũng làm sao mà đấu lại được với anh chứ.”

“Vì sao em lại muốn đấu với anh?”, Tần Thiển dường như khẽ thở dài một tiếng, “Em chỉ cần ngoan ngoãn nghe lời là được rồi.”

Thiên Chân đảo mắt nhìn lên trần nhà.

“Dựa vào cái gì mà em phải nghe lời anh?”, cô hỏi.

Thật lạ kỳ, hôm nay anh đặc biệt lẩm lờ.

“Đứa trẻ biết nghe lời sẽ có thưởng”, anh cười.

“Thưởng cái gì?”, cô nhướn mày lên.

“Em mở cửa ra”, anh nói thản nhiên, “Anh sẽ bảo à biết.”

Thiên Chân ngẩn ra mấy giây, sau đó bật khỏi giường và lao ra cửa sổ.

Một chiếc xe đậu ngay dưới gốc cây đầy lá vàng rơi, một người đứng tựa vào hông xe, một đốm lửa nhỏ lấp lóe giữa những ngón tay.

Một niềm vui cuống cuồng đột nhiên trào lên trong lòng như nước thủy triều, cô chạy như bay ra cửa, lao thẳng xuống dưới nhà, cho tới khi còn đứng cách anh hơn chục bước chân mới dừng sững lại.

Anh nhìn cô hồi lâu.

“Cười ngớ ngẩn gì thế?”, anh nói

Thiên Chân sờ sờ lên mặt mình... Cô đang cười ngớ ngẩn hay sao?

“Anh đến chỉ để tìm em à? Mới rồi khi anh gọi điện thì anh đã ở đây rồi à?”, cô hỏi, đôi mắt cong thành vầng trăng non hết sức đáng yêu.

“Hình như anh không quen người nào khác sống ở đây cả”, anh đáp.

Cô trừng mắt lên với anh, người đàn ông này thật là, đến việc trả lời câu hỏi cũng phải giả mồm như vậy.

“Vậy thì chứng minh thành ý của anh đi”, cô nói.

Anh nhướn mày, tỏ ý không hiểu.

“Tiên sinh, nếu như ngài đến đây với thành ý, vậy thì xin hãy giang đôi tay của ngài ra”, trong bóng tối, nụ cười của cô sáng rực như ánh sao.

Tần Thiển đứng nhìn cô mãi lâu, cúi mặt xuống cười, tới khi ngẩng đầu lên, đôi tay đã chậm chậm giang ra.

Một giây sau đó, cô đã nhào vào lòng anh, cánh tay mảnh dẻ ôm siết lấy lưng anh. Cô vùi mặt mình vào vòm ngực rộng rãi của anh, đứng lặng hồi lâu.

“Ôm chặt như vậy, anh sắp không thở được nữa rồi”, Tần Thiển nói nhẹ nhàng, “Anh không bay mất được đâu.”

“Ai mà biết được chứ”, cô thì thầm với vẻ âm ỉ của con mèo nhỏ.

Đôi mắt đen sẫm thoáng âm u, anh cúi xuống ngửi mùi thơm trên tóc cô, không nói gì.

“Lên nhà đi”, anh nhìn bộ quần áo mỏng manh của cô, nói, “Chẳng phải là có điều khiển từ xa hay sao? Em ngốc quá, còn tự mình xuống mở cửa.”

“Em quên mất”, cô xấu hổ trả lời, tai đã hơi ửng hồng lên.

“Quả nhiên là ngốc”, anh khẽ thở dài, khoe môi cong lên thành một cung độ rất mực dịu dàng.

Cánh cửa sau lưng khép lại, cô vẫn dính chặt lấy anh, giống như một đứa trẻ ôm riết lấy món đồ chơi yêu thích của mình, ra sức hít hà mùi hương thơm dịu trên cơ thể anh một cách tham lam.

“Thiên Chân?”, anh hơi ngạc nhiên trước phản ứng quá sôi nổi của cô.

“Anh không nhớ em à? Anh không thấy muốn giữ em lại à? Em ghét anh...”, miệng cô không ngừng thốt ra những lời buộc tội, song bàn tay nhỏ nhắn lại bắt đầu bối rối cởi áo anh.

“Thiên Chân”, anh dở khóc dở cười, giữ lấy bàn tay đầy mưu mô của cô, “Anh đến không phải để làm việc này với em.”

“Vậy thì anh đến làm gì?”, cô vẫn áp vào ngực anh, giọng nói du dương, “Vừa rồi em đã nghĩ ngợi rất lâu và nhận ra thời gian chúng ta ở bên nhau phần lớn là ở trên giường.”

“Thế nên việc nhìn nhận quan hệ của chúng ta một cách đơn thuần sẽ có thể khiến em cảm thấy dễ chịu hơn một chút ư?”, anh đọc được ngay các suy nghĩ của cô.

“Chẳng phải thế hay sao?”, cô ngẩng đầu lên, đôi mắt sũng nước nhìn anh đầy vẻ ai oán.

Đột nhiên anh thấy ngực mình nghẹn lại.

Một cô gái trẻ giống như cô nếu muốn tìm một người làm bạn thì bất kể lúc nào cũng có ngay, hoặc giả như muốn có một người bạn trai trẻ trung biết nói ra những lời ngọt ngào lãng mạn hoàn toàn không khó. Anh biết cô cũng thất vọng và bối rối, cái quan hệ với anh khiến cho cô cảm thấy bất an, cho nên cô chỉ có thể thử tìm một lối thoát khác.

Bàn tay nhỏ nhắn đặt trên ngực anh lại bắt đầu trở nên phóng túng, anh bất lực ngăn cô lại lần nữa, nhìn xoáy vào khuôn mặt đang đầy vẻ bất mãn của cô: “Anh đến vì anh nhớ em.”

Thiên Chân hoàn toàn đờ người ra, bị câu nói của anh làm cho chấn động, mãi sau mới lấy lại được thần hồn.

“Có phải anh đang bị sốt không?”, cô chớp chớp mắt, thậm chí còn đưa tay lên sờ trán anh.

“Nhớ em mà cũng là một chuyện kỳ lạ thế à?”, anh bình thản nói, “Đồ ăn em nấu rất ngon, trà em pha cũng rất tuyệt.”

Còn nữa, không có cô ở bên cạnh ba hoa liến thoắng, anh dường như cảm thấy trống vắng.

“Nếu muốn ăn cơm, uống trà, nhà hàng ở ngoài kia đầy ra đấy”, cô lẩm bẩm.

“Em chắc không?”, anh mỉm cười, “Em đang tìm cách đuổi anh đấy à?”

Cô trừng mắt nhìn anh.

“Đoạn Thiên Chân chỉ có duy nhất một chỗ này”, cô lớn tiếng tuyên bố, “Đã vào đến đây rồi, không dễ dàng đi ra đâu.”

“Ha, hóa ra là một nhà hàng chui”, anh cười, “Nói đi, bà chủ định đòi hỏi gì ở tôi nào?”

“Muốn người anh”, cô cười ám muội.

Tần Thiển nhắm mắt lại, ánh chừng như đang nghĩ.

Tuyệt đẹp, một phong cảnh tuyệt đẹp.

Thiên Chân nhìn chăm chú vào khuôn mặt hiền dịu hơn rất nhiều trước mắt mình, trầm nghĩ.

Nếu so sánh ra thì cô vẫn thích bộ dạng của anh lúc này hơn, không xa cách, không lạnh lùng, không mang vẻ đàn áp chút nào.

Cô bỗng nhiên cảm thấy bộ phim hôm nay mình đã xem có điểm tương đồng với anh, rất khó chịu, nhưng lại thích thú, rõ ràng khi xem thấy ức chế trong lòng, song vẫn cứ ngồi yên tại đó, không thể nào đứng lên đi nổi.

“Em lại đang cười trộm cái gì đấy?”, anh đột nhiên lên tiếng, song mắt vẫn nhắm nghiền.

“Không có gì”, cô cười, áp khuôn mặt ửng hồng vào vòm ngực ấm ướt của anh.

Một cảm giác khiêu khích bỗng nhiên lướt qua nơi nhạy cảm nhất trên ngực, toàn thân anh vì thế mà tê dại.

“Em chơi thích thú lắm hả, đúng không?”, ngay sau đó, anh đột ngột lật người ép cô xuống dưới, phả một tiếng thở dài lên cổ cô, “Em đúng là càng ngày càng phóng túng hơn, Thiên Chân ạ.”

Anh vốn cho rằng mình mới là người chiếm vị trí chủ đạo trong trò chơi này, anh có thể kiểm soát tất cả, nhưng giờ đây anh đã phát hiện ra rằng cô đã bao vây anh, bám lấy anh, dụ dỗ, khiêu khích anh bằng sự ngây thơ, nhút nhát, sôi nổi và quyến rũ của mình.

Anh trông như một kẻ xâm lược hùng mạnh, song lại rơi tõm xuống cái bẫy ngọt ngào mà cô đã tạo ra.

Anh yêu nhất là cái cách cô bám chặt lấy cổ anh khi lên tới đỉnh, dường như trên thế gian này người duy nhất cô có thể bám víu lấy là anh vậy.

Anh muốn được nhìn vẻ mặt bối rối của cô khi mất kiểm soát, nó đẹp như những đóa hoa nở trong đêm tối, lại thuần khiết tới mức anh không thể không hôn lên đó.

“Hóa ra tiếng kêu của em nghe lại hay đến vậy”, anh khẽ cười bên tai cô, giọng nói hơi khàn cực kỳ gợi cảm.

Cô xấu hổ nhắm nghiền hai mắt lại, cắn chặt môi, cố ngăn những cơn sóng mà anh khơi lên từ nơi sâu thẳm nhất trong cơ thể.

Cô rõ ràng đang tự làm nhục chính mình.

Cô không thể nào rời bỏ vòm ngực của anh, thế nên hết lần này đến lần khác để cho anh làm nhục ý chí của mình.

Xác thịt và tình cảm có thể tách rời nhau không? Đối với cô mà nói, cô không thể.

Sở dĩ cô làm bộ dạng thoải mái, sở dĩ cô nhún chìm mình trong nước sôi lửa bỏng hết lần này tới lần khác chỉ vì duy nhất trong thời khắc đó, cô mới cảm thấy anh ở gần mình nhất, cô mới có thể cảm giác được sự dịu dàng mà mất kiểm soát của anh.

“Em khác thường thế nào ấy”, anh nâng khuôn mặt nhỏ nhắn đang vùi vào ngực mình lên, nhìn chăm chú vào đôi mắt ướt của cô.

“Em buồn ngủ lắm!”, cô co về như con đà điểu.

“Thiên Chân, tình cảm của em đối với anh chỉ là sự đam mê thôi”, anh vuốt ve mái tóc cô, “Chẳng qua anh chỉ là người xuất hiện đúng thời điểm, nếu như không có anh thì cũng sẽ có người khác.”

“Vậy anh thì sao?”, im lặng một lúc lâu, cô mới khẽ khàng lên tiếng, “Bất kể là lên giường với người phụ nữ nào thì cảm giác cũng không có gì khác nhau ư?”

“Em thì không”, cô ngẩng đầu lên, nhìn vào đôi mắt sẫm đen của anh, “Khi em làm tình với anh luôn có cảm giác như một nửa trống không của mình cuối cùng cũng đã được tìm thấy, cái cảm giác đó nó khiến cho em muốn rơi lệ.”

Anh chăm chú nhìn cô mãi lâu sau không nói một lời.

“Trả lời em đi”, một chút hy vọng trỗi dậy trong lòng cô.

“Anh cũng không biết nữa”, Tần Thiển cup mắt xuống, “Thiên Chân, đây là lời nói thật lòng của anh.”

Điều đó ngụ ý rằng cô không cần phải hỏi thêm làm gì nữa.

“Vì sao em cứ nhất định phải là anh?”, anh hỏi, “Có nhiều cô gái ra quyết định như vậy là vì họ tự tin vào tuổi trẻ, tự nhận thấy rằng còn có nhiều thời gian để phung phí, có cả một tuổi thanh xuân tươi đẹp có thể lấy ra đánh bạc, thực ra bọn họ không nhất định phải yêu thực sự người đàn ông mà họ đợi chờ.”

“Anh cảm thấy em như vậy à?”, Thiên Chân mỉm cười.

“Em không phải như vậy hay sao?”, anh nhìn xoáy vào cô, dường như muốn thăm dò sự chân thực của cô.

“Giám đốc Tần, anh còn nhớ hồi ở Paris anh đã dạy em rằng, đối với những câu hỏi mà mình không muốn trả lời thì phải học cách tránh né hay sao?”, cô cười, nhắm mắt lại rồi rúc vào lòng anh, khẽ thào thì: “Quả thực em rất buồn ngủ.”

11. Chương 11: Hỏi Tình Yêu Ở Nơi Nào

Trên thực tế, một người nào đó khi quá kỳ vọng về một người hoặc một sự việc nào, thì cũng đồng thời rất dễ đánh giá cao về bản thân mình. Thế nên nhiều khi, không phải là kết cục của câu chuyện không tốt đẹp, mà là kỳ vọng của chúng ta đối với câu chuyện đó quá nhiều.

Vì sao cứ nhất định phải là anh? Anh hỏi vậy.

Có thực là vì cô cho rằng tuổi thanh xuân tươi đẹp của mình mạnh mẽ tới mức có thể đem ra đánh bạc với thời gian không? Có thực là chưa chắc cô đã yêu người mà cô trông đợi đó không?

Một câu hỏi mà cô không muốn trả lời, cô đã trốn tránh suốt một năm rưỡi.

Trên thảm cỏ xanh biếc của trường đại học cũ, tòa nhà cổ có lịch sử hàng trăm năm đó đã chứng kiến biết bao nhiêu lễ cưới của cựu sinh viên.

Bó hoa bay trên không trung theo một vòng cung tuyệt đẹp, Thiên Chân lặng lẽ lùi lại trong đám đông.

Khi ngẩng đầu lên, thấy bầu trời đằng sau mái chóp kiểu Gothic xanh tới chói lóa, khiến ắt cô chợt có cảm giác cay cay.

“Jean, vì sao lại phải né tránh?”, một giọng nói mềm mại vang lên phía đằng sau, “Đó là quà tặng của hạnh phúc đấy.”

“Matt”, Thiên Chân quay đầu lại, ngạc nhiên và mừng rỡ khi nhìn thấy mái đầu tóc xám. Đó là thầy hướng dẫn tinh tế và nhẹ nhàng của cô.

Cô nhìn đám người ồn ào huyên náo, mỉm cười một cách gượng gạo, “Nhưng em không phải là người theo thuyết vận mệnh.”

“Hôm nay trông Jesse đẹp quá”, Matt nhìn cô dấu cười, “Em đã từng nghe câu này chưa? Mục đích học đại học là để tìm được một người chồng tốt.”

“Vấn đề này chắc cũng đã có nữ sinh làm nghiên cứu đối với thầy rồi phải không?”, Thiên Chân nói đùa.

“Chắc em đã xem bộ phim ‘Vượt ngục’ rồi chứ? Hiện giờ nó đang rất thịnh hành”, Matt cười. “Hôm đó thầy nghe được một lời thoại, cả thầy và cô đều rất cảm động.”

“Câu gì ạ?”, Thiên Chân tò mò hỏi.

“You and me, are true.”

Tất cả những thứ khác đều không quan trọng, là giả dối cũng không vấn đề gì, chỉ cần anh và em, chỉ cần tình cảm giữa chúng ta là thật, vậy là được.

Thiên Chân ngẩn người.

“Bất kể là trong sự nghiệp học hành, công việc hay hôn nhân, đều có thể giành được dựa trên những nỗ lực của con người, nhưng duy có tình cảm là không có quy tắc hay logic nào nói được, có lúc dù nỗ lực tới đâu cũng không đạt được kết quả gì, có lúc thì không cần gắng sức mà vẫn có thể giành được một cách nhẹ nhàng.”

“Cảm ơn thầy, Matt”, Thiên Chân cảm thấy chấn động tận đáy lòng.

“Jean, trông em vui vẻ hơn ngày trước rất nhiều”, Matt nói.

Thiên Chân gật đầu, biết thầy nhắc tới khoảng thời gian cô ngẩn ngơ sau khi mẹ qua đời.

“Thầy không biết là ai hay thứ gì đã mang lại cho em sự đổi thay như vậy, nhưng thầy hy vọng rằng sau này em sẽ còn vui vẻ hơn thế nữa”, Matt nhìn cô, thực tâm chúc phúc.

Con đường nhỏ giữa rừng xao xác lá vàng bay, một phòng trà trăm năm tuổi lặng lẽ giữa thành phố ồn ào, bến cảng bên dưới bầu trời xanh rợp bóng mây, ngôi trường yên tĩnh và cổ kính... Cô đã từng hy vọng sẽ có thể cùng người ấy đi ngao du qua tất cả những nơi cô đã từng đi, từng lưu lại trong suốt thời đại học của mình. Dù không biết rằng có cơ hội đó hay không, nhưng chỉ tưởng tượng thôi thì cũng đã là một sự ngọt ngào, cảm giác đó, có lẽ gọi là thương nhớ.

Tâm trạng không hiểu vì sao lại thấy nhẹ nhàng hơn.

Cô đột nhiên lại muốn được nghe giọng nói của anh.

“Thiên Chân, có chuyện gì thế?”, đợi hồi lâu, cuối cùng mới thấy anh hỏi ở máy bên kia.

“Thực ra cũng không có chuyện gì”, cô mỉm cười. “Chỉ là...”

“Bây giờ anh đang hơi bận, lát gọi lại nói sau nhé.”

Nhớ anh.

Chỉ là nhớ anh.

Câu từ chưa ra khỏi miệng, đã biến mất cùng với âm thanh báo bận sau khi anh đột nhiên ngắt máy.

Cô cầm điện thoại, đứng ngẩn người ra hồi lâu trên con đường, mãi sau mới từ từ đưa tay xuống.

Lại bị hắt một gáo nước lạnh.

Không vấn đề gì.

Cô nhìn vào bóng mình trong khung cửa sổ mỉm cười, quả thực không vấn đề gì, với lại... cũng không phải lần đầu tiên.

Ở bên nhau suốt một năm rưỡi, cô đã quen với sự lạnh lùng và độc đoán của anh, là cô tự nguyện dần thân vào sự giằng vò của băng với lửa.

“Tình hình thế nào?”, Tần Thiển ngắt máy rồi quay sang nhìn vẻ mặt nghiêm trọng của Thomas.

“Trong vòng một tuần đã có tới ba cửa hàng ở London liên tục bị người nào đó cố tình đập vỡ cửa kính và đổ sơn vào lúc nửa đêm”, Thomas nói. “Dù rằng các biện pháp bảo vệ rất tốt nên bên trong cửa hàng không bị hư hại gì, song đã gây ảnh hưởng xấu. Tôi nghi có kẻ đang cố ý đối đầu với chúng ta.”

Tần Thiển lặng im không nói, trên khuôn mặt không bộc lộ cảm xúc gì.

Có lẽ, không phải là đối đầu với thương hiệu của anh, mà là với chính bản thân anh.

“Cung cấp thông tin cho phía cảnh sát để họ có thể nhanh chóng điều tra ra, nếu cần thiết thì có thể đưa người đến trông buổi đêm tại các cửa hàng chi nhánh”, anh suy nghĩ một lát rồi dặn tiếp, “Còn nữa, quan trọng nhất là truyền thông, nhất định phải làm tốt một chút.”

“Tôi biết rồi, những chuyện này tôi đều đã lo liệu xong xuôi”, Thomas gật đầu nhìn Tần Thiển, “Còn anh nữa, dạo này bận rộn với các thiết kế xuân hè, nên về nhà nghỉ ngơi một chút đi. Jean đi đám cưới bạn học ngày mai mới về nhỉ?”

“Ừm”, Tần Thiển đáp.

Mở cửa ra đã thấy mùi hương đậm đà của trà sữa tỏa lan trong không khí.

Tần Thiển cởi áo khoác ngoài, sự căng thẳng thần kinh suốt một ngày cuối cùng cũng được thả lỏng hơn một chút.

“Đợi Sean về là có thể cùng ăn tối rồi”, giọng nói quen thuộc vang lên từ trong bếp.

“Xin lỗi, anh bận quá nên không có thời gian đi đón em”, anh đi tới đó, vòng tay ôm quanh người rồi hôn lên cằm cổ trắng muốt của cô.

Khuỷu tay cô hơi chống về phía sau, khẽ đẩy người ra: “Không sao.”

Anh nhìn vẻ mặt bình thản của cô, đưa tay nâng cằm cô lên, nhìn thẳng vào mắt cô bằng đôi mắt sẫm đen sắc sảo.

“Em làm sao thế?”, anh hỏi, “Hình như có chuyện gì không vui?”

Thiên Chân cup mắt xuống, nói khẽ khàng: “Em cũng không có chuyện gì để vui cả.”

“Bạn học cũ kết hôn chẳng phải là một chuyện vui hay sao?”, anh nói.

“Có phải là em kết hôn đâu”, cô lúng búng trong miệng, bắt đầu lấy đĩa ra.

Anh không nói gì, mãi lâu sau mới chậm rãi cất lời: “Em muốn kết hôn à?”

Giọng điệu của anh nghe rất lạ lùng, một chút ngạc nhiên, một chút bức bối, một chút mỉa mai.

Thiên Chân sững người.

Kỳ thực nguyên nhân chủ yếu khiến cô cảm thấy không vui là vì cú điện hôm qua thôi, nhưng lại bị anh xoay lại cục diện thế này.

“Anh hiểu em nhất mà, giám đốc Tần”, sự ảm ức tích tụ trong một ngày một đêm bỗng nhiên biến thành cơn giận dữ trào lên khóe miệng.

“Dừng lại đi, Đoạn tiểu thư”, anh dụi dụi đầu mày. “Anh rất mệt, hôm nay không muốn lý luận với em.”

Thiên Chân nhìn vẻ mệt mỏi trên khuôn mặt anh, một chút bất nhẫn lóe lên trong mắt, nên không nói gì thêm nữa.

“Cái cốc đó đi đâu mất rồi?”, trong phòng tắm vang lên tiếng hỏi của anh.

“Cốc nào kia?”, Thiên Chân đi đến, sau đó mới đột nhiên hiểu ra, “À, anh nói cái cốc đánh răng á? Thầy hướng dẫn tặng cho em một đôi cốc sứ mà nhà trường mới in làm quà kỷ niệm, em nghĩ vừa hay chúng ta có thể cùng dùng nên đã đổi lấy.”

“Chiếc cốc kia của anh đâu?”, anh lại hỏi.

“Em vứt đi rồi, trong thùng rác ấy”, Thiên Chân nhìn khuôn mặt phẳng lặng của anh, “Cái đó cũ rích rồi, đã có mấy vết rạn mà.”

“Em vứt đi rồi?”, mặt anh biến sắc, giọng nặng nề, “Ai cho em tùy tiện chạm vào đồ dùng của anh như vậy?”

Thiên Chân ngạc nhiên: “Chỉ là một chiếc cốc thôi mà, anh sao phải đến mức đó?”

“Em thì biết gì?”, anh gầm lên với sắc mặt đầy u ám, “Nó vốn là cốc đôi, em muốn dùng cốc mới thì cứ việc tự mình dùng, vì sao chưa hỏi một lời mà đã đổi cốc của anh rồi.”

Thiên Chân đột nhiên chết cứng.

Chiếc cốc cũ đó vốn có một đôi ư? Vậy còn chiếc kia... Cô bỗng nhiên hiểu ra tất cả, hiểu vì sao anh lại bốc hỏa lên như vậy, vì sao chiếc cốc đó lại quý giá như vậy. Bởi vì, đó là thứ anh dùng để tưởng nhớ về Lucia, dùng để bày tỏ tình yêu không bao giờ chết của bọn họ.

Không khí lập tức trở nên ngột ngạt, gần như có thể xuyên qua lồng ngực cô, gây nên từng cơn đau dữ dội. Đối với anh, cô có cũng được, không có cũng được, vui vẻ thì cùng cô nói mấy câu chuyện phiếm, có lúc lại hoàn toàn xa cách, cô đã chịu đựng.

Cô mang theo một bụng ảm ức và buồn bã quay về, vẫn lao vào bếp chuẩn bị cho anh một bữa cơm, cô đã thua rồi.

Cô vui mừng hơn hở mang đôi cốc đó về, rửa sạch sẽ rồi thay vào, kết quả là anh nói - em muốn dùng cốc mới thì cứ việc tự mình dùng. Nó vốn là cốc đôi.

“Nếu như hôm nay em làm vỡ chiếc cốc đó của anh thì sao? Nếu vứt xuống dưới tầng, bị nhặt mất không còn tìm thấy nữa thì sao? Anh sẽ làm gì với em?”, cô nhìn anh, tự cười giễu chính mình, “Hóa ra em còn không bằng một chiếc cốc cũ.”

Cô thật quá cười và đau xót.

Tần Thiển nhìn cô, một sự hồi hận lóe lên trong mắt.

Thiên Chân cầm lấy chiếc cốc mới vốn để cho anh, ước lượng một chút, sau đó đột nhiên buông ra, chiếc cốc sứ tinh xảo vỡ thành mấy mảnh trên sàn.

“Em..”, Tần Thiển dường như bị sốc.

“Nó đã không được anh thích thú thì giữ lại cũng chẳng có ý nghĩa gì”, cô ngồi xổm xuống, dùng giấy cản thận nhặt những mảnh vỡ trên sàn, trông như đang nhặt những mảnh vỡ của trái tim mình, “Hay lắm, anh đã thực sự coi một đôi cốc là “một đời[1]”, còn em thì tiếp tục dùng cái đơn lẻ của mình cũng được.”

[1] Từ “một chiếc cốc” và “một đời” đồng âm.

Tần Thiển nhìn khuôn mặt trắng nhợt của cô, không nói được một lời nào.

Giọng nói của cô rất nhẹ và bình thản, thậm chí trên khóe miệng còn loáng thoáng một nụ cười, song anh lại cảm thấy trái tim mình như bị vò xoắn lại, xuất hiện ảo giác của nỗi đau.

“Em đi đây, xin lỗi vì hôm nay em không thể ở lại đây được, em không biết sẽ phải đối mặt với anh thế nào”, cô dọn dẹp xong, cầm áo khoác và túi xách của mình, không nhìn anh thêm một lần.

Đối với anh, cô luôn thành thực như một đứa trẻ con.

Anh chỉ đứng nguyên tại chỗ, mắt nhìn theo bóng cô dần khuất sau cánh cửa.

Ở thang máy, Thiên Chân gặp Sean, cô vội vàng chào hỏi một câu rồi đi lướt qua thẳng bệ.

“Bố, chị ấy làm sao thế?”, Sean vừa vào nhà đã hỏi Tần Thiển, “Hình như mắt đỏ mọng lên, giống kiểu muốn khóc nhưng không khóc ấy, có phải lại bị bố công kích gì không?”

Tần Thiển mím chặt môi, sắc mặt âm u.

“Con đã nói với bố rồi, bố không yêu người ta thì dứt khoát bỏ người ta từ sớm đi, đừng để lỡ tuổi thanh xuân của người ta. Con đoán là đám cưới của bạn học đã khiến chị ấy chạnh lòng đấy”, Sean trêu chọc.

Tần Thiển không nói gì, chỉ nhìn vào chiếc cốc mới cô đơn đứng đó, đôi mắt càng trở nên u ám.

“Hội nghị hôm nay sẽ tổ chức ở đây”, Thomas đóng tập giấy tờ lại, nhìn Thiên Chân khi đó đang đứng dậy, “Jean, cô đưa báo cáo đến cho Kevin nhé.”

Thiên Chân ngập ngừng một chút rồi cầm lấy tập kế hoạch.

“Mời vào.” Sau khi gõ cửa, nghe thấy tiếng nói bên trong vọng ra, Thiên Chân mở cửa bước vào.

“Đây là tập kế hoạch về việc nâng cấp trang web chính thức, ngoài ra còn có cả dự toán chi phí quảng cáo CPC và CPL[2] sau khi đầu tư vào các cổng thông tin lớn và các trang web công cụ tìm kiếm.”

[2] Các hình thức tính phí quảng cáo trực tuyến.

Thiên Chân để cặp giấy tờ trên bàn làm việc, sau đó khẽ khàng lùi lại.

“Ừm, cảm ơn”, Tần Thiển liếc nhìn qua chiếc cặp, sau đó ngẩng đầu nhìn cô, nói đúng một từ với khuôn mặt không bộc lộ cảm xúc gì.

“Nếu không còn chuyện gì thì em đi trước.” Thiên Chân không chịu nổi ánh mắt sâu hút đó của anh.

Đúng lúc quay người đi, anh đột nhiên đưa tay ra giữ lấy cổ tay cô.

“Anh làm gì vậy?”, toàn thân cô cứng lại.

“Anh thừa nhận ngày hôm đó anh đã nói những điều không phải, anh xin lỗi”, Tần Thiển nhìn khuôn mặt nhợt nhạt gần như trong suốt dưới ánh sáng mặt trời của cô.

“Là em không tốt, đã không biết tự lượng sức mình, không đứng gây rối với anh”, cô đáp, thấy tim mình nghẹn lại.

Luôn luôn là như vậy, anh cho cô một cái tát vào mặt, sau đó lại khuyên giải bằng những lời dịu ngọt, lần nào cũng giống như cô rồi hơi so đo tính toán với anh. Bản lĩnh của anh cao hơn cô, sự thông minh cũng sâu sắc hơn cô, lễ phải và phong độ luôn luôn đứng ở phía anh, còn cô ngay cả khi ghen cũng bị ảm ức như vậy, cuối cùng làm hại chính mình.

“Thiên Chân”, anh chậm rãi nói, “Không phải anh cố ý đâu.”

Cô giằng cánh tay mình ra, cúi đầu tự cười giễu bản thân, chỉ cảm thấy trong lòng se sắt.

Cô biết không phải anh cố ý, nếu là như vậy, thì liệu cô có thể mặt trở mày trên ở lại bên anh lâu đến như vậy hay không? Nhưng điểm mâu thuẫn, điều mà cô so đo lại chính là phản ứng hoàn toàn không cố ý đó của anh, bởi vì nó cho thấy tình yêu đã ăn sâu bám rễ trong tiềm thức của anh.

Cô còn có thể nói gì?

Tần Thiển, anh không thể ức hiếp em như vậy được.

Ha, rõ ràng là cô tự đem thân mình đến mà.

Lúc công khai lúc bóng gió, anh đều nhắc nhở cô về điều này, Thiên Chân, em là người tự do, khi nào muốn đi, anh tuyệt đối không ngăn cản.

“Kevin, anh có thư”, Rita gõ cửa.

Thiên Chân lùi về sau thêm một khoảng, đứng cách xa bàn làm việc chừng mấy bước nhìn anh bóc thư.

Tần Thiển xem những thứ bên trong bức thư đó, mặt bỗng nhiên biến sắc.

Thiên Chân không thể không cảm thấy ngạc nhiên, thứ anh cầm trong tay hình như là tấm ảnh, nhưng ảnh gì mà lại có thể khiến cho anh có phản ứng một cách rõ ràng như vậy?

Khi còn đang nghĩ ngợi cô chợt nghe thấy anh lên tiếng: “Không có chuyện gì, em đi trước đi.”

Trong giọng nói của anh có một vẻ gấp gáp hiếm thấy, khiến Thiên Chân hơi khó chịu trong lòng, trước khi quay người đi vẫn nhìn một lần nữa về mặt thăm sâu khó đoán của anh.

“Cháu đi đời rồi, nhóc ạ”, Mi Lan nhìn đứa cháu gái ngồi trước mặt mình trong bộ dạng hồn xiêu phách lạc, “Thừa nhận đi, cháu đã không thể tiếp tục được nữa, cũng không đủ kiên nhẫn đúng không?”

“Đúng”, Thiên Chân bực nhược nằm xoài trên bàn. “Cháu cảm thấy mình vô cùng giả dối, ban đầu thì nói là chỉ cần anh ấy đưa cháu đi một đoạn đường, song đến giờ thì nhận ra rằng mình đã càng ngày càng quyến luyến anh ấy, điều đó khiến cháu thấy khó sống vô cùng, giống như đun một nồi nước, ngồi đó chờ cho nó sôi, nhưng vĩnh viễn không bao giờ sôi được, mà không biết từ lúc nào lửa đã đột nhiên tắt ngấm.”

“Nếu như anh ta không bao giờ yêu cháu thì sao?”, Mi Lan nói trúng tim đen của Thiên Chân, trong đôi mắt quyến rũ là một cái nhìn sắc bén, “Cháu đã mất nhiều thời gian với anh ta như vậy, nhưng người đàn ông đó nếu không phải quá si tình thì là quá lạnh lùng, lâu như vậy rồi mà anh ta vẫn chưa nhìn rõ được tình cảm của cháu và cả trái tim của anh ta hay sao? Lẽ nào thực sự phải đợi cháu dâng hiến thêm năm mười năm nữa thì mới đạt được kết quả?”

Thiên Chân ngẩng mặt lên, hơi xấu hổ.

Cô đều hiểu những sự thực đó, nhưng con người vốn kém cỏi như vậy, luôn cảm thấy vẫn còn hy vọng, luôn vì một chút dịu dàng của anh mà tưởng tượng rằng phải chăng trong trái tim anh cũng có chỗ ỉn.

Khi yêu đơn phương hoặc thậm chí yêu một người, nói gì mà “không sao, yêu anh chỉ là việc của riêng em”, hay “cứ coi như không thể ở bên anh, em chỉ cần nhìn thấy anh hạnh phúc”... Những lời đó thực sự chỉ là thứ chết tiệt, vì thất vọng mà tự an ủi mình thôi, còn nếu như có thể, ai lại không muốn người mình yêu sẽ đáp lại mình kia chứ?

Nhưng ngày hôm nay cô đã đi đến ngõ cụt này rồi, một mặt vẫn cố đè nén cảm xúc của riêng mình, tự dối mình gạt người để làm một người tình, một mặt lại khát khao anh có thể thay đổi tình cảm, dành cho cô một chỗ trong trái tim. Cái tâm trạng rối tung rối mù đó cứ dần dần trở thành nỗi đớn đau và chua xót thấu tận tim gan, cô sợ rằng sẽ có một ngày mình đột nhiên sụp đổ, sẽ bộc lộ ra bộ mặt xấu xí cuồng loạn của mình.

Còn anh gần đây thì dường như càng lạnh lùng hơn, phải chăng anh đã ý thức được việc cô hực hặc với tần suất ngày càng tăng, và bắt đầu mệt mỏi vì điều đó?

Trong nhà hàng yên tĩnh, tiếng dao đĩa lướt qua đĩa đồ ăn nghe hơi chói tai.

Món hải sản tươi ngon mang theo cái lạnh, khi ăn vào trong dạ dày, cảm thấy như lục phủ ngũ tạng gần như đều đóng băng lại.

Cô cảm thấy lạnh.

Cô không biết vì sao anh lại đột nhiên nảy ra cái ý định đón cô sau giờ học, nhưng cũng không thể nào đoán được vì sao vẻ mặt của anh còn lạnh lùng và xa cách hơn cả bình thường.

Bạn gái à?

Trợ lý của mình.

Bên tai cô vẫn còn vang lên đoạn đối thoại giữa anh và người bạn.

Cô bỗng nhiên cảm thấy mình hơi nực cười, lúc trước chẳng phải cũng vẫn thường giới thiệu như vậy hay sao? Vì sao giờ đây cô lại cảm thấy càng ngày càng khó chịu với điều đó như vậy chứ?

Đoạn Thiên Chân, rốt cuộc thì mày cũng chỉ là một kẻ tầm thường.

Trong thâm tâm cô tự cười mỉa mai mình.

Trên đời này, việc nuôi tình nhân[3] không có gì là đáng ngạc nhiên, cái gì mà tình cảm không thể không như vậy chứ? Yêu cái gì mà yêu? Nói thẳng ra, coi thường người khác vẫn cứ là coi thường người khác.

[3] Nguyên văn: Kim ốc tàng kiều, tạm dịch là giấu người đẹp trong căn nhà hoa lệ. Câu này bắt nguồn từ điển tích Hán Vũ đế thích người em họ Trần A Kiều, nói muốn cho nàng được sống trong một căn nhà bằng vàng.

Mà ít nhất thì Tần Thiên cũng thành thực hơn người khác, từ trước đến nay chưa bao giờ dùng những lời đường mật để dối gạt cô.

Lời ca ai oán trong một bài hát như thế này – ngoài em ra còn ai nhớ rằng từng nghe thấy anh kể một chuyện đùa. Còn anh, ngay cả một câu cũng chưa từng nói với cô.

Rõ ràng là cô chưa thấy quan tài chưa đổ lệ, chưa đến Hoàng Hà thì vẫn còn hy vọng.

Không thể không thừa nhận rằng cô đã dùng phương thức ngu xuẩn nhất để đến gần anh.

Quan hệ xác thịt xem ra có vẻ gần gũi, cô luôn cho rằng, vòng tay của anh là nơi trú ẩn của cô, giọng nói, nụ hôn, sự chăm sóc của anh, sự dịu dàng một cách bình thản, sự quần quít đầy kích động... tất cả, tất cả đều đại diện cho khả năng hạnh phúc, nhưng thực ra đó chỉ là cách nghĩ của riêng mình cô thôi.

Cô đã trở nên ngày càng phụ thuộc vào anh, quyến luyến với anh, còn anh thì không như vậy, bất kể một giây phút nào anh cũng đều có thể dễ dàng vứt cô ở một góc đâu đó mà không thèm đếm xỉa.

Đã đến lúc lột trần sự thật ra rồi, Thiên Chân.

Lời than đầy thấm thía của Mi Lan đã đánh trúng tâm trạng bồn khoăn lưỡng lự của cô.

Cô cụp mắt xuống, uống một hớp rượu.

Đã đến lúc rồi.

“Chúng ta chia tay đi.”

Một câu nói nhẹ nhàng vang lên cùng với tiếng lanh canh của dao đĩa va vào đĩa.

Lặng yên.

“Em vừa nói gì?”, Tần Thiển ngược mắt nhìn cô.

“Em định tháng sau sẽ về nước, hiện giờ đã tìm được công việc rồi”, cô ngẩng mặt lên đón ánh nhìn của anh bằng vẻ thản nhiên.

“Tùy em thôi”, Tần Thiển lạnh lùng buông thông một câu, trên mặt vẫn không bộc lộ chút cảm xúc nào.

Những đôi trai gái yêu nhau khi cãi cọ tới mức kịch liệt, thường gào lên những câu kiểu như đòi chia tay, nhưng có lẽ chỉ mấy ngày sau, lại vui vẻ như lúc ban đầu.

Bọn họ không giống vậy.

Đây là lần đầu tiên cô nói tới chuyện chia tay.

Còn anh nói, tùy em thôi.

Anh vẫn cứ lạnh lùng, bình thản, lịch thiệp như vậy, dường như cô chẳng qua chỉ đang chuyện phiếm với anh về thời tiết.

Không hề có sự ngạc nhiên, không một chút chần chừ, không dửng dăng, hoàn toàn không giống cô, chỉ một câu chia tay đơn giản nhưng đã phải diễn tập đến bao nhiêu lần, cũng như tưởng tượng bao nhiêu lần về phản ứng của anh.

Chỉ có điều từ trước đến nay chưa từng nghĩ được rằng anh sẽ thản nhiên như vậy.

Cô đã thẳng thắn, liều lĩnh, tập trung tất cả, toàn tâm toàn ý với mối quan hệ đó... nhưng trong mắt anh, nó dường như chỉ là một thứ rác rưởi không đáng một xu.

Cũng tốt thôi.

Cô nhìn những cảnh tượng vụt lướt qua bên ngoài cửa sổ xe, khẽ cười.

Kết luận chung cuộc cuối cùng cũng đã có, giữa hai người bọn họ hoàn toàn không có hy vọng gì.

Có cố gắng hơn nữa, kéo dài hơn nữa, giờ khắc này cuối cùng cũng sẽ vẫn tới, đau lâu chẳng bằng đau chóng.

“Đến nơi rồi”, xe dừng bên dưới khu nhà của cô, anh nói lạnh nhạt.

Thiên Chân cầm túi xách định xuống xe, song phát hiện ra cửa đã khóa.

Cô quay người lại nhìn anh, anh hạ cửa kính xuống rồi châm một điếu thuốc.

“Em có thể nói cho anh biết vì sao đột nhiên lại nói chia tay không?”, khuôn mặt anh chìm trong làn khói thuốc, nhưng anh không nhìn cô mà ánh mắt lạc về một nơi nào đó.

“Anh từng nói em là người tự do mà”, cô lạnh lùng.

“Ừ”, anh khẽ gạt đầu, khóe môi cong lên thành một cung độ phẳng phất như tự cười giễu chính mình.

“Em có thể đi rồi”, anh mở khóa cửa, vẫn không nhìn cô, “Khoảng thời gian ở bên cạnh anh... Cảm ơn em.”

Thiên Chân nhìn anh, khói thuốc nhuộm màu xanh sẫm của bóng đêm khiến cho khuôn mặt anh mang một vẻ cô đơn và trầm uất không kể xiết.

Cô mở cánh cửa đi xuống, cũng không hề nhìn lại – cô sẽ không còn phải đau lòng vì người đàn ông đó nữa.

Tiếng động cơ xe không một chút lưu luyến xa dần phía sau lưng, cô mở túi lấy chìa khóa ra, tay không ngừng run rẩy.

Đúng lúc đó chuông điện thoại vang lên, cô run run bấm máy.

“Hi, Mi Lan”, giọng nói quá mức hào hứng khiến cho Mi Lan ở máy bên kia hơi ngạc nhiên.

“Cháu gặp chuyện gì vui lắm à?”, Mi Lan cười, “Lẽ nào đã thú tội thành công?”

“À, đúng là như vậy”, Thiên Chân nở một nụ cười rạng rỡ, giọng nói hân hoan, “Cháu hồi rồi, sau đó cháu và anh ấy, cháu và anh ấy...”

“Cháu và anh ấy...”, nước mắt đột nhiên trào lên, nhanh chóng xóa mờ tầm nhìn của cô. Thiên Chân há miệng thở gấp, nhưng cổ họng giống như bị cái gì đó chặn lại, không thể nào nói thêm được gì nữa.

Nụ cười gượng ép chết cứng trên môi, nhưng cô kinh hoàng khi phát hiện ra mặt đất đã ướt đầm vết nước mắt, dòng nước nóng hổi cứ không ngừng trào ra, chảy giàn giụa trên má cô. Cô quyết liệt cắn lên mu bàn tay của mình, không để tiếng khóc bật ra.

“Thiên Chân, cháu và anh ấy thế nào?”, đột nhiên không thấy Thiên Chân nói gì nữa, Mi Lan vội vàng hỏi.

“Cháu và anh ấy...”, cô thổn thức một cách dữ dội, cố hít thở sâu, nhưng cơ thể khiến cho cô không thể nào nói ra được một câu hoàn chỉnh.

Cháu và anh ấy chia tay rồi.

Vì sao cô không nói được ra? Vì sao câu nói đó rõ ràng đã trở đi trở lại trong lòng, nhưng lại không sao thoát ra miệng được?

Cô đã hết sức bình tĩnh và thoải mái để chấm dứt quan hệ giữa bọn họ, dù rằng nghe được đáp án khiến trái tim cô vỡ nát, song trước mặt anh, cô cũng không đặt câu hỏi, không gây ồn ào, không cố bám víu, cũng không rơi nước mắt... Vậy thì vì sao lúc này đây, cô lại đau đớn tới mức đến một câu thôi cũng không sao nói được thành lời?

Thomas hỏi cô, em yêu, Kevin đã nhặt được chiếc giày thủy tinh của em ở đâu thế?

Cô chỉ là một kẻ lạc đường. Người trả lời chính là anh.

Đưa em đi cũng được, chỉ có điều đừng hay khóc như vậy.

Bàn tay ấm áp của anh đã dắt cô đi, đưa cô đến nơi có ánh đèn sáng rực.

Chúng ta chia tay đi.

Tùy em thôi.

Cuối cùng cô lại trở thành một đứa trẻ lạc đường.

Anh từng nói, nước mắt đàn bà nếu như không để cho đàn ông trông thấy thì có khóc cũng là vô ích.

Thế nhưng cô vẫn không muốn để cho anh nhìn thấy nước mắt của mình, thấy bộ dạng thảm hại đó, cô chỉ còn có một chút tự tôn đáng thương hại đó thôi.

Đến khi Mi Lan chạy tới nơi, cô đã ngồi thu lu dưới mái vòm của tầng trệt, khóc tới mức toàn thân ướt sũng.

“Cháu đúng là một con bé ngốc vô dụng”, Mi Lan đau lòng kéo cô lên, tức giận tới mức dùng từ loạn cả lên, “Cháu trốn ở đây tự giày vò bản thân mình thì có tác dụng gì chứ? Anh ta không nhìn thấy, cũng sẽ không thương xót, có chết cũng phải chết trước mặt anh ta, để cho anh ta phải sống trong tội lỗi suốt đời.”

“Buổi tối lạnh như vậy, mau đưa cô ấy lên nhà đi”, người lên tiếng là Thomas, lúc này đã trở thành bạn trai của Mi Lan.

London đã vào mùa mưa, thời tiết ban đêm ẩm ướt và lạnh lẽo, Mi Lan đưa tay sờ lên trán Thiên Chân, lập tức nhận thấy nhiệt độ dưới tay mình nóng rẫy.

Cô chửi thề một tiếng, sau đó lập tức dìu Thiên Chân loạng choạng bước lên tầng.

“Dì út, cháu không cố tình làm như vậy...”, Thiên Chân nằm co trong chăn khóc, nhận thức dường như không còn tỉnh táo, “Cháu không cố ý muốn chia tay với anh ấy...”

Tùy em thôi.

Em là người tự do, Thiên Chân.

Từ giờ trở đi, anh sẽ không còn dang rộng vòng ngực ấm áp của mình để đón cô vào nữa, sẽ không còn hơi thất thần khi nhìn thấy nụ cười của cô, cũng sẽ không còn lặng lẽ thì thầm bên tai cô bằng chất giọng cực kỳ hấp dẫn của mình nữa.

Cô đã mất anh rồi.

“Shit!”, Mi Lan đột nhiên chửi thề, mắt đỏ lên nhìn sang phía Thomas, “gọi điện thoại cho cái gã đàn ông chết tiệt đó đi.”

Mi Lan muốn xem trái tim của Tần Thiển dài tới mức nào, sao lại có thể nhẫn tâm làm tổn thương một cô gái thuần khiết và lương thiện luôn một lòng một dạ yêu anh ta như vậy chứ?

“Kevin nhất định có nỗi khổ tâm riêng”, Thomas chau mày rồi bấm máy, đưa cho Mi Lan.

“A lô, Thomas à”, bên kia máy, Tần Thiển hỏi nhẹ nhàng.

“Tay họ Tần kia, Thiên Chân hiện giờ đang sốt cao, vẫn còn không ngừng gọi tên anh, nếu như anh vẫn còn lương tâm thì mau đến đây mà xem nó thế nào đi.”

Trong điện thoại vang lên giọng nữ đầy phần nộ, khiến cho anh bỗng nhiên cảm lạnh.

Thiên Chân... Cô ấy ốm rồi ư.

Bị sốt cao.

Anh cầm điện thoại, vẫn giữ nguyên tư thế này giờ, không hề động đậy.

Tấm kính trên cửa sổ phản chiếu lại khuôn mặt hoàn toàn không bộc lộ cảm xúc của anh, đôi mắt đen sẫm không gợn lên một chút tâm trạng nào.

“Xin lỗi, tôi không thể đi được!”

Mãi lâu sau Tần Thiển mới cất lời, sau đó ngắt máy.

Anh đứng dậy đi sang bên bếp rồi rót rượu ở quầy bar.

Chiếc cốc thủy tinh trong suốt đựng đầy rượu whisky, anh ngửa cổ lên uống cạn.

Men rượu nồng đậm nhanh chóng đốt thiêu lục phủ ngũ tạng, bàn tay cầm chiếc ly của anh run lên không sao kiềm chế nổi, chỉ thấy cảm giác đau đớn tích tụ lại ở con tim, khiến anh không sao thở nổi.

Ánh mặt trời trên đảo Capri vẫn rực rỡ tới mức làm người ta không sao mở mắt ra nổi, còn nước biển trong xanh thì tuyệt đẹp hơn bao giờ hết.

Trên sườn núi, từng hàng thập giá đứng lặng yên, phía xa văng lại tiếng sóng thủy triều xô vào bờ cát, tất cả yên tĩnh và thánh khiết.

Người đàn ông phương Đông có tầm vóc cao lớn bỏ chiếc kính râm trên mặt ra, quỳ xuống khẽ khàng vuốt lên tấm hình trên bia mộ.

Lucia thân yêu, lâu rồi không gặp, em vẫn ổn chứ? Em vẫn luôn xinh đẹp thế này, nhìn anh xem, đã bắt đầu già rồi có phải không?

Người phụ nữ xinh đẹp trong tấm hình từ đầu tới cuối vẫn nhìn anh cười dịu dàng.

Đằng sau vang lên tiếng bước chân, Tần Thiển đứng dậy quay người lại.

“Bố”, anh gọi.

Người đàn ông đứng đó với mái tóc trắng bạc, song toàn thân vẫn toát lên một vẻ tinh nhanh và tao nhã.

“Người mà con nhờ bố kiểm tra đó, hẳn vừa được phóng thích hai tháng trước, sau đó đã đi từ Ý đến Anh rồi”, ông nói. “Bố cho rằng mọi chuyện xảy ra khi ấy đều đã qua rồi, không ngờ lại nghiêm trọng như vậy.”

“Con nghĩ hẳn ta cũng không có bằng chứng xác thực, thế nên hiện giờ chỉ đe dọa con thôi”, Tần Thiển đáp lời.

“Nếu như ở Ý thì bố có thể tìm mấy người bạn cũ để giải quyết việc này. Theo luật ở đây, bọn ta chỉ cần trả tiền là được”, ông già chau mày. “Thế nhưng hiện giờ hẳn ở Anh, nên khá là phiền toái.”

“Bố, con không muốn giải quyết bằng cách đó”, Tần Thiển nhìn ông, vẻ mặt nghiêm túc, “Hồi đó cũng chỉ là bức bách quá thôi, việc mất đi Lucia đối với con đã là quá đau đớn rồi... Lần này, con hy vọng có thể kết thúc nó bằng cách khác.”

“Thiên Chúa phán: Sự trả thù thuộc về ta, ta sẽ báo ứng...”, ông già vỗ vỗ vai anh, thở dài. “Bố không mong đây là sự báo ứng của con, nó không công bằng.”

“Có lẽ Chúa sẽ cho chúng ta một đáp án công bằng nhất”, Tần Thiển chậm rãi trả lời, nhìn chăm chăm vào nụ cười tuyệt đẹp trong bức hình trên bia mộ. “Vì Lucia, từ trước đến nay con chưa từng hối hận, nếu như số phận bắt con phải gánh vác thì con sẽ tiếp nhận nó.”

“Lucia sẽ bảo vệ con, con trai”, ông già mỉm cười động viên. “Nghe Sean nói con đang qua lại với một người phụ nữ?”

Khuôn mặt Tần Thiển bỗng tê điếng: “Bọn con đã chia tay rồi.”

Người đàn ông nhìn biểu hiện bỗng nhiên u ám của anh, không nói gì.

“Con sẽ để Sean đến đây sống với bố một thời gian”, Tần Thiển lại nói.

“Ừ, con hãy nói với nó là sức khỏe của ta không được tốt, ta rất nhớ nó, muốn được nó ở bên cạnh nhiều hơn”, ông già đáp.

“Vâng”, Tần Thiển gật đầu, “Chúng ta về nhà thôi.”

“Kevin”, ông già đột nhiên gọi anh lại, “Nguyên nhân con đưa Sean đến Ý có phải cũng là nguyên nhân con chia tay với người phụ nữ đó không?”

Vừa đi được mấy bước, Tần Thiển bỗng đứng sững nguyên tại chỗ.

“Con yêu cô ấy rồi đúng không?”, ông già cười, ánh mắt sắc sảo. “Con không phải là một người dễ động lòng, nếu không thì sau khi Lucia ra đi, con đã không ở một mình lâu đến thế.”

“Hiện giờ cô ấy với con đã không còn quan hệ gì nữa rồi”, Tần Thiển nhìn ra mặt biển lấp lánh ánh nắng phía xa xa, đeo kính râm lên để che ánh sáng chói mắt đó, và cũng để giấu đi cảm xúc của mình.

Đứng dưới ánh mặt trời thiêu đốt của bán đảo Apennine, anh đột nhiên cảm thấy khó thở.

Chúng ta chia tay đi.

Cô ấy nói vậy.

Đó là kết cục mà anh mong muốn, song phút giây khi nghe cô nói, anh lại giống như đánh mất con tim, toàn thân trở nên trống rỗng, không thể nào di chuyển được.

Cảm giác của anh khi đó là không thể buông tay.

Vì sao lại không thể buông tay được chứ? Sao anh lại có thể để ý đến cô? Sao lại có thể muốn kéo cô vào lòng và ôm thật chặt khi nhìn thấy nụ cười tuyệt vọng của cô kia chứ?

Tần Thiển.

Những người khác gọi anh là Kevin, còn cô lại chỉ gọi anh bằng cái tên Trung Quốc, giống như một đặc quyền riêng của cô vậy.

Từ nay về sau, sẽ không còn ai gọi anh cả họ tên một cách đầm ấm dịu dàng hết mực như vậy nữa.

Nhưng vì sao anh lại cảm thấy thất vọng vì điều đó chứ?

Cô chẳng qua, chẳng qua cũng chỉ là một người con gái ngây thơ đột nhiên chen chân vào cuộc sống của anh mà thôi.

Anh về rồi à?

Mỗi lần nghe thấy cô nói câu ấy, trong lòng anh đều trào lên một cảm giác êm đềm.

Anh cảm thấy niềm hạnh phúc, một niềm hạnh phúc vì mình được đợi chờ, được nhớ mong.

Giống như hôm ở Scotland có bão tuyết đó, cô cầm cốc nước đứng ở hành lang, khi nhìn thấy anh quay lại, khuôn mặt đã bừng lên một niềm vui sướng không kìm chế nổi. Còn cả những lần cô ló đầu ra từ trong bếp, mặc tạp dề, nhìn anh mỉm cười.

Em biết, em đang lựa chọn để sống những tháng ngày mà có thể trong tương lai em sẽ hối hận.

Cô ấy nói thế.

Sai rồi, người hối hận phải là anh.

Làm sao anh có thể để cô rơi vào thế giới của anh, vì sao trong lúc này đây, khi ở nước Ý cách xa cô cả ngàn dặm, anh đột nhiên nhớ đến sự ra đi của cô?

Cô và anh đã không còn quan hệ gì nữa rồi.

“Thomas nói nếu muốn nghỉ việc thì theo quy định phải gửi đơn trước một tháng, nhưng trường hợp của cháu thì đặc biệt hơn một chút, tuy nhiên vẫn phải làm tiếp hai tuần, cho đến khi bàn giao xong tất cả công việc mới được”, Mi Lan nói, đưa cho Thiên Chân trái nho trong tay, song phát hiện ra người ngồi trước mặt mình đang dờ dẩn trong bộ dạng đang nghĩ đến tận đâu tận đấy.

“Thiên Chân?”, Mi Lan vỗ vỗ vai cô.

“Như vậy không giống anh ấy”, Thiên Chân đột nhiên lên tiếng, đặt ly nước trong tay xuống, trong mắt xuất hiện những luồng cảm xúc đầy kích động, “Anh ấy có gì không phải lắm.”

“Cháu nói ai? Tần Thiển á?”, Mi Lan không chịu nổi, lấy tay gõ lên trán Thiên Chân, “Cháu bị sốt nên não hồng mắt rồi đúng không? Đến bây giờ mà vẫn nghĩ về gã đàn ông máu lạnh đó hay sao?”

Thiên Chân chau mày không nói gì.

Người khác không hiểu Tần Thiển nhưng cô thì hiểu. Anh lạnh nhạt với mọi người, nhưng không tuyệt tình, xử sự không nể nang nhưng chưa bao giờ mất phong độ, điều khiến cô bị hấp dẫn ngay trong lần đầu tiên chính là khí chất quân tử thông dong thanh nhã của anh. Trong tình huống cô bị sốt như vừa rồi, nếu đặt vào địa vị bất cứ người đàn ông nào có đầu óc một chút đều sẽ đến thăm, nhưng anh thì lại không, điều này hơi bất thường, chỉ có thể cho thấy một khả năng, đó là anh đang cố tình trốn tránh cô.

Nếu như sự phỏng đoán của cô là đúng, thì vì sao anh lại phải trốn tránh? Cô lao tâm khổ tứ suy ngẫm, lơ mơ cảm thấy một vài điều gì đó, nhưng lại không thể nào nói ra được.

“Cháu phải đi tìm anh ấy”, cô quyết định đến gặp để hỏi cho rõ.

“Cháu tỉnh lại đi”, Mi Lan kéo cô lại giường, “Thomas nói hần đã đi Ý rồi, ngày mai mới quay về.”

Anh ấy đi Ý?

Thiên Chân sững người.

Quay về London đã gần mười giờ đêm.

Tần Thiển xách vali, nhìn lên tầng nhà bị bao trùm trong bóng tối. Một ánh đèn yếu ớt lọt qua cửa sổ, chắc Sean vẫn còn thức.

Anh nhớ đến một người cũng từng đứng ở đây nhìn lên trên đó. Khi ấy, trong lòng cô nghĩ những gì?

Vì sao em muốn quay lại, quay lại nơi này?

Vì em muốn nhìn thấy anh, em quay về chỉ là vì bỗng nhiên muốn được nhìn anh một lát.

Tự thử tinh thần phi tạc dạ, vi thù phong lộ lập trung tiêu.[4]

[4] Hai câu thơ trong bài “Khởi hoài” của Hoàng Cảnh Nhân. Dịch nghĩa: Đêm nay không phải là đêm qua nữa, những ngôi sao của đêm qua đã ghi lại câu chuyện lãng mạn, nhưng những vì sao đêm nay lại chỉ làm bạn với một người đang rất đau lòng.

Những khi công việc bận rộn, còn phải chạy đôn chạy đáo hơn lúc này, nhưng từ trước đến nay chưa từng cảm thấy mệt mỏi như hiện giờ, cái cảm giác cả thể xác lẫn tinh thần đều kiệt quệ.

Bước chân vào cửa, bỏ hành lý xuống rồi cởi áo khoác ra, chợt thấy mùi thức ăn lan tỏa trong không trung.

Cửa phòng Sean đã đóng, có lẽ thằng bé đã ngủ rồi.

Anh nhìn lướt qua chiếc khay sứ được đẩy trên bàn, đột nhiên cảm thấy có gì đó hơi bất thường.

Tim bỗng nhiên đập thình thình, anh quay người nhìn về chỗ ghế salon, ánh mắt lập tức chết lặng khi nhìn thấy một dáng người nhỏ nhắn cuộn tròn trên ghế.

Mãi lâu sau, trong đầu anh vẫn là một khoảng trống không, đứng nguyên tại đó không thể nào nhúc nhích.

Cuối cùng thì cũng cất được bước chân, anh chậm chậm đi đến bên cô, song ngập ngừng không dám đưa tay ra, sợ rằng hề chạm vào cô sẽ biến mất đi ngay vậy.

Em luôn cảm thấy có những thứ nếu như quá đẹp đẽ thì sẽ không có thực.

Anh đột nhiên nhớ lại, đêm hôm đó cô đã ngồi cạnh bên, thận trọng từng li từng tí khi chạm khẽ vào vai anh.

Giờ khắc này, anh đã hiểu được tâm trạng khi đó của cô.

Không thể kìm nổi ý muốn chạm vào anh để xem anh có thực hay không, có biến mất hay không.

Nhưng anh còn hèn nhát hơn cô, đến chạm vào cũng không đủ can đảm.

Vì sao em quay lại? Anh rất muốn hỏi cô điều đó.

Anh vốn cho rằng mọi việc đều đã được dự liệu trước trong tầm tay, nhưng từ trước đến nay cô luôn làm những việc ngoài khả năng kiểm soát của anh.

Kéo tấm chăn mỏng bị tuột xuống lên, thấy cô trở mình, anh nín thở, không dám động dậy thêm.

Thở dài một tiếng, anh nhìn bữa tối được cô chuẩn bị tử tế trên bàn, bèn cho chiếc đĩa vào trong lò vi sóng, tiếng bip của nút bấm điện tử vang lên trong gian phòng yên tĩnh nghe rõ lạ thường, anh liếc nhìn cô đang say ngủ, lại lấy đĩa đồ ăn ra, đẩy kín rồi cho vào tủ lạnh.

Anh không muốn đánh thức cô dậy, cũng không biết phải đối mặt với cô thế nào.

Cúi người xuống ôm gọn lấy thân hình mảnh mai của cô bẽ vào giường, động tác của anh hết sức dịu dàng, thận trọng tít mọt, dường như đang bế một món đồ quý dễ vỡ.

“Tần Thiển”, khi anh cúi xuống kéo chăn, một giọng nói thì thầm xuyên thẳng vào tim.

Khi đôi mắt sững nước mơ màng chậm chậm mở ra nhìn mình, anh quên cả việc thở bình thường, chỉ biết nhìn cô chăm chăm.

“Anh về rồi à”, cô cười lười biếng, ôm lấy cổ anh hệt như một con mèo quấn lấy người, sau đó đặt lên môi anh một nụ hôn êm ái và ngọt lịm.

Tần Thiển đột nhiên choáng váng, toàn thân chết cứng.

Cảm giác đụng chạm của bờ môi mềm mại ấm nồng vẫn còn, song cô đã cuộn tròn người trong chăn, ngủ say như chưa hề thức dậy.

Còn anh ngồi trên giường, mãi lâu sau vẫn không lấy lại được tinh thần, thức trắng cả đêm.

“Chào buổi sáng”, Sean ngồi vào bàn ăn trong bộ dạng đầu tóc rối bù như tổ quạ, mắt mũi vẫn tèm nhèm.

“Chào buổi sáng, anh chàng đẹp trai”, Thiên Chân nhìn thẳng bé, “Thôi nào, kiểu tóc đó của em là gì vậy? Em chú ý đến hình tượng của mình một chút có được không?”

“Tối qua sấy tóc xong quên không chải mà đi ngủ luôn”, Sean giải thích, “Nhưng cũng chẳng sao, kiểu tóc không thể ảnh hưởng đến vẻ đẹp trai của tôi được.”

“Thật là tự mãn”, Thiên Chân đặt đĩa đồ ăn vào trước mặt Sean.

“Kao[5]! Chị hơi kinh đấy!”, Sean ngạc nhiên mừng rỡ nhìn bữa sáng của mình, “Đây chẳng phải là cơm cuộn chiên mà Lương Bội Bội mang đi cho tôi ăn hay sao?”

[5] Một câu chữ thề phổ biến của người Trung Quốc, được dùng trong các tình huống quá ngạc nhiên.

“Tốt nhất là em nên bỏ ngay cái từ “Kao” mà Lương Bội Bội dạy cho đó đi”, Thiên Chân cười.

“Kao, mọi người ở đây nghe không hiểu gì đâu”, Sean không buồn để ý, tâm trí đã tập trung hết vào đĩa cơm cuộn rồi.

“Ai bảo là nghe không hiểu?”, một giọng nói thấp trầm vang lên ở cửa phòng ăn.

Thiên Chân nhìn dáng người cao lớn chậm rãi bước vào, cảm thấy tim mình cứ thất lại từng chút một.

“Hóa ra hai người không có chuyện gì à?”, Sean ngẩng đầu liếc nhìn cả hai người lớn đứng trước mặt mình, “Mấy ngày qua con khổ sở vì phải ăn đồ mua bên ngoài, cứ tưởng hai người chia tay rồi chứ.”

Sắc mặt Thiên Chân cứng ngắc, chiếc đĩa cầm trong tay rơi tuột xuống bàn, cô vội vàng nhặt lên xếp lại.

“Anh uống gì?”, cô hỏi Tần Thiển nhưng không dám nhìn thẳng vào anh.

“Cà phê”, anh nói, “Latte, không cho đường.”

“Con bị muộn rồi, phải đi trước đây”, đến khi hai người ngồi vào bàn ăn sáng, Sean đã cầm cặp sách rồi lao ra cửa.

Khi mở cánh cửa ra, thằng bé vẫn không quên quay đầu lại dặn dò Thiên Chân: “Ày, tôi bảo này, ngày mai chị có thể tiếp tục làm món đó cho tôi được không?”

Thiên Chân ngẩn người, chậm chạp gật đầu, nhìn theo thằng bé, nhưng lại chạm phải ánh mắt sâu hút không thăm dò được của Tần Thiển. Trái tim cô bắt đầu trở nên lạnh buốt.

“Nói đi, rốt cuộc là em muốn gì?”, anh lạnh nhạt nói, trên mặt không biểu lộ điều gì, “Anh tưởng là chúng ta đã chia tay rồi mà.”

“Ai nói là chúng ta chia tay chứ?”, cô bướng bỉnh phản bác.

Cánh tay đột nhiên đông cứng, anh bỏ dao đĩa xuống, ngồi nhìn cô.

“Như vậy là ý gì?”, anh hỏi.

“Là em nói chia tay, đúng, nhưng anh đã nói là tùy em mà”, không biết dùng khí ở đâu bỗng nhiên dâng đầy, cô nhìn thẳng vào anh, giống như một đấu sĩ đặt cược hết tất cả những gì mình có, “Thế nên em nghĩ, quyền quyết định ở trong tay em.”

Anh tròn mắt nhìn cô.

Ngay lúc đó, anh không biết phải bác bỏ thế nào.

Cô đang mỉm cười, nụ cười miễn cưỡng nhưng cũng kiên định.

Tâm trạng đầy mâu thuẫn đó cùng lúc xuất hiện trên khuôn mặt nhỏ nhắn xinh xắn càng làm toát lên vẻ đẹp quyến rũ lòng người.

“Hai ngày nay, em cảm thấy rất khổ sở...”, cô cắn môi. “Em không có cách nào khác, Tần Thiển, em không muốn chia tay với anh.”

“Ở bên nhau lâu như vậy rồi, cứ coi như là không có tình yêu nhưng cũng có tình cảm, việc anh chấp nhận chia tay không hề lưu luyến khiến em cảm thấy thất bại, và cũng không thể không nghi ngờ”, cô nhìn anh bằng ánh mắt trong veo. “Anh giống như đang cố tình trốn tránh em.”

“Em không cảm thấy hành động của em bây giờ rất trẻ con à?”, anh phản bác lại với vẻ không vui, sắc mặt âm u, “Anh không có thời gian để chơi trò câu chữ với em.”

“Em không chơi trò gì với anh cả”, cô nhìn thẳng vào anh, “Vì yêu một người mà muốn ở lại bên cạnh người đó là sai à? Giành lấy hạnh phúc cho chính mình thì có gì sai? Em thừa nhận khi ở bên cạnh anh, em trở nên càng ngày càng tham lam, thậm chí việc nói lời chia tay cũng có một chút nhân tố thăm dò, coi như bây giờ mặt dày mày dạn quay trở lại, dù tư thế cũng không đường hoàng lắm, nhưng ít ra thì em cũng đã thành thực với chính mình.”

“Dù là sự thành thực đó của em gây phiền toái cho người khác à?”, anh cười gằn đầy tàn nhẫn.

“Em là sự phiền toái của anh ư?”, bàn tay cô để trên đầu gối nắm chặt lại, mắt nhìn xoáy vào anh và dần từng chữ, “Em là sự phiền toái của anh ư, Tần Thiển?”

Đáng lẽ anh đã có thể trả lời “đúng” một cách thần nhiên, nhưng vẻ phẫn nộ của cô khiến anh cảm thấy cổ họng mình như bị chặn cứng lại, không thể nào nói được.

“Ở lại bên cạnh anh một cách âm ỉ như vậy, em cảm thấy hạnh phúc lắm hay sao?”, anh hỏi lại, kèm một nụ cười lạnh nhạt.

“Hạnh phúc không phải vì có được nhiều, mà là ít so đo tính toán”, khuôn mặt cô trắng bệch, nhưng vẫn bước bình trả lời, “Với lại, những thứ em có được vốn đã không nhiều.”

Đối với tình cảm cô cũng không đòi hỏi nhiều, chỉ cần có một bàn tay ấm áp dắt mình đi là đủ, dù là bàn tay anh không đủ hơi ấm, nhưng từ cái ngày mà anh mở bàn tay mình ra để những ngón tay của họ đan cài vào nhau, cô đã rơi xuống đó rồi.

Nụ cười lạnh lẽo của anh đột nhiên đông cứng lại trên môi khi nghe cô nói thế.

“Em thật sự khiến cho anh coi thường, Thiên Chân”, anh cười nhạt, không biết là giễu cợt cô hay mỉa mai chính bản thân mình. “Anh vẫn nhắc lại câu đó, nếu muốn tiếp tục độc diễn hay là làm gì đi nữa, anh không can dự, em cảm thấy thế nào, tùy em thôi.”

Anh bắt đầu không nhìn thấu được con người cô nữa.

Lúc đó quá tức giận nên thốt ra câu “tùy em thôi”, thực ra trong lòng anh cũng hiểu rõ rằng cảm giác bất lực chiếm phần lớn hơn.

Còn Thiên Chân thì quả thực bắt đầu trở nên “tùy tiện.”

Sau khi Sean đi Ý, ở nhà chỉ còn lại hai người bọn họ. Cô giải quyết rất tốt tất cả mọi việc trong nhà một cách trật tự, sạch sẽ và ngăn nắp, các bữa ăn của anh đều đạt tiêu chuẩn cả về màu sắc và hương vị, dinh dưỡng phong phú, chỉ có điều bản thân “quản gia” bỗng trở nên bất thường.

Trước đây sau khi ăn tối xong, cô thường pha một ấm trà, sau đó ngồi cùng anh trên ghế salon vừa xem phim vừa uống. Cô sẽ tựa vào ngực anh ngủ ngon lành, còn anh thì bế cô vào giường rồi ôm nhau ngủ.

Còn giờ đây, cô thường xuyên đi ra ngoài sau bữa tối, trang điểm cực kỳ xinh đẹp, học theo tụi thanh niên thời thượng ở thành phố này cách hưởng thụ cuộc sống rục rịch về đêm, chờ cho đến đầu giờ sáng mới quay về, mang theo mùi rượu và khói thuốc ở các câu lạc bộ. Anh nói rồi, tùy cô độc diễn, thế nên anh đành nhìn mà làm ngơ, có lúc cũng một mình đi ra ngoài thư giãn.

Vào đến thang máy, Thiên Chân cởi áo khoác ngoài ra, lùa những ngón tay vào mái tóc. Mái tóc rối bù rủ xuống bên vai, nhìn người con gái phản chiếu trong cửa kính càng quyến rũ và gợi cảm hơn gấp bội.

Lấy chìa khóa ra mở cửa, đèn trong phòng khách vẫn còn để sáng.

“Hi, anh yêu”, cô lắc la lắc lư đi đến gần ghế salon, túm lấy người đàn ông ngồi trên ghế rồi hôn một cái lên má anh, hài lòng khi thấy anh cau mày lại.

“Em vẫn còn biết về cơ đấy”, Tần Thiển cười nhạt, nhìn bộ dạng say chệnh choáng của cô.

Sợi dây áo nhỏ xíu đã trượt xuống một bên, lớp áo màu trắng bạc dính sát vào người làm nổi bật lên phần cơ thể hấp dẫn của cô, làn da trắng ngần ở ngực quả thực khiến cho bất kỳ gã đàn ông nào nhìn thấy cũng đều thèm muốn... Chết tiệt, cô ăn mặc như thế này đi lang thang ngoài phố ư?

“Vì sao em không quay về chứ”, Thiên Chân cười khúc khích, tay rê nhẹ trên cổ anh, “Anh ở đây mà.”

Giọng nói thì thầm như nũng nịu không thể phân biệt được là thật hay giả, khiến cho anh hơi run rẩy.

“Em đi tắm cho sạch đi”, anh đẩy cô ra.

Cơ thể mềm nhũn mang theo mùi hương thơm sau khi tắm tấp xong nhào vào lòng anh. Anh cúi đầu xuống, mắt cô nhắm nghiền có vẻ như buồn ngủ lắm rồi.

Không thể kìm nổi ý muốn đưa tay ra gạt mấy sợi tóc tơ dính trên trán cô, song cô đã quay nghiêng mặt, miệng lúng búng một câu.

“Tiểu Trịnh, đừng làm ồn, Trần Úc sẽ không vui đâu...”

Bàn tay anh đột nhiên dừng lại giữa không trung.

“Chào buổi sáng”, giọng nói trong trẻo vang lên khi anh bước vào phòng khách, “Thực ra cũng không còn sớm nữa, có phải anh mệt quá nên ngủ đến tận giờ này không?”

Tần Thiển nhìn Thiên Chân đứng trước cửa sổ sát sàn, lặng im không nói.

Dậy muộn một chút vì đêm qua mãi mới ngủ được.

“Thôi nào, anh đừng có vừa sáng ra đã xăm xỉ mặt như vậy, sẽ ảnh hưởng đến tâm trạng suốt cả ngày đấy”, cô cười, vẩy vẩy chiếc bật lửa trong tay. “Cho em một liều thuốc đi.”

“Em học hút thuốc từ bao giờ thế?”, anh nói lạnh lùng, nhìn cô với vẻ không vui.

Cô cười nhưng không đáp, cầm chiếc thuốc hít một hơi, trông tư thế cực kỳ chuyên nghiệp, thực ra cô đã phải luyện rất nhiều đêm mới được như thế này. Bọn họ nói rất đúng, chưa hút vào đến phổi đã nhả khói ra thì hoàn toàn không bị sặc.

Cô chỉ mặc một chiếc áo sơ-mi trắng của anh, ánh mặt trời buổi sớm chiếu thẳng vào khiến bầu ngực tròn trịa nhô cao, tấm lưng mảnh mai và mềm mại lộ rõ ẩn hiện dưới làn áo mỏng. Đôi chân thon thả để trần càng hấp dẫn hơn.

Bộ dạng của cô không phải như thế này.

Một cô gái đã từng đứng sau lưng lặng lẽ nhìn anh bằng đôi mắt sưng nước, một cô gái khi cười giống hệt ánh nắng mai rạng ngời trong sáng... đột nhiên biến mất. “Đoạn Thiên Chân” đó đã bị giấu đi, không biết khi nào mới quay trở lại.

Anh biết sự trốn tránh của mình hèn hạ và làm tổn thương cô, nhưng sau khi trải qua bao nhiêu sóng gió như vậy, mỗi bước đi của anh đều phải cực kỳ thận trọng.

Trông cô vẫn vui vẻ và hạnh phúc, giống như chưa từng có chuyện gì xảy ra, tất cả vẫn bình thường.

Xem chừng không hề bị những lời nói của anh, những hành động của anh làm tổn thương.

Đúng vậy, xem ra như vậy.

Nhưng bọn họ đều rõ hơn hết rằng làm sao có thể như vậy được? Có rất nhiều chuyện đã không còn như vậy nữa.

Ví dụ như lúc này đây.

“Tần Thiển, em muốn có anh”, cô kiễng chân lên, giữ chặt lấy cổ anh, hơi thở như có mùi hương.

Chính anh là người đã dạy cô cách hưởng thụ và vui sướng đến tột cùng trong quan hệ tình dục nam nữ, còn cô, từ trước đến nay chưa từng phóng túng và tập trung như thế, dường như mối quan hệ giữa hai người bọn họ chỉ còn lại sex.

Anh cực kỳ không thích cái cảm giác đó, khi thân thể càng gần gũi bao nhiêu thì trái tim lại càng xa cách bấy nhiêu.

Chiếc áo sơ-mi rộng thùng thình trên cơ thể cô run rẩy như muốn rơi xuống, bờ vai lộ hẳn ra. Cô giống như búp sen buổi sớm, nhưng lại mang hương thơm đầy mê hoặc.

Chết tiệt, đáng lẽ anh nên đẩy cô ra, song đôi tay lại giống như bị phù phép, ôm ghì lấy eo lưng thon thả của cô.

“Em biết anh cũng muốn em mà”, cô nhếch môi cười, cảm thấy sự run sợ của anh.

Những chiếc khuy áo bật tung, anh tháo dỡ hết mọi thứ trói buộc trên người cô, dưới ánh mặt trời, làn da cô trở nên rực rỡ đầy cuốn hút, kích thích tất cả các giác quan của anh. Anh không thể không nghĩ một cách điên cuồng rằng vẻ đẹp tuyệt vời này nếu như phơi bày ra trước mắt một người đàn ông khác thì sẽ là tình cảnh thế nào?

Anh cảm thấy ghen tức khi câu nói mơ của cô đem qua dội về trong tâm trí.

Anh cắn giận cô, nhưng lại bị cô mê hoặc.

Anh nhìn cô, ánh mắt đầy phần nộ báo trước sự xâm chiếm của mình.

Cô co vai lại trước nỗi sợ hãi của toàn cơ thể, cố tình lùi bước lại phía sau.

Tuy nhiên cô đã không thể lùi được nữa, cơ thể bị kẹp cứng giữa anh và khung cửa sổ sát sàn.

Anh trái lại không vội tấn công, mà dùng hết đủ mọi chiêu thức để giày vò cô, lúc thì điên cuồng khiêu khích, lúc lại chậm rãi chờn vờn. Đôi mắt cô vùi trên vai anh đã bắt đầu mờ lung, bị bức đến bên bờ sụp đổ tới nơi.

Sao anh lại có thể hiếp đáp cô tới mức đó?

“Biết mình sai ở chỗ nào chưa?”, anh ngấm ngấm nghiêng rằng, từng giọt mồ hôi lăn trên trán, “Vì sao em cứ luôn làm cho anh nổi giận? Vì sao lại không ngoan như vậy?”

Vì sao đi rồi mà còn quay lại? Vì sao lại muốn khiêu chiến với sự nhẫn nại và sức mạnh ý chí của anh?

“Tần Thiển...”, cô ngẩng khuôn mặt đỏ ửng lên, ánh mắt mơ màng, hoàn toàn không nhận ra nguyên nhân cơn giận dữ của anh.

Sức mạnh mà anh đã dồn cả tâm trí vào khiến lưng cô dán chặt vào kính cửa sổ sát sàn.

Cô quả thực đã khiến anh không thể nhẫn nhịn thêm.

Anh không còn một chút nhẹ nhàng nào, thậm chí có thể coi là thô bạo. Cô ôm siết lấy anh, cảm giác như bất kỳ lúc nào cũng có thể rơi từ tầng thứ hai mươi mấy đó xuống đất.

“Đừng...”, cô khê rên lên bất lực, hoảng sợ trước sự dữ dội bất thường của anh.

“Đến bây giờ mới nói đừng à?”, anh lạnh lùng cười, chiếm đoạt một cách phóng túng và hoàn toàn cô gái đẹp không biết điều đang ở trong lòng mình.

Sợ rồi đúng không? Vì sao lại không dứt khoát chạy cho xa một chút?

“Em yêu anh”, đúng vào lúc cơn sóng tình trào dâng đến đỉnh cao, một tiếng khóc khê khàng vang lên trong lòng anh, giống như ánh nắng mặt trời rực rỡ bất chợt xé mây chiếu xuống, chói tới mức hai mắt anh đau nhức, không sao mở ra nổi. Trong phút giây choáng váng, máu huyết trong toàn thân anh thoát sục sôi lên rồi khô cạn, khiến con tim như mất thăng bằng.

Khoảnh khắc ấy, anh bỗng nhiên cảm thấy cánh cửa sổ sát sàn đột ngột nứt vỡ, cả người ngã xuống không kịp đề phòng, thịt nát xương tan, vạn kiếp không thể trở về.

Em yêu anh.

Trong căn phòng mờ tối với ánh đèn sân khấu không ngừng biến ảo thành những sắc màu huyền diệu, chiếc bàn kính màu xanh sẫm để lộn xộn những ly cốc và tách đĩa. Trong tiếng nhạc drum ‘n’ bass nhộn nhịp và hỗn tạp, toàn cơ thể anh dường như vẫn ngập chìm trong ánh mặt trời ban sớm sáng rực rỡ tới chói mắt đó, mãi lâu sau không lấy lại được tinh thần.

Em yêu anh.

Tần Thiển đột nhiên cầm ly rượu lên một hơi uống cạn.

“Kevin, sao thế?”, người đàn ông đẹp trai phong lưu đa tình có mái tóc vàng ngồi trên ghế salon nhìn anh lên tiếng, “Cậu không sợ trong rượu của mình có gì đó hay sao?”

“Không có”, Tần Thiển nói, khuôn mặt không bộc lộ chút cảm xúc nào, “Cậu biết nguyên tắc của mình mà, cậu hưởng thụ thứ của cậu là được rồi.”

“Zặc zặc, xem cái hình tượng người giám hộ tiêu chuẩn của cậu kìa, cực kỳ giống kiểu bị rấn cắn một lần, sợ dây thừng tới mười năm”, James cười nói. “Mình cũng chẳng có cách nào, cậu biết nghề nghiệp của mình rồi đấy, không thể tránh được việc gửi gắm vào thứ đó, ngày nào cũng một loạt hợp đồng hát hò liên miên không dứt, áp lực lớn tới mức gần như sụp đổ. Vả lại công ty cũng mặc nhiên chấp nhận, chỉ cần tội mình chú ý một chút, không để truyền thông phát hiện là được. Chẳng phải Kate Moss khi dùng ma túy lại càng nổi tiếng, Topshop hợp tác với cô ta hàng năm đều trả tới mấy triệu bảng đấy còn gì.”

“Còn cả Amy Winehouse nữa chứ, mình thích cô ta, nhất là bài ‘Rehab’ đó thật tuyệt”, anh ta hút một hơi thuốc lá, tinh thần hưng phấn, liếc nhìn người bạn thân bỗng trở nên lạnh lẽ khác thường. “Người mà cậu muốn mình điều tra đó, cũng là một kẻ nghiện ma túy à?”

“Có thể”, Tần Thiển cau mày. “Nếu như hần tìm đến, nhất định sẽ là dưới một khuôn mặt mới. Cậu biết những người trong giới này rồi đấy.”

“Không vấn đề gì”, James chạm cốc với anh.

“Muốn nữa không?”, người phụ nữ cao ráo ngồi bên cạnh Tần Thiển mỉm cười hướng về phía cả hội ngồi xung quanh đó, lấy từ trong ví ra một hộp phấn trang men, đổ hết chất bột màu trắng bên trong đó ra cái kê cốc bằng giấy đặt trên bàn.

Thấy Tần Thiển đẩy chiếc ví Chloé có dính ít bột trắng ở trước mặt ra, James cười cười: “Thực ra cảm giác rất tuyệt, hồi đầu Donatella Versace[6] cho thuốc an thần vào Coke để uống, quả đúng là tuyệt chiêu.”

[6] Nhà thiết kế lừng danh của hãng thời trang nổi tiếng Versace.

Tần Thiển nói thản nhiên: “Tất cả chi phí hôm nay để tôi thanh toán.”

Cảm giác rất tuyệt ư? Đối với anh mà nói, đó từng là những cơn ác mộng.

Tầm nhìn mờ ảo, những bóng người lắc lư, cơ thể trôi nổi bồng bềnh, chân tay không còn chút lực nào, những tiếng thở đứt quãng thô lỗ và nóng hầm hập vang lên ở bên tai, sức nặng đè lên cơ thể nặng nhọc của mình, đến khi tỉnh dậy là cảm giác đau khổ và nhục nhã...

“Kevin?”, anh đột nhiên tỉnh lại, bàn tay cầm chiếc cốc không thể kiểm soát nổi từng cơn run rẩy.

Cửa phòng bật mở, một người bạn loạng choạng đi ra ngoài, song vừa ra đến bên ngoài đã bám lấy tường nôn thốc tháo.

“Shit!”, James chửi thề, “Kéo cô ta vào đây rồi đóng cửa lại.”

Thế nhưng đã không còn kịp nữa, khi vừa ngẩng đầu lên, Tần Thiển đã chạm ngay phải một ánh mắt trong veo và kinh sợ.

Khoảnh khắc đó, máu huyết trong cơ thể anh đột nhiên đông cứng lại.

“Nếu như Trần Úc biết chuyện tôi tranh thủ lúc cậu ta làm thêm để đưa cô đến đây đàn đúm, chắc chắn sẽ nổi giận đùng đùng”, Tiểu Trịnh ghé sát vào tai cô cười, song phát hiện ra cô đang đứng sững ở đó không động đậy.

“Thiên Chân, làm sao thế?”, Tiểu Trịnh vỗ vỗ lên người cô, sau đó mới nhận ra ánh mắt cô đang nhìn chăm chăm về một hướng, sắc mặt trắng nhợt ra.

Đó là phòng thuê bao, cửa đã đóng kín lại, nhưng trong tâm trí cô đã khắc sâu cảnh tượng mới rồi.

Người phụ nữ cao ráo và gợi cảm đó, cô còn nhớ.

Cô ta từng đến chào hỏi Tiểu Trịnh và mấy người bạn của anh ta, thậm chí còn hôn lên má cô một cách lãng lợ, khiến cô vô cùng lúng túng.

Còn nụ cười đầy ma mị của cô ta cũng từng ghé sát bên tai cô thì thầm.

Crystal... Cô ta nói thủy tinh cái gì? Cô hỏi Tiểu Trịnh.

Crystal Meth, Tiểu Trịnh trả lời, đừng để ý đến cô ta, gật đầu xã giao là được rồi.

Dù cô có ngây thơ tới mức nào thì cũng biết hai từ đó có nghĩa là gì.

Ma túy.

Sau đó thì trong vòng mấy chục giây cánh cửa phòng bên đó mở ra, cô nhìn thấy người phụ nữ đó ngồi tựa hẳn lên người Tần Thiển, còn anh thì lấy ra một tập tiền dày cộp đưa cho cô ta. Đám người bên trong phòng thuê bao đều trong tư thế bạc nhược, tinh thần không tỉnh táo.

Thiên Chân cảm thấy thế giới trước mắt mình đột nhiên sụp đổ.

“Tôi vào toa-lét một chút”, cô nghe thấy tiếng mình nói với Tiểu Trịnh như tượng gỗ.

Ý thức đang kêu gào lập tức kiểm soát hành động của cô. Cô đi như trong cơn mộng du, đột nhiên đẩy mạnh cánh cửa phòng thuê bao.

Chiếc hộp Pandora[7] trong phút chốc được mở ra.

[7] Theo thần thoại Hy Lạp, đó là một chiếc hộp mà các vị thần trên đỉnh Olympus đã tặng cho nàng Pandora - người phụ nữ đầu tiên đến thế giới loài người – cùng lời dặn không được mở chiếc hộp đó ra. Nhưng vì tò mò, Pandora đã mở chiếc hộp ra và tất cả những gì trong chiếc hộp kì bí đó đã khiến cho tất cả những điều bất hạnh tràn ngập khắp thế gian: thiên tai, bệnh tật, chiến tranh...

“Mẹ kiếp, ai đây chứ”, James ban đầu hơi sững người, sau đó lập tức nói mấy tay vệ sỹ đứng ở cửa kéo kẻ đột nhiên xông vào phòng đó ra ngoài.

Ngày thường đó vốn là chỗ vui chơi rất an toàn, song tối nay những chuyện bất ngờ nhiều tới mức khiến cho anh ta bức bối.

“Chờ chút”, Tần Thiển nói lạnh lùng, nhìn người con gái trong bộ dạng đầy kích động trước mắt mình, “Để cho cô ấy vào.”

“Cậu biết cô ta à? Sao không nói sớm”, James bình tĩnh lại, “Bạn à? Hay là bạn tình?”

“Tôi là người phụ nữ của anh ấy”, Thiên Chân lạnh lùng nói, trừng mắt nhìn người đàn ông với khuôn mặt nặng nề ngồi trên ghế salon.

James lại ngẩn ra một lần nữa, sau đó bật cười hô hố, quàng tay ôm lấy hai mỹ nữ ngồi hai bên mình: “Đây đều là những người phụ nữ của tôi.”

Anh ta quay đầu nhìn sang Tần Thiển trêu chọc: “Cô ta đáng yêu thật đấy.”

Thiên Chân cơ bản không thèm để tâm đến anh ta, chỉ đi từng bước đến trước mặt Tần Thiển.

“Anh là ai vậy?”, cô nhìn anh hỏi. Khuôn mặt nghiêm khắc đó, đôi mắt đen sẫm như màn đêm đã từng khiến cho cô nhìn không thấy chán, vì sao giờ đây lại khiến cô có cảm giác xa lạ như vậy chứ?

Chiếc áo sơ-mi màu đen cởi hai khuy trên để lộ ra vòm ngực rộng rãi mà cô quyến luyến, đêm nay trông anh chán chường nhưng gợi cảm.

Nghe được một chút tiếng Trung nên James nhìn họ mà không hiểu gì hết – người con gái đó không có vấn đề gì trong đầu đấy chứ, vừa mới một giây trước còn tuyên bố mình là người phụ nữ của Kevin, một giây sau đã hỏi anh là ai?

Tuy vậy, câu hỏi mà anh ta không giải nổi thì Tần Thiển lại hiểu.

“Cảm thấy anh xa lạ quá hả, Thiên Chân?”, anh khẽ mỉm cười, ngược mắt lên nhìn người con gái với sắc mặt tái nhợt đứng trước mặt mình. “Nếu như anh nói đây mới chính là bộ mặt vốn có của anh thì sao?”

“Anh từng nói với em rồi, thế giới của anh không đủ sáng, khi đó em có hiểu ý anh là gì không?”, anh cầm ly rượu lên uống một hớp rồi thì thầm, nụ cười chán nản nhưng cực kỳ quyến rũ. “Em nói em yêu anh, em đã thực sự hiểu anh chưa? Đã biết anh rốt cuộc là người như thế nào chưa?”

Thiên Chân nhìn anh, toàn thân run rẩy, trong đôi mắt là sự ngạc nhiên xen lẫn kinh hoàng.

“Làm sao em biết được liệu có phải vì anh muốn trốn tránh em mà cố ý nói dối hay không?”, cho đến lúc này, cô vẫn đang phản kháng một cách ngoan cố.

“Trong lòng cả anh và em đều hiểu rõ, Thiên Chân”, Tần Thiển khẽ cười. “Hôm nay ở đây, chúng ta chỉ đơn thuần là tình cờ gặp, chẳng phải anh diễn một vở kịch vô vị để lừa em, em đừng tự dối mình dối người làm gì nữa, hãy mở to mắt ra mà nhìn tất cả mọi thứ ở đây, tất cả những người ở đây đi.”

Những lời nói tàn khốc của anh đã phá vỡ một tia ảo tưởng cuối cùng trong lòng cô.

“Em không thích hợp với anh, anh cũng không cần em”, Tần Thiển lạnh nhạt thở dài, “Quay về thế giới của em đi, Thiên Chân.”

Giọng nói của anh vẫn làm say mê lòng người như vậy, giống như những lời giảng giải anh nói bên tai cô để dẫn đường khi cô băn khoăn do dự, giống như khi cô đau lòng, anh đã nói những câu lý trí và bình tĩnh nhưng không kém phần hài hước.

Cô vẫn luôn cho rằng anh là ánh sáng ấm áp trong đời mình, là đối tượng mà cô hướng tới và kính phục, nhưng giờ phút này đây, tất cả đều trở thành cát trôi tuột đi trong ảo ảnh, phút chốc đã sụp đổ và biến mất.

Em không thích hợp với anh, anh cũng không cần em.

Anh nói vậy.

Không, không.

Cô ra sức lắc đầu, nước mắt lập tức tuôn trào làm tầm nhìn trở nên nhật nhòa.

Anh đang lừa dối cô.

Nhưng ánh mắt xa cách của anh thậm chí còn không muốn nhìn cô thêm lấy một lần.

“Đừng như vậy, em sẽ hận anh...”, cô kinh hoàng nói năng lộn xộn.

“Vậy thì cứ hận đi”, anh nhếch môi lên với vẻ không quan tâm.

Đoạn đường hai người đã đi sát vai nhau cạnh sông Seine, ánh đèn rực rỡ trên tháp Eiffel như thiên đường hạ giới, điệu nhảy tay trong tay khiến cho linh hồn của cả hai người cùng run rẩy trong dạ tiệc... Tất cả những khoảnh khắc trao nhau hơi ấm, quần quít nói cười ấy đã kết thúc cả rồi sao?

“Em không muốn hận anh!”, cô đột nhiên nói khẽ, tầm mắt mờ nhòe, “Em chỉ muốn...”

Chỉ muốn điều gì? Chỉ muốn anh yêu cô ư? Đột nhiên ngôn từ của cô tắc nghẽn.

Vì sao lại phải dùng sự thật này để ép cô phải buông tay?

Sao anh lại cho rằng cô có thể chịu đựng được sự tổn thương này cơ chứ?

“Ngay cả lúc này ư? Khi đã nhìn thấy bộ mặt thật của anh ư?”, Tần Thiển vẫn cười nhạt. “Thừa nhận đi, Thiên Chân, em cơ bản không thể nào chấp nhận nổi con người anh như thế này, còn anh, từ trước đến nay cũng chưa từng nghĩ rằng anh sẽ yêu em.”

Thất vọng rồi phải không, tuy nhiên đừng quá bận tâm, trong cuộc sống vốn đầy ắp sự thất vọng mà.

Anh đã từng nói với cô những lời như vậy.

Destiny takes a hand, số mệnh đã an bài.

Có rất nhiều chuyện dường như đều đã được mặc định trong yên lặng.

“Cứ vậy đi, đừng ép anh nữa, Thiên Chân”, anh thở dài, đánh trúng vào tâm sự của cô, “Việc gì phải làm cho cả hai cùng xấu xí.”

Cô cúi đầu đứng đó, chìm vào trong sự trầm mặc khác thường.

Thiên Chân, một cái tên thật là hay.

Ý của cô là cô có hứng thú với tôi hả?

Điều quan trọng trong đời người không phải là vị trí mà ta đang đứng, mà là hướng sẽ đi.

Thiên Chân, lên xe đi.

Những thứ đó không phải là lỗi của cô, không ai trách cô đâu, Thiên Chân.

Em phải tha thứ cho Thiên Chân ngày ấy.

Em biết không, ngoài Sean ra, anh đã rất lâu rồi không tặng quà cho ai.

Thế nên anh đã nói với Thượng đế rằng, đã đưa cô ấy tới rồi, thì hãy xếp đặt cho cô ấy ở đây, để tùy cô ấy.

Anh hy vọng có thể nhìn thấy tất cả những thứ em làm vì anh, tất cả những sự ảm ức em phải chịu vì anh.

Em chạm vào anh rồi đấy thôi, Thiên Chân, anh không hề biến mất.

Vì sao em lại quay về, quay về nơi đây?

Là bàn tay anh đã dắt cô ra khỏi quãng thời gian buồn bã và ngờ nghệch, cô đã hy vọng biết bao nhiêu có thể mãi mãi nắm lấy bàn tay ấy, cùng nâng đỡ lẫn nhau, cùng trải qua những nỗi lo toan và cô tịch của cuộc đời.

Đừng ép anh thêm nữa.

Em không thích hợp với anh, anh cũng không cần em.

Từ trước đến nay anh chưa từng nghĩ đến việc mình sẽ yêu em.

Cuối cùng cô cũng ngẩng đầu lên nhìn xoáy vào anh, ngón nước vẫn còn hoen mi mắt, song trên khuôn mặt nhợt nhạt là một sự bình tĩnh khác thường.

“Xin lỗi, từ trước đến nay em đã đem đến quá nhiều phiền toái cho anh”, cô chậm rãi nói, nhìn khuôn mặt trước sau vẫn phẳng lặng của anh. “Dù sao vẫn phải cảm ơn anh đã dạy em rất nhiều điều, nếu không có anh thì cũng sẽ không có Đoạn Thiên Chân của ngày hôm nay.”

Cởi chiếc lắc tay đã vất vả tìm nhặt rồi khâu lại, cô đặt chứng tích cuối cùng về mối quan hệ của hai người lên mặt bàn.

“Tạm biệt”, sau đó, Thiên Chân quay người đi ra cửa không hề lưu luyến.

Sự phân ly cuối cùng đã tới, mỗi người lại quay về với số mệnh của riêng mình.

Còn anh vẫn ngồi lặng lẽ cúi đầu nhấp từng ngụm rượu, không hề lưu luyến trông theo.

Anh biết lần này cô đã ra đi thực sự.

Hết ly này tới ly khác, khi đã ngà ngà say, anh dường như rơi nhăm vào một không gian, thời gian khác.

Trong căn phòng mờ tối, anh áo quần xộc xệch, ý thức lơ mơ, trong không khí ngập tràn mùi rượu và khói thuốc, cả mùi dục vọng khiến anh thấy buồn nôn. Khi cánh cửa phòng bị người ta đẩy bật ra, ánh sáng chói lòa ủa tới nhấn chìm anh. Anh muốn đưa tay lên để che đi cơ thể để trần trông nhếch nhác của mình, nhưng không còn một chút sức lực nào, trong khi nỗi đau ở phần cơ thể bên dưới điên cuồng truyền tới hệ thần kinh.

Có một đôi tay mảnh mai vuốt trên khuôn mặt anh, những giọt nước mắt ấm nóng rơi trên mí mắt anh, giọng nói mềm mại vang lên bên tai anh... Em là Lucia, em sẽ đưa anh đi, sẽ không để bọn họ làm tổn thương anh được nữa.

Em sẽ không để anh lại.

Trong cuộc sống dài dằng dặc, sẽ có người khiến ta đau lòng rơi nước mắt, cũng sẽ có người dạy ta cách kìm lòng không khóc. Cho dù nước mắt sẽ chảy ngược vào tim, trở thành những hạt pha lê được phủ đầy gai nhọn, nhưng ta cũng sẽ giấu đi nỗi đau, đối mặt một cách ngoan cường. Nếu như anh không còn yêu thương em nữa, thì việc sụp đổ trong yếu đuối có còn nghĩa lý gì đâu.

“Thiên Chân, có muốn đi ăn đêm không?”, Tiểu Trinh vừa lái xe vừa nhìn sang Thiên Chân khi đó lặng im không nói.

“Được đấy”, cô khẽ đáp, cực kỳ ngoan ngoãn.

“Cô làm sao thế?”, giác quan nhạy cảm của Tiểu Trinh nhận thấy Thiên Chân có gì đó không bình thường.

“Không có gì, chỉ là đã nghĩ thông suốt được một số việc thôi”, cô nhận ra mình lại có thể mỉm cười.

“Thực ra có rất nhiều lúc không phải là kết cục của câu chuyện không tốt đẹp, mà là kỳ vọng của chúng ta đối với câu chuyện đó quá nhiều, đúng không?”, Thiên Chân cúi đầu tựa vào cửa kính xe, nhìn ra cảnh đêm ở bên ngoài nói thì thầm.

“Trên thực tế, một người nào đó khi kỳ vọng quá nhiều về một người hoặc một sự việc nào, thì cũng đồng thời rất dễ đánh giá cao về bản thân mình”, Tiểu Trinh nói.

“Vậy thì làm sao để tránh được điều đó?”, cô lại hỏi.

“Không thể nào tránh được, nhưng sự yêu thích, khát khao, cố chấp... đều có liên quan tới nhau, càng ngày thơ không hiểu chuyện đời thì càng liều lĩnh, còn người trưởng thành thì mới sợ tất cả mọi thứ trên đời.” Tiểu Trinh cười cười. “Cô đã nghe câu này bao giờ chưa: người kích động sáng tạo nên thế giới, còn người có lý trí thì phụ trách việc bảo vệ thế giới này.”

Thiên Chân sững người, lập tức nở nụ cười chát chúa. Cô và Tần Thiển vốn đã là người ở hai thế giới khác nhau.

Trong đĩa CD vẫn đang là một bài hát tiếng Quảng Đông. Khi chưa được sự cho phép của em, anh đã yêu mất rồi, chúc phúc cho nhau, trái tim yếu mềm hãy cho phép anh được hôn em. Anh căm ghét việc mình đã đủ trưởng thành để không cần đến những giọt nước mắt em dành cho anh, nhưng khi cất tiếng cười, giống như uống dòng nước lạnh lòng giữa mùa đông.

Anh ấy có lẽ không phải là người tốt nhất, nhưng nếu như khi thực sự yêu một người, thì sẽ không còn quan tâm đến việc anh có phải là người tốt nhất nữa hay không.

Làm thế nào đây, trái tim cô giống như một tấm gương một mặt, dù đã vỡ thành trăm ngàn mảnh, nhưng mỗi mảnh vỡ đó vẫn cứ nhớ đến anh.

Làm sao anh có thể biết được rằng thứ khiến cho cô cảm thấy khổ sở nhất không phải là việc anh giấu kín những mặt tối của mình, mà là anh cơ bản không cần đến cô.

Bao nhiêu lâu như vậy rồi, cô đã tận tâm, đã nghiêm túc đóng vai một tình nhân hết sức biết điều, khi được ở bên anh thì vô cùng vui vẻ, song cũng vẫn tuân thủ các nguyên tắc anh yêu cầu. Cô đã dùng hết đủ mọi cách thức, khéo léo, nũng nịu, chân thành, thăm dò để tiếp cận trái tim anh, tìm mọi khả năng để có thể ở bên nhau lâu dài... Song hiện thực lại cứ phá vỡ phẩm giá của cô từng chút một.

Anh vẫn cứ chống đối lại cô, phòng bị với cô như vậy, trong thế giới của anh, từ đầu tới cuối vẫn chỉ tiếp nhận sự tồn tại của Lucia.

Tất cả mọi tình cảm lâu bền đều được xây dựng trên sự tin tưởng lẫn nhau.

Anh có thể không yêu Đoạn Thiên Chân, nhưng anh không thể không tin tưởng cô.

“Cháu thực sự quyết định ra đi à?”, Mi Lan nghi ngờ nhìn Thiên Chân đang thu dọn hành lý.

“Vé máy bay đã ở trên bàn rồi”, Thiên Chân nhìn đi út cười. “Đồ đạc cháu cũng đã sắp xếp gần xong, tạm thời sẽ gửi hai vali bên chỗ của dì.”

“Vậy thì... khi nào quay lại?”, Mi Lan nhìn chăm chú vào vẻ mặt bình tĩnh của Thiên Chân.

“Có lẽ cháu sẽ không bao giờ quay lại nữa”, Thiên Chân mỉm cười. “Cũng có thể không bao lâu nữa dì sẽ nhận được thiệp mời đám cưới của cháu.”

“Cháu bớt nói đùa đi được không”, Mi Lan chau mày, “Thực sự bỏ cuộc như vậy à?”

Động tác tay của Thiên Chân dừng lại, cô ngẩng đầu nói: “Cháu nghĩ rằng kẻ bỏ cuộc là người ấy chứ không phải cháu.”

“Hợp đồng thuê gian phòng này đến tháng sau là hết, khi đó dì hãy giúp cháu trả chìa khóa cho họ.”

Cô nhìn quanh căn hộ đã được dọn sạch quang.

Trà này của em uống có ngon không?

Miệng còn lưu hương, xiêu hồn lạc phách.

Cô cúi đầu, khoe miệng hiện lên một nụ cười tự giễu chính mình.

Quyển tạp chí vứt trên sàn đang mở đúng trang có bài viết năm 2004, Tom Ford rời khỏi Gucci, mở một cửa hàng flagship[8] của mình. Năm 2005, Phoebe Philo rời bỏ Chloé, bắt đầu cuộc sống mới với Celine[9].

[8] Đầu tiên

[9] Thương hiệu thời trang nổi tiếng ra đời năm 1945 tại Paris.

Đặt vé máy bay, làm thủ tục xin thôi việc, sắp xếp tất cả đồ đạc, mới mất có hai ngày.

Vốn lẩn quẩn khổ sở không muốn buông tay, nhưng hóa ra cuối cùng vẫn phải biệt ly.

Năm 2009, Đoạn Thiên Chân rời bỏ Tần Thiển, không biết rồi sẽ thế nào, nhưng sẽ không quay lại nữa.

Việc rời bỏ một người thực ra không quá khó, nhiều khi chúng ta chỉ là không nở rời bỏ mà thôi.

“Thomas nói Kevin gửi anh ấy mang một thứ đến cho cháu, không biết có phải là đồ của cháu không”, Mi Lan bỏ điện thoại xuống rồi nhìn Thiên Chân. “Anh ấy đang lái xe mang tới đây.”

Thiên Chân ngẩng đầu lên – lẽ nào anh muốn dọn sạch hết tất cả những dấu vết của cô lưu lại nhà mình?

Thứ mà Thomas mang đến là một bức thư và một chiếc hộp giấy.

Thiên Chân mở rộng trang giấy màu trắng ra, chỉ mấy giây sau nước mắt đã trào lên nóng hổi.

Thiên Chân:

Một buổi chiều giữa hạ hồi thế kỷ thứ mười sáu, bá tước Richard đi săn ở bên ngoài đã gặp một người phụ nữ bình dân tên là Rose đang giặt áo bên bờ sông. Hai người yêu nhau từ cái nhìn đầu tiên. Nhưng khi đó hoàng gia Ireland vì vấn đề huyết thống nên kiên quyết phản đối tình yêu của họ, đồng thời đưa ra một yêu cầu gần như không thể nào thực hiện được để gây khó dễ cho Rose, đó là trừ khi nàng có thể dệt được một chiếc áo choàng trắng với độ dài kéo từ bụi làm lễ chứng hôn tới cửa chính của nhà thờ riêng dành cho vương thất, chỉ trong vòng một đêm. Trong khi bá tước cho rằng đám cưới của mình như thế là tiêu tan, nhưng Rose vẫn cùng với những người dân trong thị trấn thức suốt một đêm, đến trước khi trời sáng đã dệt xong chiếc áo choàng màu trắng dài mười sáu mét trông đơn giản mà cực kỳ tinh tế, lại không mất đi vẻ hoa lệ chốn hoàng cung. Khi chiếc áo dài ấy được đưa đến hoàng gia vào ngày hôm sau, các thành viên

vương thất không khỏi cảm động sâu sắc, và dưới sự cho phép của vua cùng hoàng hậu, đám cưới đã được cử hành, và chiếc áo cưới đầu tiên trên thế giới ra đời...

Kể cho em nghe câu chuyện này là bởi vì thứ anh muốn tặng em chính là một chiếc áo cô dâu.

Anh không biết được nó có đẹp hơn chiếc váy cưới của Rose hay không, nhưng anh biết rằng, khi em mặc nó vào, chắc chắn sẽ trở thành cô dâu đẹp nhất trên thế gian này.

Nhưng em có biết vì sao anh muốn tự tay mình thiết kế cho em chiếc váy cưới này không?

Bởi vì việc gặp được một đứa trẻ ngốc nghếch và đáng yêu như em là điều may mắn nhất anh có được sau khi mất Lucia.

Có lẽ em sẽ thấy không vui khi anh nhắc tới cô ấy, nhưng trong những năm tháng u ám và nhọc nhằn nhất của cuộc đời mình, cô ấy là ánh sáng duy nhất của anh.

Có rất nhiều chuyện anh không muốn cho em biết, có lẽ em sẽ oán trách anh, nhưng anh vẫn phải kiên định, anh muốn em mãi mãi trong sáng và thuần khiết, vui vẻ bước đi dưới ánh sáng mặt trời.

Em nói em không thể chia tay anh, em nói em yêu anh, anh không thể phủ nhận được rằng trái tim anh đã chấn động và vui sướng, nhưng vì thế nên anh không thể chịu được nỗi lo sợ.

Người ta nói rằng thời gian có thể chữa lành tất cả, anh không cho là như thế, vết thương thực ra vẫn cứ tồn tại ở đó, nó che lấp nỗi đau bởi vết sẹo bên trên, nhưng bản thân nó vĩnh viễn không thể mất đi. Còn anh, anh đang bị tất cả những thứ trong quá khứ quay lại cản trở.

Xin lỗi em, anh không thể vì sự bướng bỉnh và ầm ức của em để chấp nhận tình cảm của em, để giữ em lại bên mình.

Anh thà rằng chấp nhận sống với cảm giác tội lỗi và hổ thẹn trong suốt phần đời còn lại, sẽ lạnh lẽo bảo vệ em giống như một người thân.

Được gặp em là điều may mắn của anh, gặp phải anh, em lại một lần nữa phủ một bóng đen lên nụ cười thanh xuân tươi sáng của mình.

Hãy tha thứ cho anh, anh thương em, yêu mến em, chiều chuộng em, thích em, phụ lòng em, có lỗi với em, nhưng anh không thể yêu em.

Thế nên, rời bỏ anh sẽ là sự lựa chọn tốt nhất của em.

Hy vọng rằng trong những năm tháng về sau, em sẽ càng thông minh xinh đẹp, biết cách yêu thương chính bản thân mình, đừng gặp phải một người nào giống như anh, khiến cho em đau lòng nữa.

Sau này, khi mặc chiếc váy cưới đó vào, hãy vui vẻ ở bên người thực sự yêu em.

Còn anh, sẽ mãi mãi chúc em hạnh phúc.

Đừng nhớ anh.

Tần Thiển.

Dưới ánh mặt trời rực rỡ, cô thả sức khóc như một đứa trẻ con, tới nỗi trang giấy ướt đầm.

12. Chương 12

13. Chương 13

“Xin hỏi những bức ảnh được công khai có phải thật không?”

“Kevin Chun thực sự là gay sao? Nghe nói người biết chuyện nghi ngờ chính anh ta đã hại chết bạn trai của mình, các ông có gì để giải thích không?”

“Xin hỏi Kevin Chun đã hoàn toàn cai nghiện được chưa? Hay vẫn nghiện ngập từ đó tới nay, nhưng che giấu được chuyện này?”

“Xưa nay anh ta vốn rất kín tiếng, liệu có phải là vì không muốn những chuyện trước đây bị người ta lật lại hay không?”

Thomas vừa lên bục họp báo, những câu hỏi của đám phóng viên không thể đợi lâu hơn đã đổ xô ra.

“Xin chào quý vị, xin lỗi đã để cho các vị chờ lâu. Tôi là Thomas Watt, trưởng phòng kinh doanh của hãng Kevin Chun, cũng đồng thời kiêm chức giám đốc thiết kế và là người phát ngôn của sự kiện lần này. Các vị có câu hỏi gì, tôi sẽ trả lời bằng hết khả năng của mình.”

Ông mỉm cười bắt đầu với thái độ trấn tĩnh và lão luyện.

“Xin hỏi là một nhân viên của Kevin, các ông có phản ứng như thế nào khi nghe thấy thông tin này bùng nổ?”

“Cực kỳ sốc.”

Một giọng nữ rõ ràng vang lên trước khi Thomas trả lời.

Ông ta đột nhiên sững sờ, nhìn người con gái trẻ đang xuyên qua đám đông, đi từng bước về bục họp báo.

“Jean, sao cô lại quay về”, ông ta nén giọng xuống hỏi, “Cô định làm gì đây?”

“Để tôi nói chuyện với họ”, Thiên Chân cười thản nhiên, đôi mắt trong sáng nhìn Thomas, “Hãy tin tôi.”

Thomas nhìn lại cô với vẻ do dự, mấy giây sau thì gật đầu, chậm rãi lùi về sau.

Thiên Chân đi đến trước bục họp báo, đón nhận ánh mắt ngạc nhiên không hiểu của đám phóng viên.

“Chào các vị, tôi là Jean Tuen, từng là trợ lý riêng của Kevin Chun, đồng thời làm việc một năm rưỡi ở phòng kinh doanh. Tuy nhiên tôi còn có một thân phận khác, đó là người tình của Kevin.”

“Tôi biết các vị rất ngạc nhiên, xin hãy nghe tôi nói hết”, những tiếng bàn tán trong đám phóng viên đột nhiên bùng nổ, song cô vẫn mỉm cười tiếp tục, “Trước đây một tuần tôi đã xin thôi việc, thế nên hiện giờ tôi đến đây không phải để PR với danh nghĩa một nhân viên, mà chỉ là để nói lên những suy nghĩ của riêng mình với mọi người.

“Tôi tin rằng nếu như không phải vì những thành tựu của Kevin, thì hôm nay mọi người sẽ không có mặt ở đây. Bất kể người nào cũng đều mong được người khác chú ý đến vì những tài năng và năng lực của mình, chứ không phải những mặt tiêu cực khác. Các vị mong muốn kết quả sau khi buổi họp báo này kết thúc là gì nào – mọi người đi vào các cửa hàng của Kevin Chun, cầm một chiếc áo khoác lên và nói, thiết kế tuyệt thật đấy, tay nghiện ngập đó thực không tồi ư? Bất kể trong thâm tâm các vị có bao nhiêu nghi vấn, nhưng ai là người không có quá khứ kia chứ? Tuy nhiên vì đã tới đây rồi, nên tôi sẽ không để các vị ra về tay không.”

Thiên Chân mở vali xách tay ra, lấy chiếc hộp giấy bên trong.

“Chiếc áo cưới này là do Kevin tự tay thiết kế tặng cho tôi sau khi chúng tôi chia tay. Dù rằng tôi vô cùng thất vọng với cuộc tình đó, nhưng tôi không hề nghi ngờ tấm chân tình của anh ấy, cũng giống như các vị, cũng không nhất thiết phải nghi ngờ sự chân thành trong mỗi tác phẩm mà anh ấy thiết kế nên.”

Dưới ánh đèn flash, Thiên Chân cúi đầu nhìn chiếc áo cưới trắng toát trong tay mình.

Thực ra từ hôm nhận được nó cô chưa từng giở ra xem, bởi vì cô không dám, cô sợ nếu như mình nhìn một lần thôi, tâm trạng vốn đã được thu xếp gọn ghẽ sẽ lại dễ dàng sụp đổ.

Cô vốn nghĩ, chờ đến khi tất cả đã trấn tĩnh lại, khi cô cuối cùng không còn nhớ đến anh nữa, cô sẽ mở chiếc hộp đó ra.

Từng đường kim mũi chỉ, từng nếp gấp, từng đường nét, từng tác lựa tơ... đều cho thấy sự tận tâm và tinh tế.

Không ai có thể nghi ngờ được sự chân thành và tình cảm ngưng tụ trong chiếc váy cưới này.

Nó là hồi ức đẹp tươi nhất mà anh giữ lại cho cô, cũng là việc cuối cùng mà anh có thể làm cho cô.

Ở góc khuất của hành lang có một người cao lớn đứng đó, nhìn chăm chú vào dáng người nhỏ bé đứng trên bục họp báo, cắn chặt đôi môi, còn mắt thì đã đỏ ngầu lên.

Thiên Chân đẩy cửa vào.

Bóng hình quen thuộc đang đứng trước cửa sổ sát trần, xoay lưng lại với cô. So với sự ồn ào đằng trước, nơi đây yên tĩnh tới mức không thể hình dung nổi, giống như thế giới riêng của một ai đó mà người ngoài khó có thể xen vào.

“Chào em, Thiên Chân”, giọng nói thấp trầm chậm rãi vang lên, dù anh không hề quay người lại.

“Sao anh biết là em?”, cô hơi sững người, lên tiếng hỏi.

“Chỉ có em mới vào khi chưa gõ cửa, song lại không nói một lời, đứng ngó ngẩn nhìn anh”, Tần Thiển dường như thở dài một tiếng.

Thiên Chân nhìn bóng hình cực kỳ u ám dù đứng dưới ánh sáng ban ngày của anh, không biết vì sao những lời nói của anh lại khiến cô thấy lòng chua xót thế.

“Em cảm thấy trong giới này điểm quan trọng nhất là gì?”, anh hỏi.

“Tần số xuất hiện trên báo chí”, cô đáp, “Anh từng nói bất kể là trình diễn thời trang, người mẫu, quảng cáo hay câu chuyện nhãn hiệu, chỉ có làm cho người khác đều trông thấy thì mới có tác dụng, chỉ cần có thể đứng mãi mãi dưới ánh đèn tụ quang, thì sẽ không bao giờ phai nhạt.”

Anh quay người lại, chỉ cười bình thản mà không nói gì.

“Hai bức ảnh đó có phải là thứ mà anh nhận được ngày hôm đó không?”, Thiên Chân hỏi. “Lúc trước là sự cảnh cáo, còn giờ đây đối phương dứt khoát chường ra cho công chúng?”

“Em chỉ đoán đúng phân nửa thôi”, anh đáp. “Em phải biết rằng có những lúc để giảm tác hại xuống mức thấp hơn, thì cần phải tự phơi bày bản thân, tiên phát chế nhân. Quyền chủ động phải nằm trong tay mình thì mới có thể kiểm soát được cục diện tình hình.”

Thiên Chân ngạc nhiên tới mức tròn xoe mắt.

“Anh nói hai bức ảnh đó thực ra là do chính bản thân anh công bố hay sao?”, cô gần như không thể nào chấp nhận được hiện thực này, khi vuốt vuốt trái tim đang đập thình thình, cô cũng hiểu ra đó là việc mà người đàn ông này hoàn toàn có thể làm.

“Bức thư và chiếc áo cưới của anh có phải đã làm cho em rất cảm động không?”, anh tựa vào bàn, châm một điếu thuốc rồi đưa lên miệng hút. “Thế nên em mới bất chấp bản thân mình chạy vội về đây, cũng không tiếc hy sinh hình ảnh của mình để đứng ra phát ngôn trong buổi họp báo đó.”

“Không trốn tránh, đối mặt một cách chân thành, chuyển hướng chú ý, lấy chân tình làm xúc động lòng người – những điểm thiết yếu trong việc xử lý tình huống khủng hoảng em đều làm rất kín kẽ”, anh nhìn cô, khẽ cười trong làn khói thuốc quấn quanh, “Có lúc anh thực sự không biết phải nói thế nào với em mới được, Thiên Chân, em nên biết rằng, những điều em nói đó chỉ có thể nhất thời mê hoặc đám đông thôi, vả lại, anh tính, có một vài phóng viên chắc chắn rất ngạc nhiên vì sao giữa chừng lại có một nhân vật là em chạy vào.

“Dùng ma túy, tình yêu đồng tính, mưu sát, người tình là trợ lý... Lại thêm vào đó là sự xuất hiện của em, tuyên bố về mối tình si với anh, em có thể tưởng tượng được điểm nóng trên báo chí sẽ là gì không? Tần suất xuất hiện của hai từ Kevin Chun sẽ cao tới mức nào chứ?”

“Em lại làm con cóc một lần nữa, có đúng không?”, im lặng hồi lâu, Thiên Chân cuối cùng cũng ngẩng đầu nhìn anh. “Anh cơ bản không cần đến sự xuất hiện của em ở chỗ này.”

“Thiên Chân, anh vẫn cứ phải cảm ơn em”, anh cười, đôi mắt đen sẫm khiến cho cô vĩnh viễn không bao giờ hiểu được.

“Đủ rồi”, Thiên Chân nhìn anh, hai bàn tay nắm chặt lại.

“Thiên Chân, em đừng kích động”, anh nhìn chăm chú vào khuôn mặt nhỏ đã trở nên nhợt nhạt. “Ngay đến cả Thomas cũng không biết chuyện gì, ai cũng đều rất sốc, dù rằng sự xuất hiện của em thực sự khiến anh ngạc nhiên, cũng làm thay đổi kế hoạch ban đầu, nhưng anh vẫn phải cảm ơn em.”

“Kevin?”, Thomas và Mi Lan vừa đi tới cửa nghe thấy câu nói đó đều kinh ngạc nhìn Tần Thiển.

“Anh chết quách đi”, Thiên Chân nói lạnh lùng, giọng chậm rãi, “Tần Thiển, Đoạn Thiên Chân tôi nếu còn làm một việc gì xuẩn ngốc cho anh nữa, thì tôi đúng là một kẻ đại ngu nhất trên đời.”

“Thiên Chân!”, Mi Lan kéo tay Thiên Chân đang phẫn nộ quay người chuẩn bị đi.

“Bỏ tay ra, dì út”, giọng cô đột nhiên khàn đặc, vành mắt đã đỏ ngầu lên.

Mi Lan nhìn Thiên Chân, từ từ bỏ tay ra.

“Độ nóng của tin này chắc còn kéo dài hai đến ba tuần, là tôi đã làm hỏng kế hoạch của anh, tôi sẽ tiếp tục phối hợp với việc đưa tin trong những ngày tiếp sau, nhưng tôi sẽ rời xa anh mãi mãi, sẽ không bao giờ muốn gặp lại anh nữa.”

Nói xong câu đó, Thiên Chân đi một mạch không quay lại.

Ngón tay bồng rẫy lên, Tần Thiển dập diều thuốc, đưa tập giấy tờ trên bàn cho Thomas.

“Anh xem một chút đi, bắt đầu từ hôm nay, tất cả mọi hoạt động PR và biện pháp ứng phó đều đã ghi cả trên này, có còn gì nghi ngờ thì chúng ta bàn bạc lại.”

Thomas do dự cầm lấy, lật ra xem qua, vẻ kinh ngạc đột nhiên hiện lên trên mặt.

“Thật sự đều là do anh...”, ông nhìn Tần Thiển.

Tần Thiển chỉ nói một câu thản nhiên: “Làm phiền anh rồi.”

“Em có chuyện muốn nói với anh ta, anh đi trước đi”, Mi Lan ra hiệu cho Thomas, mắt liếc nhìn Tần Thiển.

Thomas gật đầu, đi ra rồi đóng cửa lại.

“Tôi biết anh đã trải qua nhiều phong ba bão táp, việc gì cũng có thể làm được một cách dễ dàng, nhưng anh có biết tất cả những việc mình làm ngày hôm nay sẽ gây tổn thương lớn đến thế nào cho Thiên Chân hay không?”

“Tôi không nghĩ rằng cô ấy sẽ đến”, Tần Thiển ngược mắt nhìn Mi Lan, trả lời.

“Anh biết rõ tính cách của nó mà – mềm lòng, lương thiện, giản đơn, lại còn luôn yêu anh tha thiết nữa”, Mi Lan nổi giận. “Thì khi nó đã đến rồi, sao anh không thể nói mấy câu dễ nghe, mà lại làm cho nó không sao chịu nổi, cảm thấy mình giống như một con ngốc vậy.”

“Xin lỗi, tôi không thể”, Tần Thiển thẳng thừng từ chối.

“Anh là đồ khốn nạn.”

“Tôi có thể nói với chị nguyên nhân vì sao”, Tần Thiển nhìn Mi Lan, khuôn mặt không bộc lộ chút cảm xúc nào. “Người đàn ông đó có thể nói chính xác là do tôi giết, tôi cố ý để cho hắn ta dùng ma túy quá liều, vì hắn đã giết vợ tôi.”

Toàn thân Mi Lan chết lặng, chân tay lạnh toát.

“Tôi vốn cho rằng chuyện này đã qua đi, cũng định sẽ cùng với Thiên Chân bắt đầu một cuộc sống mới tốt đẹp, nhưng trong tình trạng đối phương ở chỗ tôi còn tôi nằm ngoài chỗ sáng, tôi không thể biết sẽ xảy ra chuyện gì. Song điều mà tôi có thể khẳng định được là, nếu như Thiên Chân ở lại bên tôi, cô ấy chắc chắn sẽ bị nguy hiểm”, một nụ cười cay đắng hiện lên trên khóe môi Tần Thiển, “Chị nói sai rồi, cứ coi như là tôi đã trải qua nhiều phong ba bão táp, nhưng tôi vẫn không thể giải quyết mọi chuyện một cách dễ dàng, tôi cũng là người, khả năng có hạn, tôi cũng sợ hãi, tôi không thể nào khẳng định được những người ở bên cạnh tôi có được an toàn hay không, nhất là khi tôi đã từng trở mắt nhìn người phụ nữ mà mình yêu thương nhất chết trong tay mình.”

Có biết bao nhiêu người luôn đợi chờ anh đưa ra mệnh lệnh, cho rằng anh là người cứng cỏi, tinh khôn lão luyện, việc gì cũng có thể dự tính trước trong đầu, chỉ có một người coi anh là kẻ yếu đuối, xem anh là người cần được bảo vệ, biết rằng anh cũng có lúc mệt mỏi, có lúc yếu mềm, có lúc cô đơn và cũng cần được giúp đỡ. Người đó khi trước là Lucia, còn giờ đây là Thiên Chân.

Thế nên họ đều trở thành điểm yếu của anh, anh nhất định phải hết sức cẩn thận với điểm yếu đó của mình.

“Những món nợ cũ đều phải trả, tôi sẽ đối mặt với tất cả những thứ đó, lấy chính bản thân tôi ra làm mồi nhử để cắt đứt với quá khứ”, Tần Thiển nhìn Mi Lan, “Chị có thể cảm thấy bất bình thay cho Thiên Chân, có thể nói tôi ích kỷ, ngang ngược, độc đoán, nhưng rất xin lỗi, tôi buộc phải tiếp tục việc này.”

“Kể cả vì thế mà anh sẽ mất con bé ư?”, giọng Mi Lan hơi ghen lại.

“Phải”, anh nói với ngữ điệu đầy kiên định. “Hãy chấp nhận yêu cầu của tôi, không nói lại cho cô ấy.”

Mi Lan yên lặng hồi lâu rồi gật đầu.

“Thế nào, cổ phiếu lỗ rồi à? Chưa từng thấy cậu lại còn bận hơn cả tôi nữa”, Trần Úc nhìn Tiểu Trịnh khi đó đang dán mắt vào màn hình chiếc máy tính xách tay, ngồi xuống bên đối diện.

“Mình lúc nào cũng không nhàn nhã bằng cậu”, Tiểu Trịnh nói. “Mình đang xem tin tức về Thiên Chân xem rốt cuộc cô ấy hot đến đâu.”

“Trịnh, anh cố tình gây sự với tôi phải không?”, Thiên Chân bò toài trên bàn, cái đầu vốn đang vui trong cánh tay chợt ngẩng lên, nói một cách yếu ớt.

Giờ đây cô đang xấu hổ tới mức bay đến cả Bắc Băng dương được.

“Tôi nói thật mà”, Tiểu Trịnh cười. “Cô có biết chiếc váy cưới đó của cô được đấu giá bao nhiêu tiền trên mạng không? Hai giờ trước đây tôi mới đặt giá mười nghìn bảng, hiện giờ ước tính nó đã tăng gấp đôi rồi, hay là cô mang ra bán thật đi.”

“Hóa ra không phải mình tôi có bệnh, mọi người trên thế gian này đều điên hết cả rồi”, Thiên Chân cười mỉa mai.

“Tôi nhớ có một câu nói về các nhà thiết kế thế này: Marketing does not make the artist, the artist creates his marketing. Con người Tần Thiển thật là đáng sợ, hoàn toàn chứng thực câu nói này, zặc zặc, tôi trái lại muốn kết thân với anh ta nữa đấy”, Tiểu Trịnh bất giác khẽ thở dài, ra vẻ rất cảm thông.

“Tôi đã bảo cậu đừng có nói những điều vô nghĩa như vậy nữa”, Trần Úc cau mày nhìn Thiên Chân đang ngồi bên cạnh, nói với vẻ không vui, “Anh ta cũng không cố tình đâu.”

Làm sao anh ấy lại không cố tình kia chứ? Thiên Chân thầm cười nhạt trong lòng.

“Không phải, cậu cần xem xét một cách khách quan, đây là một sự kiện marketing hoàn hảo”, Tiểu Trịnh xoay màn hình máy tính về phía Trần Úc, “Có thấy không, lượng bán hàng của hãng Kevin Chun chỉ tăng mà không giảm, đợi tới khi sự kiện này qua đi rồi, chưa đầy hai tuần sau đó nữa là tuần lễ thời trang London, khi đó truyền thông sẽ lại tập trung vào việc đó, năm nay nhãn hiệu này chắc sẽ không buồn tẻ rồi.”

“Trịnh, anh càng nói tôi càng thấy mình giống hệt một kẻ đại ngốc”, Thiên Chân nhìn anh ta, tự cười giễu mình, “Anh tha cho tôi đi có được không.”

“Gần mực thì đen, gần đèn thì sáng”, Tiểu Trịnh đưa tay ra vò vò mái tóc của Thiên Chân ra chiều an ủi, “Thực ra cô cũng có thiệt hại gì đâu, ở với một người như Tần Thiển hai, ba năm, những thứ mà cô học được đủ dùng cho suốt cả một đời.”

“Hai, ba năm?”, Thiên Chân giễu cợt. “Nếu anh đã thích anh ta như vậy, đi Brokeback với anh ta được đấy.”

“Thôi đi, cô nói năng độc mồm độc miệng như thế từ bao giờ vậy?”, Tiểu Trịnh dở khóc, dở cười.

“Nào”, Trần Úc nhìn Tiểu Trịnh không đồng tình một chút nào, vẫy vẫy tay, “Chú Phúc, bọn cháu muốn gọi món.”

Trong lúc đó, Thiên Chân chỉ nhìn người qua lại bên ngoài cửa sổ, ánh mắt phiêu diêu.

Có lúc anh thực sự không biết phải nói thế nào với em mới được, Thiên Chân.

Trong đầu lại hiện lên lời than đầy vẻ bất đắc dĩ đó của Tần Thiển. Trong mắt anh, có lẽ cô luôn là một kẻ ngốc lỗ mỗ và non dại.

Cô đã xem tin tức trên báo chí hai ngày nay.

Từ trước đến nay tôi chưa từng phụ lòng cái tên Kevin Chun mà các bạn yêu thích, đối với công việc thiết kế, tôi luôn luôn rất chú tâm.

Một câu nói ngắn gọn nhưng không thể hoàn hảo hơn của anh được mọi phương tiện truyền thông ca ngợi, gần như đã trở thành câu slogan mới nhất của thương hiệu Kevin Chun.

Vậy nhưng, anh đã phụ lòng em.

Cô nghĩ tới câu nói ấy, rồi lại cảm thấy mình nực cười.

Cảm giác chua xót nhất không phải là ghen tị, mà là cơ bản không đến lượt cô ghen tị, đó là điều chua chát nhất, thâm nhất.

Người cười nhạo ta quá điên cuồng, thực ra là ta không nhìn thấu[1].

[1] Đọc chệch hai câu thơ trong bài “Đào hoa yếm ca” của Đường Bá Hổ, một tài tử Giang Nam: “Người cười ta quá điên cuồng, ta cười người không nhìn rõ.”

“Cậu uống gì, Úc?”, người đàn ông đứng tuổi vừa cười, vừa đi đến. “Thực là ngại quá, hôm nay cửa hàng hơi bận rộn, này giờ không kịp ra chào các vị.”

“Chú việc gì cũng muốn tự mình làm lấy, đương nhiên là bận rộn rồi”, Tiểu Trịnh cười nói. “Thiên Chân, cô chọn trước đi.”

Thiên Chân quay mặt lại, lật giở cuốn thực đơn đồ uống với vẻ không mấy quan tâm: “Chú à, ở đây có trà Qua phiên Lục An không?”

Hỏi xong mãi lâu sau không nghe tiếng trả lời, cô thấy lạ ngẩng đầu lên, song lại thấy người đàn ông đó chăm chú nhìn mình, trông vẻ mặt hơi nghi hoặc.

“A, cô chính là người đó của giám đốc Tần...”, ông như chợt hiểu ra. “Tôi đã thấy hình cô trên báo.”

“Chú à”, Thiên Chân sững người, lặp lại theo phản xạ có điều kiện cái câu mà hai ngày nay cô đã nói đi nói lại rất nhiều lần, “Chú nhận nhầm người rồi.”

“Sao lại thế được? Cô xem, tôi tuổi lớn như vậy rồi, nhưng trí nhớ vẫn còn rất tốt”, chú Phúc tỏ vẻ kích động. “Có hôm giám đốc Tần tới đây, cũng gọi trà Qua phiên Lục An mà. Cậu ấy là người tốt, sao lại có thể xảy ra chuyện như thế chứ...”

“Chú Phúc, lấy một ấm trà Long Tĩnh nhé”, Trần Úc vỗ vỗ vào mu bàn tay chú Phúc rồi nháy mắt.

Chú Phúc lập tức im bặt, cười cười: “Được rồi, để tôi đi làm cho các vị.”

“Chú Phúc, mấy ngày nay cháu đang bị nhiệt, chú xem món hạnh nhân trộn khổ qua có được không, còn món này nữa”, Tiểu Trịnh uể oải giở cuốn thực đơn, nói tiếp.

“Ăn cá xào ớt đi, càng nhiều ớt càng tốt”, Trần Úc nói.

Anh biết nhu cầu của người con gái đó.

“Nhưng Tiểu Trịnh đang bị nhiệt mà”, chú Phúc ngập ngừng.

“Kệ cậu ta đi”, Trần Úc còn chẳng buồn ngược mắt lên.

“Thôi nào, cay quá thì đừng ăn nữa có được không?”, Tiểu Trịnh không chịu nổi cảnh người con gái ngồi trước mặt mình vừa sịt mũi vừa nước mắt chứa chan. “Đúng là tự rước tội vào thân.”

“Không đến lượt anh lo”, Thiên Chân nói.

“Được rồi, ai mà không biết cô lấy cớ để khóc một trận cho trút ra hết chứ”, Tiểu Trịnh cười bốn cợt, “Ay da, đúng là đàn bà.”

“Đàn bà làm sao?”, Thiên Chân ngược mắt lên cười nhạt. “Người như anh không biết đã mắc bao nhiêu món nợ má hồng đấy.”

Nụ cười thoải mái đột nhiên đông cứng trên khuôn mặt nho nhã đó, Tiểu Trịnh im lặng nhìn Thiên Chân chăm chăm với vẻ hốt hoảng và ngạc nhiên.

Trong phút chốc, tất cả những trạng thái cảm xúc như chịu đựng, hối tiếc, đau đớn, giận dữ, bài xích, cố chấp, ngạo mạn... đều lướt qua trên mặt anh ta.

Những con sóng lấp loáng ánh sáng chói lòa ở Thập Sát Hải[2] giữa ngày xuân khiến anh không sao hé mắt nổi.

[2] Tên gọi chung của chuỗi hồ ao trong nội thành Bắc Kinh.

Dưới hàng liễu có một người đứng đó với đôi mắt đợi chờ, chiếc váy khê bay lên.

Thứ mà cô chờ đợi là tình yêu mà anh không chịu cúi đầu.

Chúng ta ở bên nhau không được hay sao?

Rốt cuộc là anh muốn thế nào, anh nói cho em biết.

Ánh nắng xuân mơn man chiếu xuống, trong đôi mắt dịu dàng của cô có hình bóng anh. Một khúc nhạc đến đoạn cuối cùng nhưng trước sau vẫn quyến luyến trong trái tim anh, bay qua đại lục Á Âu, mà biển ở đây thì nhìn không thấy bến bờ.

Em biết anh sẽ quay trở lại.

Anh đã vứt bỏ cô lại sau lưng.

Thế nên lỡ mất.

Cô ở đâu?

Anh cảm thấy tim mình vặn xoắn lại, máu thôi không còn chảy nữa.

Cô ấy...

“Trịnh?”, Thiên Chân đưa tay ra lắc lắc trước mặt Tiểu Trịnh.

Anh đột nhiên bừng tỉnh, hít một hơi sâu, nhìn hai người đang chăm chú ngó vào mình, cười cười: “Không có gì.”

“Xin lỗi một lát”, anh đứng lên và đi về phía nhà vệ sinh.

Anh ta chắc chắn có chuyện gì.

Thiên Chân nhìn theo bóng Tiểu Trịnh đi khuất, mắt đăm đăm một lúc lâu.

Phải chăng mỗi người đều có một chuyện u ám trong lòng?

“Vẫn muốn về nước à?”, bên tai vang lên tiếng hỏi nhẹ nhàng của Trần Úc.

“Ừm, đầu tháng sau”, cô cụp mắt xuống trả lời.

“Anh vẫn chưa hỏi em nguyên nhân vì sao lại quay về”, Trần Úc nhìn cô bằng đôi mắt sắc sảo. “Là để trốn chạy à?”

“Nơi đây không thích hợp với em, cũng không cần đến em”, cô khẽ mỉm cười, ánh mắt mông lung.

Lần cán với những chuyện thị phi, cô đã quá mệt mỏi rồi, chẳng bằng đến một nơi hoàn toàn mới để làm lại từ đầu.

Khi thang máy từ từ chạy xuống trên tháp Eiffel, có người từng nói với cô - Những thứ mà ta để lỡ chẳng qua cũng chỉ là một lần thất bại, trái lại cũng có thể nhận được một bài học để rồi bước vào cuộc chiến mới.

Không phải là bỏ lỡ dịp may, mà là từ trước đến nay anh chưa từng chìa tay ra một cách nghiêm túc.

“Sao lại thế được”, Trần Úc cười khẽ, “Anh cần em mà.”

Tình cảm của anh đối với cô vẫn sâu sắc như trong quá khứ, có điều cảm giác đó chỉ mình anh biết.

Thiên Chân ngạc nhiên ngược mắt lên, ánh mắt dịu dàng của anh khiến cho cô thấy đau lòng.

“Nếu mùa hè năm đó anh nói như vậy với em, có phải tất cả mọi chuyện sẽ khác đi không?”, Thiên Chân muốn mỉm cười với anh nhưng mắt lại nhòe nước.

“Có lẽ”, Trần Úc nhìn cô, một vẻ đôn đàu lướt qua khuôn mặt đẹp trai.

Chỉ có điều trong cuộc sống từ trước đến nay đều không có từ “nếu như.”

“Anh đang giấu đồ bìm leo đấy à”, Thiên Chân nói.

“Phải”, Trần Úc mỉm cười, nhấp một chút trà. “Nhưng anh cũng biết rằng em chưa hoàn toàn từ bỏ hy vọng.”

Cô quay đầu đi, đôi mắt sưng nước lặng im.

“Bởi vì anh cũng vậy, cảm thấy thất vọng, lo lắng, đau khổ về tương lai của chúng ta, nhưng trước sau cũng không bao giờ nguôi hy vọng.”

“Anh ấy nói anh ấy chưa bao giờ nghĩ tới việc sẽ yêu em”, cái cách chống đỡ như vậy quả thực làm đau lòng người khác.

Trần Úc đặt chiếc cốc thủy tinh xuống, cười nhạt mà không nói.

Quả nhiên cô hơi ngốc nghếch. Sao lúc trước anh không phát hiện ra điều đó nhỉ?

Chưa bao giờ nghĩ tới việc sẽ yêu, ai biết như thế nghĩa là đã yêu rồi.

Còn anh, hy vọng biết bao là cô sẽ mãi mãi không hiểu được điều đó.

“Thiên Chân, anh ta làm cho em đau lòng đến vậy, em vẫn không tức giận ư?” Anh hỏi, giọng vẫn dịu dàng.

“Sao lại không tức giận chứ?”

Thực sự là đáng hận.

“Theo lẽ thường, nếu như muốn một người để ý đến em, thì phải làm cho anh ta đau lòng vì em”, anh nhìn chăm chú vào vẻ ngạc nhiên của cô, nhần nại như một người thầy chỉ bảo từng chút một. “Em nói xem có đúng không, Thiên Chân.”

Nghe anh nói, cô chợt chìm sâu vào suy nghĩ.

Trần Úc nhìn khuôn mặt xoay nghiêng xinh đẹp của cô, trên môi hiện lên một nụ cười đầy ý vị.

Rõ ràng là một người con gái thông minh, song trong chuyện tình cảm lại luôn luôn đơn giản và ngây thơ đến mức khiến người khác thấy thương hại.

Điều mà người đàn ông tinh anh và sâu sắc đó thích cũng chính là điểm này của cô ư?

“Bắt đầu cuộc sống của riêng mình đi, em họ ạ”, anh cười thâm, gọi lại cái danh xưng đã dùng từ lâu lắm, sau đó nhìn cô khi đó lông mày đã dần dần giãn ra, “Hãy biến thành Đoạn Thiên Chân không biết sợ hãi thứ gì của ngày đó đi.”

Anh, anh không dùng thì để em dùng nhé.

Anh nhớ lại hình ảnh cô năm đó đứng trước mặt anh mỉm cười và dang tay mở chiếc ô.

Bữa trà chiều Prêt-à-Portea ở khách sạn The Berkeley quả nhiên danh bất hư truyền, loại bánh ngọt của vụ xuân hè năm nay lấy thời trang làm chủ đề, lại làm nên một bữa tiệc thị giác.

Túi xách màu xanh lục được làm từ chocolate bọc đường nhân hạnh nhân bạc hà Alexander McQueen, váy caramen vị cam Christopher Kane, bộ uống trà do Paul Smith thiết kế... Thiên Chân quả thực không nỡ ăn.

“Nhìn gì thế?”, Trần Úc khẽ cười. “Nếu như có Kevin Chun, phải chăng đã bị em ăn ngấu nghiến từ lâu rồi?”

Thiên Chân trừng mắt nhìn anh.

“Nghe nói đã bắt đầu công việc mới rồi à?”, Trần Úc hỏi.

“Ừm”, Thiên Chân gật đầu. “Tập chí đó rất nổi tiếng, em lại quay về vị trí người mới đến.”

Nếu như em quay về, trong nước làm gì còn ai? Làm gì còn bạn bè nào?

Một tuần trước, Trần Úc hỏi cô như vậy.

Mẹ đã qua đời, bố thì cũng đã có gia đình riêng. Đi đến đâu cô cũng chỉ có một thân một mình. Khi đó mua vé máy bay trong cơn kích động, nhưng nghĩ kỹ ra thì lại cảm thấy toàn thân giá lạnh.

“Cho dù chỉ là chân trợ lý biên tập, nhưng mới hơn một tuần đã được offer[3], năng suất giải quyết công việc của người Anh trở nên nhanh như vậy từ bao giờ thế nhỉ?”, Trần Úc nhướn mày lên.

[3] Lời đề nghị vào làm việc chính thức.

“Bởi vì bọn họ không thể dừng được việc muốn xem cái con bé Jean Tuen không biết sống chết là gì ở buổi họp báo đó rồi cuộc ngu ngốc tới mức nào”, Thiên Chân tự giễu mình.

“Lại làm lại từ đầu, có cảm tưởng gì không?”, Trần Úc hỏi.

“Anh biết đấy, ở hãng Kevin Chun, nếu như không phải nhờ có Tần Thiển thì em không thể thấy nhiều mặt của xã hội, tham dự vào nhiều chuyện như vậy được. Nếu nói không phải nhờ quan hệ mà là hoàn toàn dựa vào sự nỗ lực của cá nhân, tự bản thân em cũng thấy xấu hổ.”

“Bé con, chan hòa, giúp đỡ lẫn nhau với đồng nghiệp, chăm chỉ làm việc”, Trần Úc nén cười vỗ vỗ lên má Thiên Chân. “Không thể làm cho tất cả mọi người đều hài lòng, chỉ cần làm những việc đúng với lương tâm của mình là được.”

“Em biết, bất kể là thế nào cũng sẽ cố gắng kiên trì”, Thiên Chân thở dài. “Thị thực của em chỉ đến cuối năm sau, nếu như không ở lại được, thì thực sự sẽ phải gói ghém đồ về nước đấy.”

“Việc này em không cần phải lo lắng, anh hiện đang có thị thực làm việc, sau này có thể có quyền cư trú vĩnh viễn, em lấy anh là mọi thứ sẽ ổn”, Trần Úc cười nói. “Bao nhiêu người vì muốn ở lại mà phải lấy người Anh, em may mắn thế còn gì, mãi mãi có anh hậu thuẫn vững chắc.”

“Em xin cảm ơn anh”, Thiên Chân gơ chiếc thìa bạc lên làm điệu bộ như muốn đánh.

Mặt trời lặn xuống đằng Tây.

Vài tia sáng màu vàng kim xuyên qua cửa sổ bắn tung tóe trên khay cốc, rực rỡ lung linh, đẹp tới chói ngời.

Tần Thiển nhìn khuôn mặt quen thuộc đang ngập chìm trong ánh nắng ở phía xa xa, cúi đầu uống rượu, khẽ mỉm cười.

Anh nghĩ quyết định của mình là đúng. Rồi bỏ anh em vẫn có thể hạnh phúc, giống như một con cá rời khỏi hồ nước, vẫn có thể bơi ra sông ra biển lớn, biết đâu em sẽ thích vùng trời đất rộng rãi hơn đó.

Dù cho hôm nay em ở gần anh đến vậy, anh cũng không thể nào mạo muội quấy rầy.

“Gần đây anh gây quá, Kevin”, một tiếng thở dài khe khẽ vang lên.

Anh ngẩng đầu nhìn người phụ nữ đoan trang nhã nhặn ở đối diện với mình. Cô ấy đã ngoài bốn mươi tuổi, nhưng năm tháng dường như không để lại bất cứ dấu vết gì trên cơ thể đó.

“Vậy à?”, anh đưa tay lên vuốt khuôn mặt mình theo tiềm thức, sau đó cười bình thản, “Cũng được, để phòng tuổi cao phát tướng.”

“Thực ra tôi thích chocolate violin của Victor&Rolf và pho mát ngựa vằn của Missoni[4] trong bộ sưu tập xuân hè 2008 hơn”, người phụ nữ nhìn những món ăn nhẹ trên bàn với vẻ sầm soi, “Những thứ này chẳng ra gì.”

[4] Tên hai hãng thời trang, một của Hà Lan, một của Ý. Nhân vật ghép các phong cách thời trang của 2 hãng này với các món ăn.

“Anna, cũng chỉ có mình chị mới dám nói như vậy”, Tần Thiển cười.

“Trong cái giới này đôi lúc cũng cần có những tiếng nói thực lòng”, Anna cười mỉa mai, “Đương nhiên, chỉ là đôi lúc.”

“Chị đã đi được rất xa trên con đường đó, đứng ở vị trí rất cao, có thể lấy lời nói làm sức mạnh, không ai dám chỉ trích gì”, Tần Thiển nói. “Cũng giống như kiểu nếu không muốn làm nô lệ của đồng tiền, thì nhất định phải có rất nhiều tiền, không muốn bị danh lợi chi phối thì cũng phải có danh lợi đã mới thông dong được.”

“Ừm, anh lợi hại như vậy, sao lại tìm được một con bé ngốc nghếch như vậy”, Anna bôn cọt. “Hôm qua cô ta đến văn phòng của tôi, tôi hỏi, cô chính là người tình bé bỏng của Kevin Chun phải không? Cô ta nói phải, đã từng. Rõ ràng bộ dạng như sắp khóc đến nơi, vậy mà vẫn ra sức giữ bộ mặt tươi cười.”

Những ngón tay thon dài đang cầm chiếc cốc sứ xương hơi siết lại, Tần Thiển vội bỏ tay ra, sợ mình trong lúc mất kiểm soát nhất thời mà làm chiếc cốc vỡ tan.

“Cũng mong chị sau này sẽ dễ tâm chiếu cố hơn một chút”, anh nói. “Thực ra về mặt công việc cô ấy rất sáng dạ, làm việc gì cũng nghiêm túc.”

“Về phương diện tình cảm thì liệu anh có đúng không?”, Anna nhìn Tần Thiển cười. “Anh không biết chứ, trong buổi họp báo hôm đó các phóng viên mấy tờ báo chúng tôi đưa đến đều ngạc nhiên tới mức dờ cả ra, tưởng rằng anh mời đến một thần thánh phương nào, sao lại có thể làm một việc hoàn toàn không hợp lẽ thường như vậy.”

Tần Thiển không nói gì, chỉ cười nhạt, ánh mắt vẫn dừng lại ở nơi đó theo tiềm thức, hơi mê mải.

“Nói đi nói lại, rốt cuộc đó là chuyện gì?”, Anna lo lắng nhìn Tần Thiển. “Chẳng lẽ làm bạn tốt bao nhiêu năm qua, chúng ta lại còn quen biết nhau ở Ý, sao những chuyện như vậy tôi lại không hề hay biết?”

“Đó đều là những việc xảy ra từ trước nữa”, Tần Thiển nói. “Không có gì, tôi sẽ xử lý êm đẹp cả.”

Thực ra anh lại không hề lo lắng một chút nào về những thông tin tiêu cực trên báo chí. Trong giới thời trang, lật đi lật lại cũng không thể thiếu những thứ đó – ma túy, mìn sát, scandal tình dục, công xưởng bóc lột nhân công... Quả thực không điên dại không thành cuộc sống, mà tình cảm của con người cũng luôn lưỡng lự và yếu ớt, giống như hội chứng Stockholm[5], thường thì không phải là coi chẳng ra gì, mà là càng chú ý đến hơn.

[5] Thuật ngữ mô tả một trạng thái tâm lý, trong đó người bị bắt cóc lâu ngày chuyển từ sợ hãi và căm ghét sang thông cảm và quý mến chính kẻ bắt cóc mình.

Cái điều mà anh lo lắng là không biết khi nào mới tới cái ngày phán xét cuối cùng. Mấy ngày trước vốn đã nắm được một vài thông tin về hành tung của đối phương, song mấy hôm nay đột nhiên lại biến mất, điều này quá bất thường. Anh biết việc mình chủ động ra tay trước quả nhiên đã phát huy hiệu quả, đủ để kích động cơn giận dữ của hắn, thế nên anh có thể khẳng định giờ đây chỉ là sự bình yên trước cơn bão lớn.

Hình ảnh hai người ở phía xa đứng lên đưa suy nghĩ của anh trở về với thực tại.

Nụ cười đẹp đến mê hồn của cô vẫn như ngày trước, làm trái tim anh bắn loạn.

Chỉ có điều không phải cô đang cười với anh.

Người đàn ông trẻ tuổi đẹp trai cúi người xuống nói một câu gì đó vào tai cô, khiến cô không thể không bật cười, đôi mắt cong cong.

Xem ra rất giống một đôi nam thanh nữ tú, một bức tranh duy mỹ trong cuộc sống phồn hoa.

Hôn em đi.

Anh nhớ lại trên con phố vắng đêm hôm đó, cô đã ngược mặt lên, đôi mắt mênh mông, đôi má phấn hơi ửng hồng vì rượu, đẹp tới mức làm anh nghẹt thở.

Anh mỉm cười cúi xuống, song cô lại lùi bước, chạy tí ra xa. Trong bóng đêm, trông giống hệt một thiên thần trốn chạy.

Những ngày có thể vui cười, ôm ấp cô trong lòng giờ đã trôi đi xa mãi.

Hình bóng mảnh mai đó đang đi xa, không thể giữ lại, cũng không thể tìm về.

Anh ấn tay vào chỗ dạ dày vì cơn đau bất ngờ, cúi đầu xuống, lặng lẽ uống trà.

Ngày hôm đó, cùng nhau xem một bộ phim đã cũ, kể về một cô gái nhỏ và tên sát thủ.

Cô nằm trên ngực anh, lặp lại những lời thoại của cô gái trong phim.

Tần Thiển.

Em nghĩ em đã yêu anh mất rồi, bởi vì trong dạ dày em ấm nóng, không còn lạnh giá.

Tần Thiển.

Anh nói xem, rốt cuộc thì Lyon yêu hay không yêu cô ấy.

Có rất nhiều chuyện nếu như không nói ra thì tốt hơn cho tất cả mọi người.

Gánh nặng quá nhiều, bước đi sẽ không thể được nhẹ nhàng.

Bên trong nhà hát Wyndham's ở khu Tây London đang trình diễn vở Hamlet nên không còn một chỗ trống nào.

Trung bình mỗi ngày một show, song không mặc cổ trang mà chỉ dựa vào các cử chỉ của chân tay, ánh mắt nhìn, sự trơn tru của lời nói, thể loại khảo nghiệm này đúng là tài năng thực sự. Diễn viên ở Anh coi việc diễn kịch Shakespeare như một sự theo đuổi, bọn họ muốn được gọi là diễn viên hơn là minh tinh, chẳng trách có người nói các diễn viên xuất sắc nhất ở Hollywood đều là người Anh.

Dù trong vai hoàng tử muộn phiền, đứng dưới bầu trời tuyết rơi lả tả, vẻ đẹp trai quyến rũ của Jude Law[6] vẫn khiến cho người ta không thờ nổi, đó là một vẻ lạnh lùng và tao nhã cổ điển, còn nụ cười đầy kìm nén nhưng khinh miệt ở khóe miệng anh ta khiến cho Thiên Chân hơi ngơ ngẩn.

[6] Nam diễn viên, nhà sản xuất và đạo diễn người Anh, được coi là người đàn ông quyến rũ nhất hành tinh.

Nụ cười đó sao mà quen thân đến vậy, khiến cô không thể nào không nghĩ đến một người khác.

Tồn tại hay hủy diệt, đây là một câu hỏi chắc chắn phải trả lời: Liệu lặng lẽ chấp nhận sự đả kích vô tình của số phận trở trêu, hay là coi những sự khổ đau sâu hút như đại dương và rộng lớn tựa chân trời là kẻ địch, để rồi chiến thắng nó.

Những lời thoại khó hiểu vang lên mạnh mẽ bên tai khiến cô có cảm giác hơi khó thở.

Hình như Trần Úc có ghé vào tai cô nói nhỏ một câu gì đó, nhưng cô hoàn toàn không nghe ra anh nói điều gì.

Dù là tình yêu rất mực dịu dàng cũng không thể nào cứu vớt được Hamlet đã bị giày vò trong thù hận và đau khổ.

Có nhiều khi tình yêu nhạt nhẽo đến vậy, chỉ là một vật hy sinh mà thôi.

Trong bóng tối, nước mắt cô trào ra ướt đầm.

Lấy cớ đi vào toa-lét, cô ra khỏi nhà hát. Ánh đèn đường rực rỡ chiếu rõ khuôn mặt nhạt nhòa nước trông thảm hại của cô.

Đi men theo đường Charing Cross, không biết đã đến ngã tư từ lúc nào, cô nhìn lên chữ Tottenham Court trên biển chỉ đường, mới nhận ra quán mỳ quen thuộc đã ở ngay trước mắt.

Nào, chúc tôi sinh nhật vui vẻ đi.

Cô giờ ly rượu về phía anh.

Được, chúc cô sinh nhật vui vẻ.

Anh chạm ly với cô, giọng điệu thần nhiên, vẻ mặt dịu dàng.

Rõ ràng những chuyện đó như vẫn mới nguyên trong bộ nhớ.

Cô thật là đáng thất vọng, đã thê thảm tới mức này rồi mà vẫn còn nhớ đến giọng nói, nụ cười của anh.

Ngày hôm đó anh nói, không trải qua mùa đông lạnh giá thì không thể biết tới mùa xuân ấm áp, dù là một tình yêu thất bại thì cũng nên vui vẻ, vì ít nhất ta cũng đã từng hạnh phúc.

Hạnh phúc ư?

Có, trong những niềm hạnh phúc và ấm êm mà hề nghĩ tới lại khiến cô đau lòng ấy, có lẽ đau khổ cũng nhiều, thế nên mới khiến chúng càng trở nên sâu sắc.

Nở một nụ cười cay đắng, cô quay người đi, bỗng dừng lại vô tình đi tới đây trong cơn mê mải, nếu không quay lại chắc Trần Úc sẽ lo lắng lắm.

Khi đi tới chỗ đèn đường hơi tối, đột nhiên một bàn tay từ phía bên cạnh thò ra, bịt chặt lấy miệng Thiên Chân rồi lôi cô vào trong góc tường. Thiên Chân kinh hoàng vùng vẫy, song dù thế nào cũng không chống lại được sức mạnh của đối phương. Khóe mắt còn hở ra giúp cô nhìn thấy một chiếc xe đang mở sẵn cửa dừng bên trong ngõ nhỏ. Sự hoảng sợ trong lòng Thiên Chân lên đến cực điểm, cô liền há miệng cắn vào lòng bàn tay kẻ lạ mặt. Tên đó bị đau, bèn bạt tai Thiên Chân một cái không thương tiếc. Đầu cô oang lên một tiếng, trước mắt đen ngòm.

Khi đó đột nhiên có một sức mạnh khác kéo cô sang một phía, bên tai vang lên tiếng kêu đau đớn, giọng kìm vốn đang kẹp chặt cô hoàn toàn thả lỏng, cô mềm nhũn sụp xuống đất, há miệng thở dốc.

Trong mũi cô vẫn còn lưu lại mùi hương quen thuộc mới rồi mình ngửi thấy, mùi nước hoa Cologne 4711... Cô bất ngờ mở to mắt, nhìn bóng người đang vật lộn trong bóng tối – là Tần Thiển.

Có lẽ bên trong xe vừa nãy còn một người nữa ngồi chờ, còn lúc này Tần Thiển đang phải đối mặt với hai gã người Anh cao to lực lưỡng, đã bắt đầu cảm thấy khó khăn.

Tuy nhiên đối phương có vẻ như không còn quan tâm tới việc đánh đấm sau khi Tần Thiển đến, nhanh chóng chui tọt vào trong xe, chỉ tới khi phóng vụt qua người bọn họ, mới trợn mắt lên nhìn Thiên Chân một cách giận dữ, vút toẹt lại một câu: “Tránh xa Vincent ra một chút.”

Ánh mắt của Tần Thiển phút chốc trở nên khắc nghiệt.

Thiên Chân vẫn ngồi trên mặt đất, muốn chống tay đứng dậy song hai tay dường như không còn một chút sức lực nào.

Một đôi tay ấm áp ôm lấy hai cánh tay cô, đỡ cô đứng dậy.

“Không sao rồi”, anh nhìn cô, giọng nói khàn tới mức không ra làm sao cả.

Chỉ có mình anh biết rằng trái tim bên trong lồng ngực mình vẫn còn đang đập một cách gấp gáp, thậm chí vừa rồi nó còn như muốn bùng cả ra ngoài.

Anh cứ tưởng rằng đó là “hắn”, nhưng may mà không phải.

Thiên Chân cắn chặt môi tới mức trắng nhợt ra, đôi cánh tay buông thõng bên mình vẫn đang run lên, nhưng cô cố gắng chịu đựng, ép buộc mình một cách không thương tiếc để không nhào vào vòng tay ấm áp của anh.

Dù rằng cô rất muốn, muốn vô cùng, vô cùng.

Tiếng chuông điện thoại di động bất chợt vang lên, song vang lên từ dưới đất, có lẽ đã rơi ra trong lúc cô giằng co ban nãy.

Tần Thiển đi tới nhặt chiếc điện thoại lên, liếc nhìn cái tên nhấp nháy trên màn hình rồi đưa cho cô.

Vừa nhận cuộc gọi, giọng lo lắng của Trần Úc đã vang lên ở máy bên kia.

“Em vừa gặp Mi Lan, dì ấy có chuyện không vui nên đã đi ăn đêm cùng dì ấy rồi”, cô cố gắng để không khóc, nói dối, “Ừm, em sẽ về sớm, tạm biệt.”

Hai người đó muốn cô tránh xa Vincent, tức là tránh xa Trần Úc. Cô không biết họ là ai, cũng không hiểu tại vì sao. Từ chỗ hoảng sợ đến chấn động, cô gần như đã tiêu tốn hết tất cả năng lượng của mình.

“Để anh đưa em về nhà”, Tần Thiển lên tiếng, cởi áo khoác ngoài của mình rồi khoác lên vai cô.

Khi từ trong nhà hát đi ra, cô chỉ mặc mỗi một chiếc váy sát nách. Khi luồng hơi ẩm áp và quen thuộc bao trùm lấy toàn cơ thể, trong lòng cô chua xót tới mức muốn rơi nước mắt.

“Sao anh lại ở đây?”, cô hỏi nhưng vẫn không ngẩng đầu nhìn anh.

“Qua đường thôi”, anh trả lời đơn giản, vẫy một chiếc taxi.

Làm sao có thể nói được cho cô biết rằng anh đã nhìn thấy cô trong nhà hát, sau đó đi theo cô ra đây như bị đánh bùa mê.

Cảnh tượng cô đứng dưới ánh đèn đường nhìn đắm đắm vào quán mỳ đó khiến cho ngực anh như bị đâm một nhát dao không thương tiếc, đau thấu tâm can.

“Em có quen hai người đó không?”, khi đã ngồi trong xe, anh hỏi.

“Không quen”, cô lắc đầu, vẻ mặt đột nhiên trở nên lạnh giá, “Không cần anh phải bận tâm.”

Tần Thiển cắn chặt môi, nhìn khuôn mặt xoay nghiêng bướng bỉnh của cô, muốn nói gì đó song lại thôi không nói nữa.

Để mọi chuyện trở thành như thế này, đều là do một tay anh tạo ra.

Lý trí khiến cho chúng ta trở nên hèn nhát, còn sự lo lắng có thể làm cho ý chí vốn rực rỡ của chúng ta trở nên lu mờ, giống như một người lẩm bệnh.

Anh nhớ lại lời thoại trong vở kịch vừa rồi, một nụ cười cay đắng hiện lên trên khóe miệng.

Đến bản thân mình anh còn không cứu nổi, thế nhưng, cô lại khiến cho anh không thể yên tâm một chút nào.

Đã không muốn gặp cô, nhưng dường như ông Trời cố tình bỡn cợt, khiến anh luôn phải thấy cô.

London lớn thế này, xoay xoay chuyển chuyển, xoay chuyển thế nào cũng không tránh được nụ cười của cô.

Máy nghe nhạc bên trong taxi đang mở bài “Making love out nothing at all”, lời ca dường như hợp với tình cảnh của họ tới mức buồn cười.

Anh biết khi nào cần ôm em thật chặt,

Và anh biết khi nào thì cần buông lỏng vòng tay.

Anh biết đến khi nào thì bóng tối tàn phai,

Và anh biết thời gian chẳng khi nào ngừng lại.

Nhưng anh sẽ không bao giờ kể với em về tất cả mọi điều nên nói với em.

Anh biết tất cả những luật lệ của trò chơi,

Và anh cũng biết cách để phá bỏ tất cả chúng đi,

Nhưng anh không biết làm sao để xa em.

Anh sẽ chẳng bao giờ khiến em phải đau khổ,

Và anh chẳng biết vì sao em làm được điều đó,

Khi em làm cho tình yêu vượt lên trên tất cả.

Bên ngoài cửa sổ vẫn là những phong cảnh cũ, con đường chiếc xe đi qua họ đã từng đi không biết bao nhiêu lần, nhưng những chuyện quá khứ như cơn gió vù vù bay lướt qua bên cạnh hai người.

“Ngủ ngon nhé. Em nghỉ đi”, khi đến bên dưới khu chung cư, anh nhìn cô khẽ nói.

“Chờ chút”, Thiên Chân gọi anh lại, “Áo khoác của anh.”

Cởi bỏ lớp áo ấm áp đang bao bọc lấy mình, cô bắt giác run rẩy song vẫn bướng bỉnh đưa tay lên.

Tần Thiển không nói gì, cầm lấy chiếc áo. Đứng vào khoảnh khắc ấy, những ngón tay họ chạm vào nhau, khiến cho toàn thân chấn động.

Thiên Chân giật mình ngẩng đầu lên, liền nhìn thấy đôi mắt đen sẫm của anh và cả một chút máu rịn ra nơi khóe miệng.

Nước trào lên vành mắt, cô phải nắm chặt tay lại mới có thể chịu đựng được nỗi đau đột nhiên xuyên qua ngực.

Một giây sau đó, Thiên Chân lao thẳng vào nhà không hề quay đầu lại.

Tần Thiển vẫn đứng nguyên tại chỗ, nhìn bóng cô dần đi khuất, ánh mắt dần dần trở nên ảm đạm.

Cầm điện thoại lên, anh bấm số. Khi máy thông, anh nói lạnh lùng: “Giúp tôi điều tra về Lyla Novacek.”

“Mời vào”, sau tiếng gõ cửa, một giọng nam thấp trầm nghe rất hay vang lên ở bên trong.

“Nghe nói anh tìm tôi, giám đốc Tần”, Lyla bước vào phòng, nhìn người đàn ông thanh lịch ngồi phía sau bàn làm việc.

Mới sáng sớm hôm nay nhận được thông báo đến gặp nhà thiết kế này, dù không biết nguyên nhân mà anh gọi tới là gì, nhưng Lyla vẫn thấy một chút hân hoan trong lòng, dù những lần gặp gỡ riêng tư rất ít, song cô vẫn luôn ngưỡng mộ anh.

“Phải, mời ngồi”, Tần Thiển ngẩng đầu lên nhìn Lyla, cười bình thản. “Từ sau khi cô làm người đại diện phụ cho thương hiệu Kevin Chun, những sự phản hồi đều rất tốt, về việc này tôi phải cảm ơn cô.”

“Giám đốc Tần khách sáo rồi, việc này cả hai cùng có lợi, tôi cũng phải cảm ơn sự đánh giá cao của anh”, được khen ngợi, Lyla không thể giấu nổi nụ cười. “Chỉ có điều không biết hôm nay anh gọi tôi tới là có việc gì.”

“Không có gì, chỉ là nói chuyện một chút thôi”, Tần Thiển thấp giọng cười, “Tăng sự hiểu biết lẫn nhau.”

Lyla ngẩn người, chỉ cảm thấy trong đôi mắt đen sẫm nhìn cô ta thoáng vụt qua một tia sắc lẹm, khiến cho không khí đột nhiên đầy cảm giác bức bách.

“Hai mươi hai tuổi, cô còn trẻ như vậy, tiền đồ đầy hứa hẹn”, Tần Thiển lật giở tờ lý lịch để trên bàn, “Cô cảm thấy đối với bản thân mình thì tình yêu hay sự nghiệp quan trọng hơn?”

Lyla nhìn anh với vẻ hơi khó hiểu: “Tôi chưa hiểu rõ ý anh là gì”

“Thực ra cô đã lựa chọn rồi, tuy nhiên cách yêu lại khiến cho người ta không thể đồng tình”, Tần Thiển đứng lên, đặt một tấm ảnh lên bàn trà phía trước mặt Lyla, “Cô có quen hai người này không?”

Ánh mắt của Lyla lướt qua tấm ảnh, toàn thân đột nhiên đông cứng lại, ngồi nhấp nhồm trên ghế nhìn Tần Thiển bồn chồn.

“Cô nên cảm ơn bọn họ đã rộng lòng nương tay, nếu không thì hôm nay tôi chắc chắn không thể ngồi đây nói chuyện một cách nhẹ nhàng với cô như vậy được”, giọng nói của Tần Thiển vẫn bình tĩnh và lịch thiệp.

“Người hôm qua cứu cô ta là anh ư?”, Lyla giật mình hỏi lại.

Hai người đó chỉ nói với cô ta rằng người con gái ấy đã được cứu, nhưng cô ta không thể tưởng tượng được việc người ra tay cứu giúp Jean lại là người đàn ông đang ngồi trước mặt mình đây.

“Xin lỗi vì đã phá hỏng kế hoạch dẫn mặt tình địch của cô. Nói cho tôi biết xem, cô vốn định làm gì? Tôi rất hứng thú được nghe xem thử”, đôi mắt đằng sau cặp kính dần dần trở nên lạnh lẽo.

“Tôi chỉ muốn dọa cho cô ấy sợ thôi”, Lyla chợt dạ trả lời, gần như không dám nhìn vào Tần Thiển.

“Thật không?”, Tần Thiển cười nhạt, “Khi mà nhờ hai kẻ lưu manh đầy tiền án đó hả?”

“Tôi cho cô hai sự lựa chọn”, anh chậm rãi nói. “Về việc công, hợp đồng của chúng ta chấm dứt, khoản tiền phạt vi phạm hợp đồng đó tôi chẳng buồn để ý, nhưng việc đột nhiên bị hủy bỏ tư cách đại diện đối với một người mẫu có nghĩa là gì thì có lẽ cô cũng biết rồi. Về việc tư, cô có thể đến phố người Tàu hỏi xem, người nước nào không sợ chết nhất, cô có thể trả bao nhiêu tiền, thì tôi cũng có thể trả gấp vài lần như thế, cô có thể ra tay độc ác thế nào, thì tôi còn có thể làm những việc tuyệt tình hơn nhiều.”

“Anh không thể...”, Lyla đột nhiên trừng mắt nhìn anh, không che giấu nỗi sợ hãi trong lòng.

“Cô biết rõ là tôi có thể”, Tần Thiển nhìn lại Lyla. “Tôi chỉ ăn miếng trả miếng, bắt kể chuyện gì mà không phải trả giá, có đúng không?”

“Cô ta có bị làm sao đâu”, Lyla hoảng loạn bác bỏ.

“Cô cho rằng nếu như cô ấy có xảy ra chuyện gì thì giờ đây tôi vẫn còn ngồi đây thương lượng được với cô hay sao?”, Tần Thiển cười mỉa mai.

“Tôi quả thực rất yêu Vincent”, rốt cuộc thì vẫn còn trẻ dại, nên mấy câu của Tần Thiển đã làm cho Lyla sợ chết khiếp, nước mắt bắt đầu trào ra, “Thế nhưng cô gái đó vừa xuất hiện thì trái tim anh ấy đã không còn dành cho tôi nữa, anh ấy có thể nói với tôi rằng anh ấy không thể để tôi bị lỡ làng, bởi bao nhiêu năm qua anh ấy vẫn chỉ yêu có mình cô ta... Tôi đã phải nhẫn nhịn suốt một năm, không thể nào chịu nổi cảnh anh ấy ở bên cô ta như vậy.”

“Lyla”, Tần Thiển khẽ cười. “Yêu không có nghĩa là phải chiếm hữu cho bản thân mình.”

Lyla ngẩng đầu lên, nhìn thấy một vẻ mắt mát mát vụt lướt qua khuôn mặt nghiêm khắc đó.

“Nhưng mà tôi rất đau khổ”, cô ta ấp úng nói. “Tôi chỉ muốn thành thực với bản thân mình một chút thôi.”

“Sự thành thực đó có khiến cô hạnh phúc không?”, giọng nói bình thản lại vang lên, xuyên thẳng vào ngực Lyla, “Hay là nó lại còn khiến cho người khác bị tổn thương?”

Lyla sững người, mãi sau mới nở một nụ cười cay đắng.

“Giám đốc Tần, vì một người con gái đang ở trong tay một người khác mà làm nhiều việc như vậy, anh cảm thấy có đáng không?”

Tần Thiển nhìn cô ta, ánh mắt xa xăm.

“Vậy thì cô cảm thấy mình có đáng thế không?”, anh hỏi lại.

Cầm cốc cà phê và chiếc bánh sandwich đi ra khỏi cửa hàng Costa, Thiên Chân gấn tai nghe lên.

Giọng hát hơi khàn đầy gợi cảm của Trần Đại Tấn[7] vang lên, cô hơi thất thần.

[7] Ca sỹ, diễn viên nổi tiếng người Hồng Kông.

Em không phải ly trà của anh để có thể uống hết lòng, đừng quên có người mất giọng vì em.

Cô ấy là ly trà của ai? Ai là ly trà của cô? Còn ai vì ai mà mất giọng?

Thở dài một tiếng, cô đi về phía tòa nhà văn phòng, không hiểu mình đã phát bệnh thần kinh gì rồi mà cứ nghĩ ngợi lung tung thế? Công việc thì bận tới mức.

Gần đây phải làm một chuyên đề điện ảnh, tập trung vào tổng kết mối quan hệ giữa điện ảnh với thời trang. Đây không phải là một chủ đề mới, lại giống một bản tin chuyện phiếm dài kỳ hơn, chỉ bởi vì đang phối hợp với một hoạt động của một công ty điện ảnh, mà công ty này đầu tư cho quảng cáo rất mạnh tay, thế nên cái việc làm vô bổ với cấu trúc phức tạp này được ném thẳng lên đầu cô.

Từ bộ quần bò áo sơ-mi Giorgio Armani của Uma Thurman[8] trong phim Pulp Fiction, trang phục tiên phong và kỳ cục của Jean Paul Gaultier trong phim The Fifth Element[9], đến những bộ phục trang từng đi qua thảm đỏ Oscar... cô đều rất quen thuộc, song vẫn thấy hoa mắt chóng mặt, mệt không chịu nổi.

[8] Diễn viên đóng vai nữ phụ trong phim Pulp Fiction (Tiểu thuyết lá cải).

[9] Nguyên tố thứ năm.

Anna, người phụ nữ nổi danh nhờ sự nghiêm túc tới khắc nghiệt, hiện là cấp trên của Thiên Chân đi lướt qua cô khi đó đang ngồi làm việc, dừng lại mấy giây, sau đó hỏi, cô học điện ảnh à?

Giọng nói của chị ta nghe không rõ là có ý tốt, hay ý xấu.

Cô trả lời, vâng.

Sau đó cô nhìn thấy một vẻ ngạc nhiên lóe lên trên khuôn mặt Anna.

Học điện ảnh thật à? Chị ta cười mỉa mai, sau đó vứt toẹt một câu: Việc Kevin để cho cô tồn tại được ở công ty của anh ấy lâu như vậy đúng là một kỳ tích.

Thiên Chân không biết nói gì.

Thực ra Tần Thiển cũng từng trêu đùa chuyện cô không hề có một chút trình độ chuyên môn nào.

Nghệ thuật có những điểm tương đồng mà, khi đó cô đã mặt dày trả lời như vậy.

Anh thực sự thích những người không biết xấu hổ như em, nghe nói những người không biết xấu hổ thường có sức quyến rũ đặc biệt. Anh đã rèn lên như vậy.

Cảm ơn, anh là người có sức hấp dẫn nhất em từng gặp, cô cố sống cố chết phản kích rồi cười và ngã nhào vào lòng anh, để rồi nhận được một nụ hôn mãnh liệt.

Vì sao lại nhớ đến anh kia chứ?

Cô hít sâu một hơi, muốn dừng những suy nghĩ lan man không ngớt đó lại, nhưng sự việc đêm qua lại hiện lên trong đầu.

Muốn cô tránh xa Trần Úc một chút, rõ ràng đã có người phật lòng vì chuyện cô ở bên cạnh anh quá gần. Từ hồi trung học người đàn ông đó đã cực kỳ đào hoa, nếu có người nào đó thực sự thích anh ta mà làm như vậy cũng không có gì kỳ lạ, liệu có phải là Lyla không? Cô thấy trong lòng đầy hoài nghi, nhưng lại không muốn nói ra với Trần Úc.

Cái bóng che khuất trước mặt khiến cô dừng bước lại. Ngẩng đầu nhìn, cô phát hiện ra hai người đàn ông đứng chắn ngang đường mình trông có vẻ hơi quen, tim đột nhiên đập nhanh hơn. Đúng lúc đang hoảng sợ định kêu cứu, thì một trong hai người đó đã lên tiếng trước: “Miss, xin lỗi cô.”

Cái gì kia? Cô chớp chớp mắt, hoàn toàn không hiểu được tình huống đó là gì.

“Tối hôm qua chúng tôi đã nhận nhầm người”, thái độ của bọn họ lại cực kỳ tôn trọng.

Thiên Chân giữ chặt lấy phần ngực vẫn đang đập thành thịch của mình, há miệng tròn mắt nhìn hai người đó đi xa dần.

Nhận nhầm người ư?

Sao cô lại có thể gặp những chuyện quái dị thế này nhỉ?

Tuy nhiên chí ít thì cô thực sự sẽ không cần nói gì với Trần Úc nữa.

Chiếc xe Land Rover màu đen nhấp nháy đèn, đứng bên đường, Thiên Chân nhìn thấy Tiểu Trịnh thò đầu ra ngoài cửa sổ xe. Trên khuôn mặt đẹp trai nho nhã còn đeo một cặp kính đen gọng bạc, khiến vẻ phong tình không sao nói hết. Tính từ chợt hiện lên trong đầu đó khiến cho Thiên Chân bật cười ngất.

“Tôi đang nói cô cười ngốc ghê cái gì thế hả?”, Tiểu Trịnh nhìn Thiên Chân khi đó đã ngồi vào trong xe, nhướn mày lên hỏi.

“Sắc đẹp ở ngay trước mặt, tôi thấy trái tim mình xao động”, Thiên Chân cười. “Khi đi cùng anh tôi luôn thấy áp lực.”

“Thôi đi, tôi không phải lần nào cũng làm bóng đèn điện của cô và Trần Úc đâu, đã bao giờ cô nhìn tôi một cách đúng đắn chưa?”, Tiểu Trịnh thở dài. “Sống trên đời hai mươi mấy năm rồi, ngoài mẹ tôi ra, cuối cùng cũng có người phụ nữ khác không coi tôi ra gì, quả thực tôi không sao quen được.”

“Ha, thiên hạ muôn người, anh còn trách là không đủ hay sao?”

“Có câu nói thế này, dù là có bao nhiêu mỹ nữ xung quanh, vẫn chỉ thương nhớ đến một người”, Tiểu Trịnh đáp lại bằng những lời lẽ đanh thép.

“Anh không đối xử thực lòng với người ta, hôm nay ôm người này, ngày mai ấp người kia, nếu có thể tu thành chính quả mới là lạ.”

“Thực lòng, sao tôi lại không từng thực lòng cơ chứ”, Tiểu Trịnh cười nhạt, vẻ nhạo báng thoáng hiện lên trên khuôn mặt đẹp đẽ. “Lần đầu tiên thực lòng, chỉ mới được mấy câu đã khiến cho đối phương sợ chạy mất, sau đó thì trốn tôi như trốn quỷ. Lần thứ hai chân thành, cô gái này thì thông minh hơn cô trước, mua được nhà cho bố mẹ mình, còn bản thân thì kiếm được công việc ổn định, nghe nói đều là do mẹ tôi cho cả.”

Thiên Chân nghe chuyện cảm thấy hơi buồn bã trong lòng, song không biết phải nói gì.

“Mẹ kiếp, đúng là nực cười, người con gái mà tôi thích thì lại chỉ để ý đến tài sản của nhà tôi”, anh khinh miệt.

“Thôi được rồi Trịnh thiếu gia, anh còn có nền tảng gia đình, tôi thì chỉ có mỗi thân mình thôi”, Thiên Chân thở dài.

“Cô còn cô đơn ấy hả”, Tiểu Trịnh bị cô chọc cười, “Cô cũng được mát mẻ dưới gốc đại thụ suốt một năm trời rồi còn gì”

Huống hồ cái cây đại thụ đó cành lá sum suê, sâu rễ bèn gốc, chỉ có điều người con gái nào đó đã đến muộn mà thôi.

“Chạm vào vết thương của người khác không phải là hành vi của quân tử đâu”, Thiên Chân biết Tiểu Trịnh đang nói đến ai, đáp lại một cách không khách sáo.

“Trong lòng có thì là có, không có thì là không có”, Tiểu Trịnh liếc nhìn Thiên Chân, “Thứ có thể nuôi dưỡng được là tình cảm chứ không phải tình yêu, cũng chỉ có Trần Úc mới cam tâm tình nguyện làm thằng ngốc như vậy.”

“Những kẻ ngốc trên đời này vốn rất nhiều mà”, Thiên Chân thấp giọng nói, trong ngực hơi chua xót.

Bên cạnh bỗng nhiên lặng thinh, Thiên Chân nghi hoặc quay đầu sang, thấy Tiểu Trịnh nhìn thẳng về phía trước, trông vẻ mặt hơi buồn bã.

“Vậy không có ai thực sự thích anh hay sao?”, cô hỏi bằng giọng bình tĩnh, không bộc lộ cảm xúc gì.

“Ừm, cũng có một người”, Tiểu Trịnh cười, giọng nói dần dần trầm xuống. “Chỉ có điều, tôi không thích.”

Anh ra nước ngoài là để trốn tránh em, sợ bố mẹ bắt chúng mình đính hôn đúng không?

Em đánh giá mình quá cao rồi đấy.

Ánh nắng chớm hạ đã bắt đầu chói mắt, Tiểu Trịnh nhìn về con đường phía trước, đột nhiên thấy trong lòng hỗn loạn.

“Trước khi tìm được chỗ ở mới, cô ở tạm đây đi”, Tiểu Trịnh mở cánh cửa rồi dẫn Thiên Chân vào bên trong. “Tôi mới chuyển văn phòng, thế nên muốn chuyển hẳn sang bên đó ở, bởi vậy nơi này đang để trống.”

Thiên Chân nhìn một lượt căn hộ duplex[10], bất giác thở dài một tiếng: “Trịnh thiếu gia quả nhiên có phong cách của quý tộc hoàng gia.”

[10] Căn hộ chung cư sang trọng.

“Chế nhạo tôi ít thôi, những thứ này đều là do tự tay tôi kiếm được cả”, Tiểu Trịnh đón lấy chiếc áo khoác trong tay Thiên Chân rồi treo lên, “Hơn nữa, chỗ Trần Úc nhà cô ở cũng không kém cạnh tôi đâu.”

“Tôi tắm một cái đã, buổi chiều đánh golf mồ hôi ra ướt hết cả người. Trong tủ lạnh có đủ loại đồ uống đấy, cô cứ tự nhiên”, Tiểu Trinh đi vào nhà tắm, song vẫn nói tướng lên, “Tiện tay rót cho tôi một cốc nước chanh.”

“Vâng, thưa thiếu gia”, Thiên Chân gật đầu, “Nô tì sẽ làm ngay.”

“Ngoan, lát nữa thiếu gia sẽ thưởng hậu cho cô”, Tiểu Trinh thò người ra vỗ vỗ lên đầu Thiên Chân.

“Biến cái đầu anh đi”, Thiên Chân trừng mắt lên nhìn Tiểu Trinh rồi cười và đi xuống bếp ở tầng dưới.

Ngồi trên ghế salon ở phòng khách uống nước trái cây, thoải mái và yên tĩnh, ánh mặt trời hoàng hôn lọt qua rèm cửa xếp lớp chiếu vào hơi nhuộm vàng gian phòng. Thiên Chân ngồi lặng lẽ lật giở từng trang tạp chí, chợt nghe tiếng chuông cửa vang lên.

Cô đứng dậy đi ra cửa, nhìn qua mắt thần thấy một khuôn mặt nhỏ nhắn trắng trẻo. Hình như Tiểu Trinh vẫn chưa tắm xong, Thiên Chân hơi ngáp ngừng một lát rồi vẫn mở cửa ra.

“Chào cô”, Thiên Chân mỉm cười nhìn cô gái đang xách hành lý trên tay. Cô gái đó buộc tóc đuôi ngựa trông nhanh nhẹn, song không được coi là xinh xắn lắm, chỉ thanh tú và sạch sẽ, đôi mắt ướt tinh nhanh, mang lại cảm giác dễ chịu cho người đối diện.

“Chào chị...”, cô gái đó rõ ràng tỏ ra kinh ngạc, ngáp ngừng nói, “Xin hỏi, Trịnh Nhạn Nam sống ở đây có phải không?”

“Trịnh Nhạn Nam?”, Thiên Chân cười, “Cô tìm Tiểu Trinh à? Đúng rồi, đây là nhà anh ấy...”

“Thiên Chân, ai vậy?”, giọng nói của Tiểu Trinh vang lên. Thiên Chân quay lại, anh ta mặc áo choàng tắm, ngực vẫn để lộ, đầu tóc vẫn còn đang ướt... Bước chân Tiểu Trinh dừng lại ở cầu thang.

“Cố Phi Vân?”, anh ta kinh ngạc lên tiếng, “Sao em lại ở đây?”

Rõ ràng là nhìn thấy ma.

Thiên Chân ngạc nhiên tròn mắt nhìn khuôn mặt trắng nhợt ra của cô gái đó. Cô ấy xách vali quay người đi như chạy, còn Tiểu Trinh lao ra cửa, song đột nhiên dừng bước lại, đứng nguyên tại chỗ, sắc mặt trông khó coi vô cùng.

“Từ PEK đến LHR, đi từ sân bay Bắc Kinh đến, bay đường dài quốc tế”, Thiên Chân nhớ lại ký hiệu dán trên hành lý của cô gái, ngược mắt nhìn người đàn ông đang trong tâm trạng u ám, “Anh định mặc áo choàng tắm đứng đây bao lâu nữa? Không thay quần áo mà đuổi theo đi?”

“Không cần”, Tiểu Trinh quay ngược vào nhà, đã lấy lại vẻ mặt bình thản như lúc trước, “Cô yên tâm, cô ấy lên taxi, nói một tiếng là được rồi.”

“Nói câu gì?”, Thiên Chân nhướn mày, đóng cửa lại rồi cùng Tiểu Trinh đi vào phòng khách.

“Bác tài, cho tôi đến khách sạn tốt nhất ở đây”, Tiểu Trinh ngồi xuống ghế salon châm một điếu thuốc, cười mỉa mai.

“Ừm, là cô gái thích anh mà anh không thích đó hả?”, Thiên Chân cười đầy ngụ ý.

“Là người thích tôi”, Tiểu Trinh đáp.

“Nhưng anh không thích cô ấy?”

“Cô không thấy phiền à?”, Tiểu Trinh ngẩng đầu lên gõ một phát vào trán Thiên Chân, “Trần Úc không ở đây nên không ai giúp cô đâu.”

“Anh ấy đi miền nam giải quyết một vụ án, hình như khá khó khăn, phải ở lại đó mấy ngày nên không thể tham gia party sinh nhật của anh rồi. Tuy nhiên quà tặng thì tôi đã chuẩn bị thay”, Thiên Chân cười vỗ vỗ vào vai Tiểu Trinh.

“Tôi biết rồi, vụ án đó có liên quan đến một người bạn thời đại học của chúng tôi, rất rắc rối đấy”, Tiểu Trinh cầm cốc nước lên. “Có thể bảo vệ được cậu ta hay không cũng rất khó nói.”

“Thiếu gia đói rồi, muốn ăn cơm, đây tớ gái xem làm thế nào đây”, Tiểu Trịnh nhìn Thiên Chân nở nụ cười khuyh đảo.

“Cho anh chết đói đi cũng được”, Thiên Chân vỗ lấy cái gối tựa ném về phía Tiểu Trịnh, sau đó hài lòng đứng lên đi vào nhà bếp.

Mặt trời lặn. Sắc chiều tà ủa vào xâm chiếm căn phòng, người đàn ông ngồi trên ghế salon uể oải tựa lưng vào ánh sáng đang dần mờ tối, trên khuôn mặt đẹp đẽ và tao nhã đó có một vẻ gì âm u khó đoán.

14. Chương 14: Cười Ta Phụ Lòng[1]

Nơi lắng sâu của số phận là những tháng năm tuổi trẻ của chúng ta, khi mà chúng ta không đủ lý trí và trải nghiệm để chống lại những sự mê hoặc vốn không nên đến gần đó, thế nên cho dù thời gian quay ngược lại, sự bốc đồng vẫn cứ bốc đồng, tin tưởng vẫn là tin tưởng, yêu tha thiết vẫn là yêu tha thiết, và rồi những sự đau thương, thất vọng cũng vẫn khó lòng tránh khỏi

[1]Nguyên văn “Tiểu ngã như kim”, câu này trích trong bài thơ “Hái dâu” của Nạp Lan Tính Đức, nhà viết từ nổi tiếng đời Thanh. Cả hai câu liên nhau có nghĩa: Ánh trăng đã tình cười ta vô tình, cười ta đã phụ tình cảm nàng dành cho.

“Mời cô đi theo hướng này”, Thiên Chân đi theo nhân viên phục vụ mặc áo dài xường xám đi vào hành lang dưới ánh đèn êm dịu, ngẫm đánh giá tất cả xung quanh.

Bình phong vẽ hình họa với bộ khung được chạm khắc, bóng mai thấp thoáng, tiếng nhạc uyển chuyển nhẹ nhàng vang lên lẫn trong tiếng nước chảy róc rách, nhất thời khiến cho người ta tưởng như mình đi lạc vào không gian và thời gian nào khác. Đến khi tấm rèm hạt được vén lên, Thiên Chân nhìn thấy những người đang tụ tập uống rượu vui vẻ bên trong đó, mới cười đi vào.

“Xin lỗi, tôi đến muộn!”, cô đi tới bên cạnh Tiểu Trịnh, đưa chiếc túi giấy tinh tế trong tay cho anh ta, “Một chút tấm lòng của tôi và Trần Úc, chúc sinh nhật vui vẻ.”

“Chào mừng đến với đại bản doanh của tôi”, Tiểu Trịnh ghé sát vào tai cô nói khẽ, “Vừa là Chopard vừa là Bulgary[2], có nhầm không vậy?”

[2] Hai hãng đồ trang sức nổi tiếng thế giới.

“Đúng tâm nguyện của anh”, Thiên Chân cười, trừng mắt nhìn Tiểu Trịnh.

Việc biến nhà hàng Tang Dynasty thành đại bản doanh như thế này, cũng chỉ có mình Trịnh thiếu gia đốt tiền chuyên nghiệp mới có thể làm được.

“Giúp tôi từ chối khéo đi, sự thoải mái của hai người đó khiến tôi nuốt không trôi”, Tiểu Trịnh thấp giọng nói, rồi ôm lấy hai vai Thiên Chân, vẫn dùng nụ cười đầy quyến rũ đó để giới thiệu cô với các vị khách trong bữa tiệc.

“A, cô chẳng phải là người ở...”, có người nhìn cô với ánh mắt hấp háy.

“Ừm, chính là tôi”, Thiên Chân trả lời, khẽ mỉm cười.

Người họ Tần đó quả thực quá nổi tiếng phải không, khiến cho sự ngu ngốc của cô lan khắp mọi nơi.

“Trịnh thiếu gia, vậy mới rồi...”, câu nói ngập ngừng của một người bị Tiểu Trịnh giữ ly rượu lên ngăn lại. “Nào, hôm nay mọi người đến đây mừng sinh nhật, tôi cảm động vô cùng, cạn một ly trước coi như kính lễ.”

Mới rồi hình như nhìn thấy nhân vật nam chính trong câu chuyện cũng có mặt ở đây? Người đó bối rối nhìn Tiểu Trịnh rồi uống hết ly rượu một cách vui vẻ, những lời định nói ra lại bị nuốt hết vào trong bụng.

“Ngày sinh của Trịnh thiếu gia, tại hạ đến muộn quả thực thất lễ, tự nguyện chịu phạt.”

Tiếng các hạt rèm va vào nhau thanh gọn lại vang lên, giọng nói nhẹ nhàng nghe có chút gì đó quen tai.

Thiên Chân ngẩng đầu lên theo phản xạ, nhìn thấy ngay một khuôn mặt quen quen.

“Nếu như nên phạt, thì phạt anh lấy hết toàn bộ rượu ngon giấu trong nhà hàng này ra đây, tôi bao hết”, Tiểu Trịnh cười, đứng dậy.

Cố Vĩnh Nam.

Thiên Chân nhớ ra người vừa đến, chính là ông chủ nhà hàng hải sản tươi sống mà hôm đó Tần Thiển đưa cô đến, hóa ra nhà hàng Tang Dynasty cũng là do anh ta làm chủ.

Ánh mắt của người mới đến đó cũng dừng lại ở chỗ Thiên Chân, trong mắt anh ta lóe lên sự ngạc nhiên, liền ngay sau đó là một nụ cười ý vị sâu xa.

“Đề nghị hay đấy, cứ tính vào tài khoản của tôi, đã gặp người tri kỷ, không có rượu mất vui”, cô còn đang định lên tiếng chào thì một giọng nói thấp trầm vang lên, đột ngột tới mức khiến cô bỗng nhiên mất khả năng ngôn ngữ.

Đó là Tần Thiển.

Trong khoảnh khắc, ánh đèn, mùi rượu, tiếng người đột nhiên trở nên vắng lặng, yên tĩnh và xa xăm. Anh đứng đó, phía sau là cây cầu nhỏ bắc qua dòng nước chảy, áo sơ-mi trắng và quần tây xám sáng, gọn gàng và đẹp đẽ.

Thiên Chân nhìn anh, cảm thấy trái tim như bị bóp nghẹt một cách không thương tiếc, gần như quên cả thở.

Vì sao anh lại có mặt ở đây? Vì sao rõ ràng là đã chia tay, nhưng hai bên vẫn hết lần này đến lần khác gặp lại nhau?

Tần Thiển cũng nhìn cô, ánh mắt chần động.

“Đây là Trịnh thiếu gia mà tôi nói với cậu”, Cố Vĩnh Nam quay người sang Tần Thiển giới thiệu.

“Thường ngày nghe Vĩnh Nam nhắc đến cậu, hôm nay cuối cùng cũng được gặp, thật vinh hạnh”, Tần Thiển đưa tay ra, “Sinh nhật vui vẻ.”

“Cảm ơn anh Tần, tôi cũng đã nghe nhiều về anh, cứ gọi tôi là Tiểu Trịnh được rồi”, Tiểu Trịnh bắt tay Tần Thiển, “Mời ngồi.”

Thiên Chân ngẩn ngơ nhìn Tần Thiển ngồi xuống vị trí cách cô chưa đầy một mét, đột nhiên toàn thân cứng ngắc, tay chân đều trở nên thừa thãi không biết nên để vào đâu.

Cô thậm chí có thể cảm giác thấy những người ngồi xung quanh đang nhìn hai người bọn họ, ánh mắt vừa tò mò, vừa dò hỏi.

“Thiên Chân, công việc mới có tốt không?”, giọng nói thấp trầm quyền rũ bất chợt vang lên bên tai cô. Thiên Chân ngạc nhiên ngẩng đầu lên nhìn, Tần Thiển đang mỉm cười với cô, thái độ nhẹ nhàng tự nhiên, hoàn toàn mang vẻ quan tâm của một ông chủ cũ.

Lòng cô nhờ vậy mà cũng thoải mái hơn, dù rằng cũng vẫn còn hơi chua chát.

“Rất tốt ạ”, cô cũng mỉm cười, nhìn thấy hình bóng bé xíu của mình trong đôi mắt đen sẫm đó.

Nhìn bộ dạng nói cười vô tư giữa hai người bọn họ, sự chú ý của những người xung quanh dần dần bị không khí vui vẻ của bữa tiệc giải tỏa. Uống quá tuần rượu thứ ba, có mấy người càng lúc càng cao hứng. Trong lòng có tâm sự nên Thiên Chân cũng không biết mình đã uống tới mức mặt nóng bừng lên.

“Cô uống ít một chút thôi”, Tiểu Trịnh đang chuyện trò với Tần Thiển và bạn bè bỗng nhiên quay người lại, nhìn cô cười dịu dàng, “Nếu như cả hai chúng ta đều ngã ra đây thì không về nhà được đâu.”

Thiên Chân vừa trả nhà, Tiểu Trịnh thì chưa dọn đi hết, mấy ngày nay bọn họ vẫn ở cùng nhau.

“Biết rồi”, Thiên Chân cũng không nghe rõ anh ta nói điều gì, chỉ gật gật đầu, không chú ý đến việc Tần Thiển đã cau mày lại vì những lời nói của bọn họ.

Cảm thấy trong bụng hơi khó chịu, Thiên Chân đứng lên đi ra toa-lét.

Đứng trước gương, cô vỗ vỗ lên khuôn mặt nóng rẫy của mình.

Cô thật là vô dụng.

Đã nhận lời với Trần Úc sẽ thay anh chúc mừng sinh nhật Tiểu Trinh, vậy mà tối nay cô lại giống như một người gỗ, không cần phải người khác mà ngay cả bản thân cô cũng thấy lạ kỳ.

Mày mắc bệnh gì à – cô giận dữ trừng mắt lên với mình ở trong gương. Người ta đã không coi mày ra gì nữa, mày vẫn còn buồn phiền cái nỗi gì, quần quít để ai xem?

Khi quay về phòng bao, Tiểu Trinh không biết từ lúc nào đã lại uống tiếp, hứng khởi tới mức hơi bất bình thường.

Dường như mấy ngày sau khi cô gái mang tên Cố gì đó xuất hiện, anh ta có vẻ hơi kỳ lạ.

“Tối đây, Thiên Chân”, Tiểu Trinh đưa ly rượu cho cô. “Vừa nãy anh Tần còn khen cô đấy, cô cũng nên mời anh ấy một ly, dù gì thì cũng là giám đốc cũ của cô mà.”

“Lão huynh, anh uống tới mức ngờ ngẩn rồi đấy.”

Thiên Chân ngạc nhiên trừng mắt nhìn Tiểu Trinh, hét lên theo tiềm thức.

Âm thanh ở xung quanh bỗng nhiên bật lại, mọi người đều ngẩn ngơ nhìn cô, ngay cả Tần Thiển và Cố Vĩnh Nam cũng ngẩng đầu lên hơi sững sờ.

Chỉ có mỗi Tiểu Trinh đang ngà ngà say là bám chặt lấy vai cô, cười thoải mái: “Cô thật là... quá đáng yêu, Thiên Chân.”

Không thể kiềm chế được, mọi người cùng cười ồ lên.

Tần Thiển nhìn Thiên Chân khi đó đã đỏ dưng cả mặt lẫn tai lên, một nụ cười ảm áp hiện lên trên khóe miệng.

Dưới ánh đèn dịu dịu, nhìn khuôn mặt xoay nghiêng của cô, đôi mắt sũng nước sáng trong đều đẹp tới mức đáng kinh ngạc. Đã quen với cuộc sống đầy mưu mô thủ đoạn, chỉ có cô vẫn trong sáng như dòng nước có thể nhìn thấu đáy, khiến anh luôn có cảm giác trong lòng dễ chịu khi trông vào.

Chỉ có điều cánh tay đang đặt trên vai cô sao mà trông lại chướng mắt đến thế kia.

Anh nhìn cô khi đó đang tựa vào lòng Tiểu Trinh, cầm ly rượu lên rồi cúi xuống uống, vẻ mặt bình thản có vẻ như không có bất cứ chuyện gì, song đôi mắt đen sẫm đằng sau cặp kính cuối cùng cũng bộc lộ cảm xúc, hơi nheo lại.

Quả thực vô cùng chướng mắt.

Nhưng anh cũng muốn xem xem thằng nhóc trông có vẻ lười nhác nhưng thực ra rất thông minh đó rốt cuộc muốn diễn trò gì.

“Được, tôi mời một ly”, giọng nói trong sáng đột nhiên vang lên bên tai Tần Thiển.

Tần Thiển ngạc nhiên ngược mắt lên, nhìn thấy người con gái mới rồi còn lúng túng không biết làm gì đã cầm chai rượu vang rót vào hai ly, một ly dành cho anh, còn một ly cầm trong tay.

“Thiên Chân?”, anh sững người.

“Ly này là để cảm ơn anh ngày trước đã dành cho tôi công việc đó, giúp tôi học được rất nhiều thứ, nhìn thấy nhiều mặt của cuộc sống, hiện giờ mới có thể tự tin bắt đầu công việc mới”, cô đưa ly rượu thuộc về Tần Thiển đến trước mặt anh, sau đó ngửa đầu uống một hơi cạn hết ly rượu trong tay mình.

Tần Thiển giật thót người, suýt nữa thì đứng bật dậy.

Cô đang làm gì đây? Lần trước uống rượu say đã làm chân mình bị thương, rồi dần vật tới tận nửa đêm, với liều lượng của cô như vậy mà dám uống kiểu đó hay sao?

Thế nhưng trước con mắt của mọi người, trong tình huống đó anh cũng không tiện chối từ, chỉ đành uống cạn ly đó với cô.

“Ly rượu này, cảm ơn anh đã nhiều lần khai sáng cho tôi, giúp tôi hiểu được nhiều bài học trong cuộc sống, biết cách cho qua những chuyện trong quá khứ”, Thiên Chân lại rót thêm ly nữa, ngửa cổ uống cạn, vẫn không quên hướng về phía Cố Vĩnh Nam cười cười, “Anh Cố, rượu của anh ở đây đúng là rượu ngon, hương vị rất tuyệt vời.”

“Thiên Chân!”, Tần Thiển cảm thấy có gì đó không bình thường, anh bỏ ly rượu trong tay xuống, vừa định nói gì đó, nhưng đã bị cô cướp ngay lấy ly rượu rồi lại rót đầy, “Nào, cạn ly.”

Nhìn thấy anh đứng lên, cô đặt dần chai rượu xuống bàn, mạnh tới mức khiến cho chiếc bàn rung lên một chập.

“Anh có uống hay không? Hay là anh không dám uống với tôi?”, cô trừng mắt nhìn anh, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng bừng.

Tần Thiển dở khóc dở cười, lần đầu tiên trong đời không biết phải làm gì.

Dưới ánh mắt bức bách của cô, anh lại đành uống thêm một ly trong sự bất lực.

“Ly này dành cho chúng ta... cuối cùng đã không còn quan hệ gì nữa cả”, cô uống được nửa ly, tay bưng lấy miệng, trừng trạo nuốt chắt lỏng đó vào trong cổ, khi ngẩng đầu lên đôi mắt sưng nước hơi nhấp nháy, “Coi như giờ đây ngồi cùng nhau ăn cơm, uống rượu, tôi cũng biết việc gặp lại dù là bạn bè, đều là shit.”

“Thiên Chân, cô say rồi”, Cố Vĩnh Nam định lấy ly rượu trong tay Thiên Chân nhưng bị cô gạt ra. Thiên Chân thậm chí còn giữ chặt lấy vai anh ta, lớn tiếng cười: “Anh Cố, vì sao anh lại mở cái nhà hàng hải sản tươi sống đó chứ, anh biết không, nếu như anh không mở nhà hàng đó, anh ấy sẽ không đưa tôi đến đó, tôi cũng sẽ không vì một phút kích động mà nói lời chia tay....”

“Đúng, là tôi đã nói đến chuyện chia tay trước”, cô ngửa cổ uống nốt nửa ly rượu còn lại, rồi đặt mạnh chiếc ly trống không xuống bàn, “Tôi không muốn bị vứt bỏ, thế nên tôi chủ động từ bỏ anh ấy trước, Tần Thiển, ai bỏ đi thì ai không sống nổi kia chứ.”

“Anh tặng tôi chiếc váy cưới đó, nói gì mà muốn tôi sẽ lấy được một người yêu thương mình thực sự, một người tốt hơn anh, thế nhưng anh có biết hay không”, Thiên Chân cúi đầu, lẩm bẩm trong miệng, “Anh có biết hay không... Tôi sẽ không bao giờ đối tốt với ai như vậy nữa....”

Tần Thiển nhìn cô, đứng chết lặng ngay tại chỗ, không sao động đậy được.

Còn cô lại không nhìn anh, khóe mắt đã thấm đẫm vẻ say sưa, trên miệng vẫn còn đọng lại nụ cười mỉm, khuôn mặt vốn đã xinh đẹp thêm hơi rượu lại càng tỏa sáng long lanh. Cô không hề mượn rượu giả điên, cũng không khóc lóc than vãn chê trách, chỉ nói với giọng điệu hết sức nhẹ nhàng, nói ra những điều âm ỉ và khó chịu vẫn cất giấu ở trong lòng, song lại khiến cho trái tim anh cảm thấy một nỗi đớn đau không thể nào kiềm chế nổi.

Phải dừng cảm tới mức nào mới có thể giữ những điều đó lại trong lòng.

Anh nhớ đến khi đứng trong hàng người dài dằng dặc dưới chân tháp Eiffel, cô đã cười và giơ tay lên vẫy vẫy anh.

Còn cả lần cô mặc bộ punk, toàn thân ướt hơi rượu nhưng nụ cười tươi sáng, nói: Chỉ là do tôi thấy cái tên Mathieu được viết lên hàng đầu trong danh sách các họa sỹ graffiti nên tôi nghĩ rằng anh rất xem trọng anh ta. Với lại tất cả đều thuận lợi mà.

Hôm trời mưa gặp tai nạn ở dọc đường, cô đã ra lệnh cho anh bằng một giọng bình tĩnh: Đổi chỗ đi, để tôi lái xe.

Đã bao nhiêu lần khi anh đẩy cửa ra, trong không gian tràn ngập mùi thơm của đồ ăn, cô thò người ra khỏi gian bếp, thông báo cho anh về thực đơn bữa đó.

Lúc anh tỉnh dậy sau cơn ác mộng, cô không nói một lời rót ly nước cho anh, kẻ sát bên mình, dịu dàng và yên lặng.

Thực ra cô vẫn cứ luôn lặng lẽ ủng hộ anh một cách can đảm, đem lại hơi ấm cho anh.

Thiên Chân.

Anh vừa đưa tay ra định đỡ, đã thấy cô loạng choạng trong giây lát rồi ngã gọn vào lòng Tiểu Trinh.

Đầu mơ mơ màng màng, ánh sáng ảm áp chiếu trên mí mắt cô, cảm giác lười biếng khiến cho Thiên Chân không muốn mở mắt ra, nhưng dạ dày bỗng lộn tùng phèo, cô bưng lấy miệng, chống tay đứng dậy, thấy trước mắt xuất hiện một chiếc túi giấy màu trắng. Cô không kịp nghĩ ngợi gì cầm ngay lấy rồi nôn thốc tháo tới mức hoa mày chóng mặt.

Một tờ khăn giấy lại được đưa tới, cô thở khê rồi nhận lấy, lau miệng xong mới cảm thấy có gì đó không bình thường lắm.

“Súc miệng đi”, người đàn ông ngồi bên cạnh cô đưa một cốc nước ra.

Thiên Chân nhận lấy như đang trong cơn mộng du, mắt mở to nhìn người ngồi trước mặt mình.

“Anh... tôi...”, cô nhổ nước trong miệng ra, vẫn với bộ dạng như vừa bị sét đánh trúng, không thể nào thoát khỏi trạng thái bàng hoàng kinh ngạc.

“Anh cái gì? Tôi cái gì?”, anh cầm lấy chiếc cốc đổ nước còn lại trong đó đi rồi vứt vào thùng rác, sau đó lại rút thêm một tờ khăn giấy đưa cho cô.

“Tiểu Trinh đâu rồi?”, Thiên Chân bắt lực nhìn xung quanh, muốn biết mình rốt cuộc đang ở chỗ nào.

“Say rồi, đi với một cô gái rồi”, lông mày anh hơi chau lại, “Em cũng say rồi, đây là phòng khách của nhà hàng Tang Dynasty, anh không biết hiện giờ em sống ở đâu.”

“Tôi sống cùng Tần Thiển”, trả lời một cách máy móc, cô không nhận ra Tần Thiển lại cau mày.

“Sao anh lại ở đây?”, cô hỏi, bàn tay bám chặt lấy ga giường chứng tỏ cô đang căng thẳng.

“Anh...”, Tần Thiển nhìn cô, muốn nói gì đó nhưng lại thôi, song cuối cùng khê thở dài một tiếng, “Anh không yên tâm về em.”

Thiên Chân hơi run rẩy, đôi mắt sưng nước nhìn anh đong đầy sự ngạc nhiên.

“Có đói không? Suốt buổi tối em chưa ăn bất cứ thứ gì”, anh cầm thực đơn lên, tránh không nhìn vào đôi mắt dễ làm cho trái tim mình xao động đó, “Anh gọi giúp em một chút đồ ăn đêm nhé?”

Giọng nói dịu dàng của anh khiến cho cô muốn khóc.

“Thiên Chân?”, anh ngẩng đầu lên nhìn.

“Tùy anh đi”, cô đáp lại một cách hỗn loạn.

Một bát tôm tươi hoành thánh, một bánh bao cua lồng hấp, hai bát đậu đỏ chua, một đĩa bánh thủy tinh anh đào... Thiên Chân nhìn bữa ăn đêm mà người phục vụ bê lên, ngạc nhiên ngẩng đầu.

“Muộn như vậy rồi nên tiệm Paul đã đóng cửa”, Tần Thiển lên tiếng, “Nếu không thì sẽ có món bánh ngọt mà em thích.”

“Nhưng em không ăn nổi”, cô nói.

“Anh có bảo là em phải ăn một mình đâu?”, anh uống một hớp trà, sau đó cầm một chiếc bánh tart trứng lên.

Thiên Chân hơi ngẩn người rồi ngập ngừng nhìn Tần Thiển: “Cái món... hoành thánh đó là của anh hay của em?”

Tần Thiển nhìn cô, đôi mắt thâm đen như mực sâu hun hút.

“Là của em”, anh nói.

Khi cúi đầu xuống, trên khuôn mặt nghiêm khắc thoáng hiện lên một nụ cười nhẹ nhàng không sao kìm nén được.

Anh không thể mang cô về nhà nữa, cũng không tiện tiếp xúc nhiều với cô ở những nơi công cộng, những người dự tiệc hôm nay đều biết chừng mực, mà ở chỗ của Cố Vĩnh Nam cũng an toàn, về điểm này thì anh có thể yên tâm. Thế nên trong lúc này, anh có thể vui vẻ ngắm nhìn bộ dạng thưởng thức món ăn ngon của cô.

Nhìn cô ăn có vẻ rất hài lòng.

Đáng lẽ có thể đi rồi, nhưng thấy cô say tới mức đó, anh quả thực không thể nào yên tâm nổi.

Nhìn thấy cô ngủ mê mết, anh định bụng ở lại một lát rồi đi cũng được, thế nhưng vẫn muốn nhìn thêm khuôn mặt cô lúc ngủ, ý muốn đó cứ lặp đi lặp lại trong đầu, cho tới khi cô tỉnh giấc.

Rõ ràng đã biết con bé ngủ không đẹp đẽ gì, giấc ngủ cũng không yên, nhưng anh vẫn như bị ma ám, không sao đi nổi.

Nếu mà vẫn còn như khi trước, thì hôm nay chắc chắn anh đã mắng cho cô một trận nặng nề rồi.

Say rượu, ngoài chuyện mất thể diện của mình không nói, ngay cả thể diện của anh cũng làm ất hết.

Nhưng lúc này đây ngồi nhìn cô lặng lẽ ăn không nói một lời, giống hệt như một con mèo nhỏ, anh lại cảm thấy trong lồng ngực mình ảm áp, dù không tránh khỏi ngập tràn nỗi xót xa.

Tôi sẽ rời xa anh mãi mãi, sẽ không bao giờ muốn gặp lại anh nữa.

Thật xấu hổ, Đoạn Thiên Chân.

Cô nhớ lại câu nói hôm đó đã vút lại cho anh, thất vọng chọc chọc bát tôm hoành thánh hoàn toàn vô tội ấy.

Sau khi nhìn thấy anh, tất cả những lời cô nói đều trở thành vô nghĩa.

Cô ngẩng đầu lên, cô đâu có cách xa anh đến vậy? Lúc này anh đứng ở nơi cách cô chưa đầy ba mét, lật giở cuốn tạp chí của nhà hàng với thái độ bình thản.

“Ăn xong rồi à?”, anh ngẩng đầu nhìn cô hỏi.

Ánh đèn quá dịu dàng, chiếc áo sơ-mi trắng anh đang mặc trên người mở một khuy trên cùng, làm lộ ra phần cổ với đường cong hoàn hảo, mang một vẻ gợi cảm không sao tả xiết.

Thiên Chân hoảng loạn gật đầu, giận không thể tát ngay ỳnh một cái.

“Sắp ba giờ rồi”, anh nhìn đồng hồ, “Em đi tắm đi rồi ngủ một giấc, ngày mai là chủ nhật có thể dậy muộn một chút. Anh đi đây.”

“Muộn như vậy rồi anh còn đi đâu?”, vừa nói xong, Thiên Chân lập tức muốn cắn đứt lưỡi mình. Khuôn mặt cô đột nhiên đỏ lựng lên: “Là em nói anh vẫn còn đi về nhà ư? Có thể ở luôn đây cũng được.”

Tần Thiển sững người.

“Không phải”, Thiên Chân gần như muốn ngất đi: “Là em nói... Anh có thể ở lại một phòng khác.”

Tần Thiển nhìn cô, cuối cùng không kìm nổi phải bật cười, tiếng cười nghe trầm trầm rất dễ chịu.

Thiên Chân lập bập đứng lên, mặt đỏ tới mức gần như khiến cho đỉnh đầu bốc khói.

Cô quả thực là kẻ ngốc nhất, ngốc không có đối thủ trong vũ trụ này.

“Chúc ngủ ngon”, anh nhìn cô bằng ánh mắt sâu hun hút, “Hẹn gặp lại em.”

Dù là ở trong cùng một thành phố, nhưng việc gặp lại cũng chưa biết lúc nào.

Ly này dành cho chúng ta cuối cùng đã không còn quan hệ gì nữa cả, coi như giờ đây ngồi cùng nhau ăn cơm, uống rượu, tôi cũng biết việc gặp lại dù với tư cách bạn bè, đều là shit.

Câu cô mới nói hồi ban tối lại vang lên ở trong đầu.

Nói vậy quá đúng.

Cứ tham lam nhớ tiếc những ngày tươi đẹp, để rồi bất lực nhìn thời gian trôi đi không trở lại.

“Tạm biệt”, Thiên Chân đáp lại theo tiềm thức, nhìn anh quay người bước đi.

“Chờ chút”, nhìn thấy chiếc điện thoại để trên tủ đầu giường, cô gọi anh lại.

Cầm chiếc điện thoại mỏng mảnh trong tay, hơi lạnh của kim loại khiến cho tay cô khẽ run lên.

Hóa ra việc có thể nhìn thấy anh thêm một giây cũng tốt.

Bước chân rối loạn, nếu như không phải anh kịp thời đưa tay ra đỡ, thì cô đã ngã xuống rồi.

Đúng vào khoảnh khắc ấy, cô nhìn thấy chiếc lắc làm bằng obsidian trên cổ tay phải của anh, ánh sáng mờ mờ của nó khiến cô thấy đau mắt, và trái tim cũng đón đau.

Nhưng sau khi đỡ được cô, anh đã lẳng lặng thu tay về.

“Em nghỉ sớm đi”, giọng anh bình tĩnh.

“Gọi thêm một chai rượu nữa đi.”

“Thiên Chân?”, anh ngạc nhiên ngược mắt nhìn cô, tưởng rằng mình đã nghe nhầm.

“Phải chăng là chỉ có uống say, em mới có thể giữ anh lại được?”, cô nhìn anh nói khẽ.

Tần Thiển sững người, nhìn cô đăm đăm với vẻ vô cùng kinh ngạc.

Cô có biết là mình vừa mới nói gì không?

“Em nghỉ sớm đi”, anh cười dịu dàng, làm bộ như cho rằng cô chỉ nói đùa.

“Anh đang trốn tránh cái gì?”, câu hỏi của cô khiến cho nụ cười trên khuôn mặt anh đông cứng, “Anh đang trốn tránh em phải không?”

“Thiên Chân...”, vì quá ngạc nhiên nên khi đối diện với đôi mắt trong suốt của cô, trong đầu anh hỗn loạn không biết nói gì mới được.

Cô nhẹ nhàng áp tay lên ngực anh, qua lớp vải mỏng manh, anh có thể cảm nhận thấy rõ sự mềm mại và ấm áp của bàn tay cô.

“Tim anh đột nhiên đập mạnh quá”, cô ngẩng đầu lên nhìn anh chăm chú, “Em cảm giác thấy ở trong đó có em... Dù chỉ là một phần rất nhỏ thôi, nhưng vẫn là có em.”

Anh bỗng nhiên mất đi dũng khí đối diện với cô, mắt bối rối nhìn đi nơi khác, đồng thời kéo tay cô xuống.

“Thiên Chân, đừng gây chuyện nữa”, anh khẽ trách.

Song ngực vẫn đập thành thịch, mất hẳn nhịp bình thường.

Thiên Chân đột nhiên cười, dưới ánh sáng của đèn tường, nụ cười đó tuyệt đẹp nhưng đầy buồn thương.

Anh nhìn cô, cảm giác thất bại trào dâng trong lòng. Sao lại xảy ra chuyện này? Tối hôm nay bắt đầu từ khi cô chúc rượu, anh đã dần dần lui bước và thối lui.

Không thể kéo dài được chuyện này, tình cảnh hiện tại, con người cô hiện tại đều khiến anh không biết phải làm gì.

“Vì sao anh lại đeo chiếc lắc tay đó?”, cô hỏi khẽ, đánh trúng vào điểm yếu của anh.

Anh bất chợt ngược mắt lên, sắc mặt hơi thay đổi, chỉ có điều sự thay đổi trong giây lát đó đã lọt hết vào tầm mắt của cô.

Đá obsidian có thể hút đi tất cả những vận khí xấu trên cơ thể cô, cũng có thể khiến cho cô không sợ ánh nắng mặt trời buổi sớm nữa.

Buổi sáng hôm đó, anh đã tự tay đeo chiếc vòng đó vào cho cô, nụ cười ấm áp.

Thế nên vì nụ cười đó, khi ở sân bay Frankfurt cô đã tìm nhặt từng hạt bị rơi vãi về trong tâm trạng lòng nóng như lửa đốt, sau đó ngồi xâu lại trên chạng bay về.

Chỉ là một chiếc vòng tay, đối với em nó quan trọng tới mức nào? Còn nữa, sao em quay lại, quay lại nơi đây?

Sau này khi đứng bên bờ sông Thames trong đêm gió lạnh, anh đã khẽ hỏi cô như vậy.

“Chiếc lắc này đối với anh cũng rất quan trọng đúng không?”, cô hỏi, “Trước đây anh không đeo nó, vì sao sau khi em trả cho anh, anh lại đeo lên?”

Mỗi lời nói của cô đều đẩy anh tới đường cùng.

“Anh là người đàn ông xấu xa nhất, hèn nhất nhất mà em từng gặp”, cô nói lạnh lùng, nhìn chăm chú vào khuôn mặt trầm lặng của anh, “Không yêu em cũng được, rời xa em cũng được, em đều chấp nhận. Nhưng đã không muốn giữ em lại, thì vì sao anh còn cứ làm ra vẻ có tình có nghĩa như vậy? Nhìn thấy em hoang mang bất định, bị hành hạ giày vò, anh thấy sung sướng lắm à?”

Nếu rời xa cô thì đừng có an ủi cô, anh phải biết rằng mỗi lần vá víu, trái tim cô lại bị đâm cho đau nhói một lần chứ.

“Trước đây em biết rằng ở bên anh sẽ rất khó khăn, nhưng em không ngờ được rằng hóa ra sau khi rời xa anh còn khó khăn hơn. Rất nhiều người có thể chia tay một cách dễ dàng nhanh chóng, quay người đi là lại có thể tìm được niềm vui mới, nhưng em không biết phải làm thế nào mới có thể thoải mái như thế được”, cô cúi đầu, thấp giọng giễu cợt mình. “Em vẫn luôn như vậy, cố chấp cho đến chết. Em đã phải mất tám năm để quên được Trần Úc, nhưng không biết phải dùng tới bao nhiêu năm mới có thể quên anh.”

“Thiên Chân, xin lỗi em!”, anh lên tiếng một cách khó khăn. Lời nói của cô cứ dần dần thấm sâu vào ý thức của anh, khiến cho lục phủ ngũ tạng của anh đều quặn thắt vào.

“Anh chẳng có lỗi gì với em cả, thật đấy”, cô vẫn cứ khẽ khàng cười, “Chỉ là em cảm thấy nếu như yêu một người thì hãy nghiêm túc một chút, sao có thể nói buông tay là buông tay, nói quên là quên được. Ít ra thì em không thể.”

“Thế nên, xin anh hãy giúp em, hãy xấu xa với em hơn một chút, từ nay về sau, đừng có cười với em, đừng nói chuyện gì với em nữa, nếu nhìn thấy em thì hãy cứ coi như không nhìn thấy”, cô ngược mắt lên nhìn anh, nụ cười bên khóe môi buồn bã tới động lòng người, “Còn em, cũng sẽ làm như vậy.”

Tần Thiển nhìn cô, cảm thấy cổ họng mình tắc nghẹn, ngay cả việc thở bình thường cũng trở nên hết sức khó khăn.

Được.

Ngay cả một từ đơn giản vậy nhưng anh cũng không thể nói thành lời.

Anh nhớ trước kia dù là khi làm việc hay ở nhà, cô luôn lặng lẽ đứng ở một bên, khi nào gọi thì tới, có lúc thì không mời mà tự đến, nên ở bên anh luôn có cái bóng mảnh mai đó, đi theo anh đến mọi nơi, thỉnh thoảng anh ngẩng đầu lên, đều nhìn thấy nụ cười của cô, đôi mắt to nhấp nháy. Khi ấy, thế giới của anh trở nên yên tĩnh và hài hòa, trong ngực cảm thấy đầy áp và ấm áp.

Anh phải trả lời cô thế nào đây?

Trong lòng rõ ràng đã có câu trả lời, nhưng dù thế nào cũng không sao nói ra nổi, bởi vì qua đôi mắt đang cổ ngấn dòng nước đó, anh nhìn thấy sự quyết tâm của cô. Anh thấy mình như đang đứng giữa tảng băng đập dềnh trên mặt biển, tiến không được, lui cũng chẳng xong.

Một nụ hôn mềm rũ bất chợt áp lên môi anh, anh hoảng hốt lùi ra sau một bước, lưng áp vào cánh cửa.

“Thiên Chân!”, anh nín thở, nắm lấy vai cô cố gắng kéo cô ra, nhưng cảm giác mềm mại thơm tho của làn môi đó vẫn tồn tại một cách mãnh liệt.

“Anh không nỡ vứt bỏ em, hóa ra anh cũng biết do dự”, cô cười mỉa mai, không biết là cười anh hay cười giễu chính mình, “Chẳng bằng thành thực hơn một chút, chúng ta hãy dùng cơ thể để cắt đứt một lần đi.”

“Ý em là gì?”, anh ngạc nhiên hỏi.

“Nếu như anh không dám hôn em, không dám ôm em, chứng tỏ anh chột dạ. Nếu đã như vậy, em sẽ dùng tất cả mọi cách thức để tìm cho được nguyên nhân vì sao anh lại trốn tránh em”, cô nhìn anh bằng ánh mắt sáng trong, “Trái lại, qua đêm nay, chúng ta thành người xa lạ.”

Cô đang uy hiếp anh, cô dám dùng thủ đoạn đó để uy hiếp anh.

Tần Thiển nhìn cô chăm chú, ngực phập phồng không yên.

Trầm mặc một hồi lâu.

Cô áp sát cơ thể anh, đưa tay vòng quanh cổ anh.

“Hóa ra anh thực sự không yêu em”, cô nói.

Sau đó, cô hôn anh, dịu dàng nhưng tuyệt vọng.

Tất cả sự phòng bị của anh bị khoảnh khắc đó đập tan.

Anh ôm siết lấy eo lưng cô, nụ hôn của anh càng đón đau và tuyệt vọng hơn.

Trong màn sương mù dày đặc là hai thân hình đang quấn vào nhau mãnh liệt.

Những cánh hoa hồng rụng rơi dập dềnh trong hồ nước, lấp lánh sắc màu theo từng nhịp sóng.

Mùi hương nồng đậm lượn lờ trong hơi thở, cô cắn môi, cố gắng đón nhận từng cơn sóng tình dồn dập, đôi má bị nước hồ thấm ướt đỏ thắm lên.

Anh muốn dịu dàng, nhưng đã mất khả năng kiểm soát tự bao giờ. Thời khắc chạm vào cơ thể cô, anh mới phát hiện ra rằng anh khao khát cô tới mức nào, anh nhớ thương cô tới mức nào.

Thế nhưng anh lại sợ đôi mắt trong sáng của cô, đôi mắt dường như có thể nhìn xuyên qua sự yếu đuối và né tránh ở nơi sâu nhất trong linh hồn anh. Anh xoay người cô lại, giữ chặt lấy eo lưng mềm mại của cô từ phía sau.

Cô thở hổn hển, dòng lệ ngưng tụ nơi khóe mắt cuối cùng cũng âm thầm lăn ra đầy mặt.

Trong niềm vui của sự kích thích điên cuồng, cô không thể nhìn thấy mặt anh, không thể nhìn thấy vẻ đau đớn của anh, không nhìn thấy mặt anh khi đó cũng đã dần phủ một làn sương mỏng.

Qua đêm nay, chúng ta thành người xa lạ.

Giọng nói của cô như một lưỡi dao sắc lẹm đâm thẳng vào ngực anh, khiến anh đau tới mức gần như muốn hóa điên. Anh chỉ có thể nhẫn nhịn, chỉ có thể ức chế, nhưng vào giây phút cả hai quấn lấy nhau, sự mất kiểm soát của anh lại bộc lộ cả ra.

Anh làm đau cô, anh biết.

Hóa ra khi yêu tới cực điểm sẽ trở thành sự tra tấn, giày vò cô và giày vò chính bản thân anh.

Yêu

Anh yêu em

Thiên Chân.

“Tần Thiển, anh ngủ rồi à?”, trong ánh sáng mờ mờ của buổi bình minh, cô nghe thấy tiếng thở đều ở bên mình, khẽ hỏi.

Anh ôm lấy cô, không nói gì, chắc đã ngủ say rồi.

“Thực ra, em rất thích được anh ôm khi ngủ, ngay từ lần đầu tiên được anh ôm đã thích rồi, dù rằng khi đó chúng ta vẫn chưa quen thân, nhưng cảm giác vẫn vô cùng ấm áp”, giọng cô nhẹ nhàng như đang nói với chính mình, “Đây là... lần cuối cùng rồi.”

Nước mắt cứ vậy lặng lẽ chảy tràn trên mặt.

“Em không muốn đi, nhưng anh không cần đến em”, cô rúc mặt mình vào sâu hơn trong cánh tay anh, nước mắt tuôn ra nóng hổi, “Anh làm sao biết được em không thể kia chứ?”

“Em có thể bảo vệ anh, chia niềm vui của em cho anh, không để cho người khác làm tổn thương anh”, giọng mũi nghèn nghẹt mang theo một tiếng nấc nghẹn ngào vang lên một cách ầm Ứt trong ngực anh.

Em có thể...

Những lời tâm sự của cô dần dần nín bặt.

Mang theo một nỗi buồn thương và xót xa vô tận, cô nặng nề đi vào giấc ngủ.

Bầu không khí yên tĩnh của một ngày mới dần dần hé sáng.

Cô tưởng rằng anh đã ngủ, thực ra cô mới là người ngủ trước.

Cô cho rằng chỉ có mình mình đau khổ, buồn bã, thực ra vẫn còn một người khác rơi nước mắt mà không thể nói thành lời.

“Thiên Chân, chào buổi sáng.”

Một giọng nói tươi sáng vang lên ở phía sau, Thiên Chân quay người lại, nhìn thấy Cố Vĩnh Nam đang đi về phía mình.

“Chào buổi sáng, thực ra... cũng không còn sáng nữa”, cô cười, khuôn mặt hơi nóng lên – chắc anh ta cũng đoán được đêm qua cô và Tần Thiển đã ở với nhau.

Cố Vĩnh Nam nhìn Thiên Chân mỉm cười, bộ dạng ngại ngùng lo sợ đó khiến cho anh nhớ tới một người trong ký Ức.

“Về nhà à? Cô sống ở đâu?”, anh hỏi.

“King Road”, cô đáp.

“Để tôi đưa cô về, cũng tiện đường”, đi ra khỏi cửa chính, anh ta lấy chìa khóa ô tô ra.

“Vậy thì phiền anh”, Thiên Chân mỉm cười.

Chiếc Bentley Continental thanh lịch, còn người đàn ông ngồi bên cạnh mặc một bộ thể thao thường ngày giản đơn của hãng Ralph Lauren, trông thực rất hợp với nhau, một sự phù hợp khó lòng diễn tả.

“Đêm qua cô bị say, nghỉ ngơi ổn rồi chứ?”, Cố Vĩnh Nam lên tiếng hỏi.

“À... Cũng ổn”, mặt Thiên Chân lại nóng lên.

Thực ra cô cơ bản cũng không nghỉ ngơi gì mấy, ngủ chừnĐ được gần bốn tiếng đồng hồ thì lẶng lẶ trở dậy, sợ cảnh hai bên đối diện với nhau không biết nói gì. May mà Tần Thiển vẫn chưa tỉnh giấc, tránh được biết bao nhiêu lúng túng.

Cũng tốt, cứ vậy cũng không cần nói lời tạm biệt.

“Anh Cố và Tần Thiển rất thân nhau à?”

“Ừm, quen nhau rồi chơi cùng từ nhỏ, đều thích trò lặn nước, tất cả những chỗ có thể lặn ở Hồng Kông đều đã từng ghé qua. Giờ đây hỂ có kỳ nghỉ nào lại cùng nhau đến một đảo quốc khác chơi”, anh ta liếc nhìn cô, cười nói. “Cô gọi cậu ấy là Tần Thiển à?”

“Vâng”, Thiên Chân đáp.

“Thực ra cậu ấy có vẻ không thích người khác gọi mình bằng cái tên Trung Quốc, cô không nhận ra chúng tôi dù rất thân nhau nhưng tôi cũng vẫn gọi là Kevin à?”, Cố Vĩnh Nam nói.

“A, anh ấy chưa bao giờ nhắc đến chuyện này...”, Thiên Chân hết sức ngạc nhiên.

“Đó là cái tên mẹ cậu ấy đặt cho”, Cố Vĩnh Nam giải thích, “Bố cậu ấy ở Trung Quốc cũng có thể coi là dạng danh gia vọng tộc, chỉ có điều mẹ cậu ấy là vợ bé, nên cuộc sống cũng không mấy vui vẻ, mười năm trước đã qua đời rồi. Từ nhỏ cậu ấy đã sống cùng mẹ ở nơi khác, tình cảm với cả gia tộc không có gì sâu

sắc, thế nên hiện giờ gần như không qua lại chút nào. Tôi nghĩ cái tên do mẹ cậu ấy đặt có lẽ là có ngụ ý gì đó.”

Thiên Chân hơi sững người... Làm vợ bé, lại luôn buồn bã không vui, ngụ ý gì đây? Tình thâm duyên thiên, hay là tình thiên duyên thâm[3]?

[3] Tình sâu duyên cạn, hay là tình cạn duyên sâu.

Ý nghĩ đó khiến cô bất giác cảm thấy hơi mất mát.

“Tôi vẫn luôn gọi anh ấy là Tần Thiển”, cô bối rối cất lời, dường như anh ấy cũng không hề có phản ứng gì về việc đó.

“Đối với cậu ấy mà nói, cô vô cùng đặc biệt”, Cố Vĩnh Nam cười, nói bằng giọng điệu khẳng định.

Thiên Chân cười nhạt, không nói gì.

“Tính cách của Kevin vốn trầm lặng, từ nhỏ đã quen giấu mọi chuyện vào trong lòng, nhưng cậu ấy là một người rất có trách nhiệm”, Cố Vĩnh Nam lại nói.

“Anh Cố, sao anh lại muốn nói những chuyện này với tôi?”, Thiên Chân hỏi.

“Cô biết vì sao mà”, Vĩnh Nam cười mỉm.

“Là vì anh cảm thấy tôi hoàn toàn có đủ tư cách trở thành người phụ nữ của anh ấy, ở lại bên anh ấy có đúng không?”

“Cũng không hẳn”, Cố Vĩnh Nam chậm rãi nói, “Tôi cảm thấy cô xứng đáng để cậu ấy yêu.”

Nguyễn đắc nhất tâm nhân, bạch đầu bất tương ly[4]... là một việc khó khăn đến thế nào kia chứ.

Thiên Chân ngẩn người, sau đó lập tức cười khẽ, trong nụ cười chứa đựng bao nhiêu sự đắng cay và bất lực.

[4] Câu thơ trong bài “Bạch đầu ngâm” của Trác Văn Quân, tạm dịch: Mong lòng người trước sau như một, bạch đầu chẳng xa nhau.

“Anh cảm thấy tôi xứng đáng với tình yêu của anh ấy, người khác cũng thấy như vậy, nhưng chỉ mình anh ấy không chịu thừa nhận điều đó... Thế nên, vấn đề không phải ở chỗ tôi, mà là ở anh ấy, chẳng phải sao?”

Cố Vĩnh Nam quay sang nhìn cô một cái, không nói thêm gì.

“Tôi đã hết sức rồi, anh Cố”, cô nói khẽ khàng. “Bất kể là gì, kể cả phải trả một cái giá rất ới có thể đạt được, dù là khi đã giữ được trong tay thì chưa chắc đã hạnh phúc.”

“Kevin đã đi chưa?”, quay về nhà hàng Tang Dynasty, Cố Vĩnh Nam hỏi nhân viên quản lý quầy lễ tân.

“Chưa ạ, giám đốc Tần vẫn ở trong phòng khách, vừa mới hỏi đến anh, còn yêu cầu đưa một bộ quần áo mới đến nữa.”

“Ừm”, anh gật đầu, đi vào trong thang máy.

“Về rồi à?”, Tần Thiển vừa mở cửa, vừa cài khuy cổ tay áo, mắt nhìn người đàn ông đứng trước mặt mình. “Đường đường là một giám đốc lại tự mình làm tài xế từ bao giờ thế?”

“Việc đó thì còn phải xem đưa đón người nào”, Cố Vĩnh Nam cười rồi đi vào trong phòng, “Xem chừng sắc khí của cô ấy không tốt lắm, cậu cũng không biết thương hoa tiếc ngọc gì cả, tiết chế một chút chứ.”

“Đa tạ đã bận tâm”, Tần Thiển liếc nhìn Cố Vĩnh Nam, buông một câu không nóng, không lạnh.

“Cô ấy nói cô ấy đã cố hết sức, là ý gì?”, Cố Vĩnh Nam cười đầy ngụ ý. “Lẽ nào đêm qua là đêm cuối cùng?”

Ánh mắt Tần Thiển hơi sầm lại, không nói gì.

Thực ra ngay khi cô dậy, anh cũng đã tỉnh ngủ rồi. Sợ cô lúng túng, nên anh giả bộ như vẫn ngủ, cảm giác thấy cơ thể ấm áp của cô rời khỏi lòng mình. Cô khẽ khàng kéo chăn cho anh, nhẹ nhàng xuống giường, mặc quần áo, rửa mặt, cầm túi xách lên... sau đó đi ra.

Tất cả sự quyến luyến, lẩn tránh đều bị cô vứt lại trong gian phòng này cùng với khoảnh khắc cánh cửa đóng vào.

“Năm tháng qua nhanh, chẳng bằng trân trọng những gì ta đang có”, Cố Vĩnh Nam nói, nhìn vào Tần Thiển.

“Cậu nói tôi à?”, Tần Thiển bừng tỉnh lại, nhìn Cố Vĩnh Nam cười giễu cợt. “Cậu hãy tự lo cho bản thân mình đi, bao nhiêu lâu rồi không quay về Hồng Kông?”

Sắc mặt Cố Vĩnh Nam hơi thay đổi.

Muốn viết một bài báo liên quan đến David Bowie[5], trọng tâm là phục trang và cách hóa trang từ khi chối lợi đến lúc suy đồi của ông, thế nên suốt cả ngày thứ hai Thiên Chân chạy khắp nơi để phỏng vấn mấy người trong giới âm nhạc và nhà thiết kế tạo hình.

[5] David Robert Jones; sinh ngày 8 tháng 1 năm 1947, một ca sĩ, nhạc sĩ, diễn viên, nhà sản xuất âm nhạc người Anh.

Cho đến chập tối, trên phố ngựa xe tấp nập, cô mới xem đồng hồ, quyết định tự đi đến cửa hàng mua một suất bữa tối mang về ăn.

Ngẩng đầu lên, một bóng người trông quen thuộc ở gần đó lập tức thu hút sự chú ý của cô.

“Này, cô là Cố...”, cô đi nhanh tới đó, gọi người con gái trẻ trước mắt mình lại.

“Cố Phi Vân”, cô gái nhìn Thiên Chân, vẻ phòng bị hiện lên trên mặt.

“Tôi là Đoàn Thiên Chân”, cô cười, “Xin lỗi, hôm đó ở nhà Tiểu Trịnh tôi chưa kịp giải thích, có lẽ cô đã hiểu nhầm. Tôi là bạn của anh ấy, chỉ là tạm thời ở nhờ chỗ đó thôi, còn anh ấy sẽ lập tức chuyển đi chỗ khác.”

“Không vấn đề gì”, cô gái khẽ cười, một vẻ đáng ghét hiện lên trong mắt. “Dù sao, cũng không phải lần đầu tôi bắt gặp cảnh tượng như vậy.”

Thiên Chân sững người, mãi lâu sau mới cười được một tiếng khô khốc.

Ý của cô ấy là... Tuy nhiên, quả thực giống với phong cách của Tiểu Trịnh.

“Đi thôi”, Cố Phi Vân đột nhiên kéo tay Thiên Chân, cùng đi lên phía trước, song khi đi được đến nơi cách xa chỗ cũ chừng mười mấy bước thì dừng lại, quay người nhìn vào tủ kính trưng bày của cửa hàng.

“Cô thích cái này à?”, Thiên Chân cảm thấy hơi nghi hoặc, cho rằng Cố Phi Vân đang nhìn chiếc váy bên trong đó.

“Có người đang bám theo cô”, Cố Phi Vân lên tiếng, ánh mắt sắc sảo nhìn về bóng người cách đó không xa.

“Cái gì?”, Thiên Chân sững sờ, muốn quay đầu lại nhưng bị Phi Vân ngăn cản.

“Đi tiếp đi”, Cố Phi Vân nói, “Đến ngã rẽ tiếp theo thì rẽ phải.”

Nửa phút sau.

Ba giây đồng hồ...

Thiên Chân tròn mắt nhìn người đàn ông bị Cố Phi Vân ấn chết dí vào tường, hoàn toàn không nói được một lời.

Nhìn người con gái nhỏ nhắn như vậy nhưng lại có thể dùng mỗi ba giây để khống chế được đối phương là một người đàn ông cao to lực lưỡng.

“Anh là ai? Vì sao lại bám theo cô ấy?”, Cố Phi Vân lạnh lùng hỏi.

“Có người thuê tôi đi theo cô ấy, tôi cũng không biết anh ta là ai”, gã đó kêu lên một tiếng đau đớn, “Trong túi áo tôi có một chiếc điện thoại di động, mấy ngày trước có một người đeo kính râm bỏ vào đó cho tôi, chúng tôi dùng chiếc điện thoại đó để liên lạc, anh ta gửi tiền vào tài khoản cho tôi, nhưng tôi chưa từng thấy mặt anh ta.”

Khi đi ra khỏi Sở cảnh sát, Thiên Chân vẫn thấy đầu óc mịt mù.

Cô không hiểu tại sao lại có người bám theo mình, cũng không biết sự việc này có liên quan gì tới hai người đêm hôm đó không.

“Hai số điện thoại liên lạc đều là thuê bao trả trước, sử dụng tên giả, bản thân anh ta là một thám tử tư, chỉ đi theo cô, phía cảnh sát có lẽ cũng chẳng phát hiện được gì. Hơn nữa, việc thám tử tư bám theo cô cũng là chuyện hết sức bình thường, cảnh sát chắc cũng không coi trọng lắm đâu”, Cố Phi Vân đi theo phía sau Thiên Chân nói.

“Làm sao cô biết có người đi theo tôi, còn cả thứ đó...”

“Tôi là cảnh sát”, Cố Phi Vân biết Thiên Chân muốn hỏi gì, “Cảnh sát đặc nhiệm.”

Thiên Chân tròn xoe mắt.

“Cảnh sát... Cũng có thể ra nước ngoài hay sao?”, cô ngạc nhiên hỏi, hoàn toàn không thể nào tưởng tượng được việc cô gái đó lại làm một công việc mạnh mẽ như vậy.

“Có thể, giấy tờ hơi phiền toái một chút, đối với người khác”, Cố Phi Vân nói, “Còn tôi thì không sao.”

Thiên Chân gật đầu ra chiều đã hiểu.

Nghĩ đến sự hình dung của Tiểu Trinh, cô đoán gia thế của Cố tiểu thư này chắc cũng không tầm thường.

“Vậy cô đến đây là để... tìm Tiểu Trinh?”, Thiên Chân lại hỏi.

“Ừm, tôi hy vọng anh ấy có thể cùng tôi quay về”, ánh mắt Phi Vân hơi sầm lại, “Nhiều nhất tôi cũng chỉ có thể ở đây hai tuần... Thời gian không đủ.”

Thiên Chân ngẩn người, mong muốn của cô ấy xem chừng khó mà trở thành hiện thực.

“Tôi biết khả năng anh ấy quay về với tôi rất nhỏ”, Cố Phi Vân nhìn thấu suy nghĩ của Thiên Chân, cười tự chế giễu mình.

“Hiện giờ cô vẫn đang ở khách sạn à?”, Thiên Chân nhìn Cố Phi Vân, “Hay là chuyển qua ở cùng chỗ tôi đi, rồi từ từ nói chuyện với anh ấy.”

Cố Phi Vân gật đầu.

“Chào”, nghe thấy tiếng bước chân, Cố Phi Vân khi đó đang ngồi trước bàn ăn liền đứng dậy, nhìn người đàn ông đang từ từ đi tới, “Thiên Chân đi làm rồi, anh muốn uống gì không?”

“Tôi tự lấy được rồi, làm sao dám phiền Cố tiểu thư tự tay phục vụ mình kia chứ”, Tiểu Trinh rót một cốc cà phê, uể oải nói. “Ngày mai tôi sẽ chuyển đi.”

“Ừm.”

“Cô chuyển sang bên phòng tôi mà ở.”

“Vâng”, Cố Phi Vân gật đầu.

“Sao cô lúc nào cũng nghe lời như vậy?”, Tiểu Trinh bôn cọt. “Từ nhỏ tới lớn toàn là ừ, vâng, được, tôi đến phát ngân cái đức hạnh của cô.”

“Anh có thể lý giải đó là thói quen nghề nghiệp của em”, cô ngược mắt lên, không muốn tranh cãi với anh.

“Ừm, chẳng có vì sao cả, chỉ có phải hoặc là không phải”, Tiểu Trinh cười mỉa mai. “Đó là điều mà ba cô nói, nhưng người ta bất kể thế nào cũng sẽ nói không phải, còn cô thì sao?”

Cố Phi Vân không nói gì, cúi đầu xuống tiếp tục ăn sáng.

Sự thờ ơ của cô khiến anh neho mắt lại, hơi không thoải mái.

Lần này gặp nhau anh cảm thấy cô đã thay đổi khá nhiều, một trong số đó là không còn cãi cọ với anh, nhưng anh không thể nói ra được rốt cuộc là có gì đó bất thường.

“Em hãy nói lại tường tận việc Thiên Chân bị người ta bám theo hôm đó một lần nữa xem nào”, Tiểu Trịnh chuyển chủ đề.

“Phi Vân”, sau khi nghe cô kể hết, anh nhìn cô một lúc lâu, sau đó đột nhiên gọi tên.

Cố Phi Vân ngẩng đầu lên, đã rất lâu rồi anh không gọi tên cô một cách thân mật như thế này, nó khiến cô quá đỗi ngạc nhiên.

“Em muốn anh theo em về, cũng được”, Tiểu Trịnh mỉm cười. “Nhưng anh có điều kiện.”

“Điều kiện gì?”, cô nghi hoặc nhìn anh.

“Thời gian này em ở bên cạnh Thiên Chân bảo vệ cô ấy, song không được để cô ấy phát hiện ra.”

“Cô ấy đối với anh mà nói... rất quan trọng ư?”, Cố Phi Vân cảm thấy hơi buồn bực trong lòng.

“Rất quan trọng”, Tiểu Trịnh cười đầy ý vị. “Thế nên em nhất định sẽ giúp anh, đúng không?”

Phi Vân cắn môi, lặng lẽ gật đầu.

Anh nhìn chăm chú khuôn mặt nhỏ nhắn đang trắng nhợt ra của cô, cười nói: “Cảm ơn em, Phi Vân.”

“Không cần cảm ơn”, cô lắc đầu, nói khẽ.

Hóa ra sự dịu dàng và thỏa hiệp hiếm thấy của anh đối với cô cũng chỉ là vì một người khác.

Lên tầng trên, Tiểu Trịnh bấm số điện thoại của một người.

“Anh Tần, có việc này tôi không biết anh có hứng thú để nghe không.”

“Mời anh.”

Tần Thiển lặng lẽ nghe giọng nói vang lên trong điện thoại, trên mặt không biểu lộ cảm xúc gì, song trong đôi mắt đang cúi xuống lại dần dần nhuộm màu tâm trạng nặng nề.

“Trịnh thiếu gia giúp đỡ tôi như vậy, tôi phải cảm ơn thế nào đây?”, anh cất lời bình thản.

“Mọi người đều là bạn, không cần phải khách sáo.”

“Nhưng tôi thì cho rằng bạn bè qua lại cùng có lợi mới có thể bền lâu, Trịnh thiếu gia thấy thế nào?”, Tần Thiển mỉm cười. “Có thể tôi sẽ càng yên tâm, còn anh thì vui về.”

Bên kia vắng lại tiếng cười thoải mái của Tiểu Trịnh: “Anh Tần quả nhiên thẳng thắn.”

“Vậy thì, người ngay không ăn nói mập mờ”, Tiểu Trịnh chậm rãi nói. “Hiện giờ rất nhiều thương hiệu đang chuyển hướng cạnh tranh về Trung Quốc đại lục, tôi tin rằng anh Tần cũng đã có kế hoạch từ trước và cũng có khả năng mở rộng thị trường của mình. Tuy nhiên tôi hy vọng anh có thể giao quyền đại lý cho tôi, còn những việc khác, tôi nhất định sẽ xử lý ổn thỏa.”

“Được, tôi đồng ý với anh”, chỉ một câu ngắn gọn, Tần Thiển đã từ bỏ kế hoạch vốn được chuẩn bị từ rất lâu.

“Anh Tần còn có yêu cầu gì khác không?”, sự nhanh gọn của Tần Thiển khiến cho Tiểu Trịnh rất thích thú.

“Tôi chỉ cần một Đoạn Thiên Chân an toàn tuyệt đối”, Tần Thiển lặng im mấy giây, sau đó thản nhiên lên tiếng.

Cho dù từ giờ trở đi cô đã không còn thuộc về anh.

Chọn đề tài, được duyệt, sau đó thì phỏng vấn, viết bài, cũng mới chỉ là sự bắt đầu. Sau khi dàn trang, in ra còn phải đối chiếu với bản thảo, lại sửa chữa, thay qua đổi lại nhiều lần, rồi lại đối chiếu, xét duyệt, ký xác nhận, gửi bản mẫu, đưa bản thảo đi nhà in...

Công việc còn vất vả hơn trước rất nhiều, song Thiên Chân cố gắng để tiếp tục làm.

Dù rằng thường xuyên có người nói vụng trộm sau lưng, bàn tán về phẩm cách của cô - đó là nhân tình của Tần Thiển đấy, thật chẳng ra sao.

E rằng chuyện đến chỗ chúng ta làm việc cũng là dựa vào quan hệ với đàn ông nhĩ.

Tự cho rằng si tình thì vĩ đại lắm, đàn bà mà làm những việc đó đúng là vừa thất bại, vừa mất thể diện.

Đối với tất cả những lời nói đó, cô chỉ cười.

Nếu cứ luôn để ý đến cách nghĩ của người khác, sẽ rất khó sống được một cách thoải mái. Từ sau ngày rời khỏi sự che chở của Tần Thiển, cô đã biết cách chịu đựng bất kể việc gì, sẽ không còn ai ủng hộ cô, chăm sóc cho cô. Chẳng phải miệng lưỡi thế gian độc ác hay sao? Thế nên có để ý thì vừa vô bổ, vừa hại thân mình. Trước đây cô từng cho rằng nếu như ghét một người thì tại sao không nói thẳng trước mặt luôn, tranh cãi một trận, không việc gì phải chỉ trỏ sau lưng, mất thời gian bức bối về một người chẳng liên quan gì tới mình. Đến hôm nay mới hiểu, con người sống trên thế gian này, thứ mà lộ ra bên ngoài hàng ngày chẳng qua chỉ là một bộ mặt, đối phương đã hèn nhát không dám dõ bỏ lớp vỏ ra, thì cô việc gì phải để lộ tất cả mọi cảm xúc của mình để cho người ta thường thức chứ? Như một người nào đó từng nói, Thiên Chân, sẽ có một ngày em được tôi luyện thành sắt thép, đạn bắn dao đâm không thủng.

Tựa vào bàn làm việc, cô khẽ cười, Đoàn Thiên Chân cuối cùng đã không còn ngây thơ nữa, anh đã nhìn thấy chưa?

Không có anh, em cũng sẽ sống rất tốt, có thể cứ đi theo những bước chân lạnh lẽ của anh như thế này, học thái độ điềm nhiên của anh, tiếp tục sống một cách thần nhiên và độc lập.

Trên chuyến tàu trở về sau chuyến công tác ở Edinburgh, Thiên Chân nhìn ánh mặt trời cuối ngày đang dần dần lặn xuống đằng tây, cảm thấy hơi buồn ngủ. Đoàn tàu cao tốc hơi lắc nhẹ rồi dừng lại ở một ga nào đó, cô đột nhiên giật mình tỉnh dậy, mở đôi mắt mờ mịt nhìn khắp xung quanh, nhất thời không nhớ ra nổi mình đang ở nơi nào. Khi ý thức phục hồi, mới nhận ra chiếc máy tính xách tay để trên bàn vẫn còn đang sáng.

Cô gấp màn hình lại, cúi đầu tựa trán vào cửa sổ nhìn ra bóng tối đã dày đặc bên ngoài, bỗng nhiên ngẩn người.

Cuộc sống của cô dường như đã trở thành một đoàn tàu không biết nên lái về đâu, cũng không biết sẽ dừng lại ở ga nào. Giống như chiếc tàu ma đi trên biển trong truyền thuyết, nhìn về phía xa thì luôn luôn thấy ánh sáng chói lòa, đàn ca huyền ảo, song mãi mãi cũng không thể cập được bờ, cũng không thể nào ọi người đi du ngoạn được.

“Cô gái nhỏ, mệt lắm phải không?”

Vóc dáng nhỏ nhắn của người châu Á và khuôn mặt trẻ trung thuần khiết của Thiên Chân khiến cho người đàn ông ngồi trước mặt gọi cô là little girl.

“Tôi đã đi... một chặng đường rất xa”, cô gật đầu, muốn mỉm cười, nhưng đã thấy mắt cay xè.

Thế nên mới có cảm giác vô cùng mệt mỏi.

“Về đến nhà là ổn rồi”, người đàn ông đứng tuổi mỉm cười hiền hậu.

“Ừm”, cô đáp, cảm thấy cổ họng mình nghẹn lại.

Bởi vì, đâu mới là nhà của cô chứ?

Xách túi hành lý đi trên con đường bị bóng tối bao trùm, Thiên Chân ngẩng đầu nhìn lên tòa nhà văn phòng nơi có tòa soạn của tờ tạp chí. Đây là nơi mà cô dành phần lớn thời gian trong cuộc sống hiện tại của mình, nó khiến cho cô cảm thấy yên lòng.

Thang máy từ từ đi lên, một mình Thiên Chân đứng bên trong không gian nhỏ hẹp nhưng lại trống tuếch đó, yên tĩnh tới mức gần như có thể nghe thấy nhịp đập của trái tim mình.

“Về rồi à?”, giọng nói thấp trầm vô cùng quen thuộc đột nhiên vang lên bên tai.

Cô ngạc nhiên ngẩng đầu lên.

Cánh cửa thang máy chậm chậm mở ra, nhưng bên ngoài không hề có một ai.

Cô cúi đầu cười giấu mình, đi ra khỏi thang máy trước khi cánh cửa khép lại.

Em chạm vào anh rồi đấy, Thiên Chân, nhưng anh có biến mất đâu.

Em vẫn có thể tin rằng những lời anh nói khi chúng ta mới bắt đầu đều là những lời nói thật lòng, dù rằng hiện giờ nó đã không còn nữa.

Nơi lắng sâu của số phận là những tháng năm tuổi trẻ của chúng ta, khi mà chúng ta không đủ lý trí và trải nghiệm để chống lại những sự mê hoặc vốn không nên đến gần đó, thế nên cho dù thời gian quay ngược lại, sự bốc đồng vẫn cứ bốc đồng, tin tưởng vẫn là tin tưởng, yêu tha thiết vẫn là yêu tha thiết, và rồi những sự đau thương, thất vọng cũng vẫn khó lòng tránh khỏi.

Nếu như việc rời xa anh không giúp em trưởng thành hơn, thì những thứ mà em để mất còn có ý nghĩa gì?

15. Chương 15

16. Chương 16

Em là người tự do, Thiên Chân.

Em không thích hợp với anh, anh cũng không cần em.

Hãy tha thứ cho anh, anh thương em, yêu mến em, chiều chuộng em, thích em, phụ lòng em, có lỗi với em, nhưng anh không thể yêu em.

Những giọt nước mắt cứ lăn chả rơi theo những lời nói gây thương tổn vốn đã bị bụi thời gian che phủ đó.

Cô đã mang thai đứa con của anh.

Nhưng anh không cần cô, cô cũng đã quyết định không yêu anh nữa, không gặp lại anh nữa.

Nếu như vì đứa bé, anh sẽ cưới cô, cô biết vậy.

Nhưng nếu là như vậy, cô sẽ vĩnh viễn không bao giờ có được một tình cảm công bằng, sẽ vĩnh viễn ở lại bên anh chỉ vì sự thương hại và bố thí của anh, cũng sẽ vĩnh viễn không biết được anh có yêu cô hay không.

Cô không muốn lại có một mối quan hệ tầm thường như vậy nữa.

Thế nên, tất cả chẳng có gì cần thay đổi.

Những chuyện xoay quanh việc yêu và không yêu đó thì sao chứ?

Dù sao, cô cũng đã định quên đi tất cả.

Dù sao, cũng không có ai để ý.

Dù sao, cũng đã là quá khứ.

“Thiên Chân, gần đây có vẻ như em không vui, công việc mệt mỏi quá à?”, Trần Úc nhìn người con gái ăn tối cùng anh nhưng luôn lơ đãng để ý đi đâu.

“Ừm, bận quá”, Thiên Chân miễn cưỡng mỉm cười.

“Có bận bằng anh không?”, Trần Úc cũng cười. “Mấy hôm trước anh mới giải quyết xong vụ kiện khó nhằn của người bạn học đó, xong lại lập tức bay về nước, gần một tháng rồi không được nghỉ ngơi.”

“Sức khỏe của bố anh thế nào rồi?”, Thiên Chân hỏi nguyên nhân khiến Trần Úc về Trung Quốc.

“Không mấy lạc quan”, anh đáp, một vẻ buồn phiền hiện lên trên đầu mày. “Mấy năm nay ông ấy sống trong đó cũng không có lấy được một ngày tử tế.”

“Xin lỗi anh”, ánh mắt Thiên Chân hơi tối lại.

“Anh không có ý đó”, Trần Úc nhìn cô với vẻ có lỗi, “Chuyện của bố mẹ anh đã là quá khứ rồi, người nên nói lời xin lỗi là anh mới phải. Hồi đó anh không nên...”

“Đó cũng đã là chuyện quá khứ rồi”, Thiên Chân nói khẽ.

Trần Úc nhìn cô bằng ánh mắt dịu dàng.

“Em biết không? Năm đó khi bỏ đi, anh đã đến trường đại học mà chúng ta định cùng nộp đơn vào đó. Đứng nhìn sinh viên đi qua đi lại, anh tưởng tượng đến việc cùng em lên lớp nghe giảng bài, cùng nhau ăn cơm ở nhà ăn, cùng nhau đi trong khuôn viên trường học... Anh đạp xe đèo em đi xuyên qua rừng, anh lấy nước hộ em, rồi đặt bên dưới nhà...”, Trần Úc mỉm cười nhìn cô, “Nếu như thời gian có thể trôi ngược lại, anh hy vọng mình có thể luôn ở bên em.”

Thiên Chân ngẩng đầu nhìn anh, người con trai kiêu ngạo bất kham năm đó giờ đây đã trở thành một người đàn ông đẹp đẽ, chín chắn và nhã nhặn, còn tình cảm của anh thì trước sau vẫn không hề thay đổi.

Nếu như thời gian có thể trôi ngược lại... Ánh sáng của ngọn đèn pha lê chiếu vào mắt hơi đau nhói. Thiên Chân cúi đầu, cảm giác thấy dòng lệ nóng hổi trong mắt mình. Cô nín thở, không để nó trào ra.

“Thiên Chân, nếu như bây giờ anh cầu hôn em, em có đồng ý lấy anh không?”, giọng nói của anh vô cùng thận trọng nhưng lại dịu dàng hơn bao giờ hết, “Anh có thể đợi em, bao nhiêu lâu cũng có thể chờ đợi được, nhưng lần này bố anh chắc không xong rồi, ông ấy hy vọng có thể được tận mắt chứng kiến anh lấy vợ.”

“Nếu như... Em nói với anh rằng, em đã có thai, anh còn chấp nhận cưới em không?”, Thiên Chân chậm rãi lên tiếng, mỗi chữ đều như một nhát dao sắc lẹm cửa vào trái tim cô tóa máu.

Trong cái lặng yên khiến người ta nghẹt thở, cô cơ bản không dám ngẩng đầu lên nhìn vẻ mặt của Trần Úc khi đó.

“Thiên Chân, nếu như anh muốn nhân cơ hội này để làm chồng của em, làm bố của con em, thì em có cảm thấy anh đề tiện hay không?”

Bàn tay ấm áp của anh nâng khuôn mặt ướt đầm nước mắt của cô lên, trả lời cô là ánh mắt đầy kiên định và nụ cười dịu dàng của anh.

“Nhẫn đẹp lắm”, Anna nhìn lướt qua chiếc nhẫn Trinity ba vòng vàng ba màu lồng vào nhau của Cartier, không thể giấu nổi sự ngạc nhiên trong mắt. “Nhẫn đính hôn à?”

“Phải”, giọng Thiên Chân bình thản.

Anna nhìn cô muốn nói gì đó lại thôi, đi lướt qua.

Thiên Chân nhìn theo cái bóng chị ta đang đi khuất, vuốt vuốt thứ kim loại lạnh ngắt trên tay mình một cách vô thức.

Vàng trắng đại diện cho tình bạn, vàng vàng đại diện cho sự trung thành còn vàng hồng đại diện cho tình yêu.

Trần Úc nói, cả ba thứ đó anh đều có thể cho em, còn em hiện giờ chỉ cần cho anh một trong ba thứ, tương lai hãy còn dài.

Ngón tay mảnh mai không đủ sức mang quá nhiều tình yêu và nỗi buồn.

Khi cô còn chưa nói được ra sự e ngại trong lòng mình, anh đã hóa giải tất cả cảm giác tội lỗi và sự lúng túng của cô một cách vô cùng rộng lượng.

Thế nên từ giờ trở đi, bất kể cả thân thể hay trái tim, đều đã lại mang thêm một lời cam kết.

Cố Phi Vân thận trọng hỏi cô, có hạnh phúc không?

Cô mỉm cười, hạnh phúc.

Hạnh phúc thì là gì chứ? Là biết thỏa mãn. Không nhất thiết phải nhìn thấu suốt cuộc đời, chỉ là trên hành trình đầy mưa gió, đôi cánh ướt nhẹp đã quá nặng nề, hiểu ra rằng chỉ có trong thời trẻ trung non dại đó mới biết yêu người hơn chính bản thân mình, còn giờ đây nếu như có một người bất chấp tất cả để che chở cho cô, vậy thì sao cô lại không giúp anh đạt mục đích, cũng là giúp mình?

Bất cứ hành trình nào cũng đều trải qua chặng đường phải giằng co, đến trường, làm việc, yêu người, làm vợ người ta, đợi tới khi đã đi qua rồi, quay đầu nhìn lại chặng qua cũng chỉ vậy thôi, bao nhiêu khổ đau thì chỉ mình mình biết là được, không đáng để nói ra.

“Tôi thích món mì Ý mà cô nấu, có thể làm nhiều nhiều một chút được không?”, Cố Phi Vân đứng một bên nhìn Thiên Chân đang thái rau. “Mà đĩa của tôi cho nhiều nấm hơn một chút được không?”

“Không vấn đề gì”, Thiên Chân cười nói.

Cô thích tính cách thẳng thắn và đơn thuần của Cố Phi Vân, dù hồi mới bắt đầu tiếp xúc nó khiến cô cảm thấy hơi không quen, nhưng tên a đầu này nói chuyện không bao giờ vòng vo quanh quẩn, hoàn toàn không giống như kiểu cổ làm ra vẻ rụt rè của các cô gái trẻ, khiến cô thấy thoải mái vô cùng.

“Thiên Chân, tôi cảm thấy Trần Úc thật là may mắn”, Cố Phi Vân đột nhiên nói.

“Thật vậy à?”, Thiên Chân ngẩng đầu lên, nụ cười hơi miễn cưỡng.

Chuyện về đứa bé là bí mật riêng giữa cô và Trần Úc, nên trong con mắt của mọi người, bọn họ vẫn là hai người hạnh phúc đang chuẩn bị bước vào cuộc hôn nhân.

“Anh ấy may mắn hơn tôi”, giọng nói của Cố Phi Vân nghe hơi buồn bã.

“Phi Vân?”, Thiên Chân nghi hoặc nhìn Phi Vân. “Cô có tâm sự gì phải không?”

“Sức khỏe của mẹ tôi cũng rất không tốt, thế nên tôi mới đến đây với hy vọng đưa được Nhạn Nam về”, Phi Vân nói. “Sau khi về nước, tôi muốn làm đám cưới với anh ấy.”

Chỉ có mình cô biết rằng, đó chỉ là giấc mộng đẹp mà mình cô vẫn dệt bấy lâu nay.

“Phi Vân...”, Thiên Chân ngạc nhiên, “Nhưng mà Tiểu Trịnh...”

Chắc anh ta sẽ không chấp nhận.

Hai người bọn họ nhìn thẳng vào nhau, hiểu được điều đó qua ánh mắt của người đối diện.

“Phi Vân, bất cứ việc gì nếu như cảm thấy quá khó khăn thì đều là tự gò ép bản thân mình”, Thiên Chân cúi xuống trộn sa lát, không nhấc tâm nhìn vào sự bất lực trong đôi mắt Phi Vân. Cảm giác đó giống như đối mặt với chính mình ngày trước.

“Nhưng con người thì luôn tin tưởng vào những điều mà mình muốn tin”, một tiếng thở dài u tịch vang lên bên cạnh.

Động tác trên tay Thiên Chân bỗng dừng dừng lại.

Một câu nói quá là chuẩn xác. Cũng giống như Trần Úc tin tưởng rằng một ngày nào đó cô sẽ lại yêu anh, giống như cô tin tưởng rằng cuối cùng mình sẽ quên Tần Thiển.

Thời đại này, giấy chứng hôn cũng chỉ là một tờ giấy mỏng, ai cũng phải dựa vào lương tâm mà sống, hy vọng là nhẫn nhịn một chút thì rồi tất cả sẽ qua đi.

“Thiên Chân, anh về rồi đây”, một giọng nói tươi sáng vang lên ở cửa ra vào.

Thiên Chân đột nhiên hơi hoảng hốt.

Cũng từng có một người nói với cô như vậy, sau đó đi đến và ôm lấy cô từ đằng sau, nhẹ nhàng hỏi: Hôm nay em lại làm món ngon gì thế?

Thiên Chân bê bát salad lên, trong phút chốc thấy hồn vía bay đâu cả.

“Cũng không biết ôm anh một cái nữa, phải phạt.”

Một nụ hôn khê khàng rớt xuống bờ môi, cô bỗng đứng mặt đỏ tía tai.

“Em không kịp chạy ra để ôm anh nữa”, Thiên Chân hơi bối rối cất lời.

“Chỉ nói đùa với em thôi, cô bé ngốc ạ”, Trần Úc cười nói, đôi mắt đen sáng bừng nhìn cô chăm chú.

Trông bộ dạng đỏ mặt của cô thật là xinh đẹp.

Dù không phải không nhận ra tình trạng ngẩn ngơ của cô, chỉ có điều anh đã chấp nhận che mắt bịt tai, chỉ cần cô ở lại bên anh là được.

“Cố Phi Vân, cô qua đây, tôi có chuyện này muốn bàn với cô”, giọng nói của Tiểu Trịnh vang lên phía sau Trần Úc, nghe hơi lạnh nhạt.

“Có chuyện gì thì để ăn xong rồi hãy nói”, Thiên Chân cảm thấy có gì đó không bình thường nên cười cười. “Đừng có phụ công nấu nướng của tôi.”

Tiểu Trịnh nhìn vẻ mặt lúng túng của Cố Phi Vân, khoe môi hơi động đậy, nhưng cuối cùng cũng nhẫn nhịn để không nói ra.

“Nhận Nam, chúng ta sẽ đặt vé máy bay về Trung Quốc vào ngày nào?”, trong tiếng dao đĩa va chạm lạnh canh, một giọng nói nhỏ nhẹ vang lên.

“Cô muốn đặt vé ngày nào?”, Tiểu Trịnh khẽ cười một tiếng, đôi mắt sắc nét ngược lên, “Ngày mai, có được không?”

Phi Vân ngạc nhiên ngẩng đầu lên, trong mắt là một vẻ mừng vui không dám tin vào sự thật, nhưng rồi chỉ một giây sau đó, sắc mặt cô trở nên trắng toát.

“Cố ý chọn lúc mọi người cùng ăn cơm để hỏi, là vì cô không có đủ can đảm để nói riêng với tôi hay là vì cô chột dạ?”, Tiểu Trịnh đặt dao đĩa xuống, cầm lấy khăn ăn khẽ lau khóe miệng, giọng nói mang một vẻ giễu cợt nặng nề.

“Có chuyện gì thế?”, Trần Úc không hiểu ra làm sao nên nghi hoặc nhìn hai người bọn họ.

“Lâu như vậy rồi không gặp, cô càng ngày càng thông minh hơn đấy”, Tiểu Trịnh cười nhạt. “Nếu như tôi về, cô sẽ sắp đặt thiên la địa võng để chờ tôi có đúng không? Nếu như hôm nay không liên lạc với người bạn ở trong nước, thì tôi vẫn bị cô che mắt rồi.”

“Đến khi đó, cô và cha mẹ hai bên cùng kết hợp với nhau, tôi kết hôn với cô một cách mù mờ. Sự hiểu thuận của cô, sự hài lòng của họ, còn sự ảm ức của tôi có là gì chứ?”

Không khí đột nhiên đông cứng lại.

“Anh cảm thấy anh bị thiệt thòi à?”

“Tôi, mẹ kiếp, còn thấy bất công nữa cơ!”, Tiểu Trịnh bắt đầu nổi cáu. “Cố Phi Vân, cô làm vậy đã đủ chưa, quá nhiều tôi suốt bấy nhiêu năm, cô cảm thấy thích thú lắm à?”

“Tiểu Trịnh! Anh việc gì phải đến mức đó”, Thiên Chân đột nhiên lên tiếng ngăn anh ta lại. “Phi Vân cô ấy... chẳng qua cũng chỉ vì thích anh thôi.”

Cũng giống như trước đây, cô cười đùa câu giỡn, vui buồn cũng chẳng qua chỉ là vì yêu người đó.

Biết rõ rằng nếu ở bên nhau sẽ khó khăn, rời xa anh càng khó khăn hơn, nhưng biết làm thế nào đây, không sao vứt bỏ được, rõ ràng đã biết là gò ép, không làm được, nhưng vẫn không thể nào vứt bỏ, nếu không phải vỡ đầu chảy máu, tim gan bị đốt cháy thì vẫn không chịu dừng tay.

Những ngón tay đau nhói, hóa ra bàn tay Trần Úc đã siết chặt lấy bàn tay cô.

Ánh mắt anh ảm đạm, vừa như lo lắng, vừa như đón đau.

“Cũng chẳng thích thú gì, chẳng qua chỉ là chơi một canh bạc thôi”, Cố Phi Vân nói khẽ, song miệng lại nở nụ cười.

Nhìn nụ cười hơi có vẻ bất thường của cô, Tiểu Trịnh nheo mắt lại.

“Rốt cuộc là cô định làm gì?”, anh hỏi.

“Nếu anh theo em về nước thì đương nhiên là tốt rồi, không theo về thì cũng chẳng sao, coi như là đến thăm anh một lát”, cô ngẩng đầu lên, nhìn anh bằng ánh mắt sáng trong. “Anh không nhận ra rằng đã gần một

năm nay em không tìm anh rồi hay sao? Nếu lần này không phải là vì mẹ em, thì em cũng chẳng muốn làm phiền anh. Tình cảm của bao nhiêu năm như vậy em thực sự không cam lòng, thế nên mới không biết lượng sức mình mà thử nốt lần sau cuối, nếu anh vẫn vô tình, em sẽ không miễn cưỡng. Anh biết đấy, nếu dựa vào điều kiện của em, dù chỉ trong vài ngày, để tìm được một người làm đám cưới cũng chẳng khó khăn gì.”

Vẻ mặt của Tiểu Trịnh bỗng nhiên trở nên nặng nề.

“Anh yên tâm, anh không phải là sự lựa chọn duy nhất của em”, Phi Vân vẫn đang cười, “Dù nói gì đi nữa thì chúng ta vẫn là bạn thanh mai trúc mã, đến khi đó đừng quên đến uống một ly rượu mừng.”

Đời người vốn có biết bao nhiêu là lựa chọn, nhưng nhiều người vẫn cứ chỉ đi theo một sự lựa chọn duy nhất, thế nên người đau khổ luôn là chính bản thân mình.

Đã chấp nhận chơi thì chấp nhận thua, ngay cả có thua tới khuynh gia bại sản, cũng phải giữ được lòng tự trọng.

“Em đang nhìn gì thế?”, Trần Úc đi ra ban công, nhìn người con gái đang nằm trên ghế bập bênh trông lên bầu không vơi vợi.

“Nhìn trời, nghĩ tới Phi Vân”, Thiên Chân khẽ khàng, “Hôm nay cô ấy chắc chắn rất đau lòng.”

Nhưng Phi Vân cũng rất kiên cường, cho đến khi đi cũng vẫn cười, nếu như là cô, nhất định đã rơi nước mắt rồi.

“Rồi cũng sẽ qua đi hết”, Trần Úc nhìn khuôn mặt xoay nghiêng buồn bã của cô, nói một mà thành hai.

“Van Gogh nói, điều hạnh phúc nhất là nhìn bầu trời sao qua cái tàu, nhưng bầu trời sao chỉ nhìn từ xa mới đẹp. Nếu như các văn nhân mặc khách thời cổ biết mặt trăng chỉ có bụi và đá hoang vu, e rằng sẽ không viết nổi những câu thơ đẹp đến nhường đó.”

“Tuy nhiên dù sự thực có không đẹp nhưng người ta vẫn khao khát được tới gần. Cứ cho là mặt trăng đầy những hốc những lỗ đi, nhưng nó vẫn là mặt trăng mà mọi người yêu thích.”

Thiên Chân hơi sững người, sau đó lập tức nhìn anh cười: “Em quên mất bên mình có một vị Vincent tiên sinh.”

“Thường Nga[3] vợ ta, ở trên cao cô đơn lạnh lẽo, chẳng bằng xuống dưới phàm trần”, Trần Úc cũng cười. “Chồng đã đợi nàng bao nhiêu năm rồi.”

[3] Thường Nga (Hằng Nga) cùng chồng là Hậu Nghệ bị đày xuống hạ giới vì một lỗi lầm của Hậu Nghệ. Sau này Hậu Nghệ xin được của Tây Vương mẫu một viên thuốc trường sinh, định để hai vợ chồng uống mỗi người một nửa để có thể quay trở lại tiên giới, tuy nhiên trong khi Hậu Nghệ đi vắng, Thường Nga vì tò mò đã lấy viên thuốc ra uống hết. Thường Nga bay lên cung trăng, sau này vì cô đơn lạnh lẽo nên tìm cách trở về hạ giới với chồng.

Mặt trời lặn, trăng lên, cùng anh ngắm mọi cảnh tượng trên thế gian này mà lòng cảm thấy mãn nguyện, không phải vì cảnh đẹp, mà vì có anh ở cạnh bên.

Thường Nga hối trộm thuốc tiên

Trời xanh biển biếc đêm đêm tỏ lòng[4].

Chỉ có điều trong trái tim cô đã mang bóng hình ai?

[4] 2 câu cuối trong bài thơ “Thường Nga” của Lý Thương Ẩn.

Ánh nắng mặt trời thật tuyệt.

Trước khi đến nước Anh vẫn luôn cho rằng London là kinh đô của sương mù, thực ra lại gặp phần lớn là ngày nắng.

Tiết trời tháng chín không nóng cũng không lạnh, Thiên Chân mặc một chiếc váy liền bằng lụa, choàng thêm chiếc khăn casmere, dưới chân đi boots, da trắng như tuyết, khi đi lẫn vào giữa những người con trai,

con gái trang điểm đậm đà của tuần lễ thời trang, trông vẻ trang nhã và đơn giản trái lại còn trở nên hấp dẫn.

Bận rộn suốt một buổi chiều, hơi mệt, cô đi vào quán cà phê, xem một lượt các loại đồ uống trên menu.

“Xin hỏi cô dùng gì?”, người bồi bàn hỏi.

“Mandailing[5] nhé?”, ở phía sau lưng có người khẽ khàng hỏi, chất giọng thấp trầm nghe rất dễ chịu.

[5] Một thương hiệu cà phê nổi tiếng của Indonesia.

Toàn thân Thiên Chân đông cứng, cô không quay người lại, nhưng trong hơi thở đã thấy mùi hương quen thuộc, petitgrain lẫn với chanh, hương thảo và xạ hương.

“Vậy lấy hai cốc đi”, giọng nói đó vẫn tiếp tục vang lên.

“Không cần đâu!” Thiên Chân vội vàng kêu lên.

“Thiên Chân?”, một chút bối rối hiện lên trên khuôn mặt vốn luôn bình thản, “Chỉ một cốc cà phê thôi mà, em phải lạnh nhạt với anh đến thế hay sao?”

Cô cuối cùng cũng quay đầu lại, nhìn thẳng vào mắt Tần Thiển... Vì sao trong đôi mắt anh lại là một vẻ cay đắng thế kia?

Từ sau khi ly biệt không biết người gần hay xa, tương phùng e rằng chỉ có trong giấc mộng[6].

[6] Nguyên văn: “Biệt hậu bất tri quân viễn cận, tương phùng do khủng thị mộng trung.” Tác giả ghép hai câu thơ ở hai bài khác nhau.

Anh đã gây đi một chút.

“Em đã không còn uống Mandailing nữa rồi”, cô nói. “Đổi sang một cốc sữa bò đi.”

Sau khi có thai, Thiên Chân đã thay đổi rất nhiều thói quen ăn uống của mình.

Anh từng người, sau đó gọi đồ uống theo yêu cầu của cô.

Mùi cà phê rang nồng đậm trộn lẫn với mùi sữa thơm ngọt nhẹ nhàng bay lượn trong không khí.

Hai màu sắc khác biệt nhau, mỗi người cầm một chiếc cốc trong tay.

Từng có một thời cô thích cà phê Mandailing nhất, đó vốn là thói quen hình thành sau khi quen anh, nhưng giờ đây cô nói cô đã không còn uống nữa.

Không biết có phải cô cố tình xóa sạch mọi thứ liên quan đến anh không, anh không muốn hỏi nhiều, cũng không còn tư cách gì để hỏi.

“Em ngồi ở đây... đợi bạn”, cô nói, tránh ánh mắt sáng rực của anh.

“Ừ”, anh gật đầu, mỉm cười rồi đi lướt qua cô.

Anh vẫn ngồi một mình ở góc phòng lật giở cuốn tạp chí trong tay, áo sơ-mi trắng, quần âu đen, trông nho nhã và điềm đạm. Không gian được trang trí với tông màu ấm áp của quán cà phê cũng không thể nào xua đi được vẻ lạnh lùng trên đôi mắt của anh.

Thiên Chân nhớ đến lần đầu tiên gặp nhau, anh cũng lặng lẽ ngồi ngay chỗ đó, ngẩng đầu lên nhìn kẻ đột nhiên đến quấy rối là cô, đôi mắt sẫm đen sắc sảo giấu đằng sau cặp kính.

Dựa vào cái gì? Tôi không quen cô.

Mới đầu, anh lạnh nhạt nói như vậy.

Thứ lỗi cho tôi ngu dốt, nhưng tôi vẫn không thể nào hiểu nổi nguyên nhân khiến cho tôi trở nên hấp dẫn với cô là gì.

Sau đó, giọng nói của anh vẫn thản nhiên, song trong mắt lại lộ ra vẻ tinh nghịch.

Khi đó cô làm sao có thể nghĩ được rằng chính người đàn ông đó lại mang đến ình bao nhiêu ngọt ngào và đau đớn.

Cô chỉ dám nhìn trộm anh, vì không sao kiềm chế nổi.

Còn anh luôn cúi đầu, từ đầu tới cuối không hề nhìn cô.

Cúi xuống uống một ngụm sữa, thứ chất lỏng vốn thơm ngon đột nhiên trở nên đắng ngắt trong miệng cô.

Ngay đến một chữ anh cũng không sao đọc nổi.

Tần Thiển nhìn cuốn tạp chí trong tay, khoe miệng hiện lên một nụ cười đau khổ mà người khác không dễ phát hiện ra.

Sau lần từ biệt ở nhà hàng Tang Dynasty đó, đã bao lâu rồi anh không nhìn thấy cô?

Một mặt cố nén tâm trạng của mình một cách khổ sở, một mặt lại luôn hy vọng có thể gặp cô, hóa ra anh cũng có cái ngày mang bộ dạng bối rối thảm hại này.

Vốn luôn cho rằng sự biệt ly và trùng phùng chỉ là vở kịch không ngừng diễn ra trong cuộc sống, đã quen rồi, cảm thấy bản thân mình cũng đã tê dại, nhưng cô chính là một cái gai đâm xuyên vào lồng ngực anh, đâm thật sâu nên đến khi rút ra sẽ chỉ càng đau hơn.

Đến hôm nay, cô cười rạng rỡ như hoa nhưng không phải là vì anh nữa. Cô thờ ơ lạnh nhạt bởi vì anh chỉ là người qua đường. Đó là kết cục mà anh muốn, nhưng thực sự là anh đã đánh giá quá cao sức chịu đựng của mình.

Anh đứng dậy, vẫn giữ nguyên bộ mặt không hề bộc lộ chút cảm xúc nào đó đi sạt qua cô, ngay cả một câu chào tạm biệt cũng không.

Còn cô vẫn nói cười với mọi người, duy chỉ có bàn tay đang run bần đở bên dưới bàn bắt giắc chạm vào bụng là để lộ ra tâm trạng.

“Kevin, nhất định phải đến dự bữa tiệc tối nay đây”, phía bên kia điện thoại, Thomas tha thiết dặn đi dặn lại.

“Tôi biết rồi”, Tần Thiển bỏ điện thoại xuống, mở tủ ra chọn một bộ quần áo.

Khuôn mặt hiện lên trên tấm gương soi mang một vẻ chán chường sâu sắc.

Cánh cửa thang máy từ từ mở ra, ở bãi đỗ xe ngầm dưới đất, chỉ có tiếng bước chân anh vang vọng.

Nhấn nút để mở khóa điện tử, đèn xe chớp lên trong chốc lát. Bàn tay anh vừa đặt lên cửa xe, nhưng đột nhiên chững lại không động đậy.

“Marco, lâu rồi không gặp”, Tần Thiển nhìn bóng người phản chiếu trên cửa kính xe, nói một cách thản nhiên.

Anh quay lại, mắt lướt qua mũi dao nhọn hoắt đang kề ngay trước ngực mình, sau đó ngược lên, cười: “Cuối cùng thì mày cũng đến tìm tao.”

“Chúc mừng mày, giành được vị trí nổi trội nhất trong tuần lễ thời trang, có muốn đi ăn mừng không?”, người đàn ông có mái tóc đen và đôi mắt màu hạt dẻ lạnh lùng nhìn anh. “Ai có thể tưởng tượng được một thằng sinh viên nghèo vô dụng và yếu đuối làm bồi bàn trong quán rượu lại có thể biến thành Kevin Chun như ngày hôm nay chứ? Khi rên rỉ khổ sở bên dưới cơ thể Andrea, khi hít ma túy tới mức thần trí không còn tỉnh táo, chắc chắn mày không nghĩ được bản thân mình có thể giành được vinh quang như ngày hôm nay đúng không? Đáng tiếc là tối nay, những ngày tươi đẹp của mày cũng đã đến tận cùng.”

“Vì sao mày muốn tìm tao, Marco?”, Tần Thiển nhìn hấn ta với vẻ mặt bình thản, hoàn toàn không có chút phản ứng nào với những lời nói cay độc của hấn ta. “Mày mới được trả tự do không bao lâu, đã lại muốn quay về cái nơi u ám không có ánh mặt trời đó hay sao?”

“Mày đừng tưởng rằng tao không biết mày giết Andrea!”, Marco đột nhiên hét lên. “Cảnh sát kết luận nó chết vì dùng ma túy quá liều trong lần hít tập trung đó, nhưng thực ra nó đã chết trong phòng mày từ

trước khi bắt đầu tụ tập, chỉ có điều cả lũ vì quá hưng phấn nên không phát hiện ra thôi. Đến cuối cùng tất cả mọi người đều bị bắt, chỉ riêng mày không đi, nhưng mày biết không, trước đó Andrea đã nói với tao là mày sẽ đi, thế nên chỉ có một khả năng duy nhất, đó là mày đã đến nhà nó trước, dụ dỗ nó dùng ma túy quá liều làm nó thiệt thân, sau đó chờ khi mọi người đã đến hết mới báo cảnh sát!”

“Đúng, mày đoán không sai chút nào”, Tần Thiển nhìn Marco, trong đôi mắt sẫm đen không có một chút hơi ấm nào, “Tao muốn mạng sống của nó, bởi vì nó đã giết Lucia. Khi tao còn làm bồi bàn ở quán bar, nó đã gây mê cho tao rồi cưỡng đoạt, thậm chí cả việc nó dùng ma túy để khống chế tao cũng không sao, nhưng nó không nên xúi giục người khác đâm chết Lucia. Thủ phạm cũng chết ngay trong vụ tai nạn đó, tao không tìm được chứng cứ của vụ mưu sát, nhưng chính miệng Andrea đã thừa nhận với tao là nó làm. Chẳng qua tao cũng chỉ bắt nó phải trả cái giá mà nó xứng đáng phải trả mà thôi, là do nó đã ép tao làm vậy.”

Chính Lucia đã kéo anh ra khỏi cái cuộc sống đen tối và đáng sợ đó, nếu không có cô ấy, sẽ không có Kevin Chun của ngày hôm nay.

“Nó không thể nhìn mày và Lucia sống với nhau! Nó đồ kị, nó quan tâm đến mày... Mày có biết trong ngày cưới của mày nó đã gần như phát điên không?”, tâm trạng của Marco càng ngày càng kích động. “Nhưng mày lại có thể giết chết nó!”

“Tha cho tao đi Marco, mày còn nói nữa thì tao sẽ nôn mất. Tất cả những thứ nó làm đối với tao mà là ‘quan tâm’ hả?”, Tần Thiển cười nhạt. “Sự quan tâm đó mày có thấy ở đâu không? Thật đáng thương, cho đến lúc chết nó cũng không biết sự si tình của mày với nó.”

“Câm miệng”, con người của Marco như muốn vỡ tung ra.

“Sao hả, bị tao nói trúng tim đen chứ gì?”, Tần Thiển cười khinh miệt. “Thời gian qua mày giở đủ mọi trò như vậy có thấy mệt mỏi không? Chẳng bằng phóng khoáng một chút, cho tao một nhát dao, tất cả sẽ trở nên dễ dàng hơn.”

Ánh mắt sắc như dao lướt qua khuôn mặt của Marco, biểu hiện liêu lĩnh không hề sợ hãi của anh khiến cho hắn không thể không lùi một bước lại phía sau.

“Sao thế? Không thể ra tay được à?”, Tần Thiển nhìn Marco khinh khỉnh. “Vậy thì để tao kể ày nghe một chuyện nữa nhé. Năm đó chẳng phải mày đã từng đặt câu hỏi nghi ngờ về cái chết của Andrea hay sao? Chính là vì việc này, nên bố của Lucia mới gửi gắm cảnh sát chăm sóc ày, điều tra ra những tội danh khác, khiến ày ở lại thêm mấy năm trong đó. Đừng nói với tao là mấy năm đó mày sống rất dễ chịu đấy.”

“Mày...”, sau tiếng gầm đầy phẫn nộ hết như một con mãnh thú của Marco, Tần Thiển cúi nhìn xuống vòm ngực đã lập tức thấm máu tươi của mình, song trên miệng lại nở một nụ cười.

Còn người đàn ông đứng trước mặt anh dường như bưng tỉnh cơn mê, vội vàng buông rơi con dao trong tay, đứng nguyên tại đó toàn thân run bần.

“Đi đi...”, Tần Thiển ôm vết thương nhìn hắn ta, mày cau lại vì đau đớn. “Mau đi đi.”

Marco trợn mắt nhìn anh, không biết là thất kinh vì thấy máu không ngừng tuôn ra từ vết thương hay việc anh để hắn đi.

“Tao vẫn luôn đợi thời khắc kết thúc này, cuối cùng đã chờ được đến hôm nay”, mồ hôi lạnh bắt đầu túa ra trên trán Tần Thiển, anh tựa người vào xe, sắc mặt trắng nhợt như tờ giấy. Run rẩy lấy chiếc ví ra ném xuống đất, anh dồn hết chút sức lực cuối cùng đang dần mất đi để nói: “Tao sẽ nói với cảnh sát là gặp một tên cướp lưu manh, mau đi đi...”

Marco nhìn Tần Thiển một cái, sau đó lảo đảo chạy vụt ra bên ngoài.

Tâm mắt Tần Thiển dần trở nên mờ ảo, một cái lạnh không sao chịu nổi xâm chiếm toàn thân, cơ thể cao lớn của anh từ từ trượt xuống theo thân xe, còn trên mặt đất dần dần nhuộm dòng máu tươi nhìn trông khủng khiếp.

Vào thời khắc ý thức hoàn toàn mất đi, anh cảm giác được ánh mặt trời thiêu đốt trên mặt mình, tiếng sóng biển vọng đến bên tai, còn có cả làn gió ẩm ướt thổi nhẹ nhàng, xen lẫn trong hơi thở.

Em là Lucia, em sẽ đưa anh đi, sẽ không để bọn họ làm tổn thương anh nữa.

Giọng nói mềm mại khê khàng vang lên.

Được, anh đi với em. Lucia, em có biết hay không, bao nhiêu năm như vậy, anh đã vô cùng mệt mỏi.

Giờ đây, cuối cùng anh cũng đã có thể có được sự bình yên.

Em không muốn đi, nhưng anh lại không cần đến em.

Anh làm sao biết được em không thể kia chứ?

Em có thể bảo vệ anh, chia sẻ niềm vui của em cho anh, không để người khác làm tổn thương anh.

Em có thể...

Lại có ai đó nhìn anh với vẻ đau lòng thế kia?

Vì sao nước mắt của cô lại khiến cho anh cảm thấy đau đến vậy?

Nó khiến cho anh buộc phải dừng bước, quay đầu lại trong nỗi lo lắng bất an.

Anh đã bỏ rơi ai? Anh đã đánh mất thứ gì?

Em yêu anh.

Tiếng gọi từ xa lắc vang lên hết lần này tới lần khác ở phía sau.

Anh chậm chạp khép đôi mắt lại.

Ký ức ấm êm cuối cùng cũng bị bóng đen nuốt chửng.

“Edward, cậu ấy làm sao rồi?”, Thomas bước nhanh về phía người đàn ông vừa đi từ phòng phẫu thuật ra.

“Những người làm phẫu thuật cho anh ấy đều là bác sỹ giỏi nhất, họ vừa kiểm tra tình trạng của Kevin, vết thương không phạm vào tim, cũng không sâu lắm, nhưng vì mất quá nhiều máu nên hiện thể trạng của anh ấy rất yếu, đến bao giờ tỉnh lại, tình trạng phục hồi như thế nào đều khó nói, việc chúng ta có thể làm hiện giờ chỉ là chờ đợi.”

“Nhưng cậu ấy không bị nguy hiểm đến tính mạng chứ?”, Cố Vĩnh Nam muốn xác nhận lại thêm một lần.

“Chắc sẽ không sao”, Edward lắc đầu, sau đó lại nhìn Thomas. “Ở bên bệnh viện họ sẽ phong tỏa thông tin, ở đây thường xuyên có người nổi tiếng ra vào, bởi vì công tác bảo mật của chúng tôi được làm rất tốt. Tuy nhiên đây lại là án hình sự, cảnh sát hiện đã lấy phục trang cũng như các đồ vật mang theo của Kevin để giám định phục vụ điều tra rồi, đợi tới khi anh ấy tỉnh, lấy lời khai xong sẽ trả lại.”

“Chúng tôi sẽ trao đổi với phía cảnh sát, điều tra ngầm thì cũng là điều tra, chắc chắn sẽ giấu kín được sự kiện này”, vẻ mặt Thomas nghiêm trang. “Cảm ơn anh, Edward.”

“Mọi người đều là bạn bè mà”, Edward vỗ vỗ vai Thomas, song lại nhớ ra việc gì đó nên nói tiếp, “Phải rồi, y tá có nói với tôi là khi hôn mê, Kevin nhắc đi nhắc lại một câu “Đừng nói cho cô ấy.”

Thomas và Mi Lan nhìn nhau, tự biết câu trả lời qua ánh mắt của người đối diện.

Hành lang bệnh viện lúc nửa đêm, ánh đèn nhợt nhạt trông ảm đạm.

Mi Lan mua hai cốc cà phê ở máy bán hàng tự động, quay về ngồi lặng lẽ bên cạnh hai người đàn ông trên ghế băng.

“Không nói cho Thiên Chân biết thật à?”, Thomas ngẩng đầu lên, hỏi trong do dự.

“Em vẫn luôn nghĩ rằng, khi Thiên Chân ở sân bay chuẩn bị về nước, có lẽ em không nên gọi cú điện đó cho con bé quay trở lại”, Mi Lan khê thở dài. “Kevin không muốn cho Thiên Chân biết, là vì cậu ấy quan tâm đến nó.”

“Có lẽ vẫn nên hỏi ý kiến Thiên Chân”, Cố Vĩnh Nam nhấp một ngụm cà phê, chậm rãi nói. “Kevin là kiểu người có chuyện gì đều giữ ở trong lòng, tự gánh vác một mình.”

Tính cách của người bạn thân, anh hiểu quá rõ.

“Để tôi gọi điện cho Thiên Chân, dù rằng không biết hiện giờ đang trong tình trạng như thế nào, nhưng nếu như...”

Ca mổ vẫn đang được tiến hành, nếu như có chuyện gì đó xảy ra?

Thomas và Mi Lan đều giật mình.

“Anh lựa lời nói, đừng làm nó sợ chết khiếp”, Mi Lan lo lắng dặn dò.

Cố Vĩnh Nam gật đầu, nghe Mi Lan đọc số điện thoại của Thiên Chân, sau đó bấm máy gọi.

Điện thoại bên đó đổ chuông nhưng mãi vẫn không có người nào bắt máy.

Cố Vĩnh Nam nhìn hai người trước mắt mình đang lặng lẽ đợi chờ, chau mày lắc đầu.

Điện thoại chuyển sang chế độ hộp thư thoại, anh để lại lời nhắn.

“Chúng ta đều không thể biết được việc này là đúng hay sai, nhưng chúng ta đã làm trái lại ý nguyện của Kevin”, anh cười bất lực. “Cứ chờ vào vận may vậy, có lẽ cô ấy sẽ đến.”

Điện thoại của Thiên Chân liên tục đổ chuông.

Trần Úc ngồi trên ghế salon xem ti-vi, cuối cùng cũng đứng lên, cầm lấy chiếc điện thoại để trên bàn trà.

Trên màn hình không hiện lên tên người gọi, là một số máy lạ.

Anh nghiêng đầu nhìn vào phòng tắm đang rào rào tiếng nước, tiếng chuông điện thoại trong tay vẫn không chịu ngừng.

Đang định đặt điện thoại xuống, chợt nghe thấy âm báo có tin nhắn thoại vang lên.

Đôi mắt đen hơi chững lại, anh nhấn nút enter rồi đưa điện thoại lên tai.

“Thiên Chân, tôi là Cố Vĩnh Nam, Kevin có một chút vấn đề, nếu như cô đồng ý thì cố gắng gọi lại cho tôi sớm nhất.”

Mắt nhìn chiếc điện thoại đã trở lại im lìm, anh mím chặt môi, ánh sáng xanh mờ mờ của màn hình điện thoại phản chiếu lên khuôn mặt đẹp trai khiến biểu cảm của anh càng mang một vẻ gì khó hiểu.

Sau đó, anh chọn tin nhắn đó và nhấn vào nút xóa.

Năm phút sau, cánh cửa phòng tắm mở ra.

Trần Úc đứng dậy, đi vào trong bếp đun một cốc sữa, sau đó cầm ra đặt vào tay cô.

“Cảm ơn anh”, Thiên Chân nhìn Trần Úc cười.

“Mới rồi có điện thoại gọi cho em”, anh nói, giọng thản nhiên.

“Thế à?”, Thiên Chân cầm điện thoại của mình lên, xem cuộc gọi nhớ rồi lại vút xuống, “Là số điện thoại lạ, kệ nó đi.”

Trần Úc nhìn cô mỉm cười.

“Sao anh lại nhìn em như vậy?”, Thiên Chân nhướn mày nhìn anh. “Cảm giác thật kỳ quái.”

Ánh mắt của anh dường như xen lẫn những cảm xúc vô cùng phức tạp.

“Vậy sao?”, Trần Úc vẫn cười, nhìn chăm chú vào khuôn mặt xoay nghiêng đầy nữ tính của cô, “Cảm ơn em hôm nay đã đến làm cho anh một bữa tối tuyệt vời, và cũng cảm ơn em đã ở lại.”

Thiên Chân hơi xấu hổ: “Nhưng... Em ngủ ở phòng khách có được không?”

“Đương nhiên rồi”, Trần Úc gật đầu.

“Thiên Chân”, anh lại gọi, nhìn thẳng vào đôi mắt trong sáng của cô, “Anh muốn nói với em một bí mật.”

“Ủm?”, Thiên Chân tò mò. “Là gì thế?”

“Em đến đây, gần hơn một chút”, anh nói khẽ.

Thiên Chân nhướn mày, đến gần Trần Úc.

Còn anh thì ôm riết lấy đôi vai cô, sau đó cúi xuống hôn một nụ hôn sâu thắm.

Toàn thân Thiên Chân đông cứng, song không giằng co, để mặc anh kéo mình vào lòng, vòm ngực nóng ẩm như đốt cháy da thịt cô, dường như muốn dần sâu vào, xâm chiếm cả cơ thể và linh hồn cô.

Có lẽ vì vừa súc miệng xong nên miệng cô vẫn còn mùi hương chanh nhẹ nhẹ. Anh thỏa sức thưởng thức, chỉ có điều khi chạm đến lưỡi anh, nó đã trở thành vị đắng.

Đợi đến lúc anh kết thúc nụ hôn bất ngờ, Thiên Chân im lặng, không biết phải nói gì với anh.

“Anh tưởng rằng em sẽ đẩy anh ra, Thiên Chân”, Trần Úc lên tiếng, giọng hơi khàn đi.

“Em... đang cố gắng”, Thiên Chân cụp mắt xuống, đôi lông mi hơi run lên với vẻ bất an.

“Cảm ơn sự cố gắng của em, Thiên Chân”, Trần Úc thở dài. “Em có biết điều mà anh lo nhất là gì không?”

“Là gì?”, cô ngẩng đầu, nhìn đôi mắt đẹp của anh.

“Điều mà anh sợ nhất là em yêu anh ta nhiều hơn anh”, Trần Úc mỉm cười, giọng hiền hòa: “Nhưng theo lẽ thường, những điều người ta lo sợ nhất lại xảy ra.”

Sự lo lắng và buồn bã trong giọng nói của anh khiến con tim Thiên Chân khẽ run lên.

“Đó là trước đây...”, cô cố gắng nói một điều gì đó để ai ủi anh, cũng là thuyết phục chính bản thân mình.

“Anh hiểu”, Trần Úc nhìn cô, “Hiện giờ em ở bên anh, ở rất gần anh, đó là việc mà trước đây anh còn không dám tưởng tượng đến nữa kia.”

“Thiên Chân, em chấp nhận quay lại làm anh rất vui”, anh ôm lấy cô, thì thầm vào cổ cô, “Em đừng rời xa anh nữa, được không? Phải khó khăn lắm anh mới tìm lại được em.”

Thiên Chân không nói gì, mãi lâu sau mới đưa tay ra ôm lấy lưng anh.

Ngửi mùi hương thơm ngát trong vòng tay mình, đôi mắt Trần Úc chớp lên bao nhiêu cảm xúc.

Hãy tha thứ cho sự ích kỷ của anh, anh chỉ muốn giữ em lại bên mình.

Bởi vì anh biết rằng, đối với anh ta, việc đưa em đi rất dễ dàng.

Cái gì là công bằng, cái gì là lương tâm, anh đều không quan tâm, anh chỉ cần có em.

Chỉ cần có em.

Thoáng bóng chim oanh trong giấc mộng, sắc xuân chan chứa khắp mọi nơi, có người một mình vui thân trong chốn buồng thêu.

Hương thơm vừa đốt hết, khói vẫn cuộn bay lên như những sợi chỉ thêu, sắc xuân năm nay có chóng tan như xuân năm ngoái...

...

Hoa nở muôn màu rực rỡ đẹp tươi, nhưng chỉ có bức tường cũ xanh rêu đón nhận.

Mẹ lại hát lên khe khẽ.

Giọng hát của bà thật tuyệt. Từ khi anh còn rất nhỏ, bà thường pha một ấm trà cho cha anh, sau đó cầm một chiếc khăn lụa, vừa ca vừa múa trong vườn.

Vạt tay áo bay theo làn gió, trong không gian ngát ngào mùi hoa quế. Anh ngồi trên đùi cha, nhìn khuôn mặt thắm đẫm tình ý của mẹ, vừa buồn vừa vui.

Cha thích nhất là vở “Mẫu đơn đình”, chỉ có điều sau này cha ít đến, chỉ có một mình mẹ ngồi hát.

Giữa màn đêm tịch mịch, anh đứng một mình trong bóng tối nghe tiếng hát mềm mại của mẹ, cảm thấy cái lạnh lẽo cứ thấm dần, thấm dần khắp toàn thân.

Thiên con, khi yêu một người sẽ luôn đau khổ vậy.

Mẹ dịu dàng nói rồi đột nhiên cười nhạt, vẻ buồn bã hiện lên trên đôi mắt.

Anh thấy sợ mỗi khi mẹ mình như vậy, thế nên thường bỏ ra ngoài đi chơi khắp nơi với đám bạn.

Trò thích nhất là lặn. Vịnh Tây, Tây Cống, Phật đường môn, Nam Á đảo..., tất cả những khu lặn ở Hồng Kông anh đều đã ghé qua, thời gian ở dưới nước cũng ngày càng lâu hơn. Nhìn những đám san hô, đá cuội và cả những bầy cá tuyệt đẹp dưới đáy biển, trong lòng anh đều cảm thấy yên tĩnh, bình thản. Có nhiều lần anh thậm chí còn muốn ở lại vĩnh viễn dưới đáy biển xanh ngắt, xanh đến chói lòa đó. Bởi vì anh luôn cảm thấy sự sống của anh giống hết đáy biển, sự đẹp đẽ và bóng tối cùng tồn tại, cô độc, yên ắng và lạnh lẽo.

Không phải chưa từng thấy sự ấm áp và tươi sáng, song trong cuộc sống của anh, ánh mặt trời luôn vô cùng ngắn ngủi, bởi thế, anh sợ sự mãnh liệt ấy.

Cảm giác đau ở ngực dần dần kéo anh ra khỏi cơn ác mộng trong quá khứ.

Lấy hết sức hé mở cặp mắt nặng nề ra, ánh sáng khiến cho anh chói mắt.

“Kevin, cuối cùng cậu đã tỉnh lại rồi”, Cố Vĩnh Nam đi tới, “Cậu đã hôn mê suốt cả một ngày.”

Gió nhẹ của mùa hè khe khẽ thổi từ ngoài cửa sổ vào, ve vuốt trên khuôn mặt anh. Từ trước đến nay anh chưa hề nhận ra rằng những ánh nắng cuối cùng còn sót lại trong ngày lại có thể đẹp tươi và ấm áp đến vậy.

Marco ra tay với anh cũng vẫn còn nương nhẹ.

Ông trời cuối cùng cũng ủng hộ anh.

Trong những khuôn mặt quen thuộc trước mắt, không có cô ấy.

Khi nhận ra điều đó, anh vừa vui, nhưng cũng hơi thất vọng.

Chỉ cần không sao, anh tin rằng tất cả đều có thể văn hồi.

Đợi cảnh sát lấy lời khai xong, Tần Thiên đưa tay cầm chiếc điện thoại vừa được trả về.

Mi Lan đưa cho anh với một nụ cười ám muội.

Anh không nói gì, cảm giác ngực mình bồn chồn, máu toàn thân như sôi sục.

Anh đã đợi lâu như vậy rồi, cuối cùng cũng được tự do.

Nghe tiếng chuông tút dài, anh cảm thấy như phải đợi cả vài thế kỷ, cho đến khi giọng nói quen thuộc vang lên ở máy bên kia, mắt anh đã hơi nóng lên.

“A lô?”, Thiên Chân thận trọng lên tiếng.

“Thiên Chân...”, anh gọi cô, nhưng đột nhiên mất khả năng ngôn ngữ, trong khoảnh khắc đó ngàn vạn những lời muốn nói chợt không sao thốt ra nổi một từ.

“Có chuyện gì?”, giọng cô nghe cực kỳ bình thản.

“Thiên Chân, anh nghĩ hay là hẹn một thời gian nào đó, qua mấy hôm nữa chúng ta gặp nhau”, cuối cùng anh cũng nói được ra.

“Vì sao?”, cô hỏi.

“Anh muốn gặp em”, giọng anh nghe rất nhẹ và dịu dàng, “Anh... nhớ em.”

Niềm khao khát đã luẩn quẩn trong trái tim anh biết bao nhiêu ngày, giờ đây có thể nói ra ngay trước mặt người khác không một chút khó khăn.

“Anh nói gì?”, im lặng một lúc lâu, cuối cùng cô cười nhạt, “Tần Thiên, anh đừng có ép người quá đáng, rốt cuộc tâm trạng của em, con người của em là gì trong lòng anh kia chứ?”

Anh coi cô là gì? Là con vật cưng gọi một cái là vẫy đuôi chạy đến hay sao? Người khi đó đã nói thẳng thừng rằng không cần đến cô chính là anh, người đẩy cô ra cũng chính là anh, bây giờ lại nói nhớ cô, muốn gặp cô ư?

Ở máy bên kia, Thiên Chân giận tới đỏ cả mắt.

Anh còn định bôn cọt trái tim cô, chà đạp cô đến lúc nào đây?

“Em đã xin nghỉ phép, tuần sau về nước làm đám cưới với Trần Úc”, cô lạnh lùng lên tiếng. “Tha lỗi cho em không thể nào đáp ứng được sự ‘triệu kiến’ của anh.”

“Em nói gì?”, mặt Tần Thiển đột nhiên xám ngoét, hơi thở gấp gấp chạm đến vết thương trên ngực, một cơn đau nhói dội lên, anh đưa điện thoại ra xa nghiêng chặt hàm răng, mãi lâu sau cơn đau mới dần dần dịu lại, “Em đừng có giận quá mà nói liều như vậy.”

“Em không nói liều”, cô khinh khỉnh, “Anh có thể đi hỏi Tiểu Trịnh.”

“Em đừng có nói đùa với anh kiểu đó”, giọng nói của anh trở nên nặng nề và lạnh lẽo vô cùng, “Thiên Chân, anh không cho phép.”

“Anh dựa vào cái gì mà không cho phép?”, cô cười với vẻ ngạc nhiên, tiếng cười nghe mỉa mai và thê lương, “Tần Thiển, thứ mà anh không cần đến, tự tay anh đã vứt đi mà vẫn không cho người khác nhặt hay sao?”

Bàn tay cầm điện thoại của Tần Thiển run bắn lên, nghe cô nói về mình một cách khổ sở như vậy, người cảm thấy đau đớn lại chính là anh.

Vì cơ thể vừa trải qua phẫu thuật, sức lực mau chóng tan biến hết, anh cố nén cơn đau, chuẩn bị giải thích với cô.

“Em sắp cưới Trần Úc thật, Tần Thiển, em không nói đùa”, cô khê khàng. “Em đang mang thai con của Trần Úc.”

Cơ thể cao lớn trên giường bệnh đột nhiên chết lặng, chiếc điện thoại tuột khỏi tay, nặng nề rơi xuống đất.

Trong gian phòng tĩnh lặng có thể nghe thấy rõ âm báo máy đã ngắt ở bên kia, không ngừng lặp lại.

“Kevin!”, những tiếng kêu hoảng hốt vang lên, tất cả mọi người đều giạt bắn người khi thấy Tần Thiển ngồi bật dậy rồi giằng co để xuống khỏi giường.

Chỗ cắm kim truyền trên mu bàn tay rịn ra một giọt máu, anh không cảm thấy đau, vết thương được băng bó cẩn thận ở ngực đã bắt đầu thắm đỏ vì động tác quá mạnh, anh cũng không cảm thấy đau, bởi vì bất cứ nỗi đau nào khi đó cũng không bằng một phần triệu nỗi đau trong trái tim anh.

Em sắp cưới Trần Úc thật.

Em không nói đùa.

Em đang mang thai đứa con của Trần Úc.

Máu huyết trong toàn cơ thể đột nhiên đông cứng lại thành băng, anh run rẩy, muốn dứt ra khỏi những tiếng kêu giữ anh lại đó, và cả bàn tay đang kéo anh lại.

Kevin, Kevin, Kevin...

Vô số những âm thanh đang gọi tên anh, khiến anh không thể cất bước đi, lý trí hoàn toàn biết mất, đôi mắt đã vờn đảo lên cứ nhìn vào một nơi nào đó không gọi được tên.

Ở đó có gì?

Là cơ thể gầy yếu của mẹ nằm trên giường bệnh, đôi mắt vĩnh viễn không bao giờ còn mở ra nữa và nụ cười ảm đạm kỳ quái của bà; là đêm mưa gió sấm chớp đầy trời, Lucia nằm trên con đường lạnh lẽo trong chiếc váy ướt đầm nước mưa và máu đỏ. Còn cả khuôn mặt đang dần dần trôi xa, và nụ cười dịu dàng rồi sẽ biến mất trong vòng tay người khác ấy.

Qua đi rồi thì để nó qua đi... Qua đi thế nào đây? Cuối cùng đã không đến kịp, những thứ tươi đẹp và ấm áp trong cuộc đời anh đều rời bỏ anh mà đi, tất cả đều không còn kịp nữa.

“Cháu có còn xem dì là dì út của cháu nữa không?”, Mi Lan nhìn người con gái trẻ trung ngồi trước mắt mình với vẻ bình thản, nghe giọng cực kỳ bất mãn. “Việc nhận lời cầu hôn của Trần Úc lớn như vậy mà vẫn không bàn bạc với dì một chút là sao?”

“Hôn nhân đã trở thành việc lớn với dì từ bao giờ vậy?”, Thiên Chân mỉm cười, vẻ mặt vô tội. “Cháu đã nói với bà ngoại và bố, đám cưới được tổ chức ở Trung Quốc mà.”

“Thiên Chân, cháu bình tĩnh một chút được không, đừng có làm trò trẻ con như thế”, Mi Lan không khỏi rầu lòng.

“Cháu rất bình tĩnh, dì út”, Thiên Chân ngược mắt lên, ánh mắt cực kỳ điềm tĩnh, “Nếu như dì đến đây để làm thuyết khách cho Tần Thiển thì dì sẽ thất vọng thôi.”

“Cháu đang giận nên mới nói vậy, Thiên Chân, Tần Thiển có rất nhiều nỗi khổ không thể nói ra với cháu, cậu ấy đều là...”

“Đều là để tốt cho cháu, phải không?”, Thiên Chân khẽ cười, đôi mắt sưng nước lặng lẽ nhìn xoáy vào Mi Lan. “Dì có biết không, cháu hận nhất là câu nói đó, trước đây khi bố mệt mỏi và ly hôn sau những cuộc cãi vã bất tận và chiến tranh lạnh với mẹ, lúc đi, ông ấy cũng nói là để tốt cho cháu. Khi mẹ cháu phản đối chuyện cháu ở bên Trần Úc, ngấm ngấm xét xử bố mẹ anh ấy sau lưng cháu, ép cháu phải phá thai..., bà cũng luôn nói rằng, đều là để tốt cho cháu. Dì nói thử xem, tốt ở chỗ nào đây?”

“Thiên Chân, dì tưởng rằng cháu đã tha thứ cho họ rồi”, Mi Lan nhìn Thiên Chân, cảm thấy hơi thương xót.

“Vâng, cháu đã tha thứ cho họ, nhưng vì thế mà không thể tha thứ cho bản thân mình.”

Trên thế gian này làm gì có những điều thỏa mãn được tất cả mọi người, đã nợ thì ngày sau phải trả, không mất mát, không nợ nần cũng chỉ là tự an ủi chính bản thân mình.

Trong tình cảm đơn phương phần lớn tự tình là đúng, cảm giác của mỗi người thì chỉ bản thân hiểu rõ nhất, vậy mà bọn họ cứ luôn muốn cô phải gánh vác những điều mà họ cho là phải, là xứng đáng với sự yêu thương và lựa chọn, thậm chí cả hy sinh của họ, cuối cùng tất cả đều dồn lên đôi vai cô, người sai cũng đều là cô.

“Vì sao cháu không thử làm lại từ đầu? Sao không nghe cậu ấy giải thích một lần?”, Mi Lan vẫn không chịu từ bỏ, “Cậu ấy phải khó khăn lắm mới giữ được mạng sống, hôm đó những lời nói trong điện thoại của cháu suýt nữa đã giết chết cậu ấy đấy.”

“Hiện giờ anh ấy không sao rồi có đúng không?”, Thiên Chân mỉm cười, giọng vẫn thản nhiên.

Mi Lan sưng người, sau đó gạt đầu.

“Nếu đã như vậy, chẳng phải là tốt hay sao? Dì yên tâm đi, Tần Thiển là loại người nào chứ, sóng gió nào mà chẳng đã trải qua? Có gặp chuyện gì, thì anh ấy vẫn là Kevin Chun luôn thông dong điềm đạm, đường bệ oai phong. Ngày hôm nay Đoạn Thiên Chân cháu có thể mở rộng tầm mắt như thế này cũng là nhờ anh ấy tận tay dạy dỗ.”

Vẻ mặt thản nhiên không hề xao động, giọng nói lạnh lùng trơn tru của Thiên Chân phẳng phất đáng vẻ của Tần Thiển – Mi Lan nhìn đờ mắt ra, không sao nói được một câu nào.

“Dì út, phiền dì nói lại với anh ấy, cháu là một người sắp làm mẹ, chứ không còn là con bé Thiên Chân ngày xưa sùng bái anh ấy, cần sự cứu giúp của anh ấy nữa. Người mà cháu cần trân trọng trong cuộc đời mình, là đứa bé trong bụng và cả người chồng sắp cưới của cháu nữa.”

“Thật không?”, một giọng nói quen thuộc nhưng xa lạ vang lên sau lưng cô, nghe khàn đến mức khác thường.

Bàn tay cầm cốc trà bằng sứ xương hơi chững lại trong giây lát, trên miệng Thiên Chân hiện lên một nụ cười điềm tĩnh, cúi đầu xuống uống trà.

“Đã đến đây rồi thì chi bằng ngồi xuống đây nói chuyện một lát, nghe nói anh có rất nhiều chuyện cần phải nói ra, dù sao thì chiều nay em cũng rất rảnh, có nghe cũng không ảnh hưởng gì”, Thiên Chân không quay người lại nhưng vẫn nói một cách thản nhiên, mắt nhìn Mi Lan đứng dậy cầm túi xách rời đi.

Cơ thể cao lớn ngồi xuống chỗ đối diện, Thiên Chân ngược mắt nhìn, không tránh né ánh mắt của anh, dù cho trong đôi mắt đen sẫm khiến cho người ta bị hút hồn đó chất chứa quá nhiều tâm trạng... đau đớn, hối hận, nhớ thương, xấu hổ.

“Uống trà sữa được không?”, cô cười, “Sức khỏe của anh vẫn chưa ổn, không nên uống cà phê.”

Tần Thiển không nói gì, chỉ có điều giữa đôi lông mày lạnh lùng như phủ một lớp khói âm u dày đặc vì sự điềm tĩnh của cô.

Một Thiên Chân như thế này khiến cho anh hoảng sợ. Đường như anh đã bỏ qua mất điều gì đó, dù thế nào cũng không thể lấy lại được.

“Tất cả mọi người đều khuyên em nên kiên nhẫn nghe anh giải thích”, cô ngược mắt lên, nói khê khàng, “Nói đi, em nghe đây.”

“Những chuyện đó đều là quá khứ rồi, không đáng để nhắc ra, cũng không phải là câu chuyện hay ho gì”, Tần Thiển lên tiếng, một nụ cười cay đắng hiện lên trên khóe miệng, “Nhiều ngày như vậy anh cũng đã từng nghĩ xem nên giải thích thế nào, nghĩ sẽ nói với em bao nhiêu chuyện, nhưng anh phát hiện ra điều mà em muốn nghe, em quan tâm lại không phải là những lời giải thích đó, còn điều mà anh muốn nói, cũng chỉ có hai câu mà thôi.”

“A? Em muốn nghe, điều anh muốn nói.... là gì?”, cô nhìn anh cười, vẻ mặt điềm tĩnh.

“Xin lỗi em...”, anh nhìn chăm chú vào khuôn mặt cô, giọng nói dịu dàng, “Còn nữa, anh yêu em.”

Thiên Chân nhìn Tần Thiển, mãi lâu sau không nói một lời.

Người đàn ông này mãi mãi vẫn thông minh và tự tin như vậy, biết tận công vào điểm yếu nhất của đối phương.

Thế nhưng cô không còn muốn bị anh giữ chặt trong bàn tay anh nữa.

“Anh không cần phải xin lỗi, điều đó đối với em đã hoàn toàn vô nghĩa”, cô nhìn anh và nói thản nhiên, “Em yêu anh, quần quít ở bên anh, sau đó bị anh cự tuyệt đều là do em tự chuốc lấy, anh vốn chẳng có lỗi gì, thể diện là do người khác còn mất thể diện lại từ mình, em chấp nhận chơi thì chấp nhận thua. Em từng một lòng một dạ đối với anh, cũng hy vọng anh có thể đáp lại một lòng một dạ, nhưng phản ứng của anh lại mưa nắng thất thường. Em biết anh cũng đang giằng co về tình cảm giữa chúng ta, nhưng khi anh cảm thấy không thể nào gánh vác nổi tình cảm đó, đã dứt khoát cắt đứt quan hệ giữa chúng ta rồi. Khi em hy vọng rằng anh có thể yêu em thì anh lại không yêu, giờ đây mới nói ra thì đã không giúp gì được nữa rồi.”

Tần Thiển nhìn cô, sắc mặt càng ngày càng u ám.

“Anh làm sao biết được có phải em đang nói dối hay không, đứa bé trong bụng em có lẽ là của anh chứ không phải của Trần Úc”, anh thấp giọng nói, từng từ đều mang cảm giác ngọt ngào như giông bão đang đến gần.

Về mặt Thiên Chân bình tĩnh, nhưng trong ngực bỗng nhiên nghẹn lại.

Cô biết rằng người đàn ông này từ trước đến nay vẫn không phải là nhân vật mà cô có thể dễ dàng đối phó.

“Em nghĩ chắc chắn là anh biết anh gây tổn thương cho em sâu sắc đến mức nào, phải không?”, cô cười, tự vạch vết thương của mình ra một cách tàn nhẫn, nói dối hết sức nhẹ nhàng, đồng thời dốc hết tâm sức ra tấn công anh, “Anh chỉ thấy em say rượu có một lần, đúng không? Anh có biết từ sau khi rời khỏi anh em đã say biết bao nhiêu lần không? Sự đau đớn và lạnh lẽo mà đến cả trong giấc mộng cũng có thể cảm giác thấy một cách rõ ràng đó anh đã từng thể nghiệm hay chưa? Khi Trần Úc ôm em, ban đầu em còn tưởng là anh, nhưng rồi em lại biết đó không phải anh, vì vòng tay của anh chỉ khiến cho em cảm thấy lạnh giá và tuyệt vọng, còn của anh ấy lại ấm áp...”

“Im đi”, chiếc mặt nạ lạnh lùng đột ngột vỡ tan, Tần Thiển nhìn cô chăm chăm rồi cắt ngang một cách thẳng thừng.

“Sao thế, không muốn nghe à?”, cô nheo mắt cười, thậm chí còn đưa tay ra áp vào ngực anh, “Nói cho em biết, trái tim anh cũng cảm thấy đau ư? Cũng cảm thấy không chịu nổi vì em ư?”

Anh giữ chặt lấy tay cô, dùng hết sức để bóp mạnh. Thiên Chân muốn rút tay về nhưng anh không bỏ ra, giữ thật chặt.

Nhìn đôi mắt vẫn lên những tia đỏ của anh, Thiên Chân cảm thấy trái tim mình như bị thứ gì đó đâm vào.

Hóa ra chuyện đã đến thế này, cô vẫn bị anh tác động đến một cách sâu sắc, nhưng cô cũng không muốn lại phải sống những tháng ngày đánh mất bản thân mình nữa. Anh cũng khát khao tình yêu và sự ấm áp, nhưng lại không có đủ can đảm để thừa nhận. Giờ đây anh nói xin lỗi, nói yêu cô, nếu như cô lại một lần yếu lòng để tin anh, dựa dẫm vào anh, thì đến lần sau khi anh lại vì một lý do riêng tư cho là đúng của mình mà vứt bỏ cô, cô sẽ phải làm thế nào đây? Cô không muốn rơi vào cái vòng luẩn quẩn ác nghiệt được bố thí ấy, không cần lời xin lỗi của anh, không cần tình yêu của anh, không cần con người của anh.

Dù sao cái tình yêu đáng buồn và đáng thương đó cũng đã trở thành một vật kỷ niệm của cô.

“Thiên Chân, anh không cho phép em như vậy, em vẫn yêu anh”, cổ họng anh tắc nghẹn, ngực đau dữ dội nên không nhận ra giọng nói của mình gần như một lời cầu xin.

“Phải, em yêu anh”, cô cười, thẳng thắn thừa nhận. “Dù là đến giờ này em vẫn yêu anh, nhưng như thế thì sao chứ? Em không thể vì yêu một người mà từ bỏ sự tự trọng của bản thân mình, huống hồ người em yêu lại không hề tin tưởng em, cũng không cần đến em.”

“Thiên Chân”, anh biện giải một cách khó khăn, trái tim thêm một lần nữa co thắt lại vì sự buông xuôi trong lời nói của cô. “Quá khứ của anh quá phức tạp, trước khi có người tìm đến trả thù, anh cũng đã định sẽ bắt đầu lại một cách đường hoàng với em, việc anh phải đẩy em ra là vì anh không biết được mình đang phải đối mặt với điều gì, anh không muốn em sẽ bị bất cứ sự tổn thương nào, cũng không muốn có chuyện gì xảy ra với em, không muốn em đau lòng. Vì thế, chẳng bằng làm cho em bớt yêu anh một chút....”

“Bớt yêu anh một chút? Không muốn em bị tổn thương?”, Thiên Chân cười mỉa mai, mắt đã nóng lên, “Anh có biết hay không, người có thể làm tổn thương em, làm em tổn thương sâu sắc nhất, chỉ có anh thôi. Anh đã từng nghĩ đến hay chưa, nếu như lần này anh chết đi, em sẽ phải đối mặt với tình cảm đó thế nào đây? Làm thế nào để quên được anh?”

“Anh muốn em tin rằng anh yêu em thế nào đây? Yêu một người là toàn tâm toàn ý tin tưởng vào người đó, là chân thành và hoàn toàn không giữ gì lại ỉn. Anh nói quá khứ của anh đen tối, vậy thì vì sao anh chấp nhận bộc lộ sự thâm hại của mình trước mặt Lucia nhưng lại kín như bưng với em? Anh có thể nhận sự giúp đỡ của chị ấy nhưng lại không tin là em có đủ dũng khí để cùng anh đối mặt với tất cả? Anh nói anh không cần em, điều đó đúng, đó mới là tiếng nói thực tâm của cõi lòng anh. Tâm lý phòng thủ của anh quá mạnh, cơ bản không để cho người khác dễ dàng bước vào thế giới của anh. Ngày trước anh yếu đuối và bất lực, nên anh có thể tiếp nhận Lucia, nhưng giờ đây anh là Kevin Chun tiếng tăm lừng lẫy, đủ mạnh mẽ lớn lao, thế nên anh cảm thấy bất kể chuyện gì cũng có thể một mình gánh vác, ngay cả tình yêu anh cũng cho rằng không cần thiết, bởi vì anh sợ đánh mất, thế nên anh sẽ không yêu một người nào giống như yêu Lucia nữa.”

Bằng giọng nói lãnh đạm, cuối cùng cô cũng đã nói ra được sự thực mà ngay chính bản thân cô từ trước đến nay cũng chưa từng dám đối diện. Điều mà cô quan tâm, cũng là điều làm cô đau khổ, chính là việc anh không đủ yêu cô, không đủ tin tưởng cô.

Tần Thiển nhìn cô, trên mặt không còn chút máu, bàn tay cầm cốc không ngừng run lên, các ngón tay đều trắng bệch. Nhưng rồi anh chỉ nhìn trân trối vào cô, đồng tử gần như muốn vỡ ra mà không nói được một lời nào.

Cơ bản là anh... không thể phản bác.

Những điều mà cô nói hoàn toàn là sự thật, là sự thật mà anh trải qua sự giằng co đau đớn, tự mình ném trái tim hiểu được ra, cũng là điểm chết mà anh không thể nào hóa giải nổi kể từ sau khi anh phát hiện ra

trái tim mình đã hoàn toàn chìm đắm vào cô.

Còn Thiên Chân vốn thông minh sáng suốt nên đã nhận ra điểm mấu chốt đó từ lâu.

Giờ đây, anh đã hoảng sợ, hỗn loạn, hoàn toàn không còn khả năng chiến thắng.

Nói gì đây? Anh nên nói gì để có thể giữ cô lại đây?

Sự báo ứng của anh đã bắt đầu rồi.

“Thiên Chân, đừng lấy cớ ta... Hãy ở lại bên anh”, anh cảm thấy máu huyết trong cơ thể mình dần dần đông cứng lại, nó đang phong tỏa tất cả hơi ấm của cuộc đời anh.

“Không thể được”, cô dứt khoát nhấn vào từng chữ một.

Anh đã yếu ớt nói ra từ “đừng” chứ không phải “không cho phép” cứng rắn như lúc đầu.

Nhìn người đàn ông vốn từ trước đến nay vẫn bình tĩnh và ung dung hoảng hốt không biết phải làm gì, sắc mặt trắng nhợt ra, Thiên Chân cảm thấy hả hê sung sướng, nhưng cũng buồn bã vô cùng.

Đã từng có một thời anh dạy cô cách trấn tĩnh và kiên định, thản nhiên đối mặt với sự nóng lạnh thất thường của nhân thế, sáng suốt để nhìn ra muôn hình vạn trạng của người đời, vậy mà hôm nay, cuối cùng cô lại lấy chính đòn của anh để quật lại anh.

“Anh đã từng nói rồi, nếu như em tìm được một người yêu thương em thực sự, thì anh sẽ chúc phúc cho em”, cô đứng dậy, khẽ cười: “Em đã tìm được rồi, hy vọng anh sẽ giữ lời.”

Bằng đòn cuối cùng, cô đóng chặt anh trên cây thập giá do chính anh đã tự dựng nên, chính xác và ác nghiệt.

Còn cô quay người bước đi, không hề lưu luyến một chút nào.

Tần Thiển ngồi chết lặng nguyên tại chỗ, cảm thấy một nỗi đau như tim gan đã vỡ toác ra. Anh kinh ngạc cúi đầu, thấy một lỗ hồng đã xuất hiện trên ngực mình, máu tươi ứa ra. Hóa ra cô đã lấy trái tim anh rồi mang đi một cách không thương tiếc.

Nghe nói có nhiều khi, nếu như không thể tìm lại trái tim mình kịp thời, thì sẽ mất đi mãi mãi.

Ái dục sinh tử, buồn vui sướng khổ, thời gian trôi qua quá nhanh, còn chúng ta thì lại luôn học được một cách chậm chạp, lĩnh hội được khi đã muộn, nên chỉ có thể giương mắt nhìn hạnh phúc trôi tuột khỏi kẽ tay như từng hạt cát, thế nào cũng không thể vãn hồi.

Sống ở trong thành phố thực sự rất khó cảm nhận được sự đổi thay giữa các mùa, những bài báo về thời trang mà hàng ngày đều phải qua tay xử lý đều là những kiểu mẫu mới được trưng bày trước vài tháng, những người phụ nữ hiện đại dù là mặc áo khoác, vẫn chân trần đi giày cao gót, bất kể dưới chân có lạnh tới mức nào vẫn cứ để gió lạnh vù vù tra tấn bản thân mình.

Thiên Chân nhìn đôi giày Converse dưới chân mình, cài áo gió lại, bất giác tự cười giấu mình, việc mang thai lại khiến cho cô quay trở về thời học sinh với những phục trang thoải mái.

Mùa thu dần rõ rệt hơn, mưa mù giăng khắp thành phố, những công trình kiến trúc ở đằng xa đều bị phủ lên một lớp áo màu xám mờ lung, nhìn như không có thực.

Thiên Chân nhớ hồi còn học phổ thông, cô đã rất thích câu “Thử hỏi nhàn sâu chừng mấy hã? Một sông khói thuốc, đầy thành tơ liễu, mưa đổ lúc mai vàng” trong bài “Thanh ngọc án” của Hạ Chú[7], không biết tại sao lại cảm giác thấy một nỗi buồn thương và man mác khó nói thành lời.

[7] Một nhà viết từ đời Tống.

Chỉ có điều, năm tháng đẹp tươi, ai là người cùng hưởng[8]?

[8] Vẫn là một câu khác trong bài “Thanh ngọc án.”

Trong những suy nghĩ bồn loạn, từng hạt mưa theo gió hắt vào mặt, Thiên Chân lùi về sau một bước theo tiềm thức, sau đó ngẩng đầu lên, chợt thấy trên đầu mình đột nhiên là một bóng rợp đầy ấm áp.

Cô ngạc nhiên nhìn khuôn mặt trang nghiêm trước mắt mình, ngay lúc đó không nói được một lời.

Trong hơi thở là mùi nước hoa dịu dịu của anh, chỉ có điều mùi khói thuốc lại đậm hơn một chút.

“Thiên Chân”, Tần Thiển nhìn chăm chú vào mi mắt đang rung động trong sự hoảng hốt của cô, khe khẽ gọi tên.

Vì không đi giày cao gót nên cô đã thấp đi khá nhiều, chỉ đứng đến vai anh. Chẳng phải người ta vẫn bảo mang thai thì sẽ béo lên một chút hay sao? Thế nào mà cô trông càng mảnh mai hơn trước?

Phát hiện đó khiến anh chau mày lại với vẻ không vui.

Ở xung quanh vẫn còn các đồng nghiệp đang đứng chờ, Thiên Chân nghe thấy bọn họ đã bắt đầu thì thầm to nhỏ với nhau.

Cô vừa xấu hổ, vừa tức giận. Làm sao anh có thể đến công ty cô kia chứ? Ở đây làm gì có ai không biết anh? Thế nào cũng sẽ lại gây ra một loạt tin đồn thôi, chẳng lẽ anh không để ý đến chuyện đó à? Cứ coi như anh không để ý, nhưng cô thì sợ bị mất mặt.

“Đi thôi”, anh nắm lấy tay cô, đưa cô xuống cầu thang.

Thiên Chân giống hệt như bị thiêu cháy, muốn giằng tay ra, nhưng bị anh siết chặt nên làm thế nào cũng không thoát nổi bàn tay đó.

Ở sau lưng vẫn có vô số cặp mắt đang đổ dồn vào họ, Thiên Chân giận dữ cắn môi, nhưng không thể nào trở mặt với anh ngay tại nơi đó được.

Một chiếc xe màu bạc xé ngang màn mưa dừng ngay trước mặt họ.

“Thiên Chân, lên xe đi”, Trần Úc mở cánh cửa xe rồi đứng chắn ngay phía trước hai người.

Thiên Chân sững sờ.

Thiên Chân, lên xe đi.

Từng có lúc Tần Thiển ngồi trong xe nhìn cô và Trần Úc thản nhiên nói vậy.

Nếu như khi đó cô không đi với anh, thì liệu có phải giờ đây tất cả sẽ khác hay không?

“Vincent, tôi nghĩ Thiên Chân là người tự do, tôi muốn nói chuyện với cô ấy, anh không có ý kiến gì chứ?”, Tần Thiển nhìn người đàn ông trẻ tuổi đứng trước mắt mình, khe khẽ mỉm cười.

“Tôi không có ý kiến gì”, Trần Úc nhìn Tần Thiển với khuôn mặt hoàn toàn phẳng lặng, “Tuy nhiên mong anh hãy nhớ cho rõ, hiện giờ Thiên Chân là vợ sắp cưới của tôi.”

Bàn tay Thiên Chân đột nhiên bị siết chặt hơn, bị đau nên cô không thể không ngẩng đầu nhìn sang Tần Thiển, chỉ nghe thấy anh nói thản nhiên: “Vincent, anh phòng bị với tôi như vậy là do anh không tin vào bản thân mình, hay là không tin tưởng Thiên Chân?”

Vừa nói vừa cười, Tần Thiển đã bắn trúng cả hai đích. Đã nói tới mức đó, nếu như Thiên Chân không phục tùng chỉ có thể thấy rằng Trần Úc hoàn toàn không có chút trọng lượng nào.

“Tối về đến nhà thì gọi điện cho anh”, Trần Úc dặn dò Thiên Chân một câu, sau đó cúi xuống khe hôn lên môi cô rồi quay người lên xe.

Toàn thân Thiên Chân chết lặng, nhìn theo Trần Úc lái xe đi, song lại cảm thấy áp suất bên cạnh mình đột nhiên hạ xuống, hơi lạnh như mũi dao nhọn hoắt kẻ sát vào người.

Cô ngược mắt nhìn người đàn ông đứng cạnh bên, song trên mặt anh không bộc lộ chút cảm xúc nào, chỉ đưa tay ra mở cửa xe giúp cô.

Thất thần nhìn ra mưa tuôn gió lạnh bên ngoài cửa sổ, không khí ẩm ướt trong xe cũng không hề làm cho cô thấy dễ chịu hơn được chút nào.

Cô sợ nhất khi anh không nói gì.

Tâm trạng của người đàn ông đó xưa nay vẫn khiến cho người ta không sao nắm bắt nổi, đặc biệt là khi anh im lặng, ở bên cạnh anh quả thực có cảm giác như nghẹt thở.

“Rốt cuộc anh định đưa em đi đâu?”, không thể chịu đựng nổi sự yên tĩnh như tra tấn người ta đó, Thiên Chân bướng bỉnh cất lời.

“Đến nơi mà người khác không thể tìm thấy em, nhốt em lại đó, chỉ có mình anh biết em ở đâu thôi, em nói có được không?”, anh bình thản nói, rõ ràng là một câu nói đùa, nhưng giọng điệu lại cực kỳ nghiêm túc.

“Anh đừng có nằm mơ”, cô đáp lại.

Chiếc xe bỗng nhiên đánh vào lề đường rồi dừng lại.

Nước mưa tạt vào cửa kính dường như tạo nên một khúc nhạc cuồng loạn, Thiên Chân nhìn Tần Thiển với vẻ bất an, biết rằng nhịp tim mình còn hỗn loạn hơn như vậy.

“Anh...”, lời nói còn chưa kịp thốt ra, anh đã cúi người xuống, đôi môi nhanh như cắt đã nhắm vào trũng môi cô. Anh đưa tay ra giữ lấy gáy cô, hôn một cách dữ dội, hung hăng chiếm hữu sự ngọt ngào của cô, bất chấp sự chống đối của cô, sự đau đớn của cô, sự giằng xé của cô, giữ chặt lấy cô dưới cơ thể mình, mặc sức cưỡng đoạt.

Cô là Thiên Chân của anh, anh muốn có cô, muốn cô tới mức phát điên lên được.

Em biết em đang lựa chọn những tháng ngày mà sau này có lẽ em sẽ hối hận... Cô nói vậy.

Bây giờ cô đã hối hận chưa? Cuối cùng cô đã tuyệt tình với anh, muốn rời bỏ anh ư?

Làm sao anh có thể buông tay, làm sao buông tay được chứ?

Thiên Chân lấy hết sức lực của mình, cắn anh, sống chết đẩy anh ra.

Tần Thiển ôm lấy ngực, cúi gập người xuống, chau mày thở dốc từng hơi.

Thiên Chân nhìn anh, mặt trở nên trắng nhợt... Hình như cô đã đẩy vào vết thương của anh, chắc chắn là anh đang rất đau.

Nhưng rồi cô cố gắng kìm nén sự lo lắng dưới đáy lòng, ngồi co người trong ghế của mình, không hỏi gì, cũng không nhìn sang phía anh.

Còn anh lấy tay lau vết máu trên môi, cười thản nhiên.

“Đau quá, Thiên Chân”, giọng anh dịu dàng, “Hóa ra em cũng có răng sắc móng nhọn như vậy.”

“Em đã bao giờ nói với cậu ta rằng, so với nụ hôn chuồn chuồn đập nước của cậu ta thì em thích hôn kiểu này hơn chưa?”, anh ngược mắt lên, nhìn cô bằng đôi mắt đen sâu hút.

“Anh điên rồi”, Thiên Chân nghiêng răng mắng.

Quán mỳ đó vẫn đông đúc như ngày trước.

“Về lại chốn xưa, có cảm giác thế nào?”, người đàn ông ngồi đối diện lên tiếng hỏi.

Thiên Chân cúi đầu ăn bát mỳ bò của mình, cố ý chiến tranh lạnh với anh.

“Sinh nhật vui vẻ, Thiên Chân, party tối qua có vui không? Lúc mười hai giờ, anh nhìn thấy những chùm pháo hoa đó, rất đẹp, em đã cầu nguyện điều gì?”

Thiên Chân ngẩng đầu lên ngạc nhiên nhìn Tần Thiển.

“Vì sao anh lại biết?”, cô hỏi.

Tần Thiển không nói gì, chỉ khẽ mỉm cười.

Bởi vì tối hôm qua anh chỉ cách cô có một bức tường, anh nghe thấy những âm thanh phấn khích và nhộn nhịp bên kia, khi nhìn ra ngoài cửa sổ thấy pháo hoa rực rỡ được bắn cho cô, tưởng tượng đến nhất cử nhất động của cô, sau đó cười một mình, uống rượu một mình tới lúc say.

“Bánh sinh nhật là bánh dâu tây Charlotte à?”, anh lại hỏi.

“Ừm, đặt trước nên mới có”, cô đáp.

“Nhưng hề những cái ngon đều bán rất chạy, lần đó chúng ta đến muộn quá thế nên không còn nữa, dù rằng có bánh phúc bồn tử, nhưng vẫn không phải là cái thực sự muốn.”

“Anh từng nói là trong cuộc sống vốn luôn đầy ắp những sự thất vọng còn gì. Nhiều khi có thất vọng tới đâu, có luyến tiếc đến đâu, cũng phải đối diện với hiện thực, ai mà biết được sẽ lại gặp được sự lựa chọn tốt hơn chứ?”, cô nhìn anh, cặp mắt sáng trong.

“Em đúng là một học sinh giỏi”, Tần Thiển cúi xuống cười, giống như tự giễu mình.

Thiên Chân nhìn điện thoại, bảy giờ rưỡi.

“Về về nhà à?”, anh nhận thấy cử chỉ đó của cô, “Nhỏ nhen như vậy làm gì, có lẽ trong cuộc đời này, thứ mà em để lại cho anh cũng chỉ còn có đêm nay thôi.”

Giọng nói của anh vẫn nhẹ như không, nhưng lại làm cho trái tim Thiên Chân đau nhói.

London Eye trong đêm nay được nước mưa gội rửa trông càng thêm rực rỡ chói lòa.

Tần Thiển quay người lại, nhìn người con gái nhỏ bé đang đứng cách xa vài bước lặng lẽ nhìn anh.

Thở dài một tiếng, anh cởi găng tay da của mình ra, rút đôi tay dút trong túi áo của cô rồi đeo vào.

Ánh mắt của anh đột nhiên hơi hoảng hốt.

Nhớ đến lần đó ở tháp Eiffel, cô túm lấy chỗ thừa ra trên chiếc găng tay, ngẩng đầu nhìn anh cười nói, bàn tay anh to thật đấy.

“Vì sao anh lại đưa em đến đây?”, cô hỏi khẽ.

“Em từng nói em muốn ngồi trên London Eye mà”, anh ngập ngừng một chút, “Cùng với anh.”

Trái tim cô đột nhiên co thắt lại.

“Đó là trước đây”, cô nói bằng giọng điệu gấp gáp rồi đi về phía trước.

“Chẳng phải anh sợ độ cao hay sao?”, nhìn về phía bánh xe khổng lồ đang quay chậm chậm, cô lúng túng.

“So với việc mất em, chứng sợ độ cao có là gì?”, anh bình thản nói nhưng không nhìn vào cô.

Cô quay người lại định bỏ đi.

“Thiên Chân!”, anh giữ cô lại.

“Nếu anh còn nói như vậy nữa em sẽ đi ngay”, cô nhìn anh lạnh lùng.

“Em đang sợ à?”, anh nhìn chăm chú vào mắt cô, “Tất cả những gì anh nói hiện giờ, từng câu từng câu đều là thật lòng, quyết không phải là đang gỡ thủ đoạn gì, nếu như em định rời xa anh thật, vậy thì em hãy chứng minh sự quyết tâm của mình cho anh xem, đừng trốn tránh nữa, như vậy đối với anh không công bằng.”

“Được, em sẽ để anh thấy”, cô lạnh nhạt.

Trong các khoang ngắm cảnh khác đều có đông người, đến khi tới lượt họ, chỉ còn duy nhất hai người khi các nhân viên đóng cửa vào.

“Ha, có tiền có quyền quả nhiên cũng khác”, Thiên Chân cười giễu.

“Tiền và quyền có thể biến bí ngô thành xe kiệu, giày thủy tinh muốn số nào cũng có, nhưng lại không thể nào tìm lại được cô bé Lọ Lem đã bỏ chạy.”

“Tần tiên sinh quả là hài hước”, cô cong môi nói.

Chỉ đáng tiếc là cô không phải công chúa trên tháp cao, anh cũng không phải là kỵ sĩ Đồ Long, ai cứu ai, ai yêu ai? Nếu như dùng nụ hôn đánh thức cô khỏi giấc mộng chìm sâu lại không thể thực lòng yêu cô, chẳng bằng cứ để cô ngủ mãi trong tòa thành đó.

“Không thể tha thứ cho anh sao?”, khoang xe chậm chậm quay lên, anh nhìn xuống London mờ ảo trong đêm mưa bụi, khẽ khàng hỏi.

“Sao anh lại cho rằng em có thể tha thứ cho anh?”, cô cười mỉa mai, “Với lại, anh muốn em tha thứ điều gì? Yêu anh mà không biết lượng sức mình, bị anh xoay như chong chóng, hay là việc anh suýt chết nhưng cũng không hề nói với em một tiếng? Tình cảm của anh đối với em, tất cả những việc anh làm từ trước đến nay đều không hề công bằng chút nào.”

“Anh hiểu”, Tần Thiển không biện giải, mà thẳng thắn thừa nhận. Màn đêm đậm đặc bao phủ lấy khuôn mặt anh, khiến cho vẻ lạnh lùng vốn có càng trở nên ảm đạm.

“Thiên Chân, từ trước đến nay anh vẫn không phải là một người dễ dàng từ bỏ.”

“Thế ư, khi vứt bỏ em anh rất thoải mái mà.”

“Anh không vứt bỏ em”, một ngọn lửa mờ thoáng hiện lên trong mắt anh, “Từ đầu tới cuối chưa từng như vậy.”

Cô khẽ cười.

“Cứ coi như em cố kết hôn với cậu ta, có quan hệ hôn nhân rồi thì sao chứ? Làm gì cũng phải tự xét hỏi lại mình”, anh thấp giọng nói, chắc như đinh đóng cột.

“Anh đừng có coi thường em quá”, cô mỉm cười, nhìn xuống sông Thames phía dưới và cả cung điện Westminster nguy nga tráng lệ ở bên bờ.

“Phải, từ trước đến nay anh đã xem thường em, thế nên mới đánh mất em”, giọng nói của anh có vẻ hơi bất lực.

Cảm giác thấy anh đang ghé lại gần, bàn tay cô bám trên lan can lại nắm chặt vào.

“Xem này”, anh thì thầm khe khẽ vào tai cô, hơi thở ấm áp khiến cho cô hoảng sợ.

Khoảnh khắc đó, từ chiếc du thuyền đậu dưới mặt sông vang lên một thanh âm đẹp đẽ, vô số những chùm pháo hoa rực rỡ bay thẳng lên mây, sau đó nở ra thành từng đóa hoa ngay bên cạnh họ, rơi lả tả trong làn mưa bụi, những màu sắc hết như trong mộng ảo nhuộm đầy trong mắt tất cả mọi người.

Thiên Chân đỡ đầu nhìn, gần như quên cả thở.

Từ trước đến nay cô chưa bao giờ ngắm nhìn sự rực rỡ của pháo hoa giữa không trung, từ trước đến nay chưa bao giờ nghĩ được rằng một vẻ đẹp như không có thực này lại nở bừng ngay cạnh bên mình.

“Sinh nhật vui vẻ”, Tần Thiển lặng lẽ nhìn khuôn mặt xoay nghiêng đầy nữ tính của cô, cả mi mắt như đã hơi ươn ướt đang run rẩy, thấy lòng chua xót vô cùng.

Đối với anh mà nói, cô còn đẹp hơn, còn hư ảo hơn những bông pháo đang bay khắp trời kia.

Tưởng rằng pháo hoa cũng giống như hoa quỳnh, thoát nở rồi tàn lụi trong chớp mắt, nhưng vẻ đẹp tươi đó lại đủ để cất giữ trong lòng.

“Anh cho em thêm một điều ước nữa, có được không?”, anh hỏi.

“Khi em muốn thực hiện, anh có thể giúp em thực hiện ư?”, cô hỏi lại.

Thiên Chân bé bỏng, con muốn thứ gì nào?

Khi còn rất nhỏ, bố có mặt, mẹ cũng có mặt, bọn họ đứng phía sau chiếc bánh ga-tô cắm nến, vừa cười, vừa hỏi cô.

Em muốn thứ gì nào?

Quần áo đẹp và đồ trang sức đẹp? Căn nhà sang trọng, xe hơi đắt tiền? Một vũ hội náo nhiệt? Hay là sự nuông chiều hết mực?

Em muốn con vẹt con xấu xí hóa thành thiên nga? Cô gái xấu xí tìm được chàng hoàng tử? Hay là một đôi cánh mạnh mẽ có thể bay trong mưa gió mà không hề sợ hãi? Hoặc một chốn nương thân an toàn và ấm áp?

Nào, nói nguyện vọng của em xem nào.

Em hy vọng...

“Em hy vọng anh để em đi.”

Vì quá yêu nên đánh mất lòng tin, để tới nỗi không có cách nào xác nhận được rằng niềm hạnh phúc trao đến có chân thực hay không, liệu có lại biến mất hay không.

Pháo hoa rực rỡ, đèn hoa xán lạn đột nhiên đều trở nên lặng lẽ.

London Eye quay một vòng mất ba mươi phút, đối với cả anh và em hóa ra lại phải dùng hết tâm sức cả một đời.

“Được, anh chấp nhận”, dường như trải qua cả vài thế kỷ dài đằng đặc, mới nghe thấy giọng nói của anh vang lên ở bên tai, “Em đi, anh sẽ nhìn em đi, nếu như em bằng lòng quay lại, em chắc chắn có thể tìm thấy anh.”

Cô từng thui thủi một mình quờ quạng đi trong bóng tối và gặp được anh nơi đó. Nổi lên thời khắc ấy, có vẻ như hai vì sao trong vũ trụ mệnh mông đã làm chấn động và truyền hơi ấm cho nhau giữa ánh sáng chói lòa lộng lẫy chỉ trong chớp mắt. Còn hôm nay, bọn họ lại rời nhau ra trong bóng tối, đường ai nấy đi.

Tạm biệt, Thiên Chân.

Tạm biệt.

Hơi ấm của lòng bàn tay anh cuối cùng cũng biến mất khỏi những ngón tay cô.

“Chú Phúc, một ấm trà Phổ Nhĩ[9]”, Tần Thiển ngồi xuống, mở tập vẽ thiết kế trên tay ra.

[9] Một loại trà đen nổi tiếng của Vân Nam.

“Giám đốc Tần, có trà Qua phiên Lục An đây, cậu có muốn thử không? Anh Cố nghe cậu nhắc đến loại trà đó, nên đã cố ý nhập một chút từ đại lục”, chú Phúc cười nói.

“Tần Thiển hơi ngẩn người: “Được.”

“Trà thì vẫn là loại trà ưa thích, chỉ tiếc là người pha trà không còn là ý trung nhân, không biết khi uống sẽ có vị gì”, Cố Vĩnh Nam mỉm cười ngồi xuống đối diện với anh, ánh mắt sắc sảo lướt xẹt qua.

“Thấy vật lại nhớ người, không ném không thể được”, Tần Thiển bình thản trả lời, không chấp lời nói đó.

“Hôm nay Thiên Chân bay về nước làm đám cưới, cậu cứ vậy để cho cô ấy đi ư?”, Cố Vĩnh Nam nhìn về mặt Tần Thiển, chậm rãi nói: “Cậu thực sự buông tay à?”

“Cậu còn nhớ vở kịch Quảng Đông[10] chúng ta xem hồi nhỏ ở Tây Cống đó không? Là vở kịch cậu thích nhất, ‘Thất cầm Mạnh Hoạch[11]’ ấy.”

[10] Nhạc kịch Quảng Đông, còn gọi là Việt kịch.

[11] Tích trong “Tam quốc diễn nghĩa”: Mạnh Hoạch đứng đầu các bộ lạc Nam Man và thường xuyên quấy nhiễu Trung Nguyên, Gia Cát Lượng đã đích thân dẫn quân đến thu phục Mạnh Hoạch. 7 lần bắt được Mạnh Hoạch, Gia Cát Lượng đều tha với mục đích thu phục nhân tâm các bộ lạc khu vực này. Mạnh Hoạch sau đó về trung thành với Thục Hán.

“Mạnh Hoạch sẽ quay về, còn Thiên Chân thì chắc sẽ không đâu”, Cố Vĩnh Nam cười, “Chỉ e là có người giống như Khổng Minh áp dụng kế để trống thành, bên ngoài thì ung dung bình tĩnh, nhưng thực ra trong lòng lại vô cùng thiếu tự tin.”

“Tình hình hiện tại của mình đại khái có thể gọi là kết giao nhằm bạn, cậu xem kịch rồi đấy”, Tần Thiển liếc nhìn Cố Vĩnh Nam, “Thứ mình muốn là cô ấy cam tâm tình nguyện, tính cách của cô ấy vốn ưa mềm chứ không ưa cứng rắn, nếu như mình cố sức ép cô ấy ở lại, thêm vào đó cô ấy còn mang đứa con của Trần Úc, sau này tuyệt đối sẽ không bao giờ vui vẻ với mình, thậm chí càng ngày càng chán ghét hơn ấy chứ.”

Thiếu tự tin – làm sao anh có thể tránh được điều đó kia chứ? Chuyện thế sự luôn luôn nực cười như vậy, càng cố lưu tâm đến một người lại càng không đạt được, bức tường ngăn cách giữa hai người đó nếu chỉ nhìn thì thấy anh có thể vượt qua, nhưng cuối cùng bước chân lại giẫm vào điểm hẫng, ngã tới mức bao nhiêu công sức đều đổ ra sông biển, thậm chí vô cùng. Còn giờ đây, cô đã là bông hoa cắm ở trong vườn, còn anh một mình đứng bên ngoài buồn khổ.

“Cô ấy nói muốn đi, mình phải để cô ấy đi”, anh nói với vẻ bất lực. “Ép quá mức chỉ khiến cho tình cảm đi vào ngõ cụt, chẳng bằng tạm thời buông tay, để cho cả hai bên quay về đầu đường rồi chọn lại, có lẽ vẫn còn cơ hội.”

“Thế nhưng Thiên Chân đã mang thai đứa con của Trần Úc, có lẽ gia đình ba người bọn họ sẽ yên ổn sống như vậy suốt đời”, Cố Vĩnh Nam nói thẳng.

“Đứa bé đó là con dao hai lưỡi”, vẻ nghiêm túc hiện lên trong mắt Tần Thiển, “Thiên Chân yêu mình, đứa bé đó chỉ là ngoài ý muốn, là một nguyên nhân khiến cho cô ấy kết hôn với Trần Úc, nếu không có đứa bé, cô ấy sẽ không bỗng dưng đưa ra quyết định ấy. Mình buông tay, là muốn để ỉnh và cô ấy có thời gian để nhìn rõ lại lẫn nhau, nhìn rõ lại tình cảm của bọn mình, cũng là để nhìn rõ lại chuyện hôn nhân đó. Mình không thể luôn dắt cô ấy đi về phía trước, như vậy cô ấy sẽ không biết con đường gian nan đến thế nào, thà rằng để cho cô ấy vấp ngã một lần, sau khi biết hết những đớn đau, mới đỡ cô ấy dậy.”

Cố Vĩnh Nam nghe vậy ngẩn người.

“Có lẽ đối với Phùng Mỹ Nhân, cậu cũng nên buông tay”, Tần Thiển nhìn Cố Vĩnh Nam mỉm cười.

“Phùng Ảnh Nhu không phải là Đoạn Thiên Chân, cô ấy không yêu mình”, mặt Cố Vĩnh Nam đột nhiên biến sắc.

Người con gái đó không hề để ý đến anh.

“Có lẽ vì những người phụ nữ trong tay cậu quá nhiều nên cô ấy không chấp nhận cùng chia sẻ với họ”, Tần Thiển lửa cháy đổ thêm dầu. “Cô ấy xinh đẹp mềm mại như vậy, nhưng tính cách lại thật là cứng rắn.”

“Mình thì nghĩ là cô ấy lại rất muốn mình ở cùng người phụ nữ khác, để không làm phiền đến sự thanh tịnh của cô ấy ấy chứ”, Cố Vĩnh Nam cười nhạt.

Cố Vĩnh Nam anh có mấy khi để tâm đến một người phụ nữ như vậy nhỉ? Tất cả những thứ mà anh dâng đến trước mặt cô đều bị cô coi chẳng ra gì.

“Nếu như Thiên Chân vĩnh viễn không quay lại thì sao?”, Cố Vĩnh Nam đột nhiên chuyển hướng câu chuyện, tránh không nhắc đến chủ đề làm anh không vui đó.

“Mình sẽ không để cho chuyện ấy xảy ra”, giọng Tần Thiển bình thản, song ánh mắt bỗng nhiên trở nên âm đạm.

“Giám đốc Tần, trà pha xong rồi”, chú Phúc bưng khay trà lên, đặt các món đồ uống trà lên bàn rồi rót cho anh.

Ly trà này của em có ngon không?

Nhìn những lá trà dập dềnh trong cốc, bên tai anh lại vang lên tiếng cười đầy ranh mãnh của cô.

Trong bóng tối, đôi mắt cô sáng long lanh, trong cái hôn nóng bỏng khi môi lưỡi quện vào nhau có mùi hương dịu dịu của trà.

Những tưởng rằng hương còn đọng lại trên môi, hôn xiêu phách lạc, nhưng hôm nay nhớ lại càng thấy đứt ruột đứt gan.

Em hy vọng anh sẽ để em đi.

Khoảnh khắc khi cô nói lên nguyện ước của mình, anh gần như muốn bóp chết cô, muốn ôm lấy cô một cách điên cuồng, nhưng cuối cùng vẫn gắng gượng để kìm lại được, tự nói với bản thân mình rằng cô đang sợ hãi anh, cô đã không còn tin tưởng vào anh, anh nhất định phải vô cùng thận trọng, phải học cách tôn trọng cô, dù có quyến luyến tới mức nào cũng phải thử buông tay, đứng nguyên tại chỗ chờ đợi cô, đợi một ngày cô quay đầu lại, vẫn có thể thấy anh... Mà tất cả những thứ đó đáng để anh làm.

Anh mong cô không phải là con chim bay lang bạt bốn phương, mà là cánh diều anh giữ ở trong tay, có thể bay cao, bay xa, nhưng vẫn cứ biết anh là chỗ để quay về.

“Không tiễn cô ấy à? Thực sự không giữ lại à?”

“Không tiễn”, anh lắc đầu.

Năm giờ ba mươi chiều là giờ Thiên Chân lên máy bay.

Anh tự nói với mình, cô chỉ tạm thời ra đi, cô sẽ quay trở lại, sẽ có một ngày cô trở lại.

Nhưng rồi anh vẫn vụng trộm đi ra phi trường.

“Xin lỗi em Thiên Chân, nếu như không phải vì sức khỏe của bố anh không tốt, chỉ có thể làm đám cưới ở trong nước, thì anh quả thực không nhẫn tâm để em phải đi máy bay đường xa khi đang bụng mang dạ chửa thế này”, Trần Úc đẩy hành lý, nhìn người phụ nữ với khuôn mặt mệt mỏi đi bên cạnh mình.

“Em vẫn ổn cả mà”, Thiên Chân cười. “Chẳng phải là cuối cùng cũng đến rồi hay sao?”

“Em đi vào phòng vệ sinh một chút”, cô nói. Trần Úc gật đầu.

Rửa tay xong rồi hong khô, cô nhìn gương mặt tiều tụy trong gương của mình, mở túi ra định lấy đồ trang điểm lại.

Ngón tay chạm phải một chiếc hộp cứng, cô lấy ra, ngẩn người nhìn nó.

“Có người gửi cho cháu món quà này”, khi rời khỏi sân bay, Mi Lan đã thầm thì nói vào tai cô rồi đặt chiếc hộp này vào trong túi.

Cô chậm rãi mở ra, trên nền nhung mềm mại là một chiếc đồng hồ Patek Philippe và một mẫu giấy.

Nét chữ phồn thể ổn định và mạnh mẽ quen thuộc. Trong tờ giấy là một câu ngắn ngủi.

Anh tặng em tất cả thời gian còn lại của cuộc đời anh.

Tích tắc tích tắc, dường như có thể nghe thấy âm thanh của thời gian trôi đi mất.

Tâm trí chấn động.

Cô ngẩn ngơ đi ra khỏi phòng vệ sinh, bước về phía Trần Úc, nhìn thấy trong đám người đến đón ở sân bay là nụ cười lâu lắm rồi mới thấy của bố và dì hai... Nước mắt đột nhiên rơi xuống như mưa.

Thiên Chân, làm sao con khóc?

Con bé ngốc, lâu rồi không gặp cũng không cần phải như vậy, đã lớn đến thế này rồi kia mà.

Cô lại càng khóc dữ dội, bất chấp ánh mắt của những người xung quanh.

Thật thảm hại, cô biết mình thảm hại biết bao, bẽ bét biết bao.

Sao lại khóc? Vì sao cô lại khóc? Khóc vì ai đây?

Anh nói, anh dành tặng em tất cả thời gian còn lại của cuộc đời anh.

Đáng hận biết bao, người đàn ông đó luôn luôn ác nghiệt với cô như vậy, biết cách làm thế nào mới khiến cho cô đau lòng.

Chạy trốn qua trăm sông ngàn núi như vậy, hóa ra chẳng qua cũng chỉ là mơ tưởng của riêng bản thân mình.

Nếu như có một ngày bạn ngồi trên máy bay, nhưng máy bay sắp sửa rơi, nếu có cơ hội gọi điện ột người để nói lời từ biệt, bạn sẽ gọi cho ai?

Đoạn Thiên Chân, em sẽ gọi cho ai?

17. Chương 17

Tình nào nông cạn

Thiên Chân còn nhớ một người bạn thời đại học đã nói trong lễ cưới của mình rằng, hôn lễ chỉ là để cho người khác xem, sau tất cả những sự ồn ào huyền ảo đó còn lại thứ gì thì chỉ trong lòng mình biết. Hồi đó cô cảm thấy buồn bã và không hiểu, đến hôm nay mới gần như thể nghiệm được cảm giác đó.

Chỉ có điều nhìn thấy khuôn mặt tươi cười của bạn bè, người thân, cô lại cũng cảm thấy vui vẻ và bị cảnh tượng đó làm cho xúc động.

Người chủ trì hôn lễ hỏi cô, Đoạn Thiên Chân, cô có yêu anh Trần Úc không?

Cô ngược mắt lên nhìn Trần Úc, trên mặt anh tỏ rõ sự căng thẳng.

Cô cúi đầu xuống mỉm cười, đáp, có.

Tiếng vỗ tay vang dậy bên dưới khách mời, mọi người cho rằng sự do dự của cô khi đó là vì xấu hổ.

Xem xem, đối mình lừa người, việc nói dối trong tình cảm hóa ra lại dễ dàng như vậy, trái lại khi đứng trước mặt người mình thực sự yêu, lại thường không sao cất nổi răng.

Tình yêu là một thứ quá ư xa xỉ. Trong xã hội hiện đại, cái gọi là tình yêu phù hợp, đối tượng phù hợp, thường thường sẽ phải cân nhắc đến sự nghiệp, tiền bạc, ngoại hình, quan hệ, gia cảnh... phù hợp, còn một trong số những thứ đó là tình yêu thì lại có thể phá hủy một cách dễ dàng.

Phu quân trẻ trung tài giỏi, tướng mạo đẹp đẽ, mẹ chồng nhân hậu biết điều, người ngoài nhìn vào đều thấy Đoạn Thiên Chân cô may mắn, làm sao cô có thể không cười vui vẻ được?

Đám khách mời bao quanh họ đi ra khỏi khách sạn. Ngay trước mặt là tấm bình phong có in một đoạn trong bài từ “Ngu mỹ nhân” của Án Tiểu Sơn[1] - Canh thù tình thiên tự xuân phong. Nhất dạ mãn chi tân lộc, thế tàn hồng[2].

[1] Nhà thơ, nhà viết từ đời Bắc Tống.

[2] Tình ai nhẹ như cơn gió xuân thổi lướt qua. Một đêm trên cành đã đầy lộc biếc thay cho sắc hồng đã úa tàn.

Tân Thiên. Anh ngồi trước mặt cô, tự giới thiệu về mình với vẻ mặt thản nhiên.

Cái gì tình thiên? Khi đó cô đã nghi hoặc hỏi lại.

Canh thù tình thiên tự xuân phong, bỗng nhiên quay đầu lại, cái người lặng lẽ biến mất trong ánh đèn mờ nhạt đó rốt cuộc là anh, hay là cô?

Mộng cũ vẫn còn, đêm nay là đêm nào?

Hơi rượu ngà ngà say trào lên, mắt cô trở nên mờ ảo.

Cầm chiếc khăn bông ấm nóng, Thiên Chân lau mặt cho Trần Úc khi đó đang nằm trên giường. Mắt anh nhắm nghiền giống như đã say mềm, nhưng khi cô vừa định đứng lên đã bị anh nắm lấy cổ tay, kéo cô nằm áp lên ngực mình.

“Thiên Chân, xin lỗi em”, Trần Úc đột nhiên mở to mắt ra nhìn cô. “Nếu như có thể được chọn lại từ đầu một lần, buổi sáng hôm đó anh nhất định sẽ không rời bỏ em.”

“Anh say rồi, đừng nói linh tinh nữa”, Thiên Chân mỉm cười, chống tay dậy.

“Nếu như anh say thật thì cũng sẽ ‘phim giả tình thật’. Đêm nay anh muốn có em”, giọng Trần Úc khàn hẳn đi.

Thiên Chân bắt giắc siết chặt chiếc khăn cầm trong tay, mãi lâu sau mới khẽ khàng lên tiếng: “Nếu như anh muốn cũng có thể, chỉ cần anh cẩn thận một chút, đừng làm tổn thương đến đứa bé.”

Trần Úc ngồi dậy nhìn cô, từ từ ghé sát mặt lại.

Thiên Chân nín thở, mắt nhắm nghiền.

“Bộ dạng xem thường cái chết[3] của em khiến người khác tổn thương lắm đấy Thiên Chân”, không có cái hôn như trong dự liệu, chỉ có tiếng thở dài của anh vang lên bên tai, “Chỉ còn có sáu tháng nữa, anh đợi được, nếu như khi đó em chấp nhận ở cùng với anh, thì chúng ta sẽ đi lấy giấy chứng nhận kết hôn, trở thành vợ chồng đúng nghĩa, nếu không thì em có thể rời bỏ anh.”

[3] Ý nói xem thường mọi chuyện.

“Em xin lỗi”, Thiên Chân nói khẽ.

Sau khi đứa bé ra đời, đối với cô và Trần Úc sẽ có thêm một trách nhiệm khác, cô không muốn vội vàng như vậy, chỉ có điều giờ đây cô cần hơn một nơi trú ẩn để tránh tất cả những thứ trước đây.

“Là anh phải cảm ơn em, đã cho anh một lễ cưới tuyệt vời, bố mẹ anh đều rất vui.”

Trần Úc mỉm cười, nhìn chăm chú vào khuôn mặt xoay nghiêng của cô. Anh rất muốn hỏi nếu đến lúc đó anh không chấp nhận cho cô đi thì sẽ thế nào?

Những thứ mất đi rồi lại có được luôn cần trân trọng một cách đặc biệt, anh đã đợi mối tình này bao nhiêu năm như vậy rồi, không thể để cho cô lại ra đi thêm một lần nào nữa.

Muốn bớt sầu đâu phải dễ dàng gì, việc giúp người khác đạt được ước nguyện chẳng qua chỉ là luận điệu tự an ủi của kẻ thất bại mà thôi.

Khi quay lại London, tạp chí đã lên kế hoạch mở thêm một phụ san mới. Thiên Chân hơi ngạc nhiên vì trước khi đi không hề nghe thấy ai nói bất cứ thông tin gì về việc này, điều càng khiến cô ngạc nhiên hơn là Anna lại có thể nói thẳng ra việc tuyển chọn chủ biên của tờ phụ san sẽ cân nhắc giữa cô và đồng nghiệp người Pháp Julie. Lý do của Anna là tờ phụ san chỉ chuyên đưa tin sâu về các nhà thiết kế và nhãn hiệu thời trang, yêu cầu là tầm nhìn mới mẻ, góc độ lạ, thế nên muốn thử dùng một biên tập viên trẻ có biểu hiện xuất sắc trong công việc.

“Các cô có chấp nhận cuộc cạnh tranh này không?”, Anna hỏi.

“Đương nhiên là chấp nhận”, Julie mỉm cười đáp, đầy vẻ tự tin.

Thiên Chân đón ánh mắt dò hỏi của Anna, gật gật đầu.

“Được, chủ đề, nhân vật đầu tiên sẽ do tôi quyết định, hy vọng các cô có thể phát huy khả năng cao nhất của mình”, Anna chậm rãi nói, “Kevin Chun.”

Mặt Thiên Chân đột nhiên biến sắc.

“Đừng có để tôi thất vọng”, Anna lại nói, song Thiên Chân cảm thấy ánh mắt chị ta dường như đang nhìn chăm chăm vào mình, giống kiểu câu nói đó là dành riêng cho cô vậy.

Thiên Chân đứng dậy, kéo cửa đi ra ngoài, nhưng bước chân nặng như cả ngàn cân.

Cô thích công việc này, không đành tâm từ bỏ nó vì những ân oán cá nhân, nhưng mà...

“Hey, Jean”, Julie từ phía sau đuổi kịp cô, vừa nhìn, vừa cười khiêu khích, “Tôi biết cô và Kevin Chun có một tình sử, nhưng tôi sẽ không thua cô đâu.”

“Ừm”, Thiên Chân đáp lại thản nhiên, vẻ mặt đã lấy lại sự bình tĩnh.

Julie dõi theo phản ứng của cô, bỗng nhiên cảm thấy vô vị, hạ giọng nói thầm một câu tiếng Pháp, sau đó bước đi với tư thế duyên dáng. Thiên Chân nghe không hiểu cô ta nói gì, nhưng cũng đoán chắc không phải là câu gì tốt đẹp, chỉ có điều cô chẳng buồn so đo tính toán.

Dựa vào thông tin do một phóng viên giải trí thân quen cung cấp, Thiên Chân gọi taxi đến cửa một câu lạc bộ. Nhìn cánh cửa màu đen trông kín đáo, cô không kìm nổi một tiếng thở dài, có lúc thực sự không thể không khâm phục các tay săn ảnh không nơi nào là không vào được.

Mua vé vào cửa, đi qua mấy tầng cầu thang, đến khi cánh cửa vừa mở ra, tiếng nhạc lập tức ập tới như nước thủy triều, tai như muốn vỡ ra.

Cô lấy tay che trước bụng, đi xuyên qua đám đông đang nhảy nhót cẩn thận từng tí một, mắt tìm kiếm chỗ ghế salon quay.

Có người ở phía bên trái đột nhiên lùi một bước, cô tránh ra theo tiềm thức, khi ngẩng mặt lên, ánh mắt chợt đóng băng.

Trước mắt là cảnh tượng một đôi trai gái đang ôm nhau hôn nồng nhiệt, cô gái tóc đỏ trông cao ráo và quyến rũ, bộ ngực đồ sộ áp sát vào cơ thể người đàn ông, còn bàn tay cô di chuyển một cách phóng túng phía sau lưng anh ta. Chiếc áo sau lưng cô ta xẻ đến mức thấp nhất, bàn tay to lớn của người đàn ông cũng không hề né tránh, áp sát lên phần da thịt để trần đó.

Mấy chục giây sau, họ mới buông rời môi lưỡi nhau ra dù vẫn còn chưa cạn hứng. Thiên Chân dờ dẫm đứng nhìn, sau đó mới nhớ ra mình phải đi, nhưng khi vừa quay người, ánh mắt của người đàn ông đã nhìn thẳng vào cô khiến cô lại đứng sững nguyên tại đó.

Tần Thiển cũng giữ nguyên tư thế, không chào hỏi gì, cũng không biểu hiện gì trên mặt, chỉ đứng nhìn xuyên qua đám đông đến nơi cô ở khoảng cách không xa, ánh mắt sâu hút và âm đạm.

Thiên Chân vẫn im lặng nhìn anh, rồi đột nhiên mỉm cười với họ. Trong nụ cười mờ nhạt ấy không bộc lộ một chút tâm trạng nào, giống như tình cờ gặp một người bạn, tỏ ý hỏi thăm.

Một nỗi lo sợ đột nhiên trỗi dậy trong lòng Tần Thiển, rất nhẹ, rất nhạt, rất hỗn loạn, lại mang theo cả một nỗi đau sâu sắc. Giây phút đó, anh phát hiện ra mình gần như đã không còn nắm giữ được cô.

“Jean, cô đã đến chậm một bước rồi, đêm nay anh ấy là của tôi”, trái lại, là Julie rời khỏi cơ thể anh và bước đến gần Thiên Chân, nói một cách ám muội vào tai cô.

“Xin cứ thoải mái”, Thiên Chân vẫn mỉm cười.

Tần Thiển không bỏ qua khẩu hình của cô khi nói từ “please”, vẻ mặt đột nhiên trở nên lạnh giá.

Thiên Chân không nhìn anh nữa, quay người bỏ đi, bước chân thong thả.

Điệu hát hỗn loạn đã đến phần kết, ca sỹ lặp đi lặp lại đến khản cổ một câu.

Did he know that I've loved him?

Nếu như đến một ngày chúng ta có thể gặp lại nhau, em sẽ khiến cho anh cảm thấy giờ đây em đang hạnh phúc. Nhưng thực ra là em chỉ giả vờ như vậy, yêu một người không nhất định phải được ở bên người đó đến cuối đời, nói với anh rằng em hạnh phúc chỉ là vì không muốn cho anh biết thật ra em rất đau lòng.

Anh dành tặng em tất cả thời gian trong quãng đời còn lại của mình.

Trước đây cô đã từng nghe nói, điểm khác biệt giữa lời nói dối và lời thề là: Ở lời nói dối thì người nghe tưởng là thật, còn ở lời thề thì người nói ra tưởng là thật.

Ra khỏi cửa, một vầng trăng tròn vành vạnh lặng lẽ treo trên bầu trời thành phố, trông trong vắt như một giọt nước mắt đang lung lay muốn rớt xuống trần gian.

Tình ai nhẹ như cơn gió xuân thổi lướt qua?

Cô nhìn lên bầu trời, cười không thành tiếng.

Vừa lên taxi thì có điện thoại gọi tới.

Thiên Chân nhìn màn hình nhấp nháy hồi lâu, sau đó mới nhấn nút nhận cuộc gọi.

“Chào anh. Có chuyện gì thế?”, cô hỏi.

“Chào anh?”, bên đó vọng lại một tiếng cười khe khẽ, “Chào cô, Đoạn tiểu thư, tôi là Tần Thiển.”

Thiên Chân cắn chặt môi, không nói gì.

“Cùng đi ăn đêm có được không?”, anh hỏi.

“Không được, cảm ơn”, Thiên Chân từ chối bằng ngữ điệu thản nhiên, trên mặt hiện lên một vẻ gì đó không thể hiểu nổi.

Rốt cuộc là anh quá thông minh, hay cô trông có vẻ ngốc nghếch?

“Vì sao thế? Khó lắm mới gặp một lần, chi bằng chuyện trò chốc lát”, anh trái lại không hề bận tâm, “Sau khi em đi rồi anh mới phát hiện ra rằng hóa ra ăn cơm một mình không vui bằng hai người cùng ăn.”

“Anh lại định bắt đầu đóng vai Tình thánh[4] đấy à?”, Thiên Chân mĩa mai, “Em không biết quãng đời còn lại của ai đó được tính như thế nào đấy.”

[4] Bộ phim hài Hồng Kông do Châu Tinh Trì đóng năm 1991.

“Tin anh đi, Thiên Chân”, anh nói khẽ, cười với vẻ hơi bất lực.

Tin anh cái gì? Tin là trong lòng anh vẫn có cô dù đang hôn người phụ nữ khác hay sao? Thôi đi, cô chỉ thấy buồn nôn.

“Chồng em đã nấu bữa ăn đêm chờ em về để ăn rồi”, cô thản nhiên đáp lời, phản kích một cách nhẹ nhàng.

Phía máy bên kia bỗng nhiên trầm lại, vài giây sau Tần Thiển mới thấp giọng nói: “Em đừng làm cho anh nổi giận, Thiên Chân.”

“Làm người không thể vô liêm sỉ đến mức đó được, Tần Thiển”, cô cũng lạnh lùng phản bác. “Anh đã chấp nhận để cho em đi, hy vọng anh không hối hận.”

“Nếu như anh thực sự vô liêm sỉ đến mức đó thì đã không để cho em kết hôn với người đàn ông khác, cho dù trong bụng em là cái giống hoang của kẻ nào”, giọng anh bất chợt lạnh ngắt.

Thiên Chân chết cứng.

Anh mắng hay lắm, trong bụng cô chính xác là cái giống hoang của thằng khốn nạn[5] nào đó.

[5] Nguyên văn “Vương bát dẫn”, một câu chửi rất tục của người Trung Quốc.

“Vừa nãy là em chủ động đến tìm anh có đúng không?”, anh nói tiếp, “Julie đã bảo với anh việc hai người bọn em đang cạnh tranh vị trí chủ biên tờ phụ san, chủ đề cho số đầu tiên là anh.”

“Thế thì làm sao?”, giọng Thiên Chân vẫn bình thản.

“Vì sao đến rồi lại đi? Em định từ bỏ à? Không sợ thua cô ta à?”, anh hỏi.

“Ai nói là em từ bỏ?”, cô cười, “Em sẽ không từ bỏ công việc của mình, bởi vì nó sẽ không phụ lòng em, bỏ ra bao nhiêu công sức thì có thể nhận được bấy nhiêu sự đền đáp.”

Còn tình cảm thì không phải vậy.

“Vậy thì được, anh còn tưởng rằng tối nay em ghen, Thiên Chân”, giọng nói của anh nghe hơi ám muội, “Hoặc là, anh có thể tính toán việc sắp xếp một lúc nào đó để em phỏng vấn anh.”

“Cảm ơn, em không muốn phỏng vấn anh”, Thiên Chân cười nhạt. “Anh cứ tiếp tục giao lưu với Julie đi, em tin là anh có thể truyền cho cô ấy nhiều cảm hứng đấy.”

“Vậy em định viết về anh thế nào?”, Tần Thiển hỏi.

“Anh cứ đợi mà xem”, cô ngắt máy một cách dứt khoát.

“Anh thật là tàn nhẫn, Kevin”, Anna nhìn người đàn ông đang ung dung ngồi uống trà trước mặt mình, không thể không thở dài một tiếng.

“Trung Quốc có một câu thành ngữ: Ngọc không luyện không thành khí, Jean là người quá tùy hứng, không cho cô ấy một áp lực hoặc kích động, cô ấy sẽ không cạnh tranh với người khác. Còn chúng ta làm thế này, bản chất là tạo ra sự cạnh tranh để người khác phải bộc lộ hết mình. Cô ấy không có kinh nghiệm công tác, lại là người nước ngoài, nếu không như vậy chẳng sớm thì muộn cũng sẽ bị người ta nuốt sống”, Tần Thiển đặt cốc trà xuống, nói ra suy nghĩ trong lòng mình.

“Lần trước định làm một phiên bản tiếng Trung ở Trung Quốc đại lục, vẫn luôn cân nhắc xem ai sẽ là người đi khai phá. Tôi từng tiến cử Jean, song bọn họ vẫn còn một chút nghi ngờ về kinh nghiệm và năng lực của cô ấy, thế nên tôi mới đẩy cô ấy vào vị trí ứng cử viên chủ biên phụ san lần này, nếu như cô ấy có thể thực sự nổi bật lên, thì tiền đồ sẽ thuận lợi hơn rất nhiều. Trái lại, cô ấy sẽ khó mà có ngày ngọc được đầu lên.”

“Muốn bản thân mình có thể vượt trội thì sẽ cần trả giá bằng sự nỗ lực rất nhiều. Cô Julie đó vừa nhìn đã thấy kinh nghiệm thủ đoạn hơn hẳn Thiên Chân mấy lần rồi, nên Thiên Chân cơ bản không thể là đối thủ của Julie, nếu như muốn thắng, trừ phi mở ra một con đường khác.”

“Thế nên anh mới ép cô ấy?”, Anna hỏi.

“Phải, nhưng tôi tin tưởng cô ấy”, Tần Thiển khẽ mỉm cười.

Sự bướng bỉnh của Thiên Chân anh là người rõ hơn ai hết. Ở sự việc này, anh rõ ràng đã gây khó khăn cho cô, khi đó, tinh thần chiến đấu mạnh mẽ của cô có lẽ đã bị anh kích động mà bộc phát ra. Sự chênh lệch trong thực lực của cô và Julie, lại thêm mối hận chất chứa trong lòng với anh, thế nên anh hy vọng cô sẽ tránh được hình thức phỏng vấn trực tiếp thông thường của Julie để có thể tìm được một thứ gì đó đặc biệt hơn.

“Nếu như lần này cô ấy có thể chiến thắng, ngồi vào vị trí chủ biên tờ phụ san, khả năng sau này sẽ được điều về Trung Quốc làm tờ phiên bản tiếng Trung đó đấy.”

“Đó chính là điều mà tôi muốn”, Tần Thiển ngược nhìn lên, ánh mắt sâu hun hút. “Chị biết đấy, tôi đã mở rộng thị trường ở Trung Quốc, tôi có thể theo cô ấy về nước, nhưng chồng cô ấy thì khó nói hơn. Thêm hơn hai năm nữa cậu ta có thể giành được quyền định cư vĩnh viễn, nếu như cậu ta chọn con đường về nước với Thiên Chân, vậy thì tất cả những sự cố gắng để đạt được tất cả mọi thứ ở đây sẽ trở thành vô nghĩa. Tôi biết bố mẹ cậu ta ở Trung Quốc có xảy ra một số chuyện, thế nên cậu ta hy vọng có thể đón bọn họ sang Anh sống yên ổn những năm tháng tuổi già để không còn bị người khác soi mói nữa. Vì thế quyền định cư vĩnh viễn đối với cậu ta vô cùng quan trọng. Tôi lại muốn xem xem rốt cuộc cậu ta yêu Thiên Chân đến mức nào.”

“Sao chị không nói gì”, Tần Thiển nhìn sang Anna, hơi nghi hoặc về sự trầm mặc của chị ta.

“Tôi đang nghĩ, may mà tôi không yêu phải cậu”, Anna lại thở dài thêm lần nữa.

Sự khôn ngoan của người đàn ông này không phải chỉ ở mức đáng sợ thông thường, mà quả thực... thâm hiểm.

“Cô có còn điều gì muốn hỏi không?”, người đàn ông đứng trước khung cửa sổ sát trần đẩy cánh cửa sổ ra thêm một chút, đưa bao thuốc lá đến sát miệng rồi ngậm lấy một điếu, châm lửa hút.

Người phụ nữ ngồi trên ghế salon ngẩn ngơ nhìn anh, mãi sau cũng không định thần lại được.

Sao lại có một người đàn ông như thế, đến cử chỉ châm thuốc mà trông cũng đẹp tới nhường này.

Chỉ đáng tiếc là mối quan hệ giữa cô và anh chỉ dừng lại ở một nụ hôn.

“Cô Julie?”, giọng nói thấp trầm nghe cực kỳ hấp dẫn lại vang lên, Tần Thiển nhìn cô mỉm cười lịch sự, song ánh mắt lại khách sáo và xa cách.

“À...”, Julie định thần lại, hai má hơi nóng lên, “Điều tôi muốn hỏi anh là, anh và Jean trước đây từng là tình nhân, thế nên liệu anh có cung cấp cho cô ấy những thông tin độc? Nếu mà là như vậy thì đối với tôi rất không công bằng đấy.”

“Tôi không nhận phỏng vấn với cô ấy, cũng không cung cấp cho cô ấy bất cứ tin độc nào hết. Về điểm này thì tôi có thể đảm bảo với cô”, Tần Thiển khẽ búng tàn thuốc lá, cười nhạt.

“Vì sao vậy? Bởi vì anh không yêu cô ấy, thế nên không muốn dính dáng gì tới cô ấy nữa, hay là vì cô ấy đã mang thai đứa con của người khác, khiến anh cảm thấy không vui?”, bằng sự nhạy cảm nghề nghiệp, Julie liên tiếp hỏi.

“Những câu hỏi của cô sắc sảo thật đấy, cô Julie ạ”, trong giọng nói của Tần Thiển nghe không rõ có sự biến đổi gì về cảm xúc hay không.

“Cô cảm thấy tôi có tâm sự gì nào?”, anh hỏi lại.

“Nếu như tôi là anh, có lẽ tôi sẽ rất giận, và cũng cảm thấy mất mặt nữa”, Julie cười cười, nói ra cách nghĩ thực sự từ sâu trong đáy lòng mình. “Tôi nghĩ những người đàn ông bình thường đều như vậy cả, người phụ nữ mà một giây trước còn luôn miệng nói yêu thương mình, nhưng một khắc sau đó đã có thai với người khác, dù là ai thì cũng không thể nào vui vẻ được.”

“Thế nên?”, Tần Thiển nhướn mày.

“Thế nên, tôi không mong muốn là anh sẽ tiếp tục qua lại với cô ta.”

Tần Thiển lắc đầu cười, ánh mắt đầy nguy hiểm.

Julie nhìn nụ cười khiến người khác khó lòng nắm bắt thoáng hiện trên môi anh với vẻ mù mờ không hiểu: “Anh...”

“Để tôi nói cho cô biết cách làm của tôi”, Tần Thiển nhìn Julie, thông thả nói: “Đứa con thứ hai của cô ấy nhất định sẽ là của tôi.”

Julie đột nhiên dờ người.

Từ trước đến nay cô chưa từng thấy nước biển xanh như vậy, ánh nắng mặt trời rực rỡ như vậy, bầu trời sáng trong đến vậy, ngọn gió dịu dàng đến vậy.

Ánh nắng giống hệt những sợi vàng rải trên lòng bàn tay đang mở ra của cô, chảy xuống theo những kẽ giữa các ngón tay. Bên dưới là bờ biển xanh như màu đá quý.

“Sean, đưa chị đến thăm mẹ em có được không?”, Thiên Chân khẽ khàng hỏi qua điện thoại. “Chỉ có điều đừng nói với bố em là chị đang ở Ý.”

Đúng như lời Tần Thiển từng nói, vẻ đẹp của Capri là ở sự thoải mái trong yên bình.

Anh quyến luyến bầu trời xán lạn ở đây, cả những con người đáng yêu ở đây, còn sự khởi đầu của cô và anh lại trong một quán cà phê giữa bầu trời mưa bụi triền miên. Sự kết thúc của họ cũng trong một đêm mưa như trút nước sau màn bắn pháo hoa trên London Eye.

Có vẻ như trong thế giới của họ rất khó có được một ngày nắng đẹp.

“Mẹ em quả thực rất đẹp”, Thiên Chân cẩn thận cúi người xuống, nhìn người phụ nữ đang mỉm cười trong tấm hình trên bia mộ.

Sean liếc nhìn phần bụng hơi nhô lên của cô, vẻ mặt hơi phức tạp.

“Bố em yêu chị... Thực ra, ông ấy rất cô đơn”, thằng bé hơi do dự rồi chậm rãi nói.

Thiên Chân ngẩn người.

“Sean, chị còn nhớ là em không muốn chị và bố em ở cạnh nhau”, cô khẽ cười.

“Chỉ cần là người và thứ gì khiến cho ông ấy hạnh phúc, em đều có thể chấp nhận được”, Sean đáp.

“Chị có khiến cho anh ấy cảm thấy hạnh phúc không?”, Thiên Chân lặng lẽ thở dài, “Em cũng trở thành thuyết khách từ bao giờ rồi thế?”

“Vì mẹ đang ở đây nghe chúng ta nói chuyện, nên em không nói dối”, Sean ngẩng đầu nhìn cô, trên khuôn mặt xinh xắn là một vẻ nặng nề không phù hợp với lứa tuổi chút nào, “Thực ra em đã phát hiện ra từ lâu rồi, đối với bố em mà nói, chị không giống những người khác, thế nên em cảm thấy lo sợ, em sợ chị sẽ cướp mất ông ấy khỏi em, bởi vì em đã mất mẹ nên không muốn mất thêm bố nữa... Sau khi chị đi, bố thường

xuyên ngồi ngẩn người ra trước cuốn sổ ghi lại những ý tưởng thiết kế hàng ngày, sau đó em lén giở ra xem, mới thấy mấy trang cuối cùng đều vẽ phác thảo hình chị cả.”

Thiên Chân lại ngẩn ra.

“Trước đây bố cũng chỉ vẽ mỗi mẹ và em”, Sean bổ sung, gõ thêm một nhát nữa vào trái tim cô.

“Vì sao chị lại cưới người khác?”, cuối cùng không kìm chế nổi, Sean nói ra điều khiến ình nghi hoặc nhất vẫn để trong lòng kể từ sau lúc gặp Thiên Chân. “Chắc chắn là bố thất vọng lắm.”

“Ông ấy còn không thất vọng bằng chị đâu, Sean”, Thiên Chân tìm lại giọng nói của mình, chậm rãi cất lời.

“Sau này em không còn được ăn những món chị nấu nữa à?”, Sean nhìn cô, hỏi tiếp với vẻ đầy thất vọng.

“Sao thế được, còn nhiều dịp mà”, Thiên Chân cười, chỉ vào bụng mình, “Trong này là em trai bé hoặc em gái bé sau này của em, đừng có bắt nạt người ta đấy nhé.”

“Không phải là con của bố, em không thêm nhận.”

Thằng bé ngang bướng chối từ khiến Thiên Chân không nói được gì.

“Đây là kết quả cô xin nghỉ để đi Hồng Kông và Ý ư?”, Anna nhìn bản thảo trên tay rồi nhìn Thiên Chân, sắc mặt không hề thay đổi.

“Vâng”, Thiên Chân hơi lúng túng. “Nếu như chị có chỗ nào không vừa ý, xin cứ nói cho tôi biết.”

Anna nhìn người phụ nữ trẻ trông thì có vẻ bình thường trước mắt mình một lát, rồi lại xem lướt qua bản thảo. Vào giây phút đó, chị ta cuối cùng cũng hiểu vì sao người bạn thân của mình lại chung tình đến vậy với cô.

“Tôi không có chỗ nào không vừa ý”, Anna nói, nhìn vẻ ngạc nhiên của Thiên Chân, “Trên thực tế, tôi thừa nhận đây là bài phỏng vấn chân dung hay nhất tôi từng đọc.”

Thiên Chân ngẩn người, sau đó mới nhớ ra là phải nói cảm ơn. Khi đi ra khỏi cửa, thấy lòng bàn tay ướt đầm.

Sự cố gắng của cô, tâm tư của cô, nỗi đau của cô... đều không phải là vô nghĩa.

Kevin thời niên thiếu hay lặng lẽ kiêu lời, không làm sao hòa hợp được với đám đông. Chỉ có một lần duy nhất nổi bật lên, đó là khi anh đánh nhau vỡ đầu chảy máu với bạn học, bởi vì đứa kia nói xấu mẹ anh, nói anh là đứa trẻ không có ai thêm quan tâm.

Kết quả cuối cùng là đứa bạn học kia hề nhìn thấy anh là quay người bỏ trốn. Thực ra anh cơ bản không muốn gây sự nữa, vào chính cái ngày đánh lộn đó, đối mặt với người mẹ giận dữ vì thầy giáo gửi thông báo về nhà, anh đã quỳ ở ngoài vườn đến tận nửa đêm.

Cũng có những lúc anh ngây thơ tinh nghịch, thích tưới hoa, anh dùng vòi nước phun thành hình cầu vồng dưới ánh nắng mặt trời. Có lần còn làm cho người cha hiếm khi trông thấy mặt ướt lướt thướt như gà nhúng nước sôi, không biết có phải cố ý hay không.

Anh thích lặn, tới mức gần như nghiện. Càng lặn càng sâu, càng lặn càng xa.

Có một lần rất lâu không ngoi lên bờ.

Khi bạn bè kéo được lên, lúc mở mắt ra câu đầu tiên anh nói là: Tôi rất muốn ở lại đó.

Giống như người đàn ông trong “The big blue”[6]. Có lẽ làn nước màu xanh ngắt và u tịch chết người ấy có thể khiến anh tìm thấy sự yên ổn trong cõi lòng. Không ai biết được anh nhìn thấy thứ gì, nghĩ đến thứ gì khi ở đó, có lẽ, những ấn tượng ấy đã lặng lẽ tan chảy vào những nét vẽ của anh.

[6] Bộ phim được trình chiếu ở Pháp năm 1988, nhân vật chính là Jacques, một chàng trai ham mê lặn biển. Khi đã trở thành một nhà khoa học, Jacques từng lặn vài phút dưới làn nước đóng băng để so sánh sức chịu đựng của con người với cá heo.

...

Bao nhiêu năm ở Ý.

Sau những ngày hè rực rỡ với ánh nắng chói chang là những đêm mưa không ngớt.

Anh vùi khuôn mặt vào chiếc ga trải giường trắng tinh và lạnh giá, lần thứ hai trong đời bật khóc. Tất cả sự ấm áp trong cuộc sống đều đã trôi đi mất, khiến cho anh cảm thấy lạnh lẽo vô cùng.

Tuy vậy, anh đã không còn là cậu thiếu niên bất lực, chỉ có thể đứng lặng lẽ trong một góc tối lắng nghe tiếng hát đầy ai oán của mẹ mình.

Anh đã là Kevin Chun, là bố của một đứa trẻ.

Khi một người không thể có được nữa, vậy thì điều duy nhất anh ta có thể làm là khiến mình không bao giờ quên.

Dù cho ký ức đó có đau đớn tới đâu.

Tôi từng hỏi anh ấy, giám đốc Tần, phải chăng trong trái tim anh cũng có một lỗ hổng đen ngòm?

Nó sâu không thấy đáy và hút đi tất cả hạnh phúc, niềm đam mê, sự rung động và khát vọng của anh?

Anh ấy cười nói sang chuyện khác để tránh phải trả lời.

Nhưng câu trả lời thực ra đã quá rõ ràng.

Nếu như trải qua những bi hoan ly hợp, yêu đến chết đi sống lại, phải chăng sẽ không còn có được niềm vui một cách dễ dàng?

Giống như đại dương sâu thẳm mà chúng ta không thể nào hiểu được, nó ngấm ngấm chảy những dòng dữ dội nhưng trên bề mặt thì lặng lẽ không biểu hiện ra.

Cũng giống như những tác phẩm dưới ngòi bút của anh.

...

Bạn hoặc là yêu hoặc là ghét anh ta, chứ tuyệt đối không thể chỉ là thích anh ta.

Tần Thiển nhìn câu dẫn đề trên trang tạp chí, không biểu hiện cảm xúc gì, chỉ có bàn tay nắm chặt lại là bộc lộ tâm trạng đầy xáo động của anh lúc ấy.

Anh biết Thiên Chân là người thông minh hẳn tiếp, song không ngờ rằng cô ấy lại quay về Hồng Kông và sang cả Ý, chỉ để viết một bài báo về chân dung anh.

Tiêu đề bài viết của cô là: Một Kevin Chun khác trên đời.

Anh nhìn chăm chăm vào trang tạp chí, hết như đọc một câu chuyện khác, những ký ức bụi phủ đó lần lượt hiện về từng cái một ngay trước mắt, những nhân vật và câu chuyện bên trong đó khiến anh vừa quen thuộc, vừa xa lạ.

Đột nhiên anh lại muốn gặp cô, rất muốn được nhìn thấy cô một cái.

“A lô?”, nghe thấy giọng nói mềm mại bên kia, anh lại cảm thấy vành mắt mình hơi nóng nóng.

“Vì sao lại tùy tiện đến vậy, đã mang thai còn ngồi máy bay chạy đi, chạy lại?”, vừa mở đầu đã là một lời trách móc không sao kiềm chế được.

“Em vẫn bình thường”, giọng nói buống bình vang lên, “Nếu không thì anh có thể hỏi Sean, em và thằng bé ngồi cùng chuyến bay về London.”

“Anh biết”, Tần Thiển thở dài, giọng đột nhiên nhẹ nhàng tới mức lạ kỳ, “Chuyến bay lúc hoàng hôn, cảnh tượng đẹp vô cùng.”

“Phải”, tâm trạng của cô bất giác bị cuốn theo anh.

Đường chân trời lúc chạng vạng bất chợt nở ra những tia sáng như pháo hoa rực rỡ, trên tầng mây cuộn cuộn là một màu đỏ sậm và xanh mờ, trông huyền ảo như cực quang.

“Lệnh tôn[7] có nhờ em chuyển tới anh một câu”, kiểm soát lại tâm trạng của mình, Thiên Chân bình thản nói.

[7] Cha. Ở đây Thiên Chân muốn dùng từ khách sáo, trang trọng một cách mỉa mai với Tần Thiển.

“Em có gặp ông ấy à?”, Tần Thiển nhẹ nhàng.

“Phải. Tóc ông ấy đã bạc hết cả rồi, nhưng tinh thần thì vẫn còn rất tốt”, cô nói khê. “Ông ấy nói, ông ấy tự hào vì anh, lâu rồi không gặp nên rất nhớ, hy vọng rằng anh đừng oán trách ông ấy nữa. Còn nữa, nếu như một ngày nào đó ông ấy ra đi, hy vọng rằng có thể được nằm cùng chỗ với mẹ vợ anh.”

Bên kia điện thoại đột nhiên rơi vào im lặng.

“Cảm ơn em, Thiên Chân”, không biết phải bao lâu sau đó mới nghe thấy tiếng anh nói nhỏ.

“Cảm ơn em cái gì?”, cô chậm rãi nói. “Em chỉ tiện thể truyền đạt lại thôi, còn việc viết bài báo đó cũng là nhiệm vụ phải làm.”

“Cảm ơn em... đã hiểu anh.”

Giọng nói thấp trầm hấp dẫn của anh xuyên thẳng vào tai cô, thấm vào cả trong lòng.

Thực ra anh cũng rất hiểu cô. Chỉ có điều, khi cô cần đến anh thì anh lại chọn cách giả như không hiểu.

Thiên Chân không nói thêm gì nữa, nhẹ nhàng tắt máy.

Sợi dây lòng đã đứt, dù thế nào cũng không sao khơi lên được, cô cũng không còn đủ lòng tin để tấu lên khúc nhạc của ngày xưa.

“Đã đọc bài báo viết về Kevin Chun trên tờ phụ san số này chưa?”, một người lên tiếng hỏi.

“Đương nhiên là đọc rồi, đang hot mà”, một giọng khác trả lời. “Nghe nói Julie tức điên lên, sau này tờ phụ san là thiên hạ của Jean rồi.”

“Thực ra viết rất hay, rốt cuộc thì mối quan hệ của cô ấy và Kevin Chun không hề hời hợt.”

“Nhưng chẳng phải trong cuộc họp Anna đã nói rằng Jean thậm chí còn không phỏng vấn bản thân Kevin, mà chỉ khéo léo tiếp cận ở phương diện khác bằng cách gặp những người ở xung quanh anh ta và đến những nơi anh ta từng sống ư?”

“Lời nói của Anna thì có thể tin được bao nhiêu? Ai mà biết được có phải là cố ý ưu ái hay không. Nghe nói chị ta và Kevin khi còn ở Ý đã là bạn thân, từ khi Jean mới vào làm việc đến nay vẫn luôn thuận lợi, nếu bảo bên trong không có vấn đề thì ai mà tin được.”

Cánh cửa mở ra rồi khép lại, những lời bàn tán lập tức tắt ngóm.

Thiên Chân đi ra ngoài, nhìn mình ở trong gương, thấy hai má bắt chợt hơi đỏ lên vì sự xao động trong tâm trạng.

Cô hơi không vui.

Giống như đang cao hứng, nhưng bỗng nhiên bị người ta hắt cho gáo nước lạnh vậy.

Đã không muốn biết đến tất cả những chuyện thị phi ở bên ngoài, nhưng hết chuyện này tới chuyện khác vẫn cứ không mời mà đến.

Mọi chuyện ở trên đời, cứ nói cái gì mà không còn chút nợ nần, cái gì mà không vướng víu chẳng bận tâm, đều là không thể được. Việc mình đã từng làm, có liên quan dính líu đến ai đều như hình với bóng, nếu cho rằng đã có thể quên đi một cách sạch trơn thì chỉ là dối mình gạt người; cho rằng xa ngàn núi vạn sông thì cũng vẫn cứ ở cùng dưới một bầu trời, dù là bản thân mình không muốn, nhưng người ở bên cạnh mình vẫn nhắc mình nhớ lại những điều đó một cách rõ ràng, không lúc nào quên được.

Mắc nợ trong quá khứ, hiện tại phải trả từng tý một, không ai có thể tránh được điều này.

Trong lúc đang mê mải, tiếng đóng cửa làm Thiên Chân giật mình tỉnh lại.

Cô đứng dậy khỏi chiếc ghế salon đang ngồi, mở to đôi mắt mơ màng vì buồn ngủ nhìn Trần Úc đã cởi xong giày và đang đi vào phòng khách.

“Sao anh về muộn thế?”, cô đón lấy chiếc áo khoác anh vừa cởi ra, “Anh đã ăn tối chưa, em nấu cho anh món gì ăn đêm nhé?”

“Không cần, cảm ơn”, giọng Trần Úc nghe lạnh nhạt.

“Anh sao thế?”, Thiên Chân cảm thấy có gì đó không bình thường, sau đó ngửi thấy mùi rượu trên người anh, “Anh uống rượu à?”

“Uống một chút, không có gì. Em đi ngủ đi”, anh đáp rồi đi thẳng lên tầng.

“Trần Úc”, Thiên Chân gọi giật chồng lại, cần môi nhìn anh.

Trần Úc đứng ở góc quặt của cầu thang, nhìn gương mặt buồn bã của cô với vẻ đứng trên cao nhìn xuống. Anh biết, với người nhạy cảm như cô, hai bên lại đã quen biết nhau bao nhiêu năm như vậy, chỉ nhìn thoáng qua là cô có thể dễ dàng nhận ra tâm trạng khác thường ở anh.

Phải rồi, quen biết bao nhiêu năm...

Thế nhưng anh vẫn không thể tìm thấy trái tim cô.

Anh không muốn nghĩ xem liệu có phải người đàn ông đó chỉ cần một phút, thậm chí một giây là đã có thể chống lại cả mười năm của bọn họ hay không.

Anh quay người đi xuống, chậm rãi từng bước tới trước mặt cô, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn khiến cho anh rối ruột rối gan đó, giọng nói hơi khàn đi vì men rượu: “Em hãy nói cho anh, Thiên Chân, hiện giờ rốt cuộc là em yêu hay hận anh ta?”

Thiên Chân đột nhiên mở to mắt.

Cô sẽ không biết được là anh đã hỏi hận đến thế nào vì trời mưa tờ tạt chí đó vào giờ nghỉ trưa hôm nay.

Cô cũng sẽ không biết được khi anh đọc được một câu đó, trong lòng anh cảm thấy điều gì.

Bạn hoặc là yêu hoặc là ghét anh ta, chứ tuyệt đối không thể chỉ là thích anh ta.

Một câu thực sự ấn tượng, chết tiệt.

Thế nhưng nó lại là câu cô dùng để hình dung về người đàn ông đó.

“Đó chỉ là một cái tiêu đề, chẳng đại diện cho cái gì cả”, Thiên Chân cuối cùng cũng ý thức được mấu chốt của vấn đề là gì.

“Thế ư?”, Trần Úc khẽ cười nhạt. “Có lẽ đến chính bản thân mình cũng không rõ nữa.”

“Em nói em đi Hồng Kông và Ý vì công việc, anh đã tin, nhưng hóa ra em đi là vì anh ta”, tâm trạng của anh đã trở nên căng thẳng hết mức.

“Em không phải vậy, nếu là người khác thì em cũng làm như thế thôi”, Thiên Chân cố gắng giải thích cho rõ ràng. “Không phải em làm vì anh ấy, em làm là vì tiền đồ sự nghiệp của mình.”

“Tiền đồ sự nghiệp của em?”, Trần Úc nhìn cô, khóe miệng hơi nhếch lên, “Em làm trong lĩnh vực này, đến đâu mà chẳng có thể phối hợp với anh ta. Em không ngây thơ tới mức tưởng rằng tất cả những thành quả mình có được bây giờ đều là do chính khả năng của mình mang lại đấy chứ? Con người gã họ Tần đó bản lĩnh lớn tới đâu, trong lòng cả em và anh đều quá rõ.”

“Anh không tin tưởng em à?”, giọng nói của Thiên Chân đột nhiên lạnh giá.

Trần Úc nhìn cô, nghiêng chặt hàm răng: “Phải, anh không tin.”

“Nếu đã như vậy thì sau này chúng ta làm sao có thể sống cùng nhau đây?”, Thiên Chân nhìn anh, nói khẽ khàng.

“Anh tưởng rằng câu này nên do anh hỏi em mới phải”, Trần Úc đập lại.

Thiên Chân im lặng một lúc lâu, quyết định thỏa hiệp: “Trần Úc, em không muốn giữa chúng ta lại trở thành thế này.”

“Em cho rằng anh muốn chắc?”, anh cười nhạt. “Nếu là anh, em sẽ thế nào? Tất cả mọi người đều biết vợ anh là tình nhân cũ của Kevin Chun, lại mới viết một bài báo có liên quan đến anh ta. Em đã từng nghĩ tới hay chưa, anh phải làm thế nào để đối mặt với những câu hỏi và ánh mắt giễu cợt của bạn bè đồng nghiệp đây?”

“Anh vẫn còn cơ hội lựa chọn”, Thiên Chân nhìn Trần Úc nói một cách bình tĩnh.

“Em nói gì?”, những cảm xúc bị đè nén bấy lâu nay của Trần Úc hoàn toàn bùng phát, “Em có lương tâm không vậy hả Đoàn Thiên Chân?”

Nhẹ nhàng an ủi anh mấy câu không được hay sao? Cho dù là lừa gạt anh, nói người cô yêu là anh thì cũng có chết đâu? Anh đã khổ sở suốt cả một ngày, nhưng cô lại chỉ vứt cho anh một câu “Anh vẫn còn cơ hội lựa chọn” hay sao?

Đến anh cũng cảm thấy mình dở khóc, dở cười.

“Em thật tàn nhẫn, Thiên Chân”, anh giật lấy chiếc áo khoác trong tay cô, sải chân bước ra ngoài cửa. “Anh không còn gì để nói nữa.”

“Anh đi đâu?”, Thiên Chân vội vàng đuổi theo chồng.

“Anh đi đâu không cần em phải bận lòng, người khiến cho em canh cánh trong lòng, không thể yên tâm cũng tuyệt đối không phải là anh”, Trần Úc lạnh lùng đáp lại, mở cửa ra.

“Trần Úc!”, Thiên Chân chạy đuổi theo anh nhưng vì lo cho đứa bé trong bụng nên chỉ đành giương mắt nhìn anh đi mỗi lúc một xa. Hai phút sau, chiếc xe phóng vụt ra khỏi bãi xe của khu chung cư, nhanh chóng biến mất ngay trước mắt cô.

Cô đưa tay vuốt bụng mình, đột nhiên cảm thấy kiệt quệ cả về thể chất và tinh thần.

Tất cả những việc này rốt cuộc là thế nào? Là cô đã sai hay sao?

Lê bước chân nặng nề quay về nhà, bụng dưới của cô đột nhiên hơi đau, giống như đứa trẻ cũng đang đùa với sự buồn bực và thất vọng của cô.

Cảm giác nóng nóng và ẩm ướt ở đùi, cô kéo váy ngủ lên, nhìn thấy một vệt máu nhỏ đang chảy xuống ở mặt trong của đùi non, hơi thở đột nhiên trở nên gấp gáp, sắc mặt trắng nhợt ra.

Cô cầm điện thoại bàn lên gọi cho Trần Úc, tiếng chuông vang lên hết lần này đến lần khác, anh vẫn không nghe máy.

Sự hoảng sợ trong lòng tích tụ lại tới cực điểm, cô mềm nhũn người ngồi xuống, nước mắt hải hùng tuôn ra, tay hoảng loạn bấm trên bàn phím, số điện thoại cấp cứu là bao nhiêu? Cô phải gọi ai bây giờ? Liệu có chuyện gì xảy ra không? Liệu có thể giữ đứa bé lại không?

Vô vàn câu hỏi xáo trộn trong đầu cô, bàn tay cầm điện thoại run lên, toàn thân cô cũng đang run lên.

“Thiên Chân?”, giọng nói quen thuộc và ấm áp đột nhiên vang lên bên tai, môi cô ấp úng song không nói ra nổi một chữ nào, chỉ có nước mắt vẫn cứ không ngừng rơi xuống.

“Thiên Chân, sao em không nói gì? Đã xảy ra chuyện gì thế?”, giọng nói đó tiếp tục vang lên, mang theo một vẻ lo lắng.

Vẫn giọng nói thấp trầm lay động lòng người... giống như lần đầu tiên bọn họ ôm nhau gần gũi, cô lặng lẽ rơi nước mắt trong bóng tối, gọi tên anh một cách yếu đuối và bất an, còn anh nói... anh đang ở đây.

Khoảnh khắc đó, dường như lời nguyện bị đánh tan, cô cuối cùng cất tiếng: “Tần Thiên, em sợ lắm, hãy cứu em....”

Đêm sâu thẳm.

Làn gió thổi vào từ cánh cửa sổ hơi hé mở, tấm rèm khẽ lay động, ánh trăng tràn như nước.

Còn khuôn mặt nhỏ nhắn đang ngủ say trên giường bệnh đó cũng nhợt nhạt như ánh trăng.

Người đàn ông ngồi trước giường bệnh không động đậy, trong ánh đèn mờ tối, chỉ có đôi mắt đen sẫm của anh là rực sáng nhưng thâm trầm.

Tấm chăn đơn in bóng lên chiếc rèm đang gợn sóng giống như một dòng sông nhỏ ngăn cách hai người bọn họ.

Liên hà thương thương, bạch lộ vị sương. Sở vị y nhân, tại thủy nhất phương[8].

[8] Các câu thơ trong bài “Liên hà”, rút trong tập “Kinh Thi. Quốc phong. Tần Phong.” Bài thơ mô tả việc theo đuổi người trong mộng nhưng không thành. Tạm dịch: “Bờ lau xanh xanh, la đà sương trắng. Người ấy giờ đây đã ở bên kia con nước.”

Anh và cô vẫn luôn đứng ở hai bên bờ nhìn nhau, rốt cuộc ai sẽ lội qua dòng để đến với bên kia?

Cô đã làm anh sợ muốn chết.

Khoảnh khắc khi anh mở cửa bước vào, nhìn thấy máu bên dưới chân cô, anh đã gần như tức thở, cảm giác như người vừa bị rút hết máu huyết trong cơ thể là anh vậy.

Anh bế cô rồi chạy như điên xuống chỗ để xe, lái đến bệnh viện với một tốc độ bất chấp cả mạng sống, nghe tiếng cô rên rỉ vì đau, bàn tay nắm trên vô-lăng của anh cũng run lên.

Đừng sợ, Thiên Chân.

Anh an ủi cô.

Nhưng thực ra, người sợ hãi hơn lại là anh.

Cũng như trong đêm khuya, có người tỉnh táo, có người ngủ say. Nhưng người đau khổ thì luôn luôn là người tỉnh táo nhất.

Những tiếng kêu gào khản họng đó, chưa chắc đã đau khổ hơn ai, chẳng qua là cách biểu đạt của họ đặc sắc hơn thôi.

Khi em nhìn anh, thấy anh không thể hiện chút cảm xúc nào trên khuôn mặt, em hãy hiểu rằng chưa chắc anh đã cứng rắn hơn người khác. Chẳng qua là anh đã quen im lặng hơn thôi[9].

[9] Lời bài hát “Đợi một chuyến tàu rời đi ở sân bay.”

Chỉ có em nhìn thấu sự lặng lẽ của anh, thế nên anh hoảng sợ, anh chạy trốn.

Khi quay đầu lại, em đã không còn ở đó nữa rồi.

Làm sao mới có thể hình dung sự hối tiếc của anh, nó giống như khi đứng giữa đám đông tấp nập, một chút không cẩn thận thì bàn tay mình vốn nắm chặt đã trống không.

“Thiên Chân?”, anh thấy cô quay đầu với vẻ bất an, liền bỏ cuốn tạp chí trong tay xuống.

“Anh...”, giọng cô hơi khàn, trong đôi mắt sưng nước nhìn anh lập tức tỏa lan một lớp sương mờ.

“Không sao đâu, Thiên Chân, em và đứa bé đều không sao cả, chỉ bị xuất huyết một chút thôi, cần phải nghỉ ngơi cho tốt. Em chỉ bị xúc động quá nên hoảng sợ thôi.”

Cô nhìn anh một lúc lâu, tâm trạng từ chỗ đang thít chặt bỗng nhiên được buông ra, ngay lập tức sụp đổ, nước mắt không ngừng tuôn ra lã chã.

“Thiên Chân?”, anh hoảng hồn vội vàng bước nhanh lên phía trước hỏi, “Có phải thấy chỗ nào khó chịu không, anh gọi bác sỹ đến kiểm tra.”

Cô lắc đầu, vẫn cúi đầu khóc.

Suýt nữa thì cô đã mất đứa bé, đứa bé của anh và cô.

Nếu như quả thực có sự cố gì, cô thật sự không dám tưởng tượng... Không ai biết được để đi tới ngày hôm nay, cô đã phải trả giá bao nhiêu, đã phải chịu đau khổ bao nhiêu.

“Thiên Chân, anh quả thực không thích bệnh viện chút nào”, Tần Thiển thấp giọng nói, nhìn chăm chú vào đôi mắt đỏ hoe của cô. “Nói cho anh biết xem có phải trong điện thoại của em lưu số máy cấp cứu là số máy của anh không?”

Rõ ràng là cô đã nói rằng cô không muốn dính dáng đến anh thêm nữa.

“Anh ấy không nhận điện thoại của em”, ngẩn ra một lúc lâu, Thiên Chân mới trả lời.

Sự im lặng khác thường bao vây khắp xung quanh họ.

“À, vậy à”, anh chậm rãi lên tiếng, “Hóa ra anh là sự lựa chọn thứ hai.”

Nụ cười mờ nhạt trên mặt anh mang một chút gì cay đắng, thoáng nhẹ như mây gió nhưng lại siết chặt làm tim cô đau nhói.

Cô cắn môi, không nói gì.

“Mới rồi anh xem tạp chí có đọc được một câu, em đoán xem nó là gì?”, anh hỏi.

“Là gì?”, cô ngược mắt lên nhìn anh.

“Milan Kundera[10] nói, một người phụ nữ ít nhất phải một lần yêu một kẻ khốn nạn trong đời mình”, anh nói khẽ. “Anh có phải là kẻ khốn nạn đó mà em đã yêu không?”

[10] Nhà văn Tiệp Khắc (nay là CH Czech).

Cô gật đầu, ngẩn ra một chút, sau đó lại lắc đầu.

Anh nhìn cô cười.

Nụ cười dịu dàng chiều chuộng, khiến cô đột nhiên ngẩn người.

“Gật đầu chứng tỏ em có yêu anh, nhưng anh là kẻ khốn nạn, lắc đầu chứng tỏ em có yêu anh, nhưng anh không phải kẻ khốn nạn, có đúng không?”

Cô nhìn anh chăm chăm, định tìm cách biện hộ: “Em không yêu...”

Ngón tay dài của anh đặt lên trên môi cô, lưu luyến vuốt ve cái cảm giác ấm áp mềm mại khi tiếp xúc, ngăn lại điều cô muốn nói.

“Đàn ông cũng thích nằm mơ, Thiên Chân”, anh rút tay về, ánh mắt nhìn chăm chú. “Sau này có chuyện gì xảy ra, hãy gọi số cấp cứu hoặc cảnh sát trước, sau đó hãy gọi bọn anh.”

Cô không biết phải nói gì, chỉ biết lặng im.

“Anh gọi cậu ấy đến đón em, em ngủ thêm một chút đi, đợi cậu ấy đến anh sẽ đi”, anh nói nhẹ nhàng, bắt đầu gọi điện thoại.

Tâm trạng Thiên Chân hồi hộp, thậm chí còn không nghe thấy anh nói gì với Trần Úc.

Cô nhìn khuôn mặt nghiêm khắc của anh, giữa cặp lông mày thẳm đượm một vẻ mệt mỏi nhìn thấy rõ ràng.

Đột nhiên cô có một cảm giác chua xót không sao nói rõ được.

“Bọn họ đều nói rằng em có thể vào được tạp chí đó và thuận lợi cho đến ngày hôm nay đều là dựa vào mối quan hệ của anh và Anna”, cô nói ra điểm mấu chốt đã đè nén lên lòng mình bấy lâu nay.

“Bản thân em cảm thấy thế nào?”, anh nhướn mày nhìn cô, hỏi lại. “Có người đồn đại thế à?”

“Em không biết, em chỉ muốn sống một cuộc sống đơn giản không phải cạnh tranh giành giật điều gì, làm việc một cách tốt nhất trong phạm vi mà mình có thể”, cô đáp.

“Nhưng cho dù là em có cam tâm tình nguyện làm cây cỏ dại khiêm tốn bên đường, thì người khác cũng sẽ không nghĩ vậy, vẫn sẽ có người giẫm đạp lên em, nhổ em đi, trừ phi em tự mình lớn lên thành một cây đại thụ sum xuê.”

“Em không muốn như vậy”, cô thì thầm phản bác.

“Em đã như vậy rồi, Thiên Chân, em thông minh như vậy, sẽ biết phải làm gì”, anh cười bình thản. “Cứ coi như là anh đã ngầm giúp em để vào được tờ tạp chí đó, nhưng từng bước nỗ lực để đạt được như ngày hôm nay đều là tự bản thân em, tất cả những thành tựu mà em đạt được đều là bản thân em làm lấy cả.”

Thiên Chân mở to mắt nhìn anh, bỗng nhiên cảm thấy ngực mình nhẹ đi rất nhiều.

“Một cô gái nhỏ nên tìm được một người đàn ông thích hợp, để anh ta giúp em bớt đi được những sự mờ mịt và va đập”, anh nhìn cô chăm chú, ánh mắt phẳng lặng như mặt nước. “Đừng có quan tâm việc người khác nghĩ gì, em mãi mãi là một Đoạn Thiên Chân tuyệt vời nhất, ít ra thì cũng là trong trái tim anh.”

Cô nhìn anh, sau đó quay đầu đi, không muốn lại dễ dàng rơi vào sự mê hoặc của anh một lần nữa.

Sự quyến rũ của người đàn ông này quả thực quá đáng sợ.

“Giờ đến khi trời sáng vẫn còn dài, em ngủ đi, anh đợi cậu ta”, anh không làm khó cô nữa, lùi về chiếc ghế salon ở phía sau.

Có lẽ vì mệt mỏi, phần vì sợ hãi quá, nên cô nhanh chóng chìm sâu vào giấc ngủ.

Anh nhìn cô hồi lâu, cuối cùng cúi người xuống, đặt một nụ hôn dịu dàng và đầy sự khắc chế lên môi cô, đúng là uống rượu độc để giải cơn khát[11] nên lại càng trúng độc mạnh hơn.

[11] Thành ngữ, ý nói chỉ giải quyết khó khăn trước mắt mà không tính đến hậu quả.

Anh tội gì mà phải thế này? Lùi bước ra xa, anh nhìn phần bụng hơi nhô lên của cô, trong lòng đau xót.

Đêm dài dằng dặc, giống như phải chờ đợi đến vô cùng vô tận, khi nào mới tới bình minh, khi nào cô mới cam tâm tình nguyện quay về bên anh?

Cũng từng nghĩ tới chuyện quên đi, nhưng làm thế nào quên được?

Hãy tha thứ cho anh, cuối cùng vẫn không kịp yêu em từ đầu.

“Anh đang làm gì vậy?”, một giọng nói lạnh lùng u tịch từ cửa bay vào.

Tần Thiển ngược mắt lên, nhìn thấy Trần Úc đang đứng đó, ánh mắt ảm đạm.

Anh đi tới đó, kéo cửa ra.

“Làm chồng của cô ấy, hy vọng cậu có thể chăm sóc tốt cho cô ấy hết trách nhiệm”, anh lên tiếng cảnh cáo.

“Tôi đối với cô ấy thế nào không cần anh quan tâm”, Trần Úc lạnh lùng đáp lại, nhìn “ông bố” đứng trước mặt mình, cơn giận dữ vốn đã được kiềm giữ lại bùng phát lên. “Có điều anh là loại người gì, vừa rồi đã làm gì với vợ tôi kia chứ?”

“Rất xin lỗi vì đã hôn vợ anh”, Tần Thiển mỉm cười, vẻ mặt thản nhiên.

Những sợi gân xanh trên trán Trần Úc giật giật, một nắm đấm liền sau đó vung về phía Tần Thiển.

Tần Thiển nghiêng người, giữ chặt lấy nắm đấm đó, dùng lực đẩy Trần Úc ra.

“Tôi không muốn trả đũa, nếu không thì cô ấy sẽ đau lòng”, anh thấp giọng nói. “Sao cậu cứ phải canh cánh trong lòng về tôi như vậy? Cậu đã hạnh phúc hơn tôi rất nhiều, cậu từng có lỗi với cô ấy, cô ấy cũng tha thứ cho cậu, còn tôi có lỗi với cô ấy, nhưng cô ấy dù thế nào cũng không chịu cho tôi một cơ hội, thậm chí còn dùng đến cách mang thai và kết hôn để quyết liệt rời bỏ tôi. Lẽ nào cậu muốn đổi chỗ cho tôi? Đã đến bước đường này hôm nay, tất cả đều là do tự tay chúng ta tạo thành, không thể trách cứ người khác được. Mong cậu hãy đối xử tốt với cô ấy.”

Sự bất lực trong giọng nói của anh khiến hai bàn tay siết chặt của Trần Úc dần dần lỏng ra.

Song Tần Thiển không nói thêm gì nữa, quay người bước đi.

Trong hành lang dài hun hút, anh nghe thấy tiếng bước chân cô tịch của mình, cười cay đắng.

Lần này xa nhau, biết đến khi nào mới lại trùng phùng? Dù là cùng trong một thành phố, nhưng lại cách xa nhau như ngàn núi vạn sông.

Từ ngày họ chia tay rồi cuộc đã bao lâu rồi nhỉ? Sao mà anh lại cảm thấy dài như đã qua cả một đời người vậy?

Rất cuộc phải cần bao nhiêu thời gian, còn cách xa bao nhiêu không gian nữa, trải qua bao nhiêu câu chuyện của mọi người và của chính mình, mới khiến cho hai con người bị dòng lũ cuộc đời xô ra hai ngã lại gặp được nhau ở một chốn khác trong kiếp sống này?

Tòa nhà văn phòng rộng lớn càng trở nên vắng lạnh đến lạ thường trong đêm tối.

Tần Thiển đứng ở hành lang, cầm một ly rượu, nhìn qua cửa sổ chạm sàn xuống những ánh đèn chập chờn hư ảo trên sông Thames.

Đây là chỗ đứng mà Thiên Chân rất thích, đã nhiều lần anh trông thấy cô đứng ở đây, cầm cốc nước ngăn người ra.

Thực ra hồi mới đầu anh cũng đã thấy thôi thúc ý muốn hỏi xem rốt cuộc cô nhìn thấy cái gì, đang nghĩ điều gì.

Trong công ty vẫn bận rộn như mọi khi, sau khi cô đi, cuộc sống ở đây cũng không có gì thay đổi, tiếp tục có người ra người vào, còn thời gian biểu hàng ngày của anh vẫn luôn được sắp xếp kín đặc.

Trước mặt các nhân viên, anh vẫn ít nói cười như cũ, lạnh lẽ và nghiêm túc, nhưng chỉ có mình anh biết, một chỗ nào đó trên ngực đã dần dần trở nên hoang hoải, không biết đến lúc nào nó sẽ lan khắp cả con tim. Có lúc bất chợt ngược mắt lên, anh hơi thất thần, thẳng hoặc như nhìn thấy một bóng hình quen thuộc lướt qua đằng sau tấm rèm xếp lớp nơi cửa sổ và một nụ cười rất mực dịu dàng.

Người khiến cho chúng ta hạnh phúc cũng sẽ là người khiến cho chúng ta đau khổ.

Anh có biết hay không... Em sẽ không còn đối tốt với ai như thế nữa...

Những lời thì thầm khe khẽ đó như đã ngấm vào tim, giống hệt một lời nguyện.

Anh ngừng đầu uống cạn ly whisky.

“Bố”, Sean đi đến gần anh, trong đôi mắt biếc xanh nhìn bố chứa đựng một sự cẩn trọng.

“Sao con vẫn chưa ngủ?”, anh hỏi, giọng nói khàn hản đi vì sự mệt mỏi.

“Mãi không thấy bố quay vào, con đang đợi bố”, Sean nói khẽ, cúi đầu, “Con yêu bố, bố ạ.”

Tần Thiển không nói gì, chỉ cười, có lẽ vì men rượu trào lên khiến anh cảm thấy vành mắt mình hơi nóng.

Từ sau lần Thiên Chân tỉnh lại trong bệnh viện đó, cô và Trần Úc đều không nhắc tới cuộc cãi vã kia, dường như tất cả chưa từng xảy ra vậy.

Chính vì vậy nên Thiên Chân không thể không nghi ngờ rằng việc gặp Tần Thiển đêm hôm đó phải chăng chỉ là ảo giác.

Hóa ra anh là sự lựa chọn thứ hai.

Nhưng mà rõ ràng nụ cười cay đắng đó của anh vẫn còn hiện lên rõ mồn một trong tâm trí của cô.

Lúc trước từng đọc được ở trong một cuốn sách rằng, nếu như yêu một người, hãy nhớ đừng có sống cùng hay kết hôn với anh ta. Giữ một khoảng cách đủ rộng, thỉnh thoảng gặp, có thể nhìn nhau bằng đôi mắt yêu thương, hỏi nhau một cách dịu dàng hết mực: “Anh thế nào?”, một năm một lần đã đủ rồi.

Không biết với một tình yêu như thế thì là quá thoáng hay là biết tự an ủi chính mình.

Tuy nhiên, cuộc sống vẫn cứ tiếp tục với những chu kỳ của nó. Dù rằng có mờ mịt, nhưng nghĩ tới công việc mình yêu thích, đến đứa con yêu trong bụng, cô vẫn cảm thấy đủ đầy. Có lẽ tình yêu thương của một người làm mẹ sẽ khiến một phụ nữ trở nên kiên cường và chín chắn.

“Nếu như bầu trời không phải là màu xanh, thì bạn hy vọng nó sẽ có màu gì?”, đó là một câu hỏi cổ quái mà người dẫn chương trình truyền hình vừa mới nêu ra.

Thiên Chân ngăn người, nhìn Tiểu Trịnh khi đó đang lái xe.

Anh ta cũng đang trong bộ dạng ngẫm ngợi, có chút gì đó nhiễu loạn.

“Kao, quả thực cảm thấy những màu sắc khác đều kỳ quặc”, anh ta lên tiếng.

Thiên Chân mỉm cười.

Thói quen là một thứ đáng sợ, nếu như có một ngày chúng ta phát hiện ra có một điều gì đó vốn đã quen thuộc đột nhiên biến mất hoặc là thay đổi, vậy thì thứ còn lại sẽ là một nỗi hoảng sợ và không biết phải làm sao.

Nếu như bầu trời không phải là màu xanh, thì bạn cảm thấy màu gì là phù hợp? Nếu như không thể chọn người mà mình yêu, bạn cảm thấy ai sẽ có thể thay thế anh ta đây?

“Tôi tuyên bố trước một chút, tôi phải rẽ qua chỗ Tần Thiển một lát lấy mấy thứ tài liệu, sau đó sẽ đưa cô đi ăn cơm”, Tiểu Trịnh lên tiếng.

“Cái đó thì có gì mà phải tuyên bố”, Thiên Chân cười bình thản, “Anh cứ thoải mái.”

Tiểu Trịnh liếc nhìn Thiên Chân, không nói gì.

Điện thoại di động đổ chuông, Tiểu Trịnh đeo tai nghe bluetooth lên rồi bắt máy.

Một cái phanh đột ngột, chiếc xe suýt nữa thì quệt vào lan can ở vệ đường rồi dừng lại.

Thiên Chân bám chặt lấy dây an toàn, ôm bụng, sợ tới mức hồn xiêu phách lạc.

“Anh làm gì vậy?”, đầu cô toát mồ hôi lạnh.

Mặt Tiểu Trịnh đã trắng toát, điện thoại rơi tuột khỏi tay. Anh nhìn cô, trong đôi mắt đó là một nỗi kinh hoàng, đau khổ, không thể nào tin nổi và cả sự cay đắng, tuyệt vọng...

“Phi Vân chết rồi”, giọng anh nghe cực nhẹ, nhưng dường như đã phải dốc hết sức lực trong người.

Thiên Chân lập tức mở to mắt, trái tim như bị giáng một nhát nặng nề.

“Anh nói gì?”, cô lên tiếng một cách khó khăn, nhớ đến người con gái với khuôn mặt luôn bình thản đó, khi cô ấy nói với đôi mắt đỏ hoe rằng: Tôi muốn kết hôn với anh ấy.

“Tôi không muốn nhắc lại một lần nữa”, mặt Tiểu Trịnh xám ngoét như tro tàn, anh móc bao thuốc trong hộp để đồ ra, lấy một điếu, song bàn tay cầm bật lửa lại run một cách khủng khiếp, thế nào cũng không châm lửa nổi.

Đột nhiên vút cả thuốc lẫn bật lửa ra ngoài cửa sổ, Tiểu Trịnh khởi động xe, bàn tay đặt trên vô-lăng vẫn không ngừng run rẩy.

“Để tôi lái”, Thiên Chân nhìn thấy tình cảnh đó vội vàng đề nghị, nỗi xót xa trong mắt dâng tràn.

“Về nhà tôi lấy hộ chiếu, sau đó ra sân bay”, anh lên tiếng, giọng nói bỗng khàn đặc lại.

Lại có cuộc điện thoại gọi đến, Thiên Chân bắt máy thay cho Tiểu Trịnh: “A lô.”

“Thiên Chân à?”, bên đó ngập ngừng một chút, người vừa nói là Tần Thiển, “Sao lại là em nhận máy, Tiểu Trịnh đâu? Anh có việc cần gặp cậu ấy.”

“Anh ấy không đến chỗ anh được rồi, lát nữa bọn em phải ra sân bay”, cô đáp.

“Xảy ra chuyện gì à?”, Tần Thiển lập tức nhận ra có điều gì đó không bình thường.

“Phi Vân...”, Thiên Chân nhìn sắc mặt nặng nề của Tiểu Trịnh, nói khẽ, “Phi Vân có chuyện rồi.”

“Gặp nhau ở sân bay”, Tần Thiển nói một câu sau đó ngắt máy.

Nửa tiếng sau, Tần Thiển cũng đã đến sân bay, khi gặp hai người bọn họ, tay anh xách theo một túi hành lý.

“Chúng ta cùng đi, chuyện ở đại lục tạm thời cậu không cần phải lo lắng nữa, tôi đi giải quyết là được”, anh nhìn Tiểu Trịnh, biết rõ việc khiến cho đối tác trẻ tuổi này của mình phản ứng bất thường như vậy chắc chắn không phải là chuyện thông thường.

“Cảm ơn”, Tiểu Trịnh thấp giọng đáp lời, ngồi một mình xuống ghế, ngẩng đầu lên nhưng mắt nhắm nghiền, có vẻ như không muốn nói gì với bất kỳ ai nữa.

Thiên Chân biết trong lòng Tiểu Trịnh đang đau khổ vạn phần, cảm thấy chua xót. Sinh lý tử biệt thế này, sự đón đầu vì hối hận không còn kịp liệu mấy người có thể chịu đựng được đây?

“Anh sẽ chăm sóc cậu ấy”, giọng nói thấp trầm quen thuộc vang lên bên tai, mang lại cho cô một chút niềm ấm áp.

Thiên Chân ngẩng đầu lên nhìn đôi mắt sẫm đen điểm tình, dường như có thể nhìn thấu suốt tất cả ở ngay trước mắt mình... Hồi đó khi anh mất đi Lucia, đã đau khổ đến thế nào đây?

Rốt cuộc phải trải qua bao nhiêu sự giày vò, hưởng tận bao nhiêu bi hoan, mới có thể đạt được tới trình độ đạn bắn không xuyên thủng như hôm nay của anh?

Nhưng cô còn nhớ rõ ràng đêm hôm đó anh đã nói, đàn ông cũng thích nằm mơ, Thiên Chân.

Cô nhìn anh, chậm rãi gật đầu: “Nhờ anh giúp đỡ anh ấy một chút.”

Không cần anh phải hứa, cô cũng biết anh sẽ làm như vậy.

“Em yên tâm”, anh nói dịu dàng.

Thiên Chân nhìn theo bóng họ đi khuất dần, khi quay người lại mắt đã nhạt nhòa.

Là ai từng nói, cuộc đời dù không được thất nơ, nhưng cũng vẫn là những món quà khác nhau mà thượng đế dành tặng mỗi người, chỉ có điều chúng ta không bao giờ biết được rằng thứ mình nhận được là quà tặng tốt hay xấu.

Cô lái xe của Tiểu Trịnh quay về, mở một đĩa CD trong sự lặng im đến nghẹn thở.

Một bài hát nặng tình của Trần Dịch Tuấn: Khi kim cương cũng biến thành cát bụi, anh tin, em vẫn còn. Khi thiết mộc lan chẳng nở hoa, anh tin, em vẫn còn ở đó[12].

[12] Lời bài hát “Cho em.”

Vốn luôn tin rằng trên thế giới này, luôn có một người mãi mãi đợi chờ ta. Bất kể là khi nào, bất kể là ở nơi nào, vẫn luôn có một người như vậy.

Chỉ cần có một người bằng lòng chờ đợi, một người kia sẽ bằng lòng xuất hiện.

Nhưng vì sao chỉ sau khi mất đi chúng ta mới biết thứ mình có đáng quý đến thế nào, vì sao rất ít khi chúng ta nghĩ xem nếu như một ngày kia người đó không còn đợi chờ nữa, thì sẽ phải làm gì?

18. Chương 18: Chữ Tâm Khó Viết

Em biết khi quay đầu lại, những dòng nước mắt đó xem ra rất nực cười; nhưng không biết khi quay nhìn lại, những tiếng nói cười cũng có thể khiến nước mắt em tuôn rơi lã chã.

Đến hôm nay cô mới hiểu, hóa ra trái tim cô chưa bao giờ quay lại. Kể từ ngày ấy, cô đã rơi vào một mê cung do anh tự tạo nên cho chính cô, sau đó dù rằng cô có đi xa tới đâu, xa cách bao lâu, trái tim cô vẫn cứ nằm nguyên trong đó.

Chào em, Thiên Chân.

Đây có lẽ là lần đầu tiên anh viết e-mail không liên quan đến công việc cho em.

Trước đây những báo cáo về công việc của em đều gửi trước cho Thomas theo quy định, sau đó mới gửi kèm cho anh và các nhân viên liên quan khác. Trong đây danh sách địa chỉ e-mail dày đặc, cái tên của em lặng lẽ nằm ở đó, mỗi khi nhìn thấy, anh đều nhớ tới nụ cười và đôi mắt dường như biết nói của em.

Khi đó, phần lớn thư trả lời của anh là gì nhỉ - “Đã đọc” phải không?

Thời tiết ở Bắc Kinh lạnh hơn London nhiều, đêm qua anh ở Hậu Hải[1] với Tiểu Trịnh, quên mất tên khách sạn đó là gì rồi.

[1] Một trong 3 hồ lớn ở nội thị Bắc Kinh, gồm Tiền Hải, Hậu Hải và Tây Hải.

Cậu ta vẫn uống đến say mềm như trước, một người vốn tự nhiên phóng khoáng như vậy mà giờ đây ngay cả tiếng cười cũng ba phần cô đơn bảy phần ảm đạm.

Không lâu sau khi về nước, Phi Vân đã gia nhập lực lượng gìn giữ hòa bình của Trung Quốc ở một nước châu Phi. Cô ấy hoàn toàn có thể không đi, nhưng nghe nói đã tình nguyện xin đi.

Chiếc xe vận tải bị rơi theo một khe núi xuống hồ sâu, nhiều lần cứu hộ tìm kiếm cũng không kết quả, cuối cùng họ đã kết luận cô ấy và hai người cùng đi trên xe đã chết trong tai nạn.

Thiên Chân, em biết không, anh căm ghét hai chữ đó biết bao nhiêu.

Nhìn Tiểu Trịnh ngày hôm nay, dường như nhìn thấy chính mình khi trước.

Cái chết của Phi Vân dường như đã đánh bại Tiểu Trịnh, ngay cả bố mẹ Phi Vân cũng không chịu tha thứ cho cậu ấy, thậm chí còn không cho phép cậu ấy dự đám tang, bởi họ cho rằng việc Phi Vân đi sang nước đó là vì Tiểu Trịnh.

Mọi công việc ở Trung Quốc hiện giờ đều do anh tạm thời lo liệu, hai cửa hàng mới đã sắp tới ngày mở cửa theo như kế hoạch, bốn ngày nay anh phải chạy khắp mọi nơi, bận khủng khiếp, đến giờ có thể ngồi xuống để viết thư cho em đã là một sự xa xỉ lớn.

Anh bay từ Bắc Kinh đi Hồng Kông, Thượng Hải, sau đó lại bắt tàu hỏa đi Hàng Châu, trên đường nhìn thấy vô vàn những thành thị lướt qua ô cửa sổ, bầu trời và mặt đất rộng mênh mông, ngàn vạn những con người... Anh cảm thấy mệt mỏi, hy vọng biết bao rằng trong số ngàn vạn những con người đó có em.

Nhớ đến em đang ở bên kia chân trời.

Khi ngồi ở sân bay Phố Đông, anh chạm vào chiếc vòng ở cổ tay, tưởng tượng tới lúc em ở sân bay Frankfurt đã tìm từng hạt đá một, sau đó nhặt lên như thế nào.

Cuối cùng anh đã biết mình sai tới mức khủng khiếp.

Hôm nay đứng trước gương phát hiện ra mình đã có một sợi tóc bạc, trông nó nổi bật hẳn lên.

Hóa ra nửa đời người đã qua đi mà không hay biết.

Nhìn về quá khứ, anh tự nhắc mình đã làm gì thì đừng hối hận, nhưng điểm duy nhất không thể nào tha thứ ỉnh được, chính là khi đó đã không biết trân trọng em, không giữ em ở lại.

Thiên Chân, em có nhớ anh từng nói đi nói lại rằng từ trước đến nay anh chưa từng nghĩ tới việc sẽ yêu em? Còn em thì ngốc nghếch như vậy, vẫn luôn luôn không hiểu ra hàm ý bên trong câu nói đó.

Khi nói câu ấy, tức là anh đã yêu em rồi.

Em có hiểu không, có lẽ, là chính anh đã yêu em trước.

Khi máy bay bay qua vùng khí nhiễu, anh cảm thấy hoảng sợ vô cùng. Anh sợ nếu như có gì bất trắc xảy ra, anh sẽ không thể nào thấy em được nữa.

Thiên Chân, đời người ngắn ngủi, chúng ta không thể trở thành những con người chỉ có thể tìm nhau trong ký ức.

Chúc em khỏe.

Tần Thiển.

Thiên Chân ngồi trước màn hình máy tính, nước mắt nhạt nhòa.

Có tiếng bước chân vang lên ở cầu thang, cô đóng trang đó lại, đứng dậy.

“Anh mang súp đậu đỏ sữa dừa em thích về đây”, Trần Úc nhìn cô, “Đun nóng lên bằng lò vi sóng rồi.”

“Cảm ơn anh”, cô nói, đột nhiên nước mắt trào ra.

Trần Úc ôm cô vào lòng, ôm thật chặt, không nói bất cứ điều gì.

Hóa ra trước những cảnh bi hoan ly hợp, người ta đều cảm thấy yếu đuối mong manh như vậy.

Khi đã rơi vào biển tình, mỗi người đều có nỗi đau và buồn thương riêng của mình, người khác không thể nào gánh vác hộ và cũng không thể nào hiểu nổi. Không tránh được, cũng không thể nào cứu được.

Duyên phận cuối cùng chỉ có ở đời này thôi sao?

Tiểu Trịnh vẫn luôn ngoảnh mặt đi với Phi Vân, nỗi khổ đau càng khó chịu được hơn là ở chỗ đó.

Tần Thiển ngoảnh mặt với cô, đến hôm nay vẫn còn không thể nào quên được.

Còn cô và Trần Úc thì sao, phải giải thích thế nào?

Cô không trả lời bức thư đó của Tần Thiển.

Từ sau lần đó, bọn họ không liên lạc gì với nhau nữa.

Chỉ thỉnh thoảng xem được tin tức trên các phương tiện truyền thông về việc Kevin Chun mở rộng thị trường về Trung Quốc đại lục.

Sean thì hồi lúc nào được nghỉ học ở trường là đến tìm cô ăn ké, luôn làm như vô tình nhắc đến chuyện của bố mình, còn Thiên Chân thì luôn tỏ ra bình thản, cùng lắm chỉ mỉm cười, về sau này, thằng bé cũng cay đắng không nói nữa.

“Em ở đây đợi chị, không được chạy lung tung nhé”, Thiên Chân vỗ vỗ lên đầu Sean, chuẩn bị vào phòng kiểm tra định kỳ.

“Em biết rồi, ở đó viết “Đàn ông không được vào”, Sean nhìn bà chị ngồi bên cạnh, có vẻ không được thoải mái.

Nhìn Thiên Chân đi vào bên trong, Sean tìm vào một góc, cúi đầu chơi PSP.

Thế nhưng vẫn có người không chịu bỏ qua thằng bé: “Cháu bé trông đẹp trai quá. Người mới đi vào là mẹ cháu hả?”

Sean ngẩng đầu lên, nheo mắt nhìn người phụ nữ đầy vẻ tò mò ngồi bên cạnh: “Phải.”

“Cháu muốn có em trai hay em gái?”, cô ta lại hỏi.

“Thế nào cũng được”, Sean đáp, ngón tay vẫn bấm tanh tách trên các phím của trò chơi.

Dù sao thì cũng không phải là con của bố, bất kể đứa bé là trai hay gái thì chắc chắn sẽ đều bị nó bắt nạt rồi. Coi như để nó xả giận thay cho bố nó đi.

“Bố cháu đâu, sao không đến? Thật thiếu trách nhiệm quá”, người phụ nữ vẫn tiếp tục lẩm nhẩm.

Kao, bố nó đến đây làm gì chứ? Nhìn thấy cảnh lại rầu lòng à?

“Cháu đến cũng vậy thôi”, thằng bé sốt ruột trả lời, đôi mắt xanh thăm gần như muốn bốc hỏa.

“Vincent, ngồi ở đây đi”, một giọng nói vang lên ở cách đó không xa.

Sean ngẩn người, quay đầu lại theo tiềm thức.

Sét đánh rầm một tiếng.

Cảnh tượng trước mắt quả nhiên gây chấn động.

Kéo sụp chiếc mũ bóng chày xuống, thằng bé đứng dậy, nhanh chóng đi xuyên qua hành lang ra khỏi phòng khám.

“Sean à?”, giọng Tần Thiển vang lên ở đầu máy bên kia, mang theo vẻ mệt mỏi, “Có chuyện gì à? Khó khăn lắm bố mới vừa ngủ được, nhóc ạ.”

“Bố, có chuyện này con phải thương lượng với bố”, Sean vội vã nói.

“Có chuyện gì?”, Tần Thiển dụi dụi lòng mày, nghi hoặc.

“Con đang đi khám thai với Jean, nhưng lại trông thấy Vincent đưa một người phụ nữ khác đến. Làm thế nào bây giờ, con có phải làm cho Jean không trông thấy họ hay không?”, Sean tỏ ra bối rối không biết làm gì.

Máy bên kia im lặng một lúc lâu.

“Bây giờ con đến đó, chào hỏi Vincent một tiếng”, Tần Thiển nói, “Con phải làm bộ dạng hết sức ngạc nhiên, còn việc anh ta phản ứng thế nào là việc của anh ta.”

Sean hơi kinh ngạc.

“Bố, con tưởng là bố sẽ vui nếu như Jean bắt gặp bọn họ”, Sean nói thẳng.

“Con đi đi”, Tần Thiển không trả lời câu hỏi của con trai. Rốt cuộc tình hình như thế nào anh không rõ, nhưng điều duy nhất anh quan tâm là tâm trạng và tình cảm của Thiên Chân, anh cũng không phải loại người hèn hạ thờ ơ nhìn tai nạn của người khác như vậy.

Sean làm theo đúng lời dặn của bố, nhìn thấy sắc mặt Trần Úc hơi thay đổi, anh ta cúi người xuống nói thì thầm vào tai người phụ nữ tóc vàng, sau đó bỏ đi.

Thiên Chân vừa ra ngoài đã nhìn thấy Sean đứng đợi mình ở hành lang.

“Em bị đau bụng, muốn đi nhà vệ sinh”, vẻ mặt của thằng bé trông có vẻ hơi khó chịu.

Thiên Chân vội vàng đưa nó ra ngoài, khi đi ra khỏi cửa đường như trông thấy một bóng người quen quen, cô hơi chau mày nhưng không quay đầu lại.

Tháng mười hai ở London mưa liên tục, thời tiết lạnh lên nhiều.

Từ trước đến nay Thiên Chân vẫn không thích mặc nhiều áo, khi trước mùa đông dù có lạnh tới đâu cô vẫn chỉ mặc một chiếc áo phông bên trong với áo khoác bên ngoài, nhưng giờ đây đã mang thai, đành phải mặc cho thật ấm, người tròn xoe như quả bóng, khi tự nhìn vào gương cũng cảm thấy buồn cười.

Các đồng nghiệp đã về gần hết, cô vẫn còn mấy bản thảo phải nộp. Nhìn ra bóng tối nặng nề bên ngoài cửa sổ, cô xem đồng hồ ở góc dưới màn hình máy tính, đã gần mười giờ rồi.

Điện thoại để bàn đổ chuông.

“Thiên Chân, điện thoại di động của em hết pin rồi à? Lúc nào mới về nhà?” Là Trần Úc.

“Đúng là hết pin rồi”, Thiên Chân nhìn màn hình tối đen của điện thoại di động. “Còn mấy bản thảo phải nộp, không sao, lát nữa em sẽ gọi xe về.”

“Anh cũng không về đâu, gần đây có một án khó quá”, Trần Úc nói. “Khi nào em đi thì gọi điện cho anh nhé.”

“Vâng”, Thiên Chân nói rồi dập máy.

Song nửa phút sau, điện thoại lại đổ chuông.

“Còn gì nữa thế? Anh yên tâm...”

“Thiên Chân”, một giọng nói thấp trầm vang lên làm cô chấn động, “Là anh đây.”

“Làm sao anh biết số điện thoại văn phòng của em?”, cô ngẩn ra mấy giây mới khẽ khàng lên tiếng hỏi.

“Em tắt máy di động, anh hỏi Anna số. Chỉ là thử vận may thôi, không ngờ muộn như vậy em vẫn còn ở văn phòng.”

“Còn một số việc em chưa làm xong”, Thiên Chân nhẹ nhàng trả lời.

“Tất cả vẫn ổn chứ?”, Tần Thiển hỏi.

“Ừm”, cô đáp, hỏi lại theo tiềm thức, “Còn anh thế nào?”

“Anh không ổn”, giọng anh nghe nhàn nhạt. “Em có đọc được e-mail của anh không, Thiên Chân?”

“Em đọc rồi”, cô hơi ngần ngừ. “Anh không ổn” có mối liên hệ logic gì với việc cô đọc bức e-mail đó hay sao?

“Em không trả lời anh”, Tần Thiển nói.

“Em không biết phải nói gì”, cô hơi do dự một lát rồi trả lời thành thực.

Bên kia vọng lại tiếng thở dài khe khẽ của anh, như có như không, nghe không có thật.

“Nếu như không có chuyện gì...”, cô lại cảm thấy muốn trốn chạy.

“Cùng đi ăn đêm nhé?”, anh ngắt ngang lời cô, hỏi.

Thiên Chân ngạc nhiên: “Anh đang ở London? Về rồi sao?”

“Vừa xuống sân bay”, Tần Thiển ngồi vào trong xe, đưa tay xem điện thoại, “Anh sẽ cố gắng chạy về đó lúc khoảng mười một giờ, được không?”

Thiên Chân im lặng.

“Thiên Chân?”, anh gọi cô như dò hỏi, trong lòng hơi thắc thỏm, “Em bằng lòng đợi anh chứ?”

Cô vẫn không nói gì, chiếc bút trong tay vô thức vẽ nên những hình thù rối loạn trên trang giấy.

Tần Thiển cũng im lặng theo, những ngón tay cầm điện thoại hơi đông cứng lại, anh cảm thấy hơi thở nghẹn tức, liền nhấn vào nút điều khiển cửa xe, kính cửa sổ từ từ hạ xuống.

Trên bầu trời đen sẫm sau cơn mưa, ánh trăng mờ ảo, từng cơn gió lạnh buốt ập ngay vào mặt.

Anh cảm thấy trái tim mình cũng bắt đầu trở nên giá lạnh.

“Hôm nay là ngày đông chí, ở quê em có tục ăn bánh trôi nước. Người Hồng Kông quen ăn gì?”, đột nhiên nghe thấy cô nói khẽ.

Khóe miệng Tần Thiển hơi gợn lên một đường cong, sau đó nụ cười dần dần mở rộng. Anh ngồi thẳng dậy, vắn tựa vào lưng ghế, tay đặt trên trán, ngẩng khuôn mặt đầy vẻ vui mừng lên. Lần đầu tiên được thể nghiệm thế nào là mừng không tưởng nổi.

“Vậy thì anh sẽ đưa em đi ăn bánh trôi nước”, anh nói. “Anh sẽ hỏi chú Phúc xem quán nào làm món này ngon nhất.”

Anh cười khe khẽ, thật nhẹ nhàng không để cô nghe thấy.

Cho tới khi ngắt máy, anh vẫn còn cười... Thiên Chân, Thiên Chân, trong thế giới của anh bởi vì có một Đoạn Thiên Chân như thế nên mới trở nên tươi đẹp dường này.

Xuống khỏi taxi, ánh đèn neon trên phố vẫn còn vương dấu tích của nước mưa, trở nên mờ mờ ảo ảo.

Thiên Chân gần như giấu toàn bộ khuôn mặt mình trong chiếc khăn quàng cổ, chỉ lộ ra đôi mắt nhìn mọi người đi qua đi lại.

Nghe nói một giảng viên toán học người Anh trong nghiên cứu của mình đã phát hiện ra rằng, tỷ lệ tìm được bạn đời phù hợp của con người ta chỉ có một trên hai trăm tám mươi lăm nghìn, ở một London cứ cho là rộng lớn này thì đối tượng phù hợp với mình cũng chỉ có hai mươi sáu người. Từ đó mà suy ra, nếu như một buổi tối nào đó bạn đi ra ngoài, cơ hội để bạn gặp được ý trung nhân chỉ có không phải không trăm ba mươi tư phần triệu, còn thấp hơn khả năng bị sét đánh trúng.

Tình yêu là gì? Hôn nhân là gì? Cuộc sống của đại đa số mọi người chẳng qua đều là thế này: Tầm thường và phẳng lặng, đến thời điểm thích hợp thì gặp một người, rồi qua hết một đời.

Còn những chùm pháo bông mờ mờ ảo ảo trong đáy lòng thì cuối cùng cũng cháy tàn hết thành tro bụi.

“Thiên Chân”, giọng nói thấp trầm, không gấp gáp chậm rãi vang lên.

Màn đêm đen sẫm sáng bừng lên bởi ánh đèn. Một người đứng ngay phía trước, đôi mắt sáng như sao, đôi mày sắc nét, cơ thể cao lớn, tuy nhiên chỉ mặc một chiếc áo măng-tô đen đơn giản với chiếc khăn quàng cashmere kẻ sọc ba màu trắng xám đen, nhưng trông lại cực kỳ nổi bật.

“Anh về rồi à”, Thiên Chân ngẩng đầu, vội vàng lên tiếng, không thể nào nhận được ra ngay khi câu nói của cô vừa dứt, trên khóe miệng anh đã xuất hiện một nụ cười nhàn nhạt.

Anh nhớ câu nói này của cô biết bao nhiêu.

Hai người ngồi ở một góc tĩnh lặng gần cửa sổ, Thiên Chân uống sữa đậu nành, Tần Thiển uống trà.

“Lần này anh mang về từ đại lục rất nhiều trà ngon, tiếc là em lại đang mang thai nên không có phúc được hưởng rồi”, anh cười.

“Cười trên nỗi khổ của người khác không phải là hành vi của quân tử đâu”, Thiên Chân mỉm cười. “Nói ra thì dạo này em đặc biệt muốn ăn những món quà vặt của Trung Quốc, hơi muốn về nước rồi.”

“Xem chừng khẩu vị rất tốt”, Tần Thiển đánh giá cô. “Thảo nào dạo này béo lên một chút, không tồi.”

Thiên Chân hơi bối rối ôm lấy khuôn mặt tròn lên thấy rõ của mình, xấu hổ nhìn anh: “Anh gầy đi đấy.”

Anh rõ ràng gầy đi một chút so với lần trước gặp.

“Ừm, công việc rồi bời”, anh gật đầu, nhìn chăm chú vào cô. Em có biết em cũng là một trong số đó hay không? Là điều khiến cho anh lo lắng nhất.

“Ừm”, cô gật gật đầu. “Chú ý giữ gìn sức khỏe.”

Anh nhìn cô, cười bình thản.

Một câu dẫn dò hết sức bình thường, anh cũng đã từng nghe qua bao nhiêu người nói vậy, nhưng từ miệng cô nói ra lại khiến cho anh xúc động không sao nói được thành lời.

Khi đến sân bay rồi gọi điện cho cô, anh cũng nghĩ có lẽ khi đó cô không còn ở công ty nữa, nhưng lúc thấy điện thoại có người nhận, giọng nói của cô vang lên trong đó, niềm vui đột nhiên ập đến bất ngờ khiến anh còn không kịp chuẩn bị trước.

Ngồi trước mặt cô, khả năng giữ bình tĩnh mà anh đã rèn luyện được qua bao nhiêu năm luôn dễ dàng bị đánh đổ.

“Em thì thế nào, công việc có bận không?”, anh hỏi.

Thiên Chân gật đầu.

“Bận tới mức vừa đủ thì được, nhưng không thể tới mức mệt mỏi quá, con gái không cần phải vất vả đến thế”, anh nói.

“Em đã không còn là ‘con gái’ nữa rồi”, Thiên Chân nhẹ nhàng lên tiếng, “Em đã sắp làm mẹ.”

“À”, Tần Thiển hơi ngẩn người, ánh mắt trở nên ảm đạm, “Phải.”

“Anh thì sao, tất cả mọi việc ở Trung Quốc đều thuận lợi chứ?”, cô hỏi lại.

“Cũng coi là thuận lợi, coi như là biết được vì sao ‘guanxi’ lại trở thành một từ đơn trong tiếng Anh. Ở Trung Quốc quan hệ vô cùng quan trọng”, anh hơi có vẻ bùi ngùi. “Một ly rượu trong tay có thể trở thành điểm khởi đầu của rất nhiều chuyện, Mạnh Đức có tham vọng của Mạnh Đức, Huyền Đức có khát khao của Huyền Đức[2], nhận rõ được từng cái một rồi tấn công vào là được.”

[2] Mạnh Đức tức Tào Tháo, Huyền Đức tức Lưu Bị, ý nói ai cũng đều có dã tâm riêng.

“Ha, việc anh dùng từ khi nói chuyện cũng đã đổi thay phong cách rồi”, Thiên Chân không kìm được cười.

“Được người ta đào tạo mà”, Tần Thiển hơi xấu hổ nhướn mày lên. “Người hợp tác với anh để làm showroom là một người rất nhã nhặn, khi nói chuyện cũng viện dẫn điển cố một cách rất có phong vị cổ. Thú vị nhất vẫn là bản nhạc chuông điện thoại di động của anh ta, đó là vở Kinh kịch “Không thành kế”, khi vừa đổ chuông đã là câu “Ta đang ở trên thành ngắm cảnh núi non”, lần đầu tiên nghe thấy anh đã ngẩn người ra. Đất nước mình quả nhiên lắm người tài năng.”

Thiên Chân đang uống sữa đậu nành, nghe chuyện anh kể rồi nhìn thấy bộ dạng lắc đầu với vẻ bất lực của anh, không thể nhịn được cười, suýt nữa thì sặc.

Tần Thiển vội vàng đứng lên, vỗ lưng giúp cô.

“Nói mình sắp sửa làm mẹ rồi mà hành vi thì vẫn như một đứa trẻ vậy”, anh cau mày thở dài, nhìn đắm đắm vào khuôn mặt đỏ bừng của cô.

Mùi hương quen thuộc trên cơ thể anh lần lần lấn dần quanh mình, tai Thiên Chân cũng bắt đầu thấy nóng lên.

“Không sao rồi”, cô nhận ra sự thất thố của mình, cảm thấy hơi xấu hổ, thế nên cúi đầu tiếp tục ăn bánh trôi.

Tần Thiển nhìn cô không nói gì, cảm giác thấy không khí cởi mở khó khăn lắm mới có được giữa hai người lại hơi ngưng đọng.

Anh thấy hơi bất lực.

Ánh mắt lướt qua phía sau cô một cách vô thức, sắc mặt anh đột nhiên sầm xuống.

Thiên Chân lúc đó vừa ngẩng đầu lên lập tức nhạy cảm bắt kịp sự thay đổi vẻ mặt của anh, cũng quay đầu nhìn lại phía sau.

Mấy giây tiếp theo, cô quay lại, tiếp tục ăn bữa đêm của mình với vẻ mặt bình thản.

“Cậu ta đang làm gì vậy?”, giọng nói lạnh lùng của Tần Thiển vang lên.

“Gặp bạn bè thôi”, Thiên Chân nói.

“Gặp bạn bè?”, khoe môi Tần Thiển hơi nhếch lên, “Lyla có thật là bạn bè của cậu ta không?”

Thiên Chân không nói gì, nghe thấy tiếng bước chân phía sau lưng mỗi lúc một gần hơn, là hai người.

Cái gì phải đến thì sớm muộn cũng sẽ đến, ai cũng không thể nào tránh nổi.

“Thiên Chân.”

Tiếng Trần Úc vang lên phía sau, đối diện với Tần Thiển. Đột nhiên Thiên Chân có ảo giác như quay lại ngày hôm đó, khi lần đầu tiên cô gặp Tần Thiển trong quán cà phê ở tuần lễ thời trang.

Tất cả đều như tái hiện lại ngày hôm qua, thế nhưng nếu như có thể thực sự quay lại điểm khởi phát đó thì tốt biết bao.

“Hi, chào hai người”, Thiên Chân ngẩng đầu nhìn đôi trai gái trước mặt mình, nụ cười dịu dàng thanh nhã. “Lyla, lâu lắm rồi không gặp.”

Biểu hiện của cô khiến cho cả ba người còn lại nhất thời đều chết sững.

Cô ngẫm đánh giá vẻ mặt khác nhau của bọn họ, nụ cười không gì công kích nổi vẫn còn nguyên ở khoe môi.

“Tôi với Vincent ở cùng nhau”, rốt cuộc Lyla không thể im lặng nổi.

“A, chúc mừng cô, cuối cùng đã tu thành chính quả”, Thiên Chân nhìn Lyla đáp lời, giọng bình tĩnh.

Trần Úc nhìn cô, trong mắt đầy sự chấn động và cay đắng.

“Em đang làm cái trò gì vậy?”, cuối cùng lại là Tần Thiển không thể kiềm chế được, anh trừng mắt nhìn Thiên Chân: “Em có ngốc không vậy.”

Một người phụ nữ khác công nhiên cướp đoạt chồng mình, vậy mà cô còn khẳng khái chúc mừng? Thế còn đứa con trong bụng cô thì sao? Gã họ Trần kia rốt cuộc có lương tâm hay không?

“Cô ấy vẫn còn đang mang thai mà cậu vẫn có thể quan hệ bất chính với người phụ nữ khác hay sao?”, trong cơn tức giận, anh không thể không chất vấn Trần Úc.

“Giám đốc Tần, chuyện của chúng tôi không đến lượt anh phải quan tâm”, Trần Úc đáp lại.

“Nếu như cậu không thể đối xử tốt với Thiên Chân, tôi sẽ đem cô ấy đi”, Tần Thiển nói lạnh lùng.

“Anh dựa vào thứ gì?”, Trần Úc hoàn toàn không nhượng bộ, trên khuôn mặt đẹp trai cũng phủ một làn sương lạnh. Anh nhìn lướt qua Thiên Chân cho tới lúc đó vẫn giữ được vẻ mặt trấn tĩnh, nghiêng rằng nói: “Anh có thể hỏi xem cô ấy quyết định thế nào.”

“Thiên Chân?”, Tần Thiển nhìn cô bằng ánh mắt sắc lẹm.

Chỉ cần cô nói một lời chấp nhận, anh sẽ bắt chấp tất cả để đưa cô đi.

“Chuyện của bọn em không cần anh quan tâm, em tin là anh ấy có nỗi khổ riêng”, Thiên Chân nhìn Tần Thiển, nói nhẹ nhàng.

“Em nói gì?”, Tần Thiển nhìn cô với vẻ không thể nào tin nổi. “Đã đến lúc này rồi mà em vẫn bảo vệ cậu ta hay sao? Đoạn Thiên Chân, em rốt cuộc đang nghĩ gì vậy?”

“Em biết mình đang làm gì”, Thiên Chân cười, đón nhận ánh mắt đầy phần nộ của anh.

“Em có chắc không?”, Tần Thiển cười lạnh lẽ. “Đối với anh một thái độ, đối với cậu ta lại một thái độ khác, Đoạn Thiên Chân, em không cảm thấy em quá thiên lệch à? Dù là cậu ta ngoại tình em cũng vẫn bảo vệ cho cậu ta... Anh còn thấy hơi nghi ngờ, rốt cuộc là em quá ngốc hay là anh ngu dại? Hoặc là, ngay từ đầu em đã muốn quay về bên cạnh cậu ta, việc anh cự tuyệt chẳng qua cũng chỉ là tạo cho em một cơ hội mà thôi.”

Những lời nói độc địa không được kiểm soát cứ vậy tuôn ra khỏi miệng một cách dễ dàng.

Khoảnh khắc ấy anh không thể nào lý giải nổi, cũng đã ghen tuông tới phát điên.

Vì sao anh đã cố gắng như vậy rồi mà cô vẫn không thể tha thứ cho anh, còn Trần Úc thì ức hiếp cô tới hai lần mà cô vẫn có thể khoan nhượng được?

Anh nhớ lại ánh mắt đau thương của cô hồi mới gặp anh, đêm hôm đó cô khóc thầm trong vòng tay anh... Khi đó, đều là vì người đàn ông tên Trần Úc kia.

Khoảnh khắc này, anh cảm thấy sợ hãi, cảm thấy toàn thân giá lạnh.

Còn Thiên Chân bị những lời buộc tội của anh gây sốc tới mức không sao nói được một lời.

Vết thương vốn đã khép miệng lại một lần nữa vỡ tung, lộ ra đầm đìa máu tươi.

“Em không...”, cô hé miệng, cố gắng lấy lại tiếng nói của mình để giải thích.

“Tùy em thôi... Thiên Chân.”

Tần Thiển đứng dậy, giọng nói nghe đẽ nén và mệt mỏi, anh không nói thêm một lời nào nữa, đi lướt qua bọn họ.

Thiên Chân ngồi yên tại đó, dường như toàn thân đã đông cứng, không sao di chuyển được.

Hoặc là, ngay từ đầu em đã muốn quay về bên cạnh cậu ta, việc anh cự tuyệt chẳng qua cũng chỉ là tạo cho em một cơ hội mà thôi.

Lời anh nói giống như tát mạnh cho cô một cái.

Hóa ra đến cuối cùng anh vẫn không tin tưởng cô, cũng không tin vào tình cảm giữa hai người bọn họ.

Rõ ràng đã quyết tâm bỏ tất cả lại, nhưng sao giây phút đó, cô vẫn cảm thấy bị tổn thương sâu sắc chứ?

“Chúng ta cần nói chuyện một chút”, Trần Úc nhìn theo Lyla khi đó vừa tìm cớ tránh đi, quay đầu lại nhìn Thiên Chân.

“Ừm”, Thiên Chân gật đầu.

Từng làn khói nhẹ cuộn lên trên hai cốc trà xanh giống như một tấm bình phong ngăn cách giữa hai người.

“Nhìn thấy anh và Lyla ở bên nhau em không thấy ngạc nhiên một chút nào à?”, Trần Úc lên tiếng trước.

“Không ngạc nhiên”, Thiên Chân thành thật gật đầu. “Kể từ lần chúng ta cãi nhau về chuyện bài báo viết về Tần Thiển, em đã dự liệu trước được khả năng này.”

Hoặc có lẽ, thời điểm có dự cảm còn sớm hơn thế nữa.

Trần Úc cười mỉa mai, không biết là cười cô hay cười chính mình.

“Thiên Chân, em có biết nhiều khi mình rất tàn nhẫn hay không?”, anh nói.

Thiên Chân ngược mắt nhìn Trần Úc, lặng lẽ không nói gì.

“Em còn nhớ trong lễ cưới của chúng ta không? Em đã không mặc chiếc váy cưới mà Tần Thiển thiết kế cho em đó”, anh tiếp tục, “Anh biết ngụ ý việc anh ta tặng váy cưới cho em, nó đã khiến anh cảm thấy mình thất bại, chỉ có điều anh không chịu thừa nhận.”

Hy vọng rằng trong những năm tháng về sau, em sẽ càng thông minh xinh đẹp, biết cách yêu thương chính bản thân mình, đừng gặp phải một người nào giống như anh, khiến cho em đau lòng nữa. Sau này, khi mặc chiếc váy cưới đó vào, hãy vui vẻ ở bên người thực sự yêu em.

Giờ đây nghĩ lại câu anh viết trong bức thư hôm đó đều khắc ghi lại trong tim.

“Thiên Chân, từ trước đến nay em chưa từng chấp nhận anh, em cũng không cảm thấy anh chính là bến đỗ mà em thực sự cần, vì sao em không dám thừa nhận? Cho tới giờ em cũng vẫn chưa thể quên được anh ta, chẳng qua là đã trở nên hèn nhát trong tình cảm mà thôi.”

Thiên Chân nghe những lời nói đó, những ngón tay cầm trên chiếc cốc siết chặt vào.

“Sau lần cãi nhau đó, khi anh đến bệnh viện, anh nhìn thấy anh ta túc trực bên em, nhìn em, hôn em nhân lúc em đã ngủ say, khi đó anh biết rằng mình đã thua”, Trần Úc cười cay đắng. “Nhiều lúc anh cảm thấy những bộ phim thần tượng quả là độc ác, từ đầu tới cuối gần như chỉ có nhân vật nam chính và nữ chính mới là người, còn những vai phụ khác đều không phải, lúc cần đi thì đi, lúc cần chết thì chết, hình như mạng sống của họ, tình cảm của họ đều không có giá trị gì, nước mắt của họ càng không cần phải được cảm thông, bọn họ đau khổ tới đâu thì cũng chỉ là để làm nền cho hạnh phúc của nhân vật chính. Còn anh, trong bộ phim của em và Tần Thiển, chính là một vai phụ từ đầu chí cuối. Có lẽ trong tiềm thức em cũng cho là như vậy.”

Thiên Chân nhìn rõ sự chấn động trong lòng Trần Úc, nhưng không nói được một lời để phản bác lại sự tự trào đó của anh.

“Mười năm trước khi ở bên em, anh đã học được rằng không bao giờ nên tùy tiện buông tay, sự từ bỏ nhất thời có thể là niềm tiếc nuối cả đời; Mười năm sau khi lại ở bên em, anh học được rằng bất kể thứ gì cũng không thể nào gò ép, nhất là tình cảm. Em cho rằng anh không biết sau này em sẽ được điều về Trung Quốc làm việc hay sao? Nhưng từ trước đến nay em chưa từng nhắc đến chuyện này với anh, ngay cả khi không phải là vợ chồng thực sự, chỉ là bạn tốt thôi, thì em cũng chưa từng nghĩ đến anh trong việc tương lai của em.”

“Đối với em mà nói, hiện giờ điều quan trọng nhất chính là con em”, Thiên Chân đáp nhẹ nhàng.

“Vậy còn anh ta thì sao? Cũng không có trong kế hoạch của em à?”, Trần Úc hỏi lại.

Thiên Chân lặng im, ánh mắt trở nên mơ hồ.

Anh ấy... Pha một ấm trà, ngồi trên salon cùng xem ti-vi, mang theo con đi ra công viên tản bộ... Thỉnh thoảng những cảnh tượng đó không phải chưa từng xuất hiện.

Nhưng chỉ là thỉnh thoảng. Không dám để cho ý nghĩ của mình thoải mái hơn.

“Lyla nói với anh cô ấy đã có thai, anh không muốn đoán xem có phải cô ấy cố tình làm việc đó trong cái đêm anh và em cãi nhau để có thai hay không, nhưng anh hiểu rõ rằng trong bộ phim của anh và cô ấy, anh là nhân vật chính, còn anh lúc đó đã tiếp nhận cô ấy. Hiện thực dồn ép tới mức anh không thể không cúi đầu, giữa em và anh đã không còn khả năng để đối diện với kết cục cuối cùng nữa rồi.”

Anh đã sức cùng lực kiệt, càng không có đủ lòng tin để tiếp tục theo đuổi một tình cảm mà mình chắc chắn sẽ thua. Trong biển người mê mông, có quá nhiều người vì thất vọng và kiệt sức để lựa chọn một cuộc sống bình thường, yên ổn và an toàn, không sóng gió.

“Thiên Chân, nếu như có một người làm tất cả mọi việc vì em, vậy thì nên trân trọng đúng lúc. Chúng ta đều cần phải hiểu sự thật này, không thể nào bốc đồng như xưa được nữa.”

Thiên Chân cúi đầu, một giọt nước mắt rơi vào trong cốc.

“Muộn lắm rồi, để anh đưa em về”, Trần Úc nói nhẹ nhàng.

“Không, không cần”, Thiên Chân đứng dậy: “Chúng ta không đi chung đường.”

Phải, không đi chung đường.

Trần Úc nhìn theo bóng cô đi xa khuất, chỉ cảm thấy một nỗi đau khổ ngập tràn.

Tần Thiển vẫn chưa về nhà, là Sean mở cửa cho cô.

Thiên Chân ngồi một mình trong phòng khách, cảm thấy đêm dài vô tận, từng giây từng phút đều là một sự giày vò.

Anh đi đâu? Muộn như vậy rồi, lại vừa quay về sau một chặng bay dài, giờ này rốt cuộc anh đang ở nơi nào?

Trên bậc cửa sổ mới có thêm một chậu cây, hình như gọi là vạn niên thanh ngân hậu. Sở dĩ cô biết là vì khi cùng ngồi xem phim, anh đã nói với cô. Vai Sát thủ Lyon do Jean Nero[3] đóng luôn thích loại cây này... Cuộc sống không cố định, lang bạt không gốc rễ, tình cảm không có nơi nương tựa.

[3] Diễn viên người Pháp, sinh năm 1948.

Một nỗi đau tê nhói lướt qua trái tim cô.

Cô đứng dậy bước đến trước cửa sổ sát sàn, đưa tay chạm vào chậu cây.

Nhìn xuống thành phố đèn hoa tưng bừng bên dưới, gió đêm vi vút thổi qua.

Đột nhiên ánh mắt chững lại.

Nhịp tim bỗng dừng rồi loạn.

Màn đêm đen thẫm, trong không gian nồng đậm mùi thuốc lá luẩn quẩn theo làn gió.

Bên dưới chân chiếc ghế băng đã vứt đầy đầu lọc thuốc.

Có lẽ vì nghe thấy tiếng bước chân, người đàn ông đang ngồi lặng yên ngược mắt lên, song không ngờ lại trông thấy một đôi mắt đầy lo lắng và mừng rỡ - anh đột nhiên chết sững.

Dường như nghi ngờ về điều mình trông thấy, anh lên tiếng theo tiềm thức: “Thiên Chân?”

Giọng hơi khàn đi, chỉ hai chữ khê khàng song lại như chứa đựng khát khao từ nơi sâu thẳm nhất trong tâm hồn.

“Là em đây”, Thiên Chân nghe thấy giọng nói của mình, không hiểu vì sao cũng đột nhiên khàn đặc. Một nỗi chua xót dâng lên trong ngực, biến thành luồng khí nóng ủa vào mắt, tầm nhìn trở nên mờ ảo.

“Ngồi đi”, anh nói, nhìn vào phần bụng nhô lên của cô, dập tắt điếu thuốc kẹp trong tay.

Thiên Chân đi lại đó, ngồi xuống cạnh anh.

Mùi nước hoa thoang thoang mà quen thuộc, mùi khói thuốc nồng đậm... Cô không thể không nghi ngờ rằng liệu có phải anh đã ngồi đây đốt hết cả một bao thuốc rồi không?

Mặt sông Thames cách đó không xa lấp lóang từng con sóng, nhìn về xa hơn là ánh đèn rực rỡ của những tòa cao ốc. Những phong hoa tuyết nguyệt[4], cuộc sống sôi động của London đều ẩn giấu dưới những ánh đèn neon đủ sắc màu. Mỗi một góc nhỏ đều diễn ra những cảnh bi hoan ly hợp, biết bao người đến rồi đi tất bật, gặp gỡ nhau rồi yêu, hận, được, mất, để rồi lãng quên, hạnh phúc chẳng qua chỉ là lựa chọn trong nháy mắt.

[4] Chỉ sự lãng mạn.

“Thiên Chân, anh có quay lại tìm em, nhưng tìm rất nhiều nơi mà không tìm được, hóa ra em lại ở đây”, anh đột nhiên nói khẽ.

“Chiếc đồng hồ tặng cho em thực ra có một đôi, từ đó tới nay em vẫn không đeo nhưng anh thì đeo nó. Anh nói muốn dành tặng em tất cả thời gian còn lại của cuộc đời anh, dù thế nào thì đã nói phải biết giữ lời. Mới rồi Trần Úc nói với anh, nếu như anh lại đánh mất em một lần nữa, thì anh chính là kẻ ngu ngốc nhất thế gian này... Anh hỏi hận biết bao nhiêu, sao anh có thể cấu gien với em như vậy? Sao anh lại có thể nói ra với em những lời gây tổn thương đến vậy? Anh gọi điện cho em hết lần này đến lần khác nhưng không thấy ai bắt máy, gọi đến khi hết pin anh mới nghĩ ra có lẽ em không cầm điện thoại đi. Anh đứng bên dưới khu chung cư em ở nhìn lên căn hộ của em, em vẫn chưa về nhà, anh đợi rất lâu, không biết là rốt cuộc em đi đâu, lại sợ em sẽ quay về ngay khi anh vừa đi khỏi... Thiên Chân, anh như thế này rất nực cười có phải không? Anh đã không biết phải làm như thế nào mới được nữa rồi.”

Nhân tình thế thái nhìn thì đơn giản, tưởng bất cứ việc gì cũng có thể giải quyết êm xuôi, nhưng rồi lại phát hiện ra rằng trong lòng mình vẫn yếu đuối như vậy – Anh cười lặng lẽ, trong nụ cười chứa đựng bao nhiêu sự bất lực và cay đắng.

Thiên Chân rưng rưng nước mắt nhìn đôi mắt mệt mỏi của anh, chỉ cảm thấy cổ họng nghẹn lại, không sao nói được một lời.

Quên mất rằng đã có bao nhiêu lần cô nhìn trộm khuôn mặt xoay nghiêng của anh, sau đó bị anh bắt gặp, khi ánh mắt chạm vào nhau, cô luôn lúng túng đỏ bừng mặt lên.

Bao nhiêu cảnh tượng khi ấy, bao nhiêu sự cay đắng, ngọt ngào nhớ lại vẫn cứ hiện lên một cách rõ ràng... Đêm hôm đó anh đuổi theo, bàn tay ấm nóng đã giữ cô lại rồi từ đó chắn che cho cô bao nhiêu mưa gió buồn phiền.

“Thiên Chân, anh luôn cảm thấy em vẫn còn yêu anh, còn đứa bé đó chỉ là ngoài ý muốn, thế nên em mới hấp tấp chọn cách lấy Vincent làm chồng. Anh buông tay là muốn để cho em có thời gian nhìn rõ lại tình cảm của chúng ta, cũng là để nhìn rõ lại cuộc hôn nhân của em với cậu ấy. Anh thậm chí còn hy vọng một cách xấu xa là em sẽ vấp ngã một lần, sau khi em biết nó đau đớn thế nào, anh sẽ lại nâng em dậy, chờ đến khi em cam tâm tình nguyện quay về bên anh”, Tần Thiển chậm rãi nói, song không nhìn cô, giọng bình tĩnh nhưng ư tịch. “Thế nhưng anh chưa bao giờ nghĩ được rằng em đã không còn là cô gái bé bỏng đứng bên cạnh anh như hồi đó nữa, em đã đủ mạnh mẽ và độc lập, có lẽ em cũng không còn cần đến anh.”

Thiên Chân nhìn xuống mặt đất dưới chân mình, nước mắt cuối cùng cũng tuôn ra không sao kìm lại nổi.

“Anh biết không, khi mới đến Anh, có lần em tham gia một buổi tụ tập, nhìn thấy cô bạn học khoác chiếc khăn quàng da cáo, em đã ngưỡng mộ vô cùng”, cuối cùng cô cũng lên tiếng.

“Anh có thể mua cho em cả ngàn chiếc khăn quàng như vậy”, anh nói.

“Thực ra cô ấy quàng cũng không đẹp lắm”, cô lắc đầu, “Nhưng cô ấy nói, chiếc khăn quàng đó là do mẹ cô ấy mua tặng, thế nên em mới có cảm giác vô cùng thất vọng và buồn bã.”

“Cái cảm giác mất đi người mình thương yêu thật quá đau khổ, từ khi còn nhỏ em đã không ngừng mất mát, đầu tiên là bố, sau đó là Trần Úc và mẹ... Khi yêu anh, em đã từng nói với bản thân mình rằng đây là lần cuối cùng, nếu như thất bại thì đừng có bao giờ ôm ấp hy vọng với tình cảm nữa, nếu không người thất vọng và đau khổ vẫn sẽ là mình mà thôi.”

19. Chương 19

“Thế nên em không chấp nhận việc quay trở lại bên anh?”

Tần Thiển nói khê khàng, vẻ mặt vẫn bình tĩnh. Nhưng chỉ có mình anh biết phía sau sự bình tĩnh và trầm lặng đó là một nỗi đau cứ rả rích không ngừng gặm nhấm dần trái tim anh.

Thiên Chân ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào đôi mắt sâu hút của anh.

Rốt cuộc khi yêu một người có cảm giác như thế nào? Là bất chấp khoảng cách bao xa, đều có thể cảm nhận thấy sự tồn tại của anh? Là không thể nào kiềm chế được nỗi nhớ nhung, nhưng khi thực sự nhìn thấy anh, lại không biết phải nói gì? Còn cả việc bất kể qua bao nhiêu thời gian vẫn nhớ rõ như in từng nét mặt, lời nói dù vụn vặt của anh, dù là hai người không nói một lời, nhưng anh ở đó, thì đã cảm thấy một niềm vui nhẹ nhàng ở trong lòng.

“Nếu như em trao trái tim em cho anh, anh sẽ chăm sóc tốt cho nó chứ?”

“Anh sẽ”, Tần Thiển đáp khê khàng.

“Sẽ không vứt nó đi chứ?”

“Nếu như vứt, thì chắc chắn là sẽ vứt cùng với trái tim anh.”

“Thiên Chân, bữa đêm còn chưa ăn xong, em có đói không?”, Tần Thiển hỏi, giọng dịu dàng hết mực.

“Anh sẽ nấu cho em ăn chứ?”, Thiên Chân hỏi lại.

“Nếu như em muốn điều đó... Đại khái là anh có thể nấu mì Ý”, anh cuộn tay áo lên, khi nói vậy, trên khuôn mặt đột nhiên hiện lên một vẻ lo lắng hiếm thấy.

“Chỉ được trong vòng mười mấy phút thôi nhé, nếu không thì thôi”, Thiên Chân nói, khóe miệng hơi cong lên.

“Anh cho rằng thứ mà chúng ta có là thời gian”, anh nhìn cô, ánh mắt dịu dàng khác thường.

“Phải, chúng ta còn có rất nhiều thời gian...”, Thiên Chân khê gật đầu, “Em đợi anh.”

Thiên Chân ngồi trên salon trong phòng khách, mắt nhìn theo cái dáng bận rộn trong gian bếp của anh với vẻ tham lam. Việc mặc tạp dề cũng không khiến anh mất đi phong độ, gò má nhìn xoay nghiêng trông đẹp trai vô cùng.

Thiên Chân đột nhiên cảm thấy hơi xót xa, hơi buồn bã. Hành vi của mình lúc này giống hệt như hồi còn bé đứng bám lấy tủ kính bày hàng nhìn vào con búp bê mà mình khao khát từ rất lâu ở bên trong với một vẻ tham lam nhưng bất lực, hy vọng biết bao nhiêu có thể thò tay chạm vào một cái, hy vọng biết bao rằng mình sẽ có thể lấy được thứ đẹp tuyệt vời đó.

Đoạn Thiên Chân, mày đã trưởng thành rồi.

Cô lấy tay che mắt lại, cảm thấy cánh mũi cay cay.

May là anh vẫn ở đây. Ở trong tầm tay.

Tần Thiển bê khay đồ ăn lên, nhìn thấy Thiên Chân đã nằm cuộn tròn trong ghế, ngủ tự bao giờ.

Anh lặng lẽ đứng yên tại đó, nhìn khuôn mặt bình yên trong giấc ngủ say của cô, mãi lâu sau vẫn không động đậy.

Tiếng kim đồng hồ trên tường nhẹ nhàng di chuyển, tích tắc tích tắc, giống như tiếng đập của trái tim, bình ổn trong trật tự.

Nhẹ nhàng đặt chiếc khay xuống bàn, anh quay người đi nhưng cô đã mở mắt, từ từ ngồi dậy.

“Thiên Chân, mì được rồi”, anh nói, giọng mềm mại tới mức khó hình dung nổi.

Trong không gian phẳng phất mùi mì ấm nóng, Thiên Chân nhìn khuôn mặt anh chìm trong ánh sáng của ngọn đèn tường, đột nhiên cảm thấy mình giống như đã ở trong gian phòng này tới nửa đời người.

“Thế nào?”, anh nhìn cô ăn một miếng, trên mặt là một vẻ căng thẳng hiếm thấy.

“Không đến nỗi tồi”, cô đáp, nhìn đôi mắt mở to của anh.

Thế nên cô bật cười, nụ cười như ánh nắng mùa hè, rực rỡ tới mức khiến cho ngực anh khẽ run lên.

“Thiên Chân, không biết có phải vì anh nhiều tuổi rồi hay không, hình như đã trở nên càng ngày càng tham lam, nhất là từ sau khi gặp em”, anh đột nhiên lên tiếng, vẻ mặt dịu dàng, song giọng nói lại có đôi phần cảm thán.

“Trông anh vẫn rất trẻ, nếu như đi đến các câu lạc bộ đêm thì đêm nào cũng có thể đưa một em gái về được đấy”, cô nhìn anh, thấy vẻ mệt mỏi và những thắng trầm hằn trên vàng trán, cảm giác mắt hơi cay.

“Đó không phải là điều anh muốn”, anh nói.

“Vậy anh muốn gì?”, cô hỏi.

Anh không nói gì, chỉ nhìn cô, lặng lẽ nhìn cô.

Thiên Chân hơi mỉm cười, chớp chớp để xua đi màn sương trong mắt, đáp: “Được.”

Thiên Chân đón lấy các dụng cụ ăn mà anh lấy ra từ trong máy rửa bát, lau khô.

“Em không để lên trên được”, cô đưa chiếc cốc cho anh.

Tần Thiển đón lấy, sau đó đặt vào trong tủ bếp.

Khi anh cúi đầu xuống, mắt họ gặp nhau.

Hai người đứng ở khoảng cách rất gần, giống hệt như cảnh tượng... Hơi thở đột nhiên ngừng lại.

“Thiên Chân, em biết hay không, khi lần đầu tiên em hôn anh, trong lòng anh lại cảm thấy hơi sợ hãi”, anh lên tiếng.

“Thế mà vẻ mặt của anh thì lại hoàn toàn như không hề có chuyện gì”, cô đáp.

“Đối với những chuyện mà bản thân mình dự cảm là không thể nào kiểm soát được, con người luôn tránh né một cách bản năng.”

“Sean nói anh đã vẽ rất nhiều bức phác thảo về em”, Thiên Chân nhìn anh.

“Phải”, Tần Thiển đáp, hơi lúng túng nhìn đi chỗ khác, “Được rồi, chúng ta vào phòng khách đã.”

“Em có thể ngủ lại ở đây không?”, cô hỏi.

“...Có thể”, anh đột nhiên cảm thấy hơi bối rối.

“Để anh đi bật nước nóng cho em”, Tần Thiển quay người đi về phía phòng tắm, bước chân hơi gấp gáp.

“Em không phải một phụ nữ đã có chồng đâu”, cô nhìn thấy biểu hiện hơi mất tự nhiên của anh, bình thản nói.

Cơ thể anh bỗng dưng cứng lại, anh quay người nhìn cô bằng ánh mắt đầy kinh ngạc: “Thiên Chân?”

Cô ấy đang nói gì? Vì sao anh nghe lại không hiểu mấy?

“Em vẫn chưa trở thành vợ của Trần Úc, bọn em tổ chức một đám cưới hình thức thôi, còn chưa làm giấy đăng ký kết hôn”, cô nói khê khàng, nhìn về mặt mỗi lúc một ngạc nhiên hơn của anh. “Em cũng chưa mặc chiếc váy cưới mà anh tặng, vì em cảm thấy mình vẫn chưa kết hôn với người đàn ông mà mình yêu nhất.”

Tần Thiển tròn mắt nhìn cô, lần đầu tiên trong đời cảm thấy tay chân thừa thãi, không biết phải nói gì, ngay cả bộ não từ trước đến nay vẫn tư duy một cách bình tĩnh và cân trọng cũng tạm dừng hoạt động, trở thành một mảng trống không.

Anh sững sờ nhìn cô đi ngang qua người mình rồi đóng cánh cửa phòng tắm lại ngay trước mặt.

Sau đó, anh mới chợt bừng tỉnh cơn mê.

Đứng trước cửa phòng tắm, đôi môi anh dần dần nở ra một nụ cười, rồi không ngừng mở rộng.

Cái gọi là mở cờ trong bụng hóa ra chính là tâm trạng này đây.

“Vậy thì... Thiên Chân, ai là người đàn ông mà em yêu nhất đó?”, khi đã ôm cô trong lòng, ngửi thấy mùi hương thơm trên cổ áo cô, anh khẽ khàng hỏi.

Thiên Chân mỉm cười, không trả lời anh.

Ngẩng đầu nhìn ra bên ngoài cửa sổ, ánh đèn trong thành phố huy hoàng giống như những ánh sáng sao lấp lánh dưới bóng đêm, vô cùng ấm áp.

“Anh giống như một ngọn đèn”, cô nói.

“Hóa ra trong lòng em anh chỉ là một ngọn đèn”, trong giọng nói của anh đầy vẻ bất mãn.

“Thế nhưng ngọn đèn đó vô cùng quan trọng, nếu như không có nó thì đi đường sẽ vấp ngã.”

Quay đầu nhìn lại con đường đã đi, chính anh đã giúp cô bớt được bao nhiêu sự mờ mẫn và vấp vấp. Từng cố chống lại trái tim mình, nói với mình rằng đừng có chìm đắm trong ánh sáng và sự ấm áp mà anh mang đến nữa, dù là chỉ có một mình đi tiếp cũng có thể đi được một cách bình an. Thế nhưng vì sao vẫn cảm thấy cô đơn vắng lặng trong biển người huyên náo? Vì sao mỗi khi đạt được những bước tiến trong sự nghiệp, vẫn hy vọng có một người đứng đằng sau mỉm cười nhìn theo cô?

Điều cô cứ luôn canh cánh trong lòng là việc khi đó anh không coi trọng, không để ý tới mình, nên mỗi khi muốn quay lại là lại thấy coi thường bản thân mình, cô làm sao có thể vì một người đàn ông mà trở nên thảm hại như vậy, không còn chí khí tới như vậy?

Thiên Chân không thể không thở dài một tiếng ngậm ngẫm.

Tới lúc bình minh, cô cảm thấy vòng tay ôm mình đột nhiên siết chặt.

“Anh sao vậy?”, cô mở to mắt, nhìn thẳng vào mắt anh.

Ánh mắt anh thấm đẫm sự cay đắng, lo sợ, ngạc nhiên, vui mừng và cả dịu dàng.

“Thiên Chân”, anh đưa tay vuốt ve khuôn mặt cô, hơi thở dường như gấp gáp, “Hóa ra đúng là em, em đang ở đây...”

Tần Thiển nhìn cô, cảm thấy toàn thân toát mồ hôi vì cơn ác mộng. Không phải anh nhìn lầm, không phải đang nằm mơ, đúng là Thiên Chân, cô không vứt bỏ anh mà đi mất, mà vẫn ở trước mắt anh, vẫn ở trong lòng anh. Anh thở phào một hơi như trút được gánh nặng, cảm thấy ngực hơi đau. Nỗi đau đó không rõ là vì việc cô ra đi trong giấc mơ, hay vì khoảnh khắc hiện tại cô vẫn ở đây.

“Là em... Em vẫn luôn ở đây”, cô nhẹ nhàng lên tiếng.

Vì sao bọn họ lại bỏ lỡ nhiều thời gian đến vậy?

Cô vùi đầu vào lòng anh, nước mắt tuôn rơi.

Thiên Chân cảm thấy đau khủng khiếp.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô bị cơn đau làm cho trắng bệch ra, song bác sỹ vẫn đang bảo cô hít thở sâu, dùng lực... Cô cảm thấy mình hết lần này đến lần khác bị ném lên đến đỉnh điểm của sự đổ vỡ, rồi lại hết lần đến lần khác ngã xuống, đau không muốn sống nữa.

Nếu như cô vẫn còn có thể chia sự chú ý sang người đàn ông đứng ngay bên cạnh bàn để, thì cô sẽ nhận ra sắc mặt Tần Thiển cũng tệ không kém gì cô.

“Tần Thiển, em hận anh!”, cô bật gào lên, nước mắt cứ tuôn ra không thể nào ngăn lại nổi. Ai có thể nói cho cô biết xem vì sao sinh con lại đau đến mức chết tiệt này?

Cánh tay đã bị Thiên Chân dùng lực bám chặt tới mức tím bầm, song Tần Thiển không buồn chú ý, chỉ biết nhìn người phụ nữ nhỏ bé đang bị tra tấn ngay trước mắt mình trong tâm trạng sốt ruột như có lửa thiêu, nỗi lo lắng thấm đẫm trên khuôn mặt vốn luôn bình thản từ trước đến nay. Khi Lucia sinh Sean rất

thuận lợi, thế nên khi đối mặt với tình huống này, anh quả thực luống cuống không biết làm gì. Hận anh ư? Đúng là cô nên hận anh, tất cả những nỗi khổ đau và buồn thương của cô đều do anh mang lại, nếu như việc mắng anh có thể khiến cô dễ chịu hơn một chút, nhanh chóng kết thúc sự tra tấn đáng sợ này, thì cô muốn mắng chửi thế nào cũng được.

Sự im lặng của anh lại khiến cho Thiên Chân vốn đã vì quá đau nên nói năng không kiểm soát lại càng trở nên nôn nóng, cô vừa thở hổn hển, vừa tiếp tục buộc tội anh: “Tần Thiển, anh là đồ khốn... Có biết con là con của anh hay không? Em hận anh chết đi được, đau quá...”

Cảm thấy có chỗ nào đó không được bình thường lắm, Tần Thiển đột nhiên thấy sốc, toàn thân đông cứng lại.

Đột nhiên một tiếng khóc rõ ràng vang lên khắp phòng sinh.

Anh quay người lại theo tiềm thức, nhìn thấy sinh mệnh nhỏ nhoi màu hồng mà bác sỹ đang đỡ trong tay.

Trong khoảnh khắc, đầu anh trở nên trống rỗng, mấy giây trôi qua mà như cả thế kỷ dài.

Có biết con là con của anh hay không?

Giọng nói của cô đột nhiên nổ bùng trong đáy lòng anh, vọng đi vọng lại.

Chấn động.

Mừng đến phát điên.

“Thiên Chân?”, anh không dám tin ở mình, gọi cô, giọng nói khàn hẳn đi.

Song cô vì kiệt sức đã nhắm nghiền đôi mắt, không trả lời câu hỏi của anh: “Em mệt lắm, muốn ngủ.”

Đứa trẻ non nớt vẫn đang khóc oe oe trước mắt anh. Tần Thiển nhìn khuôn mặt bé xíu ấy, cảm thấy toàn thân mình nhẹ lâng lâng.

Anh còn nhớ rất lâu về trước, cô đã từng nói cô cảm thấy có rất nhiều chuyện nếu như tươi đẹp quá thì dường như đều không có thực.

Giây phút này, anh đột nhiên cũng hiểu ra tâm trạng phức tạp đó.

Anh thận trọng đưa tay ra, tay trái nắm lấy những ngón tay cô, còn tay phải chạm khẽ vào khuôn mặt nhỏ xíu của con.

Anh lặng im, cảm nhận hơi ấm trên cả hai tay và cả cơn run rẩy không sao kiềm chế nổi trong lòng.

“Thưa ông, sản phụ cần nghỉ ngơi, chúng tôi cũng phải kiểm tra sức khỏe toàn diện cho cháu bé, mời ông ra ngoài trước được không?”, y tá nhìn người đàn ông cao lớn với khuôn mặt lạnh lạnh trước mắt mình. Trên mặt anh khi đó đang từ từ nở ra một nụ cười đầy kích động và vui sướng, trông quyến rũ vô cùng.

Tần Thiển gạt đầu, lưu luyến không nỡ buông tay.

Cuộc đời anh cuối cùng lại một lần hoàn chỉnh.

Dù rằng anh vẫn còn một món nợ rất to phải thanh toán với tên lừa đảo Đoạn Thiên Chân đó.

Thiên Chân nhắm nghiền đôi mắt, dựa vào lưng ghế nghỉ nhanh, nghe thấy tiếng bước chân trợ lý khê khàng bước vào phòng rồi lại đi ra.

Trong không gian bắt đầu phảng phất mùi cà phê thoang thoảng.

Cô ngồi thẳng dậy, đưa tay lên xem đồng hồ, vừa vặn năm giờ.

Mỗi lần nhìn vào chiếc đồng hồ Patek Philippe đó cô đều nhớ tới câu nói của một người: Anh tặng cho em tất cả thời gian còn lại của cuộc đời anh.

Giờ này ở New York có lẽ là sáng sớm, cũng không biết anh ngủ có ngon không.

Một tờ giấy mời đặt bên cạnh cục chặn giấy, hãng Kevin Chun lại mở thêm một showroom mới, do Thomas chủ trì. Nhắm tính thời gian, còn kịp để cô thay quần áo và trang điểm một chút.

Vừa quần tóc lên thì nghe thấy điện thoại đổ chuông.

Cô liếc nhìn màn hình đang nhấp nháy, nhận cuộc gọi: “Chào buổi sáng.”

“Ừm, chào buổi chiều”, giọng nói dịu dàng điềm đạm vang lên.

“Hành trình New York thế nào?”, Thiên Chân cười hỏi. “Em nghe người ta nói, ở New York không có thứ gì là bền lâu.”

“Ừm, cuộc sống ở đây giống như chỉ số Dow Jones, lên xuống liên tục”, Tần Thiển đáp, nghe như một tiếng thở dài. “Anh hơi mệt, Thiên Chân, anh nhớ em lắm.”

Thiên Chân không nói gì, nụ cười trên khuôn mặt càng rõ nét hơn.

“Sean gửi e-mail cho anh, nói là việc chuyển trường của nó đã giải quyết xong, sau này có thể bắt đầu học năm nhất trung học[5] ở Trung Quốc được luôn có đúng không?”, Tần Thiển lại hỏi.

[5] Việc phân cấp học ở Trung Quốc khác với Việt Nam, thông thường năm đầu trung học cơ sở bắt đầu khi học sinh 14 tuổi.

“Ừm, em nhờ một người bạn cũ giúp nên mọi việc đều thuận lợi”, Thiên Chân cố gắng để không cười thành tiếng. “Tuy nhiên em rất lo là nếu như Sean về nước học, liệu thành tích của các bạn nữ trong lớp có tụt hết xuống vì nó hay không. Nhưng nó đã đảm bảo với em, người khác giới duy nhất lọt vào mắt nó chỉ có mỗi Tần Hạ Chí, ngay cả em cũng còn không được.”

Tần Thiển cười sáng khoái ở máy bên kia.

“May quá”, anh lại thở dài.

“Sao cơ?”, Thiên Chân nhướn mày.

“Anh đang ghen tị với Sean, việc đi hay ở có thể dễ dàng như vậy.”

“Trên vai anh đã phải gánh vác thêm một trách nhiệm nặng nề, thì rất khó mà đặt xuống được. Tất cả những việc anh làm đã không còn là việc của riêng bản thân anh nữa rồi”, Thiên Chân im lặng một lúc, sau đó nói.

Người xưa có câu: Ngũ niên thân tại quan thương mễ. Thâu dữ ngư nhân tọa điều cơ[6]. Chỉ có điều trong đời người, có quá nhiều chuyện không thể làm theo ý mình.

[6] Hai câu thơ đời Tống, mô tả sự ung dung tự tại, thoát tục của đời người.

“Em xem kìa, đúng là phong thủy đổi thay, bây giờ em lại còn là người định hướng cho anh”, Tần Thiển cười. “Nói không chừng đến một ngày nào đó anh sẽ vứt tất cả xuống, mặc kệ hết.”

“Anh không phải là người như vậy”, Thiên Chân mỉm cười hơi chế nhạo. “Anh ấy à, sinh ra đã mang số phận rồi. Tuy nhiên nếu như anh thực sự muốn bỏ hết đi, thì em có thể nuôi anh.”

“Cảm ơn em.”

“Không cần khách sáo.”

“Nói với Hạ Chí là anh nhớ con, anh sẽ mang về cho con bé một túi búp bê Baby”, anh dặn.

Thiên Chân thở dài: “Nó còn bé như vậy, không nghe được câu dài như thế đâu.”

“Nghe nhiều thì sẽ hiểu”, Tần Thiển nói với vẻ hậm hực. “Em nhắc đến anh với con nhiều vào.”

Thiên Chân bật cười, vang liên tục.

“Anh tắt máy đây”, Tần Thiển một tay cầm điện thoại, một tay tìm hộ chiếu. Buổi chiều muộn ở sân bay quốc tế London thật náo nhiệt, tên gốc nào đó lại vẫn cho rằng anh còn đang ở New York.

“Vâng”, Thiên Chân đang định ngắt máy thì lại nghe thấy anh lên tiếng.

“Thiên Chân.”

“Vâng?”

“Anh thật may mắn vì đã gặp được em.”

“Em cũng vậy”, Thiên Chân cười, nhìn ra ánh tịch dương bên ngoài cửa sổ, trong lòng hơi chua xót.

Chỉ một câu nhẹ nhàng đó của anh đã khiến tâm tư cô phút chốc rời khỏi cơ thể, bay qua ngàn núi vạn sông, vượt qua cả thời gian và không gian, quay trở lại với ngày chớm thu London chìm trong mưa bụi ấy, với phòng trà hơi ồn ào ấy.

Đến hôm nay cô mới hiểu hóa ra trái tim cô chưa bao giờ quay lại. Kể từ ngày ấy, cô đã rơi vào một mê cung do anh tự tạo nên cho chính cô, sau đó dù rằng cô có đi xa tới đâu, xa cách bao lâu, trái tim cô vẫn cứ nằm nguyên trong đó.

Cate Blanchett[7] từng nói: I always knew looking back on the tears would make me laugh, but I never knew looking back on the laughs would make me cry.

[7] Diễn viên Hollywood người Australia.

Em biết khi quay đầu lại, những dòng nước mắt đó xem ra rất nực cười; nhưng không biết khi quay nhìn lại, những tiếng nói cười cũng có thể khiến nước mắt em tuôn rơi lã chã.

Mà tất cả những sự ngọt ngào chua xót đều là vì anh.

Có thể gặp một người như vậy, bất kể có được ở bên nhau một đời hay không thì đều là may mắn.

Tửu lượng của Thiên Chân không tốt, uống hết một ly Pinot Noir đã cảm thấy say.

Lấy cớ mệt để tránh một đồng nghiệp cứ luôn miệng “thỉnh giáo” không ngừng, Thiên Chân một mình đi ra một góc yên tĩnh rồi ngồi xuống.

“Xin lỗi!”, một nhân viên phục vụ va phải người khách ở cửa nên lập tức nói lời xin lỗi. Người khách kia dường như không mấy bận tâm, bỏ qua việc nhân viên phục vụ dùng khăn giấy lau vết rượu trên áo ình, cứ lúi múi về phía sau.

Nhìn thấy khuôn mặt xoay nghiêng của người con gái ấy, toàn thân Thiên Chân đột nhiên chấn động, cô lập tức đứng dậy đi ra đó.

“Phi Vân!”, ra đến ngoài đường, nhìn người đó đang mở cửa xe, Thiên Chân cuối cùng cũng cất được tiếng gọi.

Cơ thể nhỏ nhắn ấy đột nhiên đông cứng, song không quay đầu lại.

“Là cô đúng không, Phi Vân”, Thiên Chân nhìn khuôn mặt quen thuộc đó, còn hơn cả sốc, trong cổ họng đột nhiên đắng nghét.

“Thiên Chân, hy vọng từ đó tới giờ cô vẫn ổn”, Cố Phi Vân hít một hơi sâu, quay đầu lại nhìn cô, vẻ mặt vẫn bình thản hệt như ngày trước.

“Có thật là vẫn ổn không?”, Thiên Chân nhìn cô, trong ngực nhói đau. Trên khuôn mặt thanh khiết đó đã có một vài vết sẹo nhỏ, dù đã phẳng lại nhưng khi nhìn gần vẫn có thể thấy vết thương cũ thể nào.

“Mới rồi chắc cô cũng đã nhìn thấy, giờ tôi đi lại không được thuận tiện lắm, hồi đó ngã gãy một chân, không bị cắt bỏ đã là may mắn lắm rồi, nhưng những lúc nghiêm trọng vẫn phải dùng đến gậy”, Cố Phi Vân cười khẽ, giọng nói bình thản. “Hôm nay rất vui được gặp cô, Thiên Chân, nhưng tôi hy vọng là cô sẽ xem như chưa từng nhìn thấy tôi.”

“Cô đến gặp Tiểu Trịnh ư?”, nhìn thấy Phi Vân định lên xe, Thiên Chân vội giữ tay cô ấy lại.

Ngay trong giây phút đó, một bóng đen u ám vụt lướt qua trong đáy mắt Phi Vân.

“Đây là lần đầu tiên tôi trông thấy anh ấy kể từ sau tai nạn, và cũng là lần cuối cùng”, Cố Phi Vân cúi đầu, mỉm cười, “Anh ấy xuất sắc như vậy, đương nhiên sẽ có rất nhiều người đối tốt với anh ấy.”

“Vì sao cô không cho anh ấy biết mình vẫn còn sống? Lẽ nào cô muốn anh ấy sẽ phải đau khổ và hối hận cả đời?”, Thiên Chân nhìn về mặt nhăn nhó của Phi Vân. “Giờ đây ngay cả nụ cười của anh ấy trông cũng quá quạnh hiu.”

“Trông tôi bây giờ thế này, cô bảo tôi đến gặp anh ấy thế nào đây?”, Cố Phi Vân hỏi lại với vẻ mĩa mai. “Dùng khí của tôi đã dùng hết từ khi còn đang theo đuổi anh ấy, với cả khi giằng xé trên giường bệnh mất rồi. Xin cô thứ lỗi cho tôi, Thiên Chân. Nếu như ngày hôm nay cô đổi chỗ cho tôi, thì cô cũng sẽ tránh xa Tần Thiển mà thôi.”

Thiên Chân sững sờ đứng chôn chân tại chỗ, trong ngực như có thứ gì đó chặn lại nghẹn đắng, ngay cả việc hít thở bình thường cũng khó khăn.

Khi yêu một người, bạn luôn hy vọng có thể đứng bên anh ấy với dáng vẻ đẹp nhất của mình. Cho tới khi con tạo chuyển xoay, bao nhiêu thời gian trôi qua, mới phát hiện ra thực tế là anh ấy không hề quan tâm đến thứ bề ngoài đó. Hơn nữa những người đang yêu thường mù cả, giống như con bướm, thực ra không thể nào phân biệt được màu xanh, đỏ, tím, vàng.

“Phải nói lời tạm biệt rồi, Thiên Chân”, Cố Phi Vân kéo tay cô ra, dứt khoát ngồi vào trong xe, đóng cửa, mặc cho Thiên Chân ra sức đập vào cửa kính. Cô cắn chặt môi, mắt nhìn thẳng về phía trước, sau đó khởi động xe và phóng vụt đi.

Thiên Chân đau lòng chạy đuổi theo một cách bản năng, quên mất dưới chân mình là đôi giày cao gót cả chục phân, thế nên bị trượt chân, đau tới mức nước mắt muốn trào ra.

Một cánh tay mạnh mẽ đã đỡ lấy cô, mùi nước hoa thoang thoảng xen lẫn với mùi khói thuốc bay tới, cô ngạc nhiên quay đầu lại, nhìn thấy khuôn mặt thân quen.

“Đau lắm phải không, sao mà vội vàng thế?”, Tần Thiển chau mày nhìn Thiên Chân, một tay vẫn còn xách túi hành lý, có lẽ là vừa từ trên xe xuống.

“Phi Vân...”, lúc đó Thiên Chân cơ bản là không còn để ý gì đến bản thân mình.

“Anh thấy rồi”, Tần Thiển thở dài, “Anh đã nhớ biển số xe của cô ấy. Trên đường nhiều xe như vậy, lần sau đừng có hấp tấp thế, nhớ va phải xe thì làm sao?”

Thiên Chân lúc đó mới thấy yên tâm.

“Sao anh đã về tới đây rồi?”, thấy anh dặn dò lái xe bỏ hành lý xuống, cô hỏi.

“Ở New York không có em, giải quyết công việc xong là anh về đây thật nhanh”, Tần Thiển quay đầu lại, đưa tay ra véo véo má cô, giọng dịu dàng.

Thiên Chân thấy mắt mình hơi nóng lên, đột nhiên quàng tay ôm lấy người anh, áp thật chặt vào ngực anh.

“Sao thế?”, anh biết tâm trạng của cô lúc đó, nhưng vẫn vuốt ve mái tóc cô, hỏi khẽ.

“Không có gì, chỉ muốn ôm anh một chút thôi”, cô đáp, hít hà mùi hương trên cơ thể anh một cách tham lam, giọng hơi run rẩy.

Có được sự chân tình như vậy thật khó xiết bao.

Có người quạnh quẽ suốt đời, khó gửi gắm được tâm tư; có người thì cơ thể ở gần nhưng linh hồn lại lang thang chân trời góc bể.

Trong thế giới huyền ảo ồn ào, cuộc sống nhàn nhạt hay bận rộn, nhưng em chỉ cần anh còn ở đây, cho em một vòng tay yên ả.

“Phải gọi điện cho Tiểu Trịnh, ý Phi Vân đã quyết đi, em sợ muộn thì không kịp nữa”, khi kể vai anh đi vào trung tâm thương mại, Thiên Chân lên tiếng.

“Anh ấy vẫn đang chủ trì tiệc rượu, hay là đợi lát nữa?”, thấy Tần Thiển đã cầm điện thoại lên, Thiên Chân nhìn về phía Tiểu Trịnh đang đứng trên sân khấu.

“Cái đó thì có liên quan gì”, Tần Thiển nhìn cô nói nhẹ nhàng, “Anh đã biết cảm giác của việc bỏ lỡ là thế nào rồi.”

Thiên Chân thấy trong lòng chấn động, đưa tay ra đặt lên trên mu bàn tay anh. Tần Thiển cũng bỏ vali xuống, đan năm ngón tay vào tay cô.

Sau khi Tiểu Trịnh bắt máy, Tần Thiển chỉ nói đúng hai câu, Thiên Chân liền nhìn thấy Tiểu Trịnh vội vàng chạy xuống, không quan tâm đến những ánh mắt ngạc nhiên của mọi người, đi xuyên qua đám đông ra cửa.

Tiểu Trịnh đi vội tới mức thậm chí còn không chú ý đến Tần Thiển và Thiên Chân đang đứng ngay trước cửa. Thiên Chân nhìn theo chiếc xe của anh ta mất hút trong màn đêm lộng lẫy của London, mỉm cười tựa vào lòng Tần Thiển.

If I should meet thee, After long years, How should I greet thee? With silence and tears.

Nếu như chúng ta có thể gặp lại nhau sau bao nhiêu năm dài đằng đẳng, em phải chào anh thế nào, bằng sự im lặng hay nước mắt?

Thực ra chào như thế nào cũng không quan trọng, mà quan trọng nhất là hai người vẫn có thể gặp lại nhau.

Tần Thiển ôm cô, chợt nghe thấy tiếng chuông điện thoại vang lên.

Vừa nhận cuộc gọi rồi đưa máy lên tai, anh lập tức nghe thấy một giọng nói non nớt mưng tơ vang lên: “Papa.”

Ngay sau đó là tiếng Sean gầm gừ: “Tần Hạ Chí, nước bọt của em rớt lên điện thoại của anh rồi.”

Anh bật cười sung sướng.

Thiên Chân không hiểu ra chuyện gì, ngẩng đầu lên nhìn anh hỏi, nhưng đôi môi đột nhiên thấy ấm nóng, một nụ hôn của anh đã rơi xuống lúc nào.

Vĩ thanh

Trong cuộc sống có biết bao nhiêu chuyện chuyển xoay không sao nói hết. Anh nghĩ là em hiểu. Cũng như anh nghĩ anh hiểu em.

Em từng hỏi anh, có phải trong trái tim anh cũng có một lỗ đen.

Giờ đây, cuối cùng anh cũng đã có thể trả lời em.

Không có.

Bởi đã có em ở đó.

Thiên Chân:

Buổi sáng ở Zurich lạnh tới mức lạ kỳ.

Giờ đây anh đang ngồi trong một quán cà phê trên đại lộ Bahnhofstrasse, nghe bài hát của ban nhạc Eagle mà chúng ta cùng thích. Nhìn ra ngoài cửa sổ có thể thấy những chiếc xe điện chậm chậm lắc lư chạy ngang qua, dưới chân không biết là kho tiền của ngân hàng nào[1].

[1] Đường Bahnhofstrasse tập trung rất nhiều cửa hàng và ngân hàng.

Đáng lẽ lúc này anh phải đọc một bản báo cáo thẩm tra, song anh lại ngồi viết e-mail cho em, thậm chí còn hơi muốn rời khỏi đây, dù rằng anh luôn rất thích thành phố này.

Nghe nói khi bắt đầu trở nên già cỗi, thì con người ta sẽ ghét sự xô dịch. Có lẽ quan niệm đó hợp với anh.

Anh tìm thấy chiếc iPod nano của em ở trong ngăn kéo, thế nên đã tiện tay cầm theo luôn. Đêm hôm qua trước khi ngủ anh mở ra chuẩn bị nghe nhạc, ai ngờ lại nghe được toàn những lời nói của anh trong những cuộc họp ở công ty trước đây... Anh ngạc nhiên vô cùng, cũng cảm thấy xúc động vô cùng. Từ trước đến nay em vẫn dùng cách này để nhớ đến anh ư?

Thế nhưng vì sao em vẫn chưa bằng lòng trở thành vợ anh?

Có lẽ từ trước đến nay em vẫn nghĩ rằng chúng ta gặp nhau trong quán cà phê đó, nhưng thực ra là không phải. Lần đầu tiên anh nhìn thấy em là khi em đứng một mình trong mưa, ngẩng đầu nhìn lên tấm poster lớn trên tường, trông đáng vẻ mỏng manh nhưng kiên cường. Khi đó anh đã rất tò mò không biết về mặt của em trông thế nào, cho đến khi bừng tỉnh lại thì cà phê đã lạnh ngắt.

Anh không hề đoán trước được là giữa đám đông huyền ảo đó, em lại đi thẳng về phía anh. Nhưng sau này anh nghĩ, đó có lẽ chính là thứ mang tên số phận.

Anh nhìn thấy đôi mắt chứa đầy vẻ lo lắng nhưng sau đó lập tức lấy lại được sự bình tĩnh, thậm chí còn nhìn được cả những sự mệt mỏi và buồn thương được ẩn giấu sâu trong đó.

Anh nhìn em, rất vui khi được thưởng thức màn biểu diễn vụng về.

Từ trước đến nay anh đã quen nhìn đời một cách bàng quan bằng con mắt lạnh lùng, anh quen với cuộc sống bình lặng không sóng gió, cái đó không liên quan đến công việc của anh, là anh nói thế giới nội tâm của anh kia.

Nhưng em đã đến gần anh, chậm rãi và thận trọng từng tý một.

Anh cơ bản không có cách nào để cưỡng lại.

Trong cuộc sống có biết bao nhiêu chuyện chuyển xoay không sao nói hết. Anh nghĩ là em hiểu. Cũng như anh nghĩ anh hiểu em.

Em từng hỏi anh, có phải trong trái tim anh cũng có một lỗ đen.

Giờ đây, cuối cùng anh cũng đã có thể trả lời em.

Không có.

Bởi đã có em ở đó.

Tần Thiển.

“Tổng biên tập, chị vẫn chưa về à?”, viên trợ lý gõ cửa văn phòng của cô.

“Cô về trước đi”, Thiên Chân ngẩng đầu lên cười. “Tôi ký xong mấy bản thảo này rồi sẽ về.”

Căn phòng lại trở về với vẻ yên tĩnh, ánh mắt của Thiên Chân quay về với bức thư điện tử đã đọc đi đọc lại mấy lần, cười không thành tiếng.

Người đàn ông ấy ngày thường không ưa nói nhiều, nhưng khi viết thư thì lại vô cùng tình cảm.

Thế nhưng vì sao em vẫn chưa bằng lòng trở thành vợ anh?

Đây là lần thứ bao nhiêu Tần Thiển vốn nổi danh lạnh lùng trầm mặc tỏ ra yếu thế nói điều này với vẻ oán thán rồi nhỉ? Cô không thể nào nhớ hết, tuy nhiên cái cảm giác này cô quả thực rất thích thú.

Đi ra khỏi tòa nhà, Thiên Chân lấy chìa khóa xe bên trong túi xách ra.

Khi đang định bấm nút điều khiển từ xa, một bóng người xuất hiện ngay trước chiếc xe khiến cho bước chân cô dừng lại.

Đêm đã rất khuya, trước tòa nhà vắng vẻ, cơn gió lạnh của ngày đông vù vù thổi tới làm mái tóc của cô rối tung lên, che ngang tầm mắt.

“Hóa ra ở Bắc Kinh vẫn lạnh hơn”, người đó từ từ lên tiếng, đi về phía cô.

“Đã xuống tới âm chín độ, dự báo thời tiết nói ngày mai có tuyết”, cô nói.

“Vậy à?”, anh hỏi, “Ngày mai là thứ bảy, tổng biên tập Đoàn Thiên Chân vẫn bận việc ư?”

“Rất có thể”, Thiên Chân đáp.

“Không có thời gian để đi với tôi à?”, trong giọng nói thấp trầm đó đã hơi mang ý đe dọa.

“Thưa ngài, nếu như ngài đến với lòng thành, thì xin hãy mở rộng đôi tay của ngài ra”, một đêm, một tháng, một năm nào đó, cô cũng từng mỉm cười và nói với anh cùng một câu như vậy.

Tần Thiển nhìn cô, trên khóe miệng xuất hiện một nụ cười quyến rũ, chậm chậm dang hai cánh tay ra.

Được quấn chặt trong chiếc áo khoác của Tần Thiển, cô vùi mặt vào ngực anh, lặng lẽ nghe tiếng trái tim anh đập.

“Thiên Chân, tháng sau anh chuyển về Bắc Kinh rồi”, anh lên tiếng.

Cuộc sống hợp tan bất định này quả thực đã khiến anh khó lòng chịu đựng được thêm, mà tổng biên tập Đoạn Thiên Chân thì còn bận hơn cả anh, trong khi anh cũng không thể để cô bôn ba vất vả, nên đành hể có thời gian thì bay đi bay về.

“Được”, Thiên Chân gật đầu.

“Em muốn xem căn hộ chung cư anh mới mua bày biện thế nào không?”, anh hỏi.

“Anh quyết định là được rồi”, Thiên Chân cố ý làm ra vẻ không mấy quan tâm, nhìn về thất vọng vụt qua khuôn mặt anh.

“Nhưng mà đây là ngôi nhà tương lai của chúng ta”, rõ ràng anh rất bất mãn với phản ứng của cô.

“Để sau đi, đói quá”, Thiên Chân mở cửa xe. “Bà ngoại nấu bữa đêm rồi, có khi Hạ Chí còn thức đấy.”

“Ừ”, giọng nói thấp trầm không vội vã, bình thản như thường, chỉ có điều tất cả tâm trạng đều dồn lại trong một từ đơn ấy.

Thiên Chân lái xe, mắt liếc nhìn sang khuôn mặt không bộc lộ chút cảm xúc nào của anh, chợt thấy muốn cười song vẫn cố nén lại.

“Trong số ra tuần trước của bọn em có phóng viên viết bài phỏng vấn một nghệ nhân bậc thầy, tiền bối của ông ấy đều từng làm đồ trang sức cho hoàng tộc”, cô nói chậm rãi.

“Thế à”, Tần Thiển miễn cưỡng đáp lời.

“Hôm qua em có đến tìm ông ấy, hỏi mấy việc.”

“À, việc gì?”

“Em hỏi ông ấy nếu như có người muốn mua một chiếc nhẫn mới, nhưng anh ấy lại rất thích chiếc nhẫn cũ đã đeo, song cả hai chiếc nhẫn ấy lại chỉ có thể đeo cùng ở một ngón tay, vậy thì phải làm thế nào?”, Thiên Chân mỉm cười, nói rủ rủ, “Ông ấy bảo rất đơn giản, hợp hai chiếc thành một, ông ấy có thể vẽ ra nhiều mẫu thiết kế cho lựa chọn... Em không biết liệu anh có hứng thú ngày mai đến đó xem với em không?”

“Vậy là xem...”, Tần Thiển ngẩn người, đột nhiên mất giọng. Một giây sau, máu huyết trong cơ thể anh bỗng cuộn trào lên, quay phắt đầu sang nhìn người phụ nữ đang vừa lái xe vừa cười.

“Giám đốc Tần, anh đã chuẩn bị sẵn sàng rồi chứ? Nghệ nhân đó dù có tài giỏi tới đâu, cũng vẫn phải xem lại món hàng trước đấy”, Thiên Chân vẫn không nhìn anh, nhưng bàn tay nắm trên vô-lăng đã siết lại chặt hơn.

“Yên tâm đi, Tần phu nhân, anh đã chuẩn bị xong rồi.”

Cô nghe thấy giọng nói của anh nhẹ nhàng vang lên trong xe.

Ngoại truyện

Phái hoa

Hóa ra năm tháng quá dài, có thể đủ đầy, có thể thê lương, quên được kết cục, nhưng không thể quên được sự gặp gỡ.

Nếu như đường dài quá ngắn, sự sống của pháo hoa quá ngắn, hai tay có thể chạm vào em, dù là nước mắt thì vẫn còn ấm áp.

20. Chương 20

(Pháo hoa)

1.

“A Nam, đến trường đua mà không cưỡi ngựa, một mình ngồi đây làm gì?”

Cố Vĩnh Nam quay đầu lại, nhìn người bạn: “Chỉ là thư giãn thôi.”

“Lần này về có lâu không?”

“Một tháng thôi, ở bên London cũng nhiều việc quá.”

“Có câu nói, nếu như bạn chán ghét London tức là bạn đã chán ghét cuộc sống”, người bạn cười.

Cố Vĩnh Nam cũng cười, tự tay cầm rượu rót rồi đưa cho anh ta: “Sao không thấy Lạc Khắc đâu, chẳng phải hai người luôn như hình với bóng hay sao?”

“Lạc Khắc? Cậu không biết rồi, gần đây cậu ta gặp phải sát tinh, phiền chết đi được, tớ cũng không muốn dính vào vận rủi của cậu ta”, người bạn cười, “Cậu xem, nhắc đến Tào Tháo là Tào Tháo tới... A, không hay rồi, vợ cậu ta bắt được tại trận rồi.”

Cố Vĩnh Nam nhướng mày, ngẩng đầu lên nhìn về phía không xa lắm, nhìn thấy cậu bạn thân Lạc Khắc xuống ngựa trong tình trạng nhốn nhác, vút dây cương cho đứa bé dắt ngựa, sau đó kéo hai người phụ nữ đang quần lấy nhau ra. Một người trong đó là vợ Lạc Khắc, Ân Kỳ, cũng là tiểu sư muội của Cố Vĩnh Nam.

“Nghe nói cô gái nhỏ nhắn khiến cho Lạc Khắc si mê đến phát điên đó học ở Cambridge ra, còn Ân Kỳ thì lại tốt nghiệp Oxford, nội tình chủ yếu là sự ganh đua giữa Cambridge và Oxford, tuy nhiên xem ra việc giáo dục về hôn nhân giới tính của Cambridge có vẻ thành công hơn”, người bạn bôn cọt.

“Làm gì có chuyện để hai chiếc thìa trong một chiếc bát mà không chạm vào nhau, Lạc Khắc sẽ không bị cô đơn rồi”, Cố Vĩnh Nam mỉm cười, nhìn ba người bọn họ từ từ tiến đến gần.

Những việc tương tự như vậy thực ra cũng không hề hiếm thấy.

“Vĩnh Nam!”, giọng nói sắc nét khiến Vĩnh Nam giật bắn người, anh chau mày nhìn Ân Kỳ lao bổ đến chỗ mình, kéo cánh tay anh rồi nói giọng đầy nước mắt, “Sư huynh, anh lấy lại công bằng cho em, hồi đó anh là người làm chứng đám cưới của bọn em, anh xem Lạc Khắc chẳng ra làm sao cả, dám đem theo cả cái loại chó cái đó đi vênh vang khắp mọi nơi.”

“Ân Kỳ...”, anh bất giác thở dài, cũng ngạc nhiên vì thấy tiểu sư muội vốn nhã nhặn thanh lịch của mình lại có thể nói ra một câu khó nghe như vậy.

Thế nào mà lại liên quan đến anh kia chứ? Nhất là khi anh vừa mới về đến Hồng Kông, cơ bản còn chưa biết một chút gì về chuyện này.

“Chị Lạc, xin hãy chú ý đến ngôn từ của mình một chút”, một giọng nói nhẹ nhàng thong thả vang lên, song nghe lại hết sức kiêu ngạo và lạnh lẽo.

Cố Vĩnh Nam ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào đôi mắt ướt sáng trong với cặp đồng tử sẫm đen, ánh nhìn trong suốt.

“Cô dụ dỗ chồng người khác còn mong được tôn trọng hả?”, Ân Kỳ xông lên phía trước, tay chỉ thẳng vào người phụ nữ vừa lên tiếng, mắng chữi, “Cô đúng là con hồ ly tinh không biết xấu hổ.”

“Chị Lạc, khi chị chỉ vào tôi thì có tới bốn ngón tay chỉ vào chính bản thân chị đấy. Tôi dụ dỗ chồng chị khi nào, dụ dỗ chồng chị bằng cách nào, chị bằng chị cứ nói hết ra, để cho tất cả mọi người cùng nghe cũng không sao”, “hồ ly tinh” đó đập lại, thậm chí còn không buồn chớp mắt.

Cố Vĩnh Nam không thể không nhìn cô ta. Một khuôn mặt xinh đẹp thuần khiết, ngũ quan nhỏ nhắn và tinh tế. Một người con gái với ngoại hình như vậy, trong nhận thức vốn có của anh, không thể nào nói ra được những lời sắc bén và lạnh lùng đến thế.

“Em nói xong chưa vậy?”, Lạc Khắc không kiên nhẫn được thêm, khẽ gầm lên với vợ, “Em còn muốn để người xem chuyện cười đến lúc nào nữa hả?”

Ân Kỳ đột nhiên khóc ầm lên và giữ chặt lấy cánh tay của Cố Vĩnh Nam khóc lóc: “Sư huynh...”

Về mặt Cố Vĩnh Nam cứng ngắc, khi ngẩng đầu lên chỉ thấy “hồ ly tinh” liếc nhìn anh một cái, trong ánh mắt lộ rõ vẻ giễu cợt và khó chịu.

Một nụ cười mỉa mai rất nhẹ hiện lên trên khóe miệng, cô ta quay người bỏ đi, cũng không thèm để ý đến Lạc Khắc nữa.

Bộ dạng đó của cô ta khiến cho Cố Vĩnh Nam hơi khó ở.

Người phụ nữ này có vẻ như không biết trời cao đất dày là gì.

Bỏ chiếc mũ xuống, tháo dây cột tóc ra, mái tóc đen óng mượt chảy tràn xuống vai, dáng vẻ đẹp xinh làm lay động lòng người.

“Tách”

Cố Vĩnh Nam châm thuốc, hút một hơi rồi bỏ bật lửa vào trong túi.

Qua làn khói thuốc mỏng manh, anh nhìn người phụ nữ đẹp ngồi ngay trước mắt mình.

“Là anh”, người phụ nữ đó nhìn anh, “Giữa đường thấy chuyện bất bình, đem quân đến đây để hỏi tội ư?”

“Cố Vĩnh Nam, Vĩnh trong từ vĩnh cửu, Nam trong Phương Nam”, anh mỉm cười, không trả lời câu hỏi của cô.

“Phùng Ảnh Nhu”, cô đáp.

“Ảnh trong từ hình ảnh, Nhu trong từ mềm mại phải không?”, anh hỏi.

“Phải”, cô gật đầu.

“Cái tên rất hay”, anh khen thật lòng, “Ân Kỳ là sư muội của tôi, từ nhỏ nó đã là một công chúa được cưng chiều tới mức hư người rồi.”

“Nhìn là biết ngay”, Phùng Ảnh Nhu nói.

Thế nên mới ngang ngược, vô lễ, từ trên cao nhìn xuống, không thèm để ý đến cảm nhận của người khác.

“Các cô gái ở Cambridge hình như đều tự do và cá tính”, Cố Vĩnh Nam lên tiếng. “Trong đó có một vị chắc chắn cô có biết.”

“Ai?”

“Khương Hỷ Bảo[1].”

[1] Tên nữ nhân vật trong tiểu thuyết cùng tên của Diệc Thư, một sinh viên đẹp, tài năng, nhưng lại chấp nhận trở thành tình nhân của một đại gia.

“Hóa ra anh Cố cũng xem tiểu thuyết ái tình sao?”, Phùng Ảnh Nhu cười giễu, Hỷ Bảo chẳng qua chỉ là một nhân vật hư cấu mà thôi, anh đem ra nói chuyện, là đang mỉa mai cô chăng?

“Đâu có, chẳng qua là ngày nay có quá nhiều người phụ nữ lấy đó làm hình mẫu, thuộc những lời thoại trong tiểu thuyết tới mức nằm lòng, hận một nỗi bản thân mình không thể biến thành Khương Hỷ Bảo”, Cố Vĩnh Nam cười cười, “Phùng Tiểu Thư chắc cũng không học ở Trinity College[2] chứ?”

“Không, tôi học Magdalene[3].”

[2] Khương Hỷ Bảo là một sinh viên tài năng thuộc Học viện Trinity, Cambridge.

[3] Học viện Magdalene cũng thuộc đại học Cambridge.

“À, nghe nói trong ngày đầu tiên học viện đó tuyển nữ sinh, tất cả nam sinh của toàn trường đều đeo một chiếc băng đen, học viện ngày hôm đó còn hạ cờ rủ.”

“Trong cuộc sống của anh Cố có người phụ nữ nào không?”, Phùng Ảnh Nhu nhìn anh, đôi mắt sáng thản nhiên với cái nhìn mang một chút gì giễu cợt. “Tôi phải đi vào thay quần áo, xin thứ lỗi.”

Cô quay người đi, nghe thấy tiếng cười thấp trầm vang lên từ phía sau.

“Cho tôi xin lỗi vì sự lỗ mãng và thất lễ của Ân Kỳ, Phùng tiểu thư.”

“Anh Cố đã đọc Jonathan Swift chưa? Là tiểu thuyết gia trào phúng, tác giả của *Guilliver du ký* ấy. Ông ấy nói, phần lớn nguyên nhân hành vi của con người đều có thể quy kết về sự tự yêu bản thân mình. Tuy nhiên có người thì vì yêu bản thân mình mà khiến cho người khác vui vẻ, còn có người trái lại, chỉ quan tâm đến niềm vui của riêng mình”, cô quay đầu lại nhìn anh, “Tôi không cần thiết phải so đo với những người vô tri như vậy.”

Cố Vĩnh Nam đứng nguyên tại chỗ, mắt nhìn theo cái bóng của Ảnh Nhu khuất sau cánh cửa, vẻ như nghĩ ngợi.

2.

Thang máy dừng ở tầng một, cánh cửa từ từ mở ra.

Phùng Ảnh Nhu ôm tập hồ sơ bước ra ngoài, đối diện với một người rồi đi sát qua vai.

“Ảnh Nhu”, một giọng nói dừng dừng nhẹ nhàng vang lên phía sau trong âm báo điện tử của thang máy.

Cô ngạc nhiên quay người lại, nhìn người đàn ông lại vừa bước ra khỏi buồng thang.

“Anh Cố”, cô nhướn mày, “Có việc gì không?”

Chẳng qua lần trước chỉ nói vài lời với nhau ở câu lạc bộ đua ngựa, hai bên còn chẳng được gọi là bạn bè, sao anh có thể gọi cô là “Ảnh Nhu”, cứ như là đương nhiên như vậy ấy.

“Cô đến đây là để...?”, Cố Vĩnh Nam nhìn người con gái đứng trước mặt mình. Cô mặc một bộ váy màu xám bạc, cầm theo một túi hồ sơ làm bằng giấy kraft, trông duyên dáng yêu kiều, sáng trong và thanh khiết.

“Phỏng vấn”, Ảnh Nhu đáp. “Chẳng phải quý công ty đang tuyển giám đốc bộ phận R&D[1] hay sao?”

[1] Research & development - nghiên cứu và phát triển.

“Không làm cho tập đoàn Lạc Thị nữa à?”, Cố Vĩnh Nam hỏi.

“Chỗ thị phi không tiện ở lại lâu dài”, cô cười bình thản.

Cố Vĩnh Nam gật đầu, đưa tay lên xem đồng hồ.

“Tôi phải dự họp bây giờ”, anh nói, nhìn xoáy vào cô mỉm cười, “Tạm biệt, Ảnh Nhu, chúc cô may mắn.”

“Cảm ơn anh”, Ảnh Nhu đáp, nhìn thẳng vào đôi mắt sâu hút của anh.

Hai giờ sau, cuộc họp kết thúc.

Cố Vĩnh Nam gọi người trợ lý đang sắp xếp văn bản giấy tờ lại.

“Hôm nay bên HR tổ chức phỏng vấn phải không?”

“Vâng”, trợ lý đáp. “Có vấn đề gì không ạ?”

“Gọi người phụ trách phỏng vấn đến văn phòng của tôi một lát.”

“Vâng”, người trợ lý hơi ngập ngừng.

Nhờ sự chăm sóc của một người nào đó, vận may của cô có vẻ như thực sự không tồi.

Văn phòng mới, một gian độc lập, nằm ở góc tây nam trên tầng mười chín. Cửa sổ kéo từ trần xuống sàn, rộng rãi và sáng sủa, có thể nhìn thấy cảnh tượng mặt trời lặn xuống đằng tây tuyệt đẹp.

Trên bàn là một quyển lịch do công ty cấp phát, cô đưa tay cầm lấy, lật ra xem.

Một trang trong đó có hình ảnh người đàn ông với thần thái hừng khởi, trên trán ẩn chứa một vẻ liêu lĩnh của bậc đế vương.

Góc dưới bên phải ghi ngày tháng – tháng bảy năm 1998.

Hóa ra đã mười năm.

Sắc hoàng hôn dần bao phủ, ráng mây màu đỏ sậm lan khắp gian phòng, khuôn mặt trong tấm hình trên tay cô cũng bị nhuộm thành màu máu.

Giống hệt ngày hôm đó.

Ảnh Nhu khi ấy mới mười bảy tuổi, tan học về nhà, mở cửa ra, bỏ đôi giày thể thao vào trong tủ, vui vẻ hét lên, con về rồi.

Xung quanh vô cùng yên tĩnh, không có ai đáp lời cô.

Cô chậm chậm mở cửa thư phòng, giống như mở chiếc hộp Pandora.

Màu đỏ tràn trong mắt, mặt trời đang lặn như màu máu, ánh sáng âm u trải rộng khắp gian phòng.

Cô sợ tới bờ người, liên tục gào lên thảm thiết.

Cho tới khi những người hàng xóm nghe thấy và xông vào, cho tới khi các nhân viên cấp cứu đưa bố cô đi, cho tới khi cảnh sát không ngừng truy hỏi, cô chỉ nhìn trời chết vào tờ báo đặt trên bàn, vào tấm hình trên trang báo đã bị máu nhuộm đỏ, bên trong đó là người đàn ông trẻ tuổi đẹp trai với nụ cười nở rộng đó.

Mấy năm sau, trong vô vàn cơn ác mộng của cô vẫn có khuôn mặt ấy.

Nếu như trên đời này thực sự có luân hồi quả báo... thì giờ phút này, cô ở nơi đây.

Đi ra khỏi tòa nhà, mặt trăng đã lên cao, cơn gió đầu hạ đã trở nên ấm nóng.

Chiếc xe màu đen từ từ lăn bánh đến bên cô rồi dừng lại.

Cố Vĩnh Nam ngồi bên trong xe, lặng lẽ nhìn cô: “Ảnh Nhu, có cần tôi đưa cô đi một đoạn không?”

“Khi còn nhỏ chúng ta được dạy rằng không thể tùy tiện lên xe của người khác”, Ảnh Nhu khẽ trả lời.

“Vậy thì tôi sẽ lái chậm chậm, cô đi ở bên ngoài đến ga tàu điện ngầm nhé?”, khước miệng anh hơi cong lên.

Ảnh Nhu nhìn Vĩnh Nam mấy giây, sau đó mở cửa xe: “Số ba mươi sáu đường Thái Tử. Cảm ơn anh.”

“Đây là vinh hạnh của tôi”, anh đáp, nụ cười tuyệt đẹp.

Ảnh Nhu nhìn chăm chú vào khuôn mặt xoay nghiêng của anh, anh quả thực là một người đàn ông cực kỳ hấp dẫn.

“Một cô gái ngoan không nên nhìn chăm chăm vào người đàn ông khác như vậy đâu”, anh nói.

“Tôi không phải là cô gái”, Ảnh Nhu đáp, “Sau ba năm nữa đã ba mươi tuổi rồi.”

“Lạc Khắc hôm nay có gọi điện tới, hỏi có phải cô ở công ty của tôi hay không”, Cố Vĩnh Nam nghe thấy Ảnh Nhu nói vậy thì bật cười, chuyển sang đề tài khác.

“Ồ”, Ảnh Nhu đáp lại một tiếng mờ nhạt.

“Nhà họ Lạc e rằng sẽ người chết ngựa nhào, nước sôi lửa bỏng đấy”, anh thở dài.

“Tôi đâu có biết là anh ta lại thích tôi”, giọng nói của Ảnh Nhu bình thản, hoàn toàn như người ngoài cuộc.

Cố Vĩnh Nam ngạc nhiên nhìn sang, ánh mắt cô trong veo, vẻ mặt tuyệt đối không giống như đang nói dối.

“Cô đừng nói với tôi rằng đó hoàn toàn là tình cảm đơn phương của Lạc Khắc, Ân Kỳ vô duyên vô cớ gây rối với cô đấy nhé?”, anh không thể không hỏi lại.

“Hôm ở câu lạc bộ cưỡi ngựa có tới mấy người thuộc hàng quản lý của Lạc Thị cùng đi, vợ Lạc Khắc hiểu lắm thôi”, Ảnh Nhu nói với ngữ điệu không nhanh không chậm, không giống đang giải thích mà chỉ như

trần thuật lại, “Nếu quả thực hai bên đều có tình ý với nhau, tôi cứ ngồi đó mà hưởng thành quả chứ việc gì phải bỏ đi?”

Cố Vĩnh Nam quay đầu sang nhìn, bắt gặp ngay đôi mắt ướt đen nháy của cô, ánh mắt giống hệt như ngọn sóng lung linh dưới đêm trăng.

Anh hơi ngần người, song không biết sự hồi hộp trong lòng đó xuất phát từ đâu.

Làn gió nhẹ của tháng sáu thổi qua cửa sổ, bầu không gian phía xa xa chớp lóe lên những bông pháo hoa chói lòa.

Hồng Kông được trả về Trung Quốc đã mười một năm.

Rất nhiều thứ ở thành phố này đã thay đổi, nhưng kỷ niệm vẫn chưa bao giờ phai sắc, mỗi người đều mang theo những niềm vui và nỗi buồn của riêng mình, dần dần lớn lên, già cỗi.

“Thưa ông, hôm nay bà đánh mặt chược suốt buổi, nói đau đầu đã đi ngủ trước”, người giúp việc đón lấy chiếc áo khoác trong tay anh, “Ông đã ăn tối chưa ạ?”

“Dem một chút đồ ăn đêm lên thư phòng của tôi là được”, Cố Vĩnh Nam nhìn lướt lên tầng trên, sau đó quay người đi vào thư phòng.

Bên ngoài cửa sổ là màn đêm sâu thẳm, chiếc đồng hồ cổ đã chỉ một giờ sáng.

Gấp máy tính lại, anh dụi dụi đầu lông mày rồi đứng lên đi ra ban công, châm một điếu thuốc.

Giờ này trong tòa biệt thự rộng lớn yên tĩnh tới mức không có một thứ âm thanh nào, giống hệt như sự cô tịch trong trái tim anh.

Nhưng trong sự cô tịch đó, lại dường như có thứ gì đang khẽ khàng xao động. Đó là một cảm giác vô cùng xa lạ, xa lạ tới mức khiến cho anh cảm thấy không thích ứng nổi.

Bàn tay dút vào trong túi quần âu theo thói quen, chợt chạm phải một vật gì đó. Anh lấy ra, là một đồng tiền xu.

“Tip[2]”, trước lúc xuống xe, người con gái đó đã nói với anh như thật, sau đó đưa cho anh đồng tiền xu này trong ánh mắt kinh ngạc của anh.

[2] Tiền boa.

Anh không bỏ qua vẻ tinh nghịch và khôn ngoan hiện lên trên mắt cô lúc đó.

Tung lên, đồng xu vẽ thành một vòng cung trong không khí rồi rơi trở lại lòng bàn tay anh.

Trên khóe môi hiện lên một nụ cười mà ngay chính bản thân anh cũng chẳng nhận ra.

Ảnh Nhu.

Quả là một cái tên hay và dễ nhớ.

3.

“Ông Lạc cùng vợ đến tìm anh, tôi đã nói là anh đang họp”, người trợ lý vừa báo cáo, vừa thận trọng để ý sắc mặt giám đốc.

“Bọn họ đâu rồi?”, Cố Vĩnh Nam cắt ngang lời cô ta.

“Họ đã đi sang bộ phận R&D, mới đi chưa được bao lâu.”

Cố Vĩnh Nam nghe thấy vậy liền cau mày, sau đó sải bước đi ra thang máy.

Thang máy đi xuống, dù trên khuôn mặt anh không bộc lộ chút cảm xúc nào, song người trợ lý đứng ngay bên cạnh lại ngấm ngấm cảm thấy một áp lực đang dần dần nén xuống.

Vừa bước vào cửa, đã nhìn thấy Ân Kỳ tát cho Ảnh Nhu một cái, cú ra tay vừa nhanh, vừa mạnh, khiến những tiếng xì xào của mọi người đồng thời cũng vang lên.

“Em làm gì thế, Ân Kỳ?”, Cố Vĩnh Nam quát lên, sắc mặt sầm xuống.

Sự xuất hiện của anh khiến cho ánh mắt của tất cả mọi người đều hướng về phía đó, ngay lập tức trong văn phòng trở nên im phăng phắc.

“Trò hề của hai vợ chồng các người diễn ở nhà còn chưa đủ vui, lại muốn mang đến cả nơi khác hay sao?”, anh nhìn vợ chồng Lạc Khắc, nhấn vào từng từ một. “Được thôi, cứ để cho tất cả các nhân viên của tôi cùng đến thưởng thức vậy. Các người nói xem, tôi sẽ yêu cầu hai người trả tiền địa điểm, hay trả hai người tiền vé xem kịch đây?”

“Sư huynh...”, Ân Kỳ hiếm khi nhìn thấy Cố Vĩnh Nam nổi giận nên quá mức ngạc nhiên, mãi sau mới lấy lại được tinh thần.

“Đừng gọi tôi là sư huynh, cô có coi tôi ra gì không?”, anh nhìn Ân Kỳ, chậm rãi nói. “Tôi bỏ tiền ra thuê người về là để làm việc cho tôi, chứ không phải để cho cô đánh chửi. Hôm nay cô động vào cô ấy, chính là không giữ cho Cố Vĩnh Nam tôi chút thể diện nào rồi.”

Bàn tay giữ trên má của Ảnh Nhu buông xuống, vẫn thấy bên má trái đau rát. Cô nhìn Cố Vĩnh Nam, bắt gặp ánh mắt của anh, cảm thấy ánh mắt đó lạnh lùng quá thể, khiến lòng cô bất giác chấn động – Xem ra anh đã thực sự nổi giận, việc này quả thực không giống với tác phong ôn hòa, chuyện gì cũng giải quyết tròn trịa của anh.

“Ảnh Nhu, cô nói rõ xem nào”, nhìn thấy vết tay đỏ ửng hơi sưng lên trên má Ảnh Nhu, giọng Cố Vĩnh Nam lại lạnh lẽo thêm mấy phần.

Lạc Khắc nhìn bọn họ, sắc mặt hơi bối rối.

“Chị Lạc, tôi cơ bản không hề thích chồng chị”, Ảnh Nhu hít một hơi, rồi nói.

“Cô nói cái gì?”, Ân Kỳ không dám tin vào tai mình, mắt mở to, còn khuôn mặt vốn đang trắng toát của Lạc Khắc lập tức đỏ bừng.

“Monica, tiền khách”, Cố Vĩnh Nam không còn đủ kiên nhẫn, quay sang nói với người trợ lý. Anh nhìn quanh một lượt, thấy đám nhân viên ồn ào lần lượt quay về vị trí của mình.

“Cô tới đây”, anh không buồn để ý đến vợ chồng Lạc Khắc nữa mà nhìn sang phía Ảnh Nhu.

Ảnh Nhu nhìn dáng người cao lớn đứng xoay lưng lại với cô trước cửa sổ sát trần.

Anh không nói gì, cô cũng không lên tiếng trước.

Cố Vĩnh Nam quay người lại, đập tắt điều thuốc cầm trong tay, ngược mắt lên nhìn cô: “Có nhất thiết phải đợi đến khi bị đánh đau mới biện hộ không?”

Ảnh Nhu không trả lời câu hỏi của anh, chỉ khẽ khàng nói: “Cảm ơn.”

Cô nhìn chăm chú vào mắt anh, thấy một vẻ buồn bực thoáng vụt hiện lên trong đó. Mà cô biết rõ, đó là sự xung động trong tâm trạng vì chuyện của cô.

Cái tát đó hóa ra cũng đáng giá.

Không ai biết được cô làm cách nào và tại sao để từng bước từng bước đi tới bên cạnh anh như ngày hôm nay.

“Ảnh Nhu, đã từng có ai nói với cô là mắt cô quá bình thản chưa?”, một tiếng thở dài khẽ khàng nhưng mang theo một vẻ gì đó hơi bất lực chậm rãi vang lên bên tai.

Nó bình thản tới mức khiến cho anh cảm thấy sợ hãi, song lại tò mò vì luôn cảm thấy đằng sau sự bình thản đó ẩn giấu bao nhiêu những chuyện ly kỳ rùng rợn không muốn cho người khác biết.

Cô lắc đầu: “Chưa có ai.”

“Vì sao cô lại cảm ơn tôi?”

“Cô nói cảm ơn, vậy cô định cảm ơn tôi như thế nào?”, anh hỏi.

“Tôi còn chưa nghĩ ra, anh muốn tôi cảm ơn thế nào?”, Ảnh Nhu hỏi lại.

Cố Vĩnh Nam nhìn lướt qua tờ báo để trên bàn, đưa tay lên chỉ bừa vào một điểm: “Mời tôi đi nghe hòa nhạc đi.”

“Được”, Ảnh Nhu nhận lời.

“Khi còn nhỏ tôi từng học violin”, trước khi buổi hòa nhạc bắt đầu, Cố Vĩnh Nam nhìn lên dàn nhạc trên sân khấu, nhẹ nhàng lên tiếng, “Cô thì sao?”

“Cello”, Ảnh Nhu trả lời.

“Thật à?”, Cố Vĩnh Nam mỉm cười, “Xem ra cô sâu sắc hơn tôi nhiều.”

“Bây giờ còn chơi được không?”, anh lại hỏi, quay đầu sang nhìn chăm chú vào đôi mắt trong sáng của cô.

“Từ sau mười bảy tuổi thì không”, Ảnh Nhu không nhìn anh, những ngón tay đặt trên đầu gối siết lại thành nắm đấm.

“Vậy chắc cô đã xem “Hilary and Jackie[1]” rồi nhỉ?”, anh không hỏi tiếp chuyện kia nữa.

[1] Bộ phim phát hành năm 1988 của Anh, dựa trên hồi ức của Hilary du Pré, một nghệ sỹ chơi sáo về người em gái, Jacqueline du Pré, một nghệ sỹ cello nổi tiếng.

“Nàng cô đơn hơn cả pháo hoa[2]”, tôi xem rồi, Ảnh Nhu đáp, “Tiếng đàn của Jacqueline du Pré quá bi thương, khiến người ta cảm thấy tuyệt vọng.”

[2] Tên bộ phim trên khi chiếu ở Trung Quốc.

“Nhưng bộ phim đó hơi diễn quá, nhân vật đó không giống cô ấy, Jacqueline không phải như vậy”, Ảnh Nhu bổ sung thêm.

Anh cười, tiếng cười thấp trầm nhưng lay động.

“Ảnh Nhu, cuối cùng cũng thấy được dáng vẻ hơi kích động của cô”, anh nhìn thẳng vào ánh mắt nghi hoặc của cô, hiếm khi thấy cô tỏ ra mất tự nhiên đến vậy. Ảnh Nhu vì lời nói đó mà quay đầu đi chỗ khác.

Còn anh thì mãi lâu sau vẫn cứ nhìn cô đắm đắm.

Sự gặp gỡ của anh và Ảnh Nhu không giống như những đôi trai gái khác, cô thì quá điềm đạm và bình tĩnh, quá lạnh lùng và thông minh, anh gần như không thể nào nhìn thấy những lúc lo lắng hay bối rối của cô.

Lòng hiếu kỳ và cả tính nhẫn nại của anh đều bị cô khơi gợi thành công.

Dưới ánh đèn mờ tối, sân khấu thành nơi sáng nhất, tiếng nhạc chậm chậm vang lên.

Hai người bọn họ không nói chuyện gì thêm nữa, dường như đều chìm đắm vào trong đó.

“Hồi còn ở trung học, đi xem phim với một người bạn gái mà mình thích, tôi luôn hy vọng bất ngờ mất điện hoặc xảy ra một sự cố nho nhỏ nào đó”, khi bản nhạc sắp kết thúc, Cố Vĩnh Nam đột nhiên lên tiếng.

“Vì sao?”, Ảnh Nhu hỏi.

“Như vậy thì tôi có thể nắm tay cô ấy, an ủi cô ấy, bảo vệ cô ấy đi ra khỏi bóng tối.”

“A, sao tự nhiên anh lại nhớ tới chuyện này?”, Ảnh Nhu cảm thấy lòng bàn tay ươn ướt.

“Vì lúc này đây tôi lại đang có ý nghĩ đó”, anh đáp.

Trái tim khê run lên, nhưng cô không nói gì.

Ánh đèn đột ngột sáng bừng, tiếng vỗ tay ở xung quanh nổi lên rào rào.

Cố Vĩnh Nam mỉm cười vỗ tay, vẻ mặt hiền hòa sáng láng.

Ảnh Nhu, tôi luôn cảm thấy trước đây tôi đã nhìn thấy em ở đâu rồi thì phải.

Trên đường đưa cô về, anh nói vậy.

Cô cười không đáp, biết rõ là anh không thể nào nhớ nổi.

Còn cô thì nhớ, nhớ rất rõ.

Ảnh Nhu năm mười bảy tuổi trong chiếc váy trắng khê bay bay, tóc cắt ngắn trông thanh thoát, đứng nhìn một dáng hình quen thuộc qua cửa kính sạch bong.

Cô vui vẻ đi vào khách sạn, song trông thấy người cha ở cương vị cao đang thấp giọng nói chuyện gì đó với người đàn ông trẻ tuổi.

Mấy gã đi theo người thanh niên đó giống như đang định tiến đến xem có chuyện gì. Trên khuôn mặt anh ta dù vẫn giữ nụ cười, song nó giống hệt như đang mang một chiếc mặt nạ đầy cao ngạo.

Cô gọi bố, liền thấy họ quay đầu lại nhìn mình.

Sắc mặt bố đột nhiên trắng bệch.

Cô cảm thấy lạnh, mới nhận ra chiếc kem trong tay đã tan chảy, còn cái cảm giác lạnh lẽo đó như xuyên qua lớp da, thấm sâu vào tận tâm can.

“Phùng tiên sinh, con gái ông đấy ư?”, người đàn ông đó nhìn cô, cười thản nhiên, “Đẹp thật.”

Nói xong, anh ta khê gật đầu, sau đó đi lướt qua bố cô, bỏ đi mà không hề quay đầu lại.

Cô nghe thấy tiếng bố mình gọi anh ta, anh Cố, anh Cố.

Tiếng gọi ấy nghe thê lương và tuyệt vọng.

4.

Đứng ở sân trời của Red Bar trên nóc trung tâm mua sắm IFC có thể nhìn ra toàn cảnh vịnh Victoria.

Đêm đã rất khuya, song phía sau vẫn còn tiếng ly cốc chạm nhau, ánh lửa bập bùng, tiếng nhạc du dương bay bổng.

“Cậu nói xem, có tình cảm với nhau cũng đã bao nhiêu năm như vậy rồi, vì sao cô ấy vẫn cứ như vậy với mình?”, Phạm Sâm, người bạn cũ thời đại học đã uống tới mức gần say, ghé đến sát cạnh cô thì thầm nói.

Ảnh Nhu vỗ vỗ vai cậu ta, mỉm cười không nói gì.

“Cậu không hiểu được đâu, chắc chắn cậu chưa từng yêu ai. Cậu có người yêu chưa?”, Phạm Sâm hỏi cô.

Ảnh Nhu lắc đầu.

Việc gì phải tự chuốc lấy sự phiền não? Con người ta đều biết rõ rằng trên núi có hổ, vậy mà vẫn cứ nhào lên núi.

Nhưng cô thì không như vậy.

Trong một bộ phim có nói – không có luật pháp, không có giới hạn, chỉ có một quy luật: Vĩnh viễn đừng để rơi vào biển tình.

Câu nói thật hay.

Cô nhìn về phía xa xa, trên bến cảng rực rỡ ánh đèn. Song bóng tối đằng sau đó luôn bị người ta quên mất.

Nhưng cô thì nhớ.

Cô đưa tay lên. Ánh đèn neon xuyên qua những ngón tay. Từ khi tòa cao ốc sụp đổ, dường như ảo giác về hạnh phúc cũng biến mất chỉ trong tích tắc.

“Ảnh Nhu.”

Cô quay người lại, nhìn thấy Cố Vĩnh Nam đứng trước mắt mình song vẫn không quá ngạc nhiên.

Dường như điều đó đã trở nên hết sức bình thường trong cuộc sống, bất cứ lúc nào cũng có thể thấy hình bóng của anh xuất hiện, sau đó nghe thấy anh khê gọi: “Ảnh Nhu.”

Anh mặc áo sơ-mi trắng, quần âu đen đơn giản, tay áo cuộn lên gọn gàng, trông cả con người gọn ghẽ và ngay ngắn trong bóng tối.

“Cố tiên sinh”, cô khẽ mỉm cười. “Trùng hợp thật đấy.”

“Ảnh Nhu, đây là ai vậy?”, Phạm Sâm lơ mơ bám lấy vai cô, hỏi.

Cố Vĩnh Nam nhìn anh ta, không biết rằng trán mình đã hơi cau lại.

“Nam à, không giới thiệu một chút đi”, một người khác đi từ phía sau Cố Vĩnh Nam lại, nhìn Ảnh Nhu nói.

“Phùng Ảnh Nhu”, câu giới thiệu của Cố Vĩnh Nam không thể ngắn hơn.

“Chào cô, Phùng tiểu thư, nghe danh đã lâu”, người đó đưa ly rượu trong tay lên, tư thế nhã nhặn. “Tôi họ Tần, tên Thiển.”

Ảnh Nhu hơi sững lại, vẻ mặt bối rối – sao lại “nghe danh đã lâu”?

Song người đàn ông đứng đằng trước đó mang bộ mặt nghiêm túc, ánh mắt điềm đạm nhưng sắc bén, có vẻ không giống như người thích nói đùa.

Cô càng nhìn anh ta càng thấy quen: “Anh là...”

“Kevin Chun”, người trả lời lại là Cố Vĩnh Nam, “Ảnh Nhu, cậu ấy là bạn từ khi còn nhỏ xíu, cùng lớn lên với tôi.”

“Ảnh Nhu, bọn họ là ai vậy?”, Phạm Sâm hoàn toàn say khướt, nhìn cô cười ám muội: “Có người mà cậu thích không vậy?”

Mặt Ảnh Nhu đột nhiên nóng bừng lên: “Để mình bảo Hứa Khả đưa cậu về.”

“Không cần gọi cô ấy, mình không muốn nhìn thấy người đàn bà đó nữa”, Phạm Sâm phản đối, vung tay lên khiến cho rượu trong ly đổ hết ra vấy Ảnh Nhu.

Ảnh Nhu đau đầu mở túi xách ra tìm giấy ăn, một bàn tay đã cầm khăn mùi xoa đưa lại.

“Hình như anh ta say rồi?”, Cố Vĩnh Nam nhìn cô lặng lẽ nhận lấy chiếc khăn, mỉm cười nói.

“Ừm, bạn học với tôi, đang có chút mâu thuẫn với bạn gái”, Ảnh Nhu giải thích hoàn toàn không chủ đích, không nhận ra vẻ mặt Cố Vĩnh Nam bỗng nhiên giãn ra rất nhiều.

“Hay là để tôi bảo tài xế đưa cậu ta về”, Cố Vĩnh Nam gợi ý.

Ảnh Nhu gật đầu: “Cảm ơn anh.”

“Còn em thế nào, Ảnh Nhu”, anh nhìn cô, chậm rãi nói, “Bây giờ em đi luôn, hay ở lại uống với chúng tôi một ly?”

Ảnh Nhu nghe nói bèn ngẩng đầu lên nhìn anh.

Ngọn lửa ở ngay bên cạnh ánh lên trên khuôn mặt tinh tế xinh đẹp của cô, nhìn vào đôi mắt trong sáng đó, Cố Vĩnh Nam cảm thấy ngực mình hơi nghẹn lại.

Anh làm sao vậy nhỉ?

Không thể không tự cười giễu mình một cách ngấm ngầm. Anh cũng là người coi như đã trải qua bãi bể nương dâu, sao giờ đây lại có thể chỉ vì một dòng suối mà trở nên lúng túng bồn chồn, thậm chí không giữ được bình tĩnh thế này.

“Phiền anh lấy cho tôi một ly Mojito. Cảm ơn”, Ảnh Nhu gọi người bồi bàn vừa đi qua.

Tần Thiển nhìn cô rồi lại nhìn sang bạn thân của mình, cười thần nhiên uống rượu.

“Cậu thấy thế nào?”, nhìn theo dáng người uyển chuyển đi vào phòng vệ sinh, Cố Vĩnh Nam mỉm cười hỏi bạn.

“Những cô gái như thế này không thích hợp để chơi đùa”, Tần Thiển nói.

“Mình có nói là mình chỉ chơi bời à?”, Cố Vĩnh Nam uống một hớp rượu, chậm rãi nói.

Tần Thiển nghe thấy vậy quay sang nhìn Vĩnh Nam, sắc mặt đang tươi cười chợt hơi nghiêm lại.

“Nam à, mình chưa từng thấy cậu si mê ai thực sự”, mãi lâu sau, anh mới nói.

Cố Vĩnh Nam cười mà không đáp.

Anh cũng muốn biết rốt cuộc Phùng Ảnh Nhu có ma lực gì đối với anh mà lại có thể hấp dẫn anh lâu đến vậy. Những người phụ nữ cố làm ra vẻ thanh cao để khơi gợi dục vọng ở anh cũng không phải là ít, nếu như Phùng Ảnh Nhu cũng là loại người đó thì anh không thể không khâm phục tài diễn xuất của cô.

“Mình với cậu khác nhau, Trương Mộng Như không phải Lucia”, Cố Vĩnh Nam nói.

“Nhưng cô ấy vẫn là vợ cậu”, Tần Thiển đáp. “Có bao nhiêu người phụ nữ chấp nhận làm vợ bé đây? Mà đàn ông cũng không thể dễ dàng nói yêu đương, những lời hứa đã nói ra miệng là một khoản nợ mang vào người.”

“Càng nhìn càng thích, biết làm sao được?”, Cố Vĩnh Nam nhìn người phụ nữ mảnh dẻ đang quay trở lại, trông vẻ mặt bình thản như không có gì song trên khóe miệng lại là một nụ cười rất mực dịu dàng.

Tần Thiển khẽ thở dài, không nói thêm gì nữa.

Trong lòng có thì đã có, không có thì đã không có rồi. Chỉ có điều người ta luôn mất quá nhiều thời gian mới có thể nhìn thấu được. Tình yêu cũng giống như việc rửa một tấm ảnh, phải trải qua một thời gian dài trong gian phòng tối, mới biết kết quả rốt cuộc thế nào.

Hai giờ sáng, Hồng Kông vẫn là một thành phố không bao giờ ngủ.

Những ánh đèn đường vụt lướt qua bên ngoài cửa sổ xe, thoát sáng thoát tối. Ảnh Nhu im lặng ngắm cảnh đêm, Cố Vĩnh Nam lái xe, hai người đều không nói gì, chỉ nghe tiếng gió vù vù sạt qua bên ngoài.

Đến khi dừng lại, Cố Vĩnh Nam mới phát hiện ra Ảnh Nhu đã tựa vào lưng ghế ngủ lúc nào.

“Ảnh Nhu”, anh gọi khẽ, song cô không nghe thấy, có vẻ như ngủ rất say và yên giấc.

Anh đột nhiên cảm thấy trong đáy lòng mình có thứ gì đó giống như bọt, khi chạm vào liền tan chảy, từ từ lan ra.

Anh ngồi đợi cô, cho tới khi tất cả xung quanh đều yên tĩnh, tới khi trời sáng, nhưng giống như đã chờ đợi tới khi trời đất đều già cỗi.

Lúc cô thức dậy và nhìn anh bằng đôi mắt hoảng sợ, anh chỉ mỉm cười: “Chào buổi sáng, Ảnh Nhu.”

Mặt trời bên ngoài cửa sổ đã lên, những ánh nắng màu vàng kim rơi đầy xung quanh họ, rơi vào trong mắt khiến Ảnh Nhu cảm thấy hơi nhưng nhức.

“Vì sao vậy?”, cô khẽ khàng hỏi.

“Tôi cũng không biết nữa”, anh đáp, trông bộ dạng có vẻ như đang rất tập trung vào việc lái xe.

“Em cảm thấy liệu có phải tôi đang làm một việc gì sai không?”, anh hỏi lại.

“Đấy là việc của anh.”

Cố Vĩnh Nam nghe thấy vậy liền quay sang nhìn cô một cái. Chiếc cằm thon gọn khiến người ta có cảm giác thương yêu, khuôn mặt trắng muốt toát lên một vẻ bướng bỉnh, song biểu cảm thì từ đầu chí cuối vẫn luôn bình thản.

“Ảnh Nhu”, anh nắm vô-lăng, mắt vẫn nhìn thẳng con đường phía trước, trong giọng nói là một sự dịu dàng nguy hiểm, “Đó không phải chỉ là việc của tôi, nó cũng có liên quan đến em.”

Ảnh Nhu ngẩng đầu lên, lặng lẽ nhìn khuôn mặt đẹp đẽ và thanh nhã trước mắt mình, không nói gì.

Ánh nắng sớm mai chan hòa khắp nhân gian, lại một ngày mới bắt đầu. Gặp nhau trong ngõ hẹp giữa biển người mênh mông cuộn cuộn bụi trần, chẳng qua là một món nợ đối với em, ngày sau nhất định anh phải trả.

5.

“Phùng tiểu thư, về dự án này, cô xem liệu chúng ta có nên hẹn một khoảng thời gian khác để bàn bạc kỹ hơn không?”, vừa bước ra khỏi phòng khách, người đàn ông mặc bộ vest đen trông lịch thiệp vừa nói, trong mắt thấy rõ sự quyến luyến.

“Chẳng phải là đã rõ ràng rồi hay sao?”, mỹ nhân cười bình thản, có vẻ như rất là kiên nhẫn.

Một nụ cười không sao kìm lại được hiện lên trên miệng người trợ lý đứng bên cạnh. Tình thế này, ai cũng đều quá rõ mục đích của anh ta không phải là công việc.

“Tôi cảm thấy sau mấy lần đàm phán đã đột nhiên hiểu được ra nhiều điều, Phùng tiểu thư đúng là không hổ danh xuất thân từ Cambridge, tôi thực lòng muốn được thỉnh giáo từ cô nhiều hơn”, người đàn ông khôn ngoan đó cũng “càng đánh càng hăng.”

“Không biết là Trương tiên sinh muốn thỉnh giáo điều gì, tôi cần chuẩn bị trước một chút”, nụ cười trên khuôn mặt Ảnh Nhu vẫn giữ nguyên.

“Thế này đi, tối nay tôi sẽ gọi điện cho cô, được không?”, đối phương không hề nao núng.

Cô lịch sự bắt tay, không để ý đến sự quyến luyến của anh ta, nhanh chóng quay người lại thu dọn các giấy tờ ở trên bàn.

“Giám đốc, tôi nói có sai đâu, từ lần đầu tiên trông thấy chị anh ta đã thích chị rồi”, trợ lý hào hứng phỏng đoán, “Trông cũng đẹp trai đấy, chỉ bằng cân nhắc một chút.”

“Cân nhắc cái gì?”, Ảnh Nhu cười bình thản không nói gì, nhưng nghe thấy có người phía sau nói nhẹ nhàng, giọng trầm và chậm rãi.

Cô còn chưa quay đầu lại, đã thấy trợ lý đứng thẳng người lên, nói lấp bắp: “Tổng giám đốc Cố... Cố.”

Ảnh Nhu biết người vừa đến là ai, song vẫn không vội vàng, từ tốn thu dọn xong đồ đạc rồi mới quay người lại: “Tổng giám đốc Cố tìm tôi có việc gì không?”

Cố Vĩnh Nam nhìn cô, trong lòng ngấm ngầm thở dài một tiếng.

Cô ấy không sợ anh, không hề giống như những nhân viên khác, không sợ anh một chút nào.

Nghĩ tới đó, lông mày anh giãn ra, tâm trạng bức bối bắt đầu giảm bớt.

“Cô đến văn phòng tôi một chút”, anh nói, sau đó đi ra trước.

Người trợ lý vẫn đứng nguyên tại chỗ không hiểu ra làm sao. Lẽ nào lại thế chứ? Ông chủ có cần thiết phải hạ mình đến tận nơi để thông báo cho người khác đến chỗ ông ấy hay không? Tình huống này sao có vẻ gì kỳ quặc.

“Sắp xếp lại đi”, Ảnh Nhu đưa tập giấy tờ cho cô ta, sau đó đi theo Cố Vĩnh Nam, bước chân bình ổn, không nhanh không chậm.

“Ngồi đi, Ảnh Nhu”, nhìn thấy cô bước vào, Cố Vĩnh Nam cũng ngồi xuống sau bàn làm việc, tư thế thoải mái.

“Giám đốc Phùng uống cà phê hay trà ạ?”, thư ký gõ cửa bước vào hỏi.

“Gì cũng được”, Ảnh Nhu đáp.

“Vậy lấy một cốc trà uyên ương”, Cố Vĩnh Nam nói.

Thư ký hơi ngẩn người, sau đó gật đầu và lui ra.

Ảnh Nhu nhìn biểu cảm trên khuôn mặt anh, đột nhiên cảm thấy hơi buồn cười, song lại không biết điểm đáng cười ở chỗ nào.

Cô mặc một chiếc váy trắng, trông gọn gàng và linh hoạt, làm nổi bật lên những bộ phận đẹp trên cơ thể. Thấp thoáng dưới bóng cây xanh, nụ cười của cô trầm lặng và thanh nhã, Cố Vĩnh Nam tay chống cằm, đột nhiên ánh mắt hơi thất thần.

“Mới rồi là người của công ty điện cơ Triều Hòa phải không?”, anh hỏi.

“Ừm, là giám đốc bộ phận kỹ thuật của họ”, cô đáp.

“A”, giọng anh nhẹ nhàng bình thản, nghe không thấy có biểu hiện gì, “Trẻ thật đấy.”

“Đại khái thế”, không nắm bắt được mục đích đến tìm cô của anh và cả tâm tư của anh qua những câu nói đó, Ảnh Nhu hỏi thăm dò: “Tổng giám đốc Cố gọi tôi có việc gì?”

“Ngày kia sẽ có một câu lạc bộ golf mới ra mắt, em cùng tôi đi dự lễ khai cầu”, anh nói.

“Tôi ư?”, Ảnh Nhu hơi ngạc nhiên.

“Không phải bảo em đi làm đồ trang trí đâu, có mấy người bạn cũ muốn gặp mặt, đại khái là có hai vụ làm ăn, em đi để bàn bạc luôn”, giọng nói của anh bình thản.

“Vâng”, cô gật đầu.

Trà sữa uyên ương được đưa tới, Ảnh Nhu cầm cốc, ngồi trên ghế salon cúi đầu uống, lặng yên hệt như một con thỏ nhỏ trốn vào một góc để ăn cỏ vậy.

Nếu như giây phút này anh đứng dậy, đi tới đó, liệu con thỏ trắng nhỏ xinh kia có dựng ngược đôi tai dài lên vì căng thẳng hay không?

Miệng Cố Vĩnh Nam khẽ cong lên.

“Em đã nghĩ xong chưa, Ảnh Nhu?”, anh chậm rãi nói.

Nghĩ cái gì? Ảnh Nhu ngẩng đầu lên, khi chạm phải ánh mắt anh, cô lập tức hiểu ra anh hỏi đến điều gì.

Đó không phải chỉ là việc của tôi, nó cũng có liên quan đến em

Câu anh nói sáng hôm đó vẫn vang lên bên tai cô rõ mồn một.

Cô biết việc mình luôn giữ sự lạnh lùng điềm tĩnh trong đám đông đã hấp dẫn được anh, khiến anh cảm thấy tò mò, dần dần trở nên như ngày hôm nay. Thế nhưng tình cảm của anh với cô được bao nhiêu, có thể duy trì được bao lâu thì cô lại vẫn chưa chắc chắn.

Suy cho cùng thì tai tiếng tình dục của Cố Vĩnh Nam quả thực cũng không hề ít.

“Cuối tuần này anh có thời gian không?”, cô lên tiếng.

“Cuối tuần? Thứ năm tôi đã quay về London rồi”, theo tiềm thức, anh trả lời dựa vào lịch trình vừa mới hiện lên ở trong đầu.

“Thế à”, cô đứng dậy. “Có một vở kịch ở nhà hát Hiệp sỹ, nếu đã như vậy thì tôi đi xem một mình được rồi.”

“Ảnh Nhu?”, anh ngạc nhiên lên tiếng, lúc đó mới phản ứng lại kịp.

“Để hôm khác hẹn lại đi, tạm biệt Tổng giám đốc Cố.”

Cố Vĩnh Nam nhìn theo cánh cửa đóng lại, trong đầu cảm thấy như vừa thua cuộc.

Trong vòng một phút, anh được mời hẹn sau đó lại bị khước từ, mà người tạo ra mọi chuyện lại là chính bản thân anh.

Chờ đã, cô ấy làm như vậy là có ý gì?

Trong tim đột nhiên nóng bừng lên, anh ngấm ngấm cảm thấy máu huyết đang sôi sục.

Được đẩy Phùng Ảnh Nhu, anh vỗ lên mặt mình, khẽ thở dài rồi cười.

Xem ra anh đã gặp phải một con thỏ trắng bé bỏng nhưng xảo quyệt rồi.

Cuộc đi săn này đã mỗi lúc một thú vị hơn.

Bầu trời xanh, mây trắng, cỏ xanh.

21. Chương 21

Ánh nắng mùa hạ ở Hồng Kông đã trở nên gay gắt, Ảnh Nhu đã thoa một lượng kem chống nắng vừa đủ lên người mà vẫn cảm thấy cánh tay nóng rẫy, ngờ rằng sau ngày hôm nay đi ra ngoài chắc chắn sẽ đen đi trông thấy.

“Đến em đây”, Cố Vĩnh Nam đứng bên cạnh nhắc.

Ảnh Nhu đứng thẳng, ngắm chính xác rồi vịn lưng, cánh tay vung lên một đường liền mạch.

Tiếng vỗ tay ở xung quanh vang lên.

“Tổng giám đốc Cố, không ngờ anh lại mang đến sân bóng một nữ anh hùng”, có người khen ngợi.

Cố Vĩnh Nam liếc nhìn Ảnh Nhu, trong ánh mắt đầy sự hài lòng, còn khoe môi cong lên đầy vẻ kiêu ngạo.

Ảnh Nhu biết cô đã giúp anh lấy được thể diện ở đây.

“Đánh một bóng đẹp thật, học ở đâu thế?”, anh hỏi.

Ảnh Nhu đưa chiếc gậy đánh golf cho thằng bé cầm gậy đứng bên cạnh, tay đút vào túi quần, siết chặt.

Cô nhớ hồi còn nhỏ cùng bố đi đánh golf, cô thường nghịch ngợm ôm chặt lấy chân ông, dù thế nào cũng không chịu bỏ ra, quấy rầy tới mức ông đành phải đặt cây gậy vào bàn tay bé bỏng của cô, nói, Ảnh Nhu ngoan, bố dạy con đánh có được không?

Trong lòng chợt nhói đau, khiến ngay cả hơi thở cũng trở nên khó khăn. Chỉ cảm thấy ánh nắng mặt trời chói chang đổ ập xuống làm cô choáng váng.

Trước mắt trở nên đen kịt, chỉ nghe thấy bên tai có người gọi tên cô lo lắng.

Loáng thoáng cảm thấy bóng người lay động, nhìn không rõ lắm. Có người đang lau mặt cho cô, lấy nước cho cô uống, xen lẫn với những tiếng chuyện trò.

Bàn tay cô đang bị ai đó giữ lấy, nhiệt độ trong lòng bàn tay người đó quá nóng, cô muốn giăng ra, nhưng lại bị siết chặt lấy, làm thế nào cũng không thoát nổi.

Cảm thấy ảm ức, cô hơi giận dỗi muốn khóc.

“Ảnh Nhu?”, khi đã tỉnh lại, cô nhìn thấy một gương mặt đầy lo lắng.

Là Cố Vĩnh Nam.

“Vừa rồi em bị trúng nắng, giờ cảm thấy thế nào rồi?”, anh hỏi, giọng dịu nhẹ khác thường.

“Không có chuyện gì đâu”, không hiểu vì sao giọng cô lại hơi khàn đi.

“Em làm tôi sợ quá”, anh thở dài một tiếng, đôi mắt đen sẫm nhìn cô, bàn tay đưa lên vuốt những sợi tóc lòa xòa trước trán cô.

Ảnh Nhu cụp mắt xuống, lúng túng không biết phải làm gì.

“Xin lỗi anh”, cô hạ giọng nói, cảm thấy hơi thở ấm nóng của anh khẽ khàng lướt qua khuôn mặt đang nóng bừng của cô, mỗi lúc một gần.

“Ảnh Nhu, mới rồi em cứ liên tục khóc và gọi bố.” Khi đó cơ thể mềm oặt, bé nhỏ và bất lực của cô tựa vào ngực anh, khiến anh cảm thấy đau lòng.

Toàn thân đột nhiên cứng lại, cô ngược mắt nhìn anh, dường như phải ngấm ngấm dùng đến hết sức lực mới khiến hơi thở của mình bình ổn lại.

“Làm trò cười cho anh rồi”, một vẻ bất an vụt thoáng qua trong đôi mắt cô.

Anh lắc đầu, kéo cô vào ngực mình rồi nhẹ nhàng hôn lên tóc.

Ảnh Nhu vui khuôn mặt vào lòng Cố Vĩnh Nam, từng giọt nước mắt ứa ra rồi biến mất trên áo phông của anh.

6.

“Chào bà”, bên ngoài cửa vang lên tiếng giày cao gót, cả Cố Vĩnh Nam và Ảnh Nhu đều cùng ngẩng đầu lên.

“Anh Nam”, người phụ nữ mặc chiếc váy màu tím nhã nhặn đứng nhìn bọn họ.

Cơ thể Ảnh Nhu hơi cứng lại, song Cố Vĩnh Nam vẫn không hề động đậy, ôm cô ở trong lòng mình.

“Em cũng ở đây à? Đi giày cao gót thì đừng có mà đánh bóng đấy”, anh nói một cách thản nhiên.

“Mộ Hà đi cùng với chồng cô ấy đến, nói là anh cũng ở đây, thế nên em cũng tiện thể đến xem thế nào”, ánh mắt người phụ nữ lướt qua khuôn mặt Ảnh Nhu, “Không giới thiệu vị này cho em sao?”

“Đây là Phùng Ảnh Nhu”, giọng nói của Cố Vĩnh Nam bình tĩnh, “Đây là vợ tôi, Trương Mộng Như.”

“Nghe nói Phùng tiểu thư bị trúng nắng đúng không? Ra ngoài chơi phải chú ý đến sức khỏe mới được chứ”, Trương Mộng Như nhìn Ảnh Nhu. “Anh Nam nhà chúng tôi dồi dào sức lực, hôm nay đánh golf, ngày mai có thể thích thứ gì khác nữa, Phùng tiểu thư qua lại với anh ấy phải cẩn thận một chút, đừng để sơ suất gì.”

Ảnh Nhu mỉm cười: “Cảm ơn chị Cố đã quan tâm, tôi cũng không muốn chơi bởi gì, chẳng qua là Tổng giám đốc Cố muốn tôi đi cùng nên tôi đành phải nghe lệnh mà thôi.”

Trương Mộng Như nghe thấy câu nói đó như chọc vào tai, sắc mặt bất giác hơi thay đổi.

“Tổng giám đốc Cố, vậy tôi xin phép về trước nghỉ ngơi”, Ảnh Nhu đứng dậy, lịch sự gật đầu chào.

“Để tôi đưa cô về”, Cố Vĩnh Nam nói, không nhìn vào vợ mà đi thẳng ra ngoài cửa.

“Nếu như đây là phương thức giao tiếp của các hạ và phu nhân thì hôn nhân không khỏi khiến những người chưa lập gia đình chúng tôi cảm thấy thất vọng”, khi đã ngồi trong xe, Ảnh Nhu lên tiếng.

“Tôi không yêu cô ấy”, Cố Vĩnh Nam vẫn có thể mỉm cười.

“Ha, một cái cơ quen thuộc của những người chồng có hành vi bất chính, nếu không phải nói mình từ trước đến nay chưa từng yêu, thì là trước đây có yêu nhưng bây giờ không yêu nữa”, Ảnh Nhu nói với vẻ hơi chế nhạo.

“Cảm phần sục sôi như vậy, không cảm thấy mình đang nói giáo cho giặc à?”, anh thông thả nói.

“Đó là trách nhiệm của anh, không phải của tôi”, Ảnh Nhu đáp.

“Máu lạnh thật đấy”, Cố Vĩnh Nam cười. “Tôi thích vậy.”

Ảnh Nhu không nói gì.

“Cuộc hôn nhân thương mại, em đã hiểu chưa?”, anh nói tiếp, “Điều kiện để tôi thừa kế gia nghiệp hồi đó là lấy cô ấy. Cũng may hồi đó tôi chưa có người yêu, thế nên cũng chưa phụ tình.”

“Có lẽ cô ấy yêu anh”, Ảnh Nhu nhìn khuôn mặt xoay nghiêng trầm mặc của anh.

“Có lẽ, nhưng những người yêu tôi rất nhiều, tôi không thể cứ đáp lại từng người một”, câu trả lời của anh cực kỳ tự phụ.

Ảnh Nhu quay đầu nhìn ra đường phố bên ngoài, bất giác khẽ thở dài.

Ai bảo là mỗi củ cải có một hố trồng riêng[1] chứ? Rõ ràng là một củ cải mà có tới mấy hố liền. Càng không thể nói tới tình yêu, bao nhiêu chuyện bi hoan ly hợp trên thế gian này đều bắt nguồn từ đó cả.

[1] Tục ngữ của Trung Quốc, ý nói mỗi người có một vị trí, không hơn không kém.

“Vì sao lại là tôi?”, cô khê khàng lên tiếng, “Nói cho tôi biết xem, rốt cuộc thì tôi không biết là hên hay xui, lại khiến cho các hạ để mắt tới?”

Anh bật cười, tiếng cười bị bóp nghẹt nghe rất vui tai.

“Chẳng bằng em nói với tôi, làm thế nào mới có thể giành được tâm hồn của Phùng tiểu thư đây?”

“Tổng giám đốc Cố có bản lĩnh rải tình khắp nơi như vậy, lại thêm cách vung tay hào phóng, từ lâu đã nổi tiếng khắp Hồng Kông rồi”, Ảnh Nhu nói.

“Ồ, em muốn gì?”

Đèn đỏ, anh dừng xe lại, quay hẳn sang nhìn cô bằng đôi mắt sẫm đen: “Ảnh Nhu, tôi luôn cảm thấy em không giống những người con gái bình thường khác, thứ mà em cần không phải là đồ trang sức, áo quần, nhà đẹp xe sang.”

“Phải rồi, đúng là không giống bọn họ, thứ tôi muốn là tập đoàn Cố Thị, sản nghiệp của nhà họ Cố, không biết anh có cho không?”, Ảnh Nhu vừa cười, vừa quay sang nhìn anh, giọng thản nhiên.

Cố Vĩnh Nam nhìn cô không nói gì, dường như muốn nhìn thấu những suy nghĩ thực của cô.

“Ảnh Nhu, em là người phụ nữ đầu tiên dám nói với tôi điều đó”, chiếc xe lại bắt đầu khởi động, anh nhìn chăm chú về con đường phía trước, chậm rãi nói. “Nếu như đó là điều kiện của em, được, tôi cam kết sau này trong di chúc của tôi sẽ có tên em.”

Ảnh Nhu không nói gì, bàn tay cầm chiếc túi xách hơi siết lại, đầu ngón tay trắng bợt ra.

Việc anh có thể nói ra một câu như thế quả thực khiến cho cô kinh ngạc.

Nhưng mà di chúc ư? Quá lâu, cô không biết có chờ được hay không.

Từ trước đến nay người con gái đó, Phùng Ảnh Nhu chưa hề có ý thức chủ động tìm anh.

Nhìn vào màn hình điện thoại im lìm, trong lòng Cố Vĩnh Nam cảm thấy hơi không vui.

Quay đầu nhìn ra bên ngoài cửa xe, anh chợt nhìn thấy một người con gái để tóc dài, mặc áo khoác kaki, nhìn đằng sau trông rất giống cô.

Chau mày, anh cầm chiếc điện thoại vẫn vút ở bên cạnh lên.

“A lô”, Ảnh Nhu nhìn thấy số điện thoại quen thuộc, nhận máy.

“Đang làm gì vậy?”, nghe giọng nói của anh xem chừng không ổn lắm.

“Vừa hết giờ làm, đi ăn cơm ở gần công ty”, cô đáp.

“Ừm”, anh nói một tiếng nhạt nhẽo rồi im lặng.

Thấy máy bên kia lặng thinh một lúc lâu, cô hơi do dự, định lên tiếng thì đột nhiên một tiếng phanh xe chói tai vang lên ngay bên cạnh, liền ngay sau đó là điện thoại bị ngắt, chỉ còn âm báo bận.

Cô bỗng đứng phắt lên.

“Ảnh Nhu?”, giật mình vì động tác đột ngột của cô, mấy người đồng nghiệp đang cùng ăn cơm ngạc nhiên tròn mắt nhìn.

Cầm điện thoại, cô cắn môi, bấm lại số vừa gọi đến.

Hết lần này tới lần khác vẫn là một giọng nữ máy móc. Điện thoại không thông.

“Lái xe kiểu gì thế hả? Đúng là xúi quẩy, ban ngày ban mặt đã say khướt!”, người tài xế giận dữ quát lên, sau đó xuống xe nhặt chiếc điện thoại Cố Vĩnh Nam lỡ tay làm rơi ra từ cửa sổ xe.

Chiếc điện thoại bị bánh xe chèn qua đã vỡ tan, Cố Vĩnh Nam nhận lấy chiếc thẻ Sim mà người tài xế cẩn thận lấy ra từ trong đó, vẫy tay với dáng vẻ mệt mỏi, tỏ ý bảo anh ta lái xe đi.

Cũng được, hoàn toàn yên tĩnh rồi, dù sao thì cũng nghe thấy điện thoại của Phùng Ảnh Nhu không có âm thanh gì, không duyên không có mua lấy cái tức vào mình.

Đổi sang máy điện thoại khác, anh dứt khoát nhập số của cô vào danh sách đen, không gọi cũng không nhận cuộc gọi, không nhìn thấy coi như xong.

Thật khiến cho anh tức giận.

Chiều hôm sau có một số máy lạ gọi tới, đầu bốn bốn, là mã của Anh. Cố Vĩnh Nam tiện tay cầm điện thoại lên nghe.

“A lô?”, một giọng nói nhẹ nhàng quen thuộc vang lên, mang theo một chút bối rối.

Anh đang đi bộ đột nhiên dừng bước lại, những người đi theo phía sau cũng đứng lại theo, nhìn ông chủ của mình không hiểu ra làm sao cả.

“Ảnh Nhu?”, anh ngạc nhiên lên tiếng, bỗng nhiên ý thức được chuyện gì, “Em đang ở Anh, sao em có thể ở Anh được?”

“Tôi đang ở sân bay Heathrow”, cô nói nhẹ nhàng, “Anh không sao chứ?”

“Tôi? Tôi rất khỏe”, anh hơi nghi hoặc.

“Ừm, được rồi.”

“Cái gì được rồi? Được cái gì mà được?”, giọng anh đột nhiên bị đẩy cao lên, những người xung quanh giật thót người, nhìn nhau phỏng đoán xem rốt cuộc đã có chuyện gì mà khiến cho ông chủ kích động đến vậy.

“Rốt cuộc là có việc gì? Sao em lại bay sang đây?”, anh đã không thể nào giữ được giọng nói bình thản vốn có thường ngày nữa.

“Tôi nghe thấy tiếng phanh xe, sau đó điện thoại của anh đột nhiên bị ngắt, không sao gọi lại được nữa... Tôi tưởng rằng anh gặp tai nạn giao thông”, cô im lặng hồi lâu, sau đó mới đáp.

Khoảnh khắc đó trong đầu anh bỗng nhiên trống rỗng, tay cầm điện thoại, toàn thân cứng ngắc, mãi lâu sau vẫn không nói gì, chỉ cảm giác thấy trong ngực có một dòng ấm nóng đang chuyển động với tốc độ nhanh. Anh không sao hình dung được cảm giác xa lạ đó, nó giống như kinh ngạc, mừng vui, cảm động... hoặc là gì gì đó.

“Em đợi anh”, cuối cùng anh cũng tìm lại được tiếng nói của mình, song khi nó bật ra khỏi miệng thì lại hơi khàn đi.

Ảnh Nhu đứng trước bộ điện thoại công cộng, lòng bàn tay cầm ống nghe hơi rịn mồ hôi.

Là đúng kích ư? Là nhân cơ hội để đóng một bộ phim cảm động ư? Vì sao trái tim cô lại đang đập dữ dội thế này? Vì sao trên hành trình bay kéo dài hơn mười tiếng đồng hồ ở độ cao ba mươi ngàn feet, cô cứ trần trọc khó ngủ, còn khi nghe thấy giọng nói của anh lại cảm thấy mắt mình hơi nóng?

Xem kìa, ngay đến bản thân cô cũng cảm động rồi.

Anh ta – chắc chắn cũng như vậy.

7.

Một nụ hôn dài khiến cô bối rối, dòng nước nóng liên tục chảy ra xua đi cái mệt mỏi song vẫn không thể nào giúp cô lấy lại hoàn toàn ý thức sau khi rơi vào vòng tay siết chặt của anh ở sân bay.

Nhìn khuôn mặt đỏ ửng lên trong tấm gương mờ nhòe hơi nước, một nỗi hoảng sợ đột nhiên dậy lên từ nơi sâu thẳm nhất trong trái tim cô. Thu ánh mắt lại, Ảnh Nhu mở cửa phòng tắm bước ra ngoài.

“Xong rồi à?”, người đàn ông vốn đang tựa ở đầu giường uể oải đứng dậy, nhìn cô, khóe miệng thấp thoáng một nụ cười.

“Ừm”, cô gật đầu, không dám nhìn thẳng vào mắt anh.

Mùi nước hoa thoang thoảng trộn lẫn với mùi khói thuốc từ từ bao trùm lấy cô.

Cái nhìn chạm vào làn da trắng như tuyết và cả xương đòn trông cực kỳ quyến rũ lộ ra ở cổ áo choàng tắm, ánh mắt anh trở nên nồng nhiệt.

“Anh Nhu, anh muốn có em.”

Dái tai nóng bừng lên, song bị lưới của anh nghịch ngợm, toàn thân Anh Nhu cứng lại, hơi thở gấp gáp.

Bàn tay anh cũng bắt đầu dạo chơi một cách phóng khoáng, tròn ghẹo.

Trời đất quay cuồng, cô bị anh xô ngã ra giường, cơ thể thon gọn lập tức áp sát bên trên.

“Say yes, sweetie..”, giọng anh nghe đầy huyền hoặc và mang theo một vẻ khàn khàn gợi cảm. Khi đó anh đã không còn dánh vẽ bình tĩnh và nhã nhặn mọi khi, mà đột nhiên trở nên nguy hiểm và ngang ngược vô cùng.

Cô hơi run lên, không thể nào thở nổi, biết rằng anh nhất quyết phải đạt được mới thôi.

Không phải chưa từng nghĩ tới việc thời khắc này sẽ đến, nhưng cô vẫn thấy sợ hãi. Nỗi sợ hãi đó không phải là sợ hãi vì mối quan hệ tình dục xa lạ, mà cô không biết mình sẽ mất đi thứ gì. Nó giống như anh đang cướp đoạt, không chỉ chiếm hữu thể xác của cô mà còn đang nuốt trọn trái tim cô, linh hồn cô.

Mà trái tim cô là thứ cô nhất quyết phải giữ gìn, nếu không thì cô sẽ rơi vào cảnh ngộ vạn kiếp không thể phục hồi.

Những cái hôn của anh dày đặc, áp chặt trên môi cô, không để dư ra một chút nào, nồng nhiệt tới mức khiến cô choáng váng.

Nỗi đau về thể xác nhắc nhở cô về sự tồn tại không thể xem thường của anh, nước mắt đột nhiên mờ nhòe, cô bướng bỉnh cắn chặt môi, không phát ra một tiếng rên rỉ nào.

Từ ngày đó trở về sau, có một số chuyện đã không còn giống như lúc trước.

Dù thế nào thì cũng không thể quay về quá khứ nữa rồi.

Hoặc là kể từ ngày đó, khi cô xuất hiện trước mặt anh với âm mưu đã ấp ủ bao ngày, bánh xe số phận đã lặng lẽ khởi động.

“Anh Nhu, em có thích ở bên anh thế này không?”, sự im lặng mà cô cố công nhẫn nhịn khiến anh tức giận, khi ham muốn của cô lên tới đỉnh điểm, anh dừng lại một cách tàn nhẫn rồi thì thầm khe khẽ bên tai cô.

Cô thở gấp, sự mất mát không gọi được tên khiến cô lo lắng và bối rối, chỉ có thể bám chặt lấy hai cánh tay anh, nhìn anh với vẻ xót xa.

Anh hài lòng đi vào một cách trọn vẹn, điên cuồng cướp đoạt sự ngọt ngào của cô. Khi đã hoàn toàn chìm đắm, anh vẫn phải đưa cô đi cùng. Bất kể là thiên đường hay địa ngục, anh đều bắt cô phải đi theo.

“Anh Nhu, em là của anh, đừng có nghĩ tới chuyện chạy trốn...”, đúng vào thời khắc đam mê lên đến đỉnh, anh thì thầm vào tai cô lời tuyên thệ nhẹ nhàng nhưng ngang ngược, khiến cô đột nhiên không lạnh mà run.

“Buổi tối em muốn ăn sườn bò, có được không?”

Mở cửa ra, Anh Nhu nghe thấy cô trợ lý đang nói chuyện điện thoại.

“Được, vậy tới lúc đó gặp... Em yêu anh.” Sau một lời yêu thương dịu ngọt, cô ta dập máy.

Em yêu anh.

Anh Nhu đi thẳng về phía trước, trong lòng vẫn cứ bập bùng ba chữ đó.

Ở bên nhau hơn một năm, Cố Vĩnh Nam vẫn là skywalker, chẳng mấy khi ở Hồng Kông, còn công việc của cô cũng rất bận, thực ra những lần gặp nhau không được là bao. Dù họ vẫn giữ quan hệ tình nhân cực kỳ ăn khớp, nhưng dường như cả hai bên đều như đã thỏa thuận ngầm nên câu “anh yêu em” mà người khác nói ra dễ dàng như cơm bữa thì cô chưa từng nói một lần nào, và anh cũng vậy.

Như thế cũng tốt thôi.

Chuông điện thoại reo, nhìn vào dãy số trên màn hình, cô đi ra cuối hành lang rồi nhấn nút nghe.

“A lô, nói đi”, cô lên tiếng, giọng bình tĩnh.

“Phùng tiểu thư, tôi chỉ muốn nhắc nhở một chút, ngày mai là ngày giao dịch của chúng ta, cô đừng có làm cho tôi thất vọng đấy.”

“Đây không phải là lần đầu tiên chúng ta làm ăn với nhau, ông Lưu, chín giờ tối mai gặp ở chỗ cũ”, nói xong, không đợi đối phương trả lời, cô đã dập máy.

Qua cửa sổ sát sàn có thể trông thấy núi Thái Bình ở cách đó không xa.

Đột nhiên nhớ tới ngày hôm đó đứng trên đỉnh núi nhìn mặt trời lặn, ánh hoàng hôn nhuộm đỏ cả những tòa cao ốc ở khu Central, vẻ đẹp chói lòa khiến người ta không thể mở được mắt ra.

Bầu trời xanh xám dần dần tối lại, màu hoàng hôn bao phủ khắp nơi, một ai đó thì thầm bên tai cô, Ảnh Nhu, em đã bao giờ ngồi trên máy bay khi trời chạng vạng hay chưa? Bên ngoài cửa sổ, sẽ thấy ánh sáng ở đường chân trời bùng nổ như pháo hoa, tuyệt đẹp... Lần sau, chúng ta sẽ cùng ngắm.

Ảnh Nhu, Ảnh Nhu.

Lúc thì thầm khe khẽ như dỗ dành, lúc thì cao giọng gọi, tới lúc cô quay người lại thì phát hiện ra sau lưng mình không có một ai, mới ngờ rằng không hiểu có phải mình đã bị ảo giác hay không.

Có lần cô bừng tỉnh dậy trong giấc mộng giữa đêm khuya, lại ngồi trong bóng tối, cảm thấy mờ mịt không biết phải làm gì. Cô tưởng như mình đang đi tới một vực thẳm vô hình, không ai có thể giữ cô lại, cứu giúp cô. Trên thế gian này có rất nhiều chuyện không công bằng, giống như chơi một canh bạc mà biết chắc sẽ thua, mà trong số mệnh của chúng ta thì luôn có những nỗi đau và cả những sự bất ngờ không sao nắm bắt được.

Giấc ngủ chập chờn, đột nhiên cảm giác thấy có người vuốt nhẹ lên khuôn mặt cô. Ảnh Nhu giật mình mở to mắt, đang định vùng vẫy thì nghe thấy giọng nói quen thuộc vang lên trên đầu mình.

“Ảnh Nhu, là anh đây.”

Khoảnh khắc đó, cô đột nhiên cảm thấy tim mình đau nhói.

“Anh về rồi à?”, khó khăn lắm cô mới lấy lại được giọng nói của mình.

“Ừm, anh nhớ em”, câu trả lời đơn giản của anh làm cho cô ngạc nhiên ngẩng đầu lên. Đón chờ cô là một nụ hôn ngang ngược nhưng mãnh liệt.

Đêm nay anh có điều gì đó không bình thường lắm.

Khẽ thở gấp, cô vùi mình vào lòng anh, nghe thấy nhịp tim anh đập có vẻ nhanh hơn.

“Em có yêu anh không, Ảnh Nhu?”, anh đột nhiên lên tiếng.

Cô bất ngờ sững người lại – đây là lần đầu tiên anh hỏi thẳng cô như vậy.

“Trả lời anh đi, Ảnh Nhu”, ngón tay dài để dưới cằm, anh nâng khuôn mặt cô lên, bắt cô phải nhìn thẳng vào mắt anh.

“Anh không thể đòi hỏi ở em nhiều hơn”, cô mím mím môi, cuối cùng cũng trả lời, cảm thấy như cổ họng đắng ngắt.

“Nếu như anh chấp nhận trả giá, liệu có phải sẽ nhận được sự đền đáp xứng đáng không?”, anh hỏi.

“Em không hiểu ý anh”, cô bắt đầu hoảng sợ, muốn trốn chạy theo bản năng.

Cô không muốn bị sự quyến rũ và ám áp của anh ảnh hưởng tới mình nhiều hơn, càng không muốn để cho anh thăm dò được tâm tư của cô. Lúc này, đừng nói gì với cô, đừng hiểu cô, cũng đừng đến gần...

Cảm giác lạnh lẽo ở những đầu ngón tay cùng với câu nói tiếp ngay sau đó của anh gây sốc tới mức cô như hồn xiêu phách lạc.

“Anh Nhu, em lấy anh nhé.”

“Không!”, khi ý thức quay trở lại, cô kêu lên kinh ngạc theo tiềm thức, hoảng sợ tránh người ra.

Trong mắt lóe lên một sự phẫn nộ, anh nhìn cô chăm chăm, nét mặt trầm hẳn lại.

“Vì sao?”, anh hỏi. “Anh Nhu, vì sao em lại nói không, vì sao em không chấp nhận lấy anh?”

“Anh đừng nói đùa nữa, em thì có đức hạnh gì, bản lĩnh gì?”, cô cố gắng để lộ ra một nụ cười nhẹ nhõm, nhưng cố thể nào cũng không sao cười nổi, ngay cả đến giọng nói cũng trở nên khô khốc. “Phải trả giá cho việc ly hôn lớn đến thế nào anh cũng quá rõ rồi.”

“Trả giá?”, anh nhìn cô, đôi mắt sâu hút không thấy đáy. “Chẳng phải bất kể việc gì cũng phải trả giá hay sao? Biết bao nhiêu người khác thêm muốn vị trí Cố phu nhân, nhưng em thì lại tránh như tránh rắn độc, em đúng là đặc biệt thật đấy, Anh Nhu ạ.”

Khi cô còn chưa cảm nhận được hết những ý sâu xa ngầm ngấm ẩn chứa trong lời nói đó, nụ hôn của anh đã rơi xuống, mang theo một ham muốn tình dục dữ dội, chiếm lĩnh cô hoàn toàn, hết lần này tới lần khác tấn công vào linh hồn cô.

Cô thở hổn hển, khóc lóc, rên rỉ... lạc mất mình trong vòng tay ôm siết cháy bỏng của anh. Khi mười ngón tay của họ đan cài vào nhau, thứ kim loại lạnh ngắt trên ngón áp út cũng được truyền hơi ấm, dường như gắn liền vào với da tay, không thể nào tháo được ra.

Đã chìm đắm tới mức này, coi như đã mắc phải tội phụ tình.

Thế nên cô không muốn yêu anh, tình cảm mà mình bỏ ra thì ngày sau sẽ trở thành mũi dao nhọn quay ngược lại, khiến người cảm nó bị thương.

Mà cô lại biết rõ rằng cô tuyệt đối không yêu được người đàn ông này.

8.

“Xin hỏi cô đi đâu?”, tài xế taxi do dự nhìn người phụ nữ không nói một lời sau khi ngồi vào trong xe.

Khuôn mặt cô hơi xanh xao, vẻ mặt ngơ ngác.

“Khách sạn Châu Tế, số 18 đường Salisbury”, Anh Nhu khẽ đáp, cảm giác thấy những ngón tay mình đang bấm chặt vào lòng bàn tay tới mức đau nhói.

Tựa vào lưng ghế với vẻ mệt mỏi, cô nhắm mắt lại, không chú ý đến việc trên bậc thềm tòa cao ốc cách đó không xa lăm có một bóng người lặng lẽ đứng nhìn theo chiếc taxi cô vừa vào.

Ngày thứ ba ở Spoon không đông lắm, người phục vụ dẫn cô vào vị trí gần cửa sổ, nhìn ra bên ngoài, màn đêm đã ập đến, cảng Victoria đẹp không tả xiết.

Thứ dễ thấy nhất trên đời này là danh và lợi. Còn thứ khó có được nhất, chính là cảnh đẹp trong ngày.

Gọi một ly trà, cô lấy cuốn sách trong túi ra đọc, cuốn “Kinh Thánh” bản tiếng Anh được bọc bìa da, là di vật mà cha cô để lại. Những trang giấy đã ố vàng, đọc dưới ánh đèn mờ ảo nó bỗng đem đến cảm giác không chân thực.

Truthful lips endure forever, but a lying tongue lasts only a moment.

Những lời nói thật sẽ đạt được sự vĩnh hằng. Còn lời nói dối chỉ tồn tại được trong phút chốc.

Vì sao chúng ta phải nói dối? Bởi vì sự thực luôn luôn là tàn khốc nhất, một khi nói ra, tất cả sẽ tan biến như khói mây.

Một bóng đen trên cao đổ xuống, cô ngẩng lên, đột nhiên sững người, không nói được lời nào.

“Anh Nhu, người em đang đợi sẽ mãi mãi không bao giờ đến nữa.”

Cố Vĩnh Nam ngồi xuống ghế đối diện, nhìn cô bằng đôi mắt sẫm đen.

“Xin hỏi ông uống gì?”, nhân viên phục vụ hỏi.

“Ở đây có thứ gì mà uống vào làm cho người ta không giận dữ và khó chịu không?”, anh nhìn nhân viên phục vụ, cười ảm áp, song Ánh Nhu lại cảm thấy toàn thân lạnh ngắt.

“Vậy thì có lẽ ông nên uống rượu”, người bồi bàn cười nói, chỉ coi anh như một vị khách hơi hài hước.

“Được, Dry Martini, cảm ơn.”

Sau khi nhân viên phục vụ đi khỏi, sự im lặng khác thường xoay chuyển giữa hai người bọn họ.

“Đang xem gì thế?”, anh cầm lấy cuốn sách trong tay cô, lướt qua một lượt rồi trả lại, cười như hơi giễu cợt: “Kinh Thánh à? Ánh Nhu, chỉ có chúng ta mới cứu rồi được chúng ta thôi.”

“Phải”, cô khê khàng đáp.

“Nếu như không phải là do Trương Mộng Như rảnh rỗi tới mức muốn theo dõi em để tìm chứng cứ, sau khi bắt gặp em và người đàn ông xa lạ đó gặp nhau đã tưởng mình vớ được ‘quân gian’, chụp ảnh đưa lại cho anh để uy hiếp, thì anh cũng không ngờ em lại làm tài khoản của anh bốc hơi con số lớn tới như vậy.”

Giọng nói của anh bình tĩnh như đang nói về chuyện thời tiết. Biểu cảm trên khuôn mặt đẹp trai hết sức bình thường, chỉ có đôi mắt là lạnh lẽo tới mức ghê người.

“Phùng Hách là bố em”, cô siết chặt cuốn Kinh Thánh, những ngón tay trắng bệch ra, dường như điều đó có thể giúp cô có thêm dũng khí.

“Anh đã biết rồi”, anh chậm rãi nói. “Thế nên em xuất hiện trước mặt anh, lúc gần lúc xa dụ dỗ anh, sau đó ở lại bên cạnh anh, thỉnh thoảng làm ra vẻ dịu dàng tha thiết, còn người đàn ông mà hôm nay em gặp có khả năng đánh một đòn chí tử vào anh nhờ những thông tin mà em cung cấp ư?”

“Phải”, Ánh Nhu ngẩng đầu lên nhìn Cố Vĩnh Nam, trái tim đau nhói. “Từ trước đến nay em chưa từng yêu anh.”

Hồi đó anh hoàn toàn có thể bỏ qua cho bố cô, nhưng anh đã không làm vậy, với tham vọng nắm được quyền lực lớn trong tay, anh đã vội vàng đánh đông dẹp bắc, muốn chứng minh bản thân mình cho người khác thấy, thế nên hoàn toàn không quan tâm tới việc bức người đến đường cùng.

Khi đó vẻ mặt của anh đột nhiên như bị phủ lên bởi một đám mây mù nặng chịch, dù anh vẫn cười khi nói, nhưng giọng nói lại lạnh lùng đến khủng khiếp: “Anh đã từng nói là anh yêu em chưa nhỉ?”

“Rất vui ở điểm đó... Chúng ta có thể đạt được thỏa thuận chung”, sắc mặt cô nhợt nhạt, nhưng giọng nói vẫn trấn tĩnh.

Khi người bồi bàn mang rượu lên, anh cầm chiếc ly trong tay uống một hơi cạn sạch.

“Tôi từng cho em một cơ hội, Ánh Nhu”, không nhìn cô mà nhìn vào chất lỏng sóng sánh bên trong ly rượu, anh thấp giọng nói.

Cô không nói gì, cười tự giễu chính mình, tự đọc được câu trả lời trong ánh mắt anh.

Ánh Nhu, em lấy anh nhé.

Sự nhiệt thành và câu nói bất thường của anh trong đêm hôm đó, hóa ra là thăm dò chứ không phải thật.

“Tôi cũng không lấy làm lạ.”

Là cô đang nói ư? Sao giọng nói lại trống rỗng như vậy?

“Không ngờ tôi cũng có lúc bị phụ nữ làm cho quay như chong chóng”, giọng nói lạnh đến thấu xương, anh nâng cốc hướng về phía cô, “Phùng Ánh Nhu, tôi kính cô một ly.”

“Có lẽ cô cũng biết, không tính đến kế hoạch chết yểu ngày hôm nay, thì tất cả những việc cô đã làm khi trước cũng đủ để cô phải ngồi trong tù đến mười năm”, đặt ly rượu xuống, anh nhìn thẳng vào cô. “Thực sự không biết là cô dũng cảm hay ngu ngốc nữa.”

“Tôi cũng đã sớm nghĩ đến hậu quả”, cơ thể cô khẽ run lên dù khó nhận thấy, nhưng vẫn cố giữ thẳng lưng, “Những tổn thất mà anh có thể nhìn thấy chỉ là trên giấy tờ thôi, tôi đảm bảo rằng món quà lớn mà sau này anh nhận được từ tôi sẽ đủ để khiến cho tập đoàn Cổ Thị khắc cốt ghi xương.”

Anh đột nhiên ngược mắt lên, khi ý thức được điều gì, sắc mặt đột ngột trở nên u ám.

“Được, được lắm...”, anh nghiêng răng cười lạnh lẽo, nhìn cô, cảm thấy ngực hơi đau. “Cô đã đối xử với tôi như vậy, tôi chắc chắn cũng phải đền đáp có đúng không?”

“Tôi sẽ đi tự thú”, cô nói nhẹ nhàng.

“Vậy còn mẹ cô thì sao?”

“Bà ấy tự biết chăm sóc được bản thân.”

“Cho dù bà ấy đã bị ung thư?”, câu nói lạnh lùng của anh ngay lập tức đánh trúng trái tim cô.

“Anh đang nói lung tung gì thế?”, cô ngạc nhiên nhìn anh.

“Tôi đã điều tra hết tất cả thông tin về cô, đương nhiên bao gồm cả mẹ cô”, anh chậm rãi nói, từng lời như cắt vào thịt da cô. “Trước đây bà ấy đã giấu cô đi làm xét nghiệm, tôi nghĩ chắc bà ấy không nói kết quả với cô nhỉ.”

“Em còn có thể mất mát nhiều hơn hay sao, Ảnh Nhu? Đương nhiên, em có thể bỏ mặc bà ấy không quan tâm đến, cố chấp ra tòa, đấy là việc của em”, giọng anh mềm mỏng song lại lạnh thấu xương.

Cô nhìn anh, môi cắn chặt tới mức trắng bệch, vành mắt đã đỏ hoe.

“Em khiến anh thất vọng quá đấy, Ảnh Nhu”, anh đưa tay kéo ngón tay cô, tháo chiếc nhẫn ở ngón áp út ra, “Đeo ở đây không hợp với em.”

Một nụ cười lạnh ngắt hiện lên trên khóe miệng, anh đeo chiếc nhẫn đó cho cô vào ngón trỏ.

Cô tháo phắt ra, vứt xuống đất.

“Em chỉ có một sự lựa chọn duy nhất, Ảnh Nhu, đó là từ chức, trở thành người tình của anh”, Cố Vĩnh Nam nhìn cô, trong ánh mắt là một sự tàn nhẫn. “Từ trước đến nay thế giới này vốn thuộc về kẻ mạnh, em muốn chạy trốn khỏi anh, cũng được thôi, hoặc là đợi mẹ em chết, hoặc là chờ anh chết.”

Anh đứng dậy, cúi người xuống một cách thanh nhã, khẽ khàng hôn lên môi cô một nụ hôn lạnh lẽo vô cùng.

Sau đó, anh quay người bỏ đi không chút vắn vờ.

“Thưa cô, nhẫn của cô phải không ạ?”, một nữ phục vụ đi qua, nhặt chiếc nhẫn lên đưa lại cho cô, nói với giọng không khỏi ghen tị, “Của Chaumet cơ mà, đẹp mà lại đắt tiền thế.”

Cô nói cảm ơn, nước mắt đột nhiên trào ra, rơi lã chã trên trang sách đang để mở.

Cô cố gắng ngăn lại nhưng không sao ngăn nổi, trong lòng đau như bị kim châm, còn màn đêm mệnh mang ở bên ngoài kia như đang dần dần nuốt chửng lấy cô.

Forgive us our debts, as we also have forgiven our debtors.

Tha thứ cho tội lỗi của chúng ta, cũng như chúng ta tha thứ cho tội lỗi của mọi người.

Anh từng cho em cơ hội, Ảnh Nhu.

Anh nói vậy.

Cô cũng từng nghĩ đến việc cho cả hai một cơ hội.

Nhưng đã không còn kịp nữa rồi.

9.

Gần một phần ba dữ liệu về khách hàng quan trọng trên Market Watch[1] bị rò rỉ, MV gặp phải nguy cơ khủng hoảng niềm tin lớn chưa từng có trong lịch sử, giá cổ phiếu liên kết của tập đoàn Cổ Thị cũng giảm mạnh.

[1] Trang web thông tin tài chính cung cấp các tin tức kinh doanh, phân tích và dữ liệu thị trường chứng khoán quốc tế.

Tờ báo mở rộng đặt trên bàn, ở trang kinh tế là một dòng tít cực kỳ bắt mắt, kèm theo một bài báo viết không tiếc mực.

Ở giữa có đăng kèm một bức ảnh là khuôn mặt xoay nghiêng của một người chụp được giữa đám đông. Khoảng cách hơi xa nên không nhìn rõ về mặt anh ta, chỉ có điều bao quanh cơ thể đó là một vẻ lạnh lùng dường như có thể tỏa ra cả bên ngoài trang báo.

Phùng Ảnh Nhu, sự việc đã tới mức này, mà có thấy vui sướng chút nào không?

Cô tự hỏi lòng mình, cầm tách trà trên bàn lên, sự chênh lệch nhiệt độ khiến cô cảm thấy sự lạnh giá ở những ngón tay.

Vì sao trong lòng cô vẫn cảm thấy một sự hoang vu và đáng chất?

“Thưa bà, thưa bà”, bên ngoài hành lang vọng đến tiếng bước chân hỗn loạn, cô nghe thấy tiếng vú Hà gọi liên tục, giọng đầy lo lắng.

Cánh cửa thư phòng bị người ta xô mạnh, Ảnh Nhu chậm rãi ngẩng đầu lên, nhìn thấy một người phụ nữ cao tuổi ăn mặc sang trọng, bên cạnh bà là Trương Mộng Như.

Biết là chuyện gì, cô bình tĩnh gật đầu chào: “Bá mẫu, Cố phu nhân.”

“Ta không phải là bá mẫu gì của cô”, sắc mặt người phụ nữ đầy giận dữ. “Vừa nhìn đã thấy bộ mặt hồ ly tinh, không biết liêm sỉ.”

“Vú Hà, phiền bà pha một ấm trà mang lên”, cô tự cười giễu, sau đó nhẹ nhàng lên tiếng.

“Đây là chỗ của con gái ta, cô còn tự coi mình là chủ nhân hay sao? Cút ngay bây giờ cho ta!”, người phụ nữ đó nhìn về mặt phẳng lặng không hề thay đổi của cô, giận tới mức toàn thân run lên bần bật.

“Mẹ”, Trương Mộng Như đỡ lấy bà kịp thời, nhẹ nhàng khuyên can.

“Xin lỗi bác, thứ lỗi vì cháu không thể làm điều bác muốn, là con trai bác ‘ra lệnh’ cho cháu phải đợi ở đây”, Ảnh Nhu trả lời.

“Thưa bà, bà uống chút trà mát cho bớt giận...”, giọng nói của vú Hà đột nhiên biến thành một tiếng kêu kinh hãi, Ảnh Nhu chỉ thấy một ánh sáng trắng vụt qua trước mắt, trán đột nhiên đau nhói.

Chiếc cốc sứ vỡ tan tành trên mặt đất, vương lại một chút nước trà.

“Cô có sao không?”, vú Hà vội vàng chạy tới xem vết thương của Ảnh Nhu.

“Vú Hà!”, mẹ Cố Vĩnh Nam nghiêm giọng quát, hoàn toàn không quan tâm đến việc mình đã ra tay quá mạnh.

Ảnh Nhu bướng bỉnh cắn môi, cố kìm nén cảm giác choáng váng và cả cơn đau khủng khiếp khi đó.

“Có chuyện gì ở đây vậy?”, một giọng nói thấp trầm vang lên ở cửa ra vào, người đang sải bước đi tới là Cố Vĩnh Nam.

Anh đã nhìn thấy vết thương trên trán Ảnh Nhu, một vết bầm không nhỏ đang rớm máu. Mày cau lại, anh nhìn sang mẹ mình: “Mẹ, mẹ đến đây làm gì?”

“Mẹ không đến, nếu như mẹ không đến thì nhà họ Cố đã bị con hồ ly tinh đó làm cho tán gia bại sản rồi”, bà Cố giận dữ nói.

“Là cô nói với mẹ à?”, Cố Vĩnh Nam lạnh lùng nhìn vợ, Mộng Như không nói gì như mặc nhiên thừa nhận.

“Sao hả, con còn định bảo vệ cho nó chắc?”, mẹ Cố Vĩnh Nam trợn mắt lên chất vấn, “Nếu không phải vì con đàn bà này, công ty mà con vất vả lắm mới tạo dựng được sao lại gặp nguy cơ lớn như hiện nay chứ? Lại còn liên lụy đến cổ phiếu của tập đoàn Cố Thị giảm mất một nửa, con có biết các chú bác bây giờ đang bàn tán gì không? Con làm sao xứng đáng với bố con đây?”

“Mẹ”, sắc mặt anh u ám, mạch máu trên trán nổi hằn lên, “Con biết phải làm thế nào, con sẽ nói rõ tất cả với mọi người trong Cố Thị, mẹ đừng có đến đây nữa.”

Bốp.

Một cái tát mạnh vung lên trên má Cố Vĩnh Nam, khiến lòng Ảnh Nhu cũng run lên theo đó.

“Con bị mê muội rồi hả Nam? Chuyện đã đến thế này rồi mà còn muốn che chở cho con đàn bà đó ư?”, mẹ Cố Vĩnh Nam không thể tin nổi, buông lời trách mắng.

Vết đỏ xuất hiện trên khuôn mặt đẹp trai trắng trẻo của Cố Vĩnh Nam, thậm chí máu còn rịn ra ở khóe miệng. Anh đưa tay lên gạt đi một cách bất cần, nhìn mẹ mình nói thản nhiên: “Mẹ, bao nhiêu năm như vậy, mẹ thấy con quan tâm đến một người phụ nữ được bao nhiêu lần? Ngay cả con dâu của mẹ cũng không ngoại lệ. Còn như Phùng Ảnh Nhu... Mẹ yên tâm, đợi cô ấy trả hết nợ cho con, tự nhiên con sẽ để cho cô ấy cút đi thật xa.”

Từng chữ từng từ anh nói khê khàng nhưng lạnh lẽo, tới nỗi từng người trong gian phòng đó đều ngẩn ra tại chỗ. Ảnh Nhu nhìn anh, đột nhiên cảm thấy ngực mình như bị thứ gì đó nặng nề chèn qua, đau không kể xiết. Khoảnh khắc đó, toàn thân cô lạnh ngắt.

“Giờ đây xin mọi người hãy đi hết đi, con rất mệt, muốn nghỉ ngơi rồi”, anh ngẩng đầu lên, trên mặt là một sự mệt mỏi và chán chường khó giấu, “Vú Hà, tiễn họ đi.”

Mẹ Cố Vĩnh Nam muốn nói gì lại thôi, cuối cùng sầm mặt bỏ đi cùng Trương Mộng Như.

Gian phòng trở lại vẻ yên tĩnh lúc đầu. Ánh tịch dương xuyên qua cửa sổ sát sàn chiếu thẳng vào trong, khiến cho cơ thể cũng ấm nóng lên.

Ảnh Nhu đứng nguyên tại chỗ không động đậy, cảm giác thấy trong đáy mắt mình có thứ gì đó đang tan chảy vì hơi nóng đó và sắp sửa rơi xuống. Cô bối rối nhắm mắt vào.

“Em khóc à?”, giọng nói điềm nhiên vang lên bên tai, mang theo một vẻ mỉa mai và mệt mỏi. “Thu nước mắt của em lại, đối với tôi nó chẳng đáng giá đến một xu.”

Lời nói của anh vẫn tàn khốc, nhưng ngón tay khê khàng chạm vào vết thương trên trán cô lại như mang một ảo giác hết sức nhẹ nhàng.

Cô ngược mắt lên, nhìn thẳng vào đôi mắt đen sẫm của anh.

“Vú Hà”, anh lên tiếng, khuôn mặt không bộc lộ chút cảm xúc nào.

Vú Hà bưng một chiếc khay lên, trên đó để hộp tăm bông và thuốc, băng gạc và băng keo.

“Để xuống đi”, anh nói, sau đó đưa tay cầm lấy một chiếc tăm bông, tự tay xử lý vết thương cho cô.

Ảnh Nhu sững sờ nhìn anh, ngay lúc đó cơ thể không sao động đậy được.

Nhưng anh không nhìn cô, động tác rất nhẹ, rất dịu dàng, dường như mỗi lần đều vô cùng cẩn thận, dốc hết tâm trí của mình.

“Tâm nguyện của em đã đạt được rồi, có vui không?”, anh hỏi, giọng nói bình thản không gợn chút sóng gió nào.

Ảnh Nhu cắn môi, không nói gì.

Anh nhìn vẻ mặt bướng bỉnh của cô, tự cười giễu mình.

Chính là vẻ mặt này, giống như hôm gặp lần đầu tiên ở câu lạc bộ cưỡi ngựa, anh đứng từ xa trông lại, thấy cô thờ ơ không thèm để tâm đến chuyện ồn ào kia. Chính nó đã khiến trái tim anh rung động.

Nếu như không có lần gặp gỡ bất ngờ đó, nếu như hai mắt không gặp nhau... Nhưng không biết tất cả đều là do cô cố tình sắp đặt.

Ánh mắt của Ảnh Nhu dừng lại trên đôi môi đẹp dễ của anh. Ở khóe miệng vẫn còn rịn ra chút máu.

Cô không tìm được, đưa tay lên, song đã bị anh hất ra nhẹ nhàng và xa lánh.

“Cố...”, cô cố gắng để thốt lên một lời từ cổ họng khô khốc của mình, nhưng không được, cuối cùng vẫn không thể nói được một tiếng nào.

Anh vứt băng gạc trong tay xuống, lui người bỏ đi, không nhìn cô thêm một lần nào nữa, cũng không để ý đến cô.

Nước mắt cuối cùng cũng không sao kiềm chế nổi, ào ạt tuôn ra. Ảnh Nhu cúi đầu, quyết liệt lau đi.

Cô không sai, mà nếu như có sai thì cũng không hối hận, nếu có hối hận thì chứng tỏ là tất cả những việc cô làm lúc trước đều sai. Như vậy thì sẽ không cách nào chứng minh được là mình đúng nữa.

Sự vướng víu vào nhau đó rốt cuộc là kiếp nạn của cô hay sự bất hạnh của anh? Những nụ cười, lời thì thầm, lặng lẽ, những nụ hôn từng có ấy – thời gian sẽ quét sạch đi tất cả tình cảm, bất kể đó là yêu hay hận. Cả hai đều bướng bỉnh tới mức khinh miệt sự âm áp mà người kia bố thí, chẳng bằng để cho linh hồn đó mù quáng đi, không còn ước mơ tới ánh sáng nữa.

Chắc chắn sẽ có một ngày như thế, trong sự mệt mỏi vô cùng, sẽ đắm chìm giữa cuộc đời này, cả hai không còn nợ gì nhau nữa.

10.

Chuyến bay Hồng Kông – London.

Bên ngoài cửa sổ máy bay là một màu đen sẫm, Ảnh Nhu mở to mắt nhìn ra song vẫn không thể nào nhìn thấy thứ gì. Cảm giác tuyệt vọng biết bao, hết như cuộc đời cô vậy. Không nhìn thấy con đường phía trước, cũng không thể nào tự do tự tại mà bước đi.

Tiếng ho khe khẽ vang lên bên cạnh, cô quay đầu lại.

Cổ Vĩnh Nam bật đèn cá nhân đọc tài liệu, ánh đèn vàng hắt lên trên khuôn mặt với những đường nét rõ ràng của anh, phác thảo nên vẻ mặt đầy nghiêm túc và cả bóng đen mờ mờ bên dưới mi mắt.

Phần lớn hành khách trên máy bay đều đã ngủ, mà số khách ở trong khoang hạng sang vốn cũng không nhiều, nên khi đó cực kỳ yên tĩnh. Thỉnh thoảng anh dùng bút vạch gì đó lên trang giấy, phát ra âm thanh sột soạt.

“Em nhìn đã đủ chưa?”, anh đột nhiên lên tiếng, vẫn không nhìn sang cô, nhưng giọng nói thấp trầm hơi có vẻ khàn.

“Liệu có phải anh bị cảm không?”, cô khe khẽ hỏi.

“Không sao”, anh cầm cốc nước ở bên cạnh lên uống một ngụm, hơi cau mày, “Sao lạnh thế này? Điều hòa đang để chế độ lạnh à?”

Ảnh Nhu cảm thấy hơi có chút bất thường, không nghĩ ngợi gì liền đưa tay lên kiểm tra trán anh.

22. Chương 22

Nóng đến ghê người.

Cô giật thót người, mới chú ý đến sắc mặt anh cũng đã hơi ửng đỏ: “Anh đang sốt rồi.”

“Đừng xem tài liệu nữa, để em gọi tiếp viên.”

Cô đưa tay ấn tay anh xuống, ngăn không cho anh tiếp tục làm việc, sau đó nhanh chóng nhấn nút gọi tiếp viên.

Khi quay đầu lại, mới thấy anh đang nhìn cô với vẻ mặt kỳ cục, ánh mắt cũng có đôi chút khác thường.

Cô còn không kịp để ý đến những điều này mà quay sang mô tả tình trạng của anh cho nữ tiếp viên vừa chạy đến.

Còn anh không nói gì, chỉ nhìn cô chăm chăm bằng đôi mắt đen sâu thẳm, nhìn bộ dạng vội vàng của cô khi nói, nhìn vẻ lo lắng hiển hiện trên vàng trán của cô.

Uống thuốc xong, anh nhắm nghiền mắt, nghe thấy tiếng thở khê khàng vang lên bên cạnh.

Lại mở mắt ra, anh nghiêng đầu nhìn sang cô, nhìn thẳng vào đôi mắt trong veo đó.

“Sao em không ngủ?”, anh hỏi.

“Ở trên máy bay kiêng uống thuốc, tiếp viên nói cần em quan sát liên tục tình trạng của anh”, cô đáp.

“Em định không ngủ chút nào, cứ thức vậy trông tôi à?”, anh nhìn cô hỏi tiếp.

“Ừm”, cô gật đầu, nhìn tránh đi chỗ khác với vẻ mặt tự nhiên.

Cố Vĩnh Nam quay đầu đi rồi tiếp tục nhắm mắt lại, không nói thêm gì nữa.

“Không việc gì phải tốt bụng chăm sóc tôi như vậy, nếu như tôi thực sự có xảy ra chuyện gì, thì em có thể rời khỏi tôi, được tự do rồi”, khi cô cho rằng anh đã ngủ, đột nhiên anh lại lên tiếng.

“Em biết”, cô im lặng một lúc, sau đó khê khàng, “... Nhưng em không muốn.”

Không muốn gì? Anh rất muốn hỏi cô là không muốn anh xảy ra chuyện gì, hay không muốn rời khỏi anh, không muốn được tự do?

Từ nhỏ anh đã sống trong sung sướng, được nuông chiều, môi trường dạy dỗ tốt đã biến anh thành một người nho nhã và lịch thiệp, làm việc gì cũng không để sai sót một chút nào. Nhưng đó chỉ là ở bên ngoài, cảm giác vượt trội có từ lúc được sinh ra khiến cho anh không biết cách tìm hiểu, quan tâm đến cảm xúc hỷ nộ ái ố của người khác, bởi phần lớn thời gian là người khác phải lựa ý hòa theo anh.

Ngay cả đối với Trương Mộng Như, người vợ anh chưa hề biết mặt trước khi được bố lấy về cho, anh cũng chưa từng cảm thấy có gì không thỏa đáng, bởi đó chỉ là một thủ đoạn để anh thực hiện được mục tiêu chính đáng của mình.

Từ trước đến giờ anh chưa từng biết mùi vị của việc suy tính thiệt hơn ột người khác là như thế nào, cho đến khi anh gặp Phùng Ảnh Như.

Cô khiến anh mê đắm, nhưng cũng đem đến cho anh một nỗi nhọc lớn lao. Những tháng ngày này anh phải cố gắng chuyển xoay tình thế, gần như vắt kiệt cả thể chất lẫn tinh thần.

Anh hận cô, cô đã khiến cho anh thất vọng đến vậy, nhưng anh cũng không thể nào buông tay. Hai người cầm hận lẫn nhau lại ở bên nhau sớm tối, đây đúng là một câu chuyện mĩ mai đến chừng nào.

Có lẽ do tác dụng của thuốc nên anh cảm thấy rất mệt, ý thức dần dần nặng nề, thực sự là mệt vô cùng.

Chỉ ngửi thấy mùi nước hoa như có như không trên người cô len lỏi vào trong hơi thở của anh, yên tĩnh và dịu nhẹ.

Ảnh Như ngẩn người ra nhìn anh. Từ vẻ mệt mỏi trên vàng trán có thể thấy những ngày qua anh đã vất vả đến thế nào.

“Cố Vĩnh Nam”, cô gọi anh, giọng cực nhẹ, cực nhẹ. Giống như muốn gọi cho anh tỉnh dậy, nhưng lại giống như sợ anh nghe thấy.

Anh không đáp lại, đã chìm sâu vào giấc ngủ, khuôn mặt đẹp đẽ vùi trong bóng tối của tấm chăn.

“Xin...”, còn hai từ nữa nghẹn lại nơi cổ họng, cô đột nhiên nín bật, cảm thấy trong lòng chua xót.

Quang cảnh buổi chiều ngày hạ ở London rực rỡ hết như miêu tả trong tiểu thuyết của Jane Austen vậy.

Cửa kính khung gỗ sồi kéo suốt từ sàn đến trần, những đóa hoa màu vàng nhạt leo lên bậc cửa, ánh mặt trời lười nhác. Một tấm khăn trải bàn trắng toát với những hình thù tinh tế trải bên trên chiếc bàn ăn, trong chiếc lọ pha lê là một đóa hồng màu hồng phấn.

Ảnh Nhu đặt chiếc thìa uống trà xuống, cúi đầu vùi mặt vào lòng bàn tay.

Nghe thấy tiếng người ngồi bên cạnh hắng hắng giọng, cô ngẩng đầu lên, trông thấy Cố Vĩnh Nam đang nhìn mình.

“Buồn ngủ rồi, cái đồng hồ Tourbillon của anh phản xạ chói quá, khiến em hoa cả mắt”, cô thành thật trả lời.

Anh không nói gì, xoay xoay lại dây đeo chiếc đồng hồ.

“Sư huynh, không ngờ là anh cũng ở đây”, một giọng nữ quen thuộc vang lên, Cố Vĩnh Nam ngẩng đầu nhìn, thấy Ân Kỳ đang đứng ngay trước mặt.

“Bữa trà chiều hả, cho em tham gia với”, Ân Kỳ kéo ghế ra rồi ngồi xuống, khi đó mới nhìn thấy Ảnh Nhu vừa ngẩng mặt lên, sắc mặt đột nhiên thay đổi, “Anh đưa cô ta theo bên mình sao?”

Ảnh Nhu hơi mỉm cười, định đứng lên đi nhưng đã bị Cố Vĩnh Nam ấn vai xuống, không sao động dậy được. Anh dùng lực mạnh tới nỗi bà vai cô cảm thấy hơi đau.

“Gặp phải tai họa đó, anh vẫn còn thấy hứng thú à?” Một tay Cố Vĩnh Nam dẫn lại sự kiện Ảnh Nhu tiết lộ thông tin, người ngoài cùng lắm cũng chỉ nghe loáng thoáng, nên Ân Kỳ đương nhiên cũng không biết ngọn nguồn việc đó, thuần túy chỉ là vì chuyện trước đây nên vẫn còn canh cánh trong lòng thôi.

“Phải, anh đang hứng thú”, vẻ mặt Cố Vĩnh Nam bình thản, trả lời với vẻ điềm nhiên.

“Loại đàn bà thế này chỉ e không dễ nuôi”, giọng Ân Kỳ nghe cay nghiệt.

“Em không muốn hỏi thẳng cô ấy xem cô ấy với anh có quan hệ gì à”, Cố Vĩnh Nam nói rồi nhìn Ảnh Nhu bằng ánh mắt sắc lẹm.

Bọn họ một người hát một người phụ họa, hoàn toàn không quan tâm đến cảm nhận của người thứ ba.

Ảnh Nhu nghe nói vậy, ngược mắt lên cười: “Lạc phu nhân, cô đoán quả không sai, Tổng giám đốc Cố là người nuôi bao tôi, nâng đỡ tôi. Anh ấy chấp nhận chi một khoản tiền lớn để mua tôi, tuy nhiên tôi nghĩ, nếu như chồng cô đủ khả năng trả được một khoản tiền tương đương như vậy, có lẽ anh ta cũng rất vui lòng mua tôi về, còn tôi thì đương nhiên cũng có thể cân nhắc một chút.”

Tự làm tổn thương mình để gây tổn thương cho người khác quả là một cách làm độc ác nhất nhưng cũng ngu xuẩn nhất. Song không vấn đề gì, nhìn thấy hai người ngồi trước mặt mình đột nhiên biến sắc, dù rằng đau nhưng cô vẫn cảm thấy hả hê.

“Bitch!”, Ân Kỳ tức tới mức toàn thân run bắn, đứng phắt dậy định tát Ảnh Nhu, song lại bị Cố Vĩnh Nam giữ chặt lấy cổ tay.

Sau đó anh sầm mặt, kéo Ảnh Nhu đi ra thang máy.

Anh dùng lực đáng sợ tới mức gần như muốn bóp vụn xương tay của cô. Ảnh Nhu chỉ còn cách nghiến răng lại chịu đựng, không dám kêu một tiếng.

Mấy nhân viên trong nhà hàng Tang Dynasty đi ngược chiều lại, nhìn thấy sắc mặt ông chủ thì đột nhiên câm như hến, sém chút nữa thì quên cả việc cất lời chào.

Giật mạnh cánh cửa ra, anh vung tay hất cô vào trong. Ảnh Nhu loạng choạng ngã xuống giường, vừa định ngồi dậy thì cơ thể cao lớn của anh đã đè ngay xuống.

“Anh định làm gì?”, giọng nói của Ảnh Nhu run lên không sao kiểm soát nổi.

“Em cảm thấy thế nào?”, anh cười lạnh lẽo, “Đương nhiên là thực thi quyền lợi của chủ nuôi bao, để em cảm thấy bản thân mình xứng đáng với số tiền tôi bỏ ra, để tôi có thể hưởng thụ được hết trước khi có người đàn ông khác phóng khoáng hơn mua mất em đi.”

“Không...”, sự thô bạo hiếm thấy dâng trào lên trên cơ thể anh khiến cô bắt đầu sợ hãi.

“Em có quyền nói không hay sao, Phùng Ảnh Nhu?”, anh nhìn cô với dáng vẻ người trên nhìn xuống, giọng nói đầy tàn nhẫn. “Là hôm nay em đã nhắc nhở tôi, thực ra đối với tôi mà nói, ngoài việc có thể dang chân ra cho tôi, em chẳng có chút giá trị gì.”

Ảnh Nhu từ bỏ việc giằng co, trối chết cắn chặt môi, không nói gì.

Cô đau tới mức sắc mặt trắng nhợt ra, đôi môi bị cắn đến bật máu, chỉ ước gì cơ thể đó không phải thuộc về mình.

Còn anh lạnh lùng nhìn vẻ mặt bướng bỉnh của cô, ánh mắt mỗi lúc một trở nên phần nộ, động tác càng nhanh càng dữ dội như thể tăng thêm sự giày vò đối với cô, sức mạnh và nhịp điệu dần dần mất kiểm soát.

Nỗi đau và cảm giác bị làm nhục cuối cùng đã khiến nước mắt cô trào ra, những ngón tay Ảnh Nhu bám chặt lấy ga trải giường dùng lực tới mức gần như cong vẹo, nhưng cô vẫn nhẫn nhịn, chỉ ra sức chịu đựng mà không chấp nhận lên tiếng cầu xin.

Không biết bao lâu sau đó, anh rời ra, tự mình chỉnh đốn lại áo quần, sau đó hoàn toàn không thèm đếm xỉa tới cô, thậm chí còn không buồn nhìn lại lấy một lần, sải từng bước lớn, giật cửa đi ra khỏi phòng.

Ảnh Nhu nằm trên giường không động đậy, cho đến khi tiếng bước chân bên ngoài dần dần mất hút, nước mắt mới rơi xuống như mưa.

11.

Từ sau lần đó, Cố Vĩnh Nam thả cô ở London, không đến tìm lần nào nữa. Qua nhân viên khách sạn, cô biết anh đã bay về Hồng Kông.

Dụng ý của anh đã rất rõ ràng, anh muốn trừng phạt cô vì không biết trời cao đất dày là gì. Hàng ngày Ảnh Nhu đều gọi điện ẹ, biết bà sau khi phẫu thuật xong, tình hình cơ bản là ổn định, các bác sỹ, y tá cũng hết sức chu đáo, thế nên về mặt đó Ảnh Nhu có thể yên tâm.

Có lúc cô ở trong phòng đọc sách cả ngày, có khi đi ra ngoài, một mình đến bảo tàng, đi xem kịch nói, ăn cơm, ngủ, cuộc sống trôi đi bình thản – bình thản tới mức dường như không tìm thấy được linh hồn của mình, dường như chỉ còn lại một cái xác biết di chuyển, đi lại giữa nhân gian trong cơn mộng mị.

Như thế này... cũng tốt.

“Ảnh Nhu, tôi lại không biết hóa ra mình là người tàn hình đấy”, người lên tiếng là Tần Thiển, anh đứng ngay đằng trước, nhìn cô thờ dài, có lẽ đã đến được một lúc.

“Xin lỗi anh, anh với bạn nói chuyện xong rồi à?”, cô ngại ngần mỉm cười. “Cảm ơn anh đã đưa tôi đến xem triển lãm tranh, những bức họa này đều rất tuyệt.”

“Ừm, rất giống với phong cách của Chagall[1] có đúng không?”, Tần Thiển chỉ bức tranh cô vừa mới xem.

[1] Marc Chagall (1887-1985), nghệ sĩ Do thái tinh túy của thế kỷ XX.

“Tôi cũng không rõ lắm...”, Ảnh Nhu thành thực trả lời.

“Không vấn đề gì”, Tần Thiển mỉm cười, ngừng một chút rồi nói tiếp, “Vĩnh Nam rất thích tranh của Chagall.”

Ảnh Nhu hơi ngẩn người, cô lại không biết điều này.

Tần Thiển nhìn thấy vẻ mặt của cô, cười trêu: “Không sao, cậu ấy chắc chắn cũng không biết rốt cuộc là cô thích Raphael hay Rembrandt.”

Ảnh Nhu cười, song lại thấy hơi tức ngực.

Ngẩng đầu lên, cô thấy khuôn mặt xoay nghiêng của Tần Thiển đang lặng lẽ nhìn về một hướng, ánh mắt thăm sâu.

Ảnh Nhu nhìn theo hướng ánh mắt của anh, nhìn thấy một người phụ nữ mang thai. Người phụ nữ đó có khuôn mặt xinh đẹp, khí chất trầm lắng, khiến người ta cảm thấy dễ chịu vô cùng khi nhìn vào.

Nhìn thấy cô ấy quay đầu lại, Ảnh Nhu định đi tới đó, nhưng Tần Thiển đột nhiên quay người, giọng hơi gấp gáp: “Chúng ta đi ra chỗ khác xem.”

Ảnh Nhu không bỏ lỡ vẻ đau khổ cố nén lại vừa thoáng vụt qua trong mắt anh.

Cô hơi có chút tò mò, sau đó lập tức cười giễu mình – Trên thế gian này, làm gì có ai không có chút vướng bận trong lòng kia chứ?

Chớp mắt đã lại nửa tháng trôi qua, Cố Vĩnh Nam vẫn không đến, người đến lại là vợ anh, Trương Mộng Như.

Ảnh Nhu rót trà cho cô ấy, sau đó lặng lẽ ngồi yên tại chỗ, chờ Mộng Như lên tiếng.

“Cố Vĩnh Nam giấu cô tốt thật đấy”, Trương Mộng Như nhìn Ảnh Nhu, giọng nói điềm đạm, quả nhiên là khí chất của con nhà khuê các.

“Cố phu nhân nói quá rồi.”

Dù có thể nào thì cô cũng chỉ đóng một vai trò tồi tệ, khi ông chủ không vui thì được bữa nay lo bữa mai, thực ra hoàn toàn không có khả năng so sánh với người vợ chính thức.

“Anh ấy vẫn luôn có duyên với đàn bà, không thể thiếu được những chuyện vương vấn yến oanh, nhưng cô là người đầu tiên anh ấy chấp nhận giữ lại bên mình, còn giữ lại lâu đến vậy nữa”, Trương Mộng Như nhìn cô mỉm cười. “Tôi gần đây thậm chí còn đang nghĩ tới việc hay là ly hôn với anh ấy.”

Ảnh Nhu không nói gì, xem xét cuộc câu chuyện dẫn đến đâu.

“Tuy nhiên nếu như chúng tôi ly hôn, thực sự không hề là chuyện nhỏ. Cô cũng biết đấy, bên trong gia tộc họ Cố rất phức tạp, bao nhiêu người thấy ghen tị với anh Nam, chỉ muốn anh ấy vấp ngã để mình có cơ hội thay thế. Lần này anh ấy dọn dẹp những đồng hồ động mà cô để lại đã vô cùng khó khăn, nếu như chúng tôi lại ly hôn, nhà họ Trương sẽ bán ra cổ phần của tập đoàn Cố Thị, tôi nghĩ sẽ có người hứng thú lắm. Đến lúc đó, Cố Vĩnh Nam sẽ bị cô lập khỏi hội đồng quản trị, những thứ còn lại chỉ là mấy khách sạn và nhà hàng mà anh ấy tự gây dựng nên ở Anh này thôi. Công sức cố gắng suốt hơn mười năm đổ ra sông ra suối, đổi lại còn bị đuổi ra khỏi cửa, làm mất mặt người cha quá cố, e rằng một người khí chất cao ngạo như anh ấy sẽ không chịu nổi, có đúng không?”

“Chi bằng hãy nói thẳng mục đích của cô ra”, Ảnh Nhu nhìn Mộng Như bằng ánh mắt trấn tĩnh.

“Rất đơn giản, tôi chỉ cần cô rời bỏ anh ấy”, Trương Mộng Như nói.

“Làm sao cô có thể khẳng định là tôi sẽ chấp nhận? Tôi vốn chỉ mong sao anh ta sẽ có kết cục thê thảm kia mà”, Ảnh Nhu cười nhạt.

“Cô thật là máu lạnh, anh ấy đối với cô đâu có bạc...”, Mộng Như ngạc nhiên nhìn Ảnh Nhu.

Ảnh Nhu không nói một lời.

“Tôi biết anh ấy đem mẹ cô ra để ép buộc cô”, Trương Mộng Như lật nốt lá bài cuối cùng, “Nếu như tôi nói rằng, tôi có thể đảm bảo cô và mẹ cô được tự do thì sao?”

Ảnh Nhu nghe nói vậy cũng không lập tức nhận lời. Cô nhìn ra ngoài cửa sổ, lại một lần mặt trời lặn. Những buổi hoàng hôn ở London luôn mang một vẻ buồn thương.

Ảnh Nhu, em đã bao giờ ngồi trên máy bay khi trời chạng vạng hay chưa? Bên ngoài cửa sổ, sẽ thấy ánh sáng ở đường chân trời bùng nổ như pháo hoa, tuyệt đẹp... Lần sau, chúng ta sẽ cùng ngắm.

Cô đột nhiên nhớ ra mình từ trước đến nay chưa từng bay trong lúc trời chạng vạng.

Hai ngày sau cô nhận được điện thoại của Tần Thiển.

“Ảnh Nhu, Vĩnh Nam có gọi điện cho cô không?”, anh hỏi.

“Không”, cô đáp, “Có chuyện gì?”

“Cậu ấy đang ở Philippines, đến thị sát một nhà máy, nhưng bên đó đang có bạo động, bắt đầu từ hôm qua tôi không thể nào liên lạc với cậu ấy được”, giọng Tần Thiển trong điện thoại đầy lo lắng.

Ảnh Nhu đứng sững tại chỗ, đột nhiên cảm thấy toàn thân lúc nóng, lúc lạnh.

“A lô”, không nghe thấy cô nói gì, Tần Thiển hỏi lại.

“Tôi phải đi Philippines, anh có thể sắp xếp giúp tôi không?”, câu nói đó vượt thẳng ra khỏi miệng, khiến ngay cả bản thân cô cũng vô cùng kinh ngạc.

“Ảnh Nhu? Cô đang nói đùa hả? Ở bên đó hiện giờ nguy hiểm lắm”, Tần Thiển ngạc nhiên, không tán thành ý định của cô.

“Tôi nhất định phải gặp anh ấy một lần...”, Ảnh Nhu cảm thấy cổ họng mình tắc nghẹn, nói cũng khó khăn, “Tôi sợ sau này sẽ không còn cơ hội...”

“Đừng nghĩ lung tung, cậu ấy sẽ không có chuyện gì đâu”, Tần Thiển cho rằng Ảnh Nhu đang lo lắng cho Vĩnh Nam chứ hoàn toàn không chú ý đến ý nghĩa sâu xa trong câu nói của cô.

“Xin anh hãy cố giúp tôi”, Ảnh Nhu hít sâu một hơi, mắt đã hơi cay.

“Hiện giờ thế nào rồi?”, Cố Vĩnh Nam xuống xe, bước nhanh vào trong nhà máy.

“Chỉ có thể tạm thời ngừng sản xuất bởi vì có một số đoạn đường bị phong tỏa, cũng là nhằm ngăn ngừa tình trạng người bạo loạn cướp bóc, nhà cung cấp các linh kiện không vào được, tuy nhiên phía quân đội đang thu xếp, chắc sẽ sớm có tiếng nói thôi”, người phụ trách nhà máy vừa đi theo anh vừa nói.

“Không cần có tiếng nói, mà là phải có câu trả lời khẳng định. Bất kể là dùng đến biện pháp nào, trong vòng năm ngày phải phục hồi sản xuất được”, giọng Cố Vĩnh Nam cứng ngắt.

“Ông chủ, bên ngoài có người đến tìm ông”, một công nhân hấp tấp chạy vào nói.

“Ai?”, Cố Vĩnh Nam nhìn báo cáo, không ngẩng đầu lên.

“Một người phụ nữ”, người công nhân đáp. “Đi xe quân sự đến đây.”

Cố Vĩnh Nam chau mày, đi ra bên ngoài.

Dưới ánh nắng mặt trời của miền Đông Nam Á, anh nhìn thấy một dáng hình quen thuộc.

Một khuôn mặt xinh đẹp và quyến rũ chậm rãi ngược lên dưới vành mũ bóng chày màu trắng.

Khoảnh khắc đó, anh quên cả thở.

Anh cứ đứng nguyên tại chỗ, toàn thân đông cứng không động đậy được, chỉ sững sờ nhìn cô đi tới, rút ngắn dần khoảng cách với anh... Cuối cùng, cô đứng ngay trước mặt anh.

“Hóa ra Anh ở cách xa Philippines đến vậy”, cô nhìn anh, khe khẽ lên tiếng.

“Phải, rất xa”, anh đáp.

Phải bay qua lục địa châu Âu và châu Á, bay qua mấy đại dương, xa như cách cả thế gian.

Không đến tìm cô, không gọi điện cho cô, không phải vì không nhớ, mà vì không đủ dũng khí. Không quan tâm đến bất kỳ tin tức gì về cô mới khiến bản thân anh không nghĩ tới việc ngày hôm đó anh đã làm tổn thương cô sâu sắc đến thế nào, tới việc cô có hận anh hay không.

Thế nhưng, cô đến đây làm gì?

Đột nhiên anh không dám hỏi cô. Trong cuộc đời mình, từ trước đến nay chưa từng có khoảnh khắc nào giống như thế, khiến anh thấp thỏm, lo lắng phập phồng.

Trong văn phòng nhà máy không hề yên tĩnh, tiếng điều hòa nhiệt độ, còn cả tiếng đài phát thanh ai đó mở ở bên ngoài, nội dung đại khái là đang đưa tin về cục diện cuộc bạo động hiện nay, âm thanh bối cảnh hỗn tạp.

Ảnh Nhu cầm một cốc nước mát, chỉ cảm thấy hơi lạnh từ đó thấm tận vào xương. Vĩnh Nam thì đột nhiên đứng dậy, mở cửa nhìn lướt qua bên ngoài một lượt, âm thanh của chiếc đài bỗng dừng nhỏ tới mức gần như không có.

Ảnh Nhu cúi đầu, trên khóe miệng hiện lên một nụ cười bất lực – người khác đều cho rằng anh là công tử khiêm nhường, nhẹ nhàng mềm mại, thực ra có lúc tính tình nóng nảy vô cùng.

“Cười cái gì?”, anh nhìn cô, cảm thấy hơi chán nản. Thực ra có cả đồng việc còn đang đợi anh giải quyết, vậy mà anh lại ngồi đây, quan tâm tới việc cô im lặng, cô cười.

Ảnh Nhu ngẩng đầu lên nhìn anh một lúc lâu, sau đó mới từ từ lên tiếng: “Cố Vĩnh Nam, anh có yêu em không?”

Cô gọi cả họ lẫn tên, hỏi một cách hết sức rõ ràng.

Anh nhìn cô, sắc mặt không hề biến đổi. Chỉ có mình bản thân anh biết, bàn tay đút trong túi quần đang run lên. Giọng nói của cô bình thản, song lại treo anh trên vách đá cheo leo, chỉ lỡ một bước thôi là anh sẽ ngã xuống vực sâu thăm thẳm.

Hoặc là anh đã ở dưới đáy vực từ lâu rồi, chính là cái ngày hôm đó ở câu lạc bộ cưỡi ngựa, khi cô đứng giữa mọi người phản bác lại một cách lạnh lùng bằng miệng lưỡi sắc bén, khi một nụ cười giễu cợt xuất hiện trên khóe miệng cô, khi cô nhìn anh bằng ánh mắt đầy khiêu khích, anh đã rơi xuống đó rồi.

“Ảnh Nhu”, anh nói nhưng không nhìn cô, chỉ cúi đầu lặng lẽ rồi cười, “Anh có cả một vạn lý do để em đi.”

Thế nhưng, anh không làm vậy.

Sự dửng dưng và chua xót trong giọng nói của anh khiến cho trái tim Ảnh Nhu như bị thứ gì đó chích vào, cảm giác đau nhói nhói.

Cô nhún nhún vai, nở một nụ cười thoải mái: “Vậy thì bây giờ em cho anh một lý do có được không?”

Anh ngẩng đầu lên nhìn cô, vẻ mặt hơi nghi hoặc.

“Anh yêu em, em biết. Nhưng từ trước đến nay em chưa bao giờ yêu anh, Cố Vĩnh Nam”, giọng nói của Ảnh Nhu bình tĩnh, hết sức tự nhiên, dường như đang nói một chuyện gì đó rất bình thường, “Em cảm ơn anh đã không kiện em ra tòa, cảm ơn anh đã phải trả giá vì em, nhưng những thứ đó giờ đây vợ anh đã chấp nhận hoàn thành thay anh, điều kiện của cô ấy là em phải rời xa anh, trong khi đó lại là điều mà từ trước đến giờ em luôn mong muốn.”

Lời nói của cô chưa dứt, sắc mặt Cố Vĩnh Nam đã trở nên nhợt nhạt tới mức đáng sợ. Anh nhìn cô, nhìn trời chết vào cô, ánh mắt trông rợn người, nó khiến cho Ảnh Nhu cảm thấy dường như bất cứ lúc nào anh cũng có thể đứng bật dậy, xông đến và giết chết cô ngay vậy.

Nhưng anh không làm gì cả, chỉ ngồi chết lặng tại chỗ, đôi môi mỏng mím chặt, mạch máu trên trán nổi rõ lên, ngực phập phồng gấp gáp.

“Em đến đây chỉ là để cảm ơn anh, cũng là để chào tạm biệt anh, giống như lần trước đến London tìm anh cũng không phải là vì lo cho anh gặp tai nạn giao thông. Kể từ sau lần đầu tiên gặp anh ở câu lạc bộ cưỡi ngựa, tất cả đều là giả dối, em chẳng qua là tính trăm phương ngàn kế để tiếp cận được anh, trả thù anh...”

“Câm miệng”, Cố Vĩnh Nam lạnh lùng ngắt lời cô, ánh mắt nhìn cô đã không còn phập phồng cảm xúc mà chỉ còn lại một sự tĩnh lặng chết người. “Nếu đã tạm biệt xong, vậy thì cô mau cút đi.”

Anh không muốn, cũng không đủ dũng khí để nghe thêm bất cứ lời nào cô nói ra, nụ cười như trút được gánh nặng của cô rõ ràng phản chiếu sự thảm bại của anh. Anh vẫn còn mê muội nhếch nhếch như vậy tới bao giờ? Vì người phụ nữ này, anh đã làm biết bao nhiêu chuyện nực cười.

Không phải chưa từng trải qua sóng gió và giành giật trong cuộc đời, nhưng từ trước đến nay anh chưa hề biết chỉ một câu nói hết sức giản đơn của người khác lại cũng có thể khiến cho anh rã rời, đau tới mức thế này.

Anh yêu em, em biết. Nhưng từ trước đến nay em chưa bao giờ yêu anh.

Anh thừa nhận anh đã thua. Anh chấp nhận lui bước, phá tan hoàn toàn canh bạc này.

Ảnh Nhu đứng dậy, song không nhìn anh thêm một lần nào, cứ vậy đi thẳng ra ngoài cửa.

“Đứng lại”, một tiếng quát nặng nề vang lên phía sau, cô đột nhiên dừng bước, cảm giác thấy khí nóng dâng lên trong đáy mắt, không quay đầu lại.

“Phùng Ảnh Nhu, suốt cuộc đời này tôi cũng không muốn nhìn thấy cô lần nào nữa”, anh nhìn cô từ phía sau, giọng nói lạnh lùng, quyết liệt.

“Được”, cô cúi đầu nhẹ nhàng nói. “Em sẽ không để anh nhìn thấy em nữa.”

Khi ra khỏi cửa, ánh nắng chói mắt như thiêu như đốt khiến cho nước mắt cô lập tức trào ra. Mà từ nay trở về sau, còn có ai quan tâm đến nước mắt của cô nữa chứ.

Đưa tay lên vuốt vào bụng, cô cười chua xót.

Nếu như có một kỷ niệm mang họ của anh, như vậy cũng là quá đủ rồi.

Bố, con xin lỗi bố.

Anh ấy khiến cho con mất bố, nhưng con lại yêu anh ấy.

Con không biết người khác yêu nhau như thế nào, nhưng con nghĩ, khi thực sự yêu một người không nhất thiết phải sống bên cạnh anh ấy cả đời.

“Hi, chào cháu, Tiểu Hạ Chí”, Cố Vĩnh Nam vừa đi vào phòng khách liền lên tiếng chào con bé con đang bò đến gần chân mình.

Con bé xinh xắn và dễ thương như một bức tượng hoàn mỹ ngẩng đầu lên, chớp chớp đôi mắt to màu đen nhìn anh tò mò.

“Hạ Chí ở đây...”, một giọng nói măng tơ non mướt vang lên, một cái bóng nhỏ xíu khác nhào tới, “Đây là Tiểu Niệm Niệm.”

Cố Vĩnh Nam sững người, lúc đó mới nhận ra con bé vừa chạy tới là con gái ruột của Tần Thiển, Tần Hạ Chí – sao bây giờ trẻ con lớn nhanh đến vậy? Vừa mới còn trứng nước, chớp mắt một cái đã chân đi miệng nói rồi?

“Chú xin lỗi nhé Hạ Chí, vậy còn Tiểu Niệm Niệm là con nhà ai vậy?”, anh ngồi xổm xuống hỏi.

Hạ Chí vênh khuôn mặt nhỏ xíu lên nghĩ ngợi một lát, trông vẻ mặt hơi bối rối, sau đó mới ấp úng trả lời: “Tiểu Niệm Niệm... Tiểu Niệm Niệm là con của Hạ Chí.”

Cố Vĩnh Nam lại ngẩn ra, lập tức nghe thấy một tiếng cười vui vẻ vang lên ở chỗ ghế salon, chính là của Tần Thiển: “Con bé gốc Hạ Chí này.”

Hạ Chí quay đầu nhìn bố, dường như hiểu ra ý bố mình, cái miệng nhỏ nhếch ra, trong mắt ngay lập tức ứ đầy nước mắt ghen ngào.

“Bố, có ai lại nói với con mình như bố thế không?”, Sean vút chiếc PSP trong tay xuống, đứng lên chỉ trích bố với vẻ căm phẫn trào dâng, một tay dắt em gái, “Đi nào, ra mách mẹ đi.”

“Này”, Tần Thiển thở dài một tiếng, cười bất lực nhìn người bạn thân, “Có thấy không, bây giờ mình là kẻ có địa vị thấp nhất trong nhà.”

“Mình trái lại thấy cậu cam tâm tình nguyện được như vậy ấy”, Cố Vĩnh Nam đi đến bên ghế salon ngồi xuống, “Sinh nhật vui vẻ, lâu lắm rồi không gặp.”

“Loáng cái đã bốn mươi hai tuổi rồi”, trong giọng nói của Tần Thiển hơi xúc động. “May mà số phận cũng không bạc đãi mình, đến hôm nay tất cả đều tốt đẹp. Nghe nói cậu ly hôn rồi à? Trương Mộng Như chấp nhận buông tay quả thực là hiếm thấy, chắc chắn cậu phải trả giá đắt rồi.”

“Bao nhiêu năm vất vả, để có được tự do ngày hôm nay, cũng coi như đáng”, Cố Vĩnh Nam nói thản nhiên.

Khi đang nói, đứa bé lúc này đã từ từ nhích đến bên cạnh chân Cố Vĩnh Nam, lặng yên ngoan ngoãn nhìn anh một lát, sau đó đột nhiên lên tiếng gọi anh: “Bố.”

Cố Vĩnh Nam sững người, ánh mắt lập tức trở nên mờ mịt, không thể không đưa tay ra nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt non nớt của con bé.

“Con nhà ai đây, trông đáng yêu quá”, anh hỏi khẽ - nếu như cô ấy không ra đi, liệu có phải con của họ cũng đã lớn bằng này rồi?

“Con nhà người bạn”, Tần Thiển nhìn Cố Vĩnh Nam đầy ẩn ý sâu xa, khẽ mỉm cười.

Chuông cửa vang lên, là Mi Lan và Thomas. Thomas giơ một chai rượu vang lên, cười nói với Tần Thiển: “Kevin, cuộc sống được như ý mình phải hưởng niềm vui cho hết.”

Tiếng Trung của ông được Mi Lan chỉnh sửa cho càng ngày càng chuẩn xác.

“Ăn cơm thôi”, Thiên Chân đi từ bếp ra, vừa cười, vừa vỗ vỗ tay, “Các vị, tập hợp vào phòng ăn nào.”

Quanh chiếc bàn ăn dài, người lớn trẻ nhỏ đều đã có chỗ, vô cùng náo nhiệt.

Cố Vĩnh Nam đang định nâng cốc, chợt nghe thấy Thiên Chân lên tiếng: “Chờ chút, vẫn còn một đầu bếp chưa ngồi vào chỗ.”

“Đến đây.”

Một giọng nói quen thuộc lọt vào tai, cánh tay đang nâng cốc của Cố Vĩnh Nam chợt đông cứng lại giữa không trung.

Cùng lúc đó, Ảnh Nhu cũng đột nhiên dừng bước, ngăn người đứng ngay ở cửa phòng ăn.

Sao anh ấy lại ở đây? Khi mời cô, vợ chồng Tần Thiển đã đảm bảo chắc chắn rằng Cố Vĩnh Nam sẽ không có mặt.

Bọn họ rất cuộc đã bao lâu, đã mấy năm không gặp nhau rồi? Anh gầy hơn khi trước một chút, vẫn đáng vẻ dịu dàng thanh nhã đó, chỉ có đôi mắt là thêm vài phần lạnh lùng xa cách.

Khoảnh khắc đó, cô cảm thấy chua xót hơn bao giờ hết, nhưng không thể để lộ ra đến một nửa cõi lòng.

Nhưng Cố Vĩnh Nam chỉ nhìn cô một lần, sau đó quay đầu đi, cúi xuống uống rượu.

“Ảnh Nhu, ngồi xuống đây đi, vất vả rồi”, Tần Thiển mỉm cười, giọng nói bình thản như đang xoa dịu.

Thiên Chân đã để cho Ảnh Nhu một chỗ trống ngay bên cạnh Cố Vĩnh Nam, Ảnh Nhu do dự rồi ngồi xuống, nhìn sang khuôn mặt xoay nghiêng trầm mặc của anh, không cảm lòng nổi, cắn chặt môi.

“Cố...”, cô thấp giọng, định gọi anh, nhưng chợt nhận ra ngay cả tên anh cũng khó nói thành lời. Thế này là thế nào? Rõ ràng trong ngày chia tay, ba từ đó đã bao nhiêu lần chèn qua chèn lại trái tim cô, khiến cô suốt đêm không ngủ, nước mắt ướt đầm cơn ác mộng.

“Xin lỗi anh”, lời xin lỗi nợ từ rất lâu cuối cùng cô cũng nói được ra.

Quanh bàn ăn đột nhiên yên tĩnh lại, ngay cả bọn trẻ dường như cũng cảm giác được điều gì nên ngừng vui đùa.

Cố Vĩnh Nam không nhìn cô, chỉ đặt ly rượu xuống, quay đầu lại nhìn Tần Thiển: “Xin lỗi, mình còn có chút việc phải giải quyết nên muốn đi trước, lần sau sẽ bù vậy.”

Một câu nói nhẹ nhàng của anh nhưng lại đập nặng nề vào lòng Ảnh Nhu. Ý tứ trong câu nói của anh đã không thể rõ ràng hơn. Ngay cả trong sinh nhật của bạn thân, anh cũng chọn cách lập tức bỏ đi, bởi vì anh cơ bản không muốn nhìn thấy cô, càng không muốn nghe cô nói bất cứ một lời nào. Cô nên cảm thấy xấu hổ, hối hận, nên lập tức bỏ đi, chứ không phải tiếp tục ở lại đây để chịu đựng sự thờ ơ của anh. Thế nhưng cô không làm thế được, cho dù trong lòng lúc đó đầy nỗi đau và sự xót xa nhưng cô cũng không thể nào đi được. Toàn thân cô khi đó như đã bị dính chặt xuống ghế vậy, không sao động đậy nổi.

Đến giờ này phút này, cô còn có thể nói gì, có tư cách gì để vẫn hỏi điều gì?

“Dù có chuyện gì động trời thì cũng cứ ăn cơm xong đã rồi hãy đi, một chút thể diện ít ỏi của mình mà cậu cũng không cho hay sau, Vĩnh Nam?”, Tần Thiển chậm rãi nói. “Hôm nay những người ngồi ở đây đều là người một nhà, có gì hiểu lầm thì cứ coi như đã qua đi rồi.”

“Người một nhà...”, Cố Vĩnh Nam mỉm cười nhưng giọng nói hơi cứng lại. “Làm gì có hiểu lầm nào, mình quả thực có việc phải đi.”

Không rơi vào lúng túng, đúng vào thời khắc anh đứng lên chuẩn bị đi, Ảnh Nhu lên tiếng: “Tôi đi.”

“Người nên đi là tôi”, cô khê khàng nói, ngẩng đầu lên nhìn mọi người, cố gắng để lộ ra một nụ cười nhẹ nhõm, song trong đôi mắt utor rõ ràng đang ẩn giấu một màn sương. “Có người nói rằng cả đời này không muốn nhìn thấy tôi nữa, tôi đã nhận lời thì không thể nuốt lời, là lỗi của tôi. Xin lỗi vì đã làm mất hứng của mọi người.”

Cô đứng lên khỏi chỗ của mình, bé bé gái đang ngồi trên lòng Sean lên: “Niệm Niệm, chúng ta đi thôi.”

Bước chân của cô vội vã như đang trốn chạy.

Thiên Chân cũng vội vàng chạy theo: “Ảnh Nhu.”

“Đừng để ý đến tôi, Thiên Chân, bất luận thế nào cũng cảm ơn ý tốt của mọi người”, Ảnh Nhu nói, trong giọng nói rõ ràng đã đầy nước mắt.

“Mẹ ơi đừng khóc...”, đứa bé trên tay cô đột nhiên khóc toáng lên, Ảnh Nhu mở cửa ra, sải bước bước ra ngoài.

Cố Vĩnh Nam chợt thấy sốc, nhìn ra ngoài cửa như vừa tỉnh cơn mộng.

“Người ta còn sinh con cho cậu rồi, cậu còn nghi ngờ gì nữa?”, Tần Thiển nhìn người bạn thân của mình, nhẹ nhàng lên tiếng, nói trúng tim đen của Vĩnh Nam.

Khuôn mặt Cố Vĩnh Nam biến sắc, anh đứng bật dậy, kéo ghế ra rồi chạy nhanh ra bên ngoài.

Có lẽ em đã làm sai, có lẽ là đã đúng.

Nhưng đêm hôm đó, trên quảng trường Berkeley ríu rít tiếng sơn ca, khoảnh khắc khi anh quay người lại mỉm cười và nhìn thẳng vào em, em đã bằng lòng cho anh cả cuộc đời này.

Trước ga có người đang đàn hát bài “A Nightingale sang in Berkeley Square” – Chim sơn ca hát trên quảng trường Berkeley, bản tình ca kinh điển của London trong thời thế chiến thứ hai.

Ảnh Nhu cúi đầu, mặt áp lên mái tóc mềm mại của con gái, mắt lại nóng bừng lên. Cô làm sao vậy nhỉ, đã kiên cường đi qua mấy năm, vậy mà chỉ một lần gặp gỡ vội vàng hôm qua, đột nhiên lại trở nên yếu đuối thế này.

“Ảnh Nhu”, giọng nói quen thuộc hơi khàn đi vang lên trên đầu.

Cô sững người, nước mắt dâng lên vành mắt, không đủ dũng khí để ngẩng đầu lên.

“Con gái tên là Cố Niệm ư?”

“Phải.”

“Em đang nhớ thương[1] ai?”

[1] Niệm có nghĩa là nhớ nhung.

“Anh.”

Cô nghe thấy anh cười khe khẽ.

Sau đó, khuôn mặt cô được nâng lên nhẹ nhàng, một nụ hôn mang theo sự dịu dàng và nhớ thương vô hạn in lên môi cô, cuốn hút hoàn toàn hơi thở của cô, thiêu đốt linh hồn cô.

Tình yêu cũng giống như pháo hoa, có thể trong đời người dài đằng dặc, thời khắc nó bùng sáng rực rỡ vô cùng ngắn ngủi, nhưng vẻ đẹp khi đó đủ làm ấm lòng cả hai người. Thế nên con đường tiếp sau dù có tối tăm, dù có thăng trầm, dù cô đơn, oán giận, nhưng khi nghĩ đến, chúng ta vẫn có đủ dũng khí để đi tiếp.

Còn em tin rằng, cuối cùng vẫn có một ngày thời khắc đó sẽ đến giữa biển người mênh mông, khi em bất chợt nhận ra anh vẫn luôn ở trong trái tim em.

Hóa ra trong tháng năm rộng dài, có thể muôn màu sắc, cũng có thể hoang tàn, nhưng thứ mà chúng ta có thể quên đi là kết cục chứ không thể quên đi cuộc gặp gỡ đầu tiên.

Nếu như đường dài quá ngắn, sự sống của pháo hoa quá ngắn, hai tay có thể chạm tới anh, thì nước mắt cũng vẫn là ấm áp.

Hậu ký

Câu chuyện này vốn mang tên “Tình thiên”, được viết vào cuối xuân năm 2009.

Khi đó một mình chuyển tới sống ở London, không ai quen thuộc, không có bạn bè, những thứ tôi có chỉ là một vali hành lý và một công việc mới đầy bận rộn, còn lại tất cả đều lạ lẫm.

Từ cao nguyên Scotland trong vắt đến những ánh đèn bên bờ sông Thames, tôi mờ mịt nhưng tò mò đánh giá thành phố hiện ra trước mắt mình.

So với những thành phố khác ở châu Âu thì phần lớn kiến trúc của London cũng không thể coi là cổ, đi tới bất cứ nơi nào cũng có cái cũ cái mới đan xen. Nhưng cái mới cũ đan xen đó không chỉ để chỉ hình dáng bên ngoài của nó, mà là một thứ gì đó ở bên trong. Một sự thăng thấn gần như nổi loạn trong sự cổ kính trang nghiêm, nửa tao nhã, nửa phóng túng, cũng giống như bạn đang trong phong cách tinh tế của Burberry, bất chợt ngược mắt lên, nhìn thấy quả cầu thủy tinh sao Thổ khác thường đó trong tay Vivienne Westwood, hoặc là trong màu xám gò bó của Aquascutum, lại nhìn thấy những đường nét rực rỡ sắc màu của Paul Smith vậy.

Thế nên khi tôi trông thấy một người trong ngành thương mại ăn mặc một cách tỉ mỉ, kỹ lưỡng trên đường phố Oxford, phía sau là người tình đồng giới với phục trang ăn khớp tới nỗi không còn kẻ hở nào; khi đi qua dãy người xếp hàng dài trước cửa nhà hát chờ xem kịch của Shakespeare, ngửi thấy mùi cần sa trên người những thanh niên theo phong cách punk ở quận Soho, tôi nghĩ, tôi có thể viết một câu chuyện xảy ra ở thành phố này.

Mà những nhân vật chính trong câu chuyện của tôi, cũng giống như London, có quá khứ không hề nhẹ nhàng, nhưng họ vẫn sống một cách kiên cường và tích cực.

Trên cầu tháp ở London lúc đêm khuya, phố Tàu huyền ảo, quán rượu trong nhà kho nơi những nhà nghệ thuật đường phố tụ tập, vòng xoay London Eye bên bờ sông Thames, quán bánh mì Paul, tháp Eiffel... Rất nhiều những lời thoại và cảnh tượng từng có trong cuộc sống thực của tôi đều xuất hiện trong câu chuyện đó.

Sau này thấy có người để lại lời nhắn, hỏi tôi có phải đang ở London hay không mà những nơi tôi viết giống hệt như cuộc sống hàng ngày của cô ấy. Cũng có người nói, đọc truyện của tôi có cảm giác như đang đến tận nơi đó. Tôi nghĩ, đại khái là vì mình đã ghi lại một cách nghiêm túc những tâm tình về những nơi mình đã đi qua khi ấy.

Đương nhiên đây không phải câu chuyện thực của bản thân tôi.

Tôi hy vọng có thể dùng câu chuyện của người khác để kể lại những năm tháng thanh xuân, mơ ước, hoài bão, sự cô độc, trưởng thành, cũng hy vọng độc giả khi đọc câu chuyện này không chỉ biết tới những chuyện

ân ái, yêu đến chết đi sống lại, mà vì nó dễ rồi muốn đi nhiều hơn, thấy nhiều hơn. Mỗi góc nhỏ trên thế gian này đều có cái để ngắm nhìn.

Khi câu chuyện viết xong tôi đã ở Bắc Kinh, bắt đầu một cuộc sống mới, gặp những con người mới.

Thời gian vùn vụt trôi qua, thoáng cái đã mấy năm. Tôi muốn được thấy nhiều phong cảnh hơn, và tôi đã thấy. Những mơ ước mà tôi vẫn luôn theo đuổi bấy lâu nay cũng đã dần dần trở thành hiện thực. Nhưng đời người luôn muốn đổi những thứ vốn có lấy cái mình không có.

Bao nhiêu thời gian, không gian, bao nhiêu sự việc khiến chúng ta thay đổi, mà lại không thể đi cùng với nhau.

Tôi biết đời người cũng giống như trên một chuyến tàu, cảnh dù đẹp tới đâu cũng sẽ lùi lại phía sau, chẳng đường phía trước cuối cùng cũng vẫn chỉ có mình, thời gian trôi đi và những người ta tình cờ gặp cuối cùng sẽ đi xa mãi. Còn đối với tương lai, tôi vẫn luôn nỗ lực đi theo hướng mà mình muốn đi.

London, Scotland, kể cả câu chuyện mà tôi đã viết sẽ dần dần chìm lắng trong ký ức của tôi, nhưng những ngày mưa gió liên miên ấy sẽ luôn ở lại một góc nào đó trong lòng, cho dù những ngày đó tôi cảm thấy hạnh phúc, tự do nhưng không vui vẻ. Có lẽ chính vì như thế, nên tôi mới viết nhiều đến vậy.

Tôi vốn không tin vào số mệnh, nhưng tôi tin những thứ mình đã mất đi, những sự cố gắng của tôi không phải là vô ích. Món quà mà cuộc sống dành tặng cho tôi đó, bất kể là tốt hay là xấu, tôi đều đón nhận một cách坦然 nhiên.

Và Mr. Gift à, cảm ơn ngài và rất vui khi được gặp ngài. Tôi hy vọng sẽ có thể cứ đi theo những bước chân điềm tĩnh của ngài thế này, học được đáng về坦然 nhiên đó để thông dong bước tiếp.

Cảnh Hành

Bắc Kinh, ngày 15 tháng 8 năm 2010.

The End

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cho-anh-lam-lai-nhe>